

Giới thiệu Xương Sườn

Thể loại: Trinh thám, hiện đại, sùng, chủ châu

Độ dài: 69 chương

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Cuộc sống hằng ngày của Đồng Mặc thì các vụ án chiếm hầu hết đầu óc của cô đến một ngày cũng có thể là nhiều ngày sau đó, tuy nhiên từ khi cô kết hôn với Ôn Hành Viễn thì lại tồn tại một suy nghĩ “vì sao anh ấy lại chọn mình” còn khó giải đáp hơn bất kì vụ án nào cô từng gặp, không chứng không cứ cũng chẳng có manh mối.

Chú Ôn từng vài lần đưa com cho cô thay bố cô, Đại đội Ôn là mục tiêu phấn đấu của rất nhiều cảnh sát hình sự, người đàn ông trầm ổn gợi cảm tên Ôn Hành Viễn, giờ là chồng cô?

Đồng Mặc: Kết hôn với anh em rất áp lực.

Đại đội Ôn nghĩ hoặc: Sợ bị áp? Vậy đêm mai em ở trên, anh cho em áp.

Tóm lại, đây là câu chuyện về thiếu nữ ngây thơ bị “ông chồng già” đút vào túi troi bên người buộc trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Minnamin

Mùa đông ở thành phố A năm nay đến sớm, giờ mới cuối thu nhưng thời tiết đã theo nhịp sang đông.

Đồng Mặc bước ra từ cổng bệnh viện, cô quãng kĩ lại khẩn rồi về nhà trên con đường vẫn còn khá lạ lẫm. Đây là lần đầu tiên Đồng Mặc đến thành phố A, mấy ngày trước cô vừa chuyển đến từ quê ở vùng duyên hải. Cây lá hai bên bị con gió vừa thổi qua làm rớt xuống tràn ngập mặt đường.

Giờ đã khuya, từ xa nhìn lại con đường, ngoài ô thì chẳng còn bóng người. Cô hít sâu một hơi, vừa đếm số đèn đường vừa tăng tốc bước nhanh về phía trước.

Thỉnh giấc của cô rất tốt, vừa nghe thấy tiếng động lạ cô liền lập tức dừng chân, quyết định quan sát kĩ càng.

Lúc này Đồng Mặc đang đứng dưới một cột đèn đường, mái tóc hơi lộn xộn được ánh đèn chiếu sáng, hai tay cô đang đút trong túi quần, cô dùng đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm nơi cách đó không xa.

Nơi đó, dưới một cột đèn bị hỏng có một chiếc xe đang đỗ, thỉnh thoảng chiếc xe rung nhẹ, kèm theo đó là tiếng kêu của phụ nữ.

Cô khẽ chau mày, đang định đi vòng qua thì bỗng thấy một cánh tay phụ nữ vươn cao vẫy vẫy qua tấm kính xe, vừa vẫy còn không ngừng kêu: “Cứu! Trời ơi! A……”

Đồng Mặc thấy không ổn bèn lảng lạng tiến tới. Lúc này kính xe đã đóng lại, không nhìn thì thôi, vừa đến gần cô lập tức phát hiện lúc này không phải nhìn nhầm, chiếc xe rõ ràng đang rung động theo nhịp. Loáng thoáng vẫn nghe thấy tiếng kêu của người phụ nữ kia. Cô nhủ mày, trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên cô và bố đi trực vài năm trước, cách hiện trường án mạng không xa đã tận mắt chứng kiến một phụ nữ bị cưỡng hiếp rồi giết hại ngay trong xe. Tình hình lúc đó không khác hiện giờ là bao, người phụ nữ kia bắt lực kêu cứu, bọn họ đều tưởng đó là một đôi vợ chồng chơi đùa nên không chú ý, còn nhớ một cảnh sát trong đội còn che mắt cô, trêu: “Em còn nhỏ.”

Đồng Mặc gạt mình, lập tức rút tay ra dùng sức đập cửa, gần như dán sát mặt lên cửa kính nhưng vẫn không thấy rõ tình hình bên trong, chỉ có thể nghe thấy tiếng rên của đàn ông và tiếng kêu của phụ nữ. Người phụ nữ kêu to liên tục như đang chịu tra tấn dã man, Đồng Mặc theo đó tưởng tượng ra một đồng cảnh tượng, hận không thể phá cửa cứu người ngay lập tức. Cô đi một vòng sau đó ngồi xuống cố sức chọc thủng lốp xe, sau đó vừa đập cửa vừa nhìn lốp xe xẹp dần.

Đôi nam nữ trong xe đang đến giai đoạn nồng nhiệt, đương nhiên không cảm nhận được lốp xe đang xì dần, chỉ biết có người không ngừng gõ cửa, người phụ nữ cuối cùng không nhịn được, quay lại nói với người đàn ông đang hôn hên phía sau mình: “Anh… anh yêu à, bên ngoài có người… hình như chúng ta bị phát hiện.”

“Kệ xác cô ta! Ưm… nhún đi nào!” Anh ta vỗ lên chiếc mông cong vút của người phụ nữ.

Còn Đồng Mặc thấy bên trong không đáp, cảm thấy tình hình căng thẳng, bèn lấy điện thoại ra gọi cảnh sát.

“Tiểu thư? Có không sao chứ? Tiểu thư……. Tiểu thư!” Cô lại chạy đến bụi cỏ tìm hờn đá, cảm nó dùng sức đập cửa.

Một người đàn ông trùng hợp đi ngang qua, mới đầu còn tưởng có chuyện gì, lại thấy Đồng Mặc không ngừng đập cửa, chiếc xe thì không ngừng rung động, vì rảnh rỗi nên anh ta bèn đứng lại khoanh tay nhìn đầy hứng thú.

“Chồng… chồng à! Cô gái điên kia làm cái gì vậy!” Người phụ nữ trong xe vừa ngẩng đầu lên liền thấy Đồng Mặc cầm một tảng đá không ngừng đập lên cửa kính, kích thích lúc trước giảm đi rất nhiều, chiếc xe này họ vừa mới mua xong đó!

Người đàn ông sau một cú thúc mạnh liền gục trên lưng người phụ nữ, nghe vậy bèn ngẩng đầu lên nhìn, tròn mắt suốt nửa rót xuống. Anh ta hấp tấp cầm quần áo lên che dưới người, nhân tiện chắn cho người phụ nữ trần trụi ra sau rồi vội vã ẩn cửa kính xuống, hét lên với Đồng Mặc: “Bị thần kinh à cô kia!”

Đồng Mặc bị hấn đột nhiên mờ cửa sổ mắng cho ngay người, sau đó phản ứng lại ngay lập tức với tay vào xe bẻ tay người đàn ông ra sau khiến anh ta đau đớn gào lên. Thừa dịp đó, cô nhanh tay mở khóa xe từ bên trong, tay kia thì kéo mạnh bên ngoài, quần áo là từ trên xe rơi xuống, còn có cả nội y của phụ nữ.

Mặt cô cứng ngắt nhìn đồng quần áo, ngay tức khắc kéo cánh tay người đàn ông ra khỏi xe. Người đàn ông hoảng sợ mau chóng kéo quần áo che bộ phận quan trọng, còn người phụ nữ thấy vậy cũng thét chói tai bối rối tìm kiếm xung quanh đồ vật có thể che thân.

“Cò làm cái quái gì vậy!?” Người đàn ông còn chưa kịp phản ứng, không phải chỉ đối nơi thân mật với vợ thôi sao, thế nào lại gặp phải kẻ điên này?

Đồng Mặc chẳng thèm nghe, đẩy anh ta ra thật xa rồi quyết đoán cởi áo khoác của mình ném cho người phụ nữ. Sau đó cô quay qua đề cánh tay người đàn ông xuống: “Đừng phản kháng vô ích, cảnh sát đến ngay bây giờ.” Rồi cô lại quay lại nhìn người phụ nữ đang sưng sỏ trong xe, trong lòng tràn đầy tức giận, đá mạnh lên người đàn ông: “Cầm thú!”

“Gi…… tôi nói……” Người đàn ông đang định mở miệng thì một chiếc xe cảnh sát đã chạy tới.

Ba bốn cảnh sát xuống xe, một người trong đó là nữ. Diện mạo cô ta không tệ, chỉ là hai mắt quá sắc bén, là người đầu tiên xuống xe, cũng ngay lập tức tiến đến chỗ Đồng Mặc hỏi thăm tình hình. Đồng Mặc kể lại chi tiết những gì mình thấy, người đàn ông phía sau đó bật cười, nhường mày nhìn về phía vị nữ cảnh sát kia: “Tôi với vợ ở trong xe thân mật cũng là phạm pháp sao?”

Đồng Mặc thoáng kinh ngạc, chỉ cho là anh ta nói dối: “Cảnh quan, lúc này tôi nghe thấy tiếng phụ nữ kêu cứu cùng với xe rung mạnh nên mới báo cảnh sát.”

Nữ cảnh sát nhìn Đồng Mặc một cái, sau đó đi đến trước cửa xe trao đổi với người phụ nữ. Cầm mấy tờ giấy chứng nhận từ tay người phụ nữ, khước miệng nữ cảnh sát khẽ nhếch lên, đưa cho Đồng Mặc, chậm rãi nói “Tiểu thư, buồng vị tiền sinh này ra đi, bọn họ là vợ chồng hợp pháp, còn nữa……” Cô cố nhịn cười: “Xe rung này không phải xe rung đó.”

Nữ cảnh sát nói xong, mấy cảnh sát phía sau cô cũng khẽ cười trộm.

Mặt Đồng Mặc hơi nóng lên, tự biết mình đuối lý, sắc mặt bối rối.

Còn người đàn ông đứng đó không xa thì bật cười sảng sặc, anh ta vội che miệng tiếp tục quan sát.

Đồng Mặc trả lời rảnh rạch các vấn đề của cảnh sát và hai vợ chồng nhà họ, cảnh sát kết luận đây là một vụ hiểu lầm, họ cũng không làm được gì nên đề hai bên ở lại tự hòa giải.

Xe cảnh sát đi xa dần, Hạ Thuộc nghiêm túc nói xin lỗi bọn họ. Người đàn ông không nói gì phẩy tay lên xe mặc quần áo xong bèn chuẩn bị lái xe rồi đi, nơi này thật là xúi quẩy! Trong lúc đợi khởi động xe, người phụ nữ đột nhiên cảm chiếc quần tã đen trên xe ném mạnh về phía mặt Đồng Mặc: “Phụ nữ chưa kết hôn đúng là không hiểu chuyện!”

Đồng Mặc thấy trời đất tối đen, ô tô đi rồi có mới đưa tay lấy tắt xuống, hướng về phía chiếc xe chạy đi nói một câu: “Tôi đã kết hôn.”

Còn chưa dứt lời, chiếc xe thảng gặp, Đồng Mặc còn tưởng họ nghe thấy, đứng nghiêm chỉnh chuẩn bị tiếp chuyện họ, kết quả là chủ xe đau đầu bước ra tiến về phía cô, chia tay.

Đồng Mặc cảm thấy hơi khó hiểu, nghi hoặc nhìn anh ta.

“Cô bị ngốc hay sao hả? Cô nhìn xem kia có phải cô làm không?!” Người đàn ông tức giận chỉ vào chiếc lốp xe xẹp lép, Đồng Mặc nhìn theo, ngờ ngẩn một lúc rồi gật đầu.

“Tôi thấy cô có ý tốt nên không truy cứu trách nhiệm làm gì, được rồi, mau đưa phí bồi thường đây, còn cánh cửa sổ này nữa, tôi cũng không lừa bịp tổng tiền cô làm gì, cô xem thế nào rồi đưa đi, nhanh chút, tôi sợ không nhận được mà đánh người.” Người đàn ông thấy cô phân ứng chậm chạp mới nói chuyện từ từ trấn an, may mà anh ta không phải người nóng tính, bị như vậy cũng không nổi đóa lên, việc này bị người khác biết cũng mất mặt. Anh ta chỉ muốn giải quyết nhanh gọn rồi thoát khỏi cô gái điên khùng này.

Đồng Mặc không cảm thấy đối phương lừa bịp hay tổng tiền gì, cũng biết là do mình hiểu lầm họ cho nên bằng lòng đưa tiền bồi thường. Người đàn ông cảm thấy, nhìn quanh bốn phía thấy không có ai mới vội vàng lên xe gọi cứu hộ.

Mà Đồng Mặc nhìn chiếc quần tất còn mùi nước hoa nồng nặc, có chút buồn bực vuốt vuốt tóc, mái tóc vốn hơi lộn xộn giờ càng thêm rối, cô thờ dãi nhìn quét một vòng xung quanh.

Người đàn ông đứng xem cách đó không xa cực lực nhin cười, cho rằng cô gái cứ như vậy đi tiếp, ai ngờ cô cầm chiếc quần, đợi đến đó mới qua đường, vứt nó vào thùng rác.

“Đúng là con người kỳ lạ.” Người đàn ông không khỏi cảm thán, hơn nửa đêm còn tuân thủ luật giao thông đồng thời không quên bảo vệ môi trường.

Đồng Mặc vứt chiếc quần đi xong mới phải tay đi về phía nhà mình.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha……”

Lúc này trong quán ăn truyền đến một tràng cười to, mấy người bên trong đều còn chưa kịp thay trang phục. Người đàn ông vừa đứng theo dõi sự việc cầm một chén rượu lên mời người đàn ông ngồi trước mặt anh ta: “Đại đội Ôn, anh không thấy chứ, thật là buồn cười chết mất! Anh bảo trên đời này có còn người phụ nữ nào như vậy nữa không, ha ha ha.”

“Lúc tôi hỏi chuyện cô ấy còn trả lời nề nếp, đứng đắn hết mức, lúc đó đám Tiểu Trần còn không nhận được cười.” Người lên tiếng chính là nữ cảnh sát vừa nãy, thấy người đàn ông kia nhắc đến cũng không nhận được kể.

Nồi lẩu bốc khói nghi ngút kèm theo bóng điện màu vàng trong quán khiến không khí có vẻ vô cùng nóng nực, người đàn ông nọ miệng khẽ mỉm cười, cằm còn có râu mới mọc, đôi mắt sâu như đáy vực khiến không ai hiểu rõ, mái tóc chính tề sạch sẽ có chút không tương xứng với chiếc áo sơ mi bẩn thỉu.

“Ôn đội, ngày mai sẽ có vài người đến, anh có muốn đích thân qua xem không? Hay là để tôi dẫn bọn họ đến cho anh xem xét?”

Người đàn ông kia mỉm cười hỏi.

Sắc mặt Ôn đội chẳng hề thay đổi, chỉ khẽ nhấp một ngụm rượu rồi đứng dậy cầm lấy áo khoác: “Tôi còn có việc phải đi trước, để mai tính.”

Anh không hề họ nói tiếp đã quay người bước ra khỏi quán ăn, nữ cảnh sát kia nhìn theo bóng lưng anh, mỉm cười bởi côm.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galanthus

Beta: Đẳng Yên

Đồng Mặc ngủ không được sâu lắm, không rõ là do lạ chỗ hay là do Tiểu Ô Long gây ra. Trời vừa sáng, cô liền rời giường rồi nhanh chóng sửa soạn thật tốt. Đứng trước gương, Đồng Mặc cẩn thận mặc lên người bộ cánh phục có vẻ khá lớn so với dáng người nhỏ bé của cô, sau đó lấy dây buộc tóc lại thành một búi thật gọn gàng phía sau.

Hôm nay là ngày đầu tiên của cô với cương vị là cảnh sát đưa tin chính thức.

Khi cô vừa đi ra phía trước cửa thì bỗng có gọi điện tới, dặn dò có làm việc thật tốt, điều đó khiến Đồng Mặc cảm thấy lòng tràn đầy hứng khởi, cho dù chỉ là vì bố cô, cô cũng phải làm cho thật tốt, không phải sao?

“Khi thật, cái thứ tap nham kia thì phỏng vấn được cái gì chứ” Một viên cảnh sát đem tài liệu ném lên trên bàn, tức giận ngồi xuống ghế, trừng mắt nhìn vào phỏng thẩm vấn cách đó không xa.

“Đừng tức giận, uống chút cà phê cho bình tĩnh lại đã!” Từ sau ngày hôm qua, sáng nào Tống Ninh cũng thấy anh cảnh sát kia như nuốt phải lửa, luôn mang một dáng vẻ vô cùng tức giận cho nên cô mới có lòng tốt mang cà phê mình mới pha đặt trước mặt anh ta. Người đàn ông kia cảm kích nhìn cô, miệng lầm bầm cười cười nói: “Tống Ninh, cô thật không hổ danh là đoá hoa tươi của đội chúng ta, toà ra ánh sáng khiến người ta phải chói mắt.”

Tống Ninh cũng không để ý nhiều, liếc mắt nhìn đồng hồ một lát lại trở về chỗ của mình. Bỗng nhiên nhớ sự nhớ ra điều gì, cô mở ngăn kéo lấy ra một tập tư liệu giao cho người đàn ông đang đánh máy bên kia: “Ô Hằng, sắp tới đội chúng ta sẽ có vài người mới đến, nhiệm vụ của anh là tiếp đón họ.”

Người đàn ông tên là Ô Hằng ngẩng đầu lên, ngày hôm qua anh có thấy qua Đồng Mặc mặc một bộ cánh phục. Anh tiếp nhận tập tư liệu, liếc qua cho có lệ rồi lại đặt xuống bàn tiếp tục làm báo cáo công tác.

Lúc này Đồng Mặc đang ngồi trong một căn phòng, cô là người đến đầu tiên, sau đó cũng có một vài người tiếp tục bước vào. Tất cả mọi người đều là người mới, vừa mới vào phòng đã cùng nhau nói chuyện, thăm hỏi để làm quen với không gian lạ lẫm này. Trong căn phòng ồn ào chỉ mình Đồng Mặc ngồi yên một mình trên ghế, không tham gia cùng mọi người. Từ nhỏ đến lớn cô đã không thích giao tiếp, đừng nói đến việc cùng với những người xa lạ chủ động tìm chuyện để nói.

Cô nâng tầm mắt nhìn những người xung quanh, rồi lại đưa tay đặt gọn gàng lên chân mình.

Cho đến khi nghe thấy tiếng mở cửa, theo sau đó là một vài người mặc cánh phục cầm một đồng tư liệu bước vào, trong phòng mới có chút yên tĩnh trở lại. Ô Hằng nhìn lướt qua mọi người trong phòng, cười nói: “Hoan nghênh mọi người đến với đội trọng án, tôi là trung đội trưởng Ô Hằng. Rất vui sau này chúng ta có thể cùng nhau làm việc.” Ô Hằng trời sinh có một đôi mắt biết cười, đến lúc cười nộ lên lại càng khiến cho người khác không khỏi cảm thấy rất gần gũi, thân thiết.

Sau một vài câu chào hỏi hình thức, Ô Hằng chuẩn bị dẫn mọi người xuống xem tình hình bên dưới, khi tất cả mọi người đã đứng dậy, anh đột nhiên chú ý đến người đầu tiên bước ra ngoài, bóng lưng kia, hình như có chút quen thuộc. Anh nhanh chóng cầm lấy tập tài liệu xem qua một lượt, thoáng giật mình nói một câu: “Lần này chỉ có một cô gái duy nhất!”

Lúc đầu, bởi vì Đồng Mặc là cô gái duy nhất, một vài người cũng có lại gần hỏi thăm, nhưng thấy cô mang một bộ mặt tươi cười, cũng không có biểu hiện gì, chỉ nghĩ rằng cô là một người nhút nhát nên cũng không muốn nói chuyện nhiều. Mọi người đều đang ở độ tuổi tràn đầy nhiệt huyết và năng lượng, có ai không muốn cùng mỹ nữ nói chuyện, đáng tiếc trong cái nhìn đầu tiên của họ, Đồng Mặc cũng không được xem là một mỹ nữ, cô không có gì nổi bật, tính cách lại không cởi mở, cũng không tiếp nhận sự quan tâm của mọi người.

Bắt đầu bước vào làm việc ở đội trọng án, Đồng Mặc vẫn mang theo cái danh “cô gái duy nhất”, vô hình chung lại khiến cho các đội viên trong nhóm đặc biệt chú ý đến cô, ngay cả Tống Ninh cũng không khỏi cảm thấy hiếu kỳ về cô. Trong đội có vài chục người, trừ cô và phó đội trưởng là phụ nữ, tất cả mọi người đều là đàn ông. Có từ trước tới giờ đã là tâm điểm của sự chú ý, lại có một bộ dáng xinh đẹp nên luôn được mọi người hoan nghênh. Bởi vậy trong lòng sinh ra chút kiêu ngạo là lẽ đương nhiên, có lẽ mọi người phụ nữ trên thế giới này đều có một tâm lý chung như vậy.

Khi tất cả mọi người bước vào, Tổng Ninh liếc mắt tình kiểmk hình ảnh Đồng Mặc.

Vì là người đầu tiên vào, Đồng Mặc đã thu hút không ít tầm mắt, chỉ thấy có kẻ hé môi, thần hình đĩnh đạc, thẳng tắp, không nói một lời nào chằm chằm tiến về phía trước. Khi tất cả mọi người đều đã bước vào, Đồng Mặc không một chút do dự sợ hãi, thần nhiên hướng về phía mọi người chào hỏi: “Chào mọi người, tôi tên là Đồng Mặc.”

Vóc dáng nhỏ bé cộng thêm ngũ quan còn khá trẻ con, chiều cao một mét bảy, lại nói đến dáng người còn thua xa Tổng Ninh, khiến cho một vài người có chút thất vọng, nhưng một số lại cảm thấy khá mới mẻ. Đồng Mặc trời sinh môi hồng răng trắng, càng nhìn lại càng thuận mắt, cô bình thường cũng không hay cười những mối khi cười lại khiến người ta cảm thấy có chút hương vị ngọt ngào. Tổng Ninh nhìn thấy Đồng Mặc vô thức mỉm cười, đưa tay hướng về phía cô: “Xin chào, chúng ta lại gặp mặt rồi!”

Tổng Ninh chủ động chào hỏi khiến mọi người rất bất ngờ, hoá ra hai người họ đã quen biết từ trước. Lúc đầu Đồng Mặc cũng không để ý, đến khi Tổng Ninh chủ động lại hỏi han Đồng Mặc mới nhớ ra cô ấy chính là vị cảnh sát tối hôm qua. Cô cảm thấy có chút xấu hổ, nhìn Tổng Ninh lễ phép cười nhẹ.

“Ồ Hằng!”

Ngoài cửa bỗng vang lên một âm thanh nhàn nhạt, ánh mắt mọi người tập trung về phía cửa, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn đang từ từ bước vào, trên người chỉ mặc một bộ cánh phục đơn giản, áo khoác đặt hồ trên tay, cơ thể rắn chắc hoàn hảo. Một số người đưa mắt nhìn xuống cơ thể gầy gò của mình lại chỉ biết thở dài chấp nhận.

Người đàn ông đó quay về phía Ô Hằng: “Câu đưa tư liệu về án tử hình lần trước cho tôi, tôi sẽ qua đó một chuyến.” Anh giống như không nhận ra có một đám đông đang đứng trước mặt mình, chỉ thúc giục Ô Hằng lấy tài liệu. Trong lúc đó Ôn Hành Viễn mới chú ý những gương mặt khá xa lạ đang đứng trong phòng, lúc này mới nghĩ đến hôm qua trong lúc ăn cơm Ô Hằng có nhắc qua vài anh, đưa mắt đánh giá mọi người, sau đó mới động viên một câu: “Cố gắng làm tốt!”

Một số người cũng đã biết được anh là ai, lại không kiểmk chế được mà nhìn lại vài lần. Đồng Mặc lại càng không có gì bất ngờ, người đàn ông này đối với cô mà nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Anh vừa đặt chân vào cửa, cơ liền vô thức lui về phía sau vài bước, thần hình nhỏ bé lẫn vào trong nhóm người sau cùng, vốn là Ôn Hành Viễn cũng chẳng chú ý gì đến nhóm họ, nói gì đến cô chứ?

Ô Hằng thu thập tư liệu giao cho anh, đồng thời nhìn mọi người rồi giới thiệu đơn giản: “Đây là đội trưởng của chúng ta Ôn Hành Viễn, Ôn đại đội.”

Lúc bấy giờ, mọi người mới nghĩ thâm trong lòng: “Hoá ra người đàn ông này chính là Ôn đại đội!”

Người đàn ông tên Ôn Hành Viễn ít ai mà không biết đến, anh đã phá được không ít vụ án lớn nhưng vẫn không hề muốn thăng chức, là một người đàn ông kiêu ngạo. Suy cho cùng, người ta cũng có tư cách để kiêu ngạo, muốn thăng chức chẳng phải chỉ cần nói một tiếng hay sao, không giống như bọn họ, vừa mới bước chân vào giới cảnh sát làm gì có chỗ dựa, sao có thể tránh khỏi vòng luẩn quẩn này???

Đối với lời giới thiệu của Ô Hằng, Ôn Hành Viễn cũng không mấy để tâm, anh cảm lấy tư liệu, lật nhanh qua vài trang cũng chuẩn bị xoay người rời đi, bỗng nhiên nghe thấy Ô Hằng nói: “Em tên là Đồng Mặc phải không? Em là nữ cảnh sát thứ ba trong đội chúng ta đây.”

Đồng Mặc?

Dường như nghe được điều gì, Ôn Hành Viễn buông tư liệu ra, quay đầu lại tìm kiểmk cho đến khi nhìn được một nửa khuôn mặt cô trong đám người, anh mới cảm tư liệu bước ra khỏi phòng.

Đồng Mặc không biết liệu anh có nhìn thấy cô hay không.

Cô vốn xuất thân từ một gia đình cảnh sát, được điều đến đội trọng án ở thành phố A, trong đó cũng có vài nguyên nhân, đương nhiên chủ yếu vẫn là do thành tích của cô khi còn ở đội hình cảnh ở nhà thực tập được một năm cũng phá được không ít vụ án giết người. Nguyên nhân thứ hai là bởi vì cha cô vốn là một cảnh sát hình sự, mưa dầm thấm đất từ nhỏ, cô cũng có chút tính cách giống ba mình. Không những có trí nhớ tốt, cô còn có khả năng phân tích đáng ngạc nhiên cùng với năng lực ngay thẳng xuất sắc mà không phải người nào cũng hội tụ được tất cả các yếu tố đó, cũng nhờ vậy mà sau khi ra trường, khi từng cùng ba đến đội hình cảnh vài lần cô đã được một người bạn tốt của cha đánh giá cao, đứng ra giới thiệu cô. Cho nên có thể nói, chỉ sau một năm thực tập đã có thể được trở thành nhân viên chính thức của đội trọng án quả là vinh hạnh cho cô. Quan trọng nhất là vài năm trước cha cô cũng từng là đội trưởng đội trọng án này, có thể bước đi cùng một con đường với cha mình, đối với cô mà nói cũng không có niềm vui nào sánh bằng.

Còn về Ôn Hành Viễn, cho đến bây giờ, Đồng Mặc vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Bởi vì cách đây không lâu, người vừa cùng cô lên cục dân chính chụp hình lấy giấy chứng nhận kết hôn chính là anh – ngôi sao sáng của đội trọng án, Đại đội trưởng Ôn Hành Viễn.

Hôn nhân của họ lúc đó cũng chỉ vên vện như vậy mà thành, có điều cũng chỉ là từng đó chuyện mà thôi.

Lúc ấy, cô đang cùng phó đội trưởng điều tra một vụ án, đã biết được kẻ tình nghi, chỉ còn việc tìm ra hắn để thực thi lệnh bắt. Ngày hôm đó, họ nhận được tin hẳn thường lui tới hai bệnh viện gần chợ, ngay trong ngày, Đồng Mặc liền cùng phó đội trưởng và vài người trong đội năm vùng đội ở chợ. Để không bị nghi ngờ, mọi người còn cài trang thành người trông rau.

Hai bệnh viện ở thành phố B đều là bệnh viện lớn, ngay cạnh chợ rau là một chợ cũ được xây dựng cùng với thành phố B, là nơi vô cùng hỗn loạn, người người chen chúc. Đây cũng là khoảng thời gian mà cha mẹ Đồng Mặc đều đang nằm viện, khi nào vừa nằm vùng xong, chỉ cần có chút thời gian rảnh cô liền ghé qua trò chuyện với cha mẹ vài câu, cho dù không có nhiều thời gian, cô vẫn đến thường xuyên.

Cùng tâm sau bốn năm ngày liên tục nằm vùng ở chợ, cuối cùng kẻ tình nghi cũng xuất hiện. Nhận được tin tức, Đồng Mặc liền cảm mấy mấy bó rau cải trắng, giả vờ như nông dân tiếp cận gần với mục tiêu.

Kẻ tình nghi dường như có chút đề phòng, tâm lý cảnh giác rất mạnh, Đồng Mặc vừa mới tới gần, hắn liền bỏ chợ chạy mạng. Mất thấy vật sắp tới tay liền bay đi mất, Đồng Mặc không thể bình tĩnh nữa, cô vút mấy bó cải trắng lại phía sau rồi đuổi theo, đồng nghiệp quanh đó thấy phát sinh biến cố liền nhanh chóng giả nhập cùng Đồng Mặc đuổi theo kẻ tình nghi.

Đồng Mặc thoát nhìn qua có vẻ khá nhỏ nhắn, nhưng một khi bộc phát, cô lại có một năng lượng rất lớn. Nguyên nhân là cũng bởi vì từ nhỏ cô vẫn thường theo cha rèn luyện thân thể thường xuyên, mà chạy lại chính là môn cô giỏi nhất, chỉ có vóc dáng của cô bảmsinh đã nhỏ như vậy, cho dù có luyện tập thế nào cũng không thể nhìn ra chút mạnh mẽ. Cô băng qua đám người, bảmsát ngay sau kẻ tình nghi.

Lúc ấy vừa vận động giờ tan tầm, hầu hết mọi người đều ra chợ mua thức ăn về để chuẩn bị cơm chiều, cho nên người càng ngày lại càng đông hơn. Điều này khiến cho một số đồng nghiệp của Đồng Mặc để mất dấu cô và mục tiêu, sau cùng chỉ có cô là vẫn đang bảmsát phía sau kẻ tình nghi. Khi đã sắp tới một ngã tư, vì nghi ngờ có mai phục, kẻ tình nghi liền chuyển hướng chạy vào một cửa hàng bán bánh.

Đồng Mặc vẫn bám sát theo hắn đi lên, mặt tiền tầng hai của cửa hàng này đa số bán vàng bạc, bên ngoài hành lang tuy có lan can nhưng do đang phải tu sửa nên kéo mấy sợi dây thừng chặn lại để nhắc nhở mọi người đừng tới gần tránh xảy ra tai nạn ngoài ý muốn.

Kẻ tình nghi quay lại đưa ánh mắt gian xảo nhìn Đồng Mặc đang từ từ tiến lại gần, nhỏ nước miếng xuống nhà thấp giọng rủa: “Mẹ kiếp”. Nhìn đến phía trước đã tới điểm cùng, lại nhìn thấy Đồng Mặc đang chạy tới, tầm mắt chuyển xuống dưới chân cô, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hẳn nhanh chóng cầm lấy sợi dây kéo mạnh, Đồng Mặc không chú ý liền ngã ngay xuống sàn. Thửa lúc cô vẫn chưa thể đứng dậy hắn liền nhanh chóng nhảy từ lan can tầng hai xuống, Đồng Mặc chạy đến bên lan can ước lượng độ cao, cũng không do dự liền nhảy xuống.

Sau đó chỉ nghe mọi người xung quanh xôn xao bàn tán, bởi cô không chạm đất như dự tính mà nhảy lên người ai đó.

Cô nhanh chóng đứng lên nhìn xuống người bên dưới: “Rất xin lỗi, rất xin lỗi!” cô cố gắng xin lỗi, rồi lại nhìn về phía trước thấy nghi phạm đã sắp ra khỏi tầm mắt, không kịp nghĩ nhiều, Đồng Mặc liền phát huy hết sức lực mà đuổi theo. Thấy cô vẫn chưa từ bỏ ý định đuổi theo, hắn co giò chạy, vẫn không quên chửi bậy “Đm...”

Mà người bị Đồng Mặc nhảy trung người cũng không ai khác mà chính là Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn cảm môi dưới, đưa tay để lên phần bụng bên trái, muốn đứng dậy nhưng lại không đứng dậy nổi, những người xung quanh có lòng tốt nhẹ giọng hỏi thăm, dù sao bệnh viện cũng không xa, mọi người liền đưa anh đến bệnh viện.

Ôn Hành Viễn nằm trên giường bệnh, nhìn đến số hiển thị trên điện thoại, đưa tai lại nói đơn giản: “Tôi vừa xảy ra chút chuyện, chắc vài ngày nữa mới trở về được, vụ án đó cậu cứ phụ trách giúp tôi?”. Nói xong liền ngắt điện thoại, nhìn thoáng qua hình chụp CT cắt lớp của mình, Ôn Hành Viễn không tránh khỏi nhiu mày.

Sau sáu năm mới trở lại thành phố B, ông trời lại làm cho anh gây hai cái xương sườn, điều này có phải nói lên rằng trời sinh anh cùng nơi này không có duyên? Vốn nghĩ rằng mãi mãi cùng không trở lại nơi này nữa, nhưng lần này lại không thể không về.

Khi nghe được tin Đồng Nghiễn bị bệnh, khúc mắc trong lòng Ôn Hành Viễn đối với nơi này cũng đã sớm biến mất, Đồng Nghiễn giống như là người cha thứ hai của anh, một ngày là thầy, cả đời là cha. Trước đây chính ông đã giúp anh vượt qua được giai đoạn khó khăn, còn giúp anh bước vào con đường làm cảnh sát hình sự, cho nên có thể nói, đối với anh Đồng Nghiễn là người mà anh mãi mãi cũng không thể quên on.

Vì thế anh mới bỏ lại vụ án giết người kia, đến thẳng thành phố B, đầu tiên là phải tìm được bệnh viện mà Đồng Nghiễn đang dưỡng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nên bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galanthus

Đồng Nghiễn năm nay đã ngoài 50 tuổi, vài năm trước đã về hưu sớm, chuyển về thành phố B sinh sống, mới gần đây, ông được chẩn đoán bị ung thư dạ dày. Có điều đến lúc Ôn Hành Viễn gặp được ông cũng không thấy ông trở nên tiêu tụy như trong tưởng tượng, tuy rằng anh cũng rất đau lòng nhưng may mắn là ông vẫn rất vui vẻ.

Cho dù đang thân thể đang có bệnh, Đồng Nghiễn vẫn như trước, muốn ăn liền ăn, muốn nói liền nói, nụ cười không bao giờ tắt, trừ việc trên người ông vẫn đang mặc bộ đồ bệnh nhân, Ôn Hành Viễn thật không nhìn ra ông lại là bệnh nhân ung thư dạ dày.

Nhìn thấy Ôn Hành Viễn, Đồng Nghiễn rất bất ngờ vừa mừng lại vừa lo, vội vàng cười cười chỉ chỗ cho anh ngồi xuống: “Tiểu tử, đến mà không gọi điện báo trước một tiếng, chẳng lẽ là đến để xem lão già này còn sống được bao lâu hay sao? Ha ha!!” Ông vừa đùa, vừa bóc quỹ đưa cho hắn.

“Thấy điều trị có tốt không?” Ôn Hành Viễn vừa đưa tay nhận quỹ vừa hỏi. Anh vốn là một người rất kiệm lời, nhưng mỗi lần mở miệng có thể nói là không có lời nào dễ nghe. Bình thường cũng không biểu hiện thái độ gì, ngoại trừ khi phân tích các vụ án anh rất ít khi mở miệng. Thế nhưng đối mặt với người thầy này, anh không thể che giấu được bất cứ điều gì trước ông.

Đồng Nghiễn lại cười nói: “Không có gì phải lo lắng, cũng chỉ là việc nhỏ thôi.”

Đồng Nghiễn luôn là người có thái độ thân thiện dễ gần, trước đây khi còn làm trong đội cảnh sát hình sự, mỗi lần nhắc đến ông, ai ai cũng nhớ đến một người điềm đạm tốt bụng. Cũng có không ít người đã từng tự hỏi, không hiểu sao một người đàn ông nhẹ nhàng như vậy lại có thể làm được đội trưởng đội cảnh sát hình sự, nhưng Ôn Hành Viễn hiểu rõ, chỉ có người tiếp xúc thường xuyên với ông mới có thể biết được năng lực của ông.

Hai thầy trò nói chuyện rất lâu, chủ đề câu chuyện cũng càng đi càng xa, cuối cùng lại nói đến con gái của Đồng Nghiễn, nháy mắt sắc mặt ông tối lại. Ôn Hành Viễn nhận thấy sắc mặt ông được tốt mới quan tâm hỏi: “Đồng Mặc có chuyện gì sao? Hay là...”

Trong ấn tượng của anh, Đồng Mặc là cô nữ sinh đeo kính học tập điên cuồng, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh vừa trở thành một cảnh sát dưới quyền Đồng Nghiễn, khi đó Đồng Mặc mới cao đến thắt lưng của anh, thân hình gầy gò nhỏ bé, chẳng khác gì một cô em gái nhỏ. Đồng Nghiễn bởi vì bận việc, không thể thường xuyên về nhà nên cô nhờ anh chút việc trong nhà, vì vậy, anh nghiêm nhiên nhận trách nhiệm đưa cơm cho Đồng Mặc.

“Đồng Mặc, chú kia là ai vậy? Họ hàng nhà cậu à? Rất đẹp trai!” Đến giờ nhận cơm, có bạn cùng bạn của Đồng Mặc lại không quên nhận xét một câu như vậy.

Lần gặp lại sau đó cũng là lần đưa cơm cho cô. Khi đó anh vừa tiếp nhận chức đội trưởng đội hình cảnh, Đồng Nghiễn đang phải đi điều tra một vụ án, Đồng Mặc lại đang điên cuồng liều mạng ôn thi cho kì thi đại học sắp tới. Anh được nhờ đến trường học một chuyện, so với lúc trước Đồng Mặc đã cao lên không ít, trắng hơn, mái tóc ngắn cũng đã dài dài, đã ra dáng một cô gái. Ôn Hành Viễn đùa giỡn xoa lên đầu cô khích lệ: “Cố gắng làm bài tốt nhất!”

Tuy nhiên, Đồng Mặc lại không có ấn tượng gì quá sâu sắc về Ôn Hành Viễn, cũng chỉ biết anh là học trò của cha, cô thường gọi anh là chú Ôn.

Cô nhận lấy hộp cơm: “Cám ơn chú Ôn.”

Vậy mà đến lúc gặp lại, cô gái nhỏ đã là một nữ cảnh sát rồi.

“Hành Viễn, con có nhớ vụ án cưỡng hiếp vài năm trước không? Nạn nhân là một cô gái 16 tuổi, sau đó bắt được thủ phạm là thợ mộc Lý làm trong nhà xưởng của gia đình cô bé ấy?”

Đồng Nghiễn đột nhiên nhắc đến. Ôn Hành Viễn suy nghĩ một chút rồi gật đầu, thắc mắc không biết tại sao ông lại nhắc đến việc này.

“Chúng ta đều rõ, người bị bắt không phải là thủ phạm.” Nét mặt Đồng Nghiễn trở nên nghiêm túc: “Thầy không nói con cũng biết. Bây giờ thầy đã từng này tuổi rồi, trong người còn đang mang bệnh, cũng không sợ hãi điều gì, chỉ là thầy lo lắng cho Đồng Mặc.”

“Thầy, thầy đừng nói như vậy, con sẽ để ý đến Đồng Mặc, thầy đừng nghĩ mọi chuyện quá nghiêm trọng, hắn sẽ không dám hành động khinh suất đâu.”

Ôn Hành Viễn nắm rõ vụ án này từ đầu đến cuối, cũng biết là Đồng Nghiễn lo lắng như vậy cũng không phải không có cơ sở gì, nếu là anh, anh cũng sẽ lo lắng cho sự an toàn của Đồng Mặc.

“Hành Viễn, nếu thầy có việc gì bất trắc, thầy chỉ có một nguyện vọng duy nhất đó chính là Đồng Mặc...”

“Thầy, con hứa với thầy. Nhưng thầy cũng phải nghe lời con, đừng suy nghĩ quá nhiều.” Ôn Hành Viễn ngắt lời ông, trong lòng đã tính toán thật tốt tất cả mọi chuyện.

Đã định tự mình chuẩn bị cơm chiều cho Đồng Mặc, Ôn Hành Viễn mới quyết định ra chợ mua chút thức ăn, kết quả không nghĩ tới vừa mới đi ra tới chợ đã bị người ta đập gãy cả xương sườn, cuối cùng lại phải vào bệnh viện. Anh lại càng không nghĩ tới, người đập cho mình phải nằm viện chính là Đồng Mặc, đúng lúc cô đang truy bắt hung thủ trên đường. Lúc đó cô chạy rất nhanh, cần bản là anh cũng không kịp nhìn thấy mặt cô, nhưng mà nốt ruồi bên cổ trái của cô khiến anh có chút hoài nghi, đến lúc nhìn đến dáng chạy của cô, anh đã có thể khẳng định chắc chắn đó chính là Đồng Mặc.

Cô thể chạy đi nhanh như vậy, cũng chứng tỏ cô không sao.

Chính anh cũng không ngờ, sau nhiều năm xa cách như vậy họ lại gặp lại nhau theo cách này, mà lúc đó cô chỉ một mực đuổi theo hung thủ, chỉ sợ đến cả mặt anh cũng chưa nhìn thấy.

Khi Đồng Mặc nhớ đến lúc này mình có đập phải một người, quay trở lại chỗ cũ thì cũng đã không thấy ai ở đó, có cảm thấy có chút buồn phiền đứng ở đó một lúc, chỉ hy vọng người đó không sao.

Sau giờ tan tầm, cô trở về nhà chuẩn bị cơm nước cho cha mình. Cha đã gọi điện thoại dặn cô làm nhiều đồ ăn một chút, nấu thêm một chút canh xương mang đi. Cô không hỏi lý do, nghe theo lời ông nấu vài món. Lúc cô đưa thức ăn đến bệnh viện, Đồng Nghiễn lại báo cô mang đến một nơi khác: “Hôm nay chú Ôn đến thăm cha, không cần bận bịu gì, con mang qua đó đi. Phòng bệnh đối diện ở tầng 3 đấy!” Đồng Nghiễn vừa nói vừa ăn đồ ăn mà con gái tí mị chuẩn bị, có thể thấy tâm trạng ông đang rất tốt.

Đồng Mặc hơi nghi hoặc trong lòng, nghĩ một lúc mới nhớ ra “chú Ôn” mà cha nói là ai. Vì thế cô liền đứng dậy cầm hộp giữ nhiệt đến phòng bệnh của Ôn Hành Viễn.

Cô tiến lại rồi gõ cửa phòng: “Chú Ôn?”

Đồng Mặc mở cửa bước vào, đặt tạm hộp giữ nhiệt lên đầu giường, lo lắng nghĩ không biết nên nói điều gì, cuối cùng cũng chỉ có thể nói một câu: “Chú Ôn, chú nghỉ ngơi cho tốt a!”

Ôn Hành Viễn thấy cô đứng như dự đoán, cái gì cũng không biết, liền gọi cô lại, ngăn bước chân muốn đi ra ngoài của cô: “Cô bé, chúng ta đã lâu không gặp, vậy mà em không nói thêm được câu nào với tôi sao?”

Anh nhìn chằm chằm vào lưng Đồng Mặc, rõ ràng bộ cánh phục cô đang mặc trên người không được may theo số đo của cô, tóc đuôi ngựa buộc cao lên, chẳng khác gì đứa trẻ đang mặc áo cha mình, nghĩ đến đây, anh vô thức nở một nụ cười. Đồng Mặc cũng không ngờ anh lại nói như vậy, bởi vì cô cũng thấy, thực ra cô và Ôn Hành Viễn cũng không phải là thân thiết, chỉ là có từng gặp qua vài lần, cũng xem như là có biết nhau vậy thôi. Mà đối với loại quan hệ xa lạ này, chắc chắn cũng không có chuyện cũ để ôn lại, hơn nữa, buổi tối cô vẫn muốn trở lại đơn vị để xem tài liệu của một số vụ án.

“Đồng Mặc, chiều này lúc 5h20 phút tôi ghé qua chợ định mua chút thức ăn, chẳng ngờ, vừa mới ra tới chợ, lại bị một người nhẩy từ lầu hai xuống đập trúng. Người gây họa lại chạy trốn khỏi hiện trường, lúc đó người đồng nghiệp hơi hỗn loạn cũng không ai có thể cho tôi chút thông tin về thủ phạm...” Ôn Hành Viễn từng chữ từng chữ kể lại ngắn gọn chuyện lúc chiều. Đồng Mặc lúc đầu cảm thấy có gì đó không đúng, càng nghe lại càng chột dạ, đến lúc anh bỗng nhiên dừng lại, Đồng Mặc cuối cùng cũng ngộ ra, theo lời anh ta nói, người đó chẳng phải chính là mình sao?

Sau đó cô ngẩng đầu về phía anh, Ôn Hành Viễn không có biểu hiện gì lạ, tiếp tục nói: “Tôi nghe nói năng lực của em cũng không tồi, có thể từ lời tôi vừa nói tìm ra thủ phạm được không?”

Từ trước đến giờ, Đồng Mặc chưa bao giờ tiếp xúc gần với Ôn Hành Viễn như vậy. Đột nhiên mới nhận ra rằng ánh mắt của anh rất sắc bén, giống như bấm sinh đã có chút uy hiếp người đối diện ngay từ bên trong, rõ ràng anh nói chuyện với cô rất ôn hòa, vậy mà cô vẫn cảm thấy lạnh cả sống lưng. Cô cúi đầu nhận lời với anh: “Chú Ôn, cháu sẽ chịu trách nhiệm. Hôm nay vô tình làm chú bị thương thật có lỗi, lúc đó cháu chạy đi không phải là muốn trốn tránh, mà chỉ là muốn đuổi theo nghi phạm, bởi vì lúc đó đồng nghiệp của cháu đã mất dấu hẳn chỉ có cháu...”

“Tôi chỉ muốn nghe trọng điểm. Rất cuộc em muốn chịu trách nhiệm thế nào?” Ôn Hành Viễn ngắt lời giải thích của cô, lập tức nói. Cô bé này nhân phẩm không tệ, dù sao cũng là do một tay Đồng Nghiễn dạy dỗ.

Đồng Mặc dừng một chút, lúc nghe đến chữ “chịu trách nhiệm” trong đầu cô liền nảy ra bốn chữ “lấy thân báo đáp”, cô vỗ mạnh lên mu bàn tay nuốt nước miếng.

“Tôi bị đập gãy hai cái xương sườn, thiếu chút nữa vì xương sườn bị gãy mà khiến cho lồng ngực tích dịch”

Ngoài biết được xương sườn anh bị gãy, còn lại những thuật ngữ chuyên ngành Đồng Mặc hoàn toàn không hiểu. Cô nghĩ tới xương sườn, liền đưa tay sờ vào xương sườn của mình, chẳng lẽ lại lấy một cái đổi một cái.

“Rất nguy hiểm sao?” Cô tự hỏi một lúc mới thốt ra câu này, Ôn Hành Viễn bình tĩnh gật đầu. Đồng Mặc suy nghĩ mãi cũng không biết chịu trách nhiệm thế nào. Không ai có thể phủ nhận trong việc phân tích các vụ án hay đưa ra các phương hướng giải quyết, cô có thể làm rất tốt nhưng tự nhiên vấn đề này dường như nằm ngoài khả năng của cô. Thấy Ôn Hành Viễn vẫn chăm chú chờ mình trả lời, cô vừa nuốt nước vừa thấy phiền não.

Rõ ràng chuyện này rất dễ giải quyết, vì sao anh ta lại bắt cô nghĩ phương pháp chịu trách nhiệm gì chứ, cô âm ừ một tiếng, nhìn thấy gương mặt Ôn Hành Viễn càng ngày càng ép sát, tim cô đập càng dồn dập.

Qua một lúc lâu mà vẫn không thấy Đồng Mặc nói ra phương án nào, Ôn Hành Viễn dần mất kiên nhẫn. Vốn muốn nghe thử xem cô bé này có suy nghĩ gì, đoán đi đoán lại xem thái độ của cô thế nào, lại không nghĩ tới vấn đề này với cô lại khó khăn đến vậy. Vì thế mới quyết định tha cho cô, xem như chưa từng nói gì. Không ngờ đến đang định mở miệng giảng hoà, lại nghe cô ảo não mở miệng: “Chẳng lẽ chú Ôn lại muốn cháu lấy thân báo đáp? Cháu biết mình nghĩ vậy là không đúng, nhưng mà chú như vậy lại làm cháu...”

Cô còn chưa nói xong lại bị một chữ “Được!” của Ôn Hành Viễn làm cho cứng đờ người.

Anh ta rõ ràng lưu loát nói một chữ “Được!”?

Được? Cái gì được?

Nhìn thấy nét mặt cứng ngắc của cô, anh lại tiếp tục nói: “Chính là việc em lấy thân báo đáp, tôi nói là được, hiểu chưa, Đồng Mặc?”

“Chúng ta đều chưa kết hôn, lại là những người phục vụ nhân dân, tôi biết em, em cũng biết tôi, em không muốn tìm bạn trai, tôi vừa hay cũng không có ý định tìm bạn gái. Còn có thầy...”

“Được!” Ôn Hành Viễn vừa nhắc đến cha, Đồng Mặc theo bản năng liền ngắt lời anh, trả lời “được”.

Cô biết rõ ràng bản thân mình muốn gì, biết rõ ràng tình trạng của cha.

Bệnh ung thư dạ dày của Đồng Nghiễn gần như là đứng trên ranh giới sống chết. Cô năm nay đã 24 tuổi, lại chưa từng yêu đương, có thể đi đâu tìm ra một người đàn ông để kết hôn, hoàn thành tâm nguyện của cha chứ? Quan trọng là, đối với yêu đương, kết hôn, cô vốn rất mơ hồ. Chỉ biết là từ khi được Đồng Nghiễn nhận nuôi, bên cạnh cô cũng chỉ có cha và Ôn Hành Viễn cùng yêu thích công việc hình cảnh này. Hơn nữa, Ôn Hành Viễn cũng là do Đồng Nghiễn tự tay mang về.

Đồng Mặc biết, đối với phụ nữ, hôn nhân chính là việc quan trọng cả đời, thế nhưng thế giới rộng lớn như vậy, chắc chắn sẽ có ngoại lệ, mà Đồng Mặc lại nằm trong những người ngoại lệ đó. Mục tiêu duy nhất của cô chính là chăm sóc cha thật tốt, công việc cũng có thể phát triển lên nữa, động lực của cô chính là có thể làm công việc hình cảnh mà mình yêu thích.

Từ đó cũng có thể thấy được tại sao cô lại đồng ý kết hôn cùng với Ôn Hành Viễn, nhưng cô nghĩ mãi cũng không rõ tại sao Ôn Hành Viễn lại muốn kết hôn với cô. Cô biết mình không phải là người nổi bật, mà cô cũng không phải là người hay thể hiện, chỉ có niềm đam mê với công việc hình cảnh mới có thể giúp cô sống mỗi ngày không quá nhàm chán. Chẳng lẽ anh lại có cùng lý do với cô? Hay là còn có lý do gì khác mà cô không biết.

Còn Ôn Hành Viễn từ đầu đến cuối đều không chịu mở miệng nói lý do với cô, vừa ra viện anh liền lời lời kéo Đồng Mặc đi đăng kí kết hôn. Khi hai người đứng trước mặt Đồng Nghiễn mang giấy chứng nhận kết hôn ra, ông hết sức kinh ngạc không thốt nên lời.

Sau đó, hết nhìn con gái lại nhìn sang học trò của mình, bắt đầu đi cúi đầu, rồi sau đó lại gật đầu.

Ôn Hành Viễn rời khỏi thành phố B ngay ngày hôm đó, trước khi đi còn đưa chìa khoá căn hộ của mình ở thành phố A cho Đồng Mặc, và cẩn thận viết vào một tờ giấy địa chỉ căn hộ, dặn dò cô nếu đến thành phố A nhất định phải đến đó trước. Tự ý lưu số điện thoại ủa mình vào danh bạ điện thoại cô, còn cài đặt số gọi nhanh thành số 1.

“Nếu muốn gọi cho tôi, em chỉ cần bấm vào số này” vừa nói vừa bấm vào số 1.

Đồng Mặc ghi nhớ những lời anh nói trong lòng, còn đeo cái chìa khoá mà anh đưa vào chùm chìa khoá của mình. Cô hướng về cửa kiểm soát an ninh vẫy vẫy tay với anh: “Hẹn gặp lại, chú Ôn”

Cô nghĩ rằng một khoảng thời gian không gặp lại anh, trong lòng rất vui vẻ, kết hôn rồi lại có thể khiến cha cô yên tâm hơn. Bởi vì kể từ khi cô mang giấy chứng nhận kết hôn với Ôn Hành Viễn về, cha cô thường xuyên cảm thán: “Có Hành Viễn quan tâm đến con, cha hoàn toàn có thể yên tâm rồi!” Điều này khiến cho Đồng Mặc rất cảm kích Ôn Hành Viễn, nhìn thấy nụ cười xuất phát từ nội tâm của cha mình, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.”

Chỉ có điều cô không ngờ đó là sau đó cô lại được chính thức điều chuyển đến thành phố A, lại vào đúng đội của Ôn Hành Viễn

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galant hus

Beta: Đặng Yên

Đầu năm cũng không có quá nhiều người tới đón chào sát báo an, hơn nữa mấy ngày nay cũng không có vụ án lớn nào xảy ra, cho nên, so với thời gian trước, quả thật là mọi người nhàn nhã hơn rất nhiều. Mấy chú cảnh sát trong đội vì quá rảnh rỗi nên liền lấy chồng án kiến ra giăng giãi, lại muốn chứng tỏ cho người khác thấy mình có nhiều kinh nghiệm phá án, không tránh được có chút nói quá lên, một vụ án rất điển hình thường cũng có thể nói thành một vụ án kinh hoàng khó mà phá giải. Một vài người tin tưởng không nên nổi phần khách nài quán quýt lấy họ để hỏi cho kỹ càng quá trình phá án. Mà Đồng Mặc chỉ im lặng, nhẹ nhàng mang nước lại cho Ô Hàng đang gờ tư liệu báo cáo trên máy tính ở góc phòng hoặc là giúp mọi người sắp sửa sang xếp lại tài liệu về các vụ án thật gọn gàng.

“Này, Đồng gì đó, mau lại đây!” Vì cảnh sát đang kể chuyện xua bên kia thấy Đồng Mặc không có chút hứng thú nào đối với câu chuyện của anh ta liền cảm thấy không bằng lòng, vì thế mới lớn tiếng gọi cô lại. Cô nghe thấy, tạm dừng mấy việc đang làm lại, cũng không nói gì. Ô Hàng liếc mắt về phía sau, ngất lời vì cảnh sát đang nói liễn miệng, sau đó mới quay về phía Đồng Mặc cười nói: “Đừng để ý, anh ta vốn là người nói nhiều như vậy.”

Đồng Mặc cũng không nói gì, lại thấy mình không có việc gì để làm, nên tiện tay cầm lấy tập tài liệu gần mình nhất lật qua.

Ô Hàng thấy cô có chút nhàm chán, lại không gia nhập cùng nội chuyện với mọi người, mà cả phòng toàn là đàn ông, cho nên mới mở ngăn kéo lấy ra một tập văn kiện đưa cho cô: “Làm phiền em mang tài liệu này lên tầng bốn, phòng bên trái.”

Đồng Mặc nhìn thoáng qua, ngoan ngoãn nhận tài liệu đi ra ngoài cửa.

Khi ra khỏi cửa, Đồng Mặc vô thức nhìn quanh bốn phía, cô cứ cảm thấy rất sợ chạm mặt Ôn Hành Viễn, lỡ may có gặp anh thì biết nói cái gì chứ.

Cô vừa đi vừa nghĩ, không để ý ý đã tới trước cửa thang máy, thấy mọi người đang đứng chờ trước thang máy rất đông, cô quyết định rẽ sang cầu thang bộ, tầng bốn chắc cũng không cao lắm, chờ thang máy lâu như vậy, cô đi cầu thang bộ còn nhanh hơn nhiều. Nghĩ vậy, cô liền bước nhanh hơn về phía trước, vừa mới mở cửa hành lang, âm thanh lạnh lùng của một người phụ nữ truyền đến.

Cô ngăn người ra, bàn tay đang đặt trên nắm đấm cửa hết buông ra lại nắm lại.

“Vưu Văn, tôi nói lại lần cuối với anh, tôi với anh không có quan hệ gì hết, anh phá sản hay không cũng không có liên quan gì tới tôi, còn nữa, từ nay về sau, Vưu gia có việc gì cũng không có liên quan gì tới tôi.” Người phụ nữ kiên quyết nói một cách chắc chắn, nói xong quay người định đi xuống lầu thì nhìn thấy Đồng Mặc đang do dự đứng trước cửa.

Bị bắt gặp Đồng Mặc rất sững sốt, người phụ nữ kia sắc mặt tái xanh, cả người tẩn ra một hơi thở sắc bén, cô biết là mình đã nghe được điều không nên nghe, vì thế mới cúi thấp đầu xuống nói một tiếng “Rất xin lỗi!” sau đó liền đi ra khỏi hành lang. Mới vừa đi được vài bước lại nhìn thấy thang máy cách đó không xa chợt ních người, đột nhiên phản ứng lại, chẳng phải cô có thể đi qua hành lang đó để lên tầng trên hay sao, vì thế cô xoay người định quay lại hành lang đó. Vừa mới quay đầu lại, cô liền nhìn thấy người đàn ông lúc này nói chuyện với người phụ nữ, trong có tay áo lộ ra một con dao nhọn, đứng tại chỗ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ kia.

Đồng Mặc trong lòng căng thẳng, ngay lập tức cô vút tư liệu trong tay xuống, nhanh chóng chạy lại dùng tay siết chặt cổ tay của người đàn ông, cô đột nhiên chạy tới làm cho người đàn ông giật tái mặt, ra sức muốn gỡ tay khỏi cánh tay của Đồng Mặc.

Ánh mắt Đồng Mặc nhìn chăm chăm vào con dao nhọn, so với tưởng tượng của cô, sức lực của người đàn ông này là khá lớn, khi thấy hấn sắp gãy ra được khỏi tay mình, cô liền giơ chân trái đá vào đầu gối hắn, nhưng hắn cũng không ngã xuống mà lực trong tay lại càng mạnh, gỡ tay khỏi tay Đồng Mặc, con dao theo đó mà lướt qua ống tay áo của cô, trên tay cô xuất hiện một đường không nông cũng không sâu.

Người phụ nữ lúc này nghe thấy phía trên có động tĩnh, vội chạy tới ngay lập tức, nhìn lúc người đàn ông kia buông Đồng Mặc ra, nhanh tay cướp lấy con dao, sau đó gọi đồng nghiệp bốn phía tới, lúc đó người đàn ông kia mới được chế ngự.

Người phụ nữ đi qua nắng Đồng Mặc đứng đây, Đồng Mặc thấy so với lúc này, mặt cô ta còn đen hơn vài phần, cô ta cần chặt môi về rất khó xử. Chỉ thấy cô ta quay người nhặt con dao nhỏ còn dính máu của Đồng Mặc lên, nhìn người đàn ông hung hăng trước mặt nói: “Vưu Văn, tôi không ngờ anh nói chuyện với tôi không được đã nghĩ đến chuyện giết chết tôi, đầu óc anh bị gì vậy? Anh bị úng nước sao? Có phải trong đầu anh cũng chỉ có cứt dãi nên mới có suy nghĩ ác ý như vậy?”

Cô găm lên giận giữ, ném con dao trong tay đi thật xa, trong đó người nhìn thấy sắc mặt xanh mét của người phụ nữ, đột ngột mở miệng nói: “Đội phó... anh ta...”

Đội phó?

Lúc này Đồng Mặc mới đánh giá lại cô ta, một thân đồng phục chỉnh tề, ngũ quan sắc bén, lúc này đây lại càng thêm dọa người, môi mỏng mím chặt, khuôn mặt bầm sinh đã mang chút khí khái hào hùng. Cô ta chính là đội phó Vưu Nhiên?

Cô cũng đã từng nghe về Vưu Nhiên, Vưu Nhiên cùng với Ôn Hành Viễn đều là người nổi bật, hơn nữa, cô ta còn là phụ nữ, lẽ nào lại chưa từng nghe qua?

Đồng Mặc vừa nghĩ vừa lấy ra một cái khăn tay buộc lại quanh vết thương. Mang theo khăn tay vốn là thói quen từ nhỏ cô học được từ cha mình. Cô luôn nhớ rõ, trước khi bắt tay vào điều tra một vụ án, việc đầu tiên ông làm là lau tay thật cẩn thận, sạch sẽ.

“Không sao chứ?” Vưu Nhiên quay đầu hỏi, nhìn thấy gương mặt xa lạ, liền không quên đánh giá cô một chút. Thân hình gầy gò nhỏ bé cô không có ấn tượng gì, thế nhưng một màn đoạt lại con dao lúc này của Đồng Mặc thực sự đã gây được ấn tượng rất mạnh.

Đồng Mặc lắc đầu, sau đó quay lại nơi lúc này mình đứng, nhặt tập tài liệu cô đã ném xuống đất lên, rồi mới xoay người đi vào cửa hành lang.

Ngày khi vừa đẩy cửa vào, Đồng Mặc ngăn người, hai chân không biết nên tiến về phía trước hay lùi ra sau.

Chỉ thấy trong phòng mọi người đều nhìn chăm chăm vào cô, nhất là Ôn Hành Viễn ở phía trước, ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng đến, cau mày lại. Hình như trong này đang có cuộc họp, và cô vừa khiến cho cuộc họp bị gián đoạn. Đồng Mặc dừng lại một chút, mới đầu cô cứ nghĩ là trong phòng không có ai, bởi vì nếu đúng là có cuộc họp, Ô Hằng cũng không thể nào không nói trước với cô một tiếng được. Hơn nữa, trước đó cô có gõ cửa, vì nghe thấy bên trong không có ai đáp lại mới đẩy cửa bước vào.

Có thể tiếng gõ cửa quá nhỏ, người bên trong không thể nghe thấy.

Tình huống trước mắt này...

Đi cũng không được mà không đi cũng không xong, chỉ có thể xin lỗi mà tiếp tục bước về phía Ôn Hành Viễn, sau đó mới đưa tập tài liệu cho anh.

“Rất xin lỗi!” Cô vừa đưa tài liệu vừa áy náy nói, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng. Từ lúc có mở cửa ra, Ôn Hành Viễn chú ý thấy bên dưới tay áo cô có một chiếc khăn buộc quanh cổ tay, lúc cô tới gần anh còn thấy vết máu lộ ra ngoài.

Nhưng sắc mặt cô vẫn không có gì khác thường, ngoài xin lỗi ra thì không có biểu tình nào khác chứ đừng nói đến đau đớn.

Anh mang theo nghi vấn giấu trong lòng, nhanh chóng giải quyết những việc còn lại, ra khỏi phòng họp liền đi xuống lầu.

Nhìn thấy Ôn Hành Viễn đẩy cửa vào, mấy cán bộ đang say sưa kể chuyện xưa liền từ trên bàn nháy xuống, thành thật ngồi trên ghế, nhiều người còn nhanh chóng sửa sang lại cho cẩn thận. Ô Hằng liếc nhìn họ một cái mới quay sang Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn đưa mắt nhìn mấy người trong phòng, xác định không có Đồng Mặc mới định mở miệng hỏi Ô Hằng, cũng không nghĩ tới Đồng Mặc vừa lúc bước từ phòng nước đi ra ngoài. Nhìn thấy Ôn Hành Viễn cô giật mình nhưng sau đó bình tĩnh đi đến bên cạnh bàn nước, có ý định tiếp đón anh, cốc nước sôi trên tay vẫn còn toả hơi nóng.

Ôn Hành Viễn nhìn đến cánh tay cô, lại nhìn một vòng quanh phòng, rồi mới xoay người bước ra khỏi phòng, trước khi đi còn không quên để lại một câu: “Đồng Mặc, đi ra đây!”

Bị gọi đích danh, Đồng Mặc nhìn vào bóng dáng đã bước ra ngoài, một lúc sau mới hồi phục tinh thần liền đi theo anh ra ngoài. Mọi người xung quanh bắt đầu thì thầm bàn tán, nghe giọng nói của đội trưởng Ôn thì dường như hai người họ có quen biết nhau thì phải. Có điều họ cũng nghĩ vậy thôi, chỉ một cảnh sát nhỏ nhỏ mới vào nghề như Đồng Mặc, mà cô cũng không có gì đặc biệt, vậy thì làm sao có thể quen biết với đội trưởng Ôn được chứ! Chắc chắn là cô đã làm sai điều gì đó rồi. Mà Ô Hằng cũng đang thắc mắc không biết liệu có phải do lúc này anh báo cô đi đưa tài liệu mà khiến cho Đồng Mặc phạm lỗi gì không.

Nói thật, trong lòng Đồng Mặc có chút lo lắng, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, không ngờ lại đi xẩy ra sai lầm như vậy, tuy rằng cũng không phải là sai lầm gì lớn, nhưng cũng dễ khiến người khác có ấn tượng không tốt về con người cô, chỉ sợ bây giờ ai cũng nghĩ rằng cô là người hấp tấp vội vàng.

Ôn Hành Viễn dừng lại nhìn chăm chú vào người đang từng bước đi về phía mình, ánh mắt có chút nghiền ngẫm. Anh nhớ mang máng, năm đó Đồng Mặc vẫn là một cô bé ngây thơ non nớt, có vẻ như bây giờ cô đã trưởng thành lên rất nhiều. Ngày cả anh cũng không ngờ, có bé đó bây giờ đã là người vụ hợp pháp của anh. Cuộc hôn nhân này, dường như vẫn không thuộc về thế giới của anh.

“Chú Ôn!” Đồng Mặc nhìn bóng dáng cao lớn của anh mở miệng nói.

“Đội trưởng Ôn!” Ôn Hành Viễn sửa lại cô, sau đó tự mình suy nghĩ một chút, sắc mặt nghiêm túc nhìn cô nói: “Tôi phát hiện ra có làm việc khá là bốc đồng.”

Đồng Mặc nghe xong, nghĩ đến mình mở cửa vào làm gián đoạn cuộc họp, im lặng cúi đầu nhận lỗi.

“Cô không biết cẩn thận một chút sao? Cho dù bên trong thực sự không có người cũng phải suy nghĩ xem có nên mở cửa hay không chứ, mà cô thì sao?” Anh nhàu chặt mày, trong giọng nói có chút trách cứ. Nếu lúc ấy người mở cửa vào không phải Đồng Mặc mà là ai khác, khẳng định là không chỉ bị khiển trách đơn giản thế này.

Theo từng lời trách mắng của Ôn Hành Viễn, Đồng Mặc nghĩ đến lúc này mình thật vô lễ mở cửa bước vào phòng họp, nên cô chỉ im lặng nhận khiển trách.

Nhìn thấy Đồng Mặc này giờ vẫn chỉ im lặng lắng nghe, anh từ khuôn mặt cô nhìn xuống cánh tay vẫn buộc một cái khăn, im lặng một chút, đột nhiên đưa một tay cầm lấy cánh tay cô, tay còn lại quả quyết cõi khăn tay ra, lộ ra miệng vết thương đang dần khép lại, trong lòng thầm nghĩ, có bé này quả thật giỏi nhẫn nhịn, vết thương này nổi nặng cũng không nặng, nhưng cũng không phải là nhẹ, chỉ dùng khăn tay buộc lại cũng không phải phương pháp tốt gì.

“Ngày đầu đi làm đã dễ bị thương rồi?”

Đồng Mặc có chút ngượng ngùng nhìn cánh tay bị anh nắm chặt, trong lòng đấu tranh một chút mới quyết định kể chi tiết mọi việc cho anh, sau khi nói xong, chỉ thấy anh lại nhàu mày, chuyện chủ đề nói: “Vẫn mang theo cái chìa khoá đó chứ?”

Anh đột nhiên chuyển chủ đề khiến Đồng Mặc không kịp phản ứng, lúc này mới nghĩ đến trước khi trở về anh có đưa cho cô một cái chìa khoá, lập tức trả lời: “Dạ.”

“Tan làm nhớ gọi cho tôi.” Ôn Hành Viễn lắc lắc cái điện thoại trên tay, dặn dò có một câu rồi vội vàng rời đi. Đồng Mặc không biết anh dặn cô gọi điện cho anh làm gì, chỉ có điều cấp trên đã dặn, cũng chỉ có thể làm theo mà thôi, sau đó chỉ có thể thờ dãi trong lòng lặng lẽ nhắc nhở bản thân một chút.

Đồng Mặc vừa đi một lát, chuyện có cứu đội phó đã lan ra cả phòng, người kể chuyện là đồng nghiệp tận mắt chứng kiến Đồng Mặc dành lại con dao, chỉ thấy anh ta về mặt không thể tin nổi nói: “Cô ấy có phải là không có cảm giác gì không nhỉ? Cho dù lúc con dao nhỏ kia cắt quá không có cảm giác gì, sau đó cũng không thể nào bình tĩnh mặt không hề biến sắc lấy khăn tay ra buộc vết thương lại, làm vậy quả thật là không khoa học chút nào, không nói đến cô ấy chỉ là một cô gái, khẳng định cho dù chúng ta cũng cảm thấy rất đau.” Anh ta càng nói càng khoa trương, làm mấy người xung quanh cũng phải mỉm cười.

Ngay cả Tổng Ninh mới vào cũng không kìm được mà che miệng cười: “Anh có nói quá lên không vậy?”

Anh ta liền nghiêm mặt lại nói: “Đó là cô không thấy thôi, tôi thấy cô ấy giống như đội phó thứ hai vậy. Có nói xem, có bao nhiêu cô gái dịu dàng khiến cho đàn ông chúng tôi hy vọng như cô chứ?”

Tổng Ninh ngượng ngùng ngắt lời anh ta “Anh lại nói quá lên rồi!”, mà những người đàn ông khác nghe thấy vậy cũng cảm thấy đung gắt gắt gỏng, trong mắt họ Vưu Nhiên chỉ có hình dáng là của một người phụ nữ, còn những điểm khác, không có điểm nào giống một người phụ nữ hết. Nhất là khuôn mặt lạnh lùng của cô, chỉ cần có liếc mắt một cái liền làm cho người khác có cảm giác như gió lạnh sau lưng vậy, cô rất ít khi nói chuyện cùng mọi người, chỉ một lòng nghĩ đến chuyện phá án, ở trong đội nhiều năm như vậy, thế nhưng thân thể cô vẫn là một bi ẩn đối với mọi người. Cho dù là chức vụ hay tính tình của cô đều khiến cho mọi người sợ hãi mà tránh xa.

Ô Hằng ở bên cạnh nghe bọn họ bàn tán về Vưu Nhiên, sắc mặt tối sầm, đập bàn quát: “Mấy người có im lặng đi không? Hay là đã quá rảnh rồi không có việc gì làm?”

Đồng Mặc vừa bước vào phòng liền thấy trong phòng không khí yên tĩnh nặng nề, ngạc nhiên nhìn Ô Hằng, sau đó lại làm như không có việc gì, chỉ im lặng bước về bàn làm việc của mình.

Từ lúc đó, trong phòng yên tĩnh hơn rất nhiều, khi nhìn thấy sắp đến giờ tan sở, Đồng Mặc nhìn đi động trong tay không biết gọi cho chủ Ôn thì nên nói cái gì.

Đối với Đồng Mặc mà nói, ngoài hai tấm ảnh chụp lúc kết hôn ra, cuộc hôn nhân này đơng gần cũng chỉ là muốn làm cho cha yên tâm hơn về cô. Cho nên, quan hệ giữa cô với chủ Ôn cũng không có gì khác so với trước. Nghĩ vậy cô liền không tiếp tục bàn khoăn về vấn đề đó nữa, trong đầu chỉ có suy nghĩ: “Cuối cùng cũng tan sở rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: **Galanthus**

Beta: **Đặng Yên**

Không biết có phải do đang bận việc hay không mà Đồng Mặc không thấy anh trả lời điện thoại, đợi đến lúc chính thức tan tầm, cô vẫn không thấy điện thoại mình có bất cứ động tĩnh gì. Cô thay quần áo, mang theo điện thoại đứng ở cổng chờ anh, cô cũng đã định gọi lại cho anh, nhưng lại sợ làm gián đoạn công việc quan trọng của anh thì sao? Thời thì quên đi.

Cô đợi đến khi trời tối đen mới rời đi.

Tối nay không phải trực ban nên Đồng Mặc định về nhà nấu cơm tối cho cha, nhìn điện thoại trên tay không có động tĩnh gì, cô đành phải đi trước, khi nào gặp sẽ giải thích với anh sau.

Nhìn thấy Đồng Mặc hàng ngày ở bên ngoài bận rộn như vậy, Đồng Nghiễn cảm thấy rất đau lòng, nhưng lại nghĩ có Ôn Hành Viễn ở bên cạnh cô, ông cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Ông kéo Đồng Mặc lại hỏi “Đồng Mặc, con nói cho cha biết, tại sao con và Hành Viễn...”

Đồng Mặc cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó mới trả lời ông: “Chú Ôn là một người rất đáng tin cậy!”

“Hành Viễn lớn hơn con đến 11 tuổi, con không cảm thấy tủi thân sao?” Đối với sự an toàn của Đồng Mặc, ông cũng có suy nghĩ của riêng mình.

“Không sao đâu ạ!” Cô cũng không giấu diếm cha sự nghĩ của mình, thành thật nói với cha. Nhìn thấy mặt cha từ từ giãn ra, cô không hiểu hỏi: “Cha, con không biết vì sao chú Ôn lại kết hôn với con.” Rõ ràng anh là người rất xuất sắc, theo lý mà nói, chắc hẳn anh có rất nhiều sự lựa chọn.

Đồng Nghiễn lắc đầu, mà ông cũng không có ý định trả lời câu hỏi này.

Ngày hôm sau đi làm Đồng Mặc mới biết nguyên nhân vì sao Ôn Hành Viễn không trả lời điện thoại của cô ngày hôm qua. Thì ra anh đột xuất bị điều động đến thành phố D điều tra vụ án, sự việc xảy đến bất ngờ, lại phải đến thành phố D quá vội vàng, nên cũng không có thời gian giải thích với cô.

Vừa hay, hôm nay đội cũng nhận được một án giết người tương đối khó giải quyết, đội phó Vuư Nhiên dẫn dắt Ô Hàng, Tống Ninh cùng điều tra án. Đồng Mặc phải ở lại dọn dẹp văn phòng, cho dù cô có quan tâm đến vụ án đó như thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn biết rằng mình chỉ là người mới, mà mỗi người đều phải trải qua một quá trình nhất định, hiện tại cô vẫn chưa thể đi theo mọi người đi điều tra án được.

Tuy có khá nhiều việc lặt vặt nhưng Đồng Mặc cũng không vội, cô luôn quan sát lắng nghe, âm thầm ghi nhớ trong lòng những gì đội phó đang dẫn dắt mọi người để giải quyết vụ án giết người kia. Khi không có nhiệm vụ gì, cô lại đến bệnh viện thăm Đồng Nghiễn. Mặc dù mới chuyển viện tới đây chưa lâu nhưng cha cô thích ứng rất nhanh, cho dù là trị liệu bằng hoá chất hay sử dụng phương pháp gì, ông đều rất lạc quan tiếp nhận. Nhìn thấy gương mặt vui vẻ của cha mỗi ngày, Đồng Mặc cũng thấy được an ủi phần nào.

Đến khi Ôn Hành Viễn trở về đơn vị, vụ án giết người mà đội nhận được cũng đã được phá thành công. Điều khiến mọi người ngạc nhiên là người lập công lần này không phải là Vuư Nhiên mà là Tống Ninh.

Ngay buổi chiều hôm đó, Tống Ninh đề nghị mọi người, buổi tối không trực ban thì cùng nhau đi liên hoan, mọi người đều hưởng ứng rất nồng nhiệt. Những người đã ở lâu trong đội đều biết, việc liên hoan qua thực không hề dễ dàng, lần gần đây nhất mọi người đi liên hoan đã là cách đây nửa năm rồi. Hơn nửa lần này liên hoan là do đội chỉ tiền, đội trưởng và đội phó đều tham gia, cho nên mọi người đều rất phấn khởi.

Khi nghe được tin này, Đồng Mặc liền đưa mắt nhìn lên lịch công tác của mình, không may là hôm nay cô không có lịch trực ban, bữa cơm này, cô không thể tránh khỏi.

Thực ra cô cũng không muốn tham gia những buổi liên hoan như thế này, bởi vì hầu như cô đều chỉ có thể một mình ngồi một bên giết thời gian mà thôi. Cô biết rằng lần liên hoan này cũng không có gì lớn, nhưng cũng là điều cần thiết, cô cũng nên theo số đông, tránh làm cho mọi người mất hứng.

Sau khi giao ca, Đồng Mặc vẫn dành chút thời gian ghé qua bệnh viện, đợi đến lúc gần tới giờ hẹn cô mới rời bệnh viện đi tới địa điểm đã hẹn trước.

Lúc này, trời bỗng nhiên mưa nhỏ, những hạt mưa rơi tí tách tí tách xuống lòng đường, mặt đường ướt sũng phản chiếu ánh đèn neon vào buổi tối. Một cơn gió nhẹ từ đầu thổi tới mang theo chút hơi lạnh. Đồng Mặc dứt tay vào túi áo, chạy đến trạm xe buýt gần đó, cô xuống xe ở trạm Tĩnh Viên.

Mới đi được vài bước, cô đã thấy mọi người đều đang đứng bên ngoài. Cô cảm thấy nghi hoặc. Mới bước qua bên kia, Tống Ninh thấy Đồng Mặc không cảm theo ô liền mang theo ô của mình lại đứng che cùng cô. Đồng Mặc nhìn Tống Ninh cười hỏi: “Cảm ơn, sao mọi người không vào?”

“Không có việc gì đâu. Bên trong rất đông người nên không có chỗ ngồi, Ôn Hàng đang đặt chỗ rồi, hơn nửa đội trưởng và đội phó vẫn đang trên đường đến.” Tống Ninh giải thích.

Một chiếc xe đỗ ngay bên cạnh, Đồng Mặc lui về phía sau vài bước, nhường ra một lối đi, Tống Ninh thấy vậy cũng lui xuống đứng bên cạnh cô. Một lúc sau, Ôn Hành Viễn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, cùng với khuôn mặt không có biểu tình gì của đội phó.

Ôn Hành Viễn kéo cửa sổ xuống nói với mọi người: “Tôi đi đỗ xe trước.” Anh không nhìn Đồng Mặc, nhưng Đồng Mặc thấy thần sắc anh trong rất mệt mỏi, mấy ngày nay chắc là không được nghỉ ngơi đầy đủ.

“ÀM!!”

Đột nhiên một tiếng động lớn từ phía sau truyền đến, bởi vì đang ở rất gần nên Đồng Mặc và Tống Ninh đều bị chấn động, thậm chí còn có thể cảm thấy rõ ràng phía sau xe rung mạnh.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều bất động, Đồng Mặc và Tống Ninh gần như là quay đầu lại cùng lúc, chỉ thấy phản thân thể người rơi từ tung trên đỉnh xe. Tống Ninh không thể kìm nổi sự sợ hãi hét lên một tiếng, hai chân cô trở nên mềm nhũn không ngừng run rẩy, Vuư Nhiên liền bước xuống xe đỡ lấy cô. Sau đó, những người xung quanh cũng bắt đầu la hét chói tai.

Đầu óc Đồng Mặc dường như trống rỗng chỉ trong vài giây, cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy máu, nhìn máu chảy không ngừng theo mái tóc, từ đỉnh xe rơi từng giọt xuống mặt đường, ở chính giữa trán cô gái đó còn dính theo chất dính màu trắng đục, có thể đầu đã bị ép tới vỡ nát, hơn nữa, con người như muốn rơi ra ngoài.

Cô còn chưa nhìn đến dưới cổ, trước mắt đã tối đen, tầm mắt lạnh lẽo được một đôi bàn tay ấm áp che khuất, sau đó giọng nói lạnh lùng rõ ràng của Ôn Hành Viễn vang lên trên đầu cô, nhanh chóng chỉ huy mọi người: “Ô Hàng, mau gọi điện cho người trong đội! Hứa Dương, chỉ đạo mọi người sơ tán những người xung quanh.”

Dù sao mọi người đều là cảnh sát chuyên nghiệp, vừa rồi chuyện xảy ra quá bất ngờ nên có chút hoảng hốt, bây giờ mọi người đều trở về đáng về chuyên nghiệp, nhanh chóng hành động.

Bởi vì người chết ở rất gần Đồng Mặc và Tống Ninh cho nên hai người đều rất khiếp sợ, nhất là Tống Ninh. Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, ai mà nghĩ vừa quay đầu lại liền nhìn thấy người chết máu me bết bết ngay trước mắt mình, cho dù bình thường có gan dạ thế nào, nhưng bất ngờ như vậy vẫn khiến cho bị dọa. Đứng nói đến cổ, tất cả mọi người xung quanh không ai là không bị dọa, ngay cả Ôn Hành Viễn và Vuư Nhiên cũng phải ngất người ra một lúc.

Đồng Mặc cố gắng dè nén sự kinh hoàng, bình tĩnh một lúc mới lấy tay của Ôn Hành Viễn xuống.

Ôn Hành Viễn theo bản năng lại che lại, kéo cô đi về phía sau: “Đừng nhìn, đi theo tôi, không có việc gì đâu!” Anh vừa trấn an Đồng Mặc vừa nhìn lên toà nhà cao tầng phía trước.

Đồng Mặc im lặng một chút, vô cùng nghiêm túc gọi một tiếng “Đội trưởng Ôn!”

Ôn Hành Viễn nghe thấy tiếng cô chợt ngẩn người, cúi đầu nhìn cô bé đang bị mình che cả hai mắt, chỉ thấy cô đã định gọi tên anh một cách rõ ràng, bỗng nhiên anh mới phản ứng lại, Đồng Mặc, em vốn đã không còn là cô bé nhỏ ngày xưa nữa rồi.

Anh tự giễu mình, sau đó mới buông tay ra khỏi mắt cô, cười gượng, ngay lập tức xoay người nhìn về phía Vuư Nhiên.

Đồng Mặc cũng nhìn thấy sắc mặt Vuư Nhiên tái xanh, để cho Ô Hàng đỡ lấy Tống Ninh, Vuư Nhiên tự mình lên nhìn cô gái kia, liếc mắt nhìn đến cổ cô gái, sắc mặt Vuư Nhiên trở nên lãnh đạm. Ôn Hành Viễn thấy có điều bất thường, bước về phía trước nhìn kĩ một chút mới giật mình nhớ ra khuôn mặt kia.

Ôn Hành Viễn quay đầu lại nhìn Vuư Nhiên, đang định mở miệng hỏi thì Vuư Nhiên đã lên tiếng: “Hành Viễn, tầng 13, phòng số 75.” Cô bình tĩnh nói xong, đưa mắt nhìn lên toà nhà trước mặt.

“Đội phó, sao cô lại biết...?” Ô Hàng thắc mắc hỏi, nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị Vuư Nhiên ngắt lời, “Đồng Mặc, cô đi lên cùng tôi, Ô Hàng, anh chịu trách nhiệm ở đây.” Cô lập tức ra lệnh, nói xong liền đi về phía cửa lớn cửa khách sạn. Ôn Hành Viễn nhìn theo bóng lưng cô, bước hai, ba bước theo Vuư Nhiên đi vào, Đồng Mặc nhận được nhiệm vụ gạt mình đuổi theo sau hai người họ.

Hai người đi về phía trước vừa nhanh vừa kiên quyết, Đồng Mặc thấy Vưu Nhiên đi đến thang máy bấm số, đợi cô đi vào rồi mới đóng lại.

“Người chết là Quý Văn Hiến, 54 tuổi.” Vưu Nhiên vừa gần từng từ nói vừa giơ ví ra lấy điện thoại đưa cho Đồng Mặc: “Đây là số điện thoại của chồng và con bà ta.”

Đồng Mặc rất ngạc nhiên, đội phó sao lại tường tận thân phận của người chết như vậy? Lê nào lúc còn sống đã quen nhau? Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt kiên định của Vưu Nhiên thầm suy đoán trong lòng.

“Đỉnh!” Thang máy mở ra, Vưu Nhiên đi ra trước, Ôn Hành Viễn đi theo phía sau, đi được nửa đường, Vưu Nhiên đột nhiên quay sang nói với Đồng Mặc: “Đi đến quầy lễ tân lấy chìa khoá phòng 75, rẽ theo hướng này.” Cô chỉ vào cái hành lang bên cạnh Đồng Mặc.

Đồng Mặc làm theo những gì mà Vưu Nhiên đã nói, đi đến quầy lễ tân, lúc ấy có một người phụ nữ trung niên đang làm việc, thấy Đồng Mặc đưa thẻ cảnh sát ra, nghe qua sự việc, không dám nói hai lời liền giao chìa khoá cho cô.

Khi cô cầm được chìa khoá tới nơi, cửa đã được mở, hơn nữa Ôn Hành Viễn cùng với Vưu Nhiên đang ngồi trên sofa không nói gì, cô cảm thấy không khí có chút kì lạ, nhìn quanh cũng không thấy có gì bất thường.

Ôn Hành Viễn vô cùng nhạy cảm phát hiện ra Đồng Mặc đang đứng ở cửa, liền bước về phía cô: “Chúng ta đi thôi!”

Đồng Mặc vẫn chưa kịp phản ứng lại, đi ư? Có kinh ngạc ngẩn đầu nhìn chăm chăm vào mặt Ôn Hành Viễn, anh cũng không nói gì, mạnh mẽ kéo cô ra ngoài.

“Đội trưởng Ôn, vụ án này điều tra xong rồi sao? Hình như vẫn chưa...”

Người chết là mẹ kế của Vưu Nhiên, vì quá uất ức trong một thời gian dài nên mới tự sát.” Ôn Hành Viễn trả lời những nghi vấn trong lòng Đồng Mặc, giải thích với cô. Đồng Mặc dừng chân lại, trong đầu sáng tỏ, chau mày lại: “Người chết là mẹ kế của đội phó?”

Anh gật đầu: “Không cần phải nghi nhiều, đội phó tự biết rõ việc của gia đình mình.” Đồng Mặc thấy sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy, vừa định mở miệng hỏi thì lại bị anh kéo vào thang máy, cô đem nghi vấn nuốt trở về trong bụng. Hình như trong lòng Ôn Hành Viễn có điều gì phiền muộn, Đồng Mặc nhìn thấy anh cứ im lặng, cô đưa tay lên gần gỡ rối sau gáy.

Vừa mới ra khỏi thang máy, Đồng Mặc đã bị gọi lại.

“Lát nữa đợi tôi cùng về nhà em lấy hành lý.”

“Lấy...” cô mới nói được một từ, Ô Hằng đã nhanh chóng chạy đến ngắt lời cô, báo cáo tình hình với Ôn Hành Viễn, anh ngay lập tức cùng với Ô Hằng đến ngay tiền sảnh khách sạn, Đồng Mặc nhìn theo bóng anh, miệng lẩm bẩm nghi vấn: “Cái gì hành lý?”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galanthus

Beta: Dăng Yên

Ngoài trời không biết mưa đã ngừng từ lúc nào, hiện trường vụ án đã nhanh chóng được phong toả. Vụ việc xảy ra ngay trên đường lớn, lại đúng vào giờ tan tầm, nên bên ngoài đây cách li có rất nhiều người tụ tập xung quanh. Đồng Mặc đang đứng trên bậc thang của khách sạn, trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại cảnh tượng xảy ra lúc này. Thì thể người chết đã được chuyển đi, cô bước lại gần chiếc xe xui xẻo kia, mà chủ nhân chiếc xe cũng đang thuật lại sự việc cho một cảnh sát gần đó. Nhìn chăm chăm vào vũng máu còn đọng lại trên đỉnh xe, trong đầu Đồng Mặc hiện lên hình ảnh của người chết.

Từ tầng 13 rơi xuống đất, căn phòng không hề có dấu hiệu ầu đá, cửa sổ chỉ mở ra một nửa, nếu không phải tự mình nhảy xuống, vậy thì chỉ có thể là có ai đó rất khoẻ mạnh ném ngang qua thanh của sổ đi ra ngoài.

Nhưng mà...

Cô suy nghĩ một chút, tuy rằng chưa điều tra thật cẩn thận, nhưng nếu đội phó đã nói như vậy thì chắc là tình huống này cũng không có gì khác.

Đồng Mặc vẫn cảm thấy có điều gì đó vướng mắc trong lòng không sao giải đáp được, cô khẽ lắc đầu như muốn tổng những suy nghĩ không biết từ đâu đến ra khỏi đầu mình, cố gắng nghe lời Ôn Hành Viễn không suy nghĩ nhiều, thế nhưng, hàng loạt câu hỏi cứ không ngừng xuất hiện trong đầu cô: “Tại sao lại tự sát? Rốt cuộc là có điều gì âm ỉ? Là do áp lực tinh thần hay lý do gì khác?”

Một lúc sau, Đồng Mặc dứt khoát đứng dậy, nâng dây cách ly lên đi ra ngoài. Vừa mới đi được vài bước, cô liền nhìn thấy xe của Ôn Hành Viễn đỗ cách đó không xa, Tống Ninh đang ngồi trên xe, gương mặt cô vẫn rất tái nhợt. Đồng Mặc thở ra một hơi mới bước lại gần xe.

Tình trạng tinh thần của Tống Ninh không được tốt cho lắm, không phải chỉ vì bị dọa mà một phần cũng là do Đồng Mặc. Lúc này, lại nhìn thấy Đồng Mặc đang đi tới, Tống Ninh cần mới nhìn chăm chăm vào cô.

Đồng Mặc cảm thấy cảnh vừa rồi đúng là dọa người, vì thế mới lại gần muốn hỏi thăm Tống Ninh một chút, nhưng lại không biết nói gì, im lặng một lúc, Đồng Mặc mới chậm rãi nói: “Tống... Tống Ninh, cô không sao chứ?”

Đồng Mặc không nghĩ đến việc hỏi thăm Tống Ninh như vậy là không nên. Tống Ninh từ nhỏ đến lớn đều có thành tích rất tốt, nhận được rất nhiều lời khen ngợi từ những người xung quanh, chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ như hôm nay. Từ trước tới giờ, mỗi khi trong đội có vụ án từ nào cần giải quyết cô luôn là người đầu tiên đến bảo vệ hiện trường vụ án, cô cũng không nghĩ rằng lúc này mình đã bị dọa sợ hãi đến vậy, hơn nữa, Đồng Mặc đứng cùng cô ở đó nhưng biểu hiện vẫn cực kì bình tĩnh, chỉ cần nhìn vào cũng đủ khiến người ta cảm thấy cô thua kém Đồng Mặc.

Bây giờ cô ta còn tới đây hỏi như vậy là có ý gì?

Đồng Mặc và Tống Ninh mỗi người một suy nghĩ riêng, căn bản không thể nói chuyện. Tống Ninh cười chua xót, nhìn chăm chăm vào mặt Đồng Mặc hỏi lại: “Đồng Mặc, cô cũng cảm thấy tôi rất nhạt gan, làm mất mặt đội cảnh sát sao?”

Đồng Mặc nghe Tống Ninh nói như vậy, liền biết được rằng mình không nên đến hỏi như vậy, liền lắc đầu nói: “Không phải, tôi chỉ là muốn biết có...”

“Cho dù có gan dạ hơn tôi thì thế nào chứ? Đồng Mặc, làm người không nên quá lạnh lùng như vậy, hiểu không?” Vừa dứt lời, Tống Ninh liền hạ cửa xuống, ngăn cách với Đồng Mặc bên ngoài. Nhìn cửa xe bị đóng lại, Đồng Mặc lại cảm thấy bức mình, không phải vì Tống Ninh, mà là vì bản thân mình quá vụng về, không thể giải thích một cách rõ ràng với cô ấy.

Lúc này mọi người trong đội đều đang rất bận rộn nên không có ai chú ý đến cô, cô chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn Ôn Hành Viễn đang cùng mọi người nhanh chóng giải quyết mọi việc, nghĩ đến một ngày nào đó cô cũng có thể đứng trong cùng một đội ngũ với mọi người.

Cho đến khi mọi việc được sắp xếp ổn thoả thì cũng đã vài giờ đồng hồ trôi qua. Ôn Hành Viễn chào mọi người, sau đó cùng với 2 đồng nghiệp đi ra xe, nhìn thấy Đồng Mặc đang đứng gần đó liền gật đầu với cô, Đồng Mặc thấy thế, liền điều chỉnh lại hồ hạp rồi mới bước tới.

Đội phó ngồi cạnh Tống Ninh, vẫn nhìn chăm chăm vào Tống Ninh. Đồng Mặc cảm thấy do dự không biết có nên lên xe hay không, bị đồng nghiệp lôi kéo, đánh phải bước vào xe.

Ôn Hành Viễn bắt đầu khởi động xe cũng không nói gì. Tống Ninh và Đồng Mặc đều giữ im lặng, hai đồng nghiệp kia không chịu nổi không khí im ắng trong xe vì thế mới mở miệng kiểm vài chuyện thoải mái để nói. Từ việc phàn nàn vài buổi liên hoan thất bại cuối cùng còn nhắc đến chuyện của đội phó.

“Đội trưởng Ôn, tôi nghe nói đội phó gặp chút chuyện không may?” Một người vỗ vào ghế ngồi của Ôn Hành Viễn hỏi một câu rồi lại nói: “Ô Hằng sau khi xử lý xong mọi chuyện ở dưới, nhanh chóng chạy lên trên kia rồi còn gì!”

“Ha ha, tôi thấy rõ ràng là anh ta rất dễ ý đến đội phó đấy.”

“Đúng vậy, đội trưởng, anh thấy việc này thế nào?”

Bọn họ bắt đầu chẳng kiêng nể gì mà buồn chuyện về Ô Hằng. Đồng Mặc nghe xong mà trong lòng cũng cảm thấy khá là bất ngờ, ấn tượng của cô về Ô Hằng không hề sai chút nào. Mấy hôm trước chính anh ta là người đón tiếp và dẫn mọi người đi xem các bộ phận bên trong, đôi khi anh ta còn giúp cô một số việc nhỏ nhặt, đôi khi sợ cô quá nhàm chán anh cũng kè qua người lại nói với cô vài câu. Ô Hằng giống như ánh mặt trời, cũng có thể nói là tuổi trẻ tài cao, cùng lắm thì cũng chỉ hơn cô khoảng hai, ba tuổi. Cô cũng không nghĩ Ô Hằng lại thích đội phó, có điều nghĩ kĩ cô cũng thấy Vuư Nhiên là một người phụ nữ rất có sức hút, nếu cô là đàn ông, tự nhiên cũng hiểu được tình cảm của Ô Hằng.

Thật ra trong lòng cô rất khâm phục đội phó.

Ôn Hành Viễn liếc mắt qua gương chiếu hậu nhìn hai người đang bàn tán sôi nổi phía sau, cũng không trả lời câu hỏi của anh ta.

Hai cảnh sát kia, kè xường người hoa, nói một lúc, cuối cùng cũng nói đến sự việc vừa xảy ra lúc tối, một người trong đó vỗ vỗ vào vai Đồng Mặc trêu đùa: “Đồng Mặc, tôi không nghĩ cô quả thật người nhỏ nhưng là gan lại chẳng nhỏ chút nào, có xem hoa khôi Tổng của đội chúng ta, vừa rồi sợ tới mức tái hết cả mặt, ha ha.”

Tuy chỉ là một câu nói đùa, nhưng Tống Ninh vẫn cảm thấy trong lòng rất khó chịu, lúc này cô không có tâm trạng nào cùng họ trêu đùa, lại không thể phát tiết được nỗi bức tức trong lòng, đành phải quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hoa khôi Tổng, tôi không có ý hạ thấp cô đâu, nếu là tôi, tôi cũng sẽ bị dọa cho hết hồn, sau lưng tự nhiên lại rơi xuống một người, máu thịt bắn ra khắp nơi, sao có thể không hoảng sợ được chứ? Điều này chỉ có thể cho thấy rằng Đồng Mặc rất kì lạ mà thôi.”

Nhìn thấy Tống Ninh quay ra ngoài không thèm để ý, viên cảnh sát no vội vàng giải thích. Ôn Hành Viễn liếc hình ảnh Đồng Mặc qua gương chiếu hậu, nhưng không thấy rõ có biểu hiện gì.

Thấy ba người trong xe không hề có tâm trạng nói chuyện, hai viên cảnh sát kia cũng dần dần mất hứng. Rất may là xe chạy cũng khá nhanh, một lúc sau đã gần tới nhà hai cảnh sát kia. Có lẽ muốn nhanh chóng thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt trong xe, còn chưa tới cửa nhà, họ đã nói Ôn Hành Viễn dừng xe: “Đội trưởng Ôn, dừng xe ở đây cũng được, bên trong đường nhỏ, lát nữa lại không thể quay đầu xe.”

Ôn Hành Viễn nghe vậy cũng dừng xe ở bên đường, đợi cho hai cảnh viên kia xuống xe mới khởi động xe đi ra.

Hai người kia xuống xe nên trong xe có vẻ rộng hơn rất nhiều, Đồng Mặc yên lặng nhẹ nhàng thở ra, dựa vào ghế sau xe nằm xuống, ánh mắt cô nhìn theo cảnh vật lướt qua ngoài cửa kính xe, im lặng không nói gì.

Tống Ninh nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, càng ngày càng cảm thấy không thích hợp, không nhịn được mới quay sang hỏi Ôn Hành Viễn: “Thầy, không đưa Đồng Mặc về trước sao?”

Cô cứ nghĩ rằng anh sẽ đưa Đồng Mặc về nhà trước, rồi mới tiễn cô.

Nghe thấy tiếng “thầy” kia, Đồng Mặc khẽ liếc qua Ôn Hành Viễn, thì ra Tống Ninh là học trò của anh, chắc là đã được nhiều năm rồi. Cô không khỏi nhớ tới sự phụ của mình, lúc ấy, khi thực tập ở đội cảnh sát ở thành phố B, người hướng dẫn cho cô là một nữ đội trưởng, tên là Hách Kiên Cường. Tên cô có vẻ kì lạ, nhưng cô lại là một người làm việc rất nghiêm túc, có chí cầu tiến, tuy rằng so về thâm niên công tác vẫn không bằng Ôn Hành Viễn hay Vuư Nhiên, tuy nhiên, cô lại rất có gắng, làm việc dứt khoát, thế nên, trong thời gian thực tập, Đồng Mặc đã học được rất nhiều điều từ thực tế. Cô cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ được điều đến đội cảnh sát ở thành phố A.

Ôn Hành Viễn nhìn qua Đồng Mặc đang thất thần phía sau, sau đó mới nói với Tống Ninh: “Nhà cô gần hơn.” Nghe lời này, Tống Ninh cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng cũng không nói gì. Chính là trong đầu cô liên hiện lên hình ảnh, khi cô bị dọa thành như vậy, người đầu tiên đỡ lấy cô lại là đội phó, trong khi đó Ôn Hành Viễn lại che mắt Đồng Mặc lại.

Cô thừa nhận bản thân mình rất ghen tị.

Đối với phụ nữ mà nói, ghen tị là chuyện thường tình, không phải sao? Từ trước đến nay, cô chưa từng nghĩ mình ghen tị có gì đáng xấu hổ, trái lại, càng ghen tị, cô lại càng cảm thấy có động lực để phấn đấu. Trước đây, cũng bởi vì ghen tị với sự ưu tú của người khác, cô mới cố gắng hết mình đạt thành tích thật tốt, thành công được vào làm ở đội hình cảnh ở thành phố A, tuy rằng cô biết gia đình mình rất vững chắc, nhưng cô cũng không dựa vào đó mà kiêu căng, cô rất vui vì những gì cô có được hôm nay đều là do cô cố gắng mà đạt được.

Ôn Hành Viễn hướng dẫn cô hai năm, có thể nói là toàn bộ thời gian thực tập của cô. Sự xuất sắc và sức quyến rũ của anh đã thu hút cô, cô có thể nói cho tất cả mọi người, thậm chí là cả thế giới, Tống Ninh cô sẽ chỉ yêu một người đàn ông là Ôn Hành Viễn.

Vì vậy khi nhìn thấy người mình yêu quan tâm đến người khác, trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu.

Khi đến nhà Tống Ninh, Đồng Mặc nhìn theo hình ảnh cô ta tiến vào cổng chính, nhìn chăm chăm vào con đường lỏm dẫn vào nhà, còn có một cái cây ở giữa, đôi mắt khẽ run run.

Ôn Hành Viễn nhìn theo ánh mắt cô, bỗng nhiên hỏi: “Hâm mộ sao?”

Đồng Mặc phục hồi lại tinh thần, lắc lắc đầu: “Không hâm mộ.”

“Sao lại không? Một căn nhà, gia cảnh cùng với bố đáng tốt như vậy?” Ôn Hành Viễn tăng thêm chút giọng điệu, quay đầu trêu chọc Đồng Mặc.

Đồng Mặc dường như nghĩ đến điều gì đó, liền phản bác: “Mỗi người có một số phận!” Vấn đề mà Ôn Hành Viễn vừa nói, từ nhỏ tới giờ, Đồng Mặc đã được hỏi rất nhiều lần, khi cô còn ở cô nhi viện có người đã hỏi cô có hâm mộ những người đó không? Những người từ khi sinh ra đã được nâng niu trong lòng bàn tay, còn cô, từ khi có cô ý thức một chút đã cảm thấy mình đang ở cô nhi viện. Trong lúc đó cũng có vài người có ý định nhận nuôi cô, thế nhưng thấy tính cách cô quá hướng nội không khiến cho người khác yêu mến, nhìn thấy những người xung quanh mình dần được nhận nuôi hết, cô mới hiểu câu nói mà Viện trưởng hay nói: “Mỗi người có một số phận.”

Ôn Hành Viễn nhìn vào khuôn mặt không có biểu hiện gì của cô, đưa tay xoa đầu cô: “Em mới bao nhiêu tuổi đã suy nghĩ tiêu cực như vậy rồi, trước kia tôi cũng không thấy em tiêu cực như vậy?”

Đồng Mặc sửa lại mái tóc vừa bị Ôn Hành Viễn làm cho rối mù, trịnh trọng nói: “Tôi đã 24 tuổi rồi.”

Nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của cô bé này, Ôn Hành Viễn tâm trạng đang không tốt cũng phải nở nụ cười: “Xem ra vấn đề không phải ở em, là do tôi đã già rồi!”

Trước kia còn thiếu hiểu biết, ghen tị cũng là chuyện bình thường. Đến lúc biết suy nghĩ một chút mới phát hiện ra rằng mình rất nhỏ bé, Thương để không có thời gian quan tâm đến tất cả bọn họ, dù là Đồng Mặc bị vứt bỏ hay Ôn Hành Viễn mất đi tất cả đều là việc rất bình thường, có thể số phận đã định họ sẽ gặp nhau như vậy. Ôn Hành Viễn hạ cửa kính xe xuống, tâm mắt lướt qua khuôn mặt Đồng Mặc, nghĩ thầm rằng, thật tốt khi họ đang ở dưới vực sâu của cuộc đời đều may mắn gặp được người tốt, mà người đó, nhất định phải là Đồng Nghiễn.

Nhận nuôi cô bé có đơn lạnh lùng là cô, cho cô một gia đình ấm áp, một người cha. Cùng lúc đó, ông cũng nhận nuôi một người không có chốn về là anh, cho anh một người thầy cùng với một lòng tin vững chắc.

Buổi tối ngày cha mẹ anh bị giết đó, Đồng Nghiễn cũng bị mất anh lại, đưa anh ra khỏi đám tang, cho anh lý do để sống, cho anh mục tiêu để bước tiếp, người thầy này, anh không biết báo đáp như thế nào, chỉ có thể mang tất cả mọi thứ ra để trả ơn ông.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galanthus

Beta: Đàng Yên

Khi đến trước cửa nhà mình, Đồng Mặc nghi hoặc hỏi: “Đội trưởng Ôn, anh biết địa chỉ nhà tôi sao?” Vừa mới nói ra, Đồng Mặc mới nghĩ đến chắc chắn là cha nói cho anh biết.

Ôn Hành Viễn xuống xe, vừa bước cùng cô lên cầu thang vừa sửa lời cô: “Chú Ôn!”

Đồng Mặc nhẹ nhàng ừm một tiếng, cô hiểu được, Ôn Hành Viễn muốn nói với cô rằng, ở đội hình cảnh, anh là đội trưởng Ôn, không có quan hệ gì với cô, dù sao cũng không cần khiến cho mọi việc quá phức tạp. Cô cũng rất đồng ý với quyết

định này, cô không dám nghĩ nếu mọi người biết được quan hệ giữa cô và Ôn Hành Viễn cuộc sống của cô sẽ trở nên như thế nào.

Ngày đầu tiên cùng cha đến thành phố A cô đã thuê căn phòng này, dù sao cô cũng chỉ sống một mình nên yêu cầu cũng không cao, chỉ cần có giường cùng với một số vật dụng cần thiết là được. Phòng này cách bệnh viện không xa lắm, cũng chỉ qua hai trạm xe bus là tới, hơn nữa cảnh vật xung quanh không đến nỗi nào, đây là một tiểu khu cũ cho nên rất ít người đến, phòng trống nhiều, và không gian yên tĩnh, phòng cô thuê còn là phòng gác lửng đón ánh sáng, cho nên Đồng Mặc rất vừa lòng với căn phòng này.

Nhưng đối với Ôn Hành Viễn, căn phòng này quá đơn sơ, chiều rộng còn chưa đến 40m2, chiếc giường nhỏ được đặt gọn gàng, trên chiếc tủ đầu giường là mấy bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ, còn có mấy cuốn sách về tội phạm. Ôn Hành Viễn đi một vòng quanh phòng, phòng tắm sạch sẽ không một hạt bụi, rèm cửa rõ ràng là vừa được giặt cẩn thận.

“Hành lý của em chắc hẳn không nhiều lắm, mau dọn vào túi, chúng ta đến bệnh viện một chuyến rồi theo tôi về nhà.”

Ôn Hành Viễn vén một góc chăn, nhẹ nhàng ngồi xuống nói với Đồng Mặc. Đồng Mặc sững sờ mất một lúc: “Về nhà với chú?”

“Không phải tôi đã đưa chìa khóa cho em sao? Có phải vì lúc đó tôi chưa phải là cấp trên của em nên em không bỏ vào túi của tôi phải không? Tôi đã nói, nếu đến thành phố A thì việc đầu tiên phải làm là bấm số 1 gọi cho tôi.” Nếu anh nhớ không nhầm, chính tay anh đã cài đặt số mình thành số quay số nhanh trong máy Đồng Mặc. Thấy bộ dáng ngăn người của Đồng Mặc, Ôn Hành Viễn bắt đầu đi thò dài, nhún vai nói: “Được rồi, chuyện lúc trước em có thể quên, nhưng bây giờ tôi vừa là cấp trên, vừa là chú Ôn, tôi của tôi chính là mệnh lệnh, tranh thủ thời gian, nhanh chóng hành động.”

“Chú Ôn, không phải là cháu quên những lời chú nói, chỉ là cháu không hiểu tại sao lại phải đến chỗ chú, cháu cảm thấy chỗ này rất tốt, nếu chú cảm thấy nó quá đơn sơ, cháu...”

“Đồng Mặc, quan hệ hiện tại giữa chúng ta là gì?”

Ôn Hành Viễn cắt ngang lời giải thích của cô mà hỏi lại. Cô chắc chắn phải đến ở cùng anh. Bởi vì anh không biết, liệu Đồng Mặc ở một mình có an toàn hay không, nói không chừng cô sống một mình có ngày lại bị tên kia hãm hại, để cho chắc chắn... chỉ có thể để cô ở bên cạnh anh. Nhưng lại không thể nói cho cô lý do đó, chỉ có thể dùng biện pháp khác mà thuyết phục cô mà thôi.

Đồng Mặc hơi cúi đầu, cũng không hỏi thêm điều gì, ngoan ngoãn mở tủ quần áo, lấy quần áo xếp gọn gàng vào trong vali.

Ôn Hành Viễn nhìn có xếp đồ thật gọn gàng vào vali, sau đó mới giúp cô mang theo hành lý bước ra khỏi phòng: “Khi nào rảnh rồi thì qua nói với chú nhà một tiếng.”

Đồ đạc vốn không nhiều, cho nên Đồng Mặc sửa soạn rất nhanh. Nhìn lại căn phòng đã tắt đèn, bước chân cô có chút do dự.

Lúc đầu, Ôn Hành Viễn định ghé qua bệnh viện một chuyến để hỏi thăm Đồng Nghiên, chỉ có điều, bây giờ cũng đã khuya, nghĩ rằng ông đã ngủ nên anh cũng không đến bệnh viện mà trực tiếp đi dọc theo ven sông hướng về căn hộ của mình. Căn hộ mà Ôn Hành Viễn đang ở là căn hộ mà trước đây cha anh đã từng sống ở thành phố A, được xây dựng riêng biệt gần bờ sông, căn hộ này tuy cách sở cảnh sát không xa, nhưng vì xung quanh đã có một số khu du lịch được xây dựng, nên cũng mất chút thời gian.

Thành phố A được xem như là trung tâm của làng du lịch, chia thành nhiều bộ phận. Ở đây mọi người không những có thể thưởng thức phong cảnh mà còn có thể tham gia một số khu vui chơi lớn xung quanh. Phòng của Ôn Hành Viễn là phòng ven bờ sông của khu du lịch, cho nên cũng không có nhiều người qua lại, có nữa thì cũng chỉ là chủ nhân của những căn biệt thự khác bên cạnh, hoặc là nhân viên bảo an mà thôi.

Bây giờ đã gần nửa đêm, không gian càng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, nhìn ra xa xa chỉ thấy một mảnh tối đen, không có lấy một ánh đèn, chỉ có thể nhìn thấy một chút ánh sáng đèn xe ở phía trước.

“Đèn đường đang được sửa chữa, cho nên mấy ngày hôm nay cũng không được chiếu sáng.” Ôn Hành Viễn phả vờ không khí trầm mặc trong xe, giải thích với Đồng Mặc. Cô gật đầu đáp lại.

Đi theo Ôn Hành Viễn vào nhà, Đồng Mặc đứng ở cửa quan sát xung quanh một chút, cô thấy căn hộ này còn rất trống trải. Đối với cô mà nói, căn phòng này quả thật quá rộng rãi. Nội thất bên trong cũng rất đơn giản, căn phòng thậm chí chỉ có tổng màu trắng xám, mặc dù nhìn qua thì có chút lạnh lẽo, nhưng lại rất thích hợp với người đàn ông độc thân như Ôn Hành Viễn.

Chỉ là, đồ dùng màu trắng cũng dính không ít bụi.

Ôn Hành Viễn cắt chìa khóa vào ngăn tủ phía trên, coi áo khoác ngoài treo lên giá sau đó mới giúp cô mang hành lý lên tầng hai: “Em ở phòng bên cạnh phòng tôi, tôi cũng không hay về đây nên nhà có hơi bẩn một chút, để lúc khác tôi sẽ dọn dẹp, trước hết em cứ mang đồ lên trước đi.”

Đồng Mặc thay giày, đi theo sau Ôn Hành Viễn lên tầng hai vào căn phòng mà cô sẽ ở, bên trong có một chiếc giường hình tròn, nhìn qua có vẻ rất thoải mái, cô nhận lấy hành lý của mình, nói một tiếng cảm ơn với Ôn Hành Viễn rồi mới sắp xếp lại mọi thứ xung quanh. Ôn Hành Viễn liền đi xuống lầu tìm trong tủ lạnh xem còn có gì để ăn không, đêm nay mọi người còn đang định liên hoan, ai ngờ đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy, đứng nói Đồng Mặc, ngay cả một người đàn ông như Ôn Hành Viễn cũng thấy dạ dày trống rỗng.

Tuy nhiên, khi mở tủ lạnh ra Ôn Hành Viễn ngăn cả người, trong tủ lạnh ngoài một số rau và thịt đã bị hỏng thì cái gì cũng không có. Người phải mùi khó chịu, dạ dày dường như có axit pantothenic, chỉ nhìn thoáng qua, Ôn Hành Viễn liền vút hết vào thùng rác. Anh nghĩ thầm, chắc mùi phải thuê một người giúp việc theo giờ đến quét dọn một chút, chính xác thì cũng đã gần một tháng anh chưa về nhà. Trước đó thì bởi vì có một vụ án giết người nên ngày tại cục, sau đó thì lại đi công tác, tới hôm nay mới trở lại đây.

Ôn Hành Viễn có chút đau đầu, sớm biết thế này thì trên đường về đã dừng lại mua chút đồ ăn, bây giờ đã là nửa đêm, chẳng lẽ lại ra ngoài mua thức ăn? Suy nghĩ một lúc mới nhớ ra là trong nhà còn có mì sợi, tuy rằng dùng mì đón tiếp Đồng Mặc thì cũng thật sự suýt. Lúc đầu anh vốn định mới có một bữa ăn thật ngon, thế nhưng bây giờ nghĩ mãi cũng không có cách nào khác.

Cho nên, đợi đến lúc Đồng Mặc sửa soạn xong mọi thứ đi xuống lầu đã thấy hai bát mì trên quầy bar ở phòng bếp.

Ôn Hành Viễn cảm thấy hơi khó xử đưa cho cô đôi đũa: “Trong nhà không có gì ăn, em cũng đói bụng rồi, qua đây ăn tạm đi, no bụng là chính.”

“Dạ!” Đồng Mặc đưa tay tiếp nhận đôi đũa, ngồi trên ghế bắt đầu ăn từng miếng. Đối với ăn uống, cô cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần có thể no bụng có đều ăn được, hơn nữa chú Ôn đã có lòng tốt nấu mì cho cô, cho dù sợi mì không có hương vị gì cô cũng không thấy khó ăn, hơn nữa, tuy rằng hương vị của mì này không quá ngon, nhưng cũng không đến nỗi nào.

Cô vốn đang đói bụng, thế nên cũng không chút khách khí mà ăn sạch cả bát mì.

Ôn Hành Viễn cười cười nhìn cô nói: “Cố bé, quả thật ăn rất giỏi đấy, có thể giải quyết bát mì nhanh như vậy.”

Đồng Mặc chờ Ôn Hành Viễn ăn xong, cương quyết mang bát đi rửa sạch sẽ rồi mới đi lên lầu.

Trước đây, việc luyện tập thể lực của Đồng Mặc luôn được cha cô quan tâm rất nhiều, vì thế mỗi ngày cô đều dậy từ sáng sớm, chạy vài vòng quanh tiểu khu, thói quen này cô vẫn giữ được đến bây giờ không thay đổi. Cho dù có chuyển đến thành phố A, cô vẫn tập đều đặn như cũ. Cho nên, ngày hôm sau, lúc trời còn chưa sáng, Đồng Mặc đã dậy mặc quần áo thể thao, khoác thêm một cái áo rồi đi ra cửa. Lúc mở cửa, vì sợ phiền Ôn Hành Viễn đang ngủ ở phòng bên cạnh nên cô đi rất nhẹ nhàng. Vừa ra khỏi cửa, Đồng Mặc đã thấy một làn gió lạnh thổi tới, bầu trời buổi sáng vẫn còn bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

Đồng Mặc nhanh chóng kéo khóa áo khoác, đội mũ lên, dậm chân tại chỗ một lúc rồi mới bắt đầu chạy về phía trước.

Đồng Mặc chỉ mặc áo phông bên trong, khoác thêm một cái áo khoác bên ngoài, nên lúc mới bắt đầu chạy, cô chạy rất nhanh, mới chạy được một lúc, cơ thể đã bắt đầu nóng lên, không còn lạnh như trước. Cũng bởi vì trời còn rất sớm, con đường không có lấy một bóng người, bầu trời từ màu đen đã bắt đầu chậm chậm ánh lên chút ánh sáng hồng nơi chân trời, đến khi Đồng Mặc chạy đến đỉnh núi, mặt trời đã dần lộ dạng, cô thở hắt hắt dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Đột nhiên, cô nghe được tiếng bước chân đang tiến lại gần, theo bản năng, cô nhìn về phía phát ra âm thanh. Trời vẫn còn đầy sương, cô không nhìn thấy một bóng người nào, thế nhưng âm thanh càng ngày càng rõ ràng hơn. Bởi vì thính giác của cô vốn rất nhạy cảm, thế nên đôi khi cô cũng cảm thấy xung quanh mình thật ồn ào, có lẽ chính vì vậy nên tính cách của cô mới trở nên trầm lặng như thế.

Đồng Mặc chỉ thấy hình ảnh khi đang chạy lại gần cô, bước chân mạnh mẽ, cô tập trung nhìn thật kỹ, khi thấy được đó là Ôn Hành Viễn cô không khỏi ngăn người.

Ôn Hành Viễn cũng đã thấy cô từ trước, liền hướng về phía cô, thông thả bước lại gần Đồng Mặc mới dừng lại, tháo tai nghe ra vòng trên cổ, nhìn thấy trán Đồng Mặc đầm mồ hôi mới lấy ra một cái khăn đưa cho cô “Cùng chạy đi!”. Anh cũng không nghĩ có bé này lại dậy sớm như vậy để chạy bộ, sáng sớm nhìn thấy cô, tâm trạng anh dường như cũng không tệ.

Đồng Mặc nhìn vào khăn tay của Ôn Hành Viễn rồi lắc đầu, lấy một cái khăn từ túi của mình ra: “Không cần đâu ạ, cảm ơn chú, cháu có rồi.”

Ôn Hành Viễn thấy cô cầm khăn tay của mình lau mồ hôi, cười nói: “Xem ra chúng ta cũng có thói quen giống nhau.” Bây giờ còn có ai mang theo khăn tay bên mình chứ? Cùng lắm thì cũng chỉ có khăn che mặt mà thôi. Anh cũng đã từng bị cục trưởng chê giẻ vụn điều này, một người đàn ông không có hứng thú với nghệ thuật còn già vớ cái gì chứ.

Anh nghe thấy cũng chỉ xem như chuyện đùa. Đối với anh, khăn tay có một ý nghĩa không hề đơn giản, cũng từ Đồng Nghiên mà ra, thấy ông mỗi lần đến hiện trường đều lấy khăn ra lau tay trước. Lúc đó anh vẫn không hiểu rõ lắm, cho đến lần đầu tiên anh trực tiếp dẫn mọi người đến hiện trường điều tra án, đối mặt với những vụ án giết người càng ngày càng tàn nhẫn, anh cũng không dám nhìn thẳng, sau đó anh mới hiểu được tại sao Đồng Nghiên lúc nào cũng mang theo khăn tay.

Khoẻ miệng Đồng Mặc hiện lên một nụ cười không dễ nhận thấy, cô đem khăn tay cất vào túi sau rồi mới ngừng đầu lên nói: “Chúng ta tiếp tục đi.”

Sau đó, hai người chạy vài vòng quanh sườn núi, Ôn Hành Viễn chân dài, mỗi bước đều xa hơn Đồng Mặc rất nhiều, cho nên lúc nào cũng là Ôn Hành Viễn và Đồng Mặc một trước một sau. Đồng Mặc không muốn cách Ôn Hành Viễn quá xa, chỉ có thể nỗ lực chạy nhanh hơn một chút. Nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đang đuổi theo phía sau, bước chân Ôn Hành Viễn không khỏi bước chậm lại đợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Hôm nay không khí trong đội có vẻ không giống như bình thường, ngay cả người ít nói như Đồng Mặc cũng cảm thấy được. Buổi sáng, Đồng Mặc đi cùng xe Ôn Hành Viễn đến, chỉ có điều, anh vừa nhận được thông tin về một vụ án giết hại người nhà, nên chỉ chờ có đến đối diện với cục cảnh sát rồi đi luôn.

Đồng Mặc nhìn thấy Vưu Nhiên đang thiếu kiên nhẫn lật gập tập tài liệu, vì trong phòng đang rất yên tĩnh nên âm thanh ra sức lật giấy kia của Vưu Nhiên cực kì rõ ràng, nhưng xung quanh không ai dám lên tiếng. Đồng Mặc yên lặng xoay người đến bên của mình ngồi xuống, liếc mắt thấy Ô Hằng đang chăm chú nhìn Vưu Nhiên, cô không khỏi nhớ đến chuyện mà hai đồng nghiệp kia nói tới lúc trở về nhà vào tối hôm qua, đưa mắt nhìn Vưu Nhiên thêm vài lần.

Đường như Vưu Nhiên cảm giác được có tầm mắt đang nhìn mình, đột ngột quay ra sau nhìn về phía họ. Ô Hằng nhanh chóng cúi đầu giả vờ xem văn kiện, mà Đồng Mặc lại chưa kịp quay đầu nên phải đối mặt với tầm mắt sắc bén của Vưu Nhiên, không biết làm gì để đáp lại.

Vưu Nhiên đột nhiên cầm lấy tài liệu bước ra ngoài, Ô Hằng liền đuổi theo.

Hai người vừa đi, mọi người trong phòng giống như được hồi sinh thở phào một cái. Ngay sau đó còn có người không chịu nổi không khí yên lặng nữa rồi cuộc cũng mở miệng: “Nghe nói người hôm qua nhảy lầu là mẹ kế của đội phó, phải không?”

Anh ta vừa mở miệng, một vài người liền nhớ lại, trước đây, trong mắt mọi người Vưu Nhiên luôn là một người phụ nữ vừa độc lập vừa quyền uy, làm cho người đối diện có một cảm giác cô là một nữ thần cao ngạo không thể với tới, không có gì để cho người ta bàn tán. Bởi vậy, ngay khi tin tức này vừa truyền ra, khiến cho tề bào thần kinh buồn chuyện trong cơ thể mọi người như được tiếp thêm máu, ai ai cũng rất tò mò.

“Mẹ kế? Rốt cuộc hoàn cảnh của gia đình đội phó là như thế nào vậy? Nghe nói là gia thế rất hiển hách phải không?”

“Gia đình có quyền lực hơn hoa khôi Tổng hay sao? Chỉ có điều, bình thường đội phó lúc nào cũng tỏ ra kiêu kì như vậy, chắc hẳn gia thế cũng không nhỏ.”

“...”

Đồng Mặc ngồi nghe bọn họ bàn tán, tự động đem mấy chuyện đó để ngoài tai, một con gió thổi qua liền không thấy tâm tích. Mọi người đều suy đoán, không biết tin tức nào là thật là giả, dù sao cô và Vưu Nhiên cũng không qua lại nhiều, cũng chưa từng nghe Vưu Nhiên nói gì về hoàn cảnh gia đình của cô ấy.

Gần tới giữa trưa, Đồng Mặc được gọi đến phòng của cục trưởng. Vừa mới bước vào trong cô đã nhìn thấy Ôn Hành Viễn cùng với Vưu Nhiên đang ngồi uống trà đối diện cục trưởng, cô cúi mặt xuống, chậm chậm bước tới trước mặt họ.

Cục trưởng Mã, tối cũng xấp xỉ Đồng Nghiễn, ông đã cùng làm việc với Đồng Nghiễn được vài năm. Trước đây khi cùng Đồng Nghiễn hợp tác phá án, ông thường về thành phố B ăn cơm, nên ông cũng có biết đến Đồng Mặc. Cục trưởng Mã có biết Đồng Mặc, nhưng lại không biết là cô được điều đến thành phố A, tới hôm qua mới nghe được trong đội mới có một người rất gan góc, tìm hiểu thêm một chút mới biết hoá ra người đó chính là con gái của Đồng Nghiễn.

Thấy cô bước vào, ông liền kéo cô lại chỗ ngồi, tầm mắt vừa đánh giá cô vừa thốt lên: “Không ngờ thời gian trôi nhanh đến vậy, cô bé ngày nào giờ đã trở thành một cô gái xinh đẹp rồi, lại còn theo nghiệp của cha cháu nữa, ha ha!”; cục trưởng Mã nói đùa. Ôn Hành Viễn ngồi một bên cũng không tránh khỏi có cùng cảm giác với ông, lúc trước khi gặp cô ở thành phố B anh cũng cảm thấy rằng, cô bé ngày nào giờ đã trở thành một cô gái trưởng thành rồi.

Đồng Mặc cười nhẹ chào hỏi ông: “Chú Mã...”, sau đó đột nhiên nhớ tới lần trước Ôn Hành Viễn sửa lời mình, vì thế liền sửa lại “Cục Trưởng!”

Cục trưởng Mã nhìn đang đáp bề nhỏ của cô, cười ha ha vài tiếng: “Không cần khách sáo như vậy! Gọi cục trưởng Mã cũng được, mà chú Mã cũng được. Nói tóm lại, về sau nếu có việc gì không hiểu hay là cảm thấy không thích ứng được cứ tìm chú, không thì cứ tìm chú Ôn của cháu nói một tiếng cũng được.” Ông lập tức nhìn Ôn Hành Viễn nói: “Đội trưởng Ôn, Đồng Mặc chính là con gái duy nhất của sư phụ cậu, mọi chuyện cậu đều phải giúp đỡ Đồng Mặc đấy!” Ôn Hành Viễn cười cười, mà Vưu Nhiên ngồi bên cạnh sắc mặt không được tốt lắm, ánh mắt nhìn Đồng Mặc càng sắc bén.

“Đúng rồi, bệnh tình của cha cháu dạo này thế nào? Nếu ngày mai có thời gian chú cũng định ghé qua thăm ông ấy, mấy ngày nay bận quá nên cũng chưa kịp đi.” Cục trưởng Mã nhân tiện hỏi. Việc Đồng Nghiễn bị bệnh ông cũng mới nghe người khác nói dạo gần đây, trước đó Đồng Nghiễn xin từ chức cũng không nói rõ lý do, chỉ nói là về hưu cho xong chuyện, nên ông cũng không nghĩ là Đồng Nghiễn bị ung thư dạ dày.

Đồng Mặc xua tay, trả lời ông: “Không sao đâu ạ, cha cháu vẫn khỏe, ông rất phối hợp trị liệu.”

Cục trưởng Mã gật gật đầu: “Cháu cũng nghĩ thoáng lên, cha cháu đã có thái độ tích cực như vậy, hơn nữa cũng không phải giai đoạn cuối, mọi việc sẽ ổn thôi”

Mọi người đều có suy nghĩ như cục trưởng Mã, Đồng Mặc mỗi ngày đều tự nói với chính mình, cha bị ung thư dạ dày, nhưng mà những tế bào ung thư vẫn chưa lan rộng, hơn nữa ông còn kiên cường, lạc quan như vậy, cha cô đi làm bao nhiêu năm cũng tiết kiệm được một ít tiền đủ chi trả viện phí, vậy nên ngoại trừ sức khỏe của ông, mọi việc cũng không có gì đáng lo.

Sau vài câu hàn huyên, mọi người cũng không nói thêm lời nào, Đồng Mặc cùng Ôn Hành Viễn đi ra khỏi phòng cục trưởng. Vưu Nhiên đột nhiên đi về hướng khác. Đồng Mặc đang định mở miệng hỏi, Ôn Hành Viễn đã ngăn cô lại: “Cô ấy còn có việc, lúc này tôi đã gọi giúp việc theo giờ đến dọn dẹp trong nhà một chút. Vụ án từ từ kia cũng sắp kết thúc, tới nay tôi với Vưu Nhiên còn có chút việc, chắc sẽ về nhà trễ, cho nên em tự mình ăn tối, hiểu chưa?” Ôn Hành Viễn thấy một vài sợi tóc phía sau của Đồng Mặc không được buộc lại, vừa dặn dò có như trẻ con, vừa đưa tay vén lại tóc cho cô, vô vô vào vai cô sau đó mới nhanh chóng đi xuống lầu. Đồng Mặc cúi đầu nhìn vạt áo, lăm nhăm nói, mình đã 24 tuổi rồi.

Vào lúc tan tầm trời cũng đã tối rồi, Đồng Mặc gọi cha cho cha thì ông dặn cô tối không cần ghé qua bệnh viện nữa, buổi tối cục trưởng Mã sẽ đến bệnh viện cùng ông nói chuyện phiếm. Vừa mới nói xong liền cúp điện thoại. Đồng Mặc đánh phải về nhà sớm, chỉ có điều nghĩ đến việc về nhà Ôn Hành Viễn, cô lại cảm thấy nào nề.

Tuy rằng đã nói địa chỉ cho tài xế taxi, Đồng Mặc vẫn không biết liệu xe taxi có được vào tiểu khu đó không, nếu không thể vào, vậy có nghĩa là cô còn phải đi bộ cả một đoạn dài mới tới nơi hay sao? Quan trọng là đèn đường vẫn đang trong quá trình sửa chữa.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không có cách nào khác, cô cũng chỉ có thể kiên quyết đi thẳng về phía trước.

Đồng Mặc qua bên đường đối diện với cục cảnh sát, đến chỗ ngã tư đường cô chợt dừng lại, cách đó không xa, trên con đường đối diện nơi có đang đứng có một nhóm tám ba, bốn người đang lao đảo đi tới trên tay còn cầm chai rượu và mấy thứ đồ khác.

Một vài người đi đường thấy vậy liền vờ chạy vừa hét chói tai, ngay sau đó Đồng Mặc chợt nghe thấy tiếng thuy tĩnh vỡ, cách chỗ có khoảng năm đến sáu bước, một người đàn ông định cầm cái chai vỡ đánh vào đầu một người khác. Người đàn ông bị đánh mềm nhũn cả chân quỳ xuống, thấy thế hẳn ta liền túm lấy tay người đàn ông kia kéo lên khỏi mặt đất. Người đàn ông kia bị đánh trán liền chảy máu từng giọt nhỏ xuống, Đồng Mặc thấy vậy liền cau mày lại, cô chạy nhanh về phía trước đá một cước vào người hắn ta.

Vừa nhìn thấy chỉ là một cô gái trẻ, hẳn ta liền tức giận gọi cái chai lên định đánh Đồng Mặc, cô nhanh chóng nắm lấy cổ tay đang cầm nửa cái chai của ta, thuy tĩnh sắc nhọn lướt qua ngón tay út của cô để lại một đường trền vết thương cũ. Đồng Mặc lấy thế công tác đưa ra trước mặt người đàn ông trước mặt: “Cục cảnh sát ở ngay phía đối diện, đừng có làm càn.” Thanh âm của cô vừa lớn vừa vang, thức tỉnh người người đàn ông thiếu chút nữa mất hết lý trí trước mặt.

Hắn ta có chút hoảng sợ nhìn Đồng Mặc, lại quay đầu nhìn toà nhà đối diện, đột nhiên đá mạnh vào bụng Đồng Mặc, đẩy cô qua một bên, rồi nhanh chóng đứng lên bỏ chạy mất dạng. Đồng Mặc nhủ mi kì, nhẹ nhàng chạm vào chỗ vừa bị đá, ánh mắt nhìn theo người đàn ông vừa chạy mất, rồi lại nhìn xuống người đàn ông bị thương.

Lúc này người đàn ông kia đang nửa quỳ trên mặt đất, lấy tay che cái trán đang chảy máu. Đồng Mặc đứng lên chạy đến chỗ anh ta, rồi vội vàng lấy khăn tay giúp anh ta đặt vào vết thương, chợt nhớ ra gần đó có một phòng khám liền nâng người đàn ông dậy đi qua một con đường nhỏ.

Người đàn ông to cao dựa lên người khiến Đồng Mặc cảm thấy không thờ nổi, anh ta cởi áo khoác ra, bên trong mặc một cái áo sơ mi trắng giờ đã bị nhiễm đỏ một mảng lớn ở trước ngực.

Anh ta hơi mở mắt nhìn Đồng Mặc, khoẻ miệng nhếch lên cười cười, ghé sát vào tai cô nói: “Cô cũng không tồi đâu, lần da này, giống như của một cô bé mới mười bảy, mười tám tuổi vậy.”

Âm thanh không lớn nhưng vì gần bên tai nên vô cùng rõ ràng. Lời nói khiến khích như vậy làm Đồng Mặc nhất thời ngẩn cả người, hai chân bỗng nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn vào khuôn mặt đầy máu của người đàn ông kia. Nghĩ một lát nhưng cũng không nói gì, nhanh chóng đi về phía phòng khám.

Người đàn ông kia nói cô rất nhảm chán.

Sau khi tới phòng khám, Đồng Mặc nhanh chóng để người đàn ông ngồi dựa vào ghế sofa, bác sĩ liền nhanh chóng giúp anh ta cầm máu. Đồng Mặc ngồi trên chiếc ghế đối diện với người đàn ông kia, nhìn thấy cánh môi anh ta khẽ nở một nụ cười nhạt. Trong lòng cô cảm thấy có chút bất xích, đột bác sĩ đi lấy băng gạc, cô mới mở miệng hỏi: “Tiền sinh, người đàn ông kia sao lại đánh anh? Vì sự an toàn của bản thân, tôi nghĩ có lẽ anh nên đến cục một chuyện hoặc là...”

“Bởi vì...” Người đàn ông nghiêng đầu theo lời bác sĩ, cô không thể nhìn thấy biểu tình của anh ta, nhưng nghe giọng điệu anh ta rõ ràng là đang trêu chọc cô: “Cô muốn biết tại sao không?”

Đối với kiểu trêu chọc nhảm chán này Đồng Mặc vốn không có hứng thú, cô cảm thấy, người đàn ông trước mắt này, bị đánh đến như vậy mà còn có tâm tình đùa giỡn cô, cứu cũng đã cứu rồi. Cô cũng lờì hơi tiếp, đứng dậy chuẩn bị bước đi. Ai ngờ, cô vừa đứng dậy, người đàn ông kia liền nói: “Đồng Mặc, cô qua đây.”

Bị gọi đến tên, Đồng Mặc rõ ràng rất bất ngờ, người đàn ông này biết cô sao? Nhưng mà ở thành phố A này, ngoại trừ Ôn Hành Viễn và một số bạn tốt của cha, cô cũng không có quen biết ai.

Cô có chút nghi hoặc quay đầu lại, nghiêng đầu nhìn người đàn ông vừa gọi tên cô.

Tuy rằng nửa khuôn mặt đầy máu của anh ta đã sưng lên, nhưng từ nửa gương mặt không bị thương kia cô vẫn có thể nhìn ra nét mặt rất cân đối của anh ta.

Đồng Mặc chăm chú nhìn thật kĩ, cảm giác quen thuộc mơ hồ trong lòng cũng từ từ hiện ra.

Bác sĩ đã cầm băng gạc quay trở lại, Đồng Mặc vẫn không nói gì, người đàn ông kia liền cười nói tiếng: “Đợi một chút, lát nữa tôi sẽ giải đáp nghi vấn cho cô”

Hai người liền giục vị bác sĩ kia nhanh tay lên một chút, bác sĩ thấy anh ta nóng vội như vậy liền bắt đầu đi vô vô vào ba vai anh ta: “Cứ để cho cô gái này đợi một chút đi, anh cứ vội vàng như vậy, lỡ miệng vết thương bị nhiễm trùng thì làm sao, anh

vẫn còn phải khâu lại đấy”

Bác sĩ giáo huấn người đàn ông kia một lát, rồi lại quay sang trách mắng Đồng Mặc: “Anh ta đã bị như vậy rồi, cô cứ chờ một lúc đi, nếu không vết thương có vấn đề gì cũng đừng có quay lại tìm tôi.”

Đồng Mặc cắn môi nhìn về phía người đàn ông kia, nhưng phần lớn gương mặt anh ta đang bị tay của bác sĩ che lại nên cô không nhìn rõ biểu hiện của anh ta. Câu nói của anh ta đã gọi lên trí tò mò của cô, nếu không biết được đáp án anh ta là ai thì cô không thể nào rời đi được. Vì thế cô đành phải ngồi lại trên ghế chờ anh ta.

Người đàn ông kia yêu cầu bác sĩ không cần tiêm thuốc tê, còn nói là ngại phiền toái, vị bác sĩ kia không khuyên được anh ta, đành phải làm theo ý của bệnh nhân.

Tuy rằng Đồng Mặc không thấy được biểu cảm của anh ta, nhưng nhìn vết khâu cũng có thể thấy được là anh ta rất đau đớn, tuy vậy, trong lúc khâu, anh ta vẫn không hề kêu một tiếng nào.

Khi mọi việc đã xong, Đồng Mặc đứng dậy chuẩn bị đỡ hần đi, không nghĩ tới bác sĩ lại đưa hoá đơn đến trước mặt cô, Đồng Mặc nhìn qua, khó hiểu quay sang nhìn người đàn ông kia, anh ta nhún vai nói: “Lúc nãy tiền của tôi đã bị tên kia cướp hết rồi.”

Thấy bác sĩ kia dần mất kiên nhẫn, Đồng Mặc đành phải trả tiền thuốc cho người đàn ông kia trước.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edit: Galanthus

Beta: Dăng Yên

Người đàn ông kia dứt hai tay vào túi quần, tỏ vẻ thâm trầm ngẫm ngợi, rồi sau đó nhìn về cửa hàng bán vật phẩm trang sức cách đó không xa hất hất cằm: “Cố giúp tôi mua một cái mũ tôi sẽ nói với cô. Nếu cứ mang khuôn mặt thế này đi ra ngoài chắc chắn sẽ hỏng hình tượng của tôi mất!” Anh ta đưa tay chỉ vào mảnh băng gạc trắng trên gương mặt mình.

Đồng Mặc đã muốn bỏ đi, nhưng lại vô cùng hiếu kì, không biết anh ta sẽ trả lời như thế nào, hơn nữa, cô đã mất công đợi lâu như vậy, nếu bây giờ mà bỏ đi chẳng phải này giờ cô đã đợi mất công rồi sao? Vì thế, Đồng Mặc đành phải đi vào trong của hàng tùy tiện chọn một cái mũ rồi đưa cho anh ta đợi.

Cô chăm chú nhìn anh ta, chờ đáp án.

Thấy ánh mắt đầy kì vọng của Đồng Mặc, người đàn ông kia không khỏi cảm thấy buồn cười, sau đó sắc mặt anh ta dần dần trở nên thâm trầm, hoàn toàn không có bộ dáng ngả ngớn như lúc trước. Anh ta đưa tay nâng cằm Đồng Mặc lên, hừ một tiếng: “Cô cảnh sát nhỏ, có thật sự không nhớ tôi?”

“Đồ điên!”

Đồng Mặc hất tay anh ta ra, trong lòng vô cùng phiền não. Nghi vấn khiến cô bối rối này giờ cũng chỉ vì một câu nói đùa giỡn của anh ta làm cho tan biến, cô xoay người, tránh xa anh ta.

“Thế nào? Lần trước to gan dám cướp dao của tôi như vậy, lần này đến mặt cũng không dám nhìn sao?”

Âm thanh rõ ràng của người đàn ông từ phía sau truyền đến, Đồng Mặc chợt dừng bước, nghe anh ta nói cô nhớ ngay đến gương mặt của hắn. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh ngày đó, khi cô đang đi đưa văn kiện. Cúi đầu nhìn đến vết thương trên tay mình, đột nhiên Đồng Mặc quay đầu nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia.

Thấy anh ta chạy lại ngày càng gần, mà ý cười trên mặt càng trở nên rõ ràng hơn.

Đồng Mặc lùi lại mấy bước, trong lòng có chút phòng bị, người đàn ông này đã không còn là người bị hại lúc này mà là tên tội phạm giết người không thành. Nếu lúc trước cô không cướp con dao của anh ta, bây giờ có thể anh ta đã là tội phạm hình sự rồi. Thấy anh ta đang từng bước lại gần, Đồng Mặc không hề rời mắt khỏi anh ta.

“Cứ thoải mái đi, căng thẳng làm gì, trong tay tôi cũng đâu có con dao nào.” Anh ta tới gần Đồng Mặc, giọng điệu thoải mái cười cười, còn đưa tay vẫy vẫy cái áo khoác ngoài, cho cô thấy rằng trên người mình không hề mang theo dao. Nhưng trong mắt Đồng Mặc, hành động này lại càng khiến cô cảm thấy nguy hiểm hơn, bởi vì đôi mắt cô vẫn dán chặt trên người anh ta.

Đồng Mặc vừa định mở miệng thuyết phục người đàn ông này thì anh ta bỗng nhiên hét lên một tiếng: “Nằm sấp xuống!” Đồng Mặc còn chưa kịp phản ứng thì anh ta đã giật lấy tay cô, cả thân hình cô chao đảo cả hai người cùng ngã xuống, ngực Đồng Mặc đập xuống nền đất, có cảm giác đau âm ỉ. Chỉ một giây sau, cô bỗng nghe thấy tiếng thủy tinh va chạm với nền đất vỡ tung ra thành từng mảnh nhỏ, còn có vài mảnh bắn đến trước mặt cô.

Đồng Mặc vội vàng đứng dậy, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cách đó không xa có mấy người đàn ông đứng đờ đẫn đang đứng, trong đó người đàn ông đứng đầu chính là người đàn ông vừa này. Cô cứ nghĩ anh ta đã bị dọa sợ chạy mất, hoá ra chỉ là chạy đi tìm thêm người giúp đỡ mà thôi.

Người đàn ông bị thương hừ một tiếng khinh miệt “Súc sinh!”, sau đó nắm lấy cổ tay Đồng Mặc chạy về phía trước.

Đồng Mặc đành phải chạy theo bác anh ta, ngay lập tức đám người phía sau cũng vội vàng đuổi theo, vừa chạy vừa kêu to: “Vưu Văn, nãy đứng lại đó cho tao, hôm nay tao sẽ cho mày biết tay...”

Tiếng hét lẫn trong tiếng gió vô vũ bên tai khiến cho Đồng Mặc không nghe được gì nữa, cô nhủ mảy, cố gắng gầy tay ra khỏi tay người đàn ông, nhưng sức lực anh ta quá lớn, cô tay nhỏ bé của Đồng Mặc không thể nào thoát ra được.

Anh ta tiện tay chặn một chiếc taxi, đẩy Đồng Mặc vào bên trong rồi mới mở cửa bên cạnh lao vào trong xe “Đến đường Giang Khẩu... nhanh!”

Lái xe có vẻ rất hối hận vì đã dừng lại chờ hai người họ, Đồng Mặc nhìn qua chiếc gương đồng trước thấy được lái xe rõ ràng đang rất e ngại, rồi lại quay sang nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình.

“Anh đang bắt cóc người đấy!” Giọng điệu không lớn không nhỏ của cô vừa thốt lên, người lái xe cũng do dự dừng lại một chút. Anh ta hừ một tiếng, nhếch miệng cười nhưng vẫn không trả lời cô, chỉ thúc giục người lái xe đi nhanh một chút. Người lái xe không dám chậm trễ một giây, nếu tình huống đúng như anh ta đang nghĩ vậy thì nguy rồi. Vì thế, anh ta chỉ mong có thể nhanh chóng ném hai củ khoai lang nóng bỏng tay này ra khỏi xe, cho nên càng cho xe chạy thật nhanh về phía trước.

“Nếu anh phạm tội gì, tôi khuyên anh nên ra đầu thú vẫn tốt hơn, nếu không... ưm...” Đồng Mặc còn chưa nói xong, anh ta đã lấy tay bịt miệng cô lại. Cô mờ to mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, lúc mạnh đầu, cảm thấy anh ta thực sự sẽ không buông tay ra, cô cũng thấy lòng người mặc cho anh ta bịt miệng mình.

Hai tay người lái xe run lẩy bẩy, chỉ sợ có chuyện gì liên lụy đến mình.

Xe vừa dừng ở đường Giang Khẩu, người đàn ông kia liền kéo Đồng Mặc xuống xe. Anh ta còn chưa kịp đưa tiền xe thì đã nghe thấy tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường, chiếc xe đã đi mất không thấy bóng dáng. Anh ta đành lắc đầu đem ví bỏ lại vào túi quần.

Lúc này gió ở bờ sông thổi rất mạnh, tóc Đồng Mặc bị gió thổi làm rối lên, cô đưa tay vuốt tóc ra sau tai. Người đàn ông kia thấy thế, cau mày nói: “Cô đang khuyên rũ tôi sao? Một cô gái vuốt tóc quả thật rất có sức hấp dẫn, có điều...cũng phải xem xem nhan sắc thế nào nữa, mà cô...”

Anh ta vừa nói xong, Đồng Mặc cảm thấy thật không còn gì để nói.

Nhấn lưng anh ta hoàn toàn không phòng bị, Đồng Mặc đưa chân gạt mạnh chân anh ta, lồm anh ta lộn một vòng ngã xuống, sau đó cô bẻ tay anh ta ra phía sau, đầu gối dẽ mạnh vào thắt lưng khiến anh ta không thể động đậy. Người đàn ông im lặng không phản kháng, một lúc sau thấy Đồng Mặc lấy điện thoại ra bấm hai số một, anh ta lập tức rống lên: “Dừng lại ngay! Tôi là em trai đội phó của cô, lần trước đã khiến cho tôi phải vào phòng thẩm vấn một cách oan ức, bây giờ cô còn muốn đưa tôi đến đồn cảnh sát sao? Thật sự là tôi hận chết mấy người mặc cảnh phục hung dữ các người.”

Anh ta hét to khiến cho Đồng Mặc phải nhìn chăm chăm anh ta, cô hơi ngẩn người. Tuy nhiên, Đồng Mặc vẫn không buông tay, thậm chí, lực trên tay cũng không hề có dấu hiệu giảm đi một chút nào.

“Tôi là Vưu Văn, em trai của Vưu Nhiên! Trước tiên, cô hãy buông tôi ra trước đi, nếu cô không tin, bây giờ tôi có thể đưa cô đi gặp chị ấy!”

Vưu Văn quay sang một bên nghiêm túc giải thích với cô. Đồng Mặc nghĩ, bây giờ anh ta cũng không cần lừa cô làm gì, dù sao trên đầu anh ta còn có vết thương, cánh tay cũng bị thủy tinh rạch cho vài đường, chắc hẳn lúc này do quá vội vã kéo tay cô chạy trốn đã va phải một vài mảnh nhỏ.

Vì thế cô mới buông tay anh ta ra, từ từ đứng thẳng dậy.

Vưu Văn từ dưới mặt đất đứng lên, cũng không để ý trên người đầy vết bẩn, lờm Đồng Mặc một cái: “Tôi nghĩ cô còn thiếu tôi một lời giải thích với một cái nhân tình.”

Anh ta đưa tay lên, giọng trở ra: “Thứ nhất, lần trước tôi mang theo dao không phải có ý định đâm chị tôi, nhưng tại vì cô mà tôi phải vào cái phòng thẩm vấn ghê tởm muốn chết kia.” Sau đó anh ta lại giọng giữa ra “Thứ hai, vừa rồi nếu không phải tôi kéo cô rầm xuống đất, nói không chừng bây giờ cô đã bị chấn thương sợ hãi rồi”

Đồng Mặc ngạc nhiên nhìn anh ta, không ngờ anh ta lại có lối suy nghĩ logic như vậy, cô nghĩ một lúc rồi mới phản bác lại: “Tôi không cảm thấy mình thiếu anh lời giải thích hay món nợ nhân tình nào. Lần trước là do anh mang theo dao lại còn để lộ ra ngay tại thời điểm rất nhạy cảm. Thứ hai, lúc này tôi cũng đã cứu anh, nếu không, người chấn thương sợ rằng bây giờ phải là anh mới đúng.”

Vưu Văn thấy cô nói rất có lý, trong lòng rất phiền não xoay người đi về phía trước, vẫn còn ngoan cố nói: “Có sao? Sao tôi lại không phát hiện ra nhỉ? Cô chỉ kiêu có mà thôi”

Sau đó, cho dù Đồng Mặc nói gì, anh ta đều mặc kệ, vẫn nhất nhất cho rằng chính Đồng Mặc hại anh ta phải vào phòng thẩm vấn, mà cũng là cô đang nợ anh ta một cái ân tình.

Đối với thái độ đến chết cũng không chịu nhận thua của anh ta, Đồng Mặc cũng không biết làm thế nào, nói nhiều với anh ta cũng vô ích, vì thế cô cũng không nói thêm bất cứ lời nào. Đồng Mặc vừa đi theo phía sau anh ta vừa cảnh giác nhìn xung quanh, đề phòng việc anh ta còn có âm mưu gì khác cô còn có thể bình tĩnh mà ứng phó.

Việc anh ta nói anh ta là em trai của Vưu Nhiên, Đồng Mặc cũng nửa tin nửa ngờ. Cô tin là bởi vì lúc hai người chạy trốn có người gọi anh ta là Vưu Văn, vậy thì chắc chắn anh ta tên là Vưu Văn. Hơn nữa, lần trước ở cục cô vô tình nghe được đối thoại giữa hai người họ, có thể khẳng định một điều là anh ta và Vưu Nhiên chắc chắn có quen biết. Nhưng điều đáng nghi là, anh ta có vẻ rất già dặn, hơn nữa, ngày đó ở bệnh viện, thái độ của Vưu Nhiên đối với anh ta rõ ràng không giống thái độ của một người chị đối với em trai, thậm chí thái độ đó có thể nói là ngay cả với người thân thích cũng không phải.

Lúc Đồng Mặc đang phân tích thật cẩn thận, thì họ đã đứng trước của một quán bar.

Vưu Văn lập tức bước vào bên trong, Đồng Mặc giật mình dừng lại, rồi cũng bước vào theo anh ta.

Cảnh tượng bên trong không giống như Đồng Mặc đã tưởng tượng, mà có vài cánh sát đang đứng đó.

Ngoài đại sảnh, có mấy cô gái mặc đồ hở hang đang ngồi trên ghế sofa, bên cạnh họ là mấy người đàn ông ngồi chễm chệ, hai tay đặt trên đầu. Trên bàn gỗ ngang những chai rượu, trên sàn nhà cũng vương vãi đầy thức ăn và rượu, vừa mới bước vào cửa ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Lúc này Vưu Nhiên từ trong góc phòng đi ra đại sảnh, còn Ôn Hành Viễn đang ở quầy bar tìm kiếm cái gì đó. Bỗng nhiên Vưu Văn bước vào đã làm kinh động đến những người bên trong. mấy cánh sát đang định chặn Vưu Văn lại thì nhìn thấy Đồng Mặc đi phía sau, trong lòng thất mức nhưng cũng không bước lên ngăn anh ta lại nữa. Vưu Nhiên nghe thấy động tĩnh, đứng dậy quay đầu lại thì thấy Vưu Văn đang nhún nhún vai nhìn cô.

Sắc mặt Vưu Nhiên chợt thay đổi, cô tháo bao tay ra bước về phía Vưu Văn.

Vưu Nhiên còn chưa kịp mở miệng, Vưu Văn đã lôi kéo Đồng Mặc lên trước, khoác tay lên vai cô, ghéech khoé miệng cười cười nói với Đồng Mặc: “Có thấy chưa, tôi đâu có lừa cô.” Sau đó lại quay về phía Vưu Nhiên nói: “Vưu Nhiên, cô mau nói cho cấp dưới của cô biết chúng ta là chị em đi, nếu không cô ta cứ quẩn lấy tôi, tôi sợ đến lúc lại không nhìn được, cô biết mà!”

Ôn Hành Viễn cũng nghe được động tĩnh, vì thế mới từ quầy bar bước về phía bên này, nhìn thấy Vưu Văn khoác vai Đồng Mặc, anh vô thức nhủ mi lại.

Đồng Mặc cứng đờ người, nhanh chóng thoát khỏi người anh ta rồi bước qua một bên giải thích: “Tôi biết rồi, hôm đó tôi quá thật có hơi lỗ mắng, nhưng anh cũng không nên mang theo một con dao bên người như vậy.”

“Vưu Văn, không phải cậu sắp phá sản, quá đau lòng đến nỗi không có việc gì làm nên đến tìm người chị đại bác bán tám đôi không đến (họ hàng xa) này chứ? Cậu biết là chúng ta không có quan hệ gì hết. Bây giờ đang là giờ làm việc của tôi, nhân lúc tôi còn cho cậu một chút tôn nghiêm mà không vạch trần về mặt xấu xa của cậu, tôi khuyên cậu nên nhanh chóng rút ra ngoài cho tôi.”

Vưu Văn cười cười, giờ cánh tay bị thương ra trước mặt Đồng Mặc: “Đừng quên cô còn nợ tôi, còn nữa, chị Vưu Nhiên, không nên quá tức giận đâu.” Anh ta mang theo ý cười xoay người đi, tuy nhiên lúc xoay người, nét cười trên mặt anh ta cũng hoàn toàn biến mất, khuôn mặt lạnh lùng bước ra khỏi quán bar.

Vưu Nhiên nghiêng đầu nhìn Đồng Mặc: “Tôi khuyên cô một câu, tránh xa anh ta ra.”

Nói xong liền trở lại chỗ sofa tiếp tục làm việc của mình, mà Đồng Mặc không biết trả lời Vưu Nhiên như thế nào. Hôm nay gặp anh ta chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Nhưng mà nói là ngẫu nhiên, ai sẽ tin chứ? Ngay cả Ôn Hành Viễn cũng hiện lên hai chữ “không tin” ngay trên mặt. Đồng Mặc có chút chán chường, đánh giá xung quanh một chút mới hỏi anh: “Đây là?”

Nhìn đủ mọi màu sắc đang chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Ôn Hành Viễn đột nhiên lớn tiếng nói với vị cánh sát phía bên kia: “Mau tắt cái thứ này đi!”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galanthus

Beta: Đặng Yên

Đồng Mặc vẫn đứng ở quầy bar chờ Ôn Hành Viễn xong việc mới lên xe cùng anh trở về. Trên đường đi, Ôn Hành Viễn mới mặc giữ im lặng không nói gì. Loại không khí trầm mặc này thật khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ, cho dù là người ít nói như Đồng Mặc cũng cảm thấy không được tự nhiên. Khi chiếc xe chuẩn bị rẽ sang quốc lộ II, anh bỗng nhiên đánh tay lái một cái, tiếng bánh xe ma sát chói tai với mặt đường truyền đến, cơ thể Đồng Mặc đột nhiên nghiêng về phía trước, ngay lập tức Ôn Hành Viễn đưa tay phải ra đỡ trước ngực cô.

Bởi vì trong xe bật điều hòa, Đồng Mặc cởi áo khoác ngoài ra, chỉ cách lớp áo sơ mi mỏng manh, bầu ngực mềm mại của cô chạm vào trên tay anh, khuôn mặt cô vô thức đỏ lên, cô có chút bối rối, lập tức điều chỉnh lại vị trí của mình, kiên quyết tựa vào ghế của mình.

Nhưng Ôn Hành Viễn lại không phát hiện ra, dừng xe lại rồi mới tháo dây an toàn bước xuống xe.

Đồng Mặc nhìn theo bóng lưng Ôn Hành Viễn ở phía trước, phát hiện ra vừa rồi xe ma sát mạnh với mặt đường là do chiếc xe đang trước chặn lại, vì thế cô cũng bước xuống xe đi lên phía trước.

Trước mặt cô là Vưu Văn đội chiếc mũ mà lúc này cô vừa mua cho anh ta đang vẫy vẫy tay từ cửa kính xe, nhìn thấy Đồng Mặc bước ra từ phía sau Ôn Hành Viễn, sau đó cầm một cái túi từ ghế lái phụ vẫy vẫy: “Bóng hoa nhỏ Đồng Mặc, tôi thấy cô cả buổi tối chưa ăn gì nên đặc biệt đưa tôi cho cô đây!”

Đồng Mặc bực mình, vô thức ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Viễn đang đứng bên cạnh. Ánh đèn đường chiếu lên sống mũi cao anh tuấn của anh, gương mặt anh không chút thay đổi, cô chậm nhệ vào vạt áo của anh: “Chú Ôn, chúng ta đi thôi!”

Thấy Đồng Mặc muốn đi, Vưu Văn từ trên xe bước xuống chặn đường cô, sau đó mới nhìn Ôn Hành Viễn đang ở một bên nói: “Đội trưởng Ôn, dù sao bây giờ cũng là thời gian riêng tư, chắc anh không để ý đâu nhỉ?”

Ôn Hành Viễn cau mày lại, không nói gì, cương quyết cầm cái túi trong tay anh ta, tiện thể kéo Đồng Mặc về phía xe của anh: “Công việc của chúng tôi rất bận rộn, thời gian nghỉ ngơi rất quý giá. Hơn nữa, Vưu Văn!” Anh đẩy Đồng Mặc vào trong xe, nghiêng người dựa vào xe, đột nhiên gọi Vưu Văn lại: “Cậu vẫn nên đi hỏi thăm mẹ mình một chút đi.”

Vưu Văn biến sắc, cười lạnh: “Việc của gia đình tôi khi nào thì cần đội trưởng Ôn quan tâm vậy? A... Tôi biết rồi, hay là anh đang có ý định làm con rể của Vưu gia nhà tôi vậy?”

Việc Quý Văn Huyền đã mất, Vưu Văn quả thật là không biết, gia đình bọn họ, nói thế nào cũng có chút phức tạp. Theo như Vưu Nhiên đã nói trước đây, cô thà rằng cùng cha đoạn tuyệt quan hệ cũng không muốn có liên quan gì đến Vưu gia.

Ôn Hành Viễn không quan tâm đến lời châm chọc của anh ta, chỉ là khi mở cửa xe, anh vẫn để lại một câu: “Người chết là Quý Văn Huyền!”

Nói xong rồi ghéech ngang lái xe đi, Vưu Văn nghe xong, sắc mặt tái nhợt, lấy điện thoại bấm một dãy số.

Vừa bước vào nhà, Ôn Hành Viễn liền đưa cho Đồng Mặc hộp com lúc này Vưu Văn mang cho cô: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, ăn xong rửa mặt rồi ngủ đi.” Đồng Mặc cầm lấy hộp com, muốn giải thích với anh nhưng mở miệng ra lại không biết nói như thế nào. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu tại sao mình lại xuất hiện loại tâm lý kỳ lạ này. Sau đó nhìn theo bóng lưng anh biến mất sau cửa phòng, cô mới chán nản ngồi xuống giải quyết bữa tối.

Lúc Đồng Mặc thức dậy là rạng sáng, cô cảm thấy cổ họng có chút khàn khàn, lần theo cảm giác rời giường đi xuống nhà uống nước. Vì không bật đèn nên vừa đi ra khỏi phòng Đồng Mặc đã chú ý đến ánh sáng xanh mờ mờ từ phòng bên cạnh.

Cô dừng bước, nhẹ nhàng tiến về phía trước, chỉ thấy máy tính trên bàn vẫn còn mờ, màn hình phát ra ánh sáng màu lam. Nhìn kĩ lại lần nữa cô mới thấy có một bóng người thẳng tắp đang đứng cạnh cây cột, bên cạnh còn có một bể cá lớn đang phát sáng, bên trong là những con cá đang bơi qua bơi lại.

Cô cảm lấy nắm đấm cửa, định quay người bước xuống lầu thì mơ hồ nghe thấy tiếng Ôn Hành Viễn từ trong phòng truyền đến: “Đồng Mặc!”

Cô quay người lại, khẽ từ một tiếng nhưng không thấy anh đáp lại, cô mới ấp úng hỏi một câu: “Chú thích cá sao?”

Vẫn không thấy anh đáp lại, Đồng Mặc cảm thấy hơi kì lạ. Phòng của anh khá lớn, ngoài chút ánh sáng mờ mờ phát ra từ bể cá và máy tính trên bàn thì không có nguồn sáng nào khác, ngay cả rèm cửa cũng được anh kéo lại, cho nên cô cũng không nhìn rõ khuôn mặt của người kia nữa.

“Chú Ôn, chú ... vừa gọi cháu sao?”

Cô không chắc chắn lắm liền hỏi một tiếng, nhưng tại sao anh lại không trả lời nhỉ? Rõ ràng là anh vừa gọi cô, hơn nữa thân ảnh kia vẫn đứng đó, không hề nhúc nhích.

Sau khi thấy Ôn Hành Viễn vẫn không trả lời mình, Đồng Mặc vô thức tiến về phía bóng người kia, không hiểu sao cô thấy phòng này có chút ẩm ướt. Mặc dù biết rõ bóng người bên cạnh là Ôn Hành Viễn, nhưng không biết tại sao cô lại thấy có điểm không thích hợp.

“Chú...” Lúc cô vừa định chạm vào cánh tay của anh, bỗng nhiên nhìn thấy nửa khuôn mặt không hề có ngũ quan, trong nháy mắt đầu óc cô bỗng nhiên trống rỗng. Bởi vì quá hoảng sợ, hai chân cô dường như không thể nhúc nhích, một vài giây sau Đồng Mặc mới phản ứng được, lùi ra phía sau vài bước. Không biết đụng phải cái gì, cô ngã nhào xuống sàn nhà, khuỷu tay truyền đến một cơn đau.

Đèn phòng bỗng nhiên được bật sáng, ánh sáng bất ngờ khiến Đồng Mặc không thể mở được mắt, theo bản năng cô đưa tay lên che mắt.

“Đồng Mặc?” Lại là tiếng của Ôn Hành Viễn, lần này Đồng Mặc nghe được rất rõ ràng. Cô cố gắng bình tĩnh lại, nắm lấy cánh tay mặc chiếc áo ngắn tay màu xám của Ôn Hành Viễn trước mặt, trên mặt anh vẫn mang nét ngái ngủ. Đồng Mặc bối rối từ từ đặt đứng lên, Ôn Hành Viễn thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, nắm lấy tay cô kéo qua hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô phui phui trên quần áo của mình, chuyển ánh mắt sang bên cạnh bể cá, hoá ra bóng người mà cô thấy lúc nãy chỉ là một mô hình người bằng nhựa.

Nhưng mà chẳng lẽ trước đó cô nghe tiếng ai đó gọi cô chỉ là ảo giác ư?

“Cháu...” Đồng Mặc lau mồ hôi trong lòng bàn tay, không biết nói với anh chuyện vừa rồi như thế nào, cô vụng vụng về về chỉ muốn ngấm miệng mình lại. Chắc chắn câu vừa nãy là do cô tự tưởng tượng ra mà thôi, nói ra chẳng phải là mất hết thể diện hay sao? Cô nghĩ một chút sau đó mới lắc lắc đầu: “Không có gì đâu ạ, cháu tỉnh dậy uống nước, thấy máy tính của chú không tắt, cháu cứ nghĩ là chú không ngủ, sau đó lại nhìn thấy hình nộm này nên cháu nghĩ là đó là chú.” Đồng Mặc chỉ vào hình nộm vừa mới đoạ cô hoảng sợ.

Ôn Hành Viễn không kim được cười phì một tiếng, chuyện vừa xảy ra lúc tối quá nhiều cảm xúc của anh cũng biến mất trong nháy mắt không còn một dấu vết, anh đưa tay chạm nhẹ lên má Đồng Mặc nói: “Sợ?”

Đồng Mặc lắc đầu theo bản năng, nhưng nhìn thấy Ôn Hành Viễn bày ra vẻ “Tôi biết ngay mà”, lại chỉ có thể gật gật đầu.

Ôn Hành Viễn vỗ vỗ một bên má trấn an cô: “Không sao đâu, đi ngủ đi”

Đồng Mặc như được phóng thích, không nói hai lời nhanh chóng xoay người đi ra khỏi phòng. Ôn Hành Viễn mỉm cười bước lên giường đắp chăn lại, anh chắc chắn không biết rằng, một tiếng “Đồng Mặc” mà lúc này Đồng Mặc nghe được chính là do anh nói mê.

Nhưng anh biết, vừa rồi trong mơ, thiếu chút nữa thì anh đã không giữ được tay của Đồng Mặc, thiếu chút nữa làm cho cô biến mất ngay trước mắt mình.

Ngày hôm sau, lúc Đồng Mặc đến cục đã không nhìn thấy Ôn Hành Viễn và Vụ Nhiên, mà Ở Hàng cũng không thấy xuất hiện, từ sáng sớm Tổng Ninh cũng đã mang một tập tài liệu lên tầng trên vẫn chưa thấy xuống. Đồng Mặc lại gần người đàn ông tham án mạng theo một cái cặp lồng tôm từ bên ngoài vào cái bàn chính giữa phòng bóc tôm ăn. Chỉ mới một lúc, xác tôm đã xếp thành một ngọn núi nhỏ cao cao, Đồng Mặc vừa ngẩng đầu lên thì chạm phải ánh mắt người đàn ông đó.

Anh ta xấu hổ cười cười, khoe miệng vẫn còn dính ớt.

“Cái kia, anh đi làm, nếu...” Đồng Mặc chuẩn bị nhắc nhở anh ta rằng Ở Hàng sẽ trở lại đây, nhưng mà cô còn chưa kịp nói xong đã thấy Ở Hàng đang đứng trước mặt họ.

Từ sau vụ Quý Văn Huyền nhảy lầu, Ở Hàng vẫn luôn căng thẳng, có thể là vì Vụ Nhiên. Người đàn ông kia bị Ở Hàng bắt ngay tại trận cũng không dám biện hộ gì, đành đưa một con tôm to ra nói: “Trung đội, anh có muốn ném thử không?”

Thấy Ở Hàng dường như sắp bùng nổ, bỗng nhiên một người chạy từ bên ngoài vào, cửa bị anh ta đẩy một cái thật mạnh, mọi người đều quay đầu nhìn chăm chăm vào người đó. Đồng Mặc quay đầu lại, thấy người đứng trước cửa là Vụ Văn liền cau mày.

Vết thương trên mặt Vụ Văn đã giảm sưng hơn nửa, chỉ còn nhìn thấy một mảng xanh tím cùng với vết khâu. Lúc này, sắc mặt anh ta cứng đờ, nhìn chăm chăm về phía trước, cả người toát ra một hơi thở lạnh lẽo. Vụ Văn hát cảm lên đầy kiêu ngạo, nhìn một vòng quanh phòng rồi dừng lại ở chỗ Ở Hàng: “Vụ Nhiên đâu?”

Ở Hàng cắn răng: “Tìm cô ấy có việc gì?”

Không biết giữa họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng không thể nghi ngờ là lúc này cả hai người đàn ông đều mang theo ý thù địch nhìn chăm chăm vào nhau.

Vụ Văn nhếch miệng cười lạnh: “Giữa tôi và chị tôi có việc gì còn cần người ngoài quán hay sao? Chẳng lẽ...anh cũng giống như Ôn Hành Viễn, muốn làm con rể Vụ gia sao?”

Lời nói đùa ác ý này khiến cho Ở Hàng vốn tâm trạng vốn không tốt, cảm thấy rất tức giận, không kim chế được hết lên: “Thằng khốn này, mày đừng có đến đây mà gây thêm chuyện.”

Nụ cười của Vụ Văn lập tức cứng đờ, anh ta tùm tay tay Đồng Mặc kéo cô đến bên cạnh. Vì quá bất ngờ không kịp phòng bị nên cô đã nghe thấy giọng anh ta ngay sát bên tai: “Bông hoa nhỏ, mau nói cho tôi biết, Vụ Nhiên đang ở đâu?”

Đồng Mặc còn chưa kịp thoát ra đã bị Ở Hàng mạnh mẽ kéo qua một bên: “Vụ Văn, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì? Tôi chỉ muốn nói cho Vụ Nhiên biết, Quý Văn Huyền chết chính là do cô ta, nếu không tin các người có thể đi điều tra một chút cho rõ ràng.” Anh ta cười một cách gian xảo, ánh mắt lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người, sau đó mới nhìn đến Đồng Mặc vẫy vẫy tay: “Bông hoa nhỏ, sau này còn gặp lại!”

“Ngắm cái miệng thối của mày lại! Mày nghĩ là Vụ Nhiên cũng như mày hay sao?” Ở Hàng tức giận hét lên, hung hăng đá mạnh vào cửa, mọi người trong phòng không ai là không thấy run rẩy.

Đồng Mặc không nghĩ độ nhạy cảm của cô đối với vụ án này đã vượt quá sức tưởng tượng. Vụ Văn vừa mới nói được vài giây, ngay lập tức cô chạy nhanh ra cửa đuổi theo anh ta. Bởi vì đối với cái chết của Quý Văn Huyền, cô vẫn có một cảm giác rất kì lạ, mặc dù không có căn cứ gì, nhưng đối với một số việc trực giác của cô vẫn luôn rất chính xác. Bây giờ lại nghe Vụ Văn nói những lời này, cô lại càng thêm nghi hoặc.

Vì thế cô mới không khống chế được cảm xúc mà nhanh chóng đuổi theo.

“Vụ Văn!” Đồng Mặc gọi người đàn ông đang muốn rời đi phía trước.

Vụ Văn chuẩn bị cho chìa khoá vào chiếc xe hơi thể thao màu đỏ của mình. Nghe thấy tiếng Đồng Mặc gọi, anh ta thay đổi cảm xúc ngay tức thì, khoắc lên mình vẻ mặt tươi cười: “Bông hoa nhỏ, tuy tôi trời sinh đã dễ khiến cho người khác yêu mến nhưng mà thực ra tôi rất nguy hiểm, có xác định có muốn lại đây chứ?”

Đồng Mặc không có tâm tình để ý đến câu nói giễu cợt của anh ta, chạy đến trước mặt anh ta liền vào thẳng vào chủ đề hỏi anh ta: “Câu anh nói vừa nãy là có ý gì? Tại sao cái chết của Quý Văn Huyền lại liên quan đến đội phó? Không phải là có ấy vẫn đang rất buồn bực sao? Còn nữa, nếu như Quý Văn Huyền là mẹ kế của đội phó, vậy thì cũng là mẹ kế của anh, anh có thể...”

“Dừng lại!” Đối với việc Đồng Mặc hỏi liên tiếp một loạt vấn đề, Vụ Văn giờ tay lên ngắt lời cô: “Mấy vấn đề này, tôi không thể trả lời cô nhưng tôi có thể nói cho cô biết làm thế nào để tìm hiểu.”

“Cách gì?” Đồng Mặc nói, ánh nắng chiếu lên gương mặt cô, làm cho mái tóc cô có chút ánh bạc, Vụ Văn thấy cô bị ánh mặt trời chiếu vào, nhẹ nhàng bước lại bên cạnh che nắng cho cô.

“Đĩ nhiên là..... đến hỏi Vụ Nhiên.”

Câu trả lời này dĩ nhiên không phải là một câu trả lời đúng nghĩa, Đồng Mặc thở ra, nghĩ rằng không thể hỏi được điều gì từ anh ta, đành phải xoay người bước đi, Vụ Văn nắm lấy cánh tay cô, con người đen trong treo, nhưng Đồng Mặc có thể nhìn ra được một tia tàn nhẫn trong đó.

“Tôi giúp cô sửa lại, Quý Văn Huyền không phải là mẹ kế mà là mẹ đẻ của tôi.”

Cô có chút giật mình, nhìn theo bóng dáng Vụ Văn bước vào xe nghiền ngang phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galanthus

Beta: Đặng Yên

Mấy ngày nay, Đồng Mặc luôn bị một loạt nghi vấn không có lời giải đáp làm có cảm thấy rất bối rối. Cô suy đoán rất nhiều trường hợp nhưng đều cảm thấy có chỗ không đúng. Nghĩ tới nghĩ lui, ngoài cách hỏi trực tiếp người trong Vụ gia thì không có cách nào để biết được lý do tại sao Quý Văn Huyền lại chết.

Cho dù đã chịu áp lực trong một khoảng thời gian rất dài cũng không hề có ý niệm tự sát, vậy mà bỗng nhiên vô duyên vô cớ lại tự sát, tuy rằng cũng không loại trừ khả năng là do bị bệnh, nhưng chắc chắn là phải có một nhân tố nào đó bên trong làm chất xúc tác. Hơn nữa, nếu như không phải là tự sát thì sao?

Đồng Mặc cũng không biết tại sao, đối với cái chết của Quý Văn Huyền cô lại có chấp như vậy, có thể do đây là án tử đầu tiên mà cô là người đầu tiên trực tiếp xúc từ khi chuyển đến đây. Cũng có lẽ là do Quý Văn Huyền chết ngay trước mặt cô, cho dù là tự sát đi chăng nữa, cô cũng muốn biết nguyên nhân. Sự cố chấp này, có đôi khi cô cũng không lý giải được. Trước đây, cha cô đã từng nói, có đôi khi, kiên trì như vậy là tốt, nhưng kiên trì quá nhiều khi lại trở thành cố chấp. Chắc hẳn cô phải bỏ cái tính cố chấp này đi, nhưng mà, đối với cái chết của Quý Văn Huyền, thật xin lỗi, tạm thời cô không làm được.

Cô cảm thấy, ở trong đội, người hiểu Vụ Nhiên nhất cũng chỉ có Ô Hàng với chú Ôn, chú Ôn chắc chắn có sẽ không dám hỏi, cho nên cô đành phải chuyển sang Ô Hàng. Chỉ có điều, đối với vấn đề liên quan đến Vụ Nhiên Ô Hàng lại trở nên quá nhạy cảm, chỉ cần nhắc đến vấn đề của Vụ Nhiên, Ô Hàng liền biến sắc. Bấy giờ vừa nghe thấy cô hỏi về Vụ Văn, Ô Hàng không khỏi nhìn cô có chút thắc mắc.

Đồng Mặc cần thận giải thích: “Tôi cũng không có ý gì, chỉ muốn biết chỗ mà Vụ Văn hay xuất hiện thôi. Lần trước tôi gặp anh ta bị người ta đánh trên đường nên dẫn anh ta đến bệnh viện còn thanh toán tiền thuốc giúp anh ta.” Cô vừa nói vừa chỉ vào trán mình, ý muốn nói với Ô Hàng rằng vết thương trên trán Vụ Văn là do cô đưa anh ta đến bệnh viện.

“Cô muốn đòi lại tiền thuốc?” Ô Hàng hỏi lại.

Đồng Mặc gật gật đầu: “Không hề à”

Ô Hàng tin tưởng đưa số điện thoại cho Đồng Mặc: “Tiền nhất định hẳn sẽ đưa cho cô, tiền đối với hẳn không thành vấn đề. Chỉ có điều, Đồng Mặc, tốt nhất là cô nên ít tiếp xúc với Vụ Văn.”

Đồng Mặc nghĩ là Ô Hàng đưa cho cô số điện thoại của Vụ Văn, nhanh chóng nhìn xuống, kết quả lại thấy trước mắt là số điện thoại của Ôn Hành Viễn, cô ngừng đầu lên nhìn Ô Hàng thắc mắc. Ô Hàng nhún vai: “Đội trưởng Ôn từng dặn tôi, để ý cô tránh xa Vụ Văn một chút, nếu cần tiền thì cứ gọi cho anh ấy, anh ấy sẽ chuyển khoản cho cô.”

Đồng Mặc kinh ngạc nhìn Ô Hàng, không nghĩ tới Ôn Hành Viễn lại dặn dò anh ta như vậy, vì thế cô cảm thấy có chút nghi ngờ: “Vi sao lại phải tránh xa hẳn ta?” Không phải chỉ có Ôn Hành Viễn nhắc nhở cô, mà ngay cả Vụ Nhiên cũng đã từng nói với cô như vậy. Tuy rằng, quả thật Vụ Văn này nhìn cũng không có gì tốt đẹp, nhưng suy cho cùng thì anh ta cũng chưa làm chuyện gì hại người.

Dường như Ô Hàng nhìn thấu suy nghĩ của cô, ngắt ngang dòng suy nghĩ, nói: “Đó là cô không biết, trước khi cô biết anh ta, anh ta đã làm rất nhiều chuyện nhảm tâm”

Cho nên, chuyện này đành phải dừng lại ở đây.

Cùng ngày hôm đó, Ôn Hành Viễn nhắn tin cho cô, mấy ngày gần đây anh sẽ không về nhà. Anh cũng không nói rõ nguyên nhân với cô, Đồng Mặc cũng không có ý định hỏi, đọc xong tin nhắn Đồng Mặc liền bỏ điện thoại vào túi. Mấy ngày Ôn Hành Viễn không về nhà, mỗi ngày Đồng Mặc đều đến bệnh viện thăm Đồng Nghiễn, bác sĩ nói với cô là tình trạng bệnh của ông chuyển biến rất tốt, điều đó đã cho Đồng Mặc một sự cô vũ rất lớn.

Cho đến một vài ngày sau đó, một sự kiện xảy ra làm đảo lộn sinh hoạt của Đồng Mặc, ngay cả chuyện của Vụ Văn, Vụ Nhiên cuối cùng cũng được đưa ra ánh sáng. Vụ Nhiên cũng không phải là một đội phó thần thần bí bí, chỉ là phía sau lưng cô có một bí mật không muốn cho ai biết mà thôi.

Ngày đó thành phố A có mưa đá, ngay khi vừa tan tãm Đồng Mặc trực tiếp từ cục cảnh sát đến thẳng bệnh viện. Vừa mới tới toà nhà mà Đồng Nghiễn đang điều trị, cô vô tình gặp một người đàn ông đang cầm một cái ô ướt sũng, đội một cái mũ gấp rút chạy từ trên lầu xuống. Do Đồng Mặc đi cũng khá vội vàng, cô bị người đàn ông đụng vào bả vai lui về bên góc tường.

Người đàn ông kia đỡ lấy cánh tay cô: “Rất xin lỗi!”

Cô ngước mắt nhìn lên người đàn ông trước mặt lắc đầu, không nghĩ đến người đàn ông kia bắt ngờ nói một câu: “Đồng Mặc?”

Đồng Mặc nghi hoặc nhìn ông ta, không biết tại sao người đàn ông này lại biết tên mình. Sợ rằng lại xảy ra trường hợp giống như Vụ Văn lần trước, cô cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt. Người này cũng tầm tuổi cha cô, bộ dáng giống như những người đàn ông trung niên bình thường không có gì nổi bật, lúc này còn đang đội một cái mũ trên đầu, khuôn mặt trông rất chất phác, nhưng mà Đồng Mặc nghĩ mãi cũng không thấy có ấn tượng gì với khuôn mặt này.

“Cô chính là Đồng Mặc, đúng không?” Miệng người đàn ông kia gọi lên một nụ cười, ánh mắt tìm tới nghiến cứu khiến Đồng Mặc cảm thấy không được tự nhiên. Tuy nhiên cô vẫn gật đầu, đúng lúc cô định hỏi ông ta thì ông ta đã nhanh chóng chạy xuống. Đồng Mặc nhìn theo bóng dáng ông ta, nhủ mấy bước theo cầu thang đi lên tầng trên.

Đồng Nghiễn sắc mặt rất khó coi nhìn ra ngoài cửa sổ dõi theo người đàn ông đang bung dù lên, cho đến khi Đồng Mặc bước vào gọi một tiếng, cảm xúc kia nhanh chóng biến mất, khuôn mặt ông lại mang theo ý cười: “Lại đây!”

Đồng Mặc tháo găng tay ra: “Con đến chỗ bác sĩ Trương xem có còn thức ăn không!” Bác sĩ Trương là bác sĩ điều trị chính cho Đồng Nghiễn, ông thường ở một mình trong văn phòng, bởi vì ông ít khi trở về nhà, vợ ông đã ngăn phòng của ông ra thành một căn bếp nhỏ. Mấy ngày nay Đồng Mặc không về nhà, hơn nữa trình độ nấu ăn của cô cũng rất tốt, bác sĩ Trương liền cho cô làm đầu bếp trong căn bếp nhỏ đó, bởi vì hương vị cũng không tồi, cho nên mọi người đều rất ưng hộ.

Đồng Mặc định treo áo khoác lên giá mới để ý thấy rầy giờ Đồng Nghiễn vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Cô nhìn theo ánh mắt ông xuống dưới lầu mới thấy bóng dáng kia rất quen thuộc, Đồng Mặc nghĩ một lúc mới nhớ ra đó chính là người đàn ông kì lạ đụng phải cô lúc nãy.

Cô không kiềm chế được hỏi ông: “Cha quen người đàn ông đó sao?”

Ngay lập tức, Đồng Nghiễn thu hồi tầm mắt: “Ài?”

Đồng Mặc chỉ vào người đàn ông kia, Đồng Nghiễn lắc đầu: “Con đi xem xem bác sĩ Trương còn đồ ăn không!” Đồng Mặc muốn hỏi lại nhưng cũng phải nhịn xuống.

Đồng Nghiễn nhìn theo bóng dáng kia, trong lòng đã xác định, nhất định không thể để ông ta gặp Đồng Mặc.

Ở chỗ của bác sĩ Trương chỉ còn lại một quả trứng, Đồng Mặc thờ dãi, đành phải đi ra ngoài một chuyến. Ánh đèn đường phản chiếu trên mặt đất ẩm ướt, trời đã vào đêm ngả tư đường chớp mắt đã trở nên đầy màu sắc, những hạt mưa đá dường như đang chen lẫn nhau rớt xuống mặt đường, con gió càng ngày càng lạnh, Đồng Mặc mở ô lên vội vàng chạy đến siêu thị bên cạnh.

Một lúc sau, cô mang theo một túi đồ ăn lớn trở về, khi đi qua trung tâm công viên, cô đột nhiên thấy Vụ Văn đang ngồi bên đài phun nước, một vài sợi tóc ướt nước mưa dính trên trán. Vụ Văn cũng nhìn thấy Đồng Mặc đang đứng cách đó không xa, anh ta cười nhẹ vẩy tay với Đồng Mặc: “Bông hoa nhỏ, khéo quá!”

Đồng Mặc đang chuẩn bị bỏ đi lại nhìn thấy bên cạnh anh ta có mấy chai rượu, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, vì thế bước về phía anh ta.

Vụ Văn có chút ngà ngà nhưng suy nghĩ vẫn rất tỉnh táo, khuôn mặt anh ta ửng hồng lên vì rượu nhưng vẫn không thể che giấu sự chua xót trong ánh mắt, Đồng Mặc nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy nao nao trong lòng.

Nhưng cho dù khuôn mặt biểu hiện thế nào, miệng anh ta vẫn không quên ngả ngom như thường: “Bông hoa nhỏ, chúng ta đúng là có duyên với nhau. Có xem xem, có không nở nhai tới đảm mưa nên mới quay lại chứ gì.”

Vụ Văn vừa cười vừa đứng lên, kéo Đồng Mặc về phía mình, sau đó bước vào trong ô của Đồng Mặc, thân hình cao lớn cúi đầu xuống nhẹ giọng nói: “Bảo bối, nâng ô cao lên một chút được không? Tôi mệt quá!”

Anh ta quả thật là rất mệt, không những đứng mệt, nằm cũng mệt, mà đi cũng mệt, nói tóm lại Vụ Văn anh ta sống trên đời này rất mệt mỏi.

Nhưng Đồng Mặc không biết được suy nghĩ của anh ta, đánh phải nghe lời anh ta nằng ô cao lên một chút.

“Vưu Văn” Cô mở miệng, muốn hỏi anh ta về việc của Quý Văn Huyền và Vưu Nhiên, nhưng nhìn đến đôi mắt có chút say của anh ta, nhìn đến sự rung rung trong đó cô dừng lại, chưa kịp phản ứng buột miệng anh ta một vấn đề: “Mẹ anh này lâu từ tự anh có đau lòng không?”

Vưu Văn nhìn chăm chăm vào cô, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, nhìn thấy biểu tình ít khi xuất hiện của anh ta, Đồng Mặc mới ý thức được tình nghiêm trọng của vấn đề.

“Bông hoa nhỏ, cô thấy tôi có đau lòng sao? Muốn uống rượu thì uống, muốn tìm phụ nữ thì tìm, cho dù bị người ta lừa tới mức phá sản, thậm chí Quý Văn Huyền đã chết cũng không thay đổi được dự thật rằng tôi vẫn còn sống.” Vưu Văn ra vẻ phóng khoáng phất tay.

“Tôi thấy anh rất đau lòng.” Đồng Mặc không để ý đến những lời anh ta vừa nói, nói ra suy nghĩ của mình. Vưu Văn đột nhiên ngăn ra, mở hồ nhìn cô. Thấy anh ta không nói gì, Đồng Mặc biết là đã chạm đến nỗi đau của anh ta vì thế đưa ô cho anh ta nói: “Tôi còn có việc, tôi đi trước”

Vưu Văn còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng mờ ảo của Đồng Mặc đã biến mất sau ngã tư đường, thế nhưng Vưu Văn vẫn không phân biệt được, nuốt cuộc sương mù trước mắt anh ta là từ không khí hay là chính trong đôi mắt anh ta.

Sau đó anh ta lập tức tắt điện thoại bấm số điện thoại của bông hoa nhỏ, lúc này Đồng Mặc đang chạy về phía cổng bệnh viện, nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên nhưng vì trời vẫn mưa nên không nhận. Khi sắp tới cổng bệnh viện, tiếng chuông vẫn không có dấu hiệu dừng lại, Đồng Mặc không biết làm sao, đánh phải bước vào mái hiên gần đó trú mưa, cổ lau tay lên áo, lấy điện thoại từ trong túi ra, trên màn hình hiện thị một dãy số lạ.

Cô đặt cái túi lớn trong tay xuống cạnh chân, nhấn nút nhận điện thoại.

Đúng lúc Ôn Hành Viễn đang chờ cô ở cổng bệnh viện thấy cô đang trú mưa dưới mái hiên không mang theo ô, vì thế chạy về phía cô.

“Đồng Mặc.” Vưu Văn thu hồi bộ dạng ngà ngốc thường ngày, như một đứa trẻ tám tuổi hét to tên cô. Lúc đầu Đồng Mặc không nghe được tiếng anh ta, sau đó nghe được ba từ bông hoa nhỏ cô mới ngạc nhiên nói: “Vưu Văn?”

Đầu dây bên kia Vưu văn còn chưa nói xong, điện thoại trên tay Đồng Mặc đã bị cướp đi, Đồng Mặc giật mình nhìn về phía người vừa đến, hoá ra là Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn không nói gì nhìn cô một lúc mới nói vào điện thoại: “Vưu Văn, mặc kệ cậu tìm Vưu Nhiên hay tìm cái gì cũng đừng gọi vào số điện thoại này, hiểu không?”

Nói xong liền ngắt điện thoại, giấy tiếp theo đã thấy màn hình điện thoại hiện lên một tin nhắn, Ôn Hành Viễn nhìn thoáng qua dãy số kia, ngón tay vừa trượt vài cái tin nhắn kia hiện lên trước mắt: “Tôi tìm Đồng Mặc, không gọi số này, chẳng lẽ gọi số anh?”

Ôn Hành Viễn bỏ điện thoại vào túi áo của mình, xoay người nhắc cái túi bên cạnh Đồng Mặc: “Đi lên đi!”

Một lúc sau, trong lúc nấu cơm, Đồng Mặc từ từ ngăn người. Ôn Hành Viễn mang theo cái ấm giữ nhiệt đi qua thấy Đồng Mặc thất thần vì thế đem ấm giữ nhiệt để trên bàn đến gần cô.

Anh nhìn chăm chăm vào hai bà vai nhỏ nhắn của Đồng Mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Gia đình Vưu Nhiên rất phức tạp, chúng ta không cần phải ... tìm hiểu, cũng không nên tiếp xúc. Có thể em cho rằng đó là một hành động có thiện ý, nhưng với họ lại chỉ mang thêm nỗi đau mà thôi. Cho nên, Đồng Mặc, em nghe lời tôi, không cần phải tìm hiểu, cho dù em nghĩ gì đi chăng nữa, đây cũng là chuyện của gia đình người khác.”

Đồng Mặc xoay người nhẹ nhàng gật đầu.

Ôn Hành Viễn nói đúng, Quý Văn Huyền chết người nhà đều không tỏ thái độ gì, chỉ là cô vô tình bất gặp cảnh đó mà thôi, cũng không có tư cách gì can thiệp vào chuyện của gia đình họ.

Ôn Hành Viễn vỗ vỗ bà vai Đồng Mặc: “Tôi nay tôi và em cùng đến cục cảnh sát.”

Đồng Mặc hơi kinh ngạc: “Chú Ôn biết hôm nay cháu có lịch trực?”

Ôn Hành Viễn ra ngoài uống một cốc nước, cũng không có trả lời cô. Anh quả thật có kiểm tra lịch trực của cô, vì sự an toàn của Đồng Mặc, sau này mỗi lần tan ca anh đều sẽ về cùng cô. Nhất là mấy ngày này, anh nhận được điện thoại của Đồng Nghiễn nói là người kia cuối cùng đã xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galanthus

Beta: Dăng Yên

Đến nửa đêm, thời tiết chuyển mưa to, sấm chớp đánh từng tiếng ầm ầm vang dội bên ô kính cửa sổ. Trong đội, đèn vẫn sáng trưng như thường, mấy đồng nghiệp cùng trực đêm với Đồng Mặc đã bắt đầu gãi gãi gù. Ôn Hành Viễn ngồi ở bàn làm việc bên trong yên lặng xem tập văn kiện trong tay, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng một đồng nghiệp đang cãi nhảm với người đàn ông say rượu thương tích cho người khác.

Trong văn phòng lặng ngắt như tờ, chỉ có thể nghe được tiếng gió to cùng với tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Một lúc sau Tổng Ninh xuất hiện, mang theo một túi đồ ăn lớn. Mấy ngày nay cô đều không tới đội, Đồng Mặc cũng không hỏi, chắc hẳn là đi làm việc cùng với Ôn Hành Viễn, dù sao cô ấy cũng là học trò của Ôn Hành Viễn.

Tổng Ninh để túi đồ ăn khuya lên cái bàn lớn ở giữa phòng, sau đó lấy mấy hộp mang đến cho Ôn Hành Viễn. Đồng Mặc không cảm thấy đói nên vẫn ngồi ở bàn làm việc không đi lấy đồ ăn. Một lúc sau, bỗng nhiên từ ngoài cửa có một người xông vào, trực tiếp đi vào phòng của Ôn Hành Viễn: “Có một vụ án giết người ở đường Phú Dương.”

Sau đó người kia nói thêm gì Đồng Mặc cũng không nghe thấy, chỉ thấy một lúc sau không khí trong đội đã ồn ào hẳn lên. Một bên Ôn Hành Viễn vừa gọi điện thoại vừa dặn dò mọi người nhanh chóng chuẩn bị, nhìn đến bộ dạng mờ mịt của Đồng Mặc, lớn tiếng gọi: “Đồng Mặc, theo tôi!”

Đồng Mặc vừa thấy mình có cơ hội đến hiện trường, ngay lập tức chạy đến bên cạnh Ôn Hành Viễn.

Con mưa rày dường như không có dấu hiệu giảm bớt, trên xe và mặt Ôn Hành Viễn có chút căng thẳng, Tổng Ninh ngồi bên cạnh cũng nhũn mị lại. Không khí thế này chắc hẳn vụ án giết người này không phải là vụ án nhỏ, hơn nữa nhìn thấy biểu tình căng thẳng của hai người, Đồng Mặc nghĩ người chết nhất định không phải người bình thường.

Mấy chiếc xe cảnh sát tăng tốc, chạy như bay trên đường vào lúc rạng sáng. Đồng Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy cảnh vật càng ngày càng tối, xung quanh cũng càng ngày càng heo lánh, hình như xe đang di chuyển ra ngoại thành. Một lúc sau, chiếc bộ đàm để giữa Ôn Hành Viễn và Tổng Ninh phát ra âm thanh của một đồng nghiệp: “Vụ án xảy ra trong một tòa biệt thự ở đường Phú Dương, chủ nhân của biệt thự là Vưu Chi Nguyên, chủ tịch công ty Chi Nguyên.”

Người kia vừa dứt lời, Ôn Hành Viễn bỗng nhiên đập phanh, dừng xe ở ven đường.

Anh bất ngờ dừng xe lại khiến cho Đồng Mặc và Tổng Ninh rất ngạc nhiên.

“Đội trưởng Ôn, sao lại dừng lại vậy?”

Trước khi Đồng Mặc kịp mở miệng, Tổng Ninh đã hỏi trước, sắc mặt Ôn Hành Viễn cực kì khó coi. Anh không trả lời, chỉ im lặng suy nghĩ vài giây sau đó lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Người nhận điện thoại không phải ai khác chính là đội phó Vưu Nhiên nghi phép đã lâu.

Đồng Mặc và Tổng Ninh chỉ nghe thấy Ôn Hành Viễn nhanh chóng thông báo về vụ án mới phát hiện cho Vưu Nhiên, sau đó ngắt điện thoại rồi mới khởi động xe. Âm thanh xe ô tô khởi động giữa đêm khuya trên đoạn đường hoang vắng không

khởi khiến người ta cảm thấy dễ phòng.

Vừa mới tới hiện trường vụ án đã thấy cánh cửa biệt thự mở ra, có một nhóm kĩ thuật viên đã tới trước họ. Đồng Mặc đi cạnh Ôn Hành Viễn, cô phải bước nhanh hơn để kịp bước chân của anh.

Căn biệt thự này nằm bên cạnh một ngọn núi, xung quanh không có gia đình nào khác. Hơn nữa Đồng Mặc thấy toàn bộ căn biệt thự này được thiết kế không theo phong cách hiện đại mà nổi bật với phong cách cổ điển, ngay cả trên vách tường cũng phủ đầy những cây leo. Vừa tiến vào đại sảnh, đập vào mắt mọi người là một vườn hoa rất lớn. Ở giữa vườn hoa, một viên cảnh sát đang đứng cùng với một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, người đàn ông vẻ mặt kích động run run đang phơi bày với viên cảnh sát, khai báo lại tất cả những gì ông ta đã được chứng kiến.

Khuôn mặt Đồng Mặc trở nên rất nghiêm túc, lạnh lùng nhìn chăm chăm bốn phía của biệt thự, tầm mắt lướt qua người đàn ông trung niên kia vài lần, ghi nhớ trong đầu một cách cẩn thận.

Căn biệt thự rộng lớn cùng với vị thế hào lãnh của nó khiến cho Đồng Mặc không khỏi kinh ngạc, ngay cả Tống Ninh cũng cảm thấy rất bàng hoàng. Căn biệt thự này chắc chắn là của một người rất giàu có, so với biệt thự nhà cô, quả thật không cùng đẳng cấp. Sau đó, họ bước vào bên trong, theo chiếc cầu thang gỗ xoay đi lên tầng hai, có rất nhiều người đang đi qua đi lại trên hành lang nhưng ngay cả một tiếng bước chân cũng không có, chỉ nghe thấy âm thanh ông quản ma sát vào nhau, bởi vì ngay dưới chân họ là một tấm thảm rất dày.

Họ bước vào một căn phòng trên tầng hai, vừa mới lại gần tầm mắt Đồng Mặc đã chú ý ngay đến cánh cửa lớn của căn phòng. Ổ khoá phòng này là khoá chốt kiểu cũ, cái ổ khoá đã bị mở ra bằng một vật sắc vẫn còn nghiền lại.

Vừa mới bước vào bên trong, mùi máu tanh nồng nặc đã phủ vào mắt, Tống Ninh nhận lấy khẩu trang và giăng tay từ một người đồng nghiệp, đeo vào. Đồng Mặc rời mắt khỏi cánh cửa, từ từ bước lại gần chiếc bàn học cạnh đó. Bởi vì có một người mặc một chiếc áo dài màu trắng đang lấy mẫu trước mặt nên Đồng Mặc chỉ có thể nhìn từ những khe hở nhỏ, thấy cánh tay trái của người chết buông xuống theo thân, trên tay còn cầm một khẩu súng.

“Đội trưởng Ôn, thời điểm tử vong của Vụ Chi Nguyên là tầm khoảng chín rưỡi tối hôm qua.”

Bỗng nhiên người đàn ông chặn tầm mắt của Đồng Mặc ngẩng đầu gọi Ôn Hành Viễn lại nói, sau đó lại nhìn đồng hồ trên tay: “Đã chết được hơn bốn tiếng rồi!”

Đồng Mặc không nhìn rõ bộ dạng người đàn ông đó, thấy anh ta nghiêng người qua một bên, Đồng Mặc nhanh chóng di chuyển từ giữa bàn qua một bên sườn, tỉ mỉ quan sát tình trạng của người chết.

Chỉ thấy đầu người đàn ông nằm ngửa trên bàn học, vết thương trí mạng trông rất rõ ràng, miệng vết thương hoàn toàn bị máu che phủ, vừa nhìn đã thấy rõ ràng đó là do đạn bắn. Bên trái của chiếc bàn đã bị phủ lên một lớp máu đỏ, không khỏi khiến cho người ta cảm thấy rợn cả người.

Cô chuyển mắt sang phía bên phải, chữ viết bằng máu rõ ràng trên mặt bàn ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt Đồng Mặc.

Chỉ một chữ “Mộc”.

Chữ “Mộc” nằm ngay bên cạnh tay phải của nạn nhân, ngón trỏ giờ ra, đầu ngón tay dính đầy máu, có thể đây là một chứng cứ rất quan trọng.

Đồng Mặc nhìn về phía Ôn Hành Viễn đang đứng một bên trầm tư suy nghĩ. Tống Ninh và một số đồng nghiệp khác đang đi quanh phòng tìm thêm dấu vết. Căn phòng bị phong toả bốn phía khiến cho mọi người cảm thấy một áp lực vô hình, không đến một giây sau có tiếng hét ngoài hành lang. Vụ Nguyên xuất hiện ngay trước cửa phòng.

Ô Hằng đang đuổi theo bước chân cô ngay phía sau.

Đồng Mặc không thể nào nhìn ra bộ dáng một người đội phó từ Vụ Nguyên, ánh mắt cô ta mang theo giận giữ mãnh liệt, cô ta bước vào căn phòng, giọng nói thờ ơ lạnh lùng: “Hành Viễn, Di Nam ở lại, còn những người khác tạm thời ra ngoài.”

“Đội phó? Tại sao? Đây là hiện trường vụ án, không nên...” Tống Ninh nói ra thắc mắc trong lòng mọi người, Đồng Mặc cũng rất nghi hoặc nhìn về phía đội phó, mà Vụ Nguyên lại không hề có ý định giải thích, nét mặt thiếu kiên nhẫn mọi cảm xúc dường như muốn bùng nổ. Cô ta nhìn Tống Ninh hét lên: “Đừng có nói những lời vô nghĩa với tôi.”

Cái gọi là quan lớn bắt nạt thường dân, cho dù trong lòng Tống Ninh rất thắc mắc, nhưng Vụ Nguyên đã nói như vậy, dù không muốn như thế nào chẳng nữa thì cũng chỉ có thể nghe theo. Trước khi ra ngoài, Đồng Mặc vẫn còn liếc nhìn người đàn ông nằm úp sấp chết trên bàn, khuôn mặt ông ta quả thật không khác mấy so với Vụ Nguyên. Bỗng nhiên Đồng Mặc nhớ ra, lúc này ở trong xe, cô có nghe thấy từ bộ đàm của Ôn Hành Viễn, người chết là Vụ Chi Nguyên.

Đến lúc Ôn Hành Viễn và mọi người đi ra ngoài đã là nửa tiếng sau, anh dặn dò một số người kết thúc những phần việc cuối cùng, cầm theo ảnh chụp và vật chứng đã thu thập được ra khỏi phòng. Đồng Mặc nhận cơ hội này định bước vào phòng, cô muốn xem kĩ hiện trường một lần nữa, kết quả là cô mới đi tới cửa đã bị Ôn Hành Viễn gọi lại: “Đồng Mặc?”

Anh vừa nói, Đồng Mặc như người máy ngay lập tức dừng bước, đứng ngay trước cửa không nhúc nhích. Ôn Hành Viễn quay lại nhìn người đàn ông chuẩn bị bước ra ngoài nói: “Di Nam, đi cùng nhau đi!”

Người đàn ông tên là Phương Di Nam ở ngay cạnh nhà Ôn Hành Viễn, là bác sĩ pháp y, đã cùng làm việc với Ôn Hành Viễn được nhiều năm, ít hơn anh hai tuổi, sinh ra cũng là người anh tuấn. Hai người đàn ông độc thân gần tuổi nhau cũng thường cùng nhau uống rượu. Hôm nay Ôn Hành Viễn nhìn bộ dáng của Phương Di Nam liến kềnh định anh ta không đi xe tới đây.

Phương Di Nam từ một tiếng, ánh mắt chuyển sang Đồng Mặc đứng cạnh Ôn Hành Viễn. Thực ra, từ lúc cô vừa bước vào cửa phòng anh ta đã chú ý đến gương mặt cô. Lúc trước có nghe nói là người của đội cảnh sát sẽ tới, vậy chắc hẳn cô là một người trong đội. Chỉ có điều khuôn mặt cứng thái độ của cô khiến anh ta rất bất ngờ, rõ ràng là một bộ dáng rất sâu sắc thâm trầm nhưng lại trú ngụ trong thân thể một Lolita. Hơn nữa càng nhìn anh càng thấy cô quen mặt nhưng lại không nhớ là đã gặp cô ở đâu.

Đêm nay, mỗi người đều mang theo một bụng nghi vấn về nhà, Tống Ninh theo xe của đội cảnh sát trở về cục. Đáng ra Đồng Mặc cũng phải trở về theo mọi người, giúp mọi người mang vật chứng về cục, nhưng cuối cùng lại bị Ôn Hành Viễn kéo xuống dưới lầu trước, hai người ngồi gần bên một cửa sổ chờ Phương Di Nam làm xong việc.

Cửa sổ không đóng lại, bị gió thổi đập qua đập lại, nhất là lớp rèm ở ngay bên ngoài bị mưa tạt vào ướt nguyên một mảng. Đồng Mặc suy nghĩ một lúc, vẫn không tìm chế được nghi hoặc trong lòng mở miệng hỏi Ôn hành Viễn: “Đội phó có tham gia điều tra vụ án này không?”

Bỗng nhiên cô hỏi như vậy khiến cho Ôn Hành Viễn gạt mình mãi, dù sao anh cũng không ngờ là cô lại đoán ra quan hệ giữa Vụ Nguyên và nạn nhân.

Anh điều chỉnh tư thế ngồi một chút, tựa lưng vào phía sau ghế, sắc mặt trở nên nghiêm túc, không nhanh không chậm nói: “Vụ Nguyên tự biết chừng mực”. Anh rõ ràng không muốn nói nhiều về vấn đề của Vụ Nguyên, dù sao bây giờ vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp, đến khi nào Vụ Nguyên có thể chấp nhận sự thật, không còn suy nghĩ giấu giếm nữa anh mới có thể thoải mái nói ra. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Mặc tràn đầy thắc mắc, anh đành phải nhắc lại đề tài này: “Cảm thấy ông ta bị giết?”

Đồng Mặc lắc đầu: “Bây giờ vẫn chưa thể xác định, nhìn vào hiện trường thì cũng có thể là bị ám sát nhưng cũng có thể là tự sát, vết thương trên đầu ông ta là vết thương do súng, mà trên tay ông ta cũng cầm một khẩu súng. Hơn nữa trên bàn học còn để lại một chữ “Mộc”, bây giờ vẫn chưa đủ chứng cứ để đưa ra kết luận, nên khả năng vẫn là năm mươi năm mươi.”

“Nhưng mà nguyên nhân tử sát chưa tìm được. Vụ Chi Nguyên ngoài quan hệ gia đình phức tạp, ông ta cũng không có vấn đề gì khác. Nhưng nguyên nhân bị giết thì rất nhiều, ví dụ như...” Ôn Hành Viễn ngẩng đầu nhìn căn phòng lớn, Đồng Mặc hiểu được, ví dụ như tiền tài, quyền lực của ông ta là thứ rất dễ khiến người ta cảm thấy ganh tị.

Trước mắt còn thiếu rất nhiều căn cứ và vật chứng tại hiện trường, cho nên chỉ dựa vào việc phỏng đoán cũng khó mà đưa ra kết luận. Bây giờ chỉ có thể khẳng định rằng, cái chết của Quý Văn Huyền nửa tháng trước chắc chắn có liên quan đến vụ án này, hơn nữa Vụ Văn và Vụ Nguyên chắc chắn biết điều gì đó.

“Quý Văn Huyền...” Đồng Mặc còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang tầng trên đi xuống, ngay sau đó là Phương Di Nam đang bước về phía họ, vừa đi vừa tháo khẩu trang và mũ xuống.

Sắc mặt ôn hoà.

Đó là ấn tượng đầu tiên của Đồng Mặc về người đàn ông này.

“Trên kia cũng đã tạm ổn rồi, chúng ta đi thôi.” Phương Di Nam nói với Ôn Hành Viễn, tầm mắt không quên liếc qua Đồng Mặc, thấy cô đi theo Ôn Hành Viễn ngồi vào sau xe, anh ta quay sang phía anh ngồi bên cạnh như muốn hỏi: “Cô ấy là...”

Ôn Hành Viễn cài dây an toàn, khoẻ miệng nhếch lên cười cười: “Con gái của thầy tôi, người trong đội cảnh sát!”

Vừa nghe đến con gái của thầy Ôn Hành Viễn, Phương Di Nam ngay lập tức nói: “Con gái của chú Đồng? Đồng Mặc?”

Anh ta quay đầu nhìn Đồng Mặc, Đồng Mặc vẫn rất mờ mịt.

Đồng Mặc cảm thấy rất khó hiểu, chẳng lẽ đạo này trí nhớ cô đang kém dần hay sao? Tại sao liên tục xuất hiện những người biết cô nhưng cô lại không nhớ ra họ là ai. Lần trước Vụ Văn cũng vậy, lại còn người đàn ông kì lạ trước của bệnh viện, và đến bây giờ là người đàn ông trước mặt này. Phương Di Nam thấy bộ dáng không biết làm thế nào của cô, thân nhiên cười cười nhắc cô: “Nhà xác ở bệnh viện Hai.”

Hồ hập của Đồng Mặc dường như dừng lại, dần xuống cảm giác như sóng triều trong ngực, ngay lập tức những kỉ ức của năm đó như ùa về.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galanthus

Beta: Dăng Yên

Về chuyện ở nhà xác bệnh viện Hai, đó là lần đầu tiên Đồng Mặc tiếp xúc với người chết. Cô nhớ rõ, khi đó cô mới khoảng mười tuổi, vừa tốt nghiệp tiểu học. Lúc đó bởi vì một vụ án giết người có vấn đề nên Đồng Nghiễn cùng với mấy đồng nghiệp phải thức trắng đêm ở bệnh viện Hai, nguyên nhân cụ thể Đồng Mặc cũng không nhớ rõ lắm, cô chỉ nhớ cha cô gần như 24 giờ không rời khỏi bệnh viện, vẫn ở tại khoa truyền nhiễm của bệnh viện Hai bên cạnh tầng hầm của một toà nhà cũ.

Mỗi lần đến đưa com, Đồng Mặc đều cố gắng tránh làm phiền đến ba cô, cô thường đặt thức ăn ở căn phòng cũ đợi ba tới lấy. Cho đến một ngày, cô vừa mới đặt hộp com nóng hổi hồi lên trên bàn thì chợt nghe thấy tiếng cha cô ở gần đó. Theo bản năng cô chạy ra khỏi phòng, một giây ngay sau đó cô cảm thấy có người vừa chạy lướt qua mình như một cơn gió, đuổi theo phía sau còn có cha cô và mấy đồng nghiệp.

Đồng Mặc không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám gọi cha, mà Đồng Nghiễn vừa nhìn thấy Đồng Mặc liền dừng lại chỉ vào một căn phòng nói với cô: “Đồng Mặc, qua chỗ kia gọi bác sĩ Phuong lại đây, nhanh!” Vừa mới dứt lời, ông đã xoay người, chỉ hai, ba bước đã biến mất ở phía góc phòng cùng với người đàn ông đi phía trước. Đồng Mặc không dám chậm trễ, theo hướng Đồng Nghiễn đã chỉ chạy về phía căn phòng kia, mà cô cũng không biết ai là bác sĩ Phuong, chỉ biết là thái độ của cha cô về rất vội vàng. Cô nghĩ chắc chắn là chuyện rất quan trọng, nên vừa bước tới của phòng, còn chưa kịp thở dốc đã hét lên: “Đội trưởng Đồng báo bác sĩ Phuong nhanh tới chỗ kia!”

Cô vừa nói vừa chỉ tay về phía tầng hầm cũ ở bên cạnh, trong văn phòng có vài bác sĩ mặc áo trắng, thấy một cô bé tự nhiên chạy vào hét lên như vậy, nhất thời không biết phản ứng như thế nào, chỉ có một người đang ngồi ở một góc phía bên kia bỗng nhiên đứng dậy đi qua người Đồng Mặc, cô thấy vậy nhanh chóng đuổi theo anh ta.

Đó là lần đầu tiên cô bước vào nhà xác, vừa mới bước vào một luồng khí lạnh đã phả vào mặt cô khiến cho hai chân cô run lên trong vô thức. Cô quan sát bốn phía của căn phòng, có rất nhiều tủ và ngăn kéo, ngọn đèn màu trắng chiếu vào ngăn tủ kim loại khiến cho tim cô đập nhanh không kiểm chế được.

Đồng Mặc như bị đóng đinh ở cửa, hai chân không thể nhúc nhích được. Người đàn ông kia gấp gấp mở một cái hộp ra lấy đủ mọi thứ, như dạng chuẩn bị cái gì đó, nhìn bóng dáng anh ta giống như bác sĩ chuẩn bị bước vào phòng phẫu thuật, đeo khẩu trang và găng tay vào. Sau đó anh ta lại đi chuyển về phía ngăn tủ bên cạnh Đồng Mặc, tay trái vừa mới chạm vào tay kéo của tủ, tầm mắt anh ta chuyển sang phía cô đang đứng cạnh cửa, liếc nhìn cô một cái rồi anh ta dần bước về phía cô.

Đồng Mặc lùi lại, vừa định chạy trốn thì bỗng nhiên bị người đàn ông đó nắm tay lại, ngay sau đó cánh cửa bị đóng “Rầm” một tiếng, trong phút chốc căn phòng trở nên tối om không có chút ánh sáng.

Đồng Mặc có thể cảm giác được trái tim mình đang nhảy thình thịch trong lồng ngực. Nỗi sợ hãi chiếm lấy tâm trí, khiến cho cô không mở miệng nói ra một chút âm thanh nào. Lúc này cô chỉ biết sững sờ nhìn vào đôi mắt của người đàn ông trước mặt mình, ra sức thở thật nhanh.

“Lại đây giúp tôi!” Người đàn ông biết rằng chuyện này không nên nhờ một cô bé đến giúp, nhưng tình huống trước mắt rất khẩn cấp anh ta cũng không có thời gian để đi ra ngoài tìm người giúp nữa, chỉ có thể tranh thủ từng giây từng phút.

Hon nữa, cô gái này cũng không kêu lên giống như anh ta nghĩ.

Đồng Mặc bị ra lệnh đi đến một dãy ngăn tủ kim loại, theo ý anh ta mở một số ngăn kéo ra.

Khi ngăn tủ kia hiện lên bộ mặt của một thi thể lạnh lẽo cứng ngắc, tay Đồng Mặc chợt dừng lại, cô run rẩy chạy đến túm lấy vạt áo người đàn ông kia, muốn nói với anh ta rằng cô rất sợ, muốn nói với anh ta rằng cô không thể giúp được, thế nhưng một tiếng cũng không thể phát ra. Người đàn ông kia nhìn chăm chăm cô, vô nhẹ lên khuôn mặt cô: “Không phải sợ! Còn có tôi là người sống, có gì tôi sẽ giúp. Đây là phạm nhân mà cảnh sát truy nã lần trước!”

Anh ta còn chưa nói xong, Đồng Mặc đã quay người có hết sức kéo ngăn tủ ra, thi thể bên trong cũng dần lộ ra toàn bộ.

Cũng không có lý do gì, chỉ là khi cô nghe đến hai từ “phạm nhân”, bỗng nhiên nghĩ đến việc cha cô đã phải ở đây cả một ngày trời chắc chắn là có liên quan đến vụ án này, cho nên cô không thể chỉ vì sợ hãi mà bỏ đi. Khi đó, trong lòng cô không ngừng trấn an bản thân, nói với chính mình rằng, sau này cô làm cảnh sát chắc chắn sẽ phải tiếp xúc với đủ loại thi thể, đủ kiểu tư vong, cha cô còn không sợ, cô sợ gì chứ.

Người đàn ông nhìn cô tỏ vẻ khen ngợi, bắt tay làm việc của mình.

Đồng Mặc đã từng nhìn thấy người ta giải phẫu ếch, chuột bạch, nhưng mà giải phẫu thi thể thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Nhìn thấy cơ thể người chết kia bị mở ra, cô nắm chặt tay, cảm thấy trong lòng mình dần dần xuất hiện một nỗi sợ hãi nói không nên lời. Chỉ có điều, với kĩ thuật nhanh chóng và thành thạo của người đàn ông đó, cô dần nói lên cảm giác tò mò, hai chân cũng tự nhiên bước chậm chậm về phía anh ta.

Anh ta nhìn mấy lại, trên trán chảy đầy mồ hôi. Đến khi anh ta hoàn thành công việc của mình đẩy thi thể người đàn ông trở về ngăn tủ, Đồng Mặc mới lên tiếng “Chú là bác sĩ pháp y sao?”

Cơ thể anh ta bỗng nhiên khựng lại, khẽ ừ một tiếng, nhanh chóng thu thập mọi thứ thật cẩn thận.

Sau đó, cửa phòng bị mở ra, trong nháy mắt ánh sáng chói mắt từ bên ngoài chiếu rọi vào. Đồng Mặc neho mắt lại, theo bản năng chạy về phía sau người đàn ông nhìn ra ngoài cửa, ngay cả anh ta cũng cảm thấy rất giật mình. May mắn là người bước vào không phải ai khác, chính là Đồng Nghiễn mở hoi đầm đìa.

Đồng Nghiễn nhìn thấy con gái của mình ở đây thì có chút giật mình “Đồng Mặc?”

“Cha!” Nghe được tiếng Đồng Nghiễn, cơ thể đang căng thẳng của Đồng Mặc bỗng nhiên được thả lỏng, miệng cũng đã có thể nói như bình thường. Người đàn ông bên cạnh Đồng Mặc cúi xuống nhìn cô, sau đó lại nhìn về phía Đồng Nghiễn: “Đội trưởng Đồng, đây là con gái đội trưởng?”

Sự thật đã rõ ràng trước mắt, người đàn ông kia cầm theo cái hộp nhỏ bước ra ngoài cửa, lúc đi qua người Đồng Nghiễn tuy tiện vỗ bả vai ông trêu đùa: “Đội trưởng Đồng, con gái đội trưởng có tư chất làm nhân viên pháp y đó, sao không để cô bé làm? Ha ha.”

Đồng Nghiễn cũng cười cười, Đồng Mặc được người đàn ông tài năng Phuong Dĩ Nam này khen ngợi, điều này có khẳng định là cô rất có tư chất không đây?

Mà từ đầu đến cuối Đồng Mặc đều không nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông đó. Hiện tại bỗng nhiên có người nhắc đến, Đồng Mặc mới ngạc nhiên nhớ lại, hóa ra đây là người đàn ông bắt cô ở lại phòng giải phẫu thi thể ở nhà xác năm đó?

Ôn Hành Viễn quan sát sự biến đổi trên gương mặt Đồng Mặc, cũng không khỏi cảm thấy tò mò muốn biết rốt cuộc năm đó ở nhà xác đã xảy ra chuyện gì. Nhất là nhìn thấy khoẻ miệng Phuong Dĩ Nam khẽ cười, không nhịn được hỏi: “Đồng Mặc có thể nhớ cậu ta sao?”

Phuong Dĩ Nam cảm thấy đôi mắt trong trẻo thăm thẳm của Đồng Mặc không hề phù hợp với độ tuổi chút nào, Ôn Hành Viễn chăm chú nhìn cô, trong mắt như lóe lên tia sáng, sau đó thấy Đồng Mặc gật đầu thừa nhận.

Sau đó, Phuong Dĩ Nam khua tay múa chân vài cái: “Tôi nhớ rõ lúc đó Đồng Mặc chi cho bằng chứng này, hon nữa hỏi đó tôi còn báo Đồng Nghiễn hướng có ấy theo ngành y, còn nhỏ tuổi như vậy mà thấy thi thể cũng không hét lên một tiếng, cũng không sợ hãi đến mức run rẩy, khiến cho tôi phải nhìn với ánh mắt khác. Ngay cả tôi, lần đầu tiên nhìn thấy thi thể cũng bị dọa, khóc một trận nên hồn.”

Ôn Hành Viễn nghe anh ta nói như vậy, trong lòng cũng có cảm giác tự hào kì lạ. Anh ngược mặt lên nhìn Đồng Mặc qua gương chiếu hậu, khẽch miệng cười, mà Đồng Mặc đột nhiên nói: “Tôi có sợ!”

Cả hai người ngồi phía trước im lặng ngay lập tức.

Phuong Dĩ Nam có vẻ hứng thú quay đầu lại: “Lúc ấy có không khóc, không làm ồn, không chạy, rất bình tĩnh mà. ”

“Tôi...” Đồng Mặc suy nghĩ tìm từ ngữ để diễn tả tâm trạng lúc đó, dừng lại một lúc mới nói tiếp: “Thật ra, sau khi anh đi tôi liền gục lên người cha.”

Tuy nói ra cũng có chút ngượng ngùng, nhưng không nói người ta lại nghĩ có giống như quái vật. Bây giờ cô đối với người chết, có thể nói là đã tập được thói quen duy trì bình tĩnh, nhưng lúc đó đúng là cô bị dọa đến mức hai chân mềm nhũn quỳ bên cạnh Đồng Nghiễn, đúng lúc Phuong Dĩ Nam vừa mang theo cái hộp nhỏ bước ra khỏi phòng.

Hai người đồng thời bật cười, Ôn Hành Viễn xoay vò lững chạy lên đường cao tốc, trong khi đó Phuong Dĩ Nam cố gắng điều chỉnh biểu tình của mình, nhìn qua khiến người khác có cảm giác đứng đắn hơn một chút. Đồng Mặc lúng túng, lui người về một góc phía sau xe che giấu khuôn mặt mình.

Ôn Hành Viễn lái xe chạy về nhà Phuong Dĩ Nam trước, Đồng Mặc nhìn ra ngoài thấy con đường nhỏ rất quen thuộc, sau đó có mới nhớ ra đây chính là con đường mà mỗi sáng cô đều chạy thể dục qua. Sau khi xuống xe Phuong Dĩ Nam vẫn không quên gọi cửa kính xe nói với Ôn Hành Viễn: “Kết quả ngày mai sẽ có. Cậu xem chắc chắn Tự Nhiên không tránh khỏi quan hệ, vụ án này khẳng định sẽ rất phiền phức.”

Ôn Hành Viễn phát phát tay với anh ta, anh ta lại gõ lên cửa kính sau chỗ Đồng Mặc đang ngồi, mỉm cười vẫy tay bước vào trong nhà.

Bỗng nhiên thiếu mất một người, không khí trong xe trở nên tĩnh lặng kì lạ, Ôn Hành Viễn quay xe hướng về phía nhà, mấy lần muốn tìm đề tài phá vỡ bầu không khí kì lạ này nhưng mãi vẫn không biết nói gì. Cho đến khi Đồng Mặc hỏi về Phương Di Nam, anh mới có thể nói chuyện tiếp.

“Anh ta tên là Phương Di Nam sao?”

“Ừ, cậu ta rất ít khi gặp mặt đồng nghiệp.”

Đồng Mặc bắt gặp, ngừng đầu nghĩ ngợi hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì nếu vụ án mạng nào có cậu ta xuất hiện chứng tỏ rằng mọi người đã gặp phải một vụ rất khó giải quyết, cũng đồng nghĩa với việc mọi người sẽ không được nghỉ ngơi trong một tuần tới.” Anh nửa đùa nửa thật nói, Đồng Mặc khẽ cười: “Anh ta chắc là rất giỏi”

“Ừm ... Gia đình vốn làm pháp y, từ khi có kí ức đã tiếp xúc với pháp y, mới hai tuổi đã đi khám nghiệm tử thi, hơn mười tuổi đã tự tay giải phẫu, hai mươi mấy tuổi đã được phong là thiên tài về pháp y, ba mươi...”

Ôn Hành Viễn còn chưa nói xong thì điện thoại đã reo lên cắt ngang lời anh.

Tuy lời của anh có hơi khoa trương, nhưng đúng là Phương Di Nam đã đi một con đường như vậy để đến được ngày hôm nay.

Lúc Ôn Hành Viễn nghe điện thoại, xe cũng dần dần chạy về phía gara. Anh dừng xe ở bên ngoài mà không đi vào trong, vẫn chăm chú nghe điện thoại, thỉnh thoảng mới đáp lại một tiếng. Đến lúc Ôn Hành Viễn cúp máy, Đồng Mặc đang định mở cửa xe bước xuống thì thấy Ôn Hành Viễn bỗng nhiên quay đầu xe.

“Chú... Ôn?”

“Kẻ tình nghi đã xuất hiện, có một người đang chuẩn bị rời khỏi đây, chúng ta phải bắt được hắn lại để lấy khẩu cung.” Vừa nói xong anh đã phóng xe như bay về phía trước, Đồng Mặc thất lại đây an toàn, ngay lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Ôn Hành Viễn đeo tai nghe điện thoại, xe chạy được nửa đường bỗng nhiên dừng lại, chỉ thấy anh quay đầu nói với cô: “Lên ngồi cạnh tôi!” Sau đó tự mình ra sau cốp xe lấy một gói lớn bước về chỗ ngồi của mình.

Đồng Mặc hơi nghi hoặc nhưng không do dự xuống xe ngồi vào ghế cạnh ghế lái, từ cái túi lớn Ôn Hành Viễn lấy ra một cái váy đen đưa cho cô: “Thay đi! Không có nó không thể vào bữa tiệc kia.”, sau đó lại lấy ra một cái bút đưa cho cô: “Giúp tôi mở nó, khi nào tôi nói chuyện thì ghi âm lại”

Đồng Mặc nhìn qua, suy nghĩ một chút, vừa định ra ngoài xe thay quần áo, kết quả là vừa mới quay đầu đã thấy Ôn Hành Viễn không hề ngại ngùng cúi áo sơ mi của anh, lộ ra bộ ngực cường tráng, Đồng Mặc lúng túng quay đầu mở cửa, ra sau cửa xe thuần thục mặc váy lên người, lại hai ba bước cúi quần xuống. Bấy giờ đang là mùa đông, lại vào lúc rạng sáng, trời lạnh đến mức khiến toàn thân cô run lên.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Galanthus

Beta: Dăng Yên

Ôn Hành Viễn không gọi cô lại, biết là cô ngưng ngừng. Đến lúc Đồng Mặc xong đồ mới gọi một tiếng: “Đồng Mặc, vào đi!” Lúc này Đồng Mặc mới run lập cập bước lên xe, lấy áo khoác khoác nhanh lên người. Anh đưa cho cô một cái túi nhỏ “Nghe nói em gói nhất là cái trang? Vậy thì hôm nay chính là cơ hội để em khẳng định rằng liệu em có được chọn để đi con đường này hay không?”

Đồng Mặc nhận lấy cái túi nhỏ kia, nghe đội trưởng Ôn nói như vậy, tâm tình cô trở nên rất tốt. Cô vẫn luôn rất muốn được làm nhiệm vụ, thế nên cô mở ngay cái túi nhỏ ra, bên trong có rất nhiều đồ trang điểm dành cho phái nữ, cô nhanh nhẹn lấy ra một số thứ cảm thấy gọn gàng bắt đầu trang điểm.

Năng lực nổi bật nhất của Đồng Mặc chính là khả năng cải trang, có thể nói đây chính là lý do mà đồng nghiệp của cha đã nhìn trúng cô và đề cử cô đến đội hình sự của thành phố A. Trước đây khi còn trong đội ở huyện, cô từng nằm vùng đi bắt nghi phạm, hơn nữa, thời gian còn ở trường cô còn được chính cấp dưới của ba mình dạy chỉ tiết kiến thức về việc cải trang.

Cô nói muốn làm một nữ cảnh sát trên tiền tuyến (trực tiếp đi làm nhiệm vụ), đây là một công việc nguy hiểm, không những phải hoàn thành nhiệm vụ mà còn phải bảo vệ bản thân thật tốt.

Nguyên nhân chủ yếu cũng là do về bề ngoài của cô, mà khi mới thực tập, cô thường được giao nhiệm vụ cải trang để đi bắt nghi phạm, nên qua một thời gian, Đồng Mặc đã có thể cải trang một cách rất tự nhiên.

“Đội trưởng Ôn, chúng ta đi đến một bữa tiệc hay là đi đâu khác?”

Ôn Hành Viễn chỉ vào bộ quần áo trên người mình: “Một buổi tiệc ở một câu lạc bộ cao cấp tư nhân cao cấp.” Lúc này Đồng Mặc mới chú ý tới vẻ ngoài của anh, mặc dù chưa có thời gian để sửa sang lại mái tóc nhưng một thân áo khoác ngoài màu xám cùng với áo len cổ cao có điểm màu đỏ khiến cho khí chất trên người anh có chút thay đổi so với bình thường.

Cô cảm thấy khó thích ứng với một Ôn Hành Viễn như vậy, vì thế cô mới quay đầu trang điểm khuôn mặt mình thật tốt. Khi xe bắt đầu khởi động lại, cô lấy cái bút ghi âm lúc này Ôn Hành Viễn vừa đưa cho cô, bấm vào nút mở. Chiếc xe bắt đầu di chuyển trên đường nhanh hơn lúc rạng sáng. Ôn Hành Viễn dùng xe tại một câu lạc bộ lớn, người giữ xe ở bãi đậu xe nhanh nhẹn chạy tới mở cửa cho Đồng Mặc.

“Lâm Nam, ba mươi một tuổi, nam, chủ tịch công ty Thích Minh...” Tất cả đều là những miêu tả cơ bản về nghi phạm, một lúc sau Ôn Hành Viễn mới tháo tai nghe điện thoại xuống, đồng thời Đồng Mặc cũng tắt máy ghi âm.

Xe chạy được khoảng vài tiếng, lúc họ đi vào thành phố lân cận sắc trời dần dần chuyển sang màu xanh nhạt, xa xa vài tia sáng lẻ loi như những mảnh vụn lúc ẩn lúc hiện trên bầu trời. Người đi đường rất ít, gần như chỉ nhìn thấy bóng dáng một vài người công nhân dọn dẹp vệ sinh môi trường. Ôn Hành Viễn dừng xe tại một câu lạc bộ lớn, người giữ xe ở bãi đậu xe nhanh nhẹn chạy tới mở cửa cho Đồng Mặc.

Lúc này Đồng Mặc chỉ thấy hận trời cao gấp đôi, bởi vì từ trước tới nay cô chưa từng mặc qua loại quần áo này, vừa mới bước xuống xe cảm thấy không quen lắm. Cô vẫn chưa quên, lần cuối cùng cô đến những nơi thế này là vào nửa năm trước, lúc đó cô cùng thấy đến một hội quán tư nhân điều tra một vụ buôn bán ma túy.

Lúc trước, Đồng Mặc buộc tóc thành búi nhỏ phía sau, bây giờ đã buông xuống, tránh để kiểu tóc quá nghiêm túc, sửa sang lại một chút để tóc xoả ra tự nhiên.

Ôn Hành Viễn thấy Đồng Mặc dần thẳng lưng lên, đem chìa khóa cho người ở bãi đậu xe, rồi bước vội đến bên cạnh Đồng Mặc. Anh vươn tay ôm lấy thắt lưng Đồng Mặc.

Trong phút chốc, Đồng Mặc cứng đờ cả người, quay đầu nhìn anh.

Ôn Hành Viễn di chuyển ngón tay, nhỏ giọng nhẹ nhàng trấn an cô, “Nhiệm vụ lần này cũng không có gì nguy hiểm, chỉ cần tìm được Lâm Nam lấy khẩu cung là được. Đi thôi!”

Đồng Mặc được anh dẫn đến trước cửa lớn.

Ôn Hành Viễn thu lại thái độ hàng ngày, hơi nâng cằm lên đi đến trước quầy lễ tân, đưa ra tờ giấy gì đó cho nhân viên lễ tân, từ trong đó lấy được hai cái thẻ, sau đó mới dẫn theo Đồng Mặc đi lên lầu.

Cảnh tượng bên trong không giống như tường tượng của Đồng Mặc. Cô nghĩ rằng, theo lẽ thường đáng ra hội quán cao cấp phải rất xa xỉ hào nhoáng, giống như hội quán lần đó cô cùng thấy Hách từng đến. Lúc làm nhiệm vụ, vừa mới bước vào khung cảnh xa hoa ở đó đã khiến cô kinh ngạc rất lâu. Thế nhưng, hiện tại, nơi mà họ đang đứng, ánh sáng rất yếu ớt, chỉ thấy một hàng đèn chùm màu vàng nhạt, hơn nữa lại rất êm dịu. Bốn phía đều là giấy dán tường có hoa văn màu tối, ngay cả thảm dưới chân cũng là một màu tối đến nỗi không nhìn ra hoa văn trên đó là gì.

Tuy rằng không mang theo không khí xa hoa, nhưng những hoa văn họa tiết tinh xảo cao cấp bên trong đều khiến cho Đồng Mặc cảm thấy đây mới đúng là nơi mà tầng lớp thượng lưu chân chính trong xã hội tụ họp, nơi mà trước đây cô từng tới chỉ sợ là nơi mà những kẻ “có chút tiền” tụ tập mà thôi. Ngay lập tức Đồng Mặc đã hiểu ra, đối với sự xa hoa tương phản trước đó, nơi này có nội hàm (ý vị sâu xa) hơn nhiều.

Hai người đi đến hội trường, những người bên trong khiến cho Đồng Mặc rất ngạc nhiên.

Bây giờ chẳng qua là mới rạng sáng, tại sao lại có nhiều người ở đây như vậy? Chẳng lẽ là chỉ vì tham gia bữa tiệc của Lâm Nam? Quả nhiên, tầng lớp thượng lưu trên thế giới này có mãi mãi cũng không hòa nhập được.

Đường như Ôn Hành Viễn đã quá quen với tình huống này, theo thói quen đi qua bàn cầm lấy hai ly rượu, một ly đưa tới trước mặt Đồng Mặc. Đồng Mặc mỉm cười tào nhả cầm lấy ly rượu, trong mắt có chút gọn sóng, nhấp một ngụm rượu nhỏ, sau đó đặt lên trên bàn, coi áo khoác lông ngắn bên ngoài lộ ra bộ váy sang trọng bên trong. Bộ váy về theo đường cong trên thân thể cô khiến cho cô có vẻ trưởng thành hơn rất nhiều. Ngay cả Ôn Hành Viễn thoáng nhìn qua cũng âm thầm bật cười, quả nhiên là người đẹp vì lụa, câu nói này áp dụng với bất kì người nào cũng đều đúng, không có ngoại lệ.

Ôn Hành Viễn vừa nhấp một ngụm rượu vừa đánh giá cô, khuôn mặt anh tuân kẻ sát bên tai có nói nhỏ: “Nghị phạm là do Vụ Nhiên chỉ điểm, đáng ra là cô ấy sẽ tới đây, chỉ có điều đúng lúc cô ấy bị ốm. Còn nhớ rõ hình dáng Lâm Nam lúc này đã nhìn trong xe không?”

Đồng Mặc gật đầu, nghiêng người khoác lên tay Ôn Hành Viễn: “Bây giờ bắt đầu?”

Bên trong có nhiều người như vậy đều nằm ngoài dự kiến của họ, hơn nữa trong này cũng có một số nhân vật máu mặt, nên muốn lấy được khẩu cung từ người có xuất thân như Lâm Nam ở trước mặt mọi người cũng không dễ dàng gì. Vì thế, trước tiên cần phải tìm được anh ta, xác định số phòng thì mới có thể chặn được anh ta để lấy khẩu cung.

Hai người họ xuyên qua đám người, không bỏ qua một bóng người ở bất kì ngõ ngách nào. Tay trái của Đồng Mặc được Ôn Hành Viễn vững vàng nắm lấy, hai người đi trong đám người một lúc thì đột nhiên Đồng Mặc dừng chân lại, thân hình có đường như theo bản năng lùi về phía Ôn Hành Viễn mấy bước. Ôn Hành Viễn nhìn theo tầm mắt của cô, cách đó không xa hình như có bóng dáng Vụ Văn.

Chỉ là anh không nghĩ tới, từ khi nào thì cô bé Đồng Mặc lại có chủ ý trốn tránh nhị thiếu gia này?

Lúc nhìn thấy hình ảnh Vụ Văn lại biến mất trong đám người, Đồng Mặc mới có chút bối rối, nghiêm túc đi chuyển đến bên cạnh Ôn Hành Viễn. Anh cười trấn an cô, không nói bất cứ điều gì, vẫn tiếp tục mang theo cô tiến về phía trước. Chỉ có điều, khi họ đã đi hết cả hội trường nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Lâm Nam. Sắc mặt Ôn Hành Viễn cũng dần trở nên căng thẳng, anh nâng tay nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, thấy rằng đã sắp tới thời điểm Lâm Nam lên máy bay, bây giờ có tiếp tục tìm kiếm cũng không phải là cách hay, vì thế Ôn Hành Viễn kéo lấy cánh tay Đồng Mặc: “Ra sân bay!”

Lúc đầu đã sớm định đến sân bay, nhưng mà trước đó lại chú ý đến thân phận anh ta, vì thế đành phải đi đến hội trường trước, nghĩ rằng có thể nói chuyện riêng một chút với anh ta, nhưng không ngờ lại không tìm thấy hắn, bây giờ chỉ có thể chặn ở sân bay mà thôi.

Đồng Mặc vừa mới theo Ôn Hành Viễn bước ra ngoài hành lang, cảnh tượng trước mắt khiến họ cảm thấy khá bất ngờ. Hành lang dài trống rỗng lúc này bây giờ đột nhiên có vài người đang đứng đó, hơn nữa xem ra mọi người đều đang đứng thành từng cặp, dựa vào vách tường ngoài hành lang tạo ra những âm thanh âm muội. Đồng Mặc chỉ chuyển tâm nghĩ về Lâm Nam, cần bản không phát hiện ra điều gì khác thường, nhưng Ôn Hành Viễn thì khác, tuy rằng đang làm nhiệm vụ, nhưng dù thế nào anh cũng là đàn ông, bên cạnh còn có một người phụ nữ.

Anh có chút giật mình, trong khoảnh khắc đã xem cô bé bên cạnh là một người phụ nữ.

Ôn Hành Viễn nắm chặt tay Đồng Mặc, bước chân nhanh hơn muốn ra khỏi nơi này, không nghĩ tới vừa mới đi được vài bước đã bị một người đâm vào dẫy đến vách tường. Anh ngạc nhiên cúi đầu, thấy thân hình nhỏ bé của Đồng Mặc. Hai tay cô ôm lấy thắt lưng anh, khuôn mặt cũng dựa vào trong ngực anh. Anh kinh ngạc vài giây, nhìn thấy thân ảnh Vụ Văn lướt qua bên người, sau đó mới giật mình nhìn xuống Đồng Mặc.

Nghĩ vài giây cũng đưa tay ôm lấy cô: “Anh ta vẫn chưa đi.”

Ôn Hành Viễn Mỉm cười vỗ lưng Đồng Mặc buông cô ra, cầm lấy tay cô dùng sức捏 vào lòng bàn tay, thăm dò bước về phía Vụ Văn đang đứng.

Đồng Mặc chăm chú lắng nghe, mơ hồ nghe thấy một chữ âm thanh truyền đến.

Khi họ tiến lại gần, vòng vo vài góc nhỏ âm thanh cũng càng ngày càng rõ ràng. Càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, Đồng Mặc quay đầu về phía Ôn Hành Viễn nói một câu: “Vụ Văn!” Cô luôn muốn tránh mặt Vụ Văn, không thể nói rõ nguyên nhân là gì nhưng chỉ cần nghĩ đến cha mẹ ruột của anh ta trong vòng nửa tháng lần lượt qua đời nhưng anh ta lại không có biểu hiện đau khổ nào, cô cảm thấy trong lòng có một cảm giác khó chịu mơ hồ.

Đồng Mặc khẳng định mình không nghe nhầm, một trong hai giọng nói quá thật là tiếng của Vụ Văn. Âm thanh kia mang theo kiểu ngạo, dường như lại có thêm sự phẫn nộ cùng giễu cợt.

“Vụ Văn, mày đứng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Công ty phá sản là do mày không có năng lực, mẹ mày nhảy lầu cũng là do mày không chăm sóc cẩn thận, cha mày bị người ta giết chết lại càng chứng minh mày hoàn toàn là một tên thất bại mà thôi.”

“Lâm Nam, mày nghĩ rằng tao tin tưởng những lời chó má của mày hay sao? Mày nghĩ mày khiến cho công ty phá sản có thể khiến tao thất thế sao?” Vụ Văn mở miệng mắng. Đồng Mặc tìm kiếm bóng dáng anh ta, thấy vài người đang bê cánh tay Vụ Văn để anh ta xuống nền nhà, còn dùng chân liều mạng đạp lên người hắn khiến cho hắn không thể nhúc nhích.

Người đàn ông đối diện chăm một điều thuốc, nở một nụ cười mơ hồ.

Đồng Mặc vừa định quay đầu nói với Ôn Hành Viễn, thì thấy Ôn Hành Viễn bỗng nhiên nắm lấy tay cô, sau đó nhẹ nhàng kéo cô ra một khoảng cách với vị trí của Vụ Văn.

“Đồng Mặc, ngay lập tức gọi điện cho Ô Hàng rồi cùng anh ta ra sân bay, bằng bất cứ mọi giá phải ngăn được Lâm Nam lên máy bay!” Anh giữ lấy vai Đồng Mặc gần từng tiếng nói. Vụ án mạng này rất khó giải quyết, không những do thân phận người chết mà còn có liên can tới rất nhiều nhân viên trong công ty Thích Minh, thậm chí kẻ khả nghi là một số nhân vật lớn có máu mặt, như Lâm Nam. Cho nên chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn, vụ án này có thể thuận lợi tìm được thủ phạm hay không xem ra vẫn là một vấn đề. Dù sao để điều tra ra kẻ giết người, trước mắt để xảy ra xung đột là rất gay go.

Đồng Mặc nhận được nhiệm vụ, một phút cũng không dám chậm trễ, ngay lập tức khoác áo vào đi xuống cầu thang.

Lúc này bên ngoài trời đã gần sáng, cả thành phố đều được bao phủ bởi một tầng sương mù, nơi ngã tư đường có một vài bóng người qua lại, cô gọi điện cho Ô Hàng, bắt một chiếc taxi trên đường đi về hướng sân bay.

Mà Ôn Hành Viễn vẫn ở trên lầu nhìn theo bóng dáng Đồng Mặc đi xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Biên tập: **Đặng Yên***

Lâm Nam nhìn thấy người lạ đang bước về phía mình thì rất kinh ngạc. Anh ta đem điều thuốc vừa đốt vứt xuống mặt đất, nghi hoặc nhìn Ôn Hành Viễn đang từng bước tiến về phía bọn họ. Biểu tình của anh ta khiến cho Vụ Văn không khỏi quay đầu, trong nháy mắt nhìn thấy Ôn Hành Viễn, Vụ Văn nở một nụ cười mỉa mai: “Lâm Nam, hãy thành thật thú nhận việc mày giết ông già nhà tao. Ôn Hành Viễn danh tiếng lắm lấy tự mình đến tìm ngài, chẳng lẽ trong lòng ngài không hề cảm thấy lo lắng bất an hay sao?”

Lâm Nam cũng không chịu yếu thế, con người liếc đến Vụ Văn đang quý trước mặt, lại nhìn về phía Ôn Hành Viễn cười cười: “Tại sao tao phải lo lắng bất an? Vụ Chi Nguyên chết thì có liên quan gì đến tao? Mày có bằng chứng sao?”

Vụ Văn quay người lại, ngoài miệng thì có vẻ nói với Lâm Nam, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi Ôn Hành Viễn, giọng điệu như muốn nói với Ôn Hành Viễn rằng việc Lâm Nam giết cha anh ta là hoàn toàn có căn cứ: “Chứng cứ? Trước đó công ty của cha mày bị cha tao thu mua, cha mày bị nhồi máu cơ tim suyết chết. Mày ôm hận trong lòng, phải người lấy cắp tài liệu cơ mật của công ty bán ra cho người ngoài, lại còn ở trong cuộc họp hội đồng cổ đông vu oan cho tao, làm tao phải phá sản. Nhưng mày không ngờ cha tao lại chuyển nhượng số cổ phần trong tay ông ấy cho tao, mày ôm hận với ông ấy, oán giận đã lâu, đây chẳng lẽ chưa đủ để hình thành động cơ giết người của mày sao?”

Lâm Nam cười phì một tiếng: “Đại công tử Vụ của chúng ta biến thành thám tử từ khi nào vậy? Nghe có vẻ hợp lý đấy.” Nói tới đây, giấy tiếp theo sắc mặt anh ta bỗng nhiên biến đổi, tàn nhẫn đạp lên mu bàn tay Vụ Văn: “Cho nên ông già nhà mày chết, tao mới vui mừng như vậy! Chẳng lẽ mày thất vọng sao? Tao còn nhớ rõ mày hận cha mày đến thế nào, hẳn là, có thể...so với tao còn hận hơn.”

Ôn Hành Viễn hơi cau mày lại, bình tĩnh nắm lấy cánh tay Lâm Nam, anh ta quay đầu liếc mắt nhìn anh một cái. Vài năm gần đây thành tích và danh tiếng của Ôn Hành Viễn cũng không hề ít, Lâm Nam dù không nể mặt từng thì cũng phải nể mặt phật, cũng phải cho anh chút mặt mũi. Lâm Nam sửa sang lại quần áo của mình, sau đó nhắc chân ra khỏi bàn tay Vụ Văn, trên mặt lại hiện lên nụ cười không dối, mở miệng nói với đối tượng Ôn đang chặn trước mặt mình: “Lâm Nam tôi không

có thời gian và tâm trí đâu mà đi giết người, đương nhiên bây giờ lại càng không có thời gian đáp qua đáp lại mấy vấn đề nhằm chán của cảnh sát các người, nếu có thắc mắc gì, tôi sẽ gọi luật sư, tôi...”

“Giám đốc Lâm, chỉ là mấy vấn đề đơn giản cũng không làm mất nhiều thời gian của anh.”

Ôn Hành Viễn cũng học anh ta, ngắt lời nói.

Không ngoài dự đoán, Lâm Nam không nói thêm một lời, xoay người bước ra khỏi hàng lang dài, có vài người đi theo anh ta. Ôn Hành Viễn nhìn bóng Lâm Nam khuất dần sau hàng lang, lấy điện thoại đi ra ngoài.

Vưu Văn quần áo xộc xệch từ dưới mặt đất đứng lên, anh ta đưa tay chỉnh sửa lại mái tóc, về mặt mạng dây hân ý, đi đến bên cạnh Ôn Hành Viễn hỏi “Đường đường là đội trưởng Ôn mà đến cả khẩu cung cũng phải tự mình đến lấy sao? Còn phong độ gì nữa? Anh là cảnh sát, chẳng phải các anh thích bắt ai thì bắt sao? Lâm Nam là cái quái gì? Cái chết của ông già nhà tôi chắc chắn có liên quan đến hẳn ta, chẳng phải anh vừa nghe tôi nói xong đó sao? Hẳn ta đã sớm hạn gia đình tôi từ lâu rồi.”

Ôn Hành Viễn không để ý đến lời của anh ta.

Anh ta có chút tức giận, hừ một tiếng, đưa tay quệt ngang miệng từ trong góc bước ra ngoài. Mới đi được vài bước đã bị Ôn Hành Viễn gọi lại: “Vưu Văn, Vưu Nhiên báo cậu nghe điện thoại.”

Ồ Hàng tự mình lái xe như bay đến, anh đến sân bay sau Đồng Mặc không lâu, bởi vì sân bay vừa vận ở ngoại thành gần gũi hai thành phố. Trên người Đồng Mặc vẫn mặc chiếc váy cùng với áo khoác lông ngắn, người xung quanh đều nhìn có như động vật quý hiếm.

Đối với hàng loạt ánh mắt của những người xa lạ, Đồng Mặc cảm thấy không quen, đành phải vội vàng tới chỗ quầy làm thủ tục trình thẻ công tác ra để trình bày với nhân viên an ninh ở đó. Nhân viên tiếp nhận thủ tục nghe xong liền dẫn cô tới chỗ văn phòng của quản lý của họ. Khi họ mới đi được vài bước thì Đồng Mặc thấy Ổ Hàng từ cửa chạy vào.

Ổ Hàng không nhìn thấy cô, thậm chí còn chạy lướt qua người cô, Đồng Mặc rất ngạc nhiên vội vàng gọi Ổ Hàng lại: “Trung đội trưởng.”

Ổ Hàng dừng lại, xoay người nhìn kĩ Đồng Mặc, sắc mặt kì lạ bước lại gần cô dừng một chút mới nói: “Trước hết cô hãy quan sát xung quanh, tôi sẽ phụ trách phía bên này.”

Đồng Mặc nhìn thoáng qua có nhân viên kia, sau đó gật đầu. Ổ Hàng chuẩn bị đi, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì, nhanh nhẹn cúi áo khoác của mình ra, Đồng Mặc biết anh định làm gì nên đưa tay ra ngăn cản nói: “Tôi không sao, công việc quan trọng hơn.”

Ổ Hàng dừng lại một chút, khoác lại áo của mình mới đi theo nhân viên kia bước về một phía khác.

Đồng Mặc đứng tại chỗ một lúc, đáng ra có định đứng ở một nơi ít người chò, nhưng tránh việc xảy ra tình huống bất ngờ, cô đành phải đứng ở đại sảnh quan sát. Một lát sau, lượng người trên sân bay càng lúc càng đông, cảm giác như có cả một làn sóng người đang di chuyển.

Tuy rằng ở bên trong sân bay ẩm áp hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng Đồng Mặc vẫn cảm thấy lạnh không chịu nổi, toàn bộ cánh tay cô đều nổi cả da gà, tóc gáy dường như dựng hết cả lên, cả cơ thể đều đang lên tiếng báo động tình trạng khẩn cấp. Cô ôm lấy hai cánh tay, ánh mắt nhanh như chớp lướt qua cả đoàn người, nhất là người đang đứng gần cửa kiểm soát.

Đợi mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, Ổ Hàng cũng không xuống dưới. Đồng Mặc nghĩ một chút mới bước về phía cửa kiểm soát của khách VIP. Nhưng mới vừa đi được vài bước, cô nhìn thấy một người đàn ông đeo kính đen, mặc áo khoác dài lướt qua. Tuy chỉ nhìn được một bên sườn mặt thể nhưng Đồng Mặc có thể khẳng định người đó chắc chắn là Lâm Nam.

Cô không nói hai lời vội gấp giày cao gót chạy về phía bên kia, hai tay đưa ra cản trước mặt anh ta.

Hiển nhiên Lâm Nam bị một người ở đầu tự nhiên xuất hiện làm giật mình, sắc mặt không chút vui vẻ nhìn có chăm chăm, nhưng vẫn duy trì lễ độ hỏi cô một câu: “Cô gái, có chuyện gì sao?”

Đồng Mặc lập tức đi thẳng vào chủ đề, từ bên trong túi nhỏ bên người lấy thẻ công tác đưa ra trước mặt anh ta: “Giám đốc Lâm, cảnh sát muốn ông phối hợp một chút, sẽ không làm...” Cô nhớ rõ Ôn Hành Viễn có nói, trước mặt Lâm Nam phải khách sáo một chút, nhưng có vừa nói được một nửa đã bị Lâm Nam ngắt lời: “Năng lực của Ôn Hành Viễn chi đến vậy? Chính mình không giữ được tôi lại, lại phải một cô bé tới ngăn cản tôi?” Sắc mặt anh ta tối sầm lại, đẩy mạnh bả vai Đồng Mặc, lập tức bước về phía trước.

Đồng Mặc nhanh chóng giữ chặt cánh tay anh ta: “Giám đốc Lâm, chỉ mắt của ông một vài phút, lấy khẩu cung một lát là được.”

“Khẩu cung?” Lâm Nam quay đầu lại, cườì lạnh hất tay Đồng Mặc. Thấy anh ta sắp bước vào cửa an ninh, Đồng Mặc nhất thời không nghĩ ra cách gì, đành phải chạy lại liều chết nắm lấy cánh tay anh ta: “Giám đốc Lâm...”

Có lẽ là do cô nắm quá chặt, Lâm Nam cực kì tức giận, dùng sức gẩy ra khỏi cánh tay Đồng Mặc: “Cô gái xin tự trọng.” Đồng Mặc cắn răng không chịu buông tay, dù thế nào cũng phải chống đỡ được đến lúc Ổ Hàng xuống, chắc cũng không lâu nữa, công ty hàng không đã phối hợp với cảnh sát.

“Buông ra!” Lâm Nam giận dữ, dùng sức vung tay, chỉ nghe thấy một tiếng “rẹt” vang lên, khoá kéo phía sau váy của Đồng Mặc bị kéo làm hai, Đồng Mặc nhanh chóng giữ chiếc váy ở trước ngực không để nó rơi xuống.

Đồng Mặc ngẩng đầu: “Giám đốc Lâm, chẳng qua là lấy chút khẩu cung, cảnh sát sẽ không làm mất nhiều thời gian của ông đâu.”

Lâm Nam cũng không nghĩ đến tình huống đột ngột xảy ra như vậy, từ một bên nhìn thấy áo Đồng mặc bị rách, giừu cọt nói: “Vị cảnh sát này, tình huống của cô xem ra còn khẩn cấp hơn cả tôi đây.”

Nói xong anh ta liền bước tới cửa an ninh, Đồng Mặc muốn ngăn lại, nhưng lại sợ vạ roi xuống, quỳnh hết cả lên, hai chân bước không nổi, hoảng hốt vừa mới xảy ra việc như vậy đã thu hút không ít ánh nhìn, mọi người nhìn hoàn cảnh túng quẫn của Đồng Mặc liền suy đoán sự tình từ đầu tới cuối.

Đồng Mặc cảm thấy rất rối loạn, hai tay túm lấy phía trước của váy, liếc bốn phía xung quanh tìm kiếm nhà vệ sinh. Loại tình huống này quá thật khiến cho Đồng Mặc rất bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, chỉ có thể tức tốc tìm nhà vệ sinh, không dám đi chuyển, chỉ sợ vừa bước đi một bước váy sẽ...

“Đồng Mặc!”

Lúc này Ôn Hành Viễn bước nhanh về phía Đồng Mặc, cúi áo khoác của mình khoác lên người cô, tay giữ lấy thắt lưng cô, kẻ sát phía sau lưng dẫn cô đi về phía trước: “Không sao đâu, nhà vệ sinh phía bên kia.”

Đồng Mặc nắm chặt tay, phía sau truyền đến độ ẩm từ bàn tay anh, trong tiềm thức cảm thấy vô cùng xấu hổ có người lại, bước nhanh về hướng nhà vệ sinh. Ôn Hành Viễn ở phía sau làm cho cô cảm áp lực rất lớn, chỉ có thể lui về phía sau bên người anh, hơn nữa cô còn có thể cảm giác được nhịp đập trái tim có trở nên nhanh một cách kì lạ.

“Đi vào đi, tôi đi lấy quần áo giúp em”

Ôn Hành Viễn trấn an vỗ bả vai cô, xoay người bước về phía đại sảnh, Đồng Mặc nghĩ còn chưa bắt được Lâm Nam, xem ra chính là do cô quá phiền phức, nếu không có chuyện rắc rối này, anh cũng không mất thời gian đến giúp cô, không thể lấy được khẩu cung của Lâm Nam.

Nếu cuối cùng chỉ vì cô mà không lấy được khẩu cung của Lâm Nam, cô không biết phải nói gì đây.

Cho nên Ôn Hành Viễn còn chưa có đi xa cô đã gọi anh lại: “Đội trưởng Ôn, trước hết không cần lo lắng cho tôi, lúc này Lâm Nam đã bước vào cửa an ninh, trung đội trưởng vẫn đang đi liên hệ với người ở sân bay, hiện tại máy bay vẫn chưa cất cánh, chắc là vẫn có thể...”

Cô vẫn chưa nói xong, Ôn Hành Viễn đã phát phát tay, dẫn dắt mắt hẳn sau cánh cửa.

Một lúc sau, anh mang theo một gói to đi về phía cô, đưa cho Đồng Mặc nói rõ với cô: “Lúc này Ổ Hàng vừa gọi cho tôi, lúc Lâm Nam đăng kí đã bị ngăn lại rồi, bây giờ Ổ Hàng chắc là đang lấy khẩu cung rồi”

Đồng Mặc vừa nghe xong, tảng đá đè nặng trong lòng dường như được lấy xuống, miệng mỉm cười: “Vây là tốt rồi”

Ôn Hành Viễn nhìn chăm chăm chăm đôi mắt trong trẻo của cô, cười nhẹ vỗ đầu cô: “Tiểu Đồng Mặc đang lo lắng vì mình làm hỏng việc mà bị trách mắng sao?”

Đồng Mặc nghe đến cách xưng hô trẻ con đó, Tiểu Đồng Mặc?

“Tuy rằng đầu cháu có vẻ rất nhỏ, nhưng mà chú Ôn, cháu không phải là Đồng Mặc lúc đó nữa, cháu đã hai mươi tư tuổi rồi.” Cô nghiêm túc nói với Ôn Hành Viễn, thậm chí còn có chút vội vàng cho anh biết, cô đã là một người phụ nữ độc lập có thể tự mình hoàn thành nhiệm vụ. Ôn Hành Viễn thấy có phản ứng mạnh như vậy, cảm thấy rất kinh ngạc, bất đắc dĩ xoa mũi: “Phải đã trưởng thành, tôi đã già rồi, mau thay quần áo để rõ về cục.”

Quả thật, Đồng Mặc đã hai mươi tư tuổi, thậm chí còn hơn Tống Ninh một tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **Galanthus**

Biên tập: **Đàng Yên**

Đồng Mặc thay quần áo xong tiện thể tẩy trang khuôn mặt của mình, bởi vì dùng sức quá mạnh nên trên mặt cô xuất hiện vài mảnh đỏ. Cô nhìn vào gương búi lại tóc, lấy ống tay áo ướt sũng lau xong mới đi ra ngoài.

Lúc này, Ô Hằng cũng vừa tới, đứng bên cạnh Ôn Hành Viễn, đem bản ghi âm và bản ghi chép khẩu đưa cho Ôn Hành Viễn. Anh nhìn thoáng qua khuôn mặt căng thẳng của anh ta, lo lắng hỏi một câu: “Vưu Nhiên thế nào rồi?”

Ô Hằng im lặng một lúc, khuôn mặt tái xanh cúi xuống, rất nhanh nắm chặt lòng bàn tay lại: “Đội trưởng Ôn, rốt cuộc trong nhà đội phó đã xảy ra chuyện gì? Trước đó cô ấy cũng không giải thích gì, nhưng một loạt vụ án chết người xảy ra liên tiếp mấy ngày nay đều có liên quan mật thiết với cô ấy, sự việc đã đến nước này rồi mà cô ấy vẫn không chịu nói gì cả, như thể làm sao có thể đưa án từ ra ánh sáng được, tôi lo sẽ...”

“Ô Hằng!” Ôn Hành Viễn ngắt lời nói của anh ta, “Vưu Nhiên là người như thế nào, tôi tin là cậu còn hiểu rõ hơn cả tôi, trong lòng cô ấy tự có suy nghĩ của chính mình.”

“Suy nghĩ của chính mình? Đội trưởng Ôn, đừng quên cô ấy không những là đội phó mà còn là một người phụ nữ. Cha mẹ lần lượt qua đời, thù phạm thì vẫn chưa tìm thấy, đối mặt với hoàn cảnh như vậy cô ấy có thể tự nhiên trấn định như trước hay sao?” Ô Hằng suốt ruột, những lời này gần như là thét lên. Trong mắt Ô Hằng, Vưu Nhiên không phải là một đội phó mạnh mẽ không gì có thể lay chuyển mà chỉ là một người phụ nữ rất xuất sắc mà thôi.

Sau đó bình tĩnh lại, anh mới có phản ứng, sự nhớ ra trước mặt anh là Ôn Hành Viễn, cũng tự biết là mình đã thất lễ, sờ sờ mũi, nhưng trong lòng vẫn không thể nào bình tĩnh lại được.

Ôn Hành Viễn nhìn theo ánh mắt né tránh của Ô Hằng cũng hiểu được phần nào tâm tình của anh ta, vì thế đưa tay ra vỗ vỗ vai anh: “Có lẽ cô ấy không mạnh mẽ kiên cường như trong tưởng tượng của chúng ta, nhưng cậu phải tin tưởng, cô ấy cũng không yếu đuối đến vậy.”

Vừa mới nói xong, anh liền nhìn thấy Đồng Mặc đi ra từ bên trong sân bay, lúc này cô đã khôi phục bộ dáng bình thường, mặc lên bộ cánh phục đơn giản bước về phía này.

“Quay về cục!”

Ôn Hành Viễn quay người về phía Ô Hằng nói. Ô Hằng nhìn thấy Đồng Mặc đang chạy đến, không nói thêm điều gì đi về bãi đậu xe ở bên kia. Đồng Mặc cảm thấy không khí giữa hai người họ có chút kì lạ, cho nên cô chỉ im lặng bước theo phía sau họ.

Không khí trong tổ đương nhiên không còn được như trước, bây giờ không ai dám nhiều lời, chỉ sợ lại đụng phải ngòi thuốc nổ. Mà lúc này, Vưu Nhiên với sắc mặt xanh mét đang đứng ở cửa, trước mặt cô là cục trưởng Mã, sắc mặt cũng bối rối không kém. Hai người im lặng một hồi lâu, cho đến lúc cục trưởng Mã lại mở miệng: “Vưu Nhiên, vụ án này dù có nói gì cũng không thể tham dự được, ý của cô tôi cũng hiểu, chỉ có điều lời này của tôi không chỉ là khuyên nhủ cô mà đồng thời cũng chính là mệnh lệnh.”

Bởi vì lúc trước khuyên nhủ mãi cũng không có chút tác dụng gì, cuối cùng ông cũng đành phải nhân mạnh ý của mình, đặt hai chữ mệnh lệnh lên trước. Bình thường, Vưu Nhiên là một người rất bảo thủ luôn tuân thủ quy định. Đối với những án chết người trước đây, cô luôn luôn nghe theo sự sắp xếp của cấp trên, bảo có điều tra có liên điều tra, yêu cầu có dừng lại có liên dừng lại, tuy nhiên vụ án này lại không giống như những vụ án trước.

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào cục trưởng Mã: “Cục trưởng biết là hai người chết đều có liên hệ với tôi, hơn nữa sự tình chắc chắn không hề đơn giản, tại sao lại muốn ngăn cản tôi?”

“Chính là bởi vì tôi biết hai người đó có quan hệ với cô” Cục trưởng Mã cảm thấy khá buồn bực, “Vưu Nhiên, tôi chỉ muốn giúp cô, vụ án này có liên hệ mật thiết với cô, có thể có sẽ trở thành một trong những đối tượng tình nghi hoặc là một nhân chứng, mà thân phận của cô lại rất đặc thù. Điều này không chỉ tốt cho cô, mà cũng là suy nghĩ cho cục cảnh sát.”

Vưu Nhiên không muốn nghe những lời nói vô nghĩa của lãnh đạo. Nhiều năm như vậy cô vẫn không hề muốn thăng chức, nguyên nhân chính cũng chỉ là vì không chịu nổi cái gọi là quyền lợi của tầng lớp trên, cho nên những lời nói cũ rích của cục trưởng Mã căn bản là không có ý nghĩa gì đối với cô. Cô đã hạ quyết tâm, dù thế nào cô nhất định phải bắt được thủ phạm, cho dù có hận Quý Văn Huyền, hận Vưu Chi Nguyên thấu xương, cô vẫn muốn phá vụ án này.

Thấy cô vẫn kiên quyết giữ nguyên ý định của mình, khuyên nhủ thế nào cũng không có tác dụng, cục trưởng Mã cũng rất tức giận. Ông chống tay suy nghĩ một lúc, lúc vừa định mở miệng thì thấy Ôn Hành Viễn đang đi về phía này. Ô Hằng thấy Vưu Nhiên cau mày, cũng không dám nói điều gì.

Anh liếc mắt nhìn những người trong văn phòng, sau đó dặn dò Tống Ninh một câu: “Tống Ninh, đây là khẩu cung của Lâm Nam, còn có...” Ôn Hành Viễn dừng lại một chút, ánh mắt nặng nề nhìn Vưu Nhiên: “Lát nữa đưa kết quả ngày hôm qua sửa sang lại mang đến chỗ của tôi.”

Tống Ninh đi qua tiếp nhận bản ghi chép kia, lúc đưa tay lên nhìn thấy thân ảnh gầy nhỏ phía sau Ôn Hành Viễn không khỏi liếc mắt thêm một cái.

Cục trưởng Mã cũng không muốn nhiều lời cùng Vưu Nhiên, quay sang Ôn Hành Viễn nói: “Việc này tôi đã quyết, nếu...”

“Được, tôi đồng ý.”

Ông chưa kịp nói xong Vưu Nhiên đã ngắt lời ông, một lời vừa nói, mọi người đều rất bất ngờ. Cục trưởng Mã cũng rất nghi ngờ, người phụ nữ này cũng thay đổi quá nhanh, mới vài giây đã bỗng nhiên đồng ý không tham gia vụ án này nữa. Trước đó còn rất kiên quyết khiến cho ông rất đau đầu, còn định dùng biện pháp cưỡng chế.

Tầm mắt Vưu Nhiên dừng lại trên người Đồng Mặc đứng bên cạnh Ôn Hành Viễn, khóe miệng nhếch lên, lời Đồng Mặc ra nói: “Tôi có thể đồng ý không tham gia vụ án này, nhưng mà...Đồng Mặc phải tham gia.”

Cô ta vừa dứt lời, Đồng Mặc bỗng chốc đưa ánh mắt khó hiểu nhìn đội phó, ngay cả Ôn Hành Viễn cũng rất bất ngờ liếc mắt nhìn Vưu Nhiên. Cục trưởng Mã nhìn cô, lại nhìn qua Đồng Mặc đang ngo ngoe, nhất thời không nghĩ ra ruột cuộc Vưu Nhiên định làm gì. Cô nói Đồng Mặc phải tham dự, ai cũng hiểu được cô đang cho Đồng Mặc một cơ hội, làm một cánh sát hình sự trực tiếp điều tra tội phạm.

Vưu Nhiên nhìn thẳng vào cục trưởng Mã, chờ câu trả lời của ông.

Không ai hỏi lý do, bởi vì mọi người trong đội đều biết từ trước đến nay Vưu Nhiên làm việc đều không nói lý do với người khác, ai cũng không thể xen vào. Mà những người khác thấy những nhân viên lâu năm không lên tiếng, cho dù trong lòng rất nghi hoặc nhưng không có ai dám mở miệng hỏi trước.

Nếu Vưu Nhiên nói ai đó khác, Đồng Mặc cũng sẽ lựa chọn im lặng như mọi người, thế nhưng lúc này cô lại là người trong cuộc cho nên dường như theo bản năng nói: “Tại sao lại là tôi?”

Vưu Nhiên nhàu mày: “Cô không muốn?” Trên mặt còn viết rõ đây là một cơ hội trực tiếp phá án, cô không muốn? Từ ngày Đồng Mặc đến, cô liên quan sát thấy Đồng Mặc không giống những người khác, cho nên cô biết khát vọng của Đồng Mặc, Đồng Mặc nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

“Vưu Nhiên, chúng ta nói chuyện một lát.”

Lúc này, đột nhiên Ôn Hành Viễn lên tiếng, Vưu Nhiên lại theo sau anh đi ra ngoài, để lại Đồng Mặc và mọi người đầy thắc mắc ở đó.

Ô Hằng nhìn cô một chút, không có biểu tình gì bước vào bên trong, mà cục trưởng Mã vỗ bả vai Đồng Mặc nói: “Cháu muốn đi không? Nhiệm vụ lần này có lẽ...”

“Có à!” Đồng Mặc gật đầu đáp.

Cô không biết tại sao Vưu Nhiên lại có điều kiện yêu cầu để cô tham gia. Từ khi vụ án này bắt đầu cũng chính là khi Quý Văn Huyền nhai lâu chết đến nay. Cô rất muốn biết bí mật phía sau, nhất là sau khi còn nói chuyện với Vưu Văn, trực giác nói cho cô biết phía sau vụ án này là một âm mưu kinh thiên động địa. Hơn nữa, đây cũng là con đường mà cô muốn đi biết bao nhiêu năm nay, đây là cơ hội đầu tiên của cô từ khi làm cảnh viên chính thức, cho nên cô càng quý trọng.

Cục trưởng Mã thấy cô như vậy cũng chỉ biết gật đầu.

“Tôi làm như vậy nguyên nhân chính là nghi phạm thứ tư.” Khi bọn họ đến một nơi tương đối yên tĩnh, Vưu Nhiên mở miệng nói. Cô biết Ôn Hành Viễn gọi cô ra là muốn hỏi nguyên nhân, mà trước mặt anh cô cũng không định giấu giếm điều gì, nói cho anh biết một sự kiện.

“Nghị phạm thứ tư?” Ôn Hành Viễn quay qua, nghĩ hoặc nói, anh nghĩ một chút, bỗng nhiên phản ứng lại: “Đã chính thức loại bỏ?”

Cô ôm lấy hai cánh tay mình, ánh mắt kiên quyết “Anh không thể bỏ qua năng lực của Đồng Mặc, nhất là trong việc điều tra nghị phạm thứ tư đó.”

Cô nói vừa mờ hồ lại vừa kín đáo, nhưng Ôn Hành Viễn cũng hiểu được ý tứ trong những lời nói đó. Chỉ có điều việc này lại liên quan đến Đồng Mặc, anh không thể không có suy nghĩ khác, không thể để cô tham gia vào những việc nguy hiểm.

Vưu Nhiên nhìn thấy sự do dự của anh, “Chỉ là đi điều tra mà thôi, cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng phải không?” Cô buong tay lấy ra một tờ giấy A4 trong túi mình, trên mặt đầy kín chữ, cô đưa cho Ôn Hành Viễn: “Đây là kết quả tổng hợp tại hiện trường tối hôm qua, đương nhiên, báo cáo mà Tổng Ninh đưa cho anh chắc chắn sẽ có điểm tương đồng, nhưng bản này rõ ràng chi tiết hơn nhiều, trước mắt nghị phạm là bốn người, mà bản báo cáo kia sẽ chỉ có ba người mà thôi.”

Ôn Hành Viễn nhận lấy, nhìn lướt qua, nhìn đến nghị phạm thứ tư trong lời nói của Vưu Nhiên liền nhu này, không thể nói anh chưa từng nghĩ đến, chỉ là không dám nói thẳng ra trực tiếp như Vưu Nhiên mà thôi.

Vưu Nhiên đến ý đến từng biểu tình nhỏ của anh “Hắn lãnh biệt nguyên nhân vì sao nhất định phải là Đồng Mặc, theo tình huống trước mắt, so với bất cứ người nào khác trong đội có ấy là thích hợp nhất, không phải sao?”

“Cô nghi ngờ anh ta?” Ôn Hành Viễn không tiếp tục đề tài về Đồng Mặc mà nhìn về phía Vưu Nhiên hỏi, Vưu Nhiên liếc mắt nhìn cái tên trên tờ giấy “không phải hoài nghi”, biểu tình của cô rất thần nhiên: “Mà cần bản là không hề tin tưởng. Anh ta là loại người như thế nào không phải cả tôi và anh đều rất rõ ràng hay sao?”

Ôn Hành Viễn nhìn của Vưu Nhiên ánh mắt dần trở nên phức tạp. Anh thu hồi tờ giấy, suy nghĩ thoáng nặng nề hơn. Trong lòng xuất hiện một nỗi buồn vô cớ, lần đầu tiên cảm giác được Đồng Mặc không nên làm nghề này, không những có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, mà sau này, cho dù có gặp phải nguy hiểm anh lại không có quyền ngăn cản, chỉ có thể đứng bên mà lo lắng cho cô.

Nghị phạm thứ tư mà Vưu Nhiên đề cập không có trong báo cáo chính thức chính là em cùng cha khác mẹ của cô – Vưu Văn.

Đồng Mặc vừa với chuẩn bị tâm lý thật tốt, bên kia liên thông báo có hội nghị khẩn cấp, Đồng Mặc tham dự cùng với một số người khác. Khi có vội vàng tới phòng họp thì thấy Tổng Ninh cầm một tập tài liệu sắc mặt không được tốt. Cô cúi đầu hít một hơi thật sâu đi ra ngoài.

Một vài người đang đứng chờ ở cửa thang máy, “đình” một tiếng, thang máy mở ra, những người đang trước đều đi vào. Đồng Mặc đang định bước vào thì nghe thấy âm thanh quá tải của thang máy, cô dừng lại. Không đợi đám người Tổng Ninh mở miệng, liền dẫn đầu bước lên phía cầu thang bộ đi lên, bởi vì mọi người cũng không biết thang máy lúc nào mới xuống chỉ bằng nhanh chóng đi lên bằng thang bộ.

Để tránh việc tới muộn, cô cố gắng bước chân lên vài bậc thang một, vội vàng đi lên.

Đứng ở cửa phòng họp cách đó không xa, nhìn thấy thang máy không có bóng dáng Đồng Mặc, Ôn Hành Viễn nghĩ một lát sau đó bước đến lối cầu thang bộ.

Đồng Mặc đi lên tầng bảy rất nhẹ nhàng, nhìn những ngọn đèn trên hành lang, cô nắm chặt cuốn vở trong tay chậm chậm bước ra ngoài, kết quả lại thấy Ôn Hành Viễn đang vội vàng từ phía trên đi xuống, cô vô ý dừng bước, ngẩng mặt nhìn Ôn Hành Viễn.

Ngay lập tức anh bước đến bên cạnh Đồng Mặc, cúi đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt Đồng Mặc nhỏ nhắn hơn rất nhiều so với anh, mở miệng thờ dốt hỏi: “Rất muốn đi sao?”

Đôi mắt với Ôn Hành Viễn gần như vậy, cô cảm thấy không được tự nhiên, lùi về phía sau mấy bước mới gạt gắt đầu.

“Đồng Mặc, nhìn tôi!” Ôn Hành Viễn rất không thích Đồng Mặc đứng trước mặt mình luôn trốn tránh, điều này chỉ khiến anh cảm thấy cô luôn cố gắng tạo khoảng cách với anh. Cho nên anh giữ lấy đầu Đồng Mặc, “Em có thể đi, nhưng em phải đáp ứng tôi, mọi chuyện phải cân thận, cho dù thế nào cũng phải bảo vệ chính mình trước tiên.”

Ôn Hành Viễn đột nhiên quan tâm đến đó khiến cho Đồng Mặc rất chấn động, chỉ có điều nghĩ đi nghĩ lại việc này cũng đâu phải quá nguy hiểm. Đây là việc mà bất cứ cảnh sát nào cũng đều phải trải qua, thật ra cũng không cần phải lo lắng như vậy, chẳng lẽ là không tin tưởng cô?

“Đội trưởng Ôn, tôi và những đồng nghiệp khác đều như nhau, cũng không phải gặp việc nguy hiểm mà sợ hãi, không phải mỗi cảnh sát đều phải trải qua quá trình này hay sao?” Đồng Mặc tất nhiên không hiểu được suy nghĩ của Ôn Hành Viễn, mà bây giờ, Ôn Hành Viễn lại không thể nói rõ nguyên nhân cho cô. Nhìn thấy cô hiểu lầm ý của mình, nhưng anh lại không thể giải thích với cô, đành phải đưa tay bẹo má Đồng Mặc: “Nguy hiểm là không thể tránh khỏi, dù sao, thầy còn cần em, bất luận thế nào em cũng phải bảo vệ chính mình thật tốt, hiểu không?”

Anh nhẹ nhàng véo hai má bầu bĩnh của cô, nở một nụ cười, cô bé buống bình như vậy, anh sao có thể xem thường được.

Một lúc sau, Đồng Mặc có tình tới phòng họp trước Ôn Hành Viễn một chút, Vưu Nhiên đang đứng đối diện cô sửa sang lại mấy thứ, nhìn thấy cô bước vào đột nhiên cười với cô một cái. Cô nhất thời sững sốt, loại cảm giác này không thể dùng ngôn từ để diễn tả, cô tới đội cũng đã gần nửa tháng, chưa từng thấy Vưu Nhiên cười, mà quan trọng là cả phòng đồng người như vậy nhưng Vưu Nhiên lại cười với cô, nụ cười kì lạ này khiến cô nhất thời dưng cả tóc gáy.

Tổng Ninh cảm thấy thái độ của Vưu Nhiên đối với Đồng Mặc không giống với trước đây, nghi vấn của cô dành cho Đồng Mặc cũng càng ngày càng sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: *Galanthus*

Biên tập: *Đặng Yên*

Đến khi Ôn Hành Viễn bước vào phòng thì cửa phòng mới đóng lại, lúc này trên tường trắng xuất hiện máy chiếu phim, phía trên là ảnh chụp Lâm Nam, sau đó Ôn Hành Viễn bắt đầu nói: “Tư liệu buổi sáng hôm nay mọi người đã cầm trên tay, nạn nhân trong vụ án này là chủ tịch công ty Chi Nguyên, Vưu Chi Nguyên, cũng chính là chồng của người vừa chết chưa đầy nửa tháng trước, Quý Văn Huyền. Tối hôm qua Vưu Nhiên và Ổ Hằng đã loại bỏ những đối tượng không có liên quan, còn lại ba người nghi ngờ lớn nhất.”

Khuôn mặt anh bị ánh đèn màu lam chiếu vào, chiếc cảm cương nghị nâng lên chỉ vào hình ảnh trên đèn chiếu nói tiếp: “Một trong số đó là chủ tịch công ty Thích Minh – Lâm Nam, có mối hận với gia tộc nạn nhân đã lâu. Trên thương trường hai công ty vẫn chưa bao giờ ngừng cạnh tranh lẫn nhau, trước đó Lâm Nam đã từng khiến cho công ty của con trai người chết – Vưu Văn phá sản, Vưu Chi Nguyên không thể không bán cổ phần thay Vưu Văn trả nợ. Hôm nay lấy được khẩu cung, ngày xảy ra án mạng Lâm Nam được một người kì lạ mới nói là có chuyện bí mật, nhưng người thân bị đó vẫn chưa thấy xuất hiện. Theo đó, ngày hôm đó Lâm Nam không có người làm chứng cho mình, cho nên nghi ngờ là rất lớn. Tiếp theo...”

Nói xong, anh chuyển sang slide tiếp theo, trên màn hình chiếu là một gương mặt xa lạ. Anh ta ngồi trên bàn, tay cầm một cây bút, nở một nụ cười nhẹ, khuôn mặt có một nét tao nhã khó nói. So sánh với Lâm Nam trước đó, diện mạo của người này khiến cho người nhìn có cảm giác rất khó nắm bắt, nhìn qua có thể thấy anh ta là một người rất nho nhã. Tuy nhiên, Đồng Mặc có thể cảm nhận được, người này nhất định không hề đơn giản.

“Người này là Không Suất, ông chủ của quán Linh Gian, bốn mươi tư tuổi. Chúng ta vẫn chưa tiến hành điều tra về ông ta, nhưng... nửa tháng trước ông ta là tình nhân của Quý Văn Huyền. Cho nên trước mắt việc lấy khẩu cung của ông ta giao cho Ổ Hằng cùng với Đồng...”

“Tôi sẽ đi cùng trung đội trưởng.”

Tổng Ninh ngắt lời Ôn Hành Viễn, chủ động xin đi giết giặc.

Ôn Hành Viễn nhìn thoáng qua Đồng Mặc sau đó mới gạt đầu.

Khi anh giới thiệu qua về Không Suất, mọi người đang ngồi nghe đều cảm thấy rất tò mò. Mỗi người đều đoán ông ta chắc chắn có mối quan hệ vướng trộm gì đó với gia đình Vưu Nhiên, vừa âm thầm thờ dài lại vừa có chút giật mình. Trong khi đó Đồng Mặc lại không cho rằng chi tiết đó là trong điểm, chỉ tập trung nhìn vào màn hình điện. Khi Ôn Hành Viễn chuyển sang kẻ tình nghi thứ ba, Đồng Mặc nhớ lại rõ ràng khuôn mặt này chính là người mà cô đã nhìn thấy ở vườn hoa tại hiện trường vụ án mạng của Vưu Chi Nguyên.

“Ông ta là quán gia của biệt thự nhà họ Vũu. Ngày Vũu Chi Nguyên bị giết, ông ta được sai đến một nhà hàng ở nội thành mua thực phẩm, vì được báo là sắp có khách tới. Người phát hiện xác chết và báo án chính là ông ta.” Ôn Hành Viễn tiếp tục chuyển sang slide khác, Tống Ninh đột nhiên nghĩ đến điều gì mở miệng nói: “Tôi nhớ hôm đó người chết có để lại một chữ trên bàn, là chữ “Mộc”, chẳng lẽ có liên quan đến Lâm Nam?”

Tống Ninh đột nhiên đưa ra nghi vấn, thấy Ôn Hành Viễn nhìn về phía mình, cô lại càng khẳng định nói: “Cố thể có hai trường hợp. Một là có người muốn vu oan cho Lâm Nam, hai là người chết để lại chứng cứ. Tôi thấy có thể điều tra từ chi tiết này.”

Tống Ninh vừa nói xong, Đồng Mặc đã nghĩ đến cảnh tại hiện trường mà ngày hôm đó cô quan sát được, người chết là do súng mà chết, khó có thể lưu lại chứng cứ. Ngay sau đó cô liền nói với Tống Ninh: “Người chết là do bị bắn, có thể nói chi trong máy chụp gây đã lập tức mất mạng nên không thể nào lưu lại kí tự được.”

Tống Ninh nhìn về phía Đồng Mặc “Chẳng lẽ lại là vu oan?” Mọi người bắt đầu ồn ào suy đoán.

Ôn Hành Viễn cũng tự sắp xếp lại mọi chuyện trong đầu, sau đó mới ngắt lời mọi người nói: “Mọi chuyện thế nào cũng chờ lấy được khẩu cung của Khổng Suất rồi nói sau. Ở Hãng, Tống Ninh, hai người nhất định phải kiên nhẫn. Chỉ một lúc sau thôi, thông tin nhất định sẽ truyền ra ngoài. Vụ án này có ảnh hưởng rất lớn, không thể tiết lộ bất cứ phỏng đoán nào cho giới truyền thông, chúng ta không thể biết được giới truyền thông sẽ viết như thế nào, nhất định phải cảnh giác.”

Ôn Hành Viễn dặn dò mọi người xong lại phân tích một vài chi tiết trong vụ án. Sau khi tan họp anh gọi Đồng Mặc lại vào một căn phòng nhỏ.

“Đồng Mặc!” Ôn Hãng Viễn ngồi đối diện cô, “Ngày vào án xảy ra Vũu Văn ở đâu làm gì, em được giao đi điều tra, biết không? Về phía Khổng Suất có chút phiền phức, Ô Hãng chưa chắc đã làm được, tôi sẽ qua bên đó giúp, nếu em gặp khó khăn gì nhớ là báo cáo cũng có thể gọi cho tôi.”

“Vũu Văn?” Đồng Mặc cảm thấy rất bất ngờ, “Anh ta là con của người chết, không phải đã sớm cùng cảnh sát phối hợp điều tra rồi ư?” Cô vừa mới nói xong, đột nhiên nghĩ đến người này là Vũu Văn, theo như tính tình của anh ta sao có thể để dành phối hợp với cảnh sát được.

“Anh ta là nghi phạm lớn nhất của vụ án này.”

Ôn Hành Viễn thấy mọi chuyện đã đến nước này cũng không cần phải giấu giếm nữa. Trước đây là vì bản khoản mối quan hệ của Vũu Nhiên với vụ án này nên đối với mọi chuyện trong nhà Vũu Nhiên anh đều nhất nhất im lặng không nói gì, nhưng hiện tại đối với sự phát triển của vụ án này, anh không thể không nói ra, ngay cả Vũu Nhiên cũng đã chuẩn bị để công bố.

Đồng Mặc ngạc nhiên nhìn anh: “Anh ta...Không phải là con của người chết sao? Sao có thể...?” Cho dù biết tính tình của Vũu Văn là như thế nào, cô cũng không thể nào liên tưởng được anh ta với kẻ giết người, nhưng thận trọng nghĩ lại, có rất nhiều vụ án cũng từ những điều không thể như vậy mà thành. Chỉ cần có chút nghi ngờ, cho dù chỉ chiếm một phần vạn cũng không thể bỏ qua. Nói không chừng chính một phần vạn đó mới chính là mấu chốt để điều tra ra vụ án.

“Chuyện của Vũu Văn khi nào có thời gian tôi sẽ nói rõ ràng với em. Chỉ cần em nhớ rõ nhiệm vụ trước mắt của em là phải khiến cho Vũu Văn mở miệng nói ra, rốt cuộc ngày xảy ra vụ án anh ta đã ở đâu. Vũu Nhiên đã từng tìm hiểu qua, ngày xảy ra vụ án anh ta cũng không trở về nhà của mình, mà rạng sáng hôm sau lại thấy anh ta ở buổi họp mặt của Lâm Nam.” Vũu Nhiên nói hiện nay người có thể tiếp cận Vũu Văn chỉ có Đồng Mặc, anh đi nhiên rất tin tưởng.

Đồng Mặc vừa nghĩ vừa gật gật đầu: “Anh ta đang ở đâu?”

“Biệt thự!” anh nói với Đồng Mặc, cô nghe xong dĩ nhiên sẽ hành động ngay, dù sao mọi chuyện giải quyết được càng sớm càng tốt. Nhưng mà cô vừa nhắc chân, anh đã nắm lấy tay cô. Cô nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy Ôn Hành Viễn gần từng tiếng dặn: “Có việc gì nhất định phải gọi cho tôi.”

Ngay lập tức Ôn Hành Viễn cũng không biết được rốt cuộc trong đầu mình đang nghĩ gì. Anh biết rõ rằng Vũu Văn tuy là đối tượng tình nghi nhưng quan trọng là cũng sẽ không gây bất lợi cho Đồng Mặc, hơn nữa bên biệt thự còn có rất nhiều cảnh viên tuần tra, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Thêm vào đó thể lực của Đồng Mặc cũng rất tốt, tuy đây là lần đầu tiên cô chính thức tham gia điều tra án, nhưng trước đó cô cũng đã từng có rất nhiều kinh nghiệm, không thua gì những hình cảnh lâu năm trong nghề. Tuy nhiên, anh vẫn không hiểu tại sao trong lòng vẫn cảm thấy không yên tâm, có lẽ là từ khi Đồng Nghiễn dặn dò, người thật sự khiến anh lo lắng không phải là Vũu Văn mà là một người khác.

“Đồng Mặc!”

Đồng Mặc vừa mới nhắc chân bước được vài bước, lại bị Ôn Hành Viễn gọi lại, cô ngoảnh lại, thấy anh lắc lắc đầu, dừng một lúc rồi bước về phía hành lang bên kia. Đồng Mặc nhìn theo bóng dáng anh, ra sức trừng mắt vào cái bóng đã đi xa, bỏ tay vào túi áo, nhanh chóng chạy xuống hành lang bên này.

Sự tình phát triển đến thế này, cô đã hơn ba mươi giờ chưa chợp mắt, tinh thần vẫn ở trong trạng thái rất kích động. Bởi vì tốc độ phát triển của vụ án rất khẩn trương, cô cũng không có thời gian để cảm thấy mệt mỏi. Hiện tại cô đang ở trên taxi không có chút cảm giác uể oải nào, giặt mình nhận ra đã tới giờ đi làm, trên đường xe có chột chột như nệm, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến những âm thanh dinh tai nhức óc từ còi xe.

Xe rẽ qua vùng ngoại thành thì gặp đèn đỏ, lái xe đành phải mở radio buổi sáng ra nghe tin tức. Vừa mới mở ra liền truyền đến tin về cái chết của Vũu Chi Nguyên, Đồng Mặc theo bản năng chăm chú lắng nghe.

Lái xe nhìn qua gương chiếu hậu mới thấy Đồng Mặc đang mặc cảnh phục, vì thế không khỏi quay đầu lại hỏi: “Cô bé, không nghĩ tôi cháu là cảnh sát đấy!”. Nói thật, nếu không phải nhìn thấy bộ trang phục cô đang mặc, ông còn tưởng cô là học sinh. Thấy cô im lặng không nói gì, lái xe thấy nhàm chán lại hỏi: “Cháu đang đi điều tra vụ Vũu Chi Nguyên bị giết sao? Nghe nói là mới xảy ra tối hôm qua. Chú nói với cháu, Vũu Chi Nguyên chính là người rất nổi tiếng ở thành phố A, không chừng có người tức do mất vị ông ta làm ăn phát đạt nên muốn giết ông ta. Cháu xem, ông ta có nhiều tiền như vậy, hơn nữa lại còn đầu tư không ít tiền vào một công ty bảo hiểm, vụ chú làm ở công ty bảo hiểm, hơn nữa còn ông ta...”

Lái xe còn chưa nói xong, những xe phía sau đã không ngừng bấm còi thúc giục, lái xe vội vàng quay đầu khỏi động xe. Nhìn thấy đường đã thông suốt, và lại cô bé phía sau cũng không thêm đề ý đến mình, ông tự cảm thấy không thú vị liền tăng tốc đi về phía trước.

Trong đầu Đồng Mặc vẫn mãi suy nghĩ về mối quan hệ trong vụ án, vừa mới hội nghị cũng không đưa ra tên của Vũu Văn có thể là có kỳ quan hệ của Vũu Nhiên.

Cô hết sức nhập tâm suy nghĩ, lái xe cũng đã dừng xe ở gần biệt thự. Lúc này Đồng Mặc thờ ơ với những gì ông nói khiến cho lái xe cảm thấy giận, vì thế khẩu khí cũng không được tốt, lập tức quay lại: “Tôi rồi! Cô xuống đi, tổng cộng là 160 tệ (tám 548k VND)”

“160 tệ!” Đồng Mặc vừa nghe đến con số này không khỏi tỉnh táo lại, cô không nghĩ rằng lại đắt như vậy. Mặc dù từ cục cảnh sát đến đây không gần, nhưng tới sân bay cũng chỉ tới hơn 100 tệ. Cô sờ vào trong túi áo cũng chỉ còn tờ ba mươi tệ nhàu nhũ, lại càng cảm thấy chán nản, đều do cô suy nghĩ mọi việc quá nhập tâm, ngay cả ví tiền cũng quên không mang theo.

Đồng Mặc hơi xấu hổ, lấy tiền trong túi áo ra đưa cho bác tài xế: “Ngại quá, cháu đi gấp quá, trên người chỉ còn từng này tiền...” Còn chưa có nói xong Đồng Mặc đã thấy lái xe tỏ vẻ bức mình, giấy tiếp theo đã bốc hoả: “Mới sáng ra đã muốn quẹt tiền xe?”

Đồng Mặc cảm thấy đuối lý cúi đầu, vội vàng giải thích lấy lần nữa, vừa mới ngừng đầu lên đã thấy khuôn mặt nhún nhó của lái xe. Trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào để giải quyết vấn đề cho vẹn toàn.

“Bác, cháu thật sự là quên mang tiền, như vậy đi, cháu đưa thẻ công tác cho bác...”

Cô kéo áo khoác, lấy thẻ công tác đeo trên cổ ra sau đó đưa tới trước mặt bác lái xe. Nào ngờ bác lái xe ngay cả ánh chụp trên thẻ còn chưa nhìn rõ, đã thấy một bàn tay mạnh mẽ đưa vào nhanh chóng đoạt lấy thẻ công tác của cô. Đồng Mặc lập tức ngừng đầu, Vũu Văn với vẻ mặt cương quyết hiện ra ngay trước mắt.

Chỉ thấy anh ta nghiêng đầu neho mắt nhìn vào thẻ công tác, sau đó hơi hột băng quơ tắc tắc thẻ công tác nhặt xét: “Ánh chụp này quá thật rất chuẩn mực. Xem ra cô có quan hệ rất tốt với thợ chụp ảnh.” Nói xong, nhanh chóng đem thẻ công tác của cô bỏ vào ví tiền của mình. Ngay lúc Đồng Mặc vừa định mở miệng, Vũu Văn đã ra hiệu ý báo cô im miệng, sau đó nhanh chóng lấy tiền trong ví đưa cho lái xe rồi đi ra mở cửa.

Lái xe liếc mắt nhìn hai người họ, cũng không thừa thời gian đi suy nghĩ xem quan hệ của họ là gì, đập số cho xe chạy mất. Mà Đồng Mặc thấy Vũu Văn nhanh chóng tiến về chiếc xe bên cạnh định lên xe, cô chạy lại nắm lấy vật áo anh ta “Vũu Văn!”

Bị gọi lại, Vũu Văn chậm rãi quay đầu, nhìn từ cánh tay đang nắm lấy vật áo mình rồi dọc theo đó nhìn lên khuôn mặt đỏ lừ của cô: “Khổng cần cảm ơn tôi. Tôi chỉ cho cô nợ thôi, tôi sẽ tính lãi rất cao đấy.”

Vũu Văn nhún vai lắc tay Đồng Mặc ra quay người bước lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Đàng Yên

Đồng Mặc nghe thấy tiếng khởi động xe, nghĩ đến giấy tiếp theo. Vưu Văn sẽ đi mất, chuyện cô muốn hỏi sẽ không hỏi được, làm chậm tiến triển của vụ án, vì thế cô bất chấp tất cả, chống hai tay lên cửa kính xe nhẹ nhàng nhảy vào bên trong. Vưu Văn lạnh lùng nhìn Đồng Mặc theo mình lên xe, bàn tay đặt trên cần số liền hạ xuống, dứt khoát rút chìa khóa ra, quay sang nhìn chăm chăm vào Đồng Mặc.

Thấy trên xe bỗng nhiên yên tĩnh, Đồng Mặc hơi sững sờ, bàn tay đang muốn thắt dây an toàn cũng dừng lại. Cô quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Vưu Văn, trong lòng cảm thấy hoảng hốt, cô biết, cảm giác kia cũng không phải là sợ hãi, mà là không đánh lòng.

Bởi vì cô nhìn thấy Vưu Văn lại không tự chủ được mà nghĩ đến việc đột nhiên cha rời xa mình, cô sẽ như thế nào? Dù sao căn bệnh ung thư kia, không thể nói tốt liền tốt lên được.

“Xuống xe.”

Vưu Văn nhàn nhạt mở miệng, đợi vài giây sau thấy Đồng Mặc vẫn không có phản ứng gì, hai tay nắm lấy tay lái, giọng điệu cũng cao lên: “Tôi nói xuống xe.”

Đồng Mặc cắn chặt răng, lập tức thắt chặt dây an toàn: “Tôi chỉ muốn hỏi anh mấy vấn đề, không có ý gì cả.”

“Không có ý gì?” Vưu Văn cười nhạo một tiếng, Đồng Mặc vì sao lại tới đây, trong lòng anh hiểu rõ, tác phong của Vưu Nhiên, đương nhiên anh cũng biết rất rõ. Nhưng trong lòng Đồng Mặc lại chỉ nghĩ đến việc giúp Vưu Văn loại trừ ra khỏi danh sách đối tượng tình nghi. Chỉ cần anh ta phối hợp với cảnh sát nói ra ngày đó rốt cuộc anh ta đã đi đâu, có người làm chứng là có thể thoát khỏi diện tình nghi.

“Đồng Mặc, đừng cho là từ trước tới nay tôi đối xử tốt với cô là cô có thể thuyết phục được tôi. Cô về nói với Vưu Nhiên, cả đời này cô ta cũng đừng nghĩ đến việc khiến cho tôi nói ra ngày hôm đó tôi đã đi đâu. Nếu cô ta có bản lĩnh thì trực tiếp tới đây mà lấy khẩu cung.”

Vưu Văn có phản kích động hết lên, Đồng Mặc cố gắng kiềm chế cảm xúc, bình tĩnh khuyên bảo: “Nếu anh không chịu nói gì thì sẽ bị xếp vào một trong số đối tượng tình nghi, nếu vậy anh sẽ không có nhiều thời gian...”

“Chẳng lẽ hiện tại tôi không phải là đối tượng tình nghi?” Vưu Văn ngắt lời Đồng Mặc hỏi ngược lại: “Nhân lúc tôi còn cho cô cơ hội thì hãy xuống xe đi, nếu không sau này đừng trách tôi không cho cô cơ hội.”

Ánh mắt anh ta mang theo tia giận giữ, dường như là cảnh rừng gần từng chữ nói với Đồng Mặc.

Thấy ánh mắt anh ta như vậy, Đồng Mặc cảm thấy hơi do dự, nhưng lại nghĩ đến đây là lần đầu tiên cô chính thức làm nhiệm vụ, cô không có lý do gì để cho Vưu Văn rời đi. Hơn nữa, cô thể thấy được, nếu lần này cô để anh ta đi thì theo tình huống hiện tại lần tiếp theo muốn gặp anh ta không phải là vài ngày, thậm chí là vài tháng sau.

Vì thế cô vẫn kiên quyết lắc đầu.

Biết được đáp án của cô, anh ta găt đầu rồi khởi động xe, chạy như bay về phía trước. Tiếng bánh xe ma sát chói tai với mặt đường vang lên, cả người Đồng Mặc bỗng nhiên nghiêng qua một bên, thiếu chút nữa thì đã ngã xuống. Cô nhanh chóng ngồi ổn định lại, tay phải cương quyết nắm chặt lấy tay cầm ở cửa xe.

Mũi xe dần được kéo lên, mà xe cũng càng ngày càng tăng tốc.

Cả người Đồng Mặc hết nghiêng qua trái lại nghiêng qua phải, cảnh sắc ngoài cửa xe cũng thành một đường thẳng, vì thế cô hét lên với Vưu Văn: “Vưu Văn, anh nghe tôi nói một câu. Tôi có thể hiểu tâm trạng của anh bây giờ, nhưng nếu không hợp tác anh cũng không thể nào giải oan cho mình, đến khi cảnh sát hạ lệnh điều tra anh đừng nghĩ...”. Đồng Mặc còn chưa nói xong, cả thân mình đều nghiêng sang trái, thậm chí Vưu Văn ngồi bên cạnh cô cũng hơi hoảng hốt.

Cần bản Vưu Văn không muốn nghe cô nói gì hết, tất cả tâm tư đều đặt vào tay lái. Vào lúc giây phút kia, anh ta đã mong có một chiếc xe tải đi qua nghiền nát người mình, nhưng lại nghĩ đến cô gái nhỏ gầy bên cạnh chỉ là một người vô tội, lại không có chút quan hệ nào với anh ta. Vì vậy anh ta cắn răng điều khiển tay lái có chừng mực, trong khả năng của mình mà giải toả cơn giận giữ dồn nén đã lâu trong lòng.

Đầu óc Đồng Mặc choáng váng nặng nề, gần như có thể tưởng tượng được bánh xe và mặt đường ma sát mạnh đến thế nào. Cô cắn răng nắm chặt tay phải của Vưu Văn trên vô lăng, nghĩ rằng tăng thêm sức lực trên tay để làm anh ta tỉnh táo lại. Kết quả là cô vừa mới nắm lấy cánh tay của anh ta thì đã thấy xe bỗng nhiên dừng lại. Theo quán tính, cô đổ người về phía trước, ngực đập mạnh vào xe, cảm thấy đau đớn.

Vưu Văn mở cánh cửa xe bên kia ra đứng ở bên ngoài một lúc, đột nhiên thấy ở ngã rẽ cách đó không xa có một chiếc xe màu đen có rèm che đang đi về phía này. Chiếc xe kia quen thuộc lạ thường, anh ta tập trung nhìn kĩ, đột nhiên xoay người. Đồng Mặc còn chưa kịp phản ứng, mới thấy Vưu Văn lại bước lên xe, còn chưa kịp thở thì xe đã bắt đầu nổ máy.

“Vưu Văn!”

Một lần nữa Đồng Mặc lại dùng sức ngăn cản anh ta, Vưu Văn cầm lấy tay lái: “Nếu không muốn biến thành thịt vụn thì cầm miếng ngay cho tôi.” Lúc này sắc mặt anh ta rõ ràng rất căng thẳng, lúc trước anh ta cũng không có vẻ mặt như vậy. Đồng Mặc cố gắng bình tĩnh lại nhìn ra phía sau xe, chỉ thấy một chiếc xe màu đen có rèm che đang theo sát phía sau. Dọc theo đường đi cũng không thấy được mấy chiếc xe, mà dường như mục tiêu của chiếc xe màu đen kia chính là bọn họ, vẫn bám sát ngay phía sau.

Sắc mặt cô trở nên căng thẳng: “Mục tiêu của bọn họ là anh?”

Vưu Văn không trả lời cô, rẽ tay lái sang một bên làm đầu Đồng Mặc đập vào cửa kính xe.

“Tạm thời cô không thể để chuyện công việc qua một bên đã hay sao? Ngồi yên.”

Đồng Mặc nắm chặt lấy tay vịn, chỉ thấy một bên sườn mặt của Vưu Văn đã thấm đẫm mồ hôi, mồ hôi xuống từng giọt, liền nhớ lại lần đầu tiên gặp, anh ta cũng đang trong tình trạng đang bị người ta đuổi theo, sau đó khắp người đều đầy vết thương, lần này bên trong chắc chắn có lý do gì đó mà cô không biết. Nghĩ đến đây, cô không nói nữa để tránh anh ta phản tâm, hoàn toàn tập trung nhìn vào con đường phía trước. Cô có thể cảm nhận rõ ràng tim mình đang dần dần đập nhanh hơn, khớp xương bị nắn đến mức trắng bệch. Từ gương chiếu hậu, cô nhìn thấy chiếc xe phía sau đã không đuổi kịp tốc độ của Vưu Văn, dần bị bỏ lại phía sau.

Đột nhiên Vưu Văn đánh tay lái, nghe thấy tiếng ầm rất lớn. Đồng Mặc cảm giác như mình bị ném lên một cái rồi lại rơi xuống. Mọi việc diễn ra chỉ trong giây lát, ngay sau đó Vưu Văn tháo dây an toàn của cô, dùng sức nắm lấy cánh tay cô, kéo cô sang bên ghế lái.

Đồng Mặc vừa thấy bên ngoài cửa xe là một sườn dốc đột nhiên nhận ra, “Vưu Văn, anh điên rồi, nhảy xuống đây có thể chết người đấy, anh có biết không...”

“Tôi đã sớm cho cô cơ hội.” Anh ta hét to ngắt lời cô, “Là cô tự mình vứt bỏ.”

Nói xong, không để Đồng Mặc kịp phản ứng, Vưu Văn đã kéo mạnh cô về phía mình. Đồng Mặc chỉ thấy trời đất quay cuồng, bên tai nghe thấy âm thanh từ đủ loại cây lướt qua, trên mặt còn cảm giác được những nhánh cây có rất nhỏ làm đau rát. Mà Vưu Văn ở phía dưới đang ôm chặt lấy cô, hai người không biết lần đến lúc nào mới dừng lại. Đồng Mặc cảm thấy dường như cả người mình đã không thuộc về bản thân nữa, cánh tay cũng rất đau, cô cắn răng mở mắt để giữ cho mình tỉnh táo.

“Dừng đây!” Vưu Văn đã từ mặt đất đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm Đồng Mặc vẫn đang nằm sấp trên mặt đất chậm chạp chưa chịu đứng dậy. Nhìn lên phía trên, bắt đầu đi anh ta phải nhắc Đồng Mặc lên như bao tài đặt trên vai trái của mình. Tay phải cẩn thận đặt trên thắt lưng của cô: “Đừng nhúc nhích.”

Thực sự Đồng Mặc đau muốn chết, không phải do vết thương phía trước, mà lúc này bị anh ta nâng lên, chỗ xương chậu chạm vào bả vai anh ta đau đớn mãnh liệt, hơn nữa đầu cô rũ xuống dưới cũng cảm nhận được máu đang chảy ngược lên đầu. Có vẻ vậy một lúc lại bị Vưu Văn giữ lại. Giây phút này cô họng có hết sức khô, thờ hồn hên một lúc mới có thể dùng hết sức lực còn lại mà đuổi chân ra: “Thà tôi xuống, khó chịu.”

Cô hoảng hốt bị Vưu Văn ném xuống đám cỏ khô phía dưới. Đồng Mặc mở to mắt nhìn người trước mặt mình cùng với mặt đất ướt sũng dưới chân. Vòm ngực rộng lớn của Vưu Văn đang phập phồng trong áo, khuôn mặt lạnh lùng đến dọa người.

“Còn muốn đi theo tôi sao? Nói không chừng lần sau tôi thực sự cho cô cùng chết đấy.” Ánh mắt chăm chú của anh ta khiến Đồng Mặc bất an. Đột nhiên cô không dám đối mặt với ánh mắt không nhìn ra cảm xúc của anh ta. Một lúc sau, cô mới chống tay chậm rãi đứng dậy.

Vưu Văn cắn chặt răng, chỉ vào ngực cô: “Tôi đoán nhịp tim của cô bây giờ gần suất chắc chắn phải hơn một trăm.” Anh ta nói xong, với mọi định nhắc chân chuẩn bị đi thì lại nghe thấy tiếng bước chân cách đó không xa, và cả tiếng va chạm sột soạt. Ngay lập tức Vưu Văn trở nên cảnh giác, ngay cả Đồng Mặc cũng chịu đựng cơn đau đứng thẳng lên. Cô đoán đám người kia chắc chắn là những người ở trên chiếc xe đuổi theo phía sau đó.

“Bông hoa cảnh sát nhỏ, xem ra hôm nay chúng ta nhất định trốn không thoát. Cô có cảm thấy, được chết cùng với một người có mộ lực như tôi đúng là một vinh hạnh không?” Sự tình phát triển đến thế này nhưng vẫn không thể ngăn cản anh ta tiếp tục bá hoa. Vưu Văn từ trước tới giờ chưa từng sợ qua cái gì, nhưng hiện nay anh ta lại có cảm giác sợ hãi chưa từng có. Cảm giác bọn họ bỗng nhiên xuất hiện từ phía sau lưng bóp chặt cổ hắn, giống như bất cứ lúc nào cũng muốn nhắc nhở anh ta. Nếu như không qua được ngày hôm nay, bông hoa hình cảnh bé nhỏ mà anh có cảm tình tốt sẽ trở thành vật hy sinh. Từ trước tới giờ anh ta phải chịu bao nhiêu khổ nhục cũng không thể trở về, không có cơ hội chúc mừng cái chết của Vưu Chí Nguyên, cũng không có cách nào thừa kế số tài sản kếch xù kia.

Chỉ vài phút ngắn ngủi mà cảm xúc cuộn cuộn truyền đến. Đồng Mặc giữ chặt vạt áo Vưu Văn, tới gần anh ta ý muốn anh ta chạy theo mình, nhưng anh ta còn chưa kịp đáp lại, những người đó đã bao vây lấy hai người bốn phía.

Vưu Văn bỗng nhiên nắm lấy bàn tay cô: “Nếu cô may mắn còn sống, tôi nói cho cô biết, Vưu Chi Nguyên chết tôi thực sự rất vui.” Anh ta vừa dứt lời, tay của họ đã bị một hòn đá ném lại khiến họ phải buông ra, Đồng Mặc chịu đau liền nhanh chóng thu hồi cánh tay lại.

Vưu Văn xoay người nhốt hòn đá lúc nãy ném về đầu của người phía trước. Tinh huống hết sức căng thẳng, người ở phía sau cũng đột nhiên xông lên. Đồng Mặc thấy thế cũng bất chấp miệng vết thương trên người, chân nhỏ liền đạp mạnh vào bụng hân, dốc hết sức lực dùng khuỷu tay đánh mạnh vào xương sống của người đó, hân chịu đau, kêu lên một tiếng xoay người lại đẩy ngã Đồng Mặc.

Đồng Mặc nhanh nhẹn lướt qua giữa hai chân hân, đá lên phía trên. Nhân lúc hân đang bất động, cô nhanh chóng chạy đến bên cạnh Vưu Văn, đột nhiên phía sau gây bị đánh rất mạnh, nháy mắt mọi thứ trở nên tối sầm gục xuống trước mặt anh ta.

“Đồng Mặc!”

Vưu Văn đá vào bụng người phía trước, xoay người vừa mới đụng vào cổ tay của Đồng Mặc đã bị đá một cước ngã xuống mặt đất...

Lúc này bên ngoài đã có tuyết rơi, bên ngoài căn phòng gió lạnh quét ngang qua.

“Đội trưởng Ôn...” Tổng Ninh cẩn thận đẩy cánh cửa phòng bệnh ra, tay đưa tài liệu đặt trên bàn trước mặt anh.

“Tìm được mấy người kia rồi sao?”

Âm thanh trầm thấp vang lên, Tổng Ninh cảm thấy run run. Cô biết Ôn Hành Viễn đang nói đến mấy người làm Đồng Mặc bị thương. Về mặt của anh u ám không rõ, Tổng Ninh vẫn nhớ tới về mặt của anh khi nghe tin Đồng Mặc bị thương. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một Ôn Hành Viễn xa lạ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 19

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Đặng Yên

Linh Gian là địa điểm nổi tiếng vào ban đêm ở thành phố A, sức ảnh hưởng của nơi này không thua gì một công ty trên thị trường. Bởi vì hội viên thường xuyên ở đây đa số đều đến từ những tầng lớp thượng lưu, mà Không Dẫn – chủ nhân của Linh Gian còn là một trong những nghi phạm trong vụ ám sát Vưu Chi Nguyên. Hơn nữa, người này có tiếng là rất khó đối phó.

Lúc Đồng Mặc đi tìm Vưu Văn, Ôn Hành Viễn và Tổng Ninh cũng đã bắt đầu xuất phát.

Nhưng mọi việc còn phức tạp hơn sự tưởng tượng của họ, Không Dẫn không chịu ra mặt gặp họ. Nếu như bình thường, Ôn Hành Viễn nhất định sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp để làm cho Không Dẫn xuất hiện, cho dù là mạnh mẽ ép buộc giống như Lâm Nam cũng phải hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng mọi việc vừa mới tiến hành được một nửa thì bên cạnh đột nhiên gọi điện đến đây, nói là bên đường gần chỗ biệt thự xảy ra tai nạn, mà chiếc xe kia chính là chiếc xe của Vưu Nhiên trước đây họ đã từng theo dõi.

Ôn Hành Viễn bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, ngay lập tức đoán ra là xe của Vưu Văn. Anh cảm thấy lạnh cả sống lưng, đột ngột đứng dậy, không quan tâm đến bất kì điều gì mà nhanh chóng chạy sang bên biệt thự.

Anh cúi người, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Đồng Mặc, sau đó đặt cảm trên trán cô, nhịp tim sợ hãi vẫn chưa kịp khôi phục bình tĩnh. Trong lòng dường như không còn cảm giác, anh đã từng đảm bảo với Đồng Nghiễn là sẽ bảo vệ cô an toàn. Anh nhìn chăm chăm vào cánh tay nhỏ nhắn của cô, giữ trong lòng bàn tay ấm áp của mình, chờ cô tỉnh lại.

Tổng Ninh ở bên ngoài phòng bệnh, viên mất uon ướt. Hai bàn tay cũng nắm chặt khiến cho khớp xương trở nên trắng bệch. Dường như cô ta không còn khống chế được chính mình nữa, hy vọng có thể có thể nghe được chính miệng Ôn Hành Viễn nói lý do tại sao anh lại quan tâm đến Đồng Mặc như vậy. Bởi vì cô ta đã ở trong tổ hình sự nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa thấy Ôn Hành Viễn bỏ ngang vụ án giữa chừng như vậy, lại mang theo nét mặt căng thẳng rõ ràng như thế.

Đương nhiên, không chỉ có mình Tổng Ninh có nghi vấn này, ngay cả những đồng nghiệp nhìn thấy Ôn Hành Viễn như thế này đều không tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc. Đa số đều khẳng định chắc chắn cô bé Đồng Mặc này có quan hệ không bình thường với Ôn Hành Viễn.

“Đội trưởng Ôn, bắt được một người trong đó.”

Một đồng nghiệp đột nhiên chạy từ ngoài cửa vào báo cáo với Ôn Hành Viễn, Tổng Ninh nhủ mảy, cũng bước vào phòng bệnh. Ôn Hành Viễn nghe thấy tin này, xoay người nhìn chăm chăm vào người vừa bước vào báo cáo, sau đó buông Đồng Mặc còn chưa tỉnh lại ra, đứng dậy bước ra ngoài. Vừa mới tới trước cửa phòng bệnh liền dừng lại, quay đầu nói với Tổng Ninh: “Nếu cô ấy tỉnh lại, thông báo cho tôi trước.”

Sau đó còn chưa đợi Tổng Ninh trả lời đã bước ra ngoài.

Lúc này trong đội đã trở thành nơi đất trời tăm tối, vì cái chết của Vưu Chi Nguyên, bên ngoài cảnh gác đã bị bao vây tầng tầng lớp lớp bởi đám phóng viên, thậm chí cảnh sát trật tự cũng được điều động ra để dẹp loạn. Thấy Ôn Hành Viễn từ trên xe bước xuống, nhiều người nhanh chóng bước lên phía trước, giơ microphone lên trước mặt anh.

“Đội trưởng Ôn, xin hỏi vụ án cái chết của chủ tịch công ty Chi Nguyên đã có hướng đi rõ ràng chưa?”

“Bên ngoài có tin đồn rằng nghi phạm lớn nhất trong vụ án này chủ tịch công ty Thích Danh, anh có thể nói rõ ràng với chúng tôi được không?”

“Rất cuộc khi nào thì cảnh sát có thể điều tra ra kết quả, hiện tại trên danh nghĩa công ty Chi Nguyên cùng với số tài sản...”

“Đội trưởng Ôn, cái chết của Vưu Chi Nguyên có liên quan gì đến cái chết của người vợ thứ hai của ông ta hay không?”

...

Vô số vấn đề cứ kéo nhau mà tới, Ôn Hành Viễn không nghĩ đến giới truyền thông có thể biết được những tin tức quan trọng như vậy. Hơn nữa bây giờ đã tấn công mạnh như vậy, anh chỉ có thể ngậm miệng không nói chuyện, cùng với một vài đồng nghiệp khó khăn tiến về phía cục.

Ôn Hành Viễn ngay lập tức bước về phía phòng phỏng vấn.

Bây giờ trong phòng thẩm vấn có một tên du côn tầm tuổi trung niên, ông ta chính là người ngồi trên chiếc xe màu đen vừa rồi đã đuổi theo Vưu Văn. Bởi vì xe cảnh sát tuần tra ở biệt thự đi qua hiện trường vụ tai nạn, cho nên tìm chỗ bọn họ đang đánh nhau. Bọn họ hoảng loạn mang Vưu Văn, chỉ còn lại một người là ông ta, nhưng đối với cục cảnh sát ông ta cũng không còn cảm thấy xa lạ gì nữa. Trước đây ông ta cũng đã được mời đến vài lần, nên càng ngày càng lì lợm, bộ dạng ngả ngớn ngã người vào sau ghế dựa ngắm nghía ngón tay của mình.

Ôn Hành Viễn vừa tới liền đã vắng cửa phòng thẩm vấn ra, trước mặt phát ra một khí thế áp lực. Ông ta nhìn chăm chăm vào người cảnh sát đang tiến về phía mình, trong đầu âm một tiếng, không khỏi thầm than không xong rồi. Ôn Hành Viễn nhìn đến khuôn mặt này, cũng không thêm nhủ mảy, xem ra vẫn là người quen.

Ôn Hành Viễn kéo ghế dựa qua, ngồi xuống nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt gần từng tiếng: “Đã lâu không gặp.”

Người đàn ông này trước đây đã xảy ra không ít chuyện, cũng đã được ném thối com tù vài lần, đều là bởi vì gây gỗ đánh nhau mà bị bắt. Lần này gặp lại ông ta, Ôn Hành Viễn thăm nghĩ: Muốn chết.

Mà đối phương trước mặt cũng không chịu nói gì, chỉ nghĩ không biết tại sao mỗi lần ông ta gặp chuyện đều gặp v ị ôn thân này. Nghĩ kĩ mới thấy, mấy lần trước ông ta có cơ hội ăn com tù cũng là do bị Ôn Hành Viễn bắt được. Giờ phút này đầu ông ta hoàn toàn hỗn loạn, không biết trả lời như thế nào mới tốt.

Thấy ông ta im lặng, lông mày Ôn Hành Viễn nhàu lại, hiện lên một chút cảm xúc phức tạp, một tay anh bỏ vào túi quần, một tay đặt trên mặt bàn dùng ngón trỏ gõ từng nhịp, âm thanh kia vang vọng trong phòng thăm vấn yên tĩnh, mỗi một lần vang lên đều khiến cho người đối diện cảm thấy có chút run sợ.

“Tôi nói này đội trưởng Ôn, lần này anh định giữ tôi bao lâu đây?”

Vì không muốn tỏ ra mình bị khỉ thế của Ôn Hành Viễn áp đảo, ông ta tỏ vẻ khinh蔑 hỏi một câu. Bỗng nhiên Ôn Hành Viễn đập mạnh vào cái bàn, đối mắt dần dần trở nên sâu sắc nhìn chằm chằm vào ông ta, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có thể chỉ một lúc, cũng có thể cả đời.”

Trong lòng ông ta không khỏi lo lắng, nghĩ thầm, chắc chắn là Ôn Hành Viễn đang đùa, không giết người sao có thể ở cả đời chứ? Hơn nữa cũng đâu có xảy ra đổ máu gì, có người giết người cũng chưa chắc đã phải ở tù cả đời.

Ôn Hành Viễn nhìn thấy ánh mắt do dự của ông ta, trong lòng đã sớm đoán được người này chỉ là ra vẻ hung ác, thật ra cũng chỉ là một kẻ nhát gan sợ phiền phức mà thôi.

“Cho nên, tôi cũng chưa tỏ cáo ông, chỉ cần ông nói ra mọi việc từ đầu đến cuối, nói ra địa điểm mà mấy người đưa anh ta đến là được.”

Ông ta hơi chột dạ, tuy nhiên lại nhớ đến lời dặn dò trước lúc làm việc vẫn cứng rắn giả ngu: “Anh ta nào chứ? Có bé kia chẳng phải được các anh mang vào bệnh viện rồi sao?” Tuy hai người đều hiểu rõ “anh ta” chính là Vuư Văn nhưng ông ta lại cứ kiên trì giả ngu khiến cho Ôn hành Viễn rất tức giận. Anh cũng không phải được coi là người có tính tình dễ chịu, cũng không thể tốt bụng hơn được nữa.

Nhìn thấy người này có bộ dáng gấu gấm, anh đã không còn đủ kiên nhẫn để dây dưa cùng ông ta nữa.

“Ông tốt nhất là cầu nguyện cho có bé kia không có việc gì, nếu không, ông cứ ở đời ở trong này, đừng mong ra ngoài được.” Lời nói của anh mang theo sự mạnh mẽ kiên quyết, khiến cho ông ta không khỏi thấy run rẩy một lúc.

“Tôi cho ông một cơ hội.” Anh vừa nói vừa đưa ra một tờ giấy trắng cùng một cái bút bi trước mặt ông ta, “Tôi nghĩ ông là người thông minh, biết cái gì nên viết cái gì không nên viết. Viết ra tôi sẽ thả ông đi, ông có thể tránh mặt họ, không viết ra, ông vĩnh viễn cũng không đi được, cả đời ở nơi tăm tối này ngày ngày ngục đi.”

Ông ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không chút thay đổi của Ôn Hành Viễn, cân nhắc suy nghĩ xem có nên khai ra nơi nhốt Vuư Văn hay không. Ông ta ăn qua com tù nhiều như vậy cũng không phải tên ngốc. Về phần Ôn Hành Viễn, ông ta cũng đã từng nghe qua, anh là dạng người gì, tác phong như thế nào ông ta cũng không phải không biết. Mặc dù nếu nói ra mình từng mong chạm đến một phần tiền, lại còn có thể bị truy đuổi, nhưng tương tượng đến những lời Ôn Hành Viễn vừa nói, còn hơn cả ăn com tù. Mỗi ngày ở trong phòng tối, ông ta bị đuổi bắt tận chân trời góc bể nhân tiện du sơn ngoạn thủy luôn một lần.

Cho nên nghĩ đi nghĩ lại ông ta vẫn quyết định viết xuống.

“Nếu tôi khai hết, đội trưởng Ôn, tôi có thể trở nên theo đuổi tôi sao?” Ông ta nghĩ là không còn việc gì nữa nên tinh thần cũng dần dần buông lỏng.

Ôn Hành Viễn khẽ nhấc khoe môi, ngay sau đó sắc mặt chợt biến đổi, nâng tay nắm một quyền thật mạnh trên mặt ông ta. Ông ta ngỡ ngác bị đánh cho một quyền, mạnh mẽ lùi về phía sau, chạm phải bức tường phía sau đưa tay che chỗ bị đánh mờ mờ mắt: “Cảnh sát cũng đánh người sao? Không phải tôi đã khai hết rồi sao?”

Ông ta cả người đầy một bụng tức mắng Ôn Hành Viễn, anh lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta một cái: “Tốt nhất là ông hãy cầu cho có ấy không có việc gì.”

Nói xong bước nhanh ra khỏi phòng thăm vấn, nhân tiện nói viên cảnh sát canh giữ bên ngoài khoá cửa phòng này lại. Ông ta liền đập cửa hét to: “Tao nhỏ, mày là đồ lật lọng. Đây là bắt giữ người bất hợp pháp, tao nhất định sẽ tố cáo mày, chờ đó.”

“IM LẶNG!” Anh hét to khiến cho những cảnh sát quanh đó không dám có động tĩnh gì, vị cảnh sát canh phòng đã mạnh vào cánh cửa ngăn ông ta lại. Mà Ôn Hành Viễn vừa đi tới cửa phòng, đã thấy Đồng Mặc đang chậm rãi đi tới đây.

Ôn Hành Viễn vừa đi chưa được bao lâu thì Đồng Mặc đã tỉnh lại, cô chỉ thấy toàn thân ra ròi. Thật vất vả mới có thể chống thân mình ngồi dậy, liền thấy đối mắt hồng hồng của Tống Ninh không nói gì cứ nhìn chằm chằm vào cô. Cô đang định mở miệng nói chuyện thì Tống Ninh lạnh lùng mở miệng: “Cô và đội trưởng Ôn có quan hệ gì?”

Thần hình Đồng Mặc bỗng nhiên cứng đờ, sống sờ ở trên giường.

“Anh em? Chú cháu? Người thân?” Cô ta lại gần bên người Đồng Mặc, “Tôi nhớ có cũng chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp không lâu, hồ sơ thành tích cũng không có gì nổi bật, cũng chưa từng qua thực tập ở thành phố A, đã trực tiếp đến đội trong án ở thành phố B, trong nhà không có chút quan hệ nào sao có thể vào đây chứ?”

Đồng Mặc cúi đầu, không nghĩ đến việc trả lời vấn đề của Tống Ninh. Cô kéo chân qua một bên, từ trên giường bệnh ngồi dậy, rút kim chuyền trên tay, cầm lấy áo khoác một bên mặc vào, chuẩn bị bước ra ngoài.

“Đồng Mặc, vụ án này tôi nhất định tìm ra hung thủ trước cô.” Cô ôm hai cánh tay thấy Đồng Mặc dừng lại một chút rồi lại bước đi, Tống Ninh cắn môi dưới ánh mắt dần trầm xuống.

Ra khỏi phòng bệnh, Đồng Mặc thấy một cảnh sát đứng cách đó không xa liền hỏi Ôn Hành Viễn đang ở đâu, biết được anh đang ở cục liền vội vàng đi về cục, vừa vội đuổi đến khi Ôn Hành Viễn vừa ra khỏi phòng thăm vấn.

Lúc này có thờ hờn hên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lãnh đạm của Ôn Hành Viễn, tầm mắt chuyển đến bàn tay đang nắm lấy tờ giấy của anh, vừa định mở miệng nói chuyện liền nghe thấy âm thanh quát tháo từ phòng phòng vấn: “Ôn Hành Viễn, đồ tiểu nhân lật lọng, thả tao ra!”

Cô đột nhiên nghĩ đến điều gì, cúi đầu nhìn thoáng qua tờ giấy, sau đó ngẩng mặt hỏi: “Đội trưởng Ôn, Vuư Văn ở đâu?”

Cô chỉ nhớ rõ, đám người kia bao vây cô và Vuư Văn, sau đó cả hai bên đều xảy ra tranh chấp, cô vừa đuổi đến bên cạnh Vuư Văn liền mất tri giác, khi tỉnh lại đã thấy mình ở bệnh viện.

Viễn mắt cô thấy tờ máu vẫn chưa tan đi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ban đầu bây giờ chỉ chút vết thương nho nhỏ. Đôi môi khô nứt cần chặt, Ôn Hành Viễn có chút không đành lòng: “Mau trở về đi, vụ án này trước hết có đừng tham gia nữa, dưỡng thương thật tốt rồi nói sau.”

Anh cự tuyệt trả lời vấn đề của cô, vừa mới chuẩn bị bước qua cô, cánh tay đã bị cô giữ lại: “Tôi biết, tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ thật tốt là tôi sai. Mặc kệ Vuư Văn có phải là đối tượng bị tình nghi hay không, bây giờ anh ta bị bắt đi, ngộ nhờ sự việc được điều tra ra, nếu anh ta đúng là đối tượng tình nghi thì không nói, nhưng nếu anh ta không phải thì chẳng phải chúng ta đang dung túng cho người hại anh ta hay sao? Hơn nữa bây giờ chúng ta còn chưa có khẩu cung của anh ta, vụ án không thể cứ thế mà dừng lại, vụ án này liên quan đến...”

“Đồng Mặc.”

Anh quay đầu gọi cô, nhân tiện dứt khoát ngắt lời cô nói: “Còn hơn cả vụ án này, là em phải thật khoẻ mạnh. Cha em còn chờ em chăm sóc, hơn nữa vụ án này không phải không có em thì không thể phá.”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: *Galanthus*

Biên tập: *Đặng Yên*

Khuôn mặt Đồng Mặc cứng đờ, sự kiên cường trong lòng dâng lên, mũi chua xót, chẳng phải Ôn Hành Viễn muốn nói là cô đã không hoàn thành nhiệm vụ sao? Vốn cô nghĩ rằng dù dùng cách gì cô cũng phải khiến cho Vuư Văn nói ra, nhưng lại

không nghĩ đến trên đường sẽ gặp chuyện như thế này, Vưu Văn bị bắt cóc.

“Đội trưởng Ôn, tôi cảm thấy tôi có thể đưa Vưu Văn trở về, hơn nữa tôi nghĩ, vụ án tử này tôi không thể nào buông tha được.”

Cô ngừng mặt, mang theo sự kiên định nhìn về phía Ôn Hành Viễn. Anh thấy không khuyên được cô, nhớ tới nhiều năm trước anh và Đồng Nghiễn đến thăm Đồng Mặc, đúng lúc khoả huấn luyện thể năng, một tổ tám ba đến năm nữ sinh. Lúc mà hầu hết mọi người đã ngủ xuống không dậy nổi nữa, anh lại nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn của Đồng Mặc đang ở dưới chiếc lưới lớn ra sức di chuyển về phía trước, mặc kệ quần áo dính đầy bụi đất, cũng không quan tâm trên mặt đã đen thành cái dạng gì, thậm chí cánh tay chảy máu cũng không để ý. Nét mặt quật cường lúc ấy so với bây giờ không khác gì.

“Đồng Mặc!” Ôn Hành Viễn bỗng nhiên hạ giọng, không biết nên khuyên cô như thế nào mới tốt. Nếu cương quyết, anh không làm được vì người này là Đồng Mặc, nếu không can thiệp, anh lại thấy lo lắng không thôi. Đột nhiên anh cảm thấy Đồng Mặc xuất hiện trong cuộc đời anh đúng là một vấn đề nan giải.

“Chú Ôn...tin tưởng cháu, cháu nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Đồng Mặc cũng hạ giọng khẩn cầu nói. Cô không thể nào mới lần đầu làm nhiệm vụ đã không thể hoàn thành, bỏ dở giữa chừng, nếu không sẽ khiến cho cha cô mất mặt. Hơn nữa cô đã lún sâu vào vụ án này, bỗng nhiên nói cô lui lại, nhất định cô sẽ rất khó chịu. Cho nên bất luận như thế nào, cô khẩn cầu Ôn Hành Viễn cho cô cơ hội thứ hai bởi vì cô rất muốn phá vụ án này.

Trong lúc đó, cục trưởng Mã đột nhiên chạy lại đây: “Hành Viễn.”

Hai người đều nhìn sang bên kia, cục trưởng Mã bước đến trước mặt họ, nhìn thoáng qua Đồng Mặc một chút mới nói với Ôn Hành Viễn: “Giới truyền thông đều điên lên rồi, xem một chút xem họ viết cái gì.” Ông tức giận đưa mấy tờ báo trong tay cho Ôn Hành Viễn. Anh nhận lấy, lật qua vài tờ xem, Đồng Mặc cũng liếc xem mấy cái tiêu đề, đại khái là suy đoán về cái chết của Vưu Chi Nguyên, còn có về người thừa kế tài sản kếch xù, mối quan hệ phức tạp trong gia đình.

Hơn nữa cái chết của Vưu Chi Nguyên đã mang đến một cơn khủng hoảng tài chính rất lớn, mấy công ty hợp tác đều đang gặp nguy cơ rất lớn, không thể nghĩ ngờ là tin tức này truyền ra ngoài hậu quả còn hơn cả một trái bom.

“Vụ án này ảnh hưởng quá lớn, cấp trên đã gây áp lực, tôi tin cậu có thể phá được, cho nên cần phải nhanh chóng kết án. Bằng không chỉ có thể dè nên tin tức lại, hiểu không?”

Cục trưởng Mã nháy mắt dặn dò nói, sau đó lại xoay người hỏi Đồng Mặc: “Có khoẻ không? Lúc làm việc cũng phải chú ý, không thì nói tôi sẽ không...”

“Không có việc gì, chỉ là sự việc nhỏ ngoài ý muốn.” Đồng Mặc vừa nghe nói đến từ “không” liền ngắt lời cục trưởng Mã giải thích. Vưu Văn bị bắt cóc, chính mình lại bị thương, thật sự là chuyện ngoài ý muốn. Cô không nghĩ chỉ vì sự việc ngoài ý muốn này mà mất đi cơ hội. Hơn nữa Ôn Hành Viễn trước mặt, cô càng muốn chứng minh mình không phải không có năng lực, dùng hành động thực tế chứng minh cho anh thấy, cô đã hai mươi tư, có thể chăm sóc cha, hoàn thành tốt nhiệm vụ, có thể chịu mọi trách nhiệm của một người phụ nữ; chứ không phải chỉ là một cô bé chỉ biết làm việc theo cảm tính.

Cục trưởng Mã đi rồi, Đồng Mặc kéo tay áo Ôn Hành Viễn: “Đội trưởng Ôn!” Gọi anh một tiếng sau đó mới đưa tay về phía anh, ý bảo anh đưa tờ giấy viết nơi giam giữ Vưu Văn cho mình.

Trong mắt anh loé ra một điều gì đó không rõ, suy nghĩ một lúc mới lấy điện thoại ra: “Không Dẫn bên kia trước hết cứ làm đi.”

“Đội trưởng Ôn, Không Dẫn đã đi ra ngoài...”

“Ra ngoài?” Anh nhướn mày, vốn là chờ anh, kết quả nửa đường lại nghe tin tức Đồng Mặc gặp chuyện không may, anh liền đi qua bên này. Nghĩ vậy anh cảm thấy áy náy, đành phải nói với Ô Hằng: “Đội đến lúc họp chúng ta sẽ nói chuyện, tôi đi làm việc trước.” Anh nhanh chóng ngắt máy, kéo Đồng Mặc ra khỏi cục, nhưng nghĩ đến việc bên ngoài cục đầy phóng viên nên hai người bước về bãi đỗ xe ở bên trong rồi đi ra ngoài.

Đồng Mặc theo anh lên xe, nhìn thấy con đường quen thuộc cô mở miệng hỏi: “Đội trưởng Ôn, tại sao chúng ta phải về nhà?”

Chẳng lẽ không phải đi đến nơi Vưu Văn bị bắt? Sao phải về nhà?

Ôn Hành Viễn xoay qua, mở hệ thống sưởi trên xe: “Bây giờ Vưu Văn sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng nếu em còn không ăn cơm, không nghỉ ngơi, em chưa đuổi tới thì đã xảy ra chuyện rồi.”

Thực ra vừa nhìn thấy người đàn ông đó anh đã biết người bắt cóc Vưu Văn là ai, bởi vì ông ta thường xuyên xuất hiện bên cạnh Lâm Nam, nhân tiện ăn đũa với người khác. Chỉ là bình thường cũng không náo loạn nhiều, cho nên cảnh sát cũng không có hành động gì nhiều. Nhưng lần này theo phỏng đoán của anh, Lâm Nam bắt cóc Vưu Văn là vì trả thù.

Vưu Chi Nguyên trước khi chết đã viết di chúc để lại tài sản cho Vưu Văn, cho nên hiện tại Lâm Nam nhất định sẽ không làm hại anh ta; hơn nữa Lâm Nam còn đi công tác ở bên ngoài, một hai ngày vẫn chưa thể về được. Không Dẫn lại ra ngoài, vụ án này không thể không dừng lại ở đây một vài ngày. Vì vậy anh phải nhân cơ hội này chăm sóc Đồng Mặc.

Đồng Mặc im lặng, một lời cũng không nói, ngồi yên lặng ở ghế phụ lái, nhìn ra ngoài cửa sổ tự hỏi sao Vưu Văn có thể gây án được.

Xe nhẹ nhàng dừng ở cửa gara. Không còn tiếng động cơ, Đồng Mặc mới chậm chạp tỉnh táo lại. Cô chợt nghĩ, Vưu Chi Nguyên mới chết chưa được bốn mươi giờ, nhưng cô lại có cảm giác dường như đã qua vài ngày. Tất cả mọi việc đều nhanh chóng phát sinh ngay sau đó, không có lấy một phút nghỉ ngơi, mấy chục tiếng liên thân kinh căng thẳng, không được thả lỏng một chút nào.

“Đồng Mặc.”

Ôn Hành Viễn rút chìa khoá xe, gọi cô đang xuất thân.

“Vào đi thôi!”

Lúc này trong sân đã phủ một tầng tuyết trắng, vì đã lâu không có ai tới, mặt đất phủ đầy tuyết đặc biệt trắng tinh khiết, dẫm lên mặt đất thậm chí còn nghe thấy tiếng kêu kệt nhè nhẹ. Ôn Hành Viễn đi trước mở cửa ra.

Trong phòng lạnh một cách đáng sợ, thoát nhìn căn phòng rộng như vậy không có lấy một chút đồ ấm, vốn màu sắc trang hoàng trong căn phòng đã là gam màu lạnh, mùa đông vừa đến lại khiến nó càng thêm lạnh lẽo.

Ôn Hành Viễn đi đến mở tủ lạnh trước mắt nhìn vào bên trong, chỉ có một ít đồ ăn sẵn, vì thế xoay người đi đến cửa đối diện. Đồng Mặc vừa mới bước vào trong nhà đã thấy anh chuẩn bị đi ra ngoài, tưởng trong đội có nhiệm vụ gì, nên thận trọng hỏi anh: “Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Đừng căng thẳng! Tôi đi ra ngoài mua thức ăn, em cứ ngủ một giấc đi. Được rồi, cứ gọi là chủ đi.”

Ôn Hành Viễn làm dịu ngay thần kinh đang căng thẳng của Đồng Mặc, khẽ cười rồi bước vội ra cửa, đi xe xuống siêu thị dưới chân núi mua đồ ăn sơ trường của mình. Nếu đổi lại là lúc bình thường, anh làm gì có tâm trạng đang phá án lại về nhà nấu ăn. Lần này nhìn thấy Đồng Mặc suốt mấy giờ liền không ăn uống lại căng thẳng kiệt sức, quả thật anh không đành lòng. Chỉ sợ cô giải một thân một mình lại không chịu nổi gió táp mưa sa. Huống hồ cô lại còn bị thương, đúng lúc vụ án này đang bị dừng lại, khó có cơ hội để cho cô nghỉ ngơi cho thật tốt, dù sao thì chuyện của Vưu Văn chắc chắn sẽ rất mệt.

Đồng Mặc nghe lời anh lên phòng của mình. Lúc đầu nằm trên giường cô vẫn không cảm thấy được mình mệt mỏi đến thế nào, nhưng sau một phút nằm xuống toàn thân cô dường như không còn nghe theo sự chỉ đạo của bộ não nữa. Một giây trước cô còn nghĩ đến việc nhắm mắt lại nghỉ về vụ án, một giây sau cô đã hoàn toàn chìm sâu vào giấc ngủ.

Ôn Hành Viễn mang theo một đồng hồ ăn vào trong nhà, không thấy bóng dáng Đồng Mặc trong phòng khách, nên anh đoán cô đã ngủ rồi. Anh đưa đồ ăn vào phòng bếp làm nhanh mấy món ăn sáng đơn giản, giống như cơm tập thể, sau đó ngồi ở quầy bar, khoanh tay lại nghĩ đã bao lâu rồi không nấu cơm? Một tháng? Hai tháng? Hay nửa năm?

Anh nhìn qua cảm thấy rất tự hào, sau đó nhẹ nhàng đi lên lầu định gọi Đồng Mặc dậy ăn đã rồi ngủ tiếp. Đùng nôi đến Đồng Mặc, ngay cả anh nhìn một bản thức ăn cũng bị cảm giác đói khát làm mờ cả đầu.

Anh nhẹ nhàng mở cánh cửa đang đóng. Nhìn thấy Đồng Mặc cuộn chân lại thành một khối trên giường, anh cảm thấy trong lòng mềm nhũn, không kiềm chế động tay động chân một chút, có quá thật là rất nhỏ nhắn.

Anh nhẹ nhàng đi chuyển, bồng một làn gió lạnh phả vào mặt. Anh nhìn thoáng qua mới nhớ ra là cửa sổ của phòng này đã hỏng, quên chưa gọi người tới sửa. Sau đó tầm mắt của anh lại chuyển đến Đồng Mặc đang chui trong ổ chăn, cô bé này chẳng lẽ gió lạnh như vậy cũng không chịu nổi?

Mặt cô tái xanh, đôi môi cũng không còn chút màu máu, Ôn Hành Viễn nhìn chăm chăm vào cô trong lòng không biết là cảm giác gì. Anh lại gần cô, vô nhẹ vào bả vai cô: “Đồng Mặc, dậy đi. Bên này lạnh, em qua phòng của tôi.”

Đồng Mặc đang ngủ say nên căn bản không nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng bên tai, hô hấp cô vẫn đều đều, yên lặng ngủ.

Ôn Hành Viễn chạm vào cánh tay bên ngoài chân của cô, lạnh giống như vừa lấy ra từ tủ đá. Anh dừng lại một chút, hai chân cứng ngắc không biết nên làm gì, một lúc sau bỗng nhiên có ai khoác của mình, xóc một góc chăn lên định vòng qua người cô, nhưng đột nhiên lại dừng giữa không trung.

Anh do dự một lúc, cuối cùng vẫn quyết định thu hồi tay lại, duy trì một khoảng cách với Đồng Mặc. Anh nằm thẳng nhìn chăm chăm lên trần nhà, đầu óc trở nên rối mù.

Ôn Hành Viễn quyết định đứng dậy. Vừa mới động đã chạm đến hai chân lạnh như băng của Đồng Mặc, anh sững người, chạm vào ga giường sau lưng Đồng Mặc. Chắc thể chất Đồng Mặc thuộc tính hàn nên ngay cả chỗ cô nằm xuống cũng không có chút nhiệt độ nào. Cả người Đồng Mặc đều giống như một khối băng, không giống anh, không có điều hòa cũng không sao hết.

Đồng Mặc tự mình, kéo lại chăn đắp kín cả cảm mình.

Ôn Hành Viễn nghiêng người, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định nằm xuống vươn hai tay ôm Đồng Mặc trong lòng ngực, đặt cằm trên đầu Đồng Mặc cảm nhận cái lạnh đến tận tâm can.

Đồng Mặc đang cau mày cũng dần dần giãn ra, vô thức cứ sát vào người Ôn Hành Viễn. Anh chính là một cái máy sưởi, có thể cứu vớt thân thể lạnh lẽo của cô.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Đặng Yên

Đến lúc Ôn Hành Viễn tỉnh lại, bên ngoài trời đã dần tối, nhưng tuyết vẫn không ngừng rơi, dường như càng ngày càng nhiều. Anh lìm đìm mở mắt, cúi đầu nhìn thoáng qua Đồng Mặc đang cuộn tròn trong ngực mình, cánh tay đang ôm chặt lấy cổ cũng nhẹ nhàng buông ra. Từ trên giường ngồi dậy, anh vội vàng xuống lầu đem thức ăn đã lạnh ngắt hâm lại.

Đột nhiên cảm thấy lạnh Đồng Mặc cũng từ trong giấc ngủ dần dần tỉnh lại. Cô mở to mắt nhìn căn phòng tối om, mới nhớ tới hôm nay còn phải cùng chú Ôn đi tìm Vưu Văn. Sau đó mới bật người dậy, ngay cả áo khoác cũng chưa kịp mặc liền chạy xuống dưới lầu. Nhìn thấy Ôn Hành Viễn đang bưng đồ ăn đến, cô chạy đến bên người anh: “Xin lỗi chú, cháu ngủ quên mất, bây giờ là mấy giờ? Chúng ta đi thôi.”

Cô nói xong liền chạy tới chỗ đổi giày. Ôn Hành Viễn nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của cô, đành phải đi đến bên cạnh giữ lấy cánh tay cô: “Không vội, ngồi xuống ăn một chút đã.”

Đồng Mặc nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, lại nhìn một bàn đầy đồ ăn khó xử mở miệng: “Tạm thời không ăn cũng không sao, nhưng nếu bọn họ đi chuyển địa điểm nhốt Vưu Văn... Bọn chúng chắc chắn đã biết người dân ông kia đã khai ra chỗ của bọn chúng.”

Anh gõ lên cái trán cô: “Chẳng lẽ bây giờ bọn chúng mới biết hành tung của mình đã bị lộ hay sao? Chắc chắn chúng đã dòei địa điểm ngay từ lúc bắt cóc Vưu Văn rồi.”

Đồng Mặc nghe Ôn Hành Viễn nói như vậy, giật mình nghĩ đến: “Vậy chẳng phải địa điểm mà chúng ta lấy được cũng không có giá trị gì sao?”

Ôn Hành Viễn kéo cô ngồi xuống: “Cứ ăn com đi, đừng suốt ruột. Tôi sẽ nói cho em.”

Anh khẳng định một câu gật đầu với cô, sau đó đặt cái bát trước mặt cô.

Đồng Mặc dừng lại một lúc, sau mới nghe lời lui vào vào miệng. Nhưng chuyện của Vưu Văn vẫn quanh quẩn trong đầu, cô ăn com cũng không biết hương vị gì, một lòng chỉ suy nghĩ đến việc làm thế nào tìm được anh ta.

Nhân lúc Đồng Mặc đang chăm chú ăn com, Ôn Hành Viễn gọi điện thoại cho Vưu Nhiên. Bây giờ Vưu Nhiên đang ngồi ở đại sảnh khách sạn của Lâm Nam. Cô nghĩ có một số việc cô nhất định phải tự mình tìm hiểu thật rõ ràng.

Nhận điện thoại của Ôn Hành Viễn vừa nói chuyện được một lúc thì thấy Lâm Nam đang từ bên ngoài đại sảnh đi vào. Vưu Nhiên nói vào điện thoại một tiếng sau đó cúp máy. Cô đứng dậy đi về phía Lâm Nam ngăn anh ta lại, nhếch khoé miệng.

Lâm Nam vừa nhìn thấy Vưu Nhiên thì cảm thấy rất kinh ngạc.

Anh ta nở một nụ cười: “Chúng ta... đúng là đã lâu không gặp.” Lâm Nam vừa nói vừa nghĩ, lần cuối cùng gặp cô ta là lúc nào? Hình như là lúc cô ta bị đuổi ra khỏi nhà ngay trước mặt. Anh nhớ rõ, ngày đó chính là ngày lễ đính hôn của anh. Nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Vưu Nhiên, Lâm Nam bỗng nhiên biến đổi sắc mặt, khuôn mặt tươi cười biến mất không thấy tung tích: “Sao? Bây giờ sau lưng không có chỗ dựa nữa, nghèo rồi nên nhớ tới vị hôn phu cũ này?”

Vưu Nhiên buông tay: “Anh cảm thấy tôi là người như vậy sao? Tôi lần này tới tìm anh chẳng qua là có việc.”

Sắc mặt của Lâm Nam cũng dần dịu lại, nhún nhún vai: “Cũng đúng, nhưng nếu là vì hoài nghi tôi giết cha cô thì không cần thiết.”

Anh ta nói xong liền đi qua người Vưu Nhiên lại gần thang máy, Vưu Nhiên đưa tay chặn trước mặt anh ta: “Nói cho tôi biết, Vưu Văn hiện giờ ra sao, nếu không...”

“Nếu không? Nếu không thế nào?” Lâm Nam rất có hứng thú muốn xem người phụ nữ này lấy cái gì ra uy hiếp mình.

Vưu Nhiên nhìn xuống đôi giày của chính mình: “Nếu không...Tôi sẽ đem chứng cứ vu oan cho anh đến toà án. À, tôi nghĩ mấy công ty bị anh thu mua chắc chắn rất có hứng thú.”

Lâm Nam trừng mắt, hung dữ nhìn người phụ nữ trước mặt. Nhục điểm lúc trước không nghĩ cô ta vẫn còn giữ. Vưu Nhiên không kiêng kị nhìn thẳng vào mắt anh ta. Tất cả mọi người đều biết Vưu Nhiên có chưa bao giờ để bản thân mình chịu thiệt, chỉ có cô chủ động buông tha cho việc gì, còn không việc cô muốn làm thì nhất định làm đến cùng.

Đồng Mặc nhanh chóng giải quyết bát com không còn một chút gì, bát lớn không còn lấy một hạt com. Ôn Hành Viễn cầm điện thoại nhìn về mặt khao khát của cô, bắt đắcdi dọn bát đĩa, sau đó đi lên lầu cầm lấy áo khoác đưa cho cô: “Có thể đi rồi?”

Cuối cùng Đồng Mặc cũng đợi được những lời này, vì thế cô nhanh chóng khoác áo vào, chạy đến chỗ đổi giày đi giày vào. Lúc này cũng mới qua vài giờ, vậy mà tuyết đã phủ đầy đến mắt cá chân. Cô đem ống quần bỏ vào trong giày, nhanh chóng đến cửa gara đợi Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn mở cửa xe, Đồng Mặc chăm chú nhìn anh khởi động xe.

Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên anh gọi điện thông báo cho Ô Hằng báo anh ta mang theo một số người đến đó kiểm tra trước. Địa điểm mà họ muốn đến là một nhà xưởng bỏ hoang cách biệt thự không xa. Chỗ này với Ôn Hành Viễn mà nói cũng không còn xa lạ gì, bởi vì một số vụ án mạng phát sinh, những khu vực lân cận sao có thể yên tĩnh được. Hơn nữa nhà xưởng bỏ hoang đó đó đặc chống chất, rõ ràng là một địa điểm rất thích hợp để giấu ẩn. Cảnh sát đã sớm trình địa điểm này lên chính phủ, truyền thông cũng đã từng đăng báo nói phá bỏ nơi này và dời đi nơi khác, nhưng sự việc mới tiến hành được một nửa thì không thể không dừng lại vì vấn đề kinh phí.

“Đồng Mặc, qua bên kia nhất định không được rồi kìa rồi. Đây không phải là vấn đề tôi có tin tưởng em hay không, mà là vấn đề liên quan đến sự an toàn của em, em có hiểu không?” Anh dặn dò cô một lần nữa. Vì nhà xưởng bên kia mới làm được một nửa, lại là buổi tối nên có rất nhiều đường ống với những lỗ hổng lớn rất nguy hiểm. Nhưng lại sợ Đồng Mặc nghĩ rằng mình không tin tưởng vào năng lực của cô cho nên anh mới giải thích một câu. Trái lại Đồng Mặc lại rất thận trọng gật đầu.

Vừa rồi Vưu Nhiên đã điện thoại nói với anh, chỉ có hai người canh giữ Vưu Văn. Nhưng rõ ràng tin tức do Lâm Nam cung cấp không thể hoàn toàn tin tưởng, không chừng còn có vài người trong bóng tối. Cho nên để phòng việc ngoài ý muốn, Ô Hằng đã nấp ở chỗ kín đáo trong nhà xưởng chờ họ.

Bên trong nhà xưởng có hai toà nhà bị phá dỡ, lúc này sắc trời đã tối, xung quanh không có lấy một ánh đèn, trên đường lớn tuyết bị gió thổi rơi là tã. Đồng Mặc vừa xuống xe đã đâm phải con đường đã đóng băng suýt nữa thì bị trượt chân. Cô cố gắng ổn định lại thân thể, quay đầu nhìn Ôn Hành Viễn.

Chỉ thấy chú Ôn lấy ra một ít đồ trong xe bỏ vào túi áo, sau đó đưa cho cô một cái đèn pin nhỏ.

“Theo sát tôi”

Đồng Mặc gật đầu, theo sát ngay sau anh. Bây giờ hai người đang ở trên đường cái, men theo con đường nhỏ đi vào nhà xưởng bỏ hoang. Bởi vì tuyết rơi rất nhiều, sắc trời có vẻ sáng hơn so với sắc trời buổi tối bình thường, thậm chí trên không trung còn hiện ra tia sáng hồng hồng. Cách đó không xa, hai toà nhà đó nát lạng yển có vẻ u ám lạnh như băng.

Ôn Hành Viễn đột nhiên hô một câu “Ô Hằng”, Đồng Mặc ngay lập tức nhìn về phía anh. Nhìn thấy hai cái tai nghe nhỏ trên tai anh mới hiểu được Ô Hằng chắc chắn đã tập hợp người xung quanh đây.

Đồng Mặc căng thẳng nhìn chằm chằm vào tầng trệt của căn nhà tan hoang trước mặt, xung quanh tầng trệt được bao vây bởi những đường ống rất lớn. Bên trong không có chút ánh sáng khiến cho căn phòng như một hang động, bọn họ không biết Vưu Văn bị trói ở góc nào, cũng không biết bên cạnh anh ta có bao nhiêu người canh giữ.

Hiền nhiên Ôn Hành Viễn rất quen thuộc với con đường này, anh kéo theo Đồng Mặc đi vào của lớn của nhà xưởng. Lúc này trước mặt cô là một cửa sắt rất lớn, nhưng lại chỉ còn nửa cánh, nửa kia không biết đã mất từ khi nào. Vì đã nhiều năm chưa sử dụng đã kết một tầng gỉ sắt rất dày nên khi chạm vào trên mặt cửa thì cảm thấy đau.

Anh tắt đèn pin trên tay, quay đầu nhìn Đồng Mặc cười trấn an với cô. Đồng Mặc thấy thế cũng nhanh chóng tắt cây đèn trên tay mình. Mặc dù xung quanh tối hơn rất nhiều nhưng do tuyết rơi vào ban đêm nên cơ bản là họ vẫn nhìn thấy đường.

Ôn Hành Viễn dường như đã hạ quyết tâm trong lòng, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Đồng Mặc, sau đó ráo bước nhanh về phía cánh cửa sắt.

Đồng Mặc chăm chú đi theo anh, không biết chân dẫm phải cái gì, một tiếng kéo kẹt vang lên. Ngay lập tức cô tập trung toàn bộ sự chú ý vào cảnh vật xung quanh, nhất là khi hai người đang tiến càng gần đến hai toà nhà đồ sộ, cô càng thêm nể sợ cảnh giác.

“Đội trưởng Ôn!” Cô nhẹ nhàng chạm vào tay anh nhỏ giọng nói: “Tôi qua toà nhà bên này, anh qua toà nhà bên kia. Nếu có phát hiện gì chúng ta lại gặp mặt.”

Cô chỉ chỉ vào hai toà nhà, phân chia hai người ra để tìm kiếm, xảy ra chuyện gì thì liên hệ qua bộ đàm. Mà Ôn Hành Viễn lại nhướn mày, không cần nghĩ đã lắt đầu.

Đồng Mặc sững sờ: “Như vậy có thể rút ngắn được rất nhiều thời gian.” Cô vẫn chưa từ bỏ. Nếu hai người phân công nhau tìm kiếm thì chắc chắn hiệu suất sẽ cao hơn; hơn nữa đối phương chỉ bắt cóc, xung quanh còn có Ô Hằng cùng mọi người đang mai phục. Cô còn có cách liên lạc với anh, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì nguy hiểm, cùng lắm thì cô bị bọn chúng phát hiện đánh nhau một lúc. Về mặt thời gian, cô hoàn toàn tin tưởng mình có thể kiên trì chờ đến khi có người hỗ trợ.

“Tôi không quan tâm đến hiệu suất, tôi chỉ quan tâm đến kết quả, đi theo tôi!”

Sắc mặt anh trầm xuống, chỉ nói một câu, sau đó cũng không nói thêm, tay phải nắm chặt lấy bàn tay cô, khiến cô phải từ bỏ ý định chia ra tìm kiếm. Một lúc sau, Ôn Hành Viễn thấy cử chỉ của cô, quay lại kiên nhẫn giải thích: “Nếu tôi quan tâm đến hiệu suất, tôi sẽ không cho em qua đây. Tôi cho em qua đây chứng minh là tôi tin tưởng em, nhưng tôi cũng phải đảm bảo em được an toàn, một chút ngoài ý muốn cũng không được.” Đôi mắt anh đầy kiên định “Đồng Mặc, đây không chỉ là lời hứa hẹn của cấp trên đối với cấp dưới, mà là lời hứa của chú Ôn, là lời hứa của anh đối với thầy, hiệu trưởng?”

Anh kiên nhẫn giải thích, Đồng Mặc cũng hiểu được vài phần, hạ mi mắt gật đầu.

Cô cũng không muốn chú Ôn phải khó xử.

Thấy cô đã đồng ý, Ôn Hành Viễn dường như thở dài nhẹ nhõm một hơi. Anh dẫn cô vào căn nhà phía bên trái, cả căn phòng chỉ có hai mặt tường, hai bên còn lại đều là khoảng trống, ngay cả lan can cũng không có. Bên trong chông chênh trống rỗng, trên trần có không ít nước nhỏ giọt xuống, ánh sáng ban đêm toả ra tía sáng màu xanh. Hai người nhẹ nhàng kẻ sát tường lại gần cầu thang từng bước đi lên trên. Cả hai đứng trên cùng một độ cao, ánh mắt nhìn khắp bốn phía; Đồng Mặc vênh tai lên cố gắng lắng nghe mọi động tĩnh có liên quan đến Vụ Văn.

Vị thân hình có rất nhỏ bé nên đi trước Ôn Hành Viễn, nên dù phát hiện được mục tiêu thì họ khó mà bị phát hiện. Cô bám vào vách tường đi lên. Cả hai người cẩn thận đi đến tầng ba vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng Vụ Văn, nhưng tới khi đi đến tầng bốn, đôi mắt sắc bén của Đồng Mặc phát hiện thấy một đốm lửa nhỏ.

Cô chợt giữ chặt cánh tay Ôn Hành Viễn ở phía sau: “Chú Ôn, đối diện!”

Ôn Hành Viễn nghe xong, chậm rãi đứng dậy, dẫn Đồng Mặc đi ra cửa cầu thang bên ngoài. Hai người bám vào một vách tường khác dần tiếp cận mặt tường phía bên kia, Ôn Hành Viễn cẩn thận quay đầu, cũng thấy ở góc phòng đối diện hiện lên một ánh lửa. Ánh lửa này chỉ có thể ở cùng tầng mới thấy, ở dưới lầu sẽ không thể nào thấy được. Khó trách lúc này họ ở dưới cũng không thấy một chút ánh sáng nào, may mà chịu khó đi lên trên.

Ôn Hành Viễn nhìn thoáng qua về hướng đó, đứng là ánh lửa xuất phát từ một góc đối diện cầu thang tầng ba. Tuy nhiên, vẫn chưa thể xác định được Vụ Văn có ở đó hay không, chỉ có điều dù sao cũng phải thử một lần.

“Tạm thời tập trung vào mục tiêu ở bên kia. Đồng Mặc, làm tốt vào.” Anh quay đầu nhẹ giọng nói với Đồng Mặc, vừa đưa tay vỗ bả vai động viên cô.

“Vâng!” Đồng Mặc phản kích gật mạnh đầu, hai người liền nhanh chóng đi chuyển xuống lầu.

“Ô Hằng, mục tiêu đã được phát hiện, góc tường bên trái ở tầng ba, cậu chú ý chặn đường thoát của chúng, phòng ngừa bọn chúng dùng thủ thuật che mắt.” Anh vừa đi vừa nói với Ô Hằng.

Đồng thời Ô Hằng đang dẫn theo một số người đang ở bên ngoài nhà xưởng nhận được nhiệm vụ, nhanh chóng chia ra từng tổ bao vây từ phía nhà xưởng, yên lặng chờ đợi ở con đường nhỏ.

Càng tiếp cận gần mục tiêu, tim Đồng Mặc đập càng nhanh. Tiếng lách tách của củi bị đốt cháy truyền đến tai cô, thậm chí còn nghe thấy âm thanh quần áo ma sát rất nhỏ. Cô nhui mày, ở đó nhất định có người.

Đồng Mặc bám lên sàn nhà của tầng ba, đang muốn đứng thẳng dậy xem xét tình huống thì đột nhiên lại bị Ôn Hành Viễn ở phía sau giữ lại, sau đó đặt một khẩu súng ám áp vào tay cô.

Ôn Hành Viễn dùng khẩu ám nói với cô: “Em!”

Khoẻ mặt Đồng Mặc mang theo ý cười, nắm chặt tay đứng thẳng dậy. Rõ ràng nhìn thấy ở góc sáng có hai người đang nằm nhưng lại không hề nhìn thấy bóng dáng Vụ Văn. Cô nhẹ nhàng quay đầu lại, khua tay múa chân diễn tả chỉ có hai người, lại lắc lắc đồng hồ đeo tay ý nói không thấy Vụ Văn. Hoàn cảnh trong phòng không hề xa lạ với Ôn Hành Viễn. Vừa thấy Đồng Mặc báo không thấy Vụ Văn, ngay lập tức anh nghĩ đến địa điểm khác mà Vụ Văn có thể đang bị nhốt. Nơi đó cũng đã từng xảy ra vài vụ án mạng, do có rất bí mật nên nhiều người bỏ qua, tự nhiên lại trở thành một địa điểm che giấu rất tốt, sau đó gột đầu với cô. Nhận được tin hiệu từ anh, Đồng Mặc nhanh chóng lui về bên cạnh anh. Hai người gần như là cùng chạy theo cầu thang đến trước hai người đang nằm: “Cấm nhúc nhích.”

Hai người trên mặt đất không ngờ lại bị người khác tìm được, một người từ trên mặt đất đứng dậy giờ hai tay lên.

“Xung quanh đã bị canh sát bao vây, nếu...”

“A!”

Ôn Hành Viễn chưa nói xong, chỉ nghe thấy tiếng một người bị đánh hét lên ở phía sau. Đồng Mặc xoay người, quát ngã người thứ ba vừa đánh lên xuống đất. Cô nĩa quý trên mặt đất, một đầu gối đè trên gáy hấn ta, đánh mạnh vào đầu hấn bằng tay phải cầm súng.

Bỗng nhiên, phía sau lại xuất hiện thêm ba người, Ôn Hành Viễn quay người đá vào bụng người kia, lại quay lại giữ lấy cô một người khác, nhưng phần eo lại bị người đàn ông lúc nãy nằm trên mặt đất đá một cái.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Đăng Yên

“Ô Hằng!” Ôn Hành Viễn mạnh tay đẩy ngã một người, khẩn cấp liên hệ với Ô Hằng ở bên ngoài. Ô Hằng nhận được mệnh lệnh liền mang theo mấy tổ chạy vào bên trong hiện trường.

Những người đó vừa nghe thấy không được, biết một lát nữa cảnh sát sẽ vào bao vây, nên một người trong đó nhân cơ hội ôm chặt lấy thắt lưng Ôn Hành Viễn, phía sau lại có người chạy đến siết chặt cổ anh. Đồng Mặc ở bên cạnh cũng đang cùng mấy người đàn ông giằng co kịch liệt. Khi thấy cả mấy người đều đang vây quanh người chú Ôn, cô cảm thấy phần nộ. Mặc kệ người khác đang hướng về phía mình, ô dùng súng đánh mạnh vào gáy hấn ta, kết quả là một con dao nhỏ lập tức sượt qua cánh tay cô. Đồng Mặc bị đau, lập tức hạ mồm cắn mũi tên đỏ.

“A...chớ má!” Người đàn ông đó hét ra tiếng vù đau, Đồng Mặc cắn răng tát một cái lên mặt tên nằm dưới đất. Nhặt con dao nhỏ làm cô bị thương lên nệm ra ngoài, rồi chạy đến bên cạnh Ôn Hành Viễn bẻ tay một người trong đó. Ôn Hành Viễn đá xuống một cái, mạnh mẽ kìm giữ gậy của người nọ, ném hấn ta ra thật xa, xoay người nắm lấy cánh tay của một người khác bẻ ngược lại, đồng thời đá mạnh vào hạ thể của người đàn ông đó. Thấy cảnh sát cũng sắp lên đến nơi, mấy người kia nhìn nhau, đem mục tiêu hướng đến Đồng Mặc.

Hai người giữ lấy Đồng Mặc kéo xuống dưới lầu.

“Đồng Mặc!”

Ôn Hành Viễn vừa thấy không tốt, bật người muốn đuổi theo, mấy người còn lại đứng trước mặt ngăn cản anh. Hai tên trong đó bắt lấy Đồng Mặc chạy ra khỏi phòng về phía con đường nhỏ.

Sức lực của hai người đàn ông rõ ràng là lớn hơn Đồng Mặc, cho dù cô giãy như thế nào cũng không thể thoát ra được. Nhưng cô vẫn nắm chặt cây súng trong tay, dù thế nào cũng không thể để rơi xuống. Hai người kia chỉ lo chạy trốn, kéo Đồng

Mặc ra đến con đường nhỏ rồi định ném cô vào trong cái hang, kết quả vừa mới động tay, Đồng Mặc bỗng nhiên kéo cô đứng. Một tiếng “doảng” vang lên hoàn toàn phá vỡ bầu trời đêm yên lặng. Ô Hàng đang chuẩn bị lên trên thì nghe được tiếng súng, lập tức mang theo vài người chạy tới nơi vừa phát ra âm thanh.

“Con khốn, mày dám nổ súng?” Trong đó có một người bị Đồng Mặc bắn trúng cánh tay phải, bị đau quỳ trên mặt đất, mà người còn lại thấy cô nổ súng thì quay qua muốn cướp súng trên tay cô. Đồng Mặc chết cũng không buông tay, cùng hấn ta giằng co. Nghe thấy tiếng súng trong lòng Ôn Hành Viễn cũng ngẩn ra, bởi vì anh không biết người nổ súng là Đồng Mặc hay bọn bất cóc.

Anh nhủ mấy, sắc mặt lạnh lùng đáng sợ, kéo mấy người xung quanh ném trên mặt đất. Một đám người bị đánh đến mặt mũi bầm dập. Không bao lâu sau cảnh sát cũng chạy tới đó, anh cũng chạy nhanh về phía Đồng Mặc bị kéo đi.

Đồng Mặc đột nhiên xoay người, dùng tay trái đánh thật mạnh vào bộ phận phía dưới của tên đó, sau đó nhấn cơ hội nhanh chóng thoát ra. Cô chạy dọc theo con đường ra ngoài nhà xưởng, chạy không lâu sau thì thấy Ô Hàng đang chạy về phía mình, vui mừng chạy qua đồng hồ hoang phế về phía Ô Hàng.

Ô Hàng kéo cô qua một bên, nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra một lượt nhủ mấy hỏi: “Đồng Mặc, không sao chứ?”

Vừa mới hỏi xong, thấy cánh tay của Đồng Mặc thấm máu, Ô Hàng ngay lập tức kéo cô qua: “Sự việc bên này cứ để chúng tôi lo, cô lên trên xe xử lý trước đi.” Ô Hàng ra hiệu cho một đồng nghiệp đưa Đồng Mặc tới xe cảnh sát.

Đồng Mặc lắc đầu, vén tay áo lên dùng khăn tay buộc vào miệng vết thương thật chặt, gậy tiếp theo bỗng nhiên ngã đến đâu gi, nhìn trái nhìn phải một lượt rồi hỏi: “Đội trưởng Ôn đâu?”

Cô không thấy bóng dáng Ôn Hành Viễn, những đồng nghiệp bên cạnh cũng không hiểu ra sao, sắc mặt trở nên căng thẳng. Đồng Mặc mặc kệ Ô Hàng khuyên can kiên quyết chạy về hiện trường. Cô nhớ rõ lúc cô bị kéo đi anh đang bị mấy người ngăn lại. Trái tim cô lúc này như bị bóp chặt, hai chân tức tốc chạy đến bên kia, nhưng chỉ nhìn thấy mấy cảnh sát đang áp chế mấy kẻ bị đánh đến mặt mũi bầm dập. Cô nhìn trái nhìn phải một lượt, kéo tay một đồng nghiệp hỏi: “Đội trưởng Ôn đâu? Mọi người không thấy đội trưởng Ôn sao?”

Đồng nghiệp báy tỏ lúc họ đến đây đã thấy Ôn Hành Viễn chạy đi, cả người Đồng Mặc bỗng nhiên cứng nhắc, nghĩ thầm chắc chắn là chú Ôn đi tìm cô. Sau đó lại nhớ tới hai người bị mình đánh bên kia, vì thế cô không nghĩ ngợi gì liền chạy theo con đường nhỏ mà lúc này cô mới vấp và chạy thoát ra. Trên mặt đất còn có vết máu của tên tội phạm bị cô bắn bị thương, nhưng lại không nhìn thấy một bóng người.

“Đội trưởng Ôn!”

Cô hét to, bốn phía vẫn yên tĩnh như nước. Cô cúi đầu thấy dấu chân hỗn độn trên mặt đất, cũng không biết được dấu chân nào là của chú Ôn. Cô chỉ thấy máu đột nhiên dồn lên, sau đó chạy xung quanh hô to: “Đội trưởng Ôn!”

Đồng Mặc gần như tìm hết con đường nhỏ bên kia nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ôn Hành Viễn, Ô Hàng đuổi tới cũng không hiểu ra sao, giữ chặt cánh tay cô: “Không thấy đội trưởng Ôn sao? Tín hiệu của anh ấy hình như bị gián đoạn, không thể liên hệ. Cũng không tìm thấy Vưu Văn.”

Ô Hàng vừa nói như vậy, hai người nhất thời cảm thấy nan giải. Đồng Mặc cắn răng như nói với Ô Hàng mà cũng như tự nói với chính mình: “Chắc chắn anh ấy ở quanh đây.”

Ô Hàng phái một nửa đi tìm Vưu Văn, nửa còn lại đi tìm Ôn Hành Viễn.

Đồng Mặc tự trách vỗ trán, lo lắng đứng tại chỗ một lúc, sau đó hướng về phía ánh đèn bên góc nhà xưởng bắt đầu tìm kiếm.

“Chú Ôn, chú sao rồi. Có nghe thấy tiếng cháu không?”

Cô gãi đầu, vừa tìm kiếm vừa hét lên nhưng vẫn không nghe thấy tiếng Ôn Hành Viễn đáp lại, đầu óc cô dường như tối lại, cảm thấy lo lắng mũi chua xót, viêm mắt cũng đỏ lên, ra sức thở hỗn hển. Đi qua một đồng rác bên toàn nhà bỏ hoang, ông quần đã bị tuyết bám đầy.

Hiện giờ cái mũi cô đã ửng đỏ, cảm giác áy náy ngập tràn trong cổ. Cô dừng sức mở mắt ngẩng đầu lên: “Chú Ôn...”. Sương trắng trước mắt cũng dần tàn ra, cô cúi đầu đột nhiên phát hiện con dao nhỏ cách đó không xa.

Cô chạy tới vài bước, trên mặt dao không còn vết máu, cô nắm chặt con dao trong tay rồi đứng dậy. Lòng to toàn thân như dìm hết cả lên, da gà cũng nổi cả một tầng. Ánh mắt cô lập tức trở nên mờ dần, mơ hồ không biết đi đâu. Cô lấy tay dùng sức lau nước mắt, lảo đảo đi về phía trước: “Chú Ôn...”

Chú Ôn nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì hết, là do cô chủ động muốn đi theo, hơn nữa là vì cô nên bây giờ mới không thấy chú Ôn. Lần đầu tiên Đồng Mặc cảm thấy sợ hãi. Cảm giác sợ hãi này dường như đã từng xuất hiện, cô nhớ rõ cảm giác này là từ Đồng Nghiễn. Lần đầu tiên cha cô đi kiểm tra khối ung thư, cô cũng cảm giác được chính loại cảm giác này. Hô hấp cũng dần trở nên khó khăn, trong lòng trống rỗng, chỉ có một khoảng không hoang mang không thấy đáy, giống như mất đi thứ gì đó rất quan trọng. Hai chân Đồng Mặc dường như không thể đi chuyển được.

Cô gần như đã chạy hết đầu nhà xưởng, bốn phía đều là vách tường đỏ nát, cây cỏ khô bám đầy xung quanh. Trên mặt đất phía trước trải đầy những hang động nhỏ, cô cẩn thận dẫm lên mặt đất đi về phía trước gọi to: “Chú Ôn, chú có sao không?”

Lúc này Ôn Hành Viễn đang đứng dưới một cái động nhỏ, không ngừng đi chuyển để tìm vị trí có tín hiệu. Từ khi bị hai người kia đẩy vào cái động nhỏ này, tín hiệu liên lạc của anh đã bị cắt đứt. Thật ra cái động này cũng không cao lắm, nhưng mặt ngoài lại vuông góc, hơn nửa hôm nay tuyết rơi nhiều, phía trên vách đá kết một tầng băng mỏng, cần bàn là không có cách nào để đi lên. Trong lòng nhớ tới Đồng Mặc, người luôn bình tĩnh như anh cũng thấy cuống lên.

Sau đó loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi của Đồng Mặc, trái tim đang hốt hoảng của anh mới chùng xuống, khoe miệng cũng nhếch lên. Điều này chứng tỏ cô bé Đồng Mặc đã an toàn rồi.

“Đồng Mặc...”

Anh đáp lại vài tiếng, Đồng Mặc đang đứng bên mấy cái động nhỏ bỗng nhiên sững sờ, vênh tai lên xác định âm thanh này không phải ảo giác, cũng không phải tiếng của ai khác, cô mới thấy yên lòng. Sau đó Đồng Mặc chạy nhanh đến nơi phát ra giọng nói, nửa quỳ trên mặt đất, không dám khẳng định hỏi một câu: “Chú Ôn, chú ở trong đó sao?”

Trong động tối đen cũng không nhìn thấy một bóng người.

“Ừm, em nghĩ cách liên lạc cho Ô Hàng và mọi người...” Ôn Hành Viễn chưa nói xong, cảm nhận được một cơn gió lướt qua người mình, ngoảnh lại đã thấy Đồng Mặc ngồi trước mặt mình. Đồng Mặc nhảy xuống, sau đó ngồi tại chỗ đưa tay ra: “Chú Ôn, chú làm sao vậy?”

Bốn phía tối đen khiến cho cô nghĩ lại mà sợ hãi. Vừa nghe thấy tiếng chú Ôn cô không nghĩ gì mà nhảy xuống, ngộ nhờ cái động này rất cao, như vậy... Chỉ có thể nói may mắn là cô có thể chịu được độ cao này.

Cô lẽ do vừa mới nhảy xuống, Đồng Mặc vẫn chưa thích ứng được với nơi tối đen như mực như mực như vậy.

Trong chớp lát, Ôn Hành Viễn cũng rất sợ hãi, cô chụt dờ khớ dờ cười đi qua chỗ Đồng Mặc, bantay chạm vào khuôn mặt lạnh lẽo của cô: “Em nhảy xuống như vậy làm sao chúng ta có thể lên được.”

Lời của Ôn Hành Viễn khiến cho đầu óc cô nghĩ đến đội trưởng Ôn của Đồng Mặc tỉnh táo lại. Cô sững người, ngẩng đầu nhìn lên cái động, hình ảnh trước mắt cũng dần trở nên rõ ràng, ít nhất cô còn có thể nhìn thấy mặt chú Ôn. Cô cảm thấy lúng túng cúi đầu: “Cháu xin lỗi..., cháu không nghĩ nhiều như vậy,... Chúng ta làm thế nào bây giờ?”

Cô cảm thấy ảo não chửi thầm mình trong lòng, tại sao việc gì cũng không thể làm cho toàn vẹn?

Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, chỉ có thể chịu thua: “Tín hiệu vô tuyến ở nơi này bị gián đoạn, điện thoại di động cũng bị rơi lúc tranh chấp nhau. Cho nên, biện pháp duy nhất là ở đây chờ Ô Hàng.”

Có thể sẽ phải đợi lâu một chút, nhưng anh biết Ô Hàng nhất định sẽ tìm ra. Không phải Đồng Mặc cũng đã tìm thấy anh sao? Chỉ có điều lúc đó đầu óc Đồng Mặc không bình tĩnh nên không kịp nghe anh nói hết, tưởng tượng đến đó Ôn Hành Viễn có cảm giác xúc động muốn cười. Anh cảm thấy Đồng Mặc bây giờ không giống như lúc trước, không ngờ cô bé mặt lạnh ít nói không thích gần gũi người khác lại có lúc sôi sảng như vậy.

Đồng Mặc không cam chịu, đi đến vách động, tay chạm vào một tầng băng mỏng, trong lòng mới nản chí thở dài một hơi. Bây giờ muốn lên trên là hoàn toàn không có khả năng. Sau khi phát hiện Ôn Hành Viễn không có việc gì, Đồng Mặc mới cảm thấy đau đớn phía cánh tay. Cô cẩn thận đưa tay sờ vào trong túi áo, tóc rơi hỗn độn trên vai.

Cô nhớ tới lúc cô mới tới đội cánh tay đã bị con dao của Vưu Văn làm bị thương, chú Ôn gọi cô ra ngoài một mình sắc mặt không được tốt lắm. Cho nên cô không nghĩ đến chuyện nói cho chú Ôn biết cánh tay cô bị thương.

Trong động lạnh hơn nhiều so với trong nhà, đặc biệt là vào lúc rạng sáng và ban đêm, không khí lạnh và ẩm thấp đều không thể xem nhẹ. Chưa đến một lúc, hai người đã cảm thấy lạnh như băng. Nhất là Đồng Mặc, cô cảm thấy như cánh tay cũng không còn là của mình nữa. Hai chân cũng dần mất đi cảm giác, quyết định đi đi lại lại, phòng khi đứng một chỗ quá lâu lại khiến mình trở thành một pho tượng điêu khắc.

Ôn Hành Viễn thấy Đồng Mặc vẫn đứng yên một chỗ bỗng nhiên đi lại, đôi mắt anh loé lên, lại gần cô hỏi: “Rất lạnh phải không?”

Đồng Mặc lắc đầu theo bản năng: “Cứ đi đi lại lại thì sẽ tốt hơn nhiều!”

Cô nhẹ nhàng cắn môi dưới, không định đi chuyển cánh tay của mình, nhưng vẫn không cảm thấy bớt khó chịu, ngược lại càng ngày càng thấy đau đớn. Nhất là xung quanh miệng vết thương bị gió lạnh thổi khiến cô đau đến muốn rơi nước mắt. Cô bước đi chậm lại, móng tay khăm sâu vào lòng bàn tay để lại dấu vết. Cứ chỉ nhớ đó của cô bị Ôn Hành Viễn nhìn thấy, anh thấy đôi môi không có chút sắc đỏ cùng với quai hàm đang nghiền chặt của cô thì rất đau lòng, vì thế giữ chặt cánh tay cô muốn ngăn cô đi lại. Kết quả không cẩn thận dưng phải vết thương. Đồng Mặc bị đau kêu lên một tiếng, lập tức đưa cánh tay ra phía sau.

“Sao vậy?”

Ôn Hành Viễn biến sắc hỏi, Đồng Mặc chuyển động khoe môi lắc đầu: “Không có việc gì đâu, chỉ là vừa nay đụng phải cây cột mà thôi, không có gì đáng ngại.” Cô nói rất bình thường, giọng điệu cũng không khác gì lúc trước. Ôn Hành Viễn bán tín bán nghi nhìn cô, cũng không hỏi thêm điều gì.

Đồng Mặc thở phào nhẹ nhõm, đi qua đi lại để làm cho mình ấm lên.

Hai người có thể nghe thấy âm thanh ngon gió lạnh Ô bên ngoài thổi qua, cô lẽ còn cuốn theo bao ni lông hay đồ vật gì đó bay qua cửa động. Góc này rất heo lạnh, để Ô Hàng tìm được cũng phải mất một khoảng thời gian.

Chỉ có hai người trong động nên không khí rất yên tĩnh, ngay cả người trầm tĩnh như Đồng Mặc cũng cảm thấy rất áp lực. Ôn Hành Viễn không nói lời nào khiến cô thấp tha thấp thỏm, nên cô thử tìm đề tài phá vỡ không khí yên lặng này. Cô ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Ôn Hành Viễn cao hơn nửa cái đầu hốt “Chú Ôn, rốt cuộc Vụ Văn bị làm sao?”

Ôn Hành Viễn không có biểu hiện gì nhìn lên trên cửa động, sau đó nhìn chăm chăm vào Đồng Mặc, đưa tay về phía cô: “Lại đây!”

Đồng Mặc sững sốt, nghi ngờ nhìn anh: “Sao vậy?”

Thấy Đồng Mặc không có ý định di chuyển, anh bắt đầu bước đến trước mặt cô, nâng cánh tay cô lên trước mặt mình sau đó kéo ổng tay áo lên. Đồng Mặc thấy thế lập tức muốn rút tay về, nhưng lại bị anh mạnh mẽ nắm lấy, vùng vẫy không được, dứt khoát cúi đầu không dám nhìn về mặt của Ôn Hành Viễn.

Cô nuốt nước miếng, có cảm giác sợ hãi muốn chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Đặng Yên

Ôn Hành Viễn cời khăn tay ra, tập trung nhìn cô suy nghĩ. Lấy khăn tay của mình nhẹ nhàng buộc lại miệng vết thương của cô, sau đó bỏ cái khăn dính đầy máu của cô vào túi mình. Xong xuôi, anh nhìn chăm chăm vào Đồng Mặc, khiến cô nhớ đến lần trước ở đội anh cũng nhìn vào cánh tay bị thương của cô. Nói thật, miệng vết thương ngày đó cũng đủ làm cho một cô bé rất đau đớn rồi, thế nhưng Đồng Mặc lại không rên lên một tiếng. Không biết là vì cô sợ anh lo lắng hay vì điều gì khác, cô không định nói ra, chắc chắn có lý do. Chỉ là... anh cảm thấy không đành lòng, cũng cảm thấy tức giận, rõ ràng chính mình dù để cô dựa vào nhưng cô vẫn không hề mong muốn lại gần một chút nào. Anh không nhìn được thờ dãi, kéo ổng tay xuống buông cô ra.

Vừa thấy cánh tay bị buông xuống, Đồng Mặc không nói gì cẩn thận giấu cánh tay ra phía sau. Định mở miệng nói nhưng nhìn thấy về mặt không muốn nói của Ôn Hành Viễn lại không biết nói gì. Đành phải cúi thấp đầu, trong lòng rất bứt rứt.

Ôn Hành Viễn không nhanh không chậm mở miệng: “Rất lạnh phải không?”

Đồng Mặc nghe xong vẫn định lúc đầu theo thói quen, Ôn Hành Viễn nhìn gương mặt nhỏ bé kia lại im lặng, không biết suy nghĩ đã bay tới nơi nào. Anh hít một hơi, gằn từng tiếng nói với cô: “Đồng Mặc, có đôi khi nói thật vẫn tốt hơn một mình chịu đựng, nhờ người khác giúp đỡ cũng không phải điều gì đáng xấu hổ. Em một mình một người không thể giải quyết được tất cả mọi vấn đề.”

Cô biết chú Ôn nói điều gì, nhưng cô vẫn không thể trong một khoảng thời gian ngắn có thể tin tưởng mọi người. Cô cảm thấy vết thương của mình, chính mình có thể chịu đựng được, cũng không cần làm phiền người khác.

“Chú Ôn... cháu...”

Ôn Hành Viễn thấy khuôn mặt tái xanh của cô, bỗng nhiên mờ ảo khoác, đến gần Đồng Mặc ôm gọn cô trong lòng ngực. Đồng Mặc ngạc nhiên ngẩng người tại chỗ, càng thêm ngưng ngẩng, vừa ngẩng đầu lên lại cúi xuống, nhất thời không biết làm như thế nào. Âm áp trong ngực toả ra, phủ trên mặt Ôn Hành Viễn: “Chú... chú Ôn...” Giọng nói của cô hơi run rẩy, cả người cũng đờ như tượng.

Anh siết chặt hai tay, cầm đặt trên đầu cô, để cả người Đồng Mặc đều nằm gọn trong áo khoác của anh, ngẩng mặt nhìn theo những hạt tuyết bay tán loạn trong không trung, trấn an nói: “Ô Hăng sẽ tìm được chúng ta nhanh thôi! Cố gắng chịu đựng thêm một lúc nữa.” Anh không biết tại sao mình lại phải làm như vậy, giống như trong lòng có một nguồn lực nào đó thúc đẩy anh tới gần Đồng Mặc. Có lẽ là vì cô là con của Đồng Nghiễn, cũng là đứa con gái duy nhất mà Đồng Nghiễn yêu thương. Trong lòng anh và Đồng Mặc đều lo lắng cho căn bệnh của Đồng Nghiễn, lúc nào cũng nghĩ về ông. Chắc hẳn là yêu ai yêu cả đường đi, anh không nỡ để cho Đồng Mặc phải chịu một chút tủi thân, đau đớn nào.

Lúc này Đồng Mặc không dám ngẩng đầu, đôi mắt màu hổ phách trong đêm tối trong treo vờ cũng, tầm mắt có cố định trước ngực Ôn Hành Viễn. Lần đầu tiên ở gần một người như vậy, cô thể nghe được nhịp tim đập một cách rõ ràng, nhưng nhịp điệu mạnh mẽ như vậy lại làm cô nhớ đến chú Ôn năm đó tràn đầy nhiệt huyết như cô quyết tâm đi trên một con đường.

Lần đầu tiên có gần gũi một người như vậy, cô cho rằng người có thể cho cô một không gian an toàn chỉ có cha mà thôi. Cô cũng tưởng rằng, cả đời này cô có thể tin tưởng dựa vào cũng chỉ có cha mà thôi. Nhưng bây giờ giống như có thứ gì đó trong lòng đang chậm rãi hạ xuống, vội vàng muốn này nắm ở bên trong.

“Híc...”

Đồng Mặc không thích hợp nấc một tiếng, cô nhanh chóng bịt miệng lại, nhưng chưa đến vài giây, lại bắt đầu nấc liên tục. Hơn nữa tần suất càng ngày càng nhiều, không thể khống chế được. Cô xấu hổ cố gắng khống chế âm thanh, nhưng cho dù cô bịt kín miệng, thân hình vẫn có chút phập phồng, không thể tránh được việc phát ra âm thanh.

Âm thanh truyền đến tai Ôn Hành Viễn, anh cười cười sờ đầu Đồng Mặc. Trí nhớ cũng từ đây lòng ấm uớt hiện lên, tất cả những kí ức về Đồng Mặc chưa từng được ghép lại. Bây giờ cũng giống như một cuốn phim dần dần xuất hiện trước mắt, từng nghe Đồng Nghiễn nói về Đồng Mặc. Khi đến cô nhi viện nhận nuôi cô, cô rụt rè sợ hãi giống như một con mèo nhỏ, mờ to đôi mắt không dám đi ra từng bước. Nghe viện trưởng nói Đồng Mặc bị vứt lại ở lề đường cái từ rất nhỏ, sau đó cũng từng được một đôi vợ chồng nhận nuôi. Tuy nhiên, hai vợ chồng đó lại là nông dân, cuộc sống rất khó khăn, tính tình cũng không được tốt, gặp chuyện gì đều lấy đứa bé ra trút giận, nhớ như vậy đã bị họ đánh cho vết thương đầy người.

Sau đó người đàn ông kia lại có tình nhân bên ngoài, người vợ tức giận, nhân lúc trời tối đổ xăng trong phòng tự thiêu. Đồng Mặc may mắn được hàng xóm xung quanh cứu được một mạng, mà hai vợ chồng kia đều bị chết cháy trong phòng. Từ đó về sau Đồng Mặc được đưa tới cô nhi viện, bởi vì tính tình cô hướng nội ít nói, lại rất hay sợ hãi nên không có mấy người muốn nhận nuôi, nhưng Đồng Nghiễn lại khẳng khái rất vừa ý với cô.

Anh không biết Đồng Mặc có còn nhớ rõ đoạn chuyện cũ đó không. Từ một đứa bé hướng nội hay sợ hãi giờ đã trở thành một cô gái dũng cảm có trách nhiệm, Đồng Nghiễn dạy giỏi, Đồng Mặc cũng học rất tốt. Anh không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn là cô đã tìm được một gia đình, có mục tiêu để theo đuổi, không đến mức chuyện gì cũng không được như ý lại khiến cô trở nên suy sụp, may mắn cô dựa vào Đồng Nghiễn mà vươn lên. Anh cũng rất may mắn, cũng có thể vươn lên.

Từ đầu đến cuối tay cô vẫn đặt hai bên sườn, cơ thể cũng không dám có động tác gì quá lớn, cứ như vậy dựa vào trong lòng chú Ôn. Đầu óc cô trống rỗng, thân thể lạnh như băng cũng dần trở nên ấm lên, dĩ nhiên khuôn mặt cô cũng dần nóng bừng, ngập ngừng một lúc lâu có mới lấy dũng khí hỏi: “Chú Ôn, sao lại chọn cháu?” Giọng nói nhẹ nhàng của cô trong bóng tối lại có chút mờ hồ.

Trong mắt Ôn Hành Viễn như có sương mờ, anh mỉm cười không trả lời.

Hiện tại, đó là một lời hứa đối với Đồng Nghiễn.

Tuyệt bên ngoài càng ngày càng dày đặc, Ô Hăng và mọi người ở bên trên cũng dần tới đây. Tai Đồng Mặc bỗng nhiên nghe thấy âm thanh đầm lên tuyết, nhưng không phải chỉ của một hai người, nên có thể khẳng định chắc chắn là Ô Hăng và mọi người đang đến gần. Cô quên hết tất cả đôi mắt long lanh mờ to dường như thấy cả một tia sáng: “Ô Hăng họ tới đây rồi!”

“Ừm!” Anh cười trả lời.

Đồng Mặc đi lên phía trước. Cách chỗ cô đứng không xa đồ vật chồng chất lên nhau, nhìn thấy bầu trời đêm bao la, những bóng tuyết không tiếng động rơi trên người cô, tạo ra một cảm giác mát lạnh, nhưng trong lòng cô càng lúc lại càng ấm áp.

Bị kéo ra phía trước, đập vào mắt Ôn Hành Viễn là nửa khuôn mặt Đồng Mặc. Phía sau cô là bầu trời đêm bao la, xung quanh những hạt tuyết bay tán loạn, anh chỉ cảm thấy, một thoáng kia Đồng Mặc thật chói mắt. Tự như trong sinh mệnh của anh xuất hiện một hành tinh, khiến cho cuộc sống của anh đi lệch quỹ đạo. Anh nghĩ rằng từ đó về sau, cô và anh sẽ xoay bên cạnh nhau, không thể tách rời.

Anh đã nghĩ rằng Đồng Nghiễn là người thân duy nhất của mình, hiện giờ, duy nhất này sợ là đã bị Đồng Mặc phá vỡ. Hiện tại cô cũng giống như người thân của anh, có thể dựa vào anh, có thể đồng hành bên anh.

“Đội trưởng Ôn, vẫn chưa tìm được Vụ Văn, có phải bọn họ ở chỗ khác không?” Ô Hăng thấy Ôn Hành Viễn bước lên, nhanh chóng giải thích rõ tình hình cho anh. Cho dù mấy tổ đã chia ra tìm kiếm khắp phòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng Vụ Văn, vì thế Ô Hăng mới nghĩ cần báo là Vụ Văn không ở đây.

Ôn Hành Viễn nhìn Đồng Mặc rồi nói với Ô Hăng: “Cậu theo tôi là được, mọi người đều có thể trở về, đã tìm kiếm cả đêm rồi, còn nữa, đưa Đồng Mặc về bệnh viện.”

Ôn Hành Viễn dặn dò xong mới bước chân đi, Đồng Mặc thấy bóng dáng Ôn Hành Viễn và Ô Hằng đi phía trước liền đuổi theo: “Đội trưởng Ôn!”

Anh để cô lại chắc chắn là vì chuyện của Vuư Văn.

Cô không để ý đến miệng vết thương của mình, ra sức đuổi theo. Ô Hằng nghe tiếng cô vang lên phía sau, cũng định đi chậm lại đợi cô. Ôn Hành Viễn bước đi càng nhanh: “Cậu cứ đi đi!” Anh vừa nói xong với Ô Hằng thì gọi điện ngay cho một đồng nghiệp, vì thế Đồng Mặc đang chạy theo phía sau cũng bị một đồng nghiệp giữ lại: “Đồng Mặc, đội trưởng Ôn nói bên kia anh ấy với Ô Hằng đi là được rồi, đừng tới đưa cô vào bệnh viện.”

Đồng Mặc thấy bóng dáng Ôn Hành Viễn biến mất, há miệng không thể nói gì.

Ô Hằng không hiểu tại sao Ôn Hành Viễn giữ cô ở phía sau không cho đi theo, cho đến khi cùng anh vào nơi nhốt Vuư Văn anh ta mới hiểu ra.

Căn phòng này ở phía sau tầng hầm, có thể trước kia dùng để trữ hàng, nhưng bây giờ khi họ mới bước vào bên trong để làm nhiệm vụ thì bị một mùi ẩm ướt tanh hôi đã xộc lên, một màu đen bao phủ phía dưới. Ô Hằng lấy đèn pin từ trong túi ra, vừa mới mở lên đã bị cảnh trước mặt hù dọa.

Trên mặt đất cách đó không xa có không dưới mười thi thể, có thi thể đã hư thối thành đồng xương, có thi thể cứng đờ đã hoàn toàn biến dạng. Ô Hằng nghi hoặc nhìn về sắc mặt bình tĩnh của Ôn Hành Viễn “Đây là...?” Anh ta hoàn toàn không ngờ đội trưởng Ôn lại mang mình vào nơi như thế này, lại không ngờ phía dưới nhà xưởng lại có một nơi khiến người ta sồn gãi óc như vậy.

“Ô đây đã phát sinh vài vụ án mạng, gần đây còn là chỗ mai táng thi thể trong thôn, gọi là chỗ mai táng thực chất là nơi mọi người vứt bỏ thi thể.”

Ôn Hành Viễn vừa đi vừa giải thích, sợ dĩ anh biết đến nơi này là vì lần trước anh điều tra một vụ án bắt cóc cũng đã từng tìm hiểu qua. Ô Hằng vẫn là lần đầu tiên nghe nói đến chỗ mai táng, trong lòng trầm xuống. Khó trách vừa rồi Ôn Hành Viễn muốn ngăn cản Đồng Mặc đến đây. Anh ta là một người dân ông mà mỗi nhìn thấy cũng không kìm được cảm giác ghê tởm chứ nói gì đến một cô gái như Đồng Mặc.

Tầng hầm dưới mặt đất ẩm u rất đáng sợ, họ vừa nhìn thấy Vuư Văn bị trói trên ghế đầu buồng thông xuống. Nghe được động tĩnh của hai người, Vuư Văn giật mí mắt, khó khăn ngẩng đầu lên, sắc mặt anh ta trắng bệch như tờ giấy trắng. Lúc nhìn thấy là Ôn Hành Viễn và Ô Hằng, nhin không được khẽ hô một tiếng: “Đến còn chậm hơn so với tưởng tượng của tôi! Chắc không phiền phức đến mức chờ tôi cảm ơn đâu.”

Ô Hằng không quan tâm anh ta nói gì, đến gần coi bỏ dây thừng trên người anh ta, nâng người anh ta từ trên ghế dựa đứng lên. Với cơ thể Vuư Văn hiện tại tốt nhất là không nên chạy đi đâu cả, trái phải đều có vết thương, trên mặt cũng bị người ta đánh cho bị thương, gần như không nhìn ra bộ dạng ban đầu. Vuư Văn vừa đứng lên, chân như nhũn ra, phải vào vào ghế anh ta cố gắng mở đôi mắt sưng húp của mình, ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Hành Viễn. Mới đi được vài bước mở miệng hỏi: “Bông hoa nhỏ không chết phải không?”

Ôn Hành Viễn sững sốt, dừng ánh mắt kì lạ nhìn anh ta: “Không cần quan tâm đến.”

Vuư Văn nhếch nhếch miệng cười nhạt, nói thêm một câu “Già vò đứng đắn”. Chỉ có điều nghe được lời Ôn Hành Viễn vừa nói anh ta cũng biết là không cần phải lo lắng nữa, bông hoa nhỏ không sao.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: *Galanthus*

Biên tập: *Đặng Yên*

Đồng Mặc bị đồng nghiệp mang về bệnh viện khâu trùng khâu lại vết thương, bác sĩ coi khăn tay nhìn miệng vết thương rất bội phục liếc nhìn cô. Đây chính là bệnh viện mà Đồng Nghiễn nằm, nên bác sĩ cũng không xa lạ gì với cô bé thường xuyên đi qua bệnh viện này. Nhanh chóng xử lý miệng vết thương của cô thật tốt.

Vốn đang định qua thăm Đồng Nghiễn, lại dẫn do suy nghĩ có nên ở lại chỗ ông một đêm hay không, nhưng nghĩ lại bản thân còn đang bị thương, hơn nữa giờ cũng đã khuya nên Đồng Mặc quyết định không đi nữa. Đúng lúc đó, Ôn Hành Viễn từ cục cảnh sát chạy đến bệnh viện. Vừa nhìn thấy Đồng Mặc anh liền kéo cô ra khỏi phòng bệnh.

Cô không hỏi lý do để cô về trước, cũng không hỏi chuyện về Vuư Văn, bởi vì cô biết chủ Ôn đã tìm được Vuư Văn. Hơn nữa không cho cô đi theo chắc hẳn có lý do, nên cô ngoan ngoãn theo sau anh trở về nhà.

Lúc này hệ thống sưởi trong nhà đã nóng hơn lúc trước rất nhiều, ngay cả cửa sổ phòng cô cũng đã được sửa lại. Chẳng lẽ chủ Ôn gọi người tới sửa? Chủ ấy biết cửa bị hỏng sao?

Trong mắt cô hiện lên một tia biết ơn, nằm trên giường suy nghĩ một lúc vẫn quyết định nói cảm ơn Ôn Hành Viễn.

Phòng Ôn Hành Viễn vẫn khép hờ nên Đồng Mặc gõ cửa, nghe tiếng anh đáp lại mới mở cửa ra. Vừa mới mở cửa ra cô liền nhìn thấy nửa thân trên để trần của chủ Ôn, trên lưng quang một băng vải dài. Cô hơi bất ngờ, nắm tay trên cửa cũng quên không buông xuống. Đến lúc phản ứng lại mới quay người xin lỗi mà Ôn Hành Viễn nhìn thấy bộ dạng khó khăn của cô thì khoe miệng nhếch lên tươi cười.

Cô biết chủ Ôn cao như vậy chắc chắn rất rắn chắc, nhưng không ngờ rắn chắc đến thế.

“Híc...” Giây tiếp theo sau khi xoay người lại bị nắc cụt, cô dồn sức che miệng mình, muốn làm âm thanh nhỏ xuống. Ôn Hành Viễn ở phía sau cô vừa mới thay băng nên không tiện mặc áo, sợ có khó xử đành phải lấy áo khoác khoác lên người, sau đó đi đến trước mặt cô một tay lướt qua đầu cô giúp cô đóng cửa, nhân tiện hỏi: “Có việc gì vậy?”

“Híc... không...” Đồng Mặc theo bản năng lắc đầu, lại nhớ đến lý do mình qua đây, vì thế lại xoay người xấu hổ cười: “Híc... cháu muốn...híc...”

Thấy cô ấp úng nói một câu cũng không rõ, anh kéo cô tới phòng bếp, mở tủ ra lấy một thìa đường đưa đến trước mặt cô: “Ăn đường từ từ sẽ tốt hơn nhiều.”

Đồng Mặc mở to mắt nhìn thìa đường trước mặt, vẫn nắc nức liên tục. Vì để ngăn lại nên cô đành phải mở miệng đem toàn bộ đường đổ vào miệng, vị ngọt chán ngấy kia nháy mắt tràn ngập khoang miệng, hai hàng lông mày cũng không nhịn được mà cau lại. Nói thật, cô không hề thích ăn đồ ngọt chứ đừng nói đến cả một thìa đường.

Đồng Mặc không hiểu tại sao cô lại bị nắc nức mỗi lần trước khi bị nắc cô đều có một cảm giác căng thẳng không nói được.

Cô nhìn chăm chăm vào một bên sườn mặt chủ Ôn đứng cách đó không xa đang sửa lại ly đường, đường cong lưng đàng sau và cơ bắp cuộn cuộn khiến cho cô nghĩ đến sức mạnh tiềm ẩn bên trong. Đây là cơ thể hoàn hảo nhất của người đàn ông, là khát vọng vĩnh viễn không chiếm được từ nhỏ của cô.

Sau đó Ôn Hành Viễn lại gần Đồng Mặc: “Không nắc nữa phải không?”

Nghe anh nói như vậy, Đồng Mặc mới phản ứng lại, đúng là không còn nắc nữa, chẳng lẽ đường còn có lợi như vậy? Cô cảm thấy thật thần kì gật đầu nói: “Cảm ơn chủ!”

Chủ Ôn cười: “Đi ngủ sớm một chút đi.” sau đó mới bước lên cầu thang lầu hai. Tầm mắt Đồng Mặc nhìn thấy vết thương trên lưng anh thì sống mũi cay cay.

Liên tục gặp những việc khiến cho tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, nhất là thể xác. Vừa mới lên lầu nằm xuống cô đã ngủ say, mệt đến thế, nhưng một lòng nhớ đến vụ án nên mới sáng sớm tinh mơ cô đã tỉnh lại. Cô mới bước ra cửa đã thấy cửa phòng Ôn Hành Viễn mở ra, cô vừa đến gần thấy giường rất sạch sẽ giống như không có ai ngủ qua.

Cô mang theo nghi hoặc nhanh chóng rửa mặt xong liền chạy tới cục cảnh sát, nghĩ rằng chủ Ôn chắc dậy sớm hơn cô rất nhiều nên đã tới cục trước rồi. Tuy nhiên, khi đến khi tới cơ quan Đồng Mặc lại không thấy Ôn Hành Viễn nhưng lại gặp một người cô không ngờ tới – Lâm Nam

Bây giờ Lâm Nam đang ở căn phòng để thấy nhất ở cục cảnh sát, Đồng Mặc vừa vào đã thấy anh ta ngồi đó. Anh ta nhìn thấy cô dường như nhớ đến điều gì đó liền xoay người đánh giá Đồng Mặc, thốt lên một tiếng: “Không ngờ cô còn trẻ nhưng lại chăm chỉ học tập như vậy, đội cảnh sát này đúng là nhân tài tầng tầng lớp lớp.”

Mọi người đều quan sát Lâm Nam nhìn Đồng Mặc mà nói, vì thế tất cả đều hướng ánh mắt về phía cô. Mặc dù không ai hiểu được Lâm Nam đang nói gì nhưng trực giác đều cảm thấy rằng hai người này nhất định đã từng có chuyện gì đó. Một số người càng ngày càng cảm thấy thắc mắc về Đồng Mặc, cô chẳng qua cũng là nhân viên như họ nhưng lại có quan hệ với rất nhiều người có chức vụ cao đến vậy? Đường như cấp trên đặc biệt chiều cô đến cô, như đội trưởng Ôn, Ô Hằng, thậm chí còn cả đội phó? Cô sao có thể vào đội, hơn nữa nghe nói hôm qua đội trưởng Ôn còn vì cô mà đặt án kiện qua một bên, điều này càng khiến nhiều người suy đoán xem ai là người hậu thuẫn cho cô.

Tổng Ninh cũng biết được tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, qua một đêm tự hỏi, cô đã ở nơi này chờ Đồng Mặc từ sớm. Thấy Đồng Mặc ngồi vào ghế phía sau, cô mới cảm theo tư liệu chuẩn bị từ buổi tối qua chỗ Đồng Mặc.

“Tim đội trưởng Ôn sao?” Tổng Ninh thấy ánh mắt Đồng Mặc tìm kiếm xung quanh, vừa hỏi vừa lấy ghế dựa ngồi bên cạnh Đồng Mặc. Đồng Mặc quay đầu nhìn Tổng Ninh một cái, không trả lời.

Tổng Ninh cảm thấy không được vui, đặt tư liệu trên tay xuống, khoe miệng mang theo ý cười tiếp tục nói: “Nguyên nhân Vụ Nhiên báo có tham gia điều tra chắc là vì Vụ Văn rồi.”

Vừa nghe Tổng Ninh nói như vậy, hai bàn tay đang bận rộn của Đồng Mặc mới dừng lại, cô khó hiểu nhìn Tổng Ninh.

Thấy cô có phản ứng, Tổng Ninh mới vừa lòng nói tiếp: “Tuy rằng trên báo cáo không xếp Vụ Văn vào hàng nghi phạm, nhưng tôi biết anh ta chính là nhân vật trung tâm của vụ án này, ngay cả người chỉ cùng cha khác mẹ cũng không hề tin tưởng anh ta.” Cô ấy vừa nói vừa lại gần Đồng Mặc, tới gần bên tại cô mới dừng lại, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ cô không tin Vụ Văn là hung thủ, có thể cô sẽ nghĩ cách để anh ta thoát khỏi nghi vấn, nhưng mà Đồng Mặc, tôi có thể tìm được đầy đủ bằng chứng, chính tay tôi sẽ đưa Vụ Văn vào tù.”

Đồng Mặc nhủ rằng: “Trước mắt anh ta cũng chỉ là một trong những đối tượng tình nghi mà thôi, không phải sao?”

“Vậy cô có dám cược với tôi rồi cuộc Vụ Văn có phải là hung thủ hay không không?”

Tổng Ninh vừa mới đi chưa lâu thì Vụ Nhiên đã từ bên ngoài bước vào trong phòng. Khuôn mặt cô ta trước sau như một nhưng khi nhìn thấy Lâm Nam ngồi đối diện cô ta đang mỉm cười, miệng cô bỗng nhiên giật giật. Cô ta không thích điệu bộ này của anh ta chút nào.

Lâm Nam đứng dậy, cầm cái hộp nhỏ phía sau đặt trước mặt Vụ Nhiên.

“Xem như là một chút lễ vật gấp mặt, cô nhất định sẽ hài lòng.”

Anh ta nhưn mây, mỉm cười chuyển món đồ qua. Hai mắt Vụ Nhiên nhìn anh ta chăm chú, rồi nhanh chóng mở cái hộp ra, dường như là ngay một giây sau cô đã đóng cái hộp lại. Đồng Mặc thấy sắc mặt Vụ Nhiên bỗng nhiên tái mét, trái lại khuôn mặt Lâm Nam dường như rất ung dung

Đồng Mặc không nhìn thấy thứ gì là lễ vật trong cái hộp đó là cái gì cô thể khiến cho Vụ Nhiên luôn bình tĩnh cũng phải biến sắc.

Trên mặt Lâm Nam cười cười khó hiểu, chỉ thấy anh ta nhưm mây vỗ vỗ lên quần áo của mình, không nói bất cứ điều gì cứ như vậy đi ra khỏi phòng. Vụ Nhiên bỏ cái hộp nhỏ vào trong túi áo, nhìn quanh phòng rồi bước về phía Đồng Mặc, chưa để Đồng Mặc kịp mở miệng đã kéo cô ra khỏi phòng.

“Đội phó, chúng ta đi đâu vậy?” Vụ Nhiên đi rất nhanh, Đồng Mặc phải cố hết sức mới theo kịp tốc độ của cô ấy. Đối với thối mác của cô, Vụ Nhiên cũng không giải thích gì, lập tức đưa cô ra khỏi cục cảnh sát, lên ô tô rồi mang cô tới bệnh viện. Khi lại bị kéo xuống xe Đồng Mặc mơ hồ nghĩ ra điều gì, đến khi bước vào phòng bệnh cô mới bình tĩnh.

Căn phòng này là phòng chăm sóc đặc biệt, trong phòng có một cái giường, lúc này Vụ Văn đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Đồng Mặc xoay người nhìn Vụ Nhiên, cô phát hiện ra ánh mắt Vụ Nhiên vẫn không rời khỏi Vụ Văn nằm trên giường, sau đó mới dạn dỏ Đồng Mặc: “Tôi mặc kệ có dùng phương pháp gì, cho dù là cưỡng ép hay dụ dỗ đều phải hỏi được ngày đó anh ta ở đâu. Nếu đúng như dự đoán của Tổng Ninh, tôi nhất định không để cô tên súc sinh này sống yên ổn.”

Đồng Mặc có thể thấy ánh mắt ám hiểm rõ ràng của Vụ Nhiên, cô ta nói xong câu đó liền bước ra khỏi phòng bệnh.

Tổng Ninh dự đoán thủ phạm có lẽ là Vụ Văn. Thế nhưng, anh ta thật sự là hung thủ sao? Đồng Mặc nhìn khuôn mặt vô hại đã không còn kiêu ngạo như thường không thể tưởng tượng được bộ dáng anh ta chính là hung thủ giết chết cha của mình.

Đột nhiên nhớ tới điều gì, Đồng Mặc lấy điện thoại đi động gọi cho Ôn Hành Viễn. Đội mới lúc điện thoại mới có người nhắc máy, Đồng Mặc nghe thấy âm thanh bên kia có vẻ rất ồn ào, tiếng của chú Ôn cũng bị ngắt quãng. Cô liếc mắt nhìn người đang nằm trên giường bệnh rồi ra ngoài ban công hỏi: “Chú Ôn, báo cáo điều tra về Không Dẫn thế nào rồi ạ?”

Ôn Hành Viễn đang từ chỗ Không Dẫn gấp rút trở về, lúc nhận nhiệm vụ dừng lại ở một cái quán nhỏ. Bên trong có rất nhiều người, Ôn Hành Viễn không nghe rõ Đồng Mặc nói gì nhưng khi nghe được hai từ Không Dẫn thì cũng đại khái đoán được vấn đề cô muốn hỏi nên anh vừa tìm chỗ ít người vừa lớn tiếng nói: “Cũng tương đối, có lẽ tối nay sẽ có. Tận thế về hội nghị đột xuất tối nay, nếu tôi không đến đúng giờ, em hãy nói với Ô Hằng một tiếng.”

“Vâng!” Cô lên tiếng, sau đó điện thoại đột nhiên trở nên yên tĩnh. Cô muốn hỏi anh nhưng mở miệng ra lại biến mất không thấy âm hồ, đang do dự cầm điện thoại, bên kia lại truyền đến âm thanh của Ôn Hành Viễn: “Đồng Mặc!”

“Em mới gần từ của tôi, nếu giữa trưa mọi người quí bận thì hãy lấy ra cho mọi người ăn.” Vừa dạn dỏ xong, anh dứt khoát ngắt điện thoại. Đồng Mặc ngẩn người, một lúc sau mới bỏ điện thoại vào túi áo, bước vào trong phòng bệnh. Cô vừa mới bước vào cửa đã thấy Vụ Văn mở to mắt nhìn chăm chăm vào cô.

“Anh... tỉnh rồi?” Cô ngẩn ra, hỏi một tiếng rồi kéo chiếc ghế đầu giường ngồi xuống.

“Bông hoa nhỏ, có biết không? Lúc đầu tôi còn mong tình lại được nhìn thấy cô, chỉ có điều...” Sắc mặt anh ta có vẻ tốt hơn “Bây giờ tôi không mong được gặp cô cũng không muốn nhìn thấy cô một chút nào. Phần cô nói với Vụ Nhiên, nếu muốn tôi mở miệng thì báo cô ta tìm cho tôi một cô giúp việc.”

Ý tứ đuổi khách trong lời của anh ta không phải Đồng Mặc không hiểu, nhưng cô biết đây là nhiệm vụ của cô cũng là bài toán khó giải đáp trong lòng cô. Cho nên mặc kệ Vụ Văn nói gì cô cũng phải nghĩ cách khiến cho anh ta mở miệng.

“Anh là hung thủ sao?” Đồng Mặc đứng lên, đi đến bên giường bệnh của Vụ Văn, vừa nói xong liền dõi theo mọi biến động của anh ta. Đây là nghi vấn đồng thời cũng là một câu hỏi. Cô không dám chủ quan kết luận rằng anh ta không phải là hung thủ nhưng trong lòng cô có thể cảm giác được. Nếu anh ta là hung thủ thì anh ta sẽ không có biểu tình này.

Vụ Văn đầu tiên hơi bất ngờ, sau đó cúi đầu khẽ nhếch khoe miệng cười nhạo. Nếu một người mang mặt nạ quá lâu thì chắc chắn sẽ có ngày cảm thấy mệt mỏi, mà bây giờ Vụ Văn dường như đã mệt mỏi đến cùng cực. Đồng Mặc chú ý tới mắt anh ta bỗng nhiên mở lên, trong mắt còn mang theo chút ánh sáng trong suốt. Tuy rằng cô không thể lý giải nội tâm Vụ Văn đang dao động mãnh liệt nhưng cô có thể thử đứng ở góc độ người xem để suy nghĩ.

Quý Văn Huyền chết, thật ra anh ta rất đau khổ. Vụ Chi Nguyên chết, mặc dù anh ta luôn nói rằng mình rất vui về những người thật sự vui về sẽ đi tìm Lâm Nam để chất vấn hay sao? Người thật sự vui về sẽ bước vào ngôi biệt thự đó sao? Người thật sự vui về sẽ luôn cố gắng nhắc đi nhắc lại niềm vui của mình, giống như là muốn cho cả thế giới biết anh ta rất vui về. Đó gần như đều là tư lấy có lừa mình dối người.

Đồng Mặc không muốn tin Vụ Văn là hung thủ cũng không dám tin anh ta là hung thủ. Chỉ cần anh ta nói ra ngày hôm đó mình đã đi đâu, cô nhất định sẽ cố gắng hết sức loại anh ta ra khỏi đối tượng tình nghi, chứng minh anh ta trong sạch.

“Có thực sự hiểu tôi sao?” Vụ Văn nhìn chăm chăm vào mắt Đồng Mặc hỏi lại một câu, đến khi Đồng Mặc gạt mình phản ứng lại anh ta đã dời tầm mắt, tự cười nhạo chính mình: “Vậy thì không cần tò vè hiểu tôi như vậy.”

Anh ta là hung thủ sao? Là người đã từng không ít lần bị người ta chìa mũi dao vào người, là người đã vài lần suýt chết.

“Anh...”

“Tôi thì sao? Vụ Nhiên chẳng phải đang chờ đưa tôi vào tù hay sao. Nhờ có chuyện lời, tôi ở đây chờ cô ta” Không đợi Đồng Mặc nói ra suy nghĩ trong lòng, Vụ Văn đã ngắt lời cô. Đồng Mặc không biết nói gì, một Vụ Văn như vậy có không biết có thể nói gì để động viên anh ta cũng muốn biết nguyên nhân tại sao anh ta nhất định không mở miệng, không biết rằng anh ta nói mình là hung thủ là thật hay chỉ do tức giận nhất thời.

“Tôi không biết gia đình anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết nếu anh không nói thì anh có thể bị nghi là hung thủ, sau này như thế nào? Anh có nghĩ tới...”

“Sau này?” Sắc mặt Vụ Văn trắng bệch, bàn tay từ trong chân đưa ra, chỉ ra ngoài cửa “Lúc trước là tôi cho có sắc mặt hoà nhã, giờ tôi khuyên nhanh chóng có ra khỏi đây.” Anh ta không thích người khác dò xét nội tâm mình, không thích người khác quấy rầy suy nghĩ của anh ta, càng thống thích người khác nhìn thấu tâm tư mà anh ta trăm phương nghìn kế che giấu.

Mà khi anh ta vừa đưa tay ra, Đồng Mặc liền nhìn thấy bàn tay trái của anh ta đã không còn ngón áp út, trong lòng cô như bị ai đó thắt chặt. Đột nhiên nghĩ đến Lâm Nam vừa mới đưa “lễ vật” cho Vụ Nhiên, cô cũng bị suy nghĩ trong lòng mình dọa sợ. Có nhưn chặt hai hàng lông mày năm lấy cô tay Vụ Văn: “Đây là do Lâm Nam gây ra đúng không?” Âm thanh của cô mang theo chút ghen ngào trong có họng. Vụ Văn theo bản năng giãy khỏi tay cô, đem tay giấu vào trong chân, khoe miệng nhếch lên một nụ cười Đồng Mặc không nhìn thấu: “Đau lòng sao?”

Đồng Mặc không để ý đến lời nói của anh ta, hỏi ngược lại thái độ thay đổi đột ngột của Vụ Nhiên, trong đầu tư suy nghĩ đến trong cái hộp là ngón tay của Vụ Văn, lòng cô như bị ai nắm chặt không chịu buông. Cô nóng lòng muốn biết tất cả, vụ án này có rất nhiều nghi vấn, đầu óc cô nhất thời không thể nghĩ thông được, bần lôn này như một cái động đèn tối không thấy đáy, thu hút cô đi thật sâu vào bên trong nhưng lại không tìm thấy lối ra.

Vụ Văn thấy sắc mặt cô thay đổi, dường như đoán được điều gì, miệng nhếch lên một ý cười tỏ vẻ khinh miệt: “Vụ Nhiên nhìn thấy có phản ứng gì? Ném đi chứ gì?”

Vụ Văn nghĩ rằng Vụ Nhiên chắc hẳn đã ném đi. Vụ Nhiên cảm ghét anh ta đến vậy, sao có thể tha cho một bộ phận nào trên người anh ta đâu. Nghĩ đến lời nói của Lâm Nam ngày hôm qua anh ta liền cảm thấy buồn cười.

Đồng Mặc không rõ trong lòng cô đang có cảm giác gì, nhìn đến biểu tình của Vụ Văn lúc này, cô không khỏi nghĩ đến những lời chú Ôn đã nói với cô ngày hôm qua, đối khi nói thật tốt hơn nhiều so với tư mình chịu đựng, nhờ người khác giúp đỡ không phải chuyện mất mặt gì, một mình một người không thể giải quyết được tất cả mọi vấn đề. Với cô là như vậy, với Vụ Văn thì có gì khác?

Chúng cô có thể lừa dối, nhưng nội tâm con người thì không thể nào gạt ai được. Đồng Mặc nghĩ rằng Vụ Văn vô tình để lộ nội tâm ra ngoài mà vừa vịn có lại bất gặp được. Cô lặng lẽ hạ quyết tâm, đứng một lúc rồi mới bước ra khỏi phòng bệnh.

Cô tin tưởng Vụ Văn chắc chắn không phải hung thủ.

Cho nên, màn đánh cuộc với Tống Ninh, cô nhất định không nhượng bộ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: *Viết xong mới bỗng nhiên phản ứng lại, tôi thật là độc ác ==*

Đại công tử Vưu bị cắt mất ngón áp út, ngón áp út, ngón áp út đó!!

Lời nhai một câu, nội dung với kịch kì bí phía trước đã có dần ý đầy đủ. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì sẽ không thay đổi gì, mà không có gì thay đổi thì sẽ có một chương cho chú Ôn và Đồng Mặc sống yên bề lạng, tôi sẽ thả sấm khấu cho họ để bù lại.

Galanthus: *Con biết má ác rồi! Xin má cho chúng nó yêu nhau đi. Con chuyển ngữ mà cũng thấy cổ dài ra ba tấc rồi –*

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Đặng Yên

Vưu Văn không nói vậy thì Đồng Mặc chỉ còn cách khiến cho người khác mờ mịt. Cô ra khỏi bệnh viện, trước tiên cô muốn đến công ty Vưu Văn hỏi thăm đồng nghiệp của anh ta chắc chắn sẽ có người biết một chút tình huống ngày hôm đó.

Khi vừa bước ra khỏi bệnh viện thì có một chiếc xe điện bỗng nhiên đâm sầm về phía cô.

“A... cẩn thận, cẩn thận...” Chủ nhân của chiếc xe điện bỗng nhiên không phanh lại được vừa kêu to vừa cố gắng phanh lại. Đồng Mặc đang vội vàng đi về phía trước, không nghĩ đến bỗng dưng có một chiếc xe lao về phía mình, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị chiếc xe tông vào, cả người ngã ra đường. Đầu gối cảm thấy đau, hai tay cô chống xuống đất từ từ đứng dậy, điện thoại để ở túi quần bên phải cọ xát với mặt đường. Người kia hơi bối rối bước xuống xe muốn nâng cô đứng dậy, không nghĩ đến bàn tay vừa mới đưa ra được nửa đường thì Đồng Mặc đã được một người khác đỡ lên trước.

Người này là Phương Di Nam.

Chủ nhân chiếc xe ngượng ngùng nói: “Rất xin lỗi! Tôi không quen lái chiếc xe điện này lắm, đôi khi không khống chế được. Cô có bị thương nặng lắm không? Hay là vậy đi, tôi đưa cô vào bên trong xem thử thế nào được không?”

Đồng Mặc được Phương Di Nam nâng dậy, nhìn chủ nhân chiếc xe đứng một bên lắc lắc đầu, vừa mới ngẩng đầu nhìn thấy chủ nhân chiếc xe cô bỗng giật mình. Cô nhớ rõ người này, lần trước cô đi thăm Đồng Nghiên không cẩn thận đụng vào một người, cô còn không hiểu sao lúc đó ông ta bỗng nhiên gọi tên cô.

“Chúng ta... quen nhau sao?”

Đồng Mặc hơi ông ta, chủ nhân của chiếc xe cũng tập trung nhìn cô, ý cười trong khoé mắt tràn ra, chỉ thấy ông ta gật đầu: “Đồng Mặc...” Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ khiến người nghe cảm thấy không được thoái mái. Đến lúc Đồng Mặc còn muốn nói thêm điều gì, ông ta đã lái chiếc xe điện đi được một đoạn. Phương Di Nam đang muốn hét lên truy đến cùng đã bị Đồng Mặc ngăn lại: “Không có việc gì đâu, có thể ông ta có việc gấp.”

Người đó biết cô nhưng cô lại không biết ông ta, hơn nữa hình như ông ta có ý lẩn tránh cô?

“Hình như đầu gối bị thương rồi, vào bên trong xử lý đi.” Phương Di Nam cắt đứt sự nghi ngờ của Đồng Mặc, đỡ cô vào bên trong bệnh viện. Đồng Mặc chậm chạp gật đầu, để mặc anh ta đưa vào bên trong bệnh viện.

Mấy ngày nay vết thương của cô còn nhiều hơn cả thời gian thực tập ở thành phố B gấp mấy lần. Lúc này cũng mới chỉ là một vụ án vậy mà vết thương to nhỏ trên người cô quả thật đếm không hết, xem ra lần sau cô cần phải chú ý nhiều hơn nữa.

Bị xe đụng bầm tím một khoảng lại còn bị sưng lên, may mà không ảnh hưởng đến xương, đầu gối cũng chỉ chạm vào mặt đất bị thương một chút.

Đồng Mặc vẫn cảm thấy xa lạ với Phương Di Nam, cô quay sang cầu một cái với anh ta.

Phương Di Nam nhếch miệng cười, cô có rất nghiêm túc chăm chú nhìn bác sĩ băng bó tay cho Đồng Mặc, sau đó mới đáp: “Đến bệnh viện lấy chút đồ! Đúng rồi, vụ án đã có tiến triển gì chưa?”

Đồng Mặc cúi đầu nghĩ một lát “Vẫn vậy!”. Cô cũng không nói gì về vấn đề của Vưu Văn, nhưng không nghĩ đến lời tiếp theo của Phương Di Nam lại khiến cô dấy lên một tia hy vọng.

“Vưu Văn rất phiền phức đúng không?” Đường như anh ta nhìn thấu tâm tư của Đồng Mặc vỗ lên bả vai cô: “Đội cũng mất một lúc. Mới có đi ăn chút gì đó, xem như là bữa cơm gấp lại, thế nào?”

Đứng ra Đồng Mặc muốn cự tuyệt nhưng nghe những lời của anh ta chắc chắn anh ta biết chuyện gì đó liên quan đến Vưu Văn, cho nên Đồng Mặc không chút do dự đồng ý với anh ta. Nhìn thấy cô gật đầu đáp ứng Phương Di Nam mới quay lại dặn dò một tiếng: “Tôi đi lấy chút đồ, có ở đây chờ tôi, đợi đến lúc tôi xuống vết thương của cô chắc cũng băng bó xong rồi.”

Anh ta nói xong liền bước ra khỏi phòng đi lên lầu.

Lúc sau, khi hai người vừa ngồi xuống, Phương Di Nam đưa thực đơn đang cầm trên tay đưa tới trước mặt Đồng Mặc: “Muốn ăn gì thì ăn nhiều một chút. Lớn rồi sao vẫn nhỏ như vậy sao có thể dọa được phạm nhân chứ.”

Phương Di Nam nói đùa, Đồng Mặc lắc đầu: “Không có gì, tôi ăn gì cũng được.” Đối với việc ăn uống cô cũng không quá kén chọn, chỉ cần hương vị không quá khó ăn có đều có thể lấp đầy bụng. Hơn nữa hôm nay ăn cơm cùng anh ta cũng không phải dễ thương thực thực ăn.

Phương Di Nam cũng không gây khó dễ cho cô nữa rồi gọi mấy món ăn bình thường hay ăn sáng. Anh ta nhìn thoáng qua Đồng Mặc đang ngồi nghiêm chỉnh trước mặt, giúp cô lau dầu rồi đặt trước mặt: “Không cần phải cẩn thận như vậy, tôi cũng không phải cấp trên của cô”. Đồng Mặc hơi ngượng ngùng sau đó thả lỏng, ngồi như vậy chẳng qua cũng chỉ là do thói quen của cô mà thôi. Trước mặt người lạ lúc nào cô cũng đều cẩn thận như vậy.

“Nghe nói điều kiện duy nhất để Vưu Nhiên đứng ngoài vụ án này là cô tham gia?” Anh ta hỏi “Xem ra năng lực của cô cũng không tồi, ít nhất cũng được đội phó coi trọng.”

Đồng Mặc mỉm cười, nghĩ đến việc Vưu Nhiên cũng không phải hoàn toàn coi trọng năng lực của cô, nguyên nhân số một vẫn là Vưu Văn mặc dù cô không biết tại sao nhất định phải là cô? Chỉ có điều có thể trực tiếp điều tra vụ án thì cô đều vui vẻ nhận.

“Phương...” Cô đang muốn nói chuyện lại bỗng nhiên á khẩu, không biết xưng hô với anh ta như thế nào. Chú Phương? Có vẻ già quá, hơn nữa quan hệ của hai người vẫn còn rất xa lạ. Nếu gọi tên đầy đủ cũng có vẻ không được tôn trọng cho lắm. Vì thế cô dừng lại một lúc dành phải gọi một tiếng: “Bác sĩ Phương, anh biết Vưu Văn sao?”

Thấy cô hơi cứng nhắc Phương Di Nam cười nhẹ: “Gọi tôi là Di Nam là được rồi, gọi là chú Phương thì già quá, gọi là bác sĩ Phương thì có vẻ quá trang trọng rồi.”

Di Nam, xưng hô như thế có vẻ lại càng không ổn.

“Tôi với anh ta cũng xem là từng qua lại, cả ngày nghĩ cách để trêu đùa phụ nữ như thế nào, tiêu tiền như thế nào, hay làm thế nào đầu vói cha anh ta, làm thế nào đầu cùng mẹ anh ta. Một người đàn ông toàn chỉ nghĩ đến cách để làm việc xấu.” Phương Di Nam vừa nói vừa rót trà cho Đồng Mặc, cô hoảng hốt nhận lấy ly trà. Chẳng lẽ Vưu Văn thực sự hư hỏng như vậy, chẳng lẽ cô thực sự đã nhìn nhầm người?

“Đường như đó là tất cả những gì mà người ta đánh giá về cậu ta.” Phương Di Nam tự nhiên lại nói quanh co, Đồng Mặc ngay lập tức dựng lỗ tai lên lắng nghe và chờ đợi anh ta nói tiếp.

“Hiện tại cô cũng là một trong những người chịu trách nhiệm về vụ án này nên tôi chỉ muốn nói với cô, Vưu Văn không thể nào là hung thủ, phương hướng điều tra cũng nên dời khỏi Vưu Văn.”

Nghe Phương Di Nam nói như vậy, Đồng Mặc cảm thấy hơi nghi hoặc. Rõ ràng anh ta có qua hệ rất tốt với chú Ôn, mà chú Ôn mới là người chịu trách nhiệm chính trong vụ án này tạo sao lại không nói trực tiếp với chú Ôn mà lại nói với cô?

“Sao lại có ý kiến khác với đội trưởng Ôn?”

Phương Di Nam nhấp một ngụm trà: “Đù sao sớm hay muộn anh ấy cũng điều tra rõ ràng thôi” Nói như vậy chứng tỏ từ trước tới nay anh ta luôn tin tưởng năng lực của Ôn Hành Viễn. Cho dù anh ta không nói thì vài ngày nữa Vưu Văn cũng sẽ được loại khỏi đối tượng tình nghi, nhưng anh lại nói với Đồng Mặc đơn giản là muốn giúp cô bề này một lần. Thấy bộ dáng đăm chiêu buồn rầu của cô vì bị vụ án quấy nhiễu nên cô lòng tốt cung cấp cho cô ít manh mối. Hơn nữa, tên nhóc Vưu Văn kia không ai có thể hiểu hần hơn anh.

“Anh ta với Vưu Nhiên từ nhỏ đã bị cha áp chế, sự chuyên chế của bố cậu ta mà ở vị trí thứ hai, đảm bảo không có ai dám đứng nhất. Chỉ cần cha họ nói chuyện gì bọn họ nhất định phải phục tùng. Trước đây, vì Vưu Văn là con riêng nên cũng không muốn gặp gỡ Vưu Nhiên. Hai chị em bọn họ cái gì cũng không giống chỉ giống mỗi cái tính bướng bỉnh, vừa đến tuổi nổi loạn lại càng không thể cứu vãn được.” Phương Di Nam nhẹ nhàng nói giống như đang kể một câu chuyện xưa: “Vưu Nhiên là phụ nữ trong nhà bị ép gả cho con trai độc nhất nhà họ Lâm – Lâm Nam. Kết quả là số mệnh không theo, vào ngày訂 hôn ngay tại toà nhà cao tầng đoạn tuyệt qua hệ cha con với ông ta mà Vưu Văn vì muốn phản kháng nên vẫn sống nhằng cuội như vậy.”

“Cha họ vì muốn tốt cho họ nên mới nghiêm khắc như vậy chẳng lẽ không đúng?” Đồng Mặc nghe nói đến đó không nhịn được mở miệng hỏi, cô nghĩ trên đời này người cha nào cũng đều không nỡ để con cái mình chịu khổ. Phương pháp tuy rằng hơi nghiêm túc, độc tài nhưng mà cũng là nghĩ cho bọn họ.

Phương Di Nam nhìn có một cái, nghĩ rằng đối với cô có lẽ Đồng Nghiễn còn hơn cả cha cô, cho nên trong lòng có một tiếng cha có ý nghĩa vô cùng to lớn: “Cũng không phải tất cả mọi người cha đều giống như đội trưởng Đồng, Vưu Chi Nguyên có thể xem là một ngoại lệ. Nếu cô bị cha mình mặc kệ vứt bỏ ở quê, nếu cô bị cha đánh đến sống dở chết dở, nếu cô bị cha mình cướp đoạt tất cả tự do, nếu cô bị cha mình nhốt đến nỗi dường như trở thành một cái xác không hồn, tôi nghĩ bây giờ cô cũng sẽ có thái độ giống như Vưu Văn hiện tại. Hơn nữa sinh hoạt cá nhân của mẹ cậu ta đều không thể tự làm, tên nhóc này cũng coi như là cháu khờ, từ nhỏ đã phải ở bên một người ngốc, một mình lăn lộn đến bây giờ, cũng không dễ dàng gì. Tuy cậu ta làm rất nhiều chuyện xấu, cũng rất nhiều lần phải vào đồn cảnh sát, rất nhiều lần này ra ý định giết cha mình nhưng đây cũng chỉ là phương thức cậu ta chống lại cha mình mà thôi. Cậu ta rất biết kiềm chế, biết mình nên làm gì, cho nên có cũng xem như tin tưởng cậu ta một lần.”

Đồng Mặc rất ngạc nhiên, mặc dù có cũng đã từng suy đoán sự tình phía sau Vưu Văn, nhưng chưa từng nghĩ tất cả lại là do cha anh ta. Tính cách của anh ta cũng như sự nhẫn nhịn trước đây của anh ta đều là vì vậy. Có cha mẹ vẫn còn sống bên cạnh thì thế nào cũng không xấu, ít nhất là vẫn có người thân bên cạnh để dựa vào, nhưng thật không ngờ đối với anh ta cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

“Anh ta thà bị người ta nghi ngờ cũng không muốn giải thích.” Đồng Mặc nói với Phương Di Nam.

Đường như Phương Di Nam cũng đoán được điều đó: “Tên nhóc này chắc là nhất thời chẳng con hy vọng gì vào cuộc sống, tình yêu như thế nào chính là như thế đó.”

Từ khẩu khí của bác sĩ Phương, Đồng Mặc nghe ra quan hệ giữa anh ta và Vưu Văn không phải bình thường, hơn nữa còn rất tồi dù sao anh ta cũng biết nhiều chuyện của Vưu Văn như vậy nếu không phải là người yêu thì chỉ có thể là bạn bè rất thân thiết. Phương Di Nam nhìn ánh mắt của cô lúc đầu: “Tôi và cậu ta chỉ là đã từng là bạn bè mà thôi.”

Trả trả mơ hồ như vậy cũng ngăn chặn câu hỏi Đồng Mặc định hỏi.

Cho nên bữa cơm này có vẻ có chút thu hoạch. Tin tưởng Vưu Văn không chỉ có mình cô, còn có một người ở đây, điều này giống như tăng thêm quyết tâm cho Đồng Mặc. Cô nguyện ý tin tưởng vào phán đoán của mình, tin tưởng vào lời của bác sĩ Phương.

Hai người vừa mới chấm dứt cuộc nói chuyện được một lúc đã thấy Ôn Hành Viễn từ ngoài cửa bước vào, tóc anh còn dính một chút tuyết màu trắng. Đồng Mặc thấy Ôn Hành Viễn đến thì rất kinh ngạc, ngay cả Phương Di Nam cũng không biết Ôn Hành Viễn xuất hiện ở phía sau từ lúc nào. Vì thế dịch ra một chỗ cho anh cười nói: “Sao cậu lại đến đây?”

Ôn Hành Viễn liếc nhìn Đồng Mặc, trong lòng cũng rất ngạc nhiên, từ khi nào thì cô lại cùng đi ăn cơm với Phương Di Nam? Ánh mắt anh chuyển đến Phương Di Nam chỉ cười mà không trả lời. Phương Di Nam rót cho anh một ly trà, trong lòng cũng đã đoán được tại sao anh lại tới nơi này.

Đây có lẽ là một ví dụ cụ thể cho việc hai người đàn ông đồng lòng, chỗ này cũng là chỗ mà hai người hay tới ăn. Có lẽ Ôn Hành Viễn cảm thấy đối bụng, sau đó lại vừa khéo gặp bọn họ. Thực tế đúng là không khác gì Phương Di Nam phỏng đoán. Ôn Hành Viễn ở gần đây nên thuận tiện ghé qua ăn một bữa cơm, nhưng không nghĩ đến lại gặp Đồng Mặc và Phương Di Nam.

“Ăn nhiều một chút, buổi tối còn có cuộc họp.”

Ôn Hành Viễn nhìn cái bát cơm nhỏ trước mặt Đồng Mặc dãn dỏ, Đồng Mặc nghe lời xới thêm cơm vào bát. Chú Ôn gia nhập làm cho cô không thể không đem sự chú ý từ trên người Phương Di Nam chuyển xuống bát cơm.

Đồng Mặc không biết họ bình thường đều ăn cơm như vậy hay hôm nay là ngoại lệ. Ba người ngồi trên bên ăn không khí vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nuốt đồ ăn bởi vì hai người đàn ông đều không mở miệng. Đồng Mặc cũng không có lý do gì để nói, đành phải nhanh chóng ăn xong cơm. Vừa mới ăn xong được một lát, điện thoại của Ôn Hành Viễn đã vang lên, cô thấy anh ồm ồm tiếng rồi rút khăn tay ra lau sau đó đứng dậy.

Gặp tiếp theo tiếng chuông của nhà hàng vang lên, Đồng Mặc theo bản năng nhìn về phía cửa ra vào thấy Tống Ninh cầm một cái phong bì màu hồng đứng đó. Rõ ràng là Tống Ninh cũng nhìn thấy cô, nét mặt cứng đờ nhếch khóe miệng đi về phía này. Cô đặt cái phong bì vào một góc trên bàn ăn: “Chú Ôn, đây là bản ghi lời khai của Khổng Dẫn.”

Cô lộ ra một nụ cười, nhìn thấy Phương Di Nam ở phía sau giắt mình nói: “Anh Phương?”

Đồng Mặc nắm lấy chiếc đĩa một cách cứng ngắc. Anh Phương? Tại sao cô nghĩ đến việc xưng hô lại không phải nghĩ bác sĩ Phương, thì là chú Phương? Phương Di Nam nhắc ly trà lên cười đáp: “Đã ăn chưa? Không thì bà người gọi đồ ăn.”

“Không được, em đến đây chỉ để đưa bản ghi chép cho đội trưởng Ôn thôi.”

Hai người bọn họ cũng có quen biết, Phương Di Nam có ấn tượng khá tốt đối với Tống Ninh. Trước đây khi anh ta phải tới cục cảnh sát giám định cũng tiếp xúc thường xuyên với Tống Ninh, Tống Ninh tuy hơi hiểu thẳng nhưng tính tình rất tốt, lại có năng lực tự chủ. Lúc ấy những khi có thời gian bọn họ cũng ra ngoài chà xát một chút, chỉ là từ khi vụ án kết thúc hai người bọn họ cũng không thường xuyên lui tới nữa.

Hai người hàn huyên một lúc, Ôn Hành Viễn ngồi bên cạnh lật tài liệu mà Tống Ninh mang tới xem. Đồng Mặc thấy lông mày của anh càng ngày càng cau lại, nghi vấn trong lòng cũng dần tăng lên, rất muốn biết Tống Ninh đã ghi chép những gì nhưng lại ngại có người ở đây. Đồng Mặc chỉ có thể kiềm chế sự tò mò của mình.

“Tống Ninh, cô thấy thế nào?” Ôn Hành Viễn thà bản ghi chép xuống bỗng nhiên hỏi.

Tống Ninh sững sờ sau đó mới phản ứng lại, liếc qua Đồng Mặc khẳng định một câu: “Tôi nghĩ hung thủ chính là Vưu Văn.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhà hát nhỏ

Đội trưởng Ôn ra trước cửa: “Đồng Mặc, lại đây!”

Đồng Mặc nhìn xuống chú Ôn ngồi xuống quay lưng về phía cô hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Chú Ôn vỗ lên bả vai của mình: “Lên đây!”

Đồng Mặc bắt ngờ: “Tại sao phải công cháu?”

Đội trưởng Ôn: “Bên ngoài trời mưa lớn như vậy, ra ga có rất nhiều vũng nước lớn, bước chân của em lại rất ngắn, nghe lời, lên đi!”

Đồng Mặc nhìn thoáng qua bên ngoài lắc đầu: “Cháu có thể bước được, chú cũng đi cẩn thận.”

Ôn Hành Viễn không để ý tới những gì cô nói, liền kéo cô ra sau lưng, quay sang cắn đôi môi hồng của cô: “Nghe lời!”

Đồng Mặc ngoan ngoan nằm úp sấp trên lưng anh không nhúc nhích, tầm mắt nhìn đến hai ống quần đã ướt sũng của chú Ôn, hai tay nắm chặt cái ô gọi một tiếng: “Chú Ôn!”

Ôn Hành Viễn ù một tiếng, khóe miệng nhanh chóng lướt qua đôi môi lạnh lẽo của cô.

Galanthus: Từ lúc nào mà chúng nó hôn nhau hà hà hà???

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyện ngắn: *Galanthus*

Biên tập: **Đặng Yên**

Tổng Ninh vừa dứt lời, Đồng Mặc định nói thì bị động tác kè tiếp của cô ấy ngăn lại. Cô nàng lấy từ trong cặp ra một số tư liệu được đánh máy: “Đây là tài liệu mà tôi hôm qua tôi đã xem xét lại về động cơ có thể gây án của Vụ Văn, nhất là lúc lấy được lời khai của Không Dẫn, tôi lại càng chắc chắn với suy đoán của mình.”

Tầm mắt Đồng Mặc nhìn xuống tư liệu trên bàn, nhìn thấy một số điều được sửa chữa trên giấy, trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy bất hoảng. Những suy đoán của Tổng Ninh không phải cô chưa từng nghĩ đến, chỉ là cô có nhiều điều băn khoăn hơn Tổng Ninh, tin tưởng Vụ Văn không phải là hung thủ. Nhưng, hiện tại đối mặt với động cơ rất rõ ràng và những chứng cứ mà Tổng Ninh đã thu thập được, trên tay lại không có bất cứ thứ gì chứng minh cho sự vắng mặt của Vụ Văn, Đồng Mặc không thể trực tiếp phản bác phán đoán của cô ấy.

Phương Dĩ Nam thấy ba người dần dần chi suy nghĩ về vụ án, đưa tay chặn tầm mắt Đồng Mặc lại, nhìn ba người kia nói: “Không phải tôi có cuộc họp sao? Bấy giờ cứ lo com nước xong cái đã.”

Ôn Hành Viễn không để tâm đến kiến nghị của Phương Dĩ Nam, lấy điện thoại gọi cho Ô Hàng.

Anh thông báo cho Ô Hàng một tiếng rồi mới quay sang Đồng Mặc hỏi: “Đồng Mặc, cô ăn xong chưa? Chúng ta quay về cục cảnh sát.” Đồng Mặc nhanh chóng buông bát gạt đầu, đi theo anh và Tổng Ninh về cục cảnh sát. Phương Dĩ Nam trầm lắng đầu, tay cầm đĩa không biết nên gấp đồ ăn hay buông xuống. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định đến chỗ Vụ Văn một chuyến. Cho dù hai người cá đối không qua lại với nhau nhưng niệm chút tình cũ, anh vẫn không thể đứng nhìn Vụ Văn là người chết thay cho kẻ khác. Đồng Mặc không thể thuyết phục được, chính Vụ Văn cũng không chịu nói, vậy thì anh chỉ có thể ép cậu ta nói ra.

Đội trưởng Ôn và Tổng Ninh đi lên phòng họp ở tầng trên, Đồng Mặc được yêu cầu xuống đội chuẩn bị báo cáo nên cô trở về đội trước.

Trong phòng không có nhiều người, chỉ nghe tiếng một số người đang ngồi nói chuyện phiếm. Vừa thấy Đồng Mặc đi vào, một trong số đó chạy lại, nắm chặt tay cô hỏi: “Đồng Mặc, nghe nói đội phó là con gái của Vụ Chi Nguyên phải không? Tôi không tin! Sáng nay tôi mới nghe nói trong đội đang truyền âm cả lên, nhưng cũng không có nhiều người tin.”

Với chuyện này, Đồng Mặc tuyệt đối im lặng, sau đó lắc đầu: “Tôi phải mang báo cáo lên.”

Cô vội vàng đi đến bàn của mình dọn dẹp lại một chút, lại phát hiện ra phía bên kia mọi người vẫn tiếp tục nói về chuyện của Vụ Nhiên.

“Thật là không hợp lý một chút nào hết! Con gái của Vụ Chi Nguyên! Ông ta để lại nhiều tài sản như vậy bấy giờ thuộc về Vụ Nhiên và em cô ta sao?”

“Không thể nào! Trước đây đội phó kiểu ngao như vậy, chỉ sợ sau lưng có người nói có ta dựa vào tiền mới vào được đây. Đứng nhìn có ta ở cục giả ngốc vui về đi lên, tôi nghe nói trước đây khi có ta vào đây phía sau cũng có đủ loại người chống lưng.”

“.....”

Đồng Mặc không hiểu, đội phó là một người xuất sắc như vậy mà có người lại nhân lúc khó khăn này muốn bỏ đã xuống giếng? Có chi cảm thấy xảy ra vụ án này, người khổ sở nhất chính là Vụ Nhiên. Mặc dù trên danh nghĩa cô ấy đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với Vụ Chi Nguyên nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm. Huống chi cô ấy cũng không phải là một người sắt đá lạnh lùng, người thân duy nhất qua đời chắc chắn trong lòng rất đau đớn

Quá đau lòng.

Chỉ là, cô ấy chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Lúc Đồng Mặc đến phòng họp tất cả mọi người đã ngồi yên chỗ, cô cũng không ngờ sẽ thấy Vụ Nhiên, nhưng khi nhìn thấy Vụ Nhiên chỉ mặc thường phục thì cũng không còn ngạc nhiên nữa.

Mấy ngày nay thân phận của Vụ Nhiên không phải là đội phó, mà là người thân của người đã chết. Hôm nay có ta tới phòng họp cũng chỉ là để nghe mà thôi, trong lúc họp cô ta sẽ không được lên tiếng cũng không được phản bác điều gì.

Đồng Mặc thấy lời khai của Không Dẫn trước mặt liền cau mày.

“Mọi người đều thấy được sự quan tâm của cấp trên đối với vụ án này, dư luận càng ngày càng bất ổn. Cho nên, chúng ta phải kết án cuối tuần này, nếu không...” Ô Hàng nhìn lại nguyên lời mà cục trưởng đã nói, hậu quả thế nào anh ta không nói ra một cách rõ ràng, nhưng mọi người đều hiểu được. Nếu không nhanh chóng kết án, vụ án kéo dài một thời gian sau sẽ trở thành án treo, đến lúc đó muốn tìm ra hung thủ còn khó hơn lên trời.

“Khẩu cung của các nghi phạm đã được chỉnh lý lại đang ở trên tay mọi người. Có thể lấy được khẩu cung của Không Dẫn Tổng Ninh thật sự đã rất vất vả. Tổng Ninh, có nói đi.”

Tổng Ninh gằn như không một chút do dự nói: “Hung thủ có thể là Vụ Văn, con trai của Vụ Chi Nguyên.”

Sự tự tin của Tổng Ninh khiến cho mọi người chăm chú lắng nghe. Mỗi người đang ngồi đây trong lòng đều suy nghĩ ngon nguồn sự việc, hiện tại tâm tư ai cũng cẩn thận hơn. Ai có thể nghĩ giống như Ôn Hành Viễn, hay phản bác những suy nghĩ trong lòng anh. Chỉ là trừ Ôn Hành Viễn, những đồng nghiệp cùng tham dự vụ án hoàn toàn không nghĩ đến Vụ Văn. Bởi vì lúc trước trong báo cáo đối tượng tình nghi chỉ có tên ba người, nên mọi người cũng không hề chú ý đến anh ta. Vì thế khi nghe đến tên Vụ Văn một số người đều giật mình tỉnh ngộ.

“Tôi đã thu thập một số tin tức về Vụ Văn, phát hiện ra trước đây anh ta từng phạm tội giết người không thành, phạt tù ba năm, thực tế chỉ ngồi tù một năm rưỡi. Hơn nữa đối tượng của vụ án giết người không thành đó chính là Vụ Chi Nguyên. Thêm vào đó, anh ta cũng nhiều lần phải vào cục cảnh sát vì tụ tập ăn dấm, từ đó có thể thấy cách đối nhân xử thế của anh ta. Tiếp theo, trước khi vụ án xảy ra, quan hệ cha con giữa anh ta và người chết vốn không tốt. Tôi nghĩ, chuyện này đội phó hoàn toàn có thể làm chứng.” Anh mắt Tổng Ninh hướng về phía Vụ Nhiên đang ngồi trong góc: “Trước đây, Vụ Văn tự đứng ra kinh doanh riêng, sau đó bị Lâm Nam, cũng là một trong những đối tượng tình nghi hãm hại khiến cho công ty bị phá sản. Đối mặt với nguy cơ bị đóng cửa, lúc này người chết đã bỏ vốn trợ giúp, không ngoài dự liệu đã bị Vụ Văn cự tuyệt.”

Tổng Ninh vừa nói xong, Đồng Mặc hơi lo lắng. Giết người không thành? Không ngờ Vụ Văn lại từng có tiền án như vậy, mà đối tượng lại là Vụ Chi Nguyên? Điểm này hoàn toàn bất lợi cho anh ta.

Cô cẩn thận nghe Tổng Ninh nói tiếp.

“Mặc dù không có bằng chứng cụ thể về sự vắng mặt, nhưng mà công ty của Lâm Nam kinh doanh lớn như vậy, giết Vụ Chi Nguyên thì thứ anh ta mất không chỉ là tài sản mà còn là thanh danh bao lâu nay, hoàn toàn không đáng để Lâm Nam làm vậy. Tiếp theo, Không Dẫn tuy chính là tình nhân của người chết, nhưng ngày vụ án diễn ra ông ta đang ở sân golf cách xa thành phố. Theo như xác nhận, cùng ngày hôm đó Không Dẫn đã đi đánh golf với một số đối tác, tất cả đều có thể làm chứng cho ông ta, cho nên Không Dẫn có thể được loại trừ khỏi đối tượng tình nghi. Về phần người quản gia tôi cho rằng chỉ có hai trường hợp, một là không liên quan đến vụ án, hai là đồng phạm của Vụ Văn. Từ nhỏ quan hệ giữa Vụ Văn và người chết đã không tốt, ít nhiều cũng được quản gia quan tâm chăm sóc; tuổi của vị quản gia cũng xấp xỉ tuổi của Vụ Chi Nguyên, lại không có con nên có thể đã xem Vụ Văn giống như con trai của mình.”

“Hơn nữa, quan trọng hơn là qua việc lấy mẫu xem xét cho thấy dấu vết ở hiện trường vụ án không hề có người động tay vào, dấu chân lấy được ngoài của ông quản gia thì cũng chỉ có của người chết. Dấu vân tay ở chốt cửa cũng đã được đối chiếu, chỉ có dấu vân tay của ba người, một là của người chết, hai là của người vợ đã chết của ông ta – Quý Văn Huyền, và người cuối cùng chính là của Vụ Văn.” Tổng Ninh nói xong liền đem tài liệu giám định dấu vân tay cho mọi người xem. Nếu hung thủ là Lâm Nam hay Không Dẫn thì có rất nhiều nghi vấn không thể giải thích. Thế nhưng, nếu hung thủ là Vụ Văn như lời Tổng Ninh thì tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được. Từ động cơ cho đến phương thức gây án.

Những điều Tổng Ninh nói đều rất hợp lý, những suy đoán cũng không phải không có căn cứ.

Ôn Hành Viễn gạt đầu từ ý đã hiểu, nhìn thấy biến hoá nhỏ nhoi trên mặt Đồng Mặc, nên gọi Đồng Mặc một tiếng, lúc này Đồng Mặc mới hoàn hồn lại. Thấy ánh mắt mọi người tập trung về phía mình, Đồng Mặc suy nghĩ một lúc rồi mở miệng: “Mặc dù không có bằng chứng chính xác về sự vắng mặt, nhưng ngoại trừ suy đoán cũng không có bằng chứng cụ thể về việc Vụ Văn có mặt tại hiện trường vụ án, nếu chỉ dựa vào động cơ gây án cùng với dấu vân tay trên chốt cửa, tôi nghĩ vẫn chưa đủ...”

“Nếu? Mọi người hãy xem cái này.” Tổng Ninh đột nhiên ngắt lời Đồng Mặc, sau đó lấy ra một cái USB cắm vào máy tính. Vài giây sau hình ảnh rõ ràng xuất hiện một bóng người, tuy không thấy rõ hình dáng nhưng ngay khi nhìn thấy Đồng Mặc đã nhận ra người đàn ông đó chính là Vụ Văn, còn có chiếc xe thể thao màu đỏ bất mất ở bên cạnh.

Mọi người đều có thể thấy rõ địa điểm trên màn hình chính là biệt thự của nạn nhân, ngay ở lối vào biệt thự. Hình ảnh ghi lại tại thời điểm nạn nhân từ vòng đã được xác định, chính là nửa giờ trước khi Vụ Văn bước vào biệt thự.

Ánh mắt mọi người đột nhiên sáng lên, hình ảnh khi vào và ra chỉ có mấy chục phút. Tổng Ninh cho mọi người xem hình ảnh anh ta bước vào biệt thự, sau đó dời đến hình ảnh cuối cùng chính là thời điểm anh ta ra khỏi nơi đó.

Đoạn băng không tiếng động này giống như phim bay chấn tưởng ra trước mắt mọi người, chỉ thiếu việc tháo lớp rèm mòng trên sân khấu xuống. Vụ Nhiên nắm chặt tay ghế bên cạnh, dường như đang cố gắng kìm nén những cảm xúc trong lòng. Ngay cả Ôn Hành Viễn cũng nhìn chăm chăm vào màn hình như sợ bỏ lỡ mất điều gì.

Mặc dù đây cũng không phải lần đầu tiên anh xem bản ghi hình này, nhưng anh vẫn cảm thấy nghi ngờ.

Lúc Vụ Chi Nguyên chết, tay trái ông ta cầm súng, vết thương ngay trên đầu, việc khẩu súng ở bên tay trái, nếu không phải là hung thủ thuận tay trái thì nhất định là cố ý vu oan cho người khác. Nhưng Vụ Văn và nạn nhân đều không thuận tay trái, nghi phạm duy nhất thuận tay trái là Không Dẫn đã được loại trừ. Nói như vậy là hung thủ vu oan cho Không Dẫn. Tuy nhiên, theo như anh được biết Vụ Văn không hề biết đến sự tồn tại của Không Dẫn, cho nên nếu anh ta muốn vu oan thì

chỉ có thể là Lâm Nam hoặc người khác.

“Tôi đi tìm quán gia, ông ta nói một tuần trước khi chết Vưu Chi Nguyên đã mua bảo hiểm tại công ty. Nếu vậy, tôi thấy lý do giết người của Vưu Văn càng rõ ràng hơn. Bởi vì nếu Vưu Chi Nguyên chết, theo pháp luật tất cả tiền đều thuộc về anh ta. Với lại Vưu Nhiên và Vưu Chi Nguyên đã tới tòa án đoạn tuyệt quan hệ cha con, cho nên cũng sẽ không có quyền thừa kế tài sản. Vì thế Vưu Văn chỉ cần đợi đến ngày cướp được tài sản anh ta có thể được cứu, không chỉ có thể xoá bỏ nợ nần mà còn giúp công ty anh ta khởi sắc một lần nữa. Một cơ hội nhiều lợi ích hấp dẫn như vậy, sao anh ta lại nỡ vứt đi một cơ hội lớn như vậy. Và lại, điểm quan trọng là giữa anh ta và Vưu Chi Nguyên hoàn toàn không có thân tình.”

Tiền bảo hiểm? Ba chữ này cứ xoay quanh đầu Đồng Mặc. Cô bỗng nhiên nhớ đến mấy ngày hôm trước khi cô đến bệnh viện tìm Vưu Văn, khi ngồi trên xe taxi hình như lái xe có nói tới chuyện này. Đường như sắp nắm được điều gì đó nhưng lại lướt qua ngay trong giây lát. Đồng Mặc nắm chặt lòng bàn tay, chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Sau đó, một vài người đều đồng ý với suy nghĩ của Tống Ninh. Cấp trên yêu cầu phá vụ án này nhanh chóng, đã mấy ngày liền không có thời gian nghỉ ngơi, mọi người đều rơi vào tình trạng kiệt sức, nên đều muốn kết án thật nhanh. Không giống như Đồng Mặc nhất định phải tìm ra chân tướng, hầu hết mọi người đều nghiêng về phán đoán của Tống Ninh, đều cho rằng những lý luận của cô ấy đã đủ để giải thích những phỏng đoán thiếu sót. Ôn Hành Viễn vẫn do dự, chần chừ nhìn Đồng Mặc. Thấy cô có vẻ dăm chiêu trong lòng cũng sáng tỏ hơn. Vì vậy anh cũng không có ý định kết án nhanh như vậy. Anh phân tích những sơ hở, lỗ hổng trong lý luận của Tống Ninh, tuy nhiên những lỗ hổng này chỉ là yếu tố bên trong nên một số người không đồng ý: “Đội trưởng Ôn, mặc dù có vài điểm sơ hở, nhưng cũng chỉ là một phần nhỏ. Vưu Văn cũng đã chiếm tám chín phần rồi.”

“Tôi nghĩ, ngoại trừ Vưu Văn còn có một kết luận khác.”

Đồng Mặc dừng một chút, trong lòng dường như đã hình thành đáp án, cô nghĩ cách duy nhất để phủ định suy luận của Tống Ninh hiện tại cũng chỉ có trường hợp này mà thôi. Trong lòng Ôn Hành Viễn hơi ngạc nhiên, rất muốn biết kết luận của Đồng Mặc có giống với kết luận của mình không: “Kết luận gì?”

“Đội trưởng Ôn, tôi cần thêm nửa ngày.” Đồng Mặc ngừng đầu, bắt gặp ánh mắt anh.

Tống Ninh nghĩ ngợi nhìn Đồng Mặc một lúc lâu, sau đó nhún vai ngồi xuống: “Như vậy đi! Cuộc họp này ngày mai chúng ta lại tiếp tục?” Cô cũng rất tò mò, xem Đồng Mặc có thể nghĩ ra cái gì hợp lý hơn. Bởi vì, từ việc có mặt ở hiện trường, động cơ đến phương thức cũng như đối tượng gây án, Vưu Văn vẫn là đối tượng tình nghi số một.

Cho cô ta nửa ngày thì sao chứ?

Lời của tác giả: Sân khấu nhỏ

Đồng Mặc: “Đội trưởng Ôn, tại sao Tống Ninh lại nói phụ nữ nhiều khi phải biết làm nũng với đàn ông?”

Đội trưởng Ôn: “Lời của cô ấy em cũng nghe?”

Đồng Mặc: “Cháu chỉ thắc mắc thôi.”

Đội trưởng Ôn: “Bởi vì từ nhỏ người đàn ông vốn có một cảm giác tự hào, khi người phụ nữ làm nũng người đàn ông sẽ sinh ra một cảm giác triu mến, trong lòng cũng trở nên mềm mại hơn.”

Đồng Mặc: “Phụ nữ làm sai nếu làm nũng cũng sẽ được tha thứ sao?”

Đội trưởng Ôn: “90% sẽ không so đo.”

Lòng bàn tay Đồng Mặc nhanh chóng di chuyển đến cánh tay của Ôn Hành Viễn, lắc lắc cánh tay anh: “Ngày hôm qua bác sĩ Phương đem đến cho chú hai con cá bị Cà Ri đùa chết (Cà Ri chính là con mèo mà Đồng Mặc nuôi), cháu vẫn không dám nói cho chú biết. Cháu mong chú tha thứ cho cháu được không, chú Ôn?”

Đội trưởng Ôn: “Hiện tại anh chính là một trong số 10% còn lại.”

Đồng Mặc:

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: *Galanthus*

Biên tập: *Đặng Yên*

Cuộc họp cuối cùng cũng dừng lại, Đồng Mặc vừa ra khỏi phòng họp đã lập tức xuống phòng làm việc lấy áo khoác mặc vào. Nếu ở biệt thự có camera theo dõi thì việc bây giờ cô phải làm là xem lại camera ở biệt thự ngày cô đến và tìm biển số của xe taxi đó. Hy vọng cô sẽ qua vợ ông ta biết thêm một số chuyện về bảo hiểm.

Đồng Mặc bước ra cửa phòng, chuẩn bị đi xuống tầng một. Vừa đi đến đầu hành lang bỗng nhiên cô bị một bàn tay giữ lại, ngạc nhiên quay đầu lại phát hiện ra đó là Ôn Hành Viễn.

Anh đang đứng trên hành lang trên mặt trần đầy vẻ tươi cười. Đường như anh có thể đoán ra kết luận của Đồng Mặc giống với kết luận của anh. Anh vươn tay vén tóc cô ra khỏi áo khoác, mỉm cười nói: “Tôi nghĩ em sẽ không làm tôi thất vọng.”

Cô ngừng mặt lên, con ngươi màu hổ phách trong tròng vờ cùng, cô không nghĩ đến việc sẽ phụ sự mong đợi của chú Ôn, bởi sự tin tưởng trong mắt chú Ôn giống như giống như ánh mắt cổ vũ của cha dành cho cô. Cuối cùng cô khẽ nhếch miệng cười, hơi lộ ra hai lúm đồng tiền, cho anh câu trả lời khẳng định.

Ôn Hành Viễn nhìn bóng dáng Đồng Mặc rời đi, đang chuẩn bị trở về thì nhận được điện thoại từ bệnh viện. Vừa mới ấn nút nghe đã nghe thấy tiếng bác sĩ ở đầu dây bên kia: “Xin hỏi có phải anh Ôn không ạ? Là thế này, điện thoại của Đồng Mặc không có ai trả lời, bây giờ cha cô ấy đang ở trong phòng cấp cứu...”

Anh bị bất ngờ, vẻ mặt bỗng chốc cứng ngắc, bước chân cũng đột ngột dừng lại. Anh định đuổi theo Đồng Mặc nhưng vừa mới chạy được vài bước lại đột ngột dừng ngay trước cửa. Anh ngắt điện thoại rồi bước về bãi đỗ xe, lái xe đi đến bệnh viện.

Lúc đó, Đồng Mặc đang tiến hành điều tra nên không biết tình hình ở bệnh viện. Các đơn vị liên quan rất phối hợp, tiến hành xem xét camera ngày hôm đó, ghi lại biển số xe rồi nhanh chóng lấy được số điện thoại đưa cho cô. Người ở đầu dây bên kia kết nối gặp Đồng Mặc với số di động của lái xe, cô gọi cho ông ta nói rõ ý định của mình. Lúc đầu người lái xe có vẻ không muốn phối hợp nhưng một lúc sau vẫn đáp ứng yêu cầu của Đồng Mặc, nên cô hẹn gặp ông ta ở một quán ăn nhanh.

Lúc lái xe nhìn thấy cô còn cười với cô, kiểu ngạo ngời một tiếng: “Trước tôi nói với cô cô còn không muốn nghe. Nếu không phải tôi là người tốt tính, tôi cũng lười tới đây gặp cô. Cho nên có vấn đề gì thì cô có gắng hỏi nhanh lên, tôi còn chuẩn bị

giao ban.”

Đồng Mặc nghĩ muốn gọi vợ của ông ta ra đây càng có thể biết được nhiều điều hơn, nhưng lại ngại ông ta kiêng dè lại cảm thấy không vui nên trước tiên đành phải tìm hiểu tình huống với ông ta trước.

Và lại, may mắn là tình cảm của người đàn ông này và vợ cũng rất tốt, công việc của vợ ông ta cũng có tiếp xúc nên hiểu biết không hề ít, nhất là việc của Vu Chu Nguyên. Người đàn ông này được cái thích nói thẳng, lúc này tò ý không muốn giấu là vì lần trước ở trên xe tải độ của Đồng Mặc khá xa cách khiến cho ông ta khá tức giận. Tuy nhiên, ông ta không biết lúc đó Đồng Mặc đang theo suy nghĩ về hồ sơ vụ án không để ý đến mà thôi. Mà hiện tại ông ta nói càng kĩ lại thấy mình càng nói càng nghiêm, hiểu biết cũng không đủ, vì thế nhanh chóng gọi cho vợ đang nghỉ ở nhà tới đây.

Vợ của ông ta tới đây, không có điều gì có thể tốt hơn.

Mà lúc này Ôn Hành Viễn đang ở trên cầu Kiều, đứng vào giờ cao điểm tắc đường. Con đường suy nhất đi qua cầu Kiều đang sửa chữa nên hiện tại đang rất ách tắc. Anh cau mày thật chặt, một tay đặt trên vô lăng lo lắng gõ gõ nhẹ, ánh mắt quan sát phía trước, chắc xe đi chuyển từng chút từng chút một.

Vợ của người đàn ông đó không bao lâu sau đã đến, nhìn thấy Đồng Mặc thì đầu tiên là mỉm cười, sau khi ngồi xuống hai người mới bắt đầu nói chuyện. Người phụ nữ hồi tưởng lại ngày mà thư kí của Vu Chu Nguyên đến công ty làm thủ tục, nói một lần: “Hôm ấy, người tiếp anh ta là giám đốc của chúng tôi, người đến công ty làm việc chính là thư kí của ông ta, sau đó nghe nói...”

Vợ ông ta cũng không nói nhiều lắm, nhưng những lời này hữu ích hơn rất nhiều những gì người lái xe nói vào này. Trong đầu Đồng Mặc bắt đầu sắp xếp lại mọi việc, một đáp án dần dần sáng tỏ. Sau đó có muốn gọi cho Ôn Hành Viễn nói cho anh những điều cô sẽ nói ở buổi họp tiếp theo. Cô lấy điện thoại trong túi áo ra thì phát hiện có một số cuộc gọi nhớ.

Mở ra xem đều là từ một người gọi, nhìn thấy đây số trên màn hình, mặt cô bỗng nhiên trắng bệch. Đột ngột đứng lên rồi chạy ra khỏi quán ăn nhanh, ngay cả chào tạm biệt cũng không kịp nói. Cô tiện tay chặn một chiếc taxi, hai bàn tay đặt ở chân nắm chặt đến nỗi cả gần xanh, trái tim cô dường như nhảy ra khỏi lồng ngực. Lồng bàn tay cũng đầy mồ hôi, hai mắt nhìn chăm chăm vào một điểm cố định, lắp bắp không biết bản thân mình đang nói gì.

Xe vừa dừng lại ở cổng bệnh viện, cô gửi tiền rồi nhanh chóng ra khỏi xe rồi chạy nhanh lên tầng.

Cô thở hổn hển đẩy cửa phòng bệnh ra, trong phòng không thấy bóng dáng Đồng Nghiễn, cô đột nhiên cảm nhận được cái cảm giác bất lực ủa đến. Cô tựa vào bên cạnh cửa phòng, há miệng hít một hơi, mắt rung rung ôm lấy ngực chạy tới phòng của bác sĩ.

Người trực ban bây giờ là hộ lí của bác sĩ, thấy Đồng Mặc như vậy thì muốn trấn an cô, nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị Đồng Mặc nắm lấy tay áo hỏi về hốt hoảng: “Cha tôi thế nào rồi?”

“Ông ấy được chuyển đi lúc nào?”

“Sao tôi không...” Hộ lí nghe thấy giọng nói Đồng Mặc đã dần ngẹn ngào, cầm lấy tay cô nhẹ nhàng nói: “Đồng Mặc, không có việc gì, cha cô đang ở trong phòng cấp cứu, bác sĩ Trương sẽ cố gắng hết sức.”

Bây giờ cô đang rất hoảng loạn. Bình thường gặp chuyện gì đều cố gắng kiềm chế giữ bình tĩnh nhưng có bất cứ chuyện gì liên quan đến cha cô lại không thể giữ nổi sự bình tĩnh đó. Cô đang cố gắng ổn định cảm xúc của bản thân, hai mắt ừng ừng nhìn hành lang dài trước mặt, mím chặt môi bước đi như thường, lúc đến đoạn góc rẽ thì gặp Ôn Hành Viễn.

Anh đang ngồi trên ghế xanh, hai tay đặt trên gối, không rõ cảm xúc.

Cô bước đến bên cạnh anh, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Cả người cô lạnh như băng, không biết nói gì. Hai mắt cô nhìn chăm chăm vào hình phản chiếu trên nền gạch men màu trắng, hai chân khép lại, ngồi thẳng người.

Cha là một người lạc quan như vậy sao có thể có việc gì chứ? Ông ấy chẳng qua...

Ôn Hành Viễn nhìn đôi chân đang khép chặt của người bên cạnh, dần đi chuyển lên khuôn mặt Đồng Mặc. Anh chăm chú nhìn cô, nghĩ đến lòng cô đang rất hỗn loạn lại nhớ tới năm đó anh ở cửa bệnh viện, căng thẳng chờ tin tức của cha mẹ. Cảm giác đau khổ đó anh biết rất rõ, trong lòng anh bỗng dưng mềm nhũn, dịu dàng lau đi giọt nước nước trên mặt cô. Trong cô bình lặng như nước nhưng qua sự ăn uống trên bàn tay anh có thể cảm nhận được trong lòng cô đang dậy sóng.

Cho dù Đồng Mặc cố gắng tỏ ra mạnh mẽ như thế nào thì cũng không thể ngăn cản dòng nước mắt đang tuôn trào cùng với cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

Anh muốn trấn an cô nhưng không biết nói thế nào. Tuy nhiên, không chỉ Đồng Mặc mà ngay cả Ôn Hành Viễn cũng không biết nói thế nào, chỉ khi nhìn cô anh mới biết bản thân phải trấn tĩnh lại, bởi lúc này cô đang rất cần anh.

Đồng Mặc không dám suy nghĩ nhiều, cô đang làm mọi thứ trong khả năng của mình để ngăn cản những suy nghĩ xấu đang xâm chiếm tâm trí, cô thậm nghĩ phải đợi cha bình an từ bên trong đi ra.

Mới ngồi không lâu thì cửa phòng cấp cứu mở ra, Đồng Mặc lập tức chạy qua, nhìn thấy lòng máy bác sĩ nhai lại. Chưa đợi cô hỏi bác sĩ đã đưa cho cô một tờ giấy nói: “Đồng Mặc, đây là thoa thuận phẫu thuật. Tình huống trước mắt của ba cháu không được tốt lắm, cần phải phẫu thuật ngay.”

Đôi mắt cô run rẩy cảm lấy bút, dừng lại ở tờ giấy không đi chuyển được. Cô nắm chặt đầu cây bút, hết sức mơ hồ. Kiểm chế nước mắt, cô tự nói với chính mình phải bình tĩnh, hít vào một hơi thật mạnh rồi đặt bút viết tên mình xuống. Buông cây bút xuống, toàn thân giống như bị người ta kéo mạnh ngồi xuống chiếc ghế dựa.

Bàn tay lạnh lẽo của cô bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, Ôn Hành Viễn đưa tay nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay vững chắc của mình. Anh không biết lúc này cô thể dùng ngôn ngữ gì để xoa dịu vết thương của cô, có lẽ chỉ có thể nắm lấy tay cô khiến cho cô cảm nhận được anh sẽ luôn bên cô, cảm nhận được cho dù mọi chuyện có như thế nào đi chăng nữa, họ đều không có don một mình. Năm tay anh không dám thả lỏng chút nào, dường như đã dùng tất cả sức lực để nói với Đồng Mặc, cô không chỉ có một mình.

Đồng Mặc dường như có thể cảm nhận được bàn tay thô ráp của anh đang xoa nhẹ lên bàn tay mềm mại của mình, cô cúi mặt xuống lau nước mắt.

Nếu trên đời này có chuyện gì có thể khiến Đồng Mặc khóc không ngừng thì chắc chắn là Đồng Nghiễn bị thương. Từ khi cô biết nhận thức tới nay, cho dù chịu nhiều vết thương hay là chịu nhiều bất công nghi ngờ cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, nhưng chỉ cần nghe nói Đồng Nghiễn làm nhiệm vụ bị thương hay là đó bệnh nằm viện, cô lại không thể không chế được nước mắt của chính mình. Những giọt nước mắt cứ tuôn ra như vỡ đê.

Đồng Nghiễn là người mà cả đời này cô rất biết ơn và yêu quý, là cha của cô, nên cô không thể chịu nổi việc ông có bất cứ vết thương nào cũng giống như Đồng Nghiễn không muốn cô phải chịu một chút uất ức nào. Nếu như không có Đồng Nghiễn, cô không biết bây giờ mình sẽ như thế nào, nhưng có thể khẳng định một điều là cô sẽ không có một người cha tốt như vậy, cũng sẽ không có một gia đình tốt như vậy. Và trong lòng cũng sẽ không có ước muốn hoàn thành nguyện vọng ban đầu.

Thời gian qua đi từng giây đối với Đồng Mặc giống như một sự hành hạ, cô đang rất nóng lòng, bất an, sợ hãi, thật sự rất sợ hãi. Đích đến của con đường phía trước như thế nào cô không biết, cô sợ rằng tất cả hạnh phúc đều dừng lại ở nơi này. Chờ đợi giống như một vực sâu không thấy đáy, từng chút từng chút một nuốt chửng cô. May mắn bên cạnh cô còn có hơi ấm từ bàn tay Ôn Hành Viễn, anh vẫn không buông tay khiến cho cô thấy một tia sáng phía trước.

Lúc đèn phòng phẫu thuật tắt, hai chân cô nặng như chì, dường như mọi hoạt động đều bị ngừng lại. Ôn Hành Viễn bước ra trước cửa trước cô, bác sĩ Trương nhìn thoáng qua về bất an của Đồng Mặc, cuối cùng tháo khẩu trang xuống, gật đầu với cô: “Đã ổn định rồi, không cần quá lo lắng.”

Những lời này của ông giúp cho Đồng Mặc đang căng thẳng được thả lỏng, hai chân cũng không nghe theo sự sai khiến đuổi ngay xuống. Ôn Hành Viễn nói vài câu cảm ơn với bác sĩ sau đó xoay người nhìn Đồng Mặc.

“Đồng Mặc!” Anh nhẹ giọng gọi một tiếng, thấy cô không trả lời dứt khoát ngồi xổm xuống, tầm mắt giao với mắt Đồng Mặc, cong khoé miệng: “Đồng Mặc!”

Ôn Hành Viễn do dự một lát, cuối cùng vẫn cầm lấy tay Đồng Mặc. Ngón tay cái nhẹ nhàng cọ xát, thanh âm cũng dần mềm mại hơn: “Không có việc gì.” Đây có lẽ là cách tốt nhất để an ủi cô.

“Đồng Mặc, không cần phải lo lắng, cha cháu sống qua cửa này, ngủ một giấc sẽ giống như trước.” Bác sĩ Trương cũng không thể không an ủi Đồng Mặc vài tiếng, sau đó một số bác sĩ đẩy Đồng Nghiễn từ trong phòng phẫu thuật ra. Miệng ông còn mang ống thở dưỡng khí, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt.

Đồng Mặc chạy lại bên cạnh xe đẩy, đi theo bác sĩ đến phòng bệnh của cha cô, nhìn thấy họ đặt cha cô lên giường đắp chăn lại mới hoàn hồn.

Cô đứng ở cửa, thấy Ôn Hành Viễn đang rót nước nóng, sống mũi bỗng nhiên cay cay, nước mắt không khác gì lúc này, trong nháy mắt liền rơi xuống khuôn mặt cô, cô nhấc chân bước về phía chú Ôn.

Ôn Hành Viễn nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô đang muốn đưa cốc nước nóng trong tay cho cô uống cho ấm áp, kết quả vừa mới đưa tay lên, chỉ thấy bóng dáng nhỏ bé của cô dán vào trong ngực mình, thất lúng bị cánh tay của cô ôm chặt, áo khoác của anh mở ra, bên trong chỉ mặc một cái áo sơ mi, hiện tại cách một lớp vải mỏng có thể cảm nhận được nước mát ấm nóng của cô.

“Cảm ơn chứ!” Đồng Mặc ngẹn ngào biết ơn nói. Thực sự trong lòng cô rất cảm kích anh, cảm ơn anh đã cho cô dừng khi.

Ôn Hành Viễn dừng một chút, thả lỏng cơ thể cười nhẹ, đặt cốc nước trên ngăn tủ, đặt tay lên gáy cô.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Mỗi người đều có nỗi niềm riêng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyện ngắn: ***Galanthus***

Biên tập: **Đặng Yên**

Sinh mệnh ngắn ngủi, sống như thế nào mới có thể được xem như là “sống”?

Đợi đến khi mọi việc được xử lý xong xuôi đã qua nửa đêm, bác sĩ Trương nói cho Đồng Mặc biết lý do khiến cho bệnh tình của Đồng Nghiễn đột nhiên chuyển biến xấu. Gần đây tinh thần cha cô thường xuyên thấp thòm không yên, nhất là từ khi cô vì vụ án vừa rồi mà mấy ngày không thể đến thăm ông. Lúc đó, biểu hiện của ông rất kỳ lạ, lúc thì vẫn giống như bình thường, có lúc lại ngồi yên lặng một mình trên giường bệnh, khác hoàn toàn với thái độ lạc quan trước đây. Mọi người đều cho rằng do tinh thần của ông bị kích thích, nhưng nguồn gốc của sự kích thích đó lại không có ai đoán ra.

Đồng Mặc hoang mang nhìn Đồng Nghiễn đang ngủ say trên giường, tự trách chính mình không dành thời gian chăm sóc ông, để ông một người bệnh một mình đến mấy ngày cũng không thăm hỏi. Ôn Hành Viễn dường như nhìn ra sự áy náy trong ánh mắt cô, vội nhẹ sau lưng cô để cô yên tâm hơn, nhưng trong mắt anh dường như có một tia sáng loé ra.

Ban đêm, Đồng Mặc ngủ bên cạnh giường bệnh của Đồng Nghiễn mà Ôn Hành Viễn lại nằm trên ghế trong phòng bệnh qua một đêm. Sáng hôm sau bị tiếng mở cửa của Đồng Mặc đánh thức, chỉ thấy cô mang theo một túi đồ ăn sáng đi vào. Đồng Mặc mở to mắt nhìn Ôn Hành Viễn một lúc, lấy khăn ướt mới mua ở dưới căn tin của bệnh viện cho anh, sau đó đưa thức ăn sáng vừa mua cho anh.

Bấy giờ, Đồng Nghiễn cũng vừa tỉnh lại, lúc mở mắt nhìn thấy Đồng Mặc ông muốn đứng dậy. Ôn Hành Viễn thấy vậy liền vội vàng bước lại giúp ông nửa nằm nửa ngồi trên giường.

“Cha..”

Đồng Mặc nhìn thấy cha tỉnh lại thì rất vui, khuôn mặt tràn đầy vẻ tươi cười, tảng đá đè nặng trong lòng rốt cuộc cũng được hạ xuống. Cô đến cạnh giường bệnh ngồi xuống mà một động tác của Đồng Nghiễn lại khiến cho cô không thể tưởng tượng được, ông chỉ vào đầu gối của cô nói: “Con bị đụng phải phải không?”

Câu đầu tiên ông nói sau khi tỉnh lại là câu này khiến cho Đồng Mặc rất ngạc nhiên, đồng thời cũng rất thất vọng: “Không có, sao vậy ạ?” Cô vừa nói xong, sắc mặt ông vẫn chưa có gì thay đổi nhưng giọng nói của ông lại trở nên nghiêm trọng hơn: “Nói cho cha biết, có phải chân bị thương hay không?”

Hai mắt Ôn Hành Viễn cũng nhìn về phía Đồng Mặc, chờ đợi câu trả lời của cô. Mà Đồng Mặc hoàn toàn vẫn chưa phản ứng lại được chuyển biến thế này. Cô suy nghĩ một lát, không rõ Đồng Nghiễn nói chân bị thương là gì. Cô cố gắng nhớ lại, mấy ngày nay trên người cô cũng có một vài vết thương to nhỏ, lúc đánh nhau ở nhà xương cũng bị một dao trên cánh tay. Sau đó cũng không có vết thương nào lớn, nhưng sao lại vết thương ở chân?

Cô bỗng nhiên nhớ đến đầu gối cô vẫn còn băng bó, nhưng sao Đồng Nghiễn lại biết chuyện này?

Vì thấy trên mặt Đồng Mặc cũng đang nghi vấn cần giải đáp, sắc mặt Đồng Nghiễn cũng đột ngột thay đổi. Tuy nhiên, ông khó có thể nói cho cô, căng thẳng nhìn Ôn Hành Viễn. Mà anh dường như cũng hiểu ra, bộp bả vai Đồng Nghiễn muốn trấn an cảm xúc của ông.

Sự biến đổi trên khuôn mặt hai người đàn ông không tránh khỏi ánh mắt Đồng Mặc, dường như cảm thấy có điều gì bất thường: “Sao vậy? Có chuyện gì vậy ạ?”

“Đồng Mặc, con đồng ý với cha, sau này con sẽ nghe lời chú Ôn nói. Cha chỉ cần con an toàn là được, đừng...” Nghe Đồng Nghiễn nói như vậy, Đồng Mặc không suy nghĩ nhiều, nghĩ là ông biết chuyện về Vụ Văn nên lo lắng cho sự an toàn của cô. Vì thế cô cười lắc đầu: “Con không sao, cha yên tâm.”

Cách thời gian dĩ vãng giờ, vì hóm qua đột nhiên xảy ra việc của Đồng Nghiễn nên kế hoạch của cô cũng bị phá vỡ. Đối với kết luận của vụ án này, cô vẫn thiếu một chứng cứ có tính thuyết phục, chính là lý do thái thác của Vụ Văn. Cô muốn biết nửa giờ sau khi người chết và Vụ Văn gặp mặt anh ta đang làm gì.

Tuy tất cả mọi chứng cứ đều thiên về kết luận của Tổng Ninh nhưng những điều khả thi trong đó cũng không thể coi thường. Vì vậy Đồng Mặc quyết định bắt đầu từ những lỗ hổng đó.

Trước khi đi làm cô còn có một việc đó chính là ghé qua bệnh viện, cố gắng nói chuyện với Vụ Văn một lần nữa. Cô không thể xác định liệu có thể thành công hay không, nhưng ít nhất cô muốn thử một lần, ít nhất có thể khiến cô càng thêm tin tưởng Vụ Văn không phải là hung thủ.

Cô nói với Ôn Hành Viễn ý định của mình, anh gật đầu: “Mọi chuyện trong đội tôi đã nói hết rồi, tôi sẽ chờ kết luận khiến mọi người hài lòng của em.” Anh tin tưởng vào phán đoán của cô, cũng kiên định với phán đoán của chính mình. Mặc dù anh biết mình và cô đều có một kết luận giống nhau nhưng vẫn không có ý định nói ra, bởi vì anh muốn để cơ hội này lại cho cô.

Bệnh viện mà Vụ Văn nằm cách bệnh viện này một đoạn, may mắn là cũng không quá xa. Bây giờ là sáng sớm, trên đường cũng không hề có dấu hiệu bị tắc nghẽn, nên cô tới bệnh viện sớm hơn bình thường.

Vừa mới bước tới góc trên tầng liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng trước cửa phòng bệnh, hai tay buông xuống bên sườn, khuôn mặt cũng không ôn hoà như thường ngày. Đứng lúc người đó xoay người cũng nhìn thấy Đồng Mặc, thần thế cô ta thoáng sững sốt, sự bình tĩnh của cô ta vô hình bị Đồng Mặc đánh vỡ, nhất thời trời nên không biết làm thế nào. Mà Đồng Mặc cũng khá kinh ngạc, có thể nhưng lại thấy được sự bối rối trong mắt đội phó.

“Đội...đội phó.”

Cô bỏ qua sự ngạc nhiên trong lòng gọi một tiếng.

Vưu Nhiên nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, gật đầu định đi xuống. Đồng Mặc thấy vậy không kim được hỏi một câu: “Đến thăm anh ta...”

Đồng Mặc chưa nói xong đã bị Vụ Nhiên ngắt lời, chỉ thấy cô ta nghiêm mặt nói: “Tôi chỉ là tới liếc liếc ta một cái, cô cũng đừng lãng phí thời gian trên người nó nữa, trước đây nó đã sớm ngồi tù rồi, vốn không có thuốc chữa nữa. Lúc kết án vụ án tử này cũng chính là lúc nó phải chịu báo ứng.” Chính Vụ Nhiên cũng không phát hiện ra khi nói những lời này bản thân đang hoảng hốt, cô ta vẫn không phát hiện ra thật ra trong lòng cô vẫn còn thương nhớ tên yêu tinh hại người này.

Dù sao cũng chảy cùng một dòng máu lại cùng chịu đau khổ, nên cho dù không có thân tình, sợ rằng bên trong cũng có tình cảm cùng chung hoạn nạn. Nói cho đến cùng cô ta vẫn không muốn tin anh ta là hung thủ giết người, chỉ là có nhiều chứng cứ bày ra trước mắt như vậy, dường như khiến cô phải che giấu mọi hy vọng, khiến cho cô ta không thể không tin anh ta đã làm những chuyện như vậy. Và lại, cô đã tự hỏi, đối với vụ án này, cô hoàn toàn không thể mang theo một nửa thực lực để mà điều tra. Biết điều đó, cho dù cô có âm thầm chửi rủa bản thân như thế nào, có thầm hận do bản thân như thế nào, bằng cách nào đó những suy nghĩ này vẫn luôn quấy rầy đảo lộn cảm xúc bình thường của bản thân.

Đồng Mặc nhìn ra những lời Vụ Nhiên nói không hề giống như trong ánh mắt cô ấy. Lúc Vụ Nhiên đi qua người cô, Đồng Mặc đột nhiên hỏi: “Đội phó, chị hy vọng anh ta là hung thủ sao?”

“Hy vọng thì như thế nào, không hy vọng thì như thế nào?” Cô ta chậm rãi quay người, nhướn mi hỏi ngược lại “Mọi việc đều đã xảy ra không phải sao?”

Đồng Mặc nhìn theo bóng dáng đội phó đã đi xa, điều chỉnh lại tâm trạng, bước về phía phòng bệnh. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra, nghĩ rằng Vụ Nhiên vẫn chưa tỉnh nhưng lại không ngờ thấy Vụ Văn đang nghiêng mặt nhìn mình mỉm cười. Cô cảm thấy hơi kinh hãi, bất thành lúng túng không hiểu được nụ cười của anh ta tác gậy dụng thẳng.

Cô không hiểu Vụ Văn, thậm chí không hiểu nụ cười của anh ta là có ý gì.

Nhưng theo như cô thấy Vụ Văn hẳn là đã tỉnh từ lâu rồi, không khỏi nghĩ đến việc lúc này Vụ Nhiên ở bên ngoài. Vì thế cô đoán có phải Vụ Văn đã nhìn thấy Vụ Nhiên, nếu phát hiện đội phó âm thầm đến thăm, anh ta có thể đổi ý mà nói chuyện với cô không?

Nhưng mà đây chỉ là mong muốn tốt đẹp của cô thôi, chưa đợi cô nói, Vụ Văn đã cướp lời nói trước: “Nếu cô đem gần chi đến thăm tôi, tôi rất hoan nghênh, hơn nữa đợi đến lúc tôi nhận được tài sản thừa kế còn có thể tặng cho cô mọi thứ đồ này đó nọ cho dù cả bầu trời sao tôi cũng hái xuống cho cô. Nhưng mà, nếu cô còn có ý định khác, vậy thì mời rẽ trái, cửa ở hướng đó.”

Đồng Mặc im lặng một lúc: “Nếu đã như vậy, cho phép tôi nói một câu. Tôi hy vọng anh đừng xem sinh mệnh như kiến.”

Cô nhìn thấy bộ dáng Vụ Văn không có vẻ gì sẽ nói chuyện, tự biết lần này mình đến xem như vô ích. Nhưng cô nhìn người nằm trên giường bệnh, ngoại trừ một số vết thương ngoài da, tất cả đều khoẻ mạnh như thường. Không hiểu sao anh ta lại cam chịu như vậy? Với lại, cô cũng vô cùng thương xót anh ta, nhất là đã trải qua một ngày đáng sự cùng với Đồng Nghiễn, Đồng Mặc cảm thấy mỗi sinh mệnh trong cuộc sống đều khó có thể tìm được. Người muốn sống sót lại không tìm được cơ hội tái sinh, nhưng người sống tốt lại dễ dàng buông tha. Anh ta không biết rằng cái gọi là đau khổ là một người mắc bệnh nan y, mỗi ngày đều mong mỏi được sống thêm một ngày.

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào Vụ Văn, nói xong những lời này liền xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Vốn là cô còn có chút mong chờ, mong chờ anh ta có thể dùng một ngày để suy nghĩ về ý nghĩa của mỗi sinh mệnh, nhất là nhìn thấy một màn sáng hôm nay, cô càng thêm tin tưởng Vụ Văn. Chỉ là không ngờ ngay câu đầu tiên anh ta đã cắt đứt hy vọng mỗi ngày nó trong lòng cô.

Đồng Mặc chán nản ngồi trên ghế dựa ở hành lang bệnh viện, có lúc đầu suy nghĩ đến lúc họp làm sao có thể nói ra suy đoán của mình về việc ngày hôm đó Vụ Văn đã đi đâu. Nhưng nghĩ lại, chỉ cần anh ta không nói, chỉ cần không có chứng cứ chứng minh người chết là chết sau khi Vụ Văn rời khỏi biệt thự theo như cô biết. Thế thì vẫn chưa thể hoàn toàn loại trừ anh ta ra khỏi đối tượng tình nghi. Cô nhất thời lăm vào hoàn cảnh khó khăn, nhắm mắt ngồi trên ghế sắp xếp lại tinh tiết vụ án một lần nữa.

Bỗng nhiên cô bị tiếng động mở cửa làm cho giật mình, theo bản năng nhìn về phía cửa phòng, chỉ thấy nét mặt sững sờ của Vưu Văn, cô cảm thấy khó hiểu nhìn anh ta.

Vưu Văn ngăn người, anh ta cứ nghĩ là Đồng Mặc đã đi rồi.

Câu nói dừng xem một sinh mệnh như kiến của cô khiến lớp phòng bị luôn được Vưu Văn mang theo bỗng nhiên sụp đổ. Đầu óc bỗng chốc nóng lên, cảm thấy coi thường chính mình. Cho nên, anh ta đuổi theo.

Nhìn thấy Đồng Mặc ngồi đó, anh ta do dự một lúc mới tiến về phía trước, đưa tay ra trước mặt Đồng Mặc mang theo một nét mặt kiên cố không hiểu được: “Nói cho tôi biết, tôi có thể đem một chút lòng tin còn lại cho cô sao?”

Mặc dù không nhìn thấy rõ về mặt anh ta nhưng cô có thể cảm nhận được tận sâu trong đôi mắt thâm thúy đó nỗi sợ hãi của anh ta. Không lâu sau cô từ từ đứng dậy, nở một nụ cười nhạt. Đặt tay trong lòng bàn tay Vưu Văn, cực kì chắc chắn nói cho anh ta biết: “Anh có thể tin tưởng tôi.”

Anh ta có thể tin tưởng cô, chỉ cần anh ta chịu mở miệng nói ra cô hoàn toàn có thể phủ định suy luận của Tống Ninh, cô có lòng tin nhất định sẽ cho Vưu Văn một câu trả lời thuyết phục khiến anh ta vừa lòng. Nhưng còn hơn cả việc kết án cho vụ án này đó là Vưu Văn chịu tiếp nhận thế giới này, điều đó đã khiến cho cô có cảm giác thành công, cảm giác thành tựu nho nhỏ này không ngừng lớn dần trong lòng cô.

Vưu Văn chuyển động ánh mắt, di chuyển đến bàn tay mềm mại nhỏ bé trên tay mình. Anh ta gạt đầu, sau đó ngay lập tức nói: “Ngày hôm đó tôi tới nghĩa trang.”

Ánh mắt anh ta loé lên, nói xong lời này nhanh chóng rút tay về, xoay người bước vào phòng bệnh sau đó đóng cửa lại. Đồng Mặc còn giờ cánh tay giữa không trung, dõi theo Vưu Văn biến mất sau cánh cửa phòng, sau đó mới dứt tay vào túi áo, cô nhanh chóng không ngừng nghĩ đi đến nghĩa trang.

Thành phố A cũng có vài nghĩa trang lớn nhỏ, tuy Vưu Văn không nói rõ là ai nhưng sau khi anh ta nói xong Đồng Mặc đã đoán ra được đó là người nào, bởi vì cô biết tro cốt của Quý Văn Huyền được sắp xếp như thế nào. Vì thế, tất cả những điều không thể xác định phía trước đều đã có thể khẳng định lại đáp án, chính là do cô lựa chọn tin tưởng Vưu Văn, cô may mắn là phán đoán của bản thân không hề sai lầm.

Không giống như các nghĩa trang khác trong thành phố, những người được an táng bên trong đều là những người có địa vị, nên những người bình thường muốn vào thăm đều phải đi qua cổng chính, hướng hồ đây là một nghĩa trang lớn, trước cổng thường có giám sát.

Đồng Mặc vào bên trong trình bày với người giám sát, người đó rất phối hợp điều tra, mở camera vào ngày hôm đó. Đồng Mặc vui mừng theo dõi hình ảnh trên màn hình, sau đó mới tới trước bia mộ, Đồng Mặc bị hình ảnh tuyệt đẹp của người phụ nữ trong ảnh kinh ngạc mới phen. Bức ảnh này có lẽ là ảnh mới chụp không lâu của Quý Văn Huyền, trên mặt bà mang theo nụ cười thân thiết, có thể nhìn ra trên người bà còn mang theo chút hương vị nhẹ nhàng xưa cũ.

Trên mộ còn lưu lại một bó hoa đã tàn một nửa, Đồng Mặc ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào bó hoa cùng với tâm lý mâu thuẫn của Vưu Văn...

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 29: Hung thủ thật sự

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **Galanthus**

Biên tập: **Đặng Yên**

Chúng ta đều rất yếu đuối, cũng đều rất mạnh mẽ, nếu chúng đã cùng tồn tại, tại sao chúng ta cứ phải che giấu một trong hai?

Tống Ninh đang ngồi trong phòng họp, bên trong cũng đã có không ít người đang ngồi, một số người có ý đến bởi vì cục trưởng Mã cũng tới. Họ có nghe nói hôm qua Đồng Mặc đã phản bác lại lời của Tống Ninh, hôm nay mới có ý tới đây xem tiền trên của vụ án. Nếu hôm nay Đồng Mặc vẫn không có một kết luận thuyết phục thì chỉ sau mấy ngày làm việc đã có thể kết án, mọi người hầu như đều nghiêng về phía Tống Ninh. Với lại cho tới bây giờ, người phụ trách vụ án này là Ôn Hành Viễn còn chưa tỏ thái độ gì. Vì thế hiện tại trung tâm sự phát triển của vụ án này chính là Đồng Mặc.

Tuy nhiên, thời gian họp đã trôi qua được mười phút nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Đồng Mặc, gọi điện thoại cho cô cũng không được, mà ngay cả Ôn Hành Viễn cũng nhàu mày, lấy điện thoại trên bàn gọi cho Đồng Mặc.

Đồng Mặc đang vội vàng lái xe nên điện thoại rung trong túi áo cũng không biết. Đặc biệt là khi xe đến cầu Kiều, tiếng ồn ào của còi xe và tiếng động cơ khiến cô không phát hiện ra, đến khi qua cầu cô mới biết.

Cô vội vàng lấy điện thoại ra, thấy là chủ Ôn cô nhanh chóng nhận cuộc gọi: “Chủ Ôn, xin lỗi, cháu đến muộn một lát, cháu sắp tới cục rồi.”

Ôn Hành Viễn đang muốn hỏi thì đã nghe thấy Đồng Mặc giải thích, đành phải dằn đó một câu đi đường cẩn thận sau đó cúp điện thoại, giải thích cho mọi người. Trong đó có một vài người dường như đang chờ xem Đồng Mặc lảng tung như thế nào, trong mắt họ, việc Đồng Mặc đến muộn khiến cho cục trưởng phải chờ thật là khiến người ta không thể hiểu nổi.

Đồng Mặc chạy như bay tới phòng họp, vội đến mức còn không kịp thở. Nhìn thấy phòng họp có nhiều người thì cảm thấy rất lo lắng, cúi đầu xin lỗi vì đã đến muộn. Tóc tai có hỗn độn, trán cũng lấm tấm mồ hôi, cô vội nhìn Ôn Hành Viễn. Vừa nhìn thấy anh, cô bất giác cảm nhận được một cảm giác an tâm tồn tại, vì thế dần yên lòng hơn, ngại ngùng đứng bên cạnh Ôn Hành Viễn.

Thấy Đồng Mặc đã tới đây, mọi người cũng dần im lặng. Tống Ninh nhìn chăm chăm Đồng Mặc, chủ động đến bên cạnh cô, mỉm cười: “Tôi vẫn mong kết luận của cô. Tất nhiên đêm qua tôi cũng đã nghĩ qua nhưng kết luận này cũng đã bị tôi loại trừ, bởi vì nó hoàn toàn không thuyết phục.”

Đồng Mặc im lặng điều chỉnh lại tâm trạng, lấy cái đĩa trong túi áo đặt lên bàn, tiếp đó liền bỏ vào máy tính đã được kết nối. Đợi đến lúc đèn trong phòng đã tối hơn, cô mới mở miệng: “Trước mắt từ những bằng chứng và quá trình điều tra, ba nghi phạm trên bản báo cáo sớm đã có thể loại trừ, chỉ còn lại nghi phạm lớn nhất mà ngày hôm qua Tống Ninh đã đề cập đến là Vưu Văn, nhưng tôi cho rằng, so với Vưu Văn, nghi phạm lớn nhất chính là Vưu Chi Nguyên.”

Cô vừa dứt lời, không khí trong phòng họp trở nên rất ồn ào, câu trả lời này khiến cho nhiều người khó có thể tưởng tượng được. Cục trưởng Mã nhìn cô nhưng tâm trí sớm đã bay ra khỏi phòng họp, Ôn Hành Viễn nhìn qua cô vẻ rất bình tĩnh nhưng thực tế trong lòng anh đang cảm thấy rất vui vẻ. Đồng Mặc và anh quả nhiên có suy nghĩ giống nhau.

Mã Tống Ninh đầu tiên hơi bất ngờ sau đó bỗng nhiên bật cười: “Tự sát?”

“Hiện trường cho thấy Vưu Chi Nguyên chết vì bị bắn, nơi trúng đạn ngay ở não phía bên phải. Theo lẽ thường mà nói, nếu ông ta tự sát thì sau khi chết khẩu súng sẽ rơi xuống mặt đất chứ không thể nào được nắm chặt trong tay của nạn nhân như vậy. Đây chẳng lẽ không phải là dấu hiệu cho thấy ông ta bị giết sao? Trong lúc hoảng loạn, kẻ giết người có thể muốn tạo hiện trường giả là tự sát nhưng lại đặt nhầm cây súng sang tay trái. Hơn nữa lúc ấy trên bàn còn có chữ “Mộc” bằng máu, nạn nhân chết do một viên đạn bắn vào đầu, trong vòng khoảng 14 giây sẽ mất đi ý thức, cũng có thể xem là đã chết. Mà trong vòng 14 giây này cũng đủ để ông ta viết xong một kí tự đầy đủ không phải sao? Nếu theo có nói là tự tử, có nghĩa là ông ta đã viết từ trước đó, nhưng nếu muốn đó lỗi sao ông ta lại viết rõ ràng trên bản như vậy. Kẻ ác cũng biết sẽ bị kẻ đó nhìn thấy. Có lẽ hung thủ muốn đó tội cho người khác.”

Giữa tiếp theo Tống Ninh liền đưa ra hàng loạt nghi vấn, khiến cho mọi người hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của cô ấy. Không phải cô chưa từng nghĩ đến trường hợp tự sát nhưng chính bởi những nghi vấn không thể giải thích rõ ràng này mà cô đã loại trừ trường hợp đó. Với lại, cô còn không thể tìm ra động cơ khiến Vưu Chi Nguyên tự sát, một người đàn ông thành công như thế, ở trên hàng triệu người sao có thể dễ dàng tự sát chứ?

Đồng Mặc ghi nhớ tất cả những nghi vấn của Tống Ninh trong lòng, bởi mấy vấn đề này chắc chắn là cô đã từng nghĩ qua. Cô sắp xếp từ chức lại ngôn từ trong đầu rồi mới nói: “Về suy đoán tự sát này, chắc hẳn không phải chỉ có tôi nghĩ đến, hơn nữa có lẽ hầu hết đều không thể giải thích thủ pháp tự sát của ông ta nên không tiếp tục suy nghĩ một cách thấu đáo. Có thể giải thích như vậy. Đầu tiên, người chết cũng không phải quá lùn, chỉ cần ngồi trên ghế như vậy, trước đó dùng tay phải viết chữ bằng máu xong, sau đó tay phải đặt tại vị trí kia, lưng hơi gù xuống” Đồng Mặc vừa giải thích vừa lấy một cái ghế cao trưng tự, sau đó tự mình ngồi xuống: “Đầu hướng xuống nghiêng về phía bên phải, tay trái dùng súng vòng qua chân trái, lúc đó từ dưới hai chân hướng về phía trước mà bắn thì sẽ có hiệu quả như vậy.”

Cô nói xong, duy trì động tác cái vai gầy mới đứng lên, ánh mắt hướng về chủ Ôn đang đứng đối diện cách đó không xa. Ôn Hành Viễn cười cười nhìn cô, gạt đầu một cái.

Nháy mắt một người trong phòng đều lâm vào trạng thái trầm tư suy nghĩ, Tống Ninh cau mày lấy một hơi thật sâu, tiếp tục hỏi: “Nếu theo như suy nghĩ của cô, động cơ tự sát của Vưu Chi Nguyên là gì? Ông ta không giống vợ ông ta, ông ta không bị bệnh tâm thần, hơn nữa còn là một thương gia đứng trên rất nhiều người, dưới tay có không biết bao nhiêu công ty con. Ngoại trừ quan hệ trong gia đình không được như ý, ông ta hoàn toàn không có lý do gì để tự sát.”

Đồng Mặc vừa vịn nắm lấy điểm tựa chốt kia: “Mẫu chốt chính là do quan hệ gia đình.” Có nói đến điều này không khỏi liếc về phía Vưu Nhiên đang ngồi ở một góc sáng, hy vọng cô ấy có thể tự mình đứng ra nói với mọi người, thân thể của cô

ấy chắc chắn có thể khiến mọi người tin tưởng, tìm Đồng Mặc đập mạnh, tiếp tục nói: “Mặc dù quan hệ giữa người chết và con trai con gái ông ta đều không tốt, thậm chí con gái ông ta còn nhất định đoạn tuyệt quan hệ cha con. Người vợ thứ hai của ông ta – Quý Văn Huyền cũng đã nhảy tầng tự sát thời gian trước đó, theo như tôi biết, sinh hoạt cá nhân của bà ta không bị hạn chế, trước đó còn có quan hệ cùng nghi phạm Không Dẫn một thời gian dài. Theo như thư kí của nạn nhân nói, sau khi chuyện giữa Quý Văn Huyền và Không Dẫn bị Vụ Chi Nguyên phát hiện, ông ta thường xuyên nói giận ở văn phòng, thậm chí còn tuyên bố muốn giết Quý Văn Huyền, đuổi ra khỏi nhà.”

“Quý Văn Huyền tự sát là vì tìm hiểu về căn bệnh của mình.”

Đồng Mặc vừa dứt lời, giọng Vụ Nhiên bỗng nhiên vang lên, ánh mắt mọi người đều hướng về phía cô ta. Chỉ thấy Vụ Nhiên rất bình tĩnh nhìn Đồng Mặc, cô ta vừa nói vừa nhớ lại ngày trước khi Quý Văn Huyền chết. Chuyện đã như vậy, thân thể cô ta là gì cũng không còn quan trọng, thân là người đứng giữa vụ án này, cô ta muốn đem sự thật trình bày trước mắt mọi người, và lại việc này còn liên quan đến Vụ Văn có phải là hung thủ hay không.

Hôm đó đúng là ngày mà người trong đội cảnh sát tới đưa cho cô một số tài liệu sơ yếu lý lịch. Khi cô ở dưới nhà trọ thì gặp Quý Văn Huyền mang theo hành lý, vẻ xinh đẹp gọn gàng hàng ngày của bà ta đã không còn, trên trán dùng băng gạc quấn vài vòng, mũi cũng có một vết xanh tím.

Mấy năm qua, cô ta và Quý Văn Huyền chưa từng nói một lời thừa thừa, từ khi Quý Văn Huyền bước vào Vụ gia cô bắt đầu nghĩ cách ra ngoài, hai người giống như nam châm cùng cực, vĩnh viễn bài xích lẫn nhau. Cho nên lần này Quý Văn Huyền chủ động tìm đến nhà mình cô ta rất kinh ngạc, bình thường cô ta đã không mang theo vẻ mặt ôn hòa, bây giờ lại càng nghiêm túc.

Quý Văn Huyền sợ bản thân chưa kịp mở miệng đã bị đuổi ra ngoài nên vừa nhìn thấy cô đã vội vàng nói: “Cố hãy xem như đang giúp đỡ một người xa lạ được không? Tuy tôi biết cô không muốn gặp Vụ Văn nhưng bây giờ nó đã không còn đường lui, bị người ta đối xử khắp nơi không nói, cha nó cũng đã mặc kệ sống chết của nó. Tôi biết cha cô hàng tháng đều gửi tiền vào tài khoản tiết kiệm của cô, tôi cũng không còn cách nào khác nên mới đến cầu xin cô.” Bà ta không tiếc lời khẩn cầu Vụ Nhiên, cô nghe xong mới biết được bà ta đến là vì Vụ Văn.

Trước đó Vụ Văn cũng đã rất nhiều lần đến nhờ cô giúp đỡ nhưng Vụ Nhiên lấy lý do là không có quan hệ mà từ chối. Vì cô không nghĩ đến chuyện dùng tiền mà Vụ Chi Nguyên gửi cho cô, cũng không muốn có một chút liên qua nào đến Vụ Văn, càng không muốn đặt mình vào việc buôn bán cạnh tranh vô nghĩa đó.

Quý Văn Huyền thấy cô im lặng suy nghĩ, tưởng rằng đã có hy vọng vay tiền, đang chuẩn bị nói tiếp thì đã bị Vụ Nhiên ngắt lời: “Trên người bà làm sao vậy?”

Vụ Nhiên nhìn đến khuôn mặt đầy vết thương của Quý Văn Huyền, ngay cả trên cách tay cũng rải rác đầy vết bầm tím của máu đông tụ lại.

Quý Văn Huyền chỉnh lại quần áo của mình: “Cha cô biết chuyện của tôi và người đàn ông khác nên tôi bị đuổi ra đây. Vì chuyện này chắc chắn ông ấy sẽ không giúp Vụ Văn nên tôi mới tới tìm cô. Nếu cô không giúp đỡ, chưa biết chừng ngày nào đó Vụ Văn lại bị đám côn đồ đánh đến chết, coi như tôi cầu xin cô được không?”

Vụ Nhiên nhìn chằm chằm vào đôi mắt đầy nước mắt của Quý Văn Huyền, lạnh nhạt nghĩ, người phụ nữ này nhiều năm qua có biết bao nhiêu người đàn ông tranh giành, vì sao đến thời khắc quan trọng lại không có ai đưa tay ra giúp đỡ? Sao lại phải tìm đến một người ngoài không có liên quan bán cạnh tranh vô nghĩa đó.

Cô cảm thấy mình không cần chi vì một chút đồng cảm mà phá vỡ nguyên tắc của mình, Vụ Văn sống như thế nào là việc của cậu ta, lúc trước lựa chọn con đường kinh doanh này thì cũng phải chuẩn bị trước tính toán. Hơn nữa, đối với Quý Văn Huyền cô không nghĩ ra bất cứ lý do gì để giúp người phụ nữ này.

Quý Văn Huyền nhìn thấy vẻ lạnh nhạt của Vụ Nhiên, bàn tay đang nắm lấy cánh phục của cô bỗng nhiên buông lỏng. Thấy Vụ Nhiên không hề quay đầu lại tiến về phía trước, bà ta thấy quỳnh lên liền nói: “Tôi tạm thời vẫn ở căn phòng trước đây đã ở, tôi sẽ đợi cho đến khi cô đồng ý giúp đỡ mới thôi.” Nhìn thấy Vụ Nhiên không đáp lại gì, bà ta tức giận liên quát lên: “Tôi xin cô, xin cô hãy cứu Vụ Văn, nếu cô vẫn vô tình không chịu giúp, tôi có chết cũng không tha cho cô.”

Lúc đó Vụ Nhiên cũng không hề ngoảnh lại nhìn Quý Văn Huyền đã bị ép đến điên cuồng phía sau.

Vụ Nhiên trình bày những chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, nhìn Đồng Mặc mới chấm dứt: “Cho nên, nguyên nhân phát bệnh chính là Vụ Chi Nguyên, nhiều năm qua bạo lực gia đình trong Vụ gia chưa bao giờ gián đoạn.” Mặc dù từ sau cái chết của Quý Văn Huyền trong lòng cô vẫn không thoát khỏi cảm giác áy náy đó, nhưng cô lại không dám đem một chút hồi hận trong lòng nói ra, vì cô sợ rằng nỗi hồi hận đó sẽ dần lớn lên, nuốt chửng lấy cô.

Cô gần từng tiếng gọi cả tên họ của cha mình, mọi người xung quanh đều đắm chìm suy nghĩ, chỉ có Ổ Hàng vẫn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ ngoài mặt bình tĩnh lạnh lùng đang đứng bên cạnh đèn chiếu. Trong lòng anh sinh ra một cảm giác không nói, thậm chí anh còn muốn chạy lên chặn miệng cô lại, anh biết, gia đình vẫn luôn là vùng cấm địa trong lòng Vụ Nhiên, giờ phút này cô có thể bình tĩnh nói ra như vậy, ai có thể biết trong lòng cô khó chịu đến thế nào, chỉ là tất cả những cảm xúc này. Từ nhỏ cô ấy đã che giấu rất tốt chưa bao giờ biểu hiện lên trên mặt.

Bản dạng độc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 30: Vụ án kết thúc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: *Galanthus*

Biên tập: *Đàng Yên*

Quan trọng không phải nói hay không nói, quan trọng chính là trong tim người đó liệu có có mình hay không.

Ngón tay Đồng Mặc nhẹ nhàng di chuyển, nhìn về phía Vụ Nhiên đang đứng ra cung cấp cho cô chứng cứ chính xác, trong lòng cô càng thêm kiên định. Cô vẫn không muốn nhìn thấy Vụ Văn phải ngồi tù, cũng không hề tin tưởng Vụ Văn chính là người sát hại cha của họ. Cho dù bề ngoài cô ấy có lạnh lùng cẩn thận như thế nào, từ đầu đến cuối cô ấy đều không thể đối lòng mình.

“Lần lượt bị vợ phản bội, con gái không chịu nghe lời tự mình chăm lo cho cuộc sống, tình cảm gia đình trước mặt người đã chết giống như thùng rỗng kêu to. Huống hồ công ty Vụ Văn đóng cửa, còn đang mắc nợ rất nhiều, nạn nhân không tiếc bản lại có phần công ty để giúp đỡ Vụ Văn. Thế nhưng không thể ngờ được cuộc khủng hoảng kinh tế xảy ra đồng thời, các công ty có phiếu đều bị ảnh hưởng, công ty ông ta cũng không phải là một xí nghiệp lớn nói bất hùng mạnh như chúng ta nghĩ, chỉ trong một đêm đã thiệt hại không biết bao nhiêu tài sản. Áp lực giữa sự nghiệp và gia đình, ông ta cuối cùng cũng lựa chọn cách duy nhất có thể giải quyết ngay cơ, cũng giúp chính mình thoát khỏi khốn cảnh này – đó chính là tự sát.” Đồng Mặc nói ra nguyên nhân sở dĩ cô lại phán đoán rằng Vụ Chi Nguyên đã tự sát: “Trước khi tự sát, nạn nhân đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mua bảo hiểm, bảo hiểm đó không chỉ giúp đỡ được Vụ Văn mà còn có thể giúp cho công ty mình không bị phá sản. Với lại ông ta cũng sẽ không phải cá ngày đối mặt với sự tự trách vì mối quan hệ gia đình phức tạp nữa.”

Sau đó, cô phát ra bản ghi âm đầu tiên, là bản ghi khi cô nói chuyện với vợ của lái xe vào ngày hôm qua, qua đó lời vợ của người lái xe được ghi lại không sót một chữ. Nghe xong, ánh mắt của cô dừng lại ở sự thay đổi của Vụ Nhiên: “Thực ra, nạn nhân rất thương yêu hai đứa con của mình, chỉ là ông ta không thể hiện ra bên ngoài mà thôi. Nguyên nhân bởi vì tính cách của mình mà ông ta đã làm ra rất nhiều chuyện có lỗi với con mình, nhưng suy cho cùng chỉ là xuất phát từ một tình yêu mà người khác không thể nào lí giải được. Tuy nhiên, bởi vì tính cách đối lập mâu thuẫn khiến cho ông ta chỉ biết áy náy tự trách, nhiều năm dồn nén lại, liên hình thành sự cố chấp không thể thay đổi. Cho nên khi lựa chọn tự sát đó là do ông ta đã đi đến đường cùng không tìm ra phương pháp giải quyết nào.”

Theo lời của Đồng Mặc, rất nhiều người thốt thức không ngớt, nhất là ánh mắt đang nhìn Vụ Nhiên, thậm chí còn hơn cả thương xót. Tuy thường ngày đội phó ở trên cao không chỉ có công tác rất tốt, gia cảnh cũng khiến cho người ta ghen tị không thôi, nhưng như những gì Đồng Mặc vừa nói, vừa nghĩ đến việc đội phó phải sinh hoạt trong một hoàn cảnh mối quan hệ gia đình cứng nhắc, hơn nữa cuối cùng còn tạo thành một chuỗi bi kịch, không thể không khiến cho lòng người sinh ra cảm xúc bùi ngùi.

Tổng Ninh dường như cũng cảm thấy có lý nhưng lại không cam lòng khi Đồng Mặc chỉ nói đơn ba câu đã đem kết luận có phải tổng hợp mấy đêm phủ định đến không đáng một đồng, không kim được giọng nói sắc lạnh: “Như vậy làm sao để giải thích chuyện Vụ Văn đến biệt thự trước khi ông ta chết? Nếu người chết quan tâm đến con của mình sẽ không lựa chọn thời điểm mất cảm khiến người ta nghi ngờ Vụ Văn để tự sát.”

Đồng Mặc không nói gì, lấy ra phần nhỏ của bản đồ kí ra vào nghĩa trang: “Hôm qua chúng ta đã xem chúng ta đã xem đoạn băng Vụ Văn ở biệt thự hai tiếng rưỡi trước khi Vụ Chi Nguyên chết. Mà theo danh sách đăng kí đến thăm viếng ở nghĩa trang, đại khái là trước khi Vụ Chi Nguyên chết một vài giờ Vụ Văn đã rời biệt thự đến nghĩa trang.”

“Đến nghĩa trang làm gì?”

Không biết người nào ở trong góc phòng hỏi một câu như vậy, Đồng Mặc thoáng sửng sốt: “Đến thăm Quý Văn Huyền.” Cô nghĩ, Vụ Chi Nguyên không hiểu cách biểu đạt sự yêu thương quan tâm của mình đối với con cái, tự tôn của một người đàn ông lẫn lộn ở thương trường gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng khiến ông ta không biết thế nào là mềm mại, khiến cho tâm tư ẩn giấu ở sâu bên trong đến người khác không thể nào nhìn thấu. Mà Vụ Nhiên lại là một người phụ nữ có tính cách quật cường cao ngạo khiến cho cô không thể hiện được sự mềm mại, nội tâm trong thiện cũng giống như Vụ Chi Nguyên ẩn giấu sâu ở trong lòng. Vụ Văn cũng là một người giống như vậy, trong lòng mâu thuẫn nên không dám để dành biểu đạt tình thân. Cả gia đình như vậy, cho dù trước mặt họ có bao nhiêu dây dưa mâu thuẫn, trước sau họ vẫn chảy cùng một dòng máu. Chỉ là trong lòng họ không thể xoá bỏ cách trở lớn trước mắt, cho nên mới tạo thành một mối quan hệ như vậy.

Vụ án dần dần được sáng tỏ, suy luận của Đồng Mặc và Tống Ninh gần như không thể so sánh, cả hai đều thành lập lý do cũng như đều có những lỗ hổng bị bỏ qua, khiến cho mọi người chỉ nghĩ đến hoặc là Vu Văn giết người hoặc là Vu Chi Nguyên tự sát.

Trong lúc mọi người đang trầm tư suy nghĩ, Ôn Hành Viễn nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng họp. Đồng Mặc cảm nhận được bên cạnh không còn người, không khỏi liếc nhìn ra ngoài cửa, thấy bóng chú Ôn đột nhiên đi ra ngoài khiến cô hơi nghi hoặc.

Một lúc sau, Ôn Hành Viễn từ bên ngoài bước vào, trên tay cầm một tập văn kiện. Anh bước lên vị trí chủ giảng ở phía trên rồi mở tập văn kiện kia ra: “Đây là tất cả bất động sản dưới tên Vu Chi Nguyên, đã được thông qua tất cả trình tự pháp luật hợp pháp. Tất cả quyền sử dụng đất Vu Văn Nhiên là người thừa kế duy nhất, còn về phần tiền bảo hiểm, toàn bộ được trao lại cho Vu Văn, tất cả các tài sản mang tên ông ta đều đã được viết rõ ràng trong di chúc.”

Tất cả mọi người đều bất ngờ, không ngờ ngay cả di chúc ông ta cũng đã cẩn thận chuẩn bị sẵn từ trước.

“Nạn nhân bày ra cục diện bị giết mục đích là để vu oan cho một trong hai người Lâm Nam hoặc Không Dẫn. Nếu vu oan thành công thì tất cả mục đích của ông ta đều thành công, bản di chúc này sẽ được luật sư của ông ta thay mặt thực hiện. Nếu như không vu oan thành công, bức di chúc này chính là bằng chứng tốt nhất cho việc ông ta tự sát.”

Đồng Mặc một bên nghe Ôn Hành Viễn nói thì bắt đầu suy nghĩ không biết anh có bản di chúc này từ lúc nào? Tại sao lúc trước không có ai biết? Mà Ôn hành Viễn vừa nói ánh mắt vừa dừng trên người Đồng Mặc cách đó không xa, Đồng Nghiễn đưa cô đến làm cấp dưới của anh xem ra vẫn có chỗ hữu ích, ít nhất là trong thời gian sau này, cả cô sẽ biết ơn cô.

Ôn Hành Viễn đưa bản di chúc tới trước mặt cục trưởng Mã, đáp án chính xác của vụ án cuối cùng cũng sáng tỏ.

Bấy giờ Tống Ninh đang bước vào bãi đỗ xe, con gió lòn thổi từ ngoài cửa vào khiến cho mắt cô mờ mờ ảo ảo.

Ôn Hành Viễn vừa đi vừa khoác áo lên người, Tống Ninh nhìn thấy bóng dáng anh cách đó không xa liền bước lại gần. Thấy đôi mắt thâm trầm giữa đêm khuya của anh thì bỗng đứng trong đầu nhớ lại lần đầu tiên gặp anh nhiều năm về trước.

Khi đó Ôn Hành Viễn là người được mời đến phát biểu ở buổi tọa đàm, cũng giống như Tống Ninh, mọi người sớm đã nghe đến danh tiếng của Ôn Hành Viễn. Tuy nhiên, anh thường ngày là người rất khiêm tốn, không tiếp nhận bất kì cuộc phỏng vấn nào, nhưng vẫn có thể nghe thấy vụ án này vụ án kia được Ôn Hành Viễn phá giải, tên của anh dường như gắn liền với các vụ án.

Vì có anh phát biểu, trong chốc lát phòng học rất lớn đã chật kín chỗ, ngay cả trên lối đi nhỏ cũng đã có rất nhiều người đang đứng đó. Vốn những người thuộc chuyên môn như Tống Ninh không nhiều, nhưng chỉ riêng người đến nghe thôi cũng đã nhiều không kể hết. Thế nên khi Tống Ninh vừa đến cửa đã bị đám người bên trong làm cho kinh hãi. Theo bản năng cô đã muốn quay về, cho dù danh tiếng của người này rất lớn nhưng nhìn cảnh tượng vô số người chen chúc nhau thế này cô đã muốn nản rồi.

Nhưng cô không ngờ phía sau bỗng đứng có người đẩy, hoàn toàn khiến cô chĩa ra và chật như nêm, cô nhủ mây lại cố gắng chen ra ngoài được một chút.

“Đừng chen lấn, cẩn thận quần áo của cậu, này!”

Thanh âm này không biết truyền đến từ đâu trong đám người, kết quả vừa mới nói xong, tất cả mọi người đều đã nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, Tống Ninh nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy áo khoác của cô gái đứng phía sau cô đã bị cắt một đường, xuất hiện một lỗ hổng rất lớn, trong phút chốc quần áo ở bên trong bị lộ ra ngoài.

“Đồ thanh kín!” Nam sinh đứng bên cạnh nữ sinh cảm ghét hét lên một tiếng, Tống Ninh nhìn khuôn mặt đỏ bừng ngượng ngùng của cô ta giống như một quả hồng. Trái lại người nam sinh đang chửi rủa cô, khuôn mặt ghét bỏ giống như thấy đồ vật gì rất bẩn thỉu, Tống Ninh nhủ mây, đề nên kích động muốn chửi một trận.

Kết quả không nghĩ đến nam sinh kia còn làm quá đáng hơn, lập tức đẩy nữ sinh kia một cái, khiến nữ sinh ngã lên người cô, cô đứng không vững, khuôn mặt ở phía trước, người đề nặng phía sau lưng, môi bị chính răng của mình cắn ra máu. Nữ sinh kia bối rối tìm khăn tay đưa cho Tống Ninh: “Rất xin lỗi, rất xin lỗi.”

Tống Ninh thấy cô ta giải thích, nhất thời khí nóng bốc lên đầu, tiếng lên giữ chặt nam sinh đó đâm một đâm vào mặt anh ta.

Nam sinh ngay lập tức sững sờ, quả thật không dám tưởng tượng trước mặt nhiều người như vậy anh ta lại có thể bị một nữ sinh cho một quả đâm, vì thế tức giận dâng lên, đang muốn nhắc tay quay. Tống Ninh tình mắt, đánh xong một quả đầu xông về đám người phía trước bỏ chạy, đánh một quyền cũng không sao, nhưng tình mạng vẫn là quan trọng nhất.

Không nghĩ tới cô vừa chạy đã đụng vào lồng ngực Ôn Hành Viễn, nhưng lại đẩy anh vào vách tường. Bởi vì căn phòng mới được tu sửa cho nên vách tường có đặt một cái thang, không ngờ mu bàn tay Ôn Hành Viễn chạm vào một cái đinh trên thang.

Tống Ninh hoảng hốt vội vàng đưa khăn tay cho anh.

“Không sao!” Ôn Hành Viễn dùng khăn tay của mình giữ trên miệng vết thương, cười trấn an cô, liền dường như không xảy ra việc gì bước về phía phòng học.

Cô nhớ lại, ngày đó cô vừa quay đầu đã bị lạc vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

“Đội trưởng Ôn!” Cô nhẹ gọi một câu, Ôn Hành Viễn cười thản nhiên: “Vết và rồi, về nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Anh dặn dò một câu rồi tiếp tục cất bước phía trước, Tống Ninh nhìn theo bóng dáng anh, há miệng thờ đốc, lời vừa muốn nói lại nuốt lại vào trong bụng. Nội tâm kêu gào nhưng nhất thời lại không thể mở miệng, mắt thấy đèn xe anh đã bật, sẽ đi mất, cô hít một hơi thật sâu, đuổi theo qua bên kia.

Cô nghĩ, cô muốn nói với anh, nói cho anh biết tâm ý của cô, đó là đừng khi mà cô ngày đêm vẫn tìm kiếm. Có dường như không thể chờ đợi được nữa, trước khi Đồng Mặc xuất hiện cô cũng không nghĩ nhiều đến vậy, nhưng từ khi Đồng Mặc xuất hiện, cô phát hiện Ôn Hành Viễn không còn giống như trước, tâm mắt anh nhìn đến Đồng Mặc càng ngày càng nhiều. Có thể người khác không phát hiện ra nhưng cô chưa từng bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Cô sợ hãi, nếu có một ngày Ôn Hành Viễn yêu, nhưng người đó lại không phải cô...

“Ôn...” nhưng cô còn chưa kịp nói gì, đã thấy Đồng Mặc vội vàng chạy tới, cô cảm theo một túi văn kiện từ bên kia chạy băng qua đây. Tống Ninh thấy Đồng Mặc chạy đến, đưa tập văn kiện cho Ôn Hành Viễn, chờ đến khi Đồng Mặc ngược mặt lên thì nhìn thấy Tống Ninh đang đứng ở bên này. Cô hơi bất ngờ, cánh tay đang muốn nắm lấy tay cửa xe dừng lại giữa không trung, dừng lại một chút rồi lại rút về. Cô mỉm cười với Tống Ninh, sau đó quay lại nói với Ôn Hành Viễn: “Đội trưởng Ôn, tư liệu của anh, tôi đi trước.”

Cô xoay người chuẩn bị đi, Ôn Hành Viễn một lòng chú ý đến tư liệu trên tay, không biết Đồng Mặc nói gì, cho nên đầu cũng không nhắc lên, đợi đến lúc anh phản ứng lại đã không thấy bóng dáng Đồng Mặc. Chỉ nhìn thấy Tống Ninh đứng cách đó không xa, anh buông tư liệu, mở cửa xe ra hỏi: “Có thấy Đồng Mặc không?”

Tống Ninh nhìn anh, mơ hồ nói: “Tiền Đồng Mặc về sao? Có ấy vừa nói là cô ấy đi trước.”

Ôn Hành Viễn nhìn về phía sau lưng cô, dứt tay vào túi quần: “Có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

Cô hơi giật mình lúc đầu: “Không có, tôi đi trước.” Cô xoay người, bước về thang máy ở bãi đỗ xe, nhìn thấy Ôn Hành Viễn ra khỏi bãi đỗ xe mới ngồi xổm trên mặt đất. Cô không biết dừng khi thường ngày của cô ở nơi nào, vì cái gì câu nói thích anh, muốn ở cùng anh nghe ghen ba năm đều không thể nói ra miệng. Mặc dù trước đây cô từng nghĩ rằng anh có thể vì vấn đề tuổi tác mà không tiếp nhận cô, cô biết đội trưởng Ôn là một người nghiêm túc lại truyền thống, người không biết còn có thể nói anh là một người cứng nhắc, mà người hiểu biết anh một chút sẽ biết anh vốn rất có nguyên tắc. Cho nên cô chờ đợi, tin tưởng sẽ có một ngày đội trưởng Ôn sẽ bỏ qua điều đó, cũng từng tưởng sự cố gắng của mình nhất định sẽ nhận được hồi đáp. Tình cảm của cô dành cho anh vẫn luôn cẩn thận như vậy.

Ôn Hành Viễn lái xe đến ngã tư đường liền nhìn thấy Đồng Mặc, cô vẫn mặc cảnh phục đang chuẩn bị bước xuống cầu thang, mái tóc bị râm nắng có chút hỗn độn ở sau lưng. Ôn Hành Viễn ngay lập tức gọi cô lại: “Đồng Mặc!”

Nghe thấy giọng chú Ôn, Đồng Mặc xoay người nhìn thấy trong xe ngoài anh ra không thấy có ai khác, nghi hoặc bước lại gần chú Ôn, sau đó quay đầu nhìn xung quanh: “Chú không đi cùng Tống Ninh sao?” Cô nghĩ lúc này anh muốn đưa Tống Ninh về nên mới thức thời đi trước.

Ôn Hành Viễn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì lạnh, khoé miệng mỉm cười: “Trước tiên cứ lên xe đi, bên ngoài lạnh.”

Đồng Mặc nghe lời ngồi lên xe, theo thường lệ thắt dây an toàn lại. Ôn Hành Viễn khởi động xe, chậm rãi chạy ra khỏi con đường nhỏ, thấy Đồng Mặc không nói lời nào, anh nhìn không được hỏi: “Sao lúc này lại hỏi như vậy?”

Đồng Mặc hơi bất ngờ, sau đó mới nhớ đến vấn đề mình vừa hỏi, cô giải thích: “Cháu nghĩ chú sẽ đưa cô ấy về nhà.”

Nhìn thấy cô như thế này, Ôn Hành Viễn nhìn không được trêu chọc: “Nếu tôi đưa cô ấy về mà không đưa em về thì em sẽ không vui sao?”

Cô nghe vậy quay đầu, tầm mắt dừng lúc chạm vào đôi mắt anh, đột nhiên nghe thấy âm thanh tim mình đập thình thịch, ngay cả ý thức cũng dần trở nên mơ hồ, cô phải nói là không có cảm giác gì, thế nhưng sao cô lại thấy trong lòng rất buồn phiền.

“Không thể nói là không vui, nhưng cũng không phải là sẽ vui.” Cô trả lời, cái cảm giác kì quái này vẫn tiếp tục, giống như trái tim dần dần bị đào sâu, dần trở nên trống rỗng. Cô nuốt nước miếng nhìn về phía Ôn Hành Viễn đang mỉm cười không lên tiếng, nghĩ rằng câu trả lời của mình khiến anh hiểu nhầm điều gì vì thế vội vàng giải thích: “Không phải... Cháu cũng không phải thấy không tốt, chỉ là... không thể nói lên loại cảm giác kì quái này.”

Ôn Hành Viễn nhìn cô, cho cô một nụ cười trấn an: “Chúng ta ăn gì đó, ngủ một giấc thật tốt, ngày mai đưa em đi thăm cha.”

Thời điểm Ôn Hành Viễn nói lời này vừa đúng chỗ rẽ thì nên cách cô rất gần, cô cơ hồ có thể cảm giác được hơi thở của anh khi nói chuyện, Đồng Mặc gật đầu, dần hết tâm trí dịch ra gần cửa xe hơn một chút, ý định cân bằng tâm trạng mình một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Rung động nhẹ nhàng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chuyển ngữ: **Đặng Yên***

*Biên tập: **Đặng Yên***

Có thể, để yêu một người chỉ cần đến một giây, nhưng cũng có thể phải cần đến cả đời.

Đồng Mặc nghĩ chú Ôn sẽ mang mình đến quán cơm trước, nhưng xe lại dừng tại cổng bệnh viện. Chỉ thấy anh lái xe vào bãi đỗ xe sau đó lấy một hộp giữ nhiệt từ sau xe ra. Cô thấy vậy định hỏi nhưng anh đã đưa tay sửa lại áo của cô: “Đây là súp thịt cừu Di Nam mang tới, mẹ cậu ấy đích thân hầm. Thấy vừa mới làm giải phẫu xong ăn thức ăn lỏng sẽ tốt cho dạ dày hơn nhiều.”

Đồng Mặc thấy anh đi phía trước, bước chân nhanh hơn đuổi kịp anh: “Cháu tưởng chú sẽ đưa cháu đi ăn trước...”

“Trước tiên phải đi ăn cơm chứ? Xem ra về sau em phải hiểu tôi hơn mới được. Vừa rồi chuyện của Tống Ninh cũng là em tự đoán?” Ôn Hành Viễn quay lại cười to, Đồng Mặc lúng túng, đi theo anh vào phòng bệnh.

Sắc mặt Đồng Nghiễn sau khi phẫu thuật hai ngày vẫn không hề có chuyển biến tốt, mặc dù bác sĩ đã nói là không có việc gì nhưng nhìn sắc mặt ông không có một chút huyết sắc Đồng Mặc không kim được lo lắng. Cô mang súp thịt cừu dọn dõ ông uống nhiều một chút, tâm trạng của ông không còn sinh động lạc quan như trước.

Đồng Mặc đến, mặc dù ông vẫn mỉm cười làm ra vẻ rất vui mừng nhưng những lo lắng trong lòng ông đã viết đầy lên mặt. Cô có thể nhìn ra nhưng có lẽ ông không muốn cô lo lắng nên mới miễn cưỡng như vậy, huống chi ông vừa mới phẫu thuật xong cũng đã hồi phục gần như bình thường nên cũng không nói thêm điều gì. Nuốt tất cả những lời đau đớn cùng lo lắng vào trong lòng.

Đến khi hai người họ ra khỏi bệnh viện thì trời đã trở nên tối đen, trong không trung còn có những hạt mưa nhỏ rơi tí tách, và ánh đèn neon trên đường cũng trở nên mờ mờ ảo ảo. Đồng Mặc đứng bên cửa bệnh viện chờ Ôn Hành Viễn lái xe đến. Quán cơm mà Ôn Hành Viễn đưa cô đến chính là quán cơm nhỏ mà lần trước Phương Di Nam đã mời cô ăn cơm.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Quán cơm này chỉ là một căn nhà nhỏ giản dị và những tấm bạt được dựng tạm bên lề đường, cho nên mỗi lần Ôn Hành Viễn đi vào đều phải cúi đầu xuống. Anh đẩy thực đơn ra trước mặt Đồng Mặc, cô liền tục phát tay: “Cháu không kén ăn, chú cứ chọn đi ạ.”

Ôn Hành Viễn thấy thế cũng không làm khó cô, gọi mấy món đồ ăn mà anh và Phương Di Nam thường ăn. Anh lấy đôi đũa đã lau qua một lần đưa cho Đồng Mặc, rồi sau đó lấy một chiếc khăn tay ra đưa cho Đồng Mặc: “Cầm lấy!”

Đồng Mặc vừa nhìn thấy dĩ nhiên biết đó lần trước ở nhà xưởng cũ cô bị thương phải dùng khăn tay băng lại, cô nhớ rõ lần đó anh lấy bỏ vào túi quần. Anh đưa khăn tay cô mới chợt nhận ra hoá ra mấy ngày chiếc khăn mình mang theo là của anh, cô chút ngượng ngùng giải thích: “Khăn của chú, cháu không mang theo.”

“Vậy à?” Ngay lúc Đồng Mặc vừa đưa tay ra Ôn Hành Viễn bỗng nhiên thu tay lại “Vây đôi cũng tốt.”

Đồng Mặc: “.....”

Ôn Hành Viễn gọi mấy chai bia dùng để làm ấm người nhưng lại không nghĩ đến Đồng Mặc nhắc lên uống vài ngụm, sắc mặt giống như đang uống nước. Anh không kim được hỏi: “Thường xuyên uống?”

Đồng Mặc lắc đầu, sau đó cười khúc khích: “Hương vị dường như vẫn vậy.”

Có lúc thì giống như một quả lê nhỏ lúc lại giống như một chú thỏ vậy vậy tai với anh, Ôn Hành Viễn không nhìn được cái đầu cười, sau đó khôi phục lại nét mặt bình thường dừng ở khuôn mặt cô. Bây giờ anh mới nhớ ra bình thường Đồng Mặc cũng không cười như vậy, đôi mắt màu nâu hơi rừ xuống làm cho người ta cảm thấy một cảm giác rất dịu dàng. Anh cũng không thường để ý đến nụ cười của cô nhưng lúc này cô ở gần ngay trước mặt anh mà cười như vậy. Cảm giác như vậy cũng không đến nỗi nào, những lọn tóc nhỏ xoà tung trên lưng cô mềm mại lại rất dày.

Lúc sau cô uống đến hai má đỏ ửng, hai người đều không nói một lời chăm chú ăn cơm.

“Chú Ôn, tại sao chú lại chọn cháu?” Đến lúc Đồng Mặc mở miệng mới phá tan sự trầm mặc giữa hai người. Cô ngừng đầu mơ màng nhìn anh.

Anh có vẻ bất ngờ, đặt cái chén lên trên bàn lấy khăn tay lau sạch vết dầu mỡ trên cái miêng nhỏ nhắn của cô, không trả lời. Vấn đề này mấy ngày trước ở nhà xưởng cô đã từng hỏi qua, bây giờ tự dưng nhắc lại. Suy nghĩ của anh vẫn không có gì khác nhưng lại có gì đó không còn giống như trước nữa.

Anh nhàu mày suy nghĩ, rót một ly nước sôi đưa cho cô: “Đừng uống nhiều, buổi tối dễ bị đầy bụng.”

Đồng Mặc nhìn theo kheo môi nhấp máy của anh, cô chút khó hiểu: “Tại sao không trả lời?”

Điều bộ của cô dường như muốn nói nếu anh không trả lời sẽ không chịu bỏ qua, Ôn Hành Viễn nghĩ cô bé này chắc là uống chút rượu nên là gan cũng lớn hơn. Nếu như bình thường anh đáp lại bằng cách giữ im lặng và chắc chắn cô sẽ không hỏi tiếp.

Giọng điệu của anh trở nên nhẹ nhàng: “Bởi vì em là Đồng Mặc.”

Lời này cũng chẳng khác gì không trả lời, Đồng Mặc hình như cũng đã nán chỉ khom người xuống, đầu cũng cúi xuống. Nhìn qua thấy Ôn Hành Viễn chưa ăn xong định nghiêng đầu lên bàn nghỉ ngơi một chút, đợi Ôn Hành Viễn ăn xong thức ăn trên bàn thì sẽ cùng về nhà.

Cô vừa định đặt đầu xuống lại nghe thấy có người kêu to tên Ôn Hành Viễn, cô dường như là theo bản năng quay đầu hướng về nơi phát ra tiếng gọi, chỉ thấy một người đàn ông mặc đồ ngay ngắn, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười. Tầm mắt Đồng Mặc lại chuyển đến người Ôn Hành Viễn, thấy anh đang vẫy tay với người đàn ông kia: “Ồ bên này.”

Đồng Mặc ngăn người, cô cũng không biết anh gọi bạn tới đây từ khi nào mà cô cũng không biết người này. Cô bỗng cảm thấy mất tự nhiên, không biết bây giờ mình nên làm gì mới đúng, nhưng có thể khẳng định rằng ý tưởng muốn nằm lên bàn của cô chắc chắn không thể thực hiện được.

Người đàn ông kia liếc nhìn Đồng Mặc, nhân tiện tìm chỗ ngồi gần Ôn Hành Viễn rồi ngồi xuống. Anh ta lấy USB từ trong túi ra rồi đưa cho Ôn Hành Viễn: “Tư liệu về người đó phần lớn đều có trong này.”

Ôn Hành Viễn không nói gì, nhận lấy rồi gọi người phục vụ lại, nói với cô: “Có lẽ trên đường chưa ăn, ăn xong rồi đi cũng không muộn.”

Hai người này cứ đứng nói chuyện như vậy, dường như cô Đồng Mặc không tồn tại cho đến khi bọn họ nói nói cười cười vài phút sau đột nhiên người đàn ông đưa mắt về phía Đồng Mặc với vẻ tò mò. Khi đó Ôn Hành Viễn mới nhớ ra, mỉm cười giải thích: “Đồng Mặc, vợ tôi!”

Người đàn ông kia hơi bất ngờ, đến bên cạnh Đồng Mặc cười thần bí với cô: “Xin chào cô Đồng, tôi là...”

“Không cần khách sáo như vậy!” Ôn Hành Viễn cắt ngang lời nói của anh ta, sau đó quay sang giải thích với Đồng Mặc danh tính của người đàn ông đó. Tuy nhiên, Đồng Mặc vẫn chưa thích ứng kịp. Nếu cô nghe không nhầm thì vừa rồi chú Ôn gọi thiếu cô là vợ chú ấy. Quan hệ đột ngột thay đổi như vậy khiến cô quá bất ngờ, dường như cô đã quên quan hệ giữa hai người là vợ chồng.

Cô cười đầy e ngại, đột nhiên cảm thấy xương sống lạnh toát, cô cúi thấp đầu, mấy mớ cơm trong bát.

Hai người đàn ông tiếp tục nói chuyện với nhau rồi đi ra khỏi quán cơm. Theo lời nói của hai người, Đồng Mặc đại khái đoán được chú Ôn phải đi lấy ít đồ trong xe người kia. Sau khi đứng dậy, Ôn Hành Viễn dặn dò cô một câu: “Đừng uống quá nhiều, chờ tối trở lại. Ăn ăn nhiều cơm một chút!”

Đồng Mặc có chút xấu hổ liếc nhìn người đàn ông đang cười trộm bên cạnh, trên mặt hơi ửng đỏ.

Thực ra chính Ôn Hành Viễn cũng không biết mình lại buột miệng nói câu “vợ tôi” như vậy. Thấy vẻ mặt Đồng Mặc anh hơi lo lắng có phải cô gái nhỏ bị kinh sợ hay không, sau đó cảm thấy hơi hối hận bản thân đột nhiên nói ra như vậy.

Trong quán ăn, mọi người vội vàng ăn xong rồi đi ra khỏi đó, Đồng Mặc chống cằm, ánh mắt tập trung vào một điểm nào đó trên bàn, tâm trí đã sớm bay đến chỗ nào không biết. Bà chủ trông thấy cô ngồi một mình bên đặt một bếp lò nhỏ dưới bàn cô, Đồng Mặc bị tiếng động đó làm cho giật mình, kinh ngạc nhìn bà chủ.

Bà chủ cười: "Chỗ này hơi lạnh, nếu anh Ôn trở lại thấy cháu bị lạnh sẽ trách bác." Bà chủ cười trừ đùa, Đồng Mặc ngượng ngùng nhưng không biết giải thích thế nào, cuối cùng chỉ biết nói lời cảm ơn.

Có bếp lò dưới bàn nên xung quanh rất ấm áp, đối lập hoàn toàn với gió lạnh bên phía bên ngoài, cửa sổ bên cạnh cô cũng nhiều sương còn có thể nhìn thấy tuyết rơi. Cô lười biếng đi chuyển người chạm vào cửa sổ, thấy tình trong suốt trở nên rõ ràng hơn.

Đến lúc Ôn Hành Viễn trở lại quán cơm đã thấy Đồng Mặc đã nằm ngủ trên bàn từ bao giờ. Anh thấy bên cạnh chân cô là bếp lò thì rất cảm kích nhìn bà chủ. Bà chủ mỉm cười, chỉ tay vào Đồng Mặc sau đó liền trở về phòng đón chồng bà chủ đi bán hàng ở ngoài.

Anh cởi áo khoác rồi đi về phía bên kia, vốn muốn lay Đồng Mặc tỉnh dậy nhưng khi nhìn thấy dáng ngủ thoải mái của cô thì anh không đành lòng. Sau đó ngồi đối diện vừa ngắm cô vừa từ từ ăn cơm.

Tuy nhiên, khi thức ăn trên bàn được giải quyết hết Đồng Mặc vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Anh đoán có lẽ cô quá mệt do mấy ngày vừa rồi bận rộn nên ngủ quên, vì thế đành phải đứng dậy quan sát cô. Đôi môi anh đào nhỏ kia cong lên giống như mơ thấy thức ăn ngon.

Anh hơi do dự, cuối cùng vẫn gọi: "Đồng Mặc!"

"Đồng Mặc, dậy thôi. Về nhà nào." Anh vỗ vỗ lưng cô, mí mắt cô hơi động dậy nhưng cũng không tỉnh lại. Anh khẽ thở dài, đành phải dùng hai tay nâng cô dậy dựa vào vai mình, tay phải ôm lấy eo cô để phòng chân cô trượt ra sẽ bị ngã xuống.

Đồng Mặc nửa tỉnh nửa mê, dường như ý thức được mình được bế lên nhưng hai mắt thế nào cũng không mở ra được cảm giác như bị nhốt ở trong giấc mơ.

Anh chuẩn bị đi đâu có đi nhưng chân Đồng Mặc hoàn toàn không đi chuyển nên anh lại cố gắng gọi có thêm lần nữa: "Đồng Mặc!" Tuy nhiên, vẫn không có câu đáp lại, Ôn Hành Viễn quyết định bế Đồng Mặc lên.

Cô gái nhỏ không nặng lắm nên anh có thể dễ dàng ôm cô, sau khi đi được vài bước anh dừng lại chỉnh tư thế ôm Đồng Mặc để tránh tuyết rơi vào mặt cô. Bước chân anh cũng nhanh hơn, bước đến xe của mình, mở cửa xe cẩn thận đặt cô ngồi xuống ghế phụ lái, thắt dây an toàn cho cô, sau đó mới trở lại ghế lái.

Anh thắt dây an toàn, vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy Đồng Mặc đang cười toét miệng. Anh hơi sửng người, cố gắng lấy lại bình tĩnh, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại muốn hôn cô. Khi chạm gần chóp mũi, hơi thở Đồng Mặc phả vào mặt khiến anh chợt dạ, nhanh chóng ngồi thẳng người, hai tay cầm chặt vô lăng, mà trái tim trong lồng ngực cũng muốn nhảy ra.

Không biết vì sao anh lại thấy không yên, anh nhìn đồng hồ đo trên ô tô cố gắng ổn định tâm trạng, thoáng chốc trong đầu hiện lên dáng vẻ tươi cười của Đồng Mặc.

Mãi cho đến khi đèn xe chiếu thẳng mặt, anh nuốt nước bọt và nhanh chóng khởi động xe vội vã về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: An Nhiên

Biên tập: Đặng Yên

Về vụ án của Vu Chu Nguyên, cuối cùng cục cảnh sát tiến hành đối chiếu chứng cứ và lấy lời khai của người thân nhất của nạn nhân và đưa ra kết luận là tự sát. Mà Vu Văn là tình nghi duy nhất cũng được xóa bỏ. Anh ta và Vu Nhiên dựa theo quan hệ trong di chúc được kế thừa tài sản.

Từ sau khi kết án, phóng viên vây quanh cục cảnh sát cũng không còn, Vu Nhiên mấy ngày liên tiếp cũng không xuất hiện ở đội. Đồng Mặc lại lập tức trở thành đối tượng để mọi người xì xào bàn tán. Đối với những lời đồn kia, Đồng Mặc chỉ cười trừ, cũng không để trong lòng. Nhưng khi nhìn thấy Tống Ninh không niềm nở giống như lúc cô mới vào đội nữa thì trong lòng cô cũng cảm thấy hơi buồn.

Tống Ninh im lặng nhiều ngày làm mấy người trong đội cảm thấy vô cùng buồn tẻ, họ cũng thầm đoán ra nguyên nhân là bại dưới tay một người mới như Đồng Mặc trong vụ án Vu Chu Nguyên nên mới tích tụ tâm trạng không vui trong lòng. Tất cả mọi người đều biết, Tống Ninh từ trước đến giờ chưa từng mắc sai lầm mà lần này cô ấy suy đoán hơi vội vàng nên nhất thời không nghĩ thoáng được.

Tuy nhiên, mọi người chỉ đoán được một nửa mà thôi, điều khiến Tống Ninh thực sự khổ sở là Ôn Hành Viễn dường như ngày càng xa cách cô. Cô cảm giác được mình và anh có cái gì đó đã thay đổi, có thể là anh mà cũng có lẽ là tình cảm của cô. Đối mặt với sự xa cách đó, cô lại không biết phải làm cách nào để đến gần, sau đó bảy tỏ tình cảm của mình. Mâu thuẫn tràn ngập trong đầu, cho nên mới khi nhìn thấy Đồng Mặc, cô lại nhớ đến vụ cưỡi xa cách của Ôn Hành Viễn, liền vội vàng quay mặt đi.

Sự khó xử của hai cô gái Ô Hằng đều nhận ra, thấy Đồng Mặc có vẻ ủ rũ, anh liền đi lên an ủi: "Vài ngày nữa sẽ tốt thôi!"

Đồng Mặc gật đầu. Không biết Ô Hằng nghĩ đến cái gì đột nhiên kéo tay cô tới phòng trà: "Đồng Mặc, tôi có việc gấp muốn nhờ cô giúp."

Đồng Mặc nghi hoặc hỏi: "Việc gấp gì vậy?" Nếu có thể giúp được thì chắc chắn sẽ làm hết khả năng của mình.

"Có có thể đến bệnh viện thăm Vu Văn rồi đem tình hình của anh ta nói cho tôi biết được không?" Anh nói xong, lại giải thích thêm: "Tôi muốn giúp Vu Nhiên yên tâm hơn." Mấy hôm nay, sau khi tan làm, anh đều đến khu nhà trọ của Vu Nhiên quan sát cô ấy, thường xuyên thấy cô ấy ngồi trên ghế đá trong một công viên nhỏ của khu trọ, có hôm ngồi hàng giờ. Mà Ô Hằng cũng nghĩ cách cô ấy không xa hàng giờ.

Qua vụ án này, anh mới hiểu rõ Vu Nhiên; anh thật sự không nhờ Vu Nhiên lại có quá khứ như vậy. Nhớ đến bố mẹ mất dù hay cãi nhau nhưng gia đình vô cùng hòa thuận, anh lại càng thêm khâm phục Vu Nhiên – một người con gái đã phải chịu đựng quá nhiều.

Từ khi anh bắt đầu thích Vu Nhiên, anh chưa từng coi cô là đối phó. Ở trong mắt anh, cô chỉ là một cô gái mà thôi. Mấy ngày hôm nay, nhìn thấy cô buồn phiền mà anh lại không thể làm gì được cho cô. Nghĩ đến chuyện Vu Văn, anh cũng nghĩ muốn đến bệnh viện xem tình hình của Vu Văn giúp cô nhưng nhớ đến quan hệ giữa anh và Vu Văn không được tốt lắm nên lại thôi. Và lại, dựa vào tính cách của Vu Văn, anh cũng chưa chắc có thể đi vào trong phòng bệnh. Thế nên khi nhìn thấy Đồng Mặc, anh liền nhớ ra quan hệ của Đồng Mặc và Vu Văn khá tốt, ít nhất cậu ta cũng sẽ không đuổi cô ra khỏi phòng bệnh, ít nhất đội phó cũng từng vì Vu Văn mà tin tưởng Đồng Mặc. Vì vậy, anh muốn nhờ Đồng Mặc giúp anh đi xem tình hình của Vu Văn, sau đó lại dùng cách khác nói cho Vu Nhiên biết, để trong lòng cô ấy cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Có lẽ trước mắt, đây là chuyện duy nhất hẳn cô sẽ làm giúp cô ấy.

Bởi vì cho dù hẳn muốn đến gần, muốn ra mặt, Vu Nhiên cũng nhất định không đồng ý.

Về việc đi bệnh viện thăm Vu Văn, cho dù Ô Hằng không nhờ cô cũng định đi. Vốn đi từ hôm trước đã định đến bệnh viện thăm cậu ấy nhưng do ngày hôm qua vụ án kết thúc nên buổi tối cô không có thời gian. Lúc cô về nhà đa phần đều trời cũng đã mưa cho có: "Lúc nghỉ trưa đi ra chợ lại phát hiện có ít thịt dê còn tươi nên mua một chút tối ăn lẩu, đột nhiên tôi muốn ăn lẩu dê. Chắc tay nghề của em cũng không kém mẹ của Phương Di Nam đâu nhỉ." Tâm trạng anh có vẻ rất tốt, Đồng Mặc cảm thấy cả khuôn mặt anh đều tỏa sáng.

Ô Hằng cảm kích nhìn cô, mỉm cười.

Buổi trưa sau khi tan làm, Đồng Mặc chuẩn bị đi đến bệnh viện thăm Vu Văn, nhưng vừa mới ra khỏi cục lại thấy Ôn Hành Viễn đang lại gần. Thấy Đồng Mặc đã thay quần áo, đoán cô muốn đến chỗ Đồng Nghiễn, anh liền đưa nguyên liệu nấu ăn vừa mới mua cho cô: "Lúc nghỉ trưa đi ra chợ lại phát hiện có ít thịt dê còn tươi nên mua một chút tối ăn lẩu, đột nhiên tôi muốn ăn lẩu dê. Chắc tay nghề của em cũng không kém mẹ của Phương Di Nam đâu nhỉ." Tâm trạng anh có vẻ rất tốt, Đồng Mặc cảm thấy cả khuôn mặt anh đều tỏa sáng.

Đồng Mặc nhận lấy thịt dê, chuẩn bị đi lại bị anh gọi lại: "Thuận tiện giúp tôi nói với thầy một tiếng, tôi nhất định sẽ giúp ông ấy chăm sóc đàn chim bồ câu kia." Tuy anh bận nhiều việc nhưng vẫn không quên lúc nói chuyện với Đồng Nghiễn ở bệnh viện lần trước, ông ấy có nhắc đến chuyện chim bồ câu. Sở thích của Đồng Nghiễn không nhiều, chỉ có lúc rảnh rỗi thích nuôi chim bồ câu. Trước kia, ông có nuôi một đàn chim bồ câu ở trên sân thượng, mỗi khi về nhà việc đầu tiên là chạy lên xem chúng nó. Nhưng từ khi vào viện, lũ chim bồ câu kia không ai nuôi nấng, liền chuyển cho một người bạn già của ông nuôi.

Thấy ông vẫn luôn nhớ đến đàn chim bồ câu nên anh đồng ý với ông sẽ đem chúng nuôi trên sân thượng nhà mình, sau khi ông xuất viện thì có thể đón chúng từ nhà anh về. Vừa mới giải quyết xong vụ án, anh tranh thủ thời gian đi ra chợ mua thêm

mấy con chim từ người quen.

Đồng Mặc nghiêng đầu nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Chú Ôn, bây giờ không phải cháu đi thăm cha mà là đi qua thăm Vưu Văn.”

Sắc mặt Ôn Hành Viễn trầm xuống, quay qua hỏi ngược lại: “Vưu Văn?”

“Vâng!” Cô gắt gât đầu: “Muốn đi xem anh ta thế nào, nhân tiện...”

“Vậy nhớ đi sớm về sớm!” Anh đột nhiên ngắt lời Đồng Mặc, sau đó xoay người bước đi. Nhưng chưa đi được mấy bước lại đột nhiên nhớ đến cái gì liền quay người lại cầm túi thịt dê từ trong tay Đồng Mặc: “Nhớ về sớm một chút, nếu không tôi và thầy sẽ phải đợi bụng.”

Đồng Mặc định nói nếu chú đôi bụng thì có thể tự mình làm cái gì đó ăn, nhưng Ôn Hành Viễn đã đi cách có rất xa rồi. Cô đứng yên một lúc rồi ra chờ xe buýt đi đến bệnh viện thăm Vưu Văn.

Mấy ngày hôm nay tuyết rơi không ngừng, mùa đông sắp qua một nửa mà vẫn còn lạnh như vậy.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, thấy cửa chỉ khép hờ nên từ từ đẩy cửa. Lúc mở hé cửa, cô nhìn thấy Vưu Văn đang mặc quần áo, để trần nửa người trên đang khó khăn xò tay vào ống tay của áo sơ mi. Cô hơi ngạc nhiên, lùi về sau vài bước rồi đóng cửa lại. Vưu Văn vừa vận nhìn thấy động tác này, anh ta xoay người lại, nheo mắt, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vào đi.”

Nghe thấy tiếng anh ta mới vào Đồng Mặc nghĩ anh ta đã mặc xong rồi nên mới đẩy cửa lần nữa, kết quả phát hiện anh ta vẫn giống như lúc này. Nhìn thấy Đồng Mặc, Vưu Văn hơi mỉm cười, thấy cô muốn lùi ra sau liền vội vàng nói: “Vào đây, đóng cửa lại.”

Đồng Mặc ngăn người, hơi do dự, cuối cùng vẫn bước thêm vài bước đi vào trong phòng. Cô không biết phải nói gì lúc này, bối rối đứng ở ngoài cửa. Vưu Văn thấy vậy liền sờ mũi: “Tôi nghĩ, nếu bây giờ có không phải làm gì thì có thể đến giúp người bị tàn tật nửa người như tôi không?”

Bấy giờ Đồng Mặc mới để ý đến bà vai, khuỷu tay và các ngón tay của anh ta đều bị băng lại, hoạt động hơi khó khăn.

Cô giúp anh ta kéo căng ống tay áo bên kia sau đó kéo đến trước cánh tay anh ta. Vưu Văn nhìn cô một cái, đem cánh tay di chuyển khó khăn của mình đặt vào trong ống tay áo, sau đó Đồng Mặc kéo ống tay áo lên cho anh ta. Vừa mới buông tay ra chợt nghe thấy giọng bất mãn của Vưu Văn: “Giúp thì giúp cho trót.”

Đồng Mặc theo ánh mắt Vưu Văn nhìn xuống hàng cúc áo, trong lòng có nghĩ, việc này hẳn là anh ta có thể tự mình làm được. Vưu Văn như đọc được suy nghĩ của cô, giờ cánh tay bị băng từ khuỷu tay đến ngón tay lên quơ quơ trước mặt cô: “Không cái cúc được.”

Đồng Mặc do dự một lúc, sau đó lại gần cái cận thận ta từng cái một. Vưu Văn cúi xuống quan sát, thấy Đồng Mặc cụp mí mắt, đột nhiên kêu tên cô: “Đồng Mặc.”

Đồng Mặc ngừng đầu lên trả lời, ánh mắt liền chạm phải đôi mắt sâu thẳm kia. Đột nhiên cô cảm thấy hai má mình uon ướt, sững sờ nhìn Vưu Văn đang chạm vào má cô.

“Hình như có dính nước miếng.” Vưu Văn ra vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì, đưa tay xoa xoa chỗ mình hôn hai má Đồng Mặc, nhìn thấy vẻ mặt ngốc ngốc của cô trong lòng thấy vô cùng thỏa mãn. Nhưng chưa được bao lâu, sự vui vẻ này liền bị sự có đom làm phai nhạt đi.

“Vưu Văn, anh như vậy...”

“Đừng có nghiêm túc trước mặt tôi, có cũng biết tôi không thích nghiêm túc.” Vưu Văn ngắt lời cô, ngón tay trò lắc lắc: “Và lại, tôi chỉ nói lời tạm biệt theo sự lễ phép thôi, có bé, đừng có nghĩ nhiều. Nếu sau này không quên được tôi, người đau lòng sẽ là cô đấy.” Anh ta ra vẻ đau khổ lắc lắc đầu.

Đồng Mặc chỉ nghe thấy hai từ tạm biệt, những từ khác hoàn toàn không nghe lọt. Anh ta vừa nói xong, cô lập tức hỏi: “Nói tạm biệt? Muốn đi đâu vậy? Không phải vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn sao?”

Anh ta sửa lại vạt áo, nhìn có chăm chú nói: “Đi đến chân trời, có tin không? Có thể chúng ta còn gặp lại cùng có thể sẽ không gặp lại nữa. Dù sao, cô cũng không tôi, cho nên...”

“Không gặp lại?” Đồng Mặc không nghe anh ta nói hết ngạc nhiên hỏi lại. Bởi nếu có và anh ta không gặp lại nữa thì có nghĩa là sau này anh ta sẽ không trở về thành phố A nữa? Đội phó và anh ta cũng không thể gặp mặt nhau? Nghĩ đến tâm lý mâu thuẫn của Vưu Nhiên, cô thấy đau lòng thay có ấy.

Vưu Văn cười nói: “Đừng vậy! Vừa này không phải tôi chiếm tiện nghi của cô. Hơn nữa, cô cũng không phải đồ ăn của tôi.” Anh ta nhún vai, làm ra vẻ thoải mái từ trên giường đi xuống, cầm lấy áo khoác ở trên giá, nhìn gương chính sửa quần áo, sau đó xoay người để lại hai vai Đồng Mặc, vừa cười vừa nói rõ từng câu: “Đương nhiên nếu tôi ở bên ngoài không tìm được cô gái nào xinh đẹp, tôi nghĩ, trở về tìm có cũng là một sự lựa chọn không tồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: An Nhiên

Biên tập: Đặng Yên

Vưu Văn đi rất vội vàng, Đồng Mặc không nói được nấy câu đã thấy anh ta leo lên xe mình, sau đó vẫy vẫy tay với cô nói một câu: “Đồng Mặc, tạm biệt.”

Mấy ngày nay khó có được một ngày sắc mặt dễ chịu, điều này làm cho cô gần như quên mất người này mấy hôm trước cũng chứng kiến sự thật kia. Sau đó lúc đi bệnh viện thăm cha, cô gọi điện thoại cho Ô Hằng, đem chuyện lúc chiều cô đi bệnh viện thăm Vưu Văn chưa đầy mười phút và chuyện cậu ta rời đi một mình nói cho anh ta biết. Ô Hằng đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó nói lời cảm ơn rồi ngắt điện thoại.

Sau đó nghĩ lại, cô vốn định dặn dò và nói mấy câu chưa kịp nói ra thì anh ta đã đi rồi. Chưa kịp chính thức nói tạm biệt nên trong lòng có cảm thấy có chút trống rỗng, hơn nữa, từ trước tới nay anh ta đều sống một mình. Ít nhất, cô cũng chưa kịp cảm ơn anh ta đã tin tưởng cô. Huống chi, còn con đường tương lai của anh ta...

Suy tư hồi lâu, Đồng Mặc quyết định buổi tối sẽ đi nghỉ trang một chuyến. Cô muốn thử vận may, rất có thể Vưu Văn sẽ đến nơi đó lần nữa.

Bây giờ, Ôn Hành Viễn đang ngồi bên cạnh giường bệnh nói chuyện cùng Đồng Nghiễn. Lúc đầu cả hai vốn dĩ không nói đến chuyện Đồng Mặc, mãi cho đến khi Đồng Nghiễn nói: “Hành Viễn, thầy biết con cưới Đồng Mặc là vì suy nghĩ cho thầy nhưng con có nghĩ cho mình không? Đây là hôn nhân đại sự, mặc dù cha mẹ con đã mất, không ai quản chuyện này cho con nhưng chính bản thân con...”

“Đồng Mặc rất tốt, hôn nhân và tình yêu đôi khi không nhất thiết phải đi cùng nhau. Thầy à, người cũng biết bao nhiêu năm qua con chưa từng có tâm tư nói chuyện yêu đương, nhưng giờ rồi mà vẫn còn độc thân sẽ trở thành trò cười. Lúc đầu con còn lo lắng Đồng Mặc sẽ ghét bỏ con, thầy không biết lúc con để nghị kết hôn có bao nhiêu lo lắng, hồi hộp đâu, ha ha...” Anh cười thoải mái, trấn an Đồng Nghiễn: “Thầy và Đồng Mặc là hai người thân duy nhất còn lại trên đời này của con, con sẽ dùng tất cả tâm lòng của mình để chăm sóc Đồng Mặc. Vì vậy thầy đừng lo lắng gì cả, yên tâm dưỡng bệnh, người còn phải hưởng phúc cùng con và Đồng Mặc chứ.”

Ở trước mặt Đồng Nghiễn, Ôn Hành Viễn mãi mãi là một đứa bé mà nhiều năm trước ông cứu được trong một cuộc mai táng. Từ đó về sau, trừ ông ra, anh không tin tưởng bất kỳ người ngoài nào khác. Mà chuyện yêu đương anh luôn thuận theo tự nhiên, chưa bao giờ muốn nghĩ tới. Hơn nữa bình thường cũng ít tiếp xúc với con gái, phương diện này cũng không nghĩ nhiều nên đến giờ vẫn độc thân. Nhưng chuyện với Đồng Mặc lại giống như nước chảy thành sông, cứ tự nhiên mà tiến vào cuộc đời anh. Anh không biết tình cảm bây giờ của mình có phải là tình yêu hay không, nhưng có một chuyện có thể khẳng định, đó là, Đồng Mặc đang dần dần tiến sâu vào cuộc đời anh.

Đồng Nghiễn thấy cả hai người đều nói như vậy, nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể thăm cầu nguyện hai người cả đời có thể có cuộc sống bình an. Đừng giống như ông với vợ mình, cuộc sống hạnh phúc còn chưa kịp trải qua mà mỗi người một nơi.

Ông cũng tin rằng, Hành Viễn sẽ đối xử tốt với Đồng Mặc mà Đồng Mặc cũng sẽ coi Hành Viễn như người thân của mình.

Đồng Mặc đi từ chỗ bác sĩ Trương đến hiệu thuốc mua thuốc. Nghe bác sĩ Trương nói tình hình của cha đang từ từ chuyển biến tốt, so với lúc mới phẫu thuật đã tốt hơn rất nhiều, báo có cứ yên tâm. Nếu tình hình cứ chuyển biến tốt như vậy thì

chắc chắn không bao lâu nữa sẽ có thể xuất viện.

Đồng Mặc nghe thấy cha có thể được xuất viện, trong lòng vui nhờ nở hoa.

Cô cầm thuốc đi vào phòng bệnh, ngồi xuống bên cạnh Ôn Hành Viễn, nói: “Hôm nay ở bệnh viện không làm được canh thịt dê, phòng bên kia đang sửa chữa.” Cô vốn dĩ muốn đem thịt dê Ôn Hành Viễn mua lúc trưa đi hâm canh.

“Thế này đi, về nhà nấu, anh với em trở về, nấu xong lại mang vào. Dù sao đêm nay hai chúng ta đều không phải trực ban, trong cục lại không có chuyện gì. Mấy chuyện vụn vặt kia anh sẽ nhờ Ô Hằng xử lý nốt.”

“Vâng.” Trước khi Đồng Nghiễn định từ chối thì Đồng Mặc đã gạt đầu đồng ý. Thấy ông định nói gì đó, cô vội vàng vội tay lấy túi thịt dê to, vừa đưa tay kéo Ôn Hành Viễn đứng dậy: “Chú Ôn, chúng ta đi trước. Cha, cha đợi một chút, canh thịt dê nấu cũng không lâu.” Nói xong liền kéo anh đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Ôn Hành Viễn liếc nhìn bản tay nhỏ bé đang nắm lấy tay mình, miệng đột nhiên mím cười, lật tay nắm lại rồi bước nhanh về phía trước. Đồng Mặc kinh ngạc bị kéo đi, vốn dĩ định rút tay ra cũng quên mất, nhanh chân đuổi kịp anh. Không lâu sau hai người đã trở về nhà.

Đồng Mặc cầm túi thịt dê to đi thẳng vào bếp, còn Ôn Hành Viễn đi lên lầu vào phòng mình lấy thức ăn cho cá. Đã mấy ngày không cho ăn mà mấy con cá này không ngứa bụng, coi như sức sống mạnh mẽ. Anh cầm thức ăn cho cá ngồi trên ghế cao, nhìn mấy con cá không ngừng quẫy đuôi bơi về phía thức ăn, đột nhiên nhớ tới lý do năm đó mình nuôi cá. Thật ra, không khác lý do Đồng Nghiễn nuôi bồ câu là mấy. Lúc trước Đồng Nghiễn nói ông nuôi bồ câu là vì một mình rất cô đơn. Anh nuôi cá cũng giống như vậy, mỗi lần trở về nhà, nhìn thấy căn nhà lớn như vậy nhưng không một chút sức sống, anh sẽ nhớ cha mẹ trước khi mất. Mẹ sẽ ở trong sân hoặc tưới nước hoặc quét sân. Mả càng nhớ tới chuyện này lại càng cảm thấy căn nhà lạnh lẽo.

Anh cúi thấp đầu, bầy giờ cô Đồng Mặc ở đây, anh thật sự cảm thấy căn phòng thay đổi so với trước. Lúc xuống lầu đi ngang qua phòng Đồng Mặc, anh dừng chân suy nghĩ một lúc, sau đó hạ quyết tâm đi vào trong phòng, đứng ở cửa sổ nhìn xuống dưới. Sau đó lại lấy một ít dụng cụ từ phòng mình ra, vụn vấy cái ốc trên cửa sổ xuống, sau đó đến khung cửa. Khi cái khung cửa được tháo ra, một trận gió lạnh đột nhiên thổi vào khiến anh không nhìn được mà thở dài một hơi. Nhìn thấy khung cửa sổ mới lúc trước vẫn còn nguyên vẹn, giờ đã bị mình phá nát, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Trong khi đó, Đồng Mặc ở trong phòng bếp đang hâm canh thịt dê. Sau khi cho thịt dê vào nồi có đầy vùng lại, rồi xoay người qua bồn bên cạnh rửa tay để chuẩn bị thái ít ớt và nấu thêm đồ ăn. Dù sao Ôn Hành Viễn cũng không thể chỉ ăn canh thịt dê được, giống như uống rượu vậy.

Anh khoanh hai tay, đứng tựa vào cửa tủ lạnh nhìn cô bận rộn, cảm giác trong lòng vô cùng khó tả. Hồi trước lúc ở trong đội cảnh sát anh có nghe người lớn nói đến cảnh vợ mình ở nhà nấu cơm chăm con, lúc đó mấy người đã kết hôn nên trò chuyện không ngừng. Anh khi đó cảm thấy rất buồn phiền, mỗi việc nấu cơm cũng khiến bọn họ để ý đến vậy? Hiện giờ rốt cuộc anh đã hiểu được, phụ nữ vào lúc này thực sự rất đẹp. Cho dù là cô xoay người nhặt rau hay vuốt trán, hoặc là gạt tóc cũng đều rất đẹp.

“Đồng Mặc, ngày mai thời tiết bắt đầu chuyển lạnh rồi.” Anh làm như lơ đãng, mờ cửa tủ lạnh lấy chai nước ra uống vài ngụm. Đồng Mặc nhẹ nhàng ừ một tiếng cũng không nói thêm câu nào.

Ôn Hành Viễn đợi một lúc, thấy cô thật sự không định nói thêm câu nào, có vẻ không vui sau đó lại mở miệng: “Cửa sổ phòng em hình như bị phá hỏng.”

“Bị phá hỏng?” Nghe đến đây Đồng Mặc rốt cuộc có phản ứng. Cô dừng lại, quay người nhìn Ôn Hành Viễn. Đội trưởng Ôn khẽ cười, gật đầu. Lúc đang muốn nói chuyện tiếp thì thấy Đồng Mặc quay người lại, tiếp tục chuyện đang làm dở sau đó không phản ứng gì nữa.

“Thực sự không có phản ứng gì?”

Ôn Hành Viễn có chút không biết nói gì nhìn cô bé ngốc kia. Cửa sổ bị phá hỏng, chuyện lớn như vậy, chỉ một dấu chấm hỏi là xong?

Anh có chút không cam lòng đi đến trước mặt Đồng Mặc, dứt khoát đưa tay gạt lấy thức ăn trong tay Đồng Mặc, nhìn cô từ trên cao xuống nói: “Đêm nay đến phòng anh ngủ.”

Người Đồng Mặc cứng đờ, ngay người nhìn anh.

Mà anh, thái độ nghiêm túc, ánh mắt không cho phép từ chối.

Nhưng mà, Đồng Mặc vẫn từ chối.

“Không sao, ngày mai cháu gọi người đến sửa, ngủ một đêm cũng không lạnh.” Cô lúc đầu hơi ngạc nhiên nhưng sau đó nghĩ mình nhất định hiểu sai ý. Chắc là chú Ôn sợ cô bị cảm lạnh nên mới bảo cô sang phòng chú ngủ một đêm. Cả ngôi nhà có ba phòng ngủ, một phòng làm nơi chứa đồ nên không thể ngủ mà phòng khách lại quá lớn nên ngủ sẽ bị cảm lạnh.

Qua nhiên không ngoài suy đoán của Ôn Hành Viễn, Đồng Mặc sẽ suy nghĩ thành như vậy, đành nói: “Em đợi một chút.” Nói xong xoay người chạy lên lầu, tìm thấy hai quyển sổ màu đỏ có đóng dấu, bên trên có ảnh chụp của hai người, chạy đến trước mặt Đồng Mặc giờ lên nói: “Đồng Mặc, chúng ta là quan hệ gì?”

Đồng Mặc nhìn quyển sổ màu đỏ trước mặt, chỉ thấy Ôn Hành Viễn đem quyển sổ mở ra, ảnh chụp cô và chú Ôn hiện rõ trước mắt. Lúc đó, hai người làm theo bác gái chụp ảnh, tuy mím cười nhưng người lại cứng ngắc. Cô nhìn quyển sổ màu đỏ rồi lại nhìn Ôn Hành Viễn: “Chú Ôn...” Cô đại khái đã hiểu ý anh, nhưng phải nói thế nào?

“Đừng nói gì cả, anh sẽ đi lên đối diện, em nấu canh thịt dê đi.”

Anh thấy Đồng Mặc áp ứng khó mở miệng liền bắt lấy cơ hội ngăn cản cô từ chối, rồi nhanh chóng chạy lên trên lầu, lấy bộ chăn dày từ ngăn tủ ra đặt lên trên giường. Anh ngồi xuống giường, nhìn chăm chăm tay mình, anh đang làm cái gì vậy? Gần đây hình như có nhiều chuyện anh không thể kiểm soát được, hơn nữa vì sao anh cảm thấy mình càng ngày càng khó hiểu? Vì thế anh đứng dậy, dọn dẹp sổ pha ở gần đây, sau đó đặt chân mình lên sổ pha.

Đồng Mặc không yên nhìn nỗi canh thịt dê bắt đầu sôi. Cô nên từ chối mới đúng nhưng cô không có lý do gì để từ chối. Một câu chúng ta có quan hệ gì của anh đã chặn lại tất cả lý do của cô. Cô cũng không bài xích việc bên cạnh mình có thêm Ôn Hành Viễn nhưng cô không ngờ quan hệ thân mật lại đến nhanh như vậy.

Cô và Ôn Hành Viễn kết hôn, tuy chỉ là do lời miệng nhưng cũng không phải là chơi đùa. Cả cuộc đời cô chỉ có một mục đích là để Đồng Nghiễn hoàn toàn yên tâm. Cho nên, có một số việc xảy ra cũng là chuyện bình thường, ví dụ như cùng ngủ một giường. Bấy giờ khó khăn nhất chính là làm thế nào thuyết phục được bản thân có thể đối mặt.

Đến khi Ôn Hành Viễn từ trên lầu xuống, canh thịt dê đã nấu xong, Đồng Mặc đang xào thức ăn. Thấy anh xuống, cô lau qua bản tay mình nói “Chú Ôn, mức canh ra giúp cháu. Bình giữ nhiệt trong ngăn tủ kia, đồ ăn cháu nấu sắp xong rồi.”

Ôn Hành Viễn đặc biệt chú ý đến biểu cảm trên mặt cô, thấy không có gì khác thường mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó mức canh ra. Đồ ăn rất nhanh đã được mức ra đĩa, Đồng Mặc đi tới, xách túi canh thịt dê nói: “Chú Ôn, chú ăn cơm trước đi. Một mình cháu có thể đi đem vào bệnh viện được.”

Anh hơi nhàu mày, ngăn cô lại “Không phải nói anh đưa em đi sao, một mình em đi rất nguy hiểm.”

Nói xong anh đưa tay cầm lấy bình giữ nhiệt trên tay Đồng Mặc đi ra cửa phòng. Đồng Mặc cúi tap để đuổi theo nói “Chú Ôn cháu có thể còn đi nơi khác, chú không cần...”

“Còn đi đâu nữa?” Ôn Hành Viễn ngắt lời cô, quay lại hỏi. Hình như từ bệnh viện và cục cảnh sát Đồng Mặc không muốn đi chỗ nào khác. Hơn nữa, chỗ Vũ Văn không phải mới đi lúc chiều sao?

“Lúc chiều Vũ Văn nói muốn rời khỏi đây, cháu có mấy lời còn chưa nói xong, nên nghĩ muốn đi nghỉ trang cộng cộng chỗ mẹ mẹ anh ta gặp anh ta một chút.”

Nghe nói phải đi gặp Vũ Văn, anh nhăn mày càng sâu hơn, vừa đi gầy vửa kéo Đồng Mặc qua, đặt gầy của cô trước mặt cô: “Không phải buổi chiều vừa mới gặp sao? Cậu ta muốn đi đâu?”

Đồng Mặc vội vàng đi gầy của mình vào: “Buổi chiều cháu chưa kịp hỏi, anh ta cũng không có nói, chỉ bảo là sẽ không trở lại nơi này.”

Không trở lại? Đội trưởng Ôn dừng lại, xoay người nhìn cô nói “Anh đi cùng em, dù sao buổi tối cũng không có chuyện gì. Nhân tiện anh cũng xử lý chút việc riêng.”

Đồng Mặc nhìn anh, sau đó gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 34

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Umi

Biên tập: Iris

Ở một nơi khác, sau khi ra viện, vì nhiều nguyên nhân nên Vưu Văn quyết định bán căn nhà ở thành phố A rồi nhờ luật sư thanh toán số nợ lúc nợ lúc trước, coi như là xóa bỏ dấu vết tồn tại cuối cùng của mình ở thành phố A. Mặt khác, Vưu Văn biết được tin Lâm Nam vào mới trở về nên anh ta đích thân đến nhà Lâm Nam một chuyến.

Anh ta nhìn nhà ngồi ở phòng khách, một chân gác lên chân còn lại, còn đứng đưa theo nhịp nhìn Lâm Nam một hồi đi vào, mở miệng: “Tổng giám đốc Lâm, chỉ mới mấy ngày không gặp, sao trên mặt đã có thêm nếp nhăn rồi?”

Khỏe mới anh ta còn mang theo nụ cười xấu xa. Lâm Nam nghe thấy tiếng nói, nghiêng đầu nhìn thấy người ngồi trên ghế là ai thì sắc mặt không khỏi trở nên khó coi. Ban đầu cứ nghĩ rằng cho dù hung thủ trong vụ án này có là ai đi nữa thì chắc chắn cũng sẽ làm tên Vưu Văn này gặp bất lợi, nhưng không ngờ Vưu Chỉ Nguyên lại tự sát, còn để lại cho hắn ta một khoản tài sản kếch xù. Nếu như đó không phải là lời nói lúc tự sát, anh nhất định sẽ nghĩ cách không để Vưu Văn thừa kế, đáng tiếc đó là di thư giấy trắng mực đen rõ ràng.

“Anh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu đâu. Nhìn sắc mặt của anh kia, có muốn tôi quyên góp ít tiền để giúp anh đến bệnh viện và cải thiện bữa ăn của mình không?” Lâm Nam không chịu yếu thế đáp lại, đồng thời cũng ngồi xuống đối diện Vưu Văn.

Vưu Văn cười mĩa một tiếng, sau đó nhu mày lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo trong chiếc túi đặt bên cạnh: “Đây là quà chia tay của tôi dành cho anh. Một ngày nào đó, chúng ta sẽ lại gặp nhau.” Anh ta vừa nói vừa đưa cái hộp đến trước mặt Lâm Nam. Vưu Văn tự thấy từ trước đến nay, bản thân chưa bao giờ là người lấy ơn báo oán, người nào chọc giận anh ta thì tuyệt đối sẽ không có chuyện anh ta nhân nhượng. Kể đó chắc chắn phải lãnh mọi hậu quả, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Lâm Nam nhìn thoáng qua chiếc hộp nhỏ, nhận lấy rồi mở nắp hộp, thấy bên trong là một ngón tay quen thuộc, sắc mặt liền tái mét nhìn Vưu Văn.

“Đổi với món quà lần trước anh tặng cho Vưu Nhiên, tôi cảm thấy không đủ thành ý. Nói gì thì Vưu Nhiên cũng đã từng là vị hôn thê của anh, sao tôi có thể để thứ này dính đầy máu được? Vì thế, tôi đã ngâm nó trong dung dịch formalin rất lâu, còn cột cho nó một cái nơ xinh xắn nữa, như vậy vừa có thể giữ lâu, lại vừa lịch sự. Tôi nghĩ nhất định anh sẽ hài lòng.”

Anh ta có ý bảo người đối diện nhìn kỹ thứ trong hộp, ngón áp út bị băng bó của anh ta nổi bật giữa khoảng không, không khí có phần kỳ quái. Nhân lúc Lâm Nam chưa kịp phản ứng, anh ta phúi phúi người, đứng lên nói: “Hy vọng món quà này đủ để làm anh thích thú, dù sao nó cũng đã chứng kiến anh lật đổ người từng một tay che trời trong giới làm ăn này, sau này muốn có cơ hội lặp lại cũng không được đâu.”

Lâm Nam không lạ gì tính kiêu căng tự đại của Vưu Văn nhưng vào lúc này rồi anh ta còn mở miệng nói những lời như thế làm anh thấy thật nhục cười.

Vưu Văn nhìn nét mặt co giật của Lâm Nam thì thu lại nụ cười, cất giọng lạnh buốt: “Lâm Nam, đừng tưởng đây chỉ là lời nói đùa. Tin hay không tùy anh, sẽ nhanh đến ngày anh quỳ dưới chân tôi một lần nữa!”

Điều anh ta muốn không chỉ là lấy lại tôn nghiêm bị bọn họ chà đạp vì phá sản, mà còn là chiếc mặt nạ vênh vao, đặc ý vẽ cùng xấu xí của bọn họ.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên Lâm Nam bị uy hiếp như vậy, những lời nói vừa rồi đối với anh ta không khác gì một cái dằm rầm nên không cần thiết phải nghe. Anh ta cất chiếc hộp, nói: “Mong anh giữ gìn sức khỏe, tôi ở đây chờ anh.”

Vưu Văn vỗ tay mấy cái, trên mặt giữ nụ cười đi ra khỏi nhà Lâm Nam.

Ôn Hành Viễn dừng xe ở một con đường nhỏ dẫn vào nghĩa trang rồi cùng Đồng Mặc xuống xe đi vào. Sắc trời đã khá tối và cũng bởi vì nghĩa trang được xây trên sườn núi nên lúc này ngoài đối phương thì họ không thể nhìn rõ những người khác, chỉ thấy lộ mớ cách cổng nghĩa trang không xa có ánh đèn.

Hai người vừa mới bước lên vài bậc thang thì thấy có hai người đang đứng dưới ánh đèn, nhìn kỹ lại thì ra là Vưu Văn và Vưu Nhiên. Ôn Hành Viễn nhanh chóng kéo tay Đồng Mặc ngăn cô: “Tạm thời dừng qua đó.”

Đồng Mặc quay lại nhìn Ôn Hành Viễn, nghe lời dừng lại không đi nữa, có lẽ nghe tin Vưu Văn sắp đi xa nên đội phó mới tới đây.

Lúc này, Vưu Văn vừa cười vừa nhìn Vưu Nhiên không rời mắt, hai tay dút trong hai túi áo: “Chỉ đến để trả lại cho tôi món quà mà tôi đã tặng cho người khác à? Nếu chỉ muốn trách nể thì miễn đi. Hai chị em chúng ta trước giờ đều chưa thân đến mức can thiệp vào chuyện của nhau.”

Trên mặt Vưu Nhiên hiện lên tia ảo não, gặp Vưu Văn rồi mới thấy bản thân không nơi đến đây, chẳng biết lúc này đầu óc bị động kinh thế nào mới nghĩ tới việc gặp mặt Vưu Văn lần cuối. Cô hiểu Vưu Văn, một khi đã nói bỏ đi là sẽ đi nhưng có không ngờ anh ta lại bán mấy căn hộ quý giá, ngay cả căn nhà của Quý Văn Huyền mà anh ta cũng không do dự chuyển nhượng cho người khác.

Như vậy có nghĩa là anh ta thực sự rất quyết tâm.

Vưu Nhiên không nói gì, mà anh ta cũng không có gì để nói, nhưng vì sợ hai người cứ đứng đó im ỉm hồi lâu sẽ sinh ra lúng túng. Một khi đã lúng túng chỉ e sẽ bán đứng nội tâm của cả hai nên anh ta sờ cánh mũi, nói: “Tôi sẽ nghĩ rằng vì trước đây chúng ta đã từng chịu khổ trong gia đình nên chỉ mới sinh lòng đồng cảm mà đến đây từ biệt tôi, vì thế tôi sẽ đón nhận.”

Anh ta nói xong liền xoay người rời đi, nhưng vừa đi được vài bước thì thấy Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn đang đứng trên bậc thang. Anh ta hơi sững sờ, sau đó quay đầu sang chỗ khác đùa: “Chỉ dẫn theo đồng đội đến đây là để phòng ngừa tôi giết người chiếm gia sản sao?”

Đồng Mặc vội xoa tay: “Không phải, tôi tới đây để tìm anh.”

“Tìm tôi? Chẳng phải hỏi chiều gặp tôi rồi sao? Mới đó đã nhận ra cô không quên được tôi, muốn giữ tôi lại đây à?” Anh ta bước xuống vài bậc thang, cúi đầu nhìn Đồng Mặc.

Ôn Hành Viễn biết người phía trước luôn ba hoa nên không quan tâm đến lời anh ta nói, chỉ lay cánh tay Đồng Mặc: “Em ở đây nói chuyện với anh ta, anh qua bên kia một lát.”, rồi đi về phía Vưu Nhiên.

Vưu Văn nhìn theo bóng lưng Ôn Hành Viễn, khỏe mới hiện lên nụ cười khinh thường, sau đó nhìn Đồng Mặc, đáng vẽ như muốn nói “Có gì thì mới mau” nhưng bản tay trong túi áo đang nắm một chiếc hộp nhỏ, phàn văn không biết nên lấy ra hay không.

Nhìn bộ dạng không kiên nhẫn của Vưu Văn, những lời Đồng Mặc muốn nói không làm sao thốt ra được. Cô suy nghĩ một chút, đến khi thấy vẻ sốt ruột trên mặt Vưu Văn, nghĩ rằng anh ta không chờ được nữa nên mới nói: “Cảm ơn anh vì ngày đó đã tin tôi.”

Đợi lâu như vậy chỉ để nghe một câu này? Vưu Văn hơi thất vọng, nhún vai: “Đồng Mặc, có ai nghĩ ngờ về trí thông minh của cô không?”

“Hả?” Đồng Mặc ngẩng đầu làm lộ ra gương mặt rồi rầm, vẻ mặt sùng sốt vì bị trêu chọc làm anh ta phải có gắng kìm chế không cười ra tiếng. Anh ta chậm rãi quan sát Đồng Mặc, chỉ hận không thể nhìn thấu người cô. Đồng Mặc nhìn ánh mắt khó hiểu của anh ta, cố gắng mở miệng: “Mặc dù không biết anh định đi đâu nhưng tôi tin qua chuyện này anh sẽ hiểu ra một số chuyện.”

Cô ngừng lại nhìn Vưu Nhiên đang ở đằng sau anh ta một chút rồi mới nói tiếp: “Sống tốt nhé.”

Nhìn thấy cô vẫn nghiêm túc từ đầu đến cuối, cuối cùng anh ta không nhịn được mà bật cười: “Ai mà cười có nhất định sẽ chết vì vô vị.”

Sau đó vươn tay nhéo má cô: “Đùng lúc nào cũng nghiêm túc như vậy, dân ông nhìn thấy sẽ bỏ chạy hết đây. Con gái phải biết làm nũng, dịu dàng, cười nhiều một chút thì dân ông mới thích được, huống chi...” Anh ta dừng lại một chút, rút tay về dút vào túi áo, thở ra một hơi: “Cô cười lên khá đẹp.”

Cô ngẩng đầu, định nói gì đó thì Vưu Văn đã vòng qua người cô: “Bóng hoa nhỏ, những lời tôi nói đều là chân lý, đến lúc không có ai cần thì đừng núp một chỗ khóc lóc đấy.”

Anh ta thoải mái phất tay, thoải mái bước xuống bậc thang, trong túi áo là món quà từ biệt anh ta đã tỉ mỉ chuẩn bị cho Đồng Mặc, nhưng cuối cùng lại không đưa cho cô. Trong lòng anh ta hơi lưu luyến, mặc dù thời gian bên cạnh bóng hoa nhỏ không lâu nhưng cuộc đời là vậy mà. Chúng ta luôn phải gặp người đặc biệt trong trong một quãng thời gian nhất định, sau đó có thể cùng nhau bước tiếp, nhưng đáng tiếc anh ta và cô chỉ là khách qua đường mà thôi.

Bởi vì bây giờ trên lưng anh ta gánh quá nhiều thứ, anh ta không thể cho người khác một mái nhà trọn vẹn, cũng chẳng thể cho ai sự bình an yên ổn.

Anh ta lên xe, lấy chiếc hộp trong túi áo ra, đó là một chiếc nhẫn tinh xảo. Lúc nhìn thấy chiếc nhẫn này, người đầu tiên hiện lên trong đầu anh ta chính là cơ thể nhỏ nhắn của Đồng Mặc nên anh ta liền mua không chút do dự. Nhưng bây giờ... Anh ta ngắm nhìn chiếc nhẫn rất lâu, rồi lại nhìn ngón áp út bị băng bó của mình, khỏe mới nhếch lên nụ cười khổ sở. Anh ta lấy ra một sợi dây nhỏ màu đỏ, sau đó luồn chiếc nhẫn vào rồi đeo lên cổ mình. Chiếc nhẫn đang áp vào làn da cùng với một tình cảm thâm kín sẽ làm trái tim anh ta cảm thấy ấm áp.

Vưu Nhiên đi tới trước mặt Đồng Mặc nhìn có, há miệng ra nhưng không nói gì, một lát sau mới nói: “Chào mừng cô đến chỗ chúng tôi làm việc, sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi.”

Cô ấy vừa nói vừa vươn tay làm Đồng Mặc hơi ngẩn người. Cô nhìn Ôn Hành Viễn một chút rồi mới đưa tay ra, nắm lấy tay đội phó. Thế này là coi như cô đã chính thức vào đội cảnh sát rồi phải không? Ít nhất là cô đã nhận được sự chấp nhận của đội phó – một người mà cô rất kính trọng, điều này làm cô vui vẻ không ít.

Vưu Nhiên xiết xe đến đây nên chào tạm biệt hai người rồi rời đi. Ôn Hành Viễn nhìn có gái nhỏ cuối cùng cũng bỏ tâm sự thị yên lòng, định báo cáo về thì có đột nhiên hỏi: “Chú Ôn, Vưu Văn tốt hơn những gì mọi người nghĩ về anh ấy.”

Ôn Hành Viễn cười nhẹ, gật đầu: “Lúc trước vì cậu ta chôn giấu cảm xúc quá kỹ lưỡng, nếu không có vụ án này thì chúng ta cũng sẽ không biết tình cảm sâu đậm của cậu ta dành cho người nhà họ Vưu.”

“Tuy nhiên, Đồng Mặc à” Hai tay anh đặt lên vai Đồng Mặc, “Không phải ai cũng giống Vưu Văn. Người trong xã hội có quá nhiều, không có cách nào hiểu thấu được hết. Lần này em may mắn gặp phải người có bản tính không xấu, nhưng đó không phải lý do để em buông lỏng cảnh giác. Có thể trong bóng tối đang có người xấu theo dõi từng đường đi nước bước của em, vì thế, nghe lời chú Ôn, cho dù gặp phải chuyện gì cũng không được tự mình xông lên. Anh hy vọng anh có tư cách để em dựa dẫm.”

Anh không biết khi nào kẻ đó sẽ hành động, cũng không có được tin tức gì về những lần Đồng Mặc gặp nguy hiểm nên anh phải nói cho cô biết.

Đồng Mặc thấy anh nghiêm túc như vậy thì lập tức gạt đầu, đến khi thấy nụ cười nở trên gương mặt anh mới yên tâm. Những lời này của chú Ôn làm cô rất khó hiểu, giống như cô đang gặp nguy hiểm vậy. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui mà không nghĩ ra được gì nên nghĩ anh chỉ là đang quan tâm đến cô thôi, có lẽ là lo cô làm việc không suy nghĩ thấu đáo mà xảy ra vấn đề.

Lúc bọn họ về đến nhà thì cũng đã hơn chín giờ tối. Kể từ khi vụ án của Vưu Chi Nguyên kết thúc, bọn họ cũng khá rảnh, ngay cả Ôn Hành Viễn cũng không có việc gì quan trọng.

“Đồng Mặc, lấy ly giúp anh.”

Ôn Hành Viễn đứng bên cạnh máy pha cà phê lên tiếng gọi. Đồng Mặc đang ngồi trên sofa nhìn màn hình máy tính vội vàng mang dép chạy đến tủ lấy ly. Đội trưởng Ôn nhìn đôi dép không được mang ngay ngắn của cô chỉ im lặng cười mấy tiếng rồi nhận cái ly: “Không cần phải vội thế đâu. Mà sao chỉ lấy một cái? Em không uống sao?”

Đồng Mặc lắc đầu: “Không cần đâu, cháu uống nước lọc là được rồi.” Cô không thích uống cà phê, nước lọc hợp với cô hơn.

Thấy cô như vậy anh cũng không ép, rót cà phê vào ly rồi nói: “Anh lên lầu trước. Em cũng nghỉ ngơi sớm đi, anh đã đổi chăn sạch cho em rồi.”

Anh nói xong liền bùng cái ly đi lên lầu, bỏ lại Đồng Mặc đang đứng hình. Lúc này cô mới nhớ buổi tối còn có việc quan trọng, nhưng sao chú Ôn lại có thể bình tĩnh nói chuyện đó với cô như vậy? Chẳng lẽ đây chính là sự khác biệt giữa dân ông và phụ nữ sao?

Nghĩ vậy làm Đồng Mặc không khỏi đỏ mặt, ngay cả trái tim cũng đập thành thịch liên hồi, sự lo lắng và hồi hộp bao trùm lấy cô. Điều này làm cô liên tưởng đến lần đầu tiên thực tập ở đội cảnh sát, lần đầu tiên cùng ba chiến đấu, lần đầu tiên tiếp xúc với thi thể... Cảm xúc của những lần đầu tiên ấy cũng giống như cảm giác của cô lúc này. Hôm nay cũng là lần đầu tiên của cô.

Cô xoay người, tay ôm máy tính nhưng thần trí đã bay lên chín tầng mây, đợi đến lúc tỉnh lại thì cũng không biết mình vừa nghĩ gì. Cô lắc đầu, nhìn màn hình máy tính hạ quyết tâm rồi gõ mấy chữ lên khung tìm kiếm, kết quả nhanh chóng hiện ra. Cô nhìn chăm chăm những dòng chữ trên màn hình, những câu trả lời đó lập tức làm cô dưng tóc gáy, gương mặt đỏ bừng.

“Lần đầu tiên của tôi không hề thấy đau, chỉ là cảm giác ở nơi đó rất lạ.”

“Tôi ấy hả? Lão nhà tôi không dịu dàng tí nào hại bà đây đau muốn chết, hận không thể đập lão ta xuống giường.”

“Khó chịu.”

“Rất kỳ diệu.”

“...”

Đầu óc cô dần mờ hồ, sao cảm giác của mỗi người đều khác nhau hết thế này, chẳng lẽ phải tự mình thực hành mới biết được? Còn nữa, ngoài việc thả lỏng ra thì không cần quan tâm đến việc gì khác sao?

Cô vừa nghĩ vừa bấm vào một trang web. Lúc đầu màn hình duyệt web đứng im, sau đó lại hiện lên rất nhiều cửa sổ mà trên màn hình là hình ảnh một đôi nam nữ không một mảnh vải che thân. Cô giật mình, vội nhấn chuột tắt cửa sổ, nhưng tắt cái này lại hiện lên cái khác. Cô lập tức quỳnh quáng, tay không ngừng nhấn chuột.

“Đồng Mặc.”

Sau lưng truyền đến giọng nói của chú Ôn.

Lưng cô nhất thời lạnh ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 35

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: An Nhiên

Biên tập: Đặng Yên

Đồng Mặc nghe thấy tiếng động, theo bản năng khép máy tính lại, hai mắt nhìn chăm chăm Ôn Hành Viễn đứng cách đó không xa. Trong lòng yên lặng cầu nguyện anh không trông thấy.

Ôn Hành Viễn nhìn thấy cô có vẻ hoảng hốt, nghiêng đầu nhìn qua máy tính rồi nâng tay nhìn đồng hồ dặn dò: “Đừng thức khuya quá, sẽ không tốt cho mắt.” Sau đó, anh lách qua người Đồng Mặc, đi vào trong bếp và mở tủ lạnh ra uống vài ngụm nước. Đồng Mặc nhìn anh ngửa cổ uống nước, thấy anh không phát hiện ra điều gì khác thường mới thở nhẹ một hơi. Nhưng nghĩ đến tâm trạng của mình lúc này, cô hận không thể có cái khe hở nào mà chui vào.

Anh đi lên lầu rồi cô mới cẩn thận mở máy tính ra, tắt máy tính hoàn toàn.

Thời gian càng ngày càng muộn, Đồng Mặc cũng thấp thòm không yên, ngồi trên sofa do dự mãi vẫn không bước nổi lên lầu. Cô khẽ cắn môi, túm vạt áo lại, lấy dũng khí bước lên cầu thang vài bước sau đó dừng lại, chạy vọt vào nhà vệ sinh tắm thêm lần nữa. Trong phòng tắm, mặt bị hơi nóng bao phủ, cả người đều bị nước ấm làm cho đỏ bừng. Cô cứ đứng dưới vòi hoa sen như vậy, cảm thấy tâm trạng của mình vẫn chưa thả lỏng ra được; sống bao nhiêu năm như vậy mà đây là lần đầu tiên cô lo lắng thấp thòm thế này.

Nhất định phải là hôm nay sao? Hoàn lại một thời gian có được không?

Ôn Hành Viễn đang xem lại vụ án của Vưu Chi Nguyên, không hề nhận ra Đồng Mặc đang đứng ở cửa. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn màu vàng, Ôn Hành Viễn mặc áo dài tay mong ngồi trước máy tính chăm chú xem mà Đồng Mặc cả người nóng bừng đứng ở đó, không dám cử động.

Đến lúc anh xem xong thì cũng đã hơn mười một giờ, mà Đồng Mặc lại chưa lên. Anh trầm nghĩ, có lẽ này chẳng lẽ quá mỏi mệt xem máy tính hay là ngủ quên ở trên sofa? Đứng dậy chuẩn bị đi xuống gọi có thì vừa quay người đã thấy Đồng Mặc đang cúi búi xu đúng ở cửa. Thấy cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng, anh hơi cau mày: “Vừa nãy ở dưới phòng khách cũng mặc ít như vậy hả? Dưới đó lạnh hơn mà.”

Anh vừa nói vừa kéo cô vào trong phòng, đóng cửa lại, lấy một chiếc gối từ ngăn tủ của mình ra để lên giường. Đồng Mặc đưa mắt nhìn theo anh, nuốt nước miếng, trong lòng đấu tranh tâm lý. Kể chuyện này, với quan hệ của cô và chú Ôn, là chuyện rất bình thường, không phải sao?

Sau đó cô vươn tay ra, giữ lấy cổ tay Ôn Hành Viễn: “Chú Ôn, cháu chuẩn bị xong rồi.”

Ôn Hành Viễn thấy vẻ mặt thất vọng không sòn của cô, có chút nghi ngờ, quay đầu lại nhìn cô: “Chuẩn bị cái gì...” sau đó nói không ra lời. Anh chỉ thấy hai tay cô giữ chặt vai mình, ngay khi anh chưa kịp phản ứng thì cô đã hôn lên môi anh.

Ôn Hành Viễn ngạc nhiên, theo bản năng ôm lấy eo cô, cố gắng thoát khỏi nụ hôn: “Đồng Mặc...”

Đúng khi cô cố gắng lăm mớ tạo ra hoàn toàn biến mất ngay khi anh đẩy cô ra. Nhìn về mặt khó hiểu của chú Ôn, cô cảm thấy vô cùng lúng túng, không biết làm sao, đành phải chậm rãi nói: “Cháu không biết phải làm thế nào, vừa nãy mới thấy trên mạng, cho nên cháu mới...”

Nghe giọng điệu của cô, Ôn Hành Viễn hiểu ra, đột nhiên bật cười, rồi nắm lấy hai tay Đồng Mặc kéo cô lên giường: “Cái đầu nhỏ của em nghĩ gì vậy?”

Anh muốn Đồng Mặc ngủ cùng mình nhưng không phải ngủ như thế này. Anh cười cười, lấy máy sấy ra đưa cho Đồng Mặc: “Sấy khô tóc trước đi rồi ngủ.”

Nói xong, anh đi đến sô pha, cởi giày ra rồi nằm xuống. Lúc bấy giờ Đồng Mặc phát hiện cái giường sô pha kia, mới biết mình hiểu sai ý anh, trong lòng cảm thấy vừa xấu hổ vừa thất vọng. Cô nhanh chóng chui vào trong chăn, không dám động dấy.

Ôn Hành Viễn nằm nghiêng người, hơi nhắm mắt lại, dường như anh có thể cảm giác được sự ấm áp trên môi mình lúc này, hương vị kéo dài không tan.

Trong phòng cứ yên tĩnh như vậy. Ngay khi tâm trạng Đồng Mặc vất vả lắm mới bình phục trở lại thì chợt nghe tiếng chú Ôn vang lên. Lần này anh đứng ở ngay sau lưng cô, âm thanh kia giống như nói vào một bên tai cô khiến cả người cô run lên.

“Đồng Mặc, đã nói là sấy khô tóc trước rồi ngủ mà.”

Sau khi nằm trên sô pha, Ôn Hành Viễn không nghe thấy tiếng máy sấy, đoán Đồng Mặc lại xấu hổ trốn trong chăn rồi, mà tóc cô ấy dài như vậy chưa khô đã đi ngủ thì ngày mai nhất định tình dẫy sẽ đau đầu. Vì thế anh đành phải đứng dậy nhắc nhở cô.

Thấy Đồng Mặc không phản ứng, anh ngồi xuống bên mép giường, đưa tay ra vuốt vuốt tóc cô. Lúc ấy đầu óc Đồng Mặc nóng lên, cô xoay người ngồi dậy; dưới ánh đèn vàng nhạt, hai mắt cô lại càng sáng rực rỡ, nhìn chăm chăm chú Ôn một lúc cô hỏi ra vấn đề mình đã suy nghĩ rất lâu: “Chú Ôn, chú thích đội phó à?”

“Hả?” Ôn Hành Viễn bị hỏi đột ngột nên hơi bất ngờ, không hiểu vì sao cô lại hỏi vấn đề này.

“Hay là, chú thích Tổng Ninh?” Cô hỏi một lần nữa, sau đó còn không bỏ cuộc: “Hoặc là, chú có thích một cô gái nào không?”

Nếu anh có thì quan hệ của cô và chú Ôn phải nói như thế nào? Hơn nữa, mấy suy nghĩ trong lòng cô không thể thực hiện được nữa.

Ôn Hành Viễn không biết có bé này hỏi như vậy để làm gì, nghĩ một chút, vẫn thành thực trả lời: “Anh chỉ coi các cô ấy là đồng nghiệp, còn về người thích...” Trong đầu anh hiện lên dáng hình nho nhỏ kia, anh mỉm cười tự giễu lắc đầu nói: “Anh nghĩ, chắc là không có.”

Nghe thấy câu trả lời phía sau của Ôn Hành Viễn, Đồng Mặc cảm thấy có chút may mắn, sự ngại ngùng lúc trước cũng giảm đi rất nhiều. Cô nhìn thẳng Ôn Hành Viễn nghiêm túc nói: “Nói như vậy, chúng ta có thể có đứa nhỏ?”

Kết hôn rồi sinh con là chuyện mà Đồng Mặc cho rằng là tự nhiên, nước chảy thành sông. Dù sao từ khi đồng ý với chú Ôn, cô đã chuẩn bị rồi. Và lại, nhân lúc bệnh tình của cha cũng đã chuyển biến tốt, cô muốn khiến cho cha thêm vui vẻ. Bởi vì từ trước khi bị bệnh, ông luôn nói tới đứa bé, còn nói đùa rằng nếu như Đồng Mặc có con, ông sẽ rất vui vẻ trở thành ông ngoại, giống như niềm vui trở thành cha của Đồng Mặc.

Còn Ôn Hành Viễn vẫn đang ngần ngại, thậm chí đôi khi anh còn cho rằng Đồng Mặc ở trong mắt mình vẫn còn là một đứa trẻ. Con của hai người? Trong lòng anh bỗng nhiên như có một bức tường sụp đổ, giống như những máu thuẫn trước đây ở trong lòng anh đã thay đổi. Trong phút chốc anh có cảm giác mình không dám nhìn thẳng vào tình cảm của cô, thậm chí anh cũng không rõ cảm giác của mình với Đồng Mặc thế nào? Là người thân hay là...?

“Nhưng mà cũng không cần gấp.” Đồng Mặc thấy anh im lặng cũng im lặng. Tự nói ra như vậy khiến cô vô cùng xấu hổ, nên phải tự tìm bậc thang để bước xuống, sau đó nhanh chóng đứng lên, cầm lấy cái máy sấy để ở bên cạnh rồi đi ra khỏi phòng.

Ôn Hành Viễn nhìn bóng dáng vội vã của cô, phóng tầm mắt ra màn đêm tối lạnh thấu xương ngoài cửa sổ.

Con người một ngày nào đó đều sẽ lớn lên, anh nghĩ, sau này mình không nên coi Đồng Mặc là một đứa trẻ, cô bé cũng đã hai mươi bốn.

Sáng sớm hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Đồng Mặc vẫn chưa tỉnh dậy, Ôn Hành Viễn đã mặc áo khoác ra ngoài chạy bộ. Lúc này trên con đường nhỏ vẫn còn mờ sương, đêm qua anh suy nghĩ chuyện này cả một đêm, nên hiện tại suy nghĩ cũng hoàn toàn rõ ràng. Từ lúc Đồng Mặc cầm máy sấy đi xuống cũng không đi lên nữa, chờ khi anh đi xuống thì đã thấy cô đã nằm trên ghế sô pha ngủ. Anh nhẹ nhàng đắp thêm chăn cho cô.

Lúc đi qua phòng của Phương Di Nam, anh đã bị một người mặc áo dài trắng cách đó không xa làm cho kinh ngạc. Trời còn chưa sáng hẳn, người kia lại mặc quần áo lao động ngồi ở ngoài sân. Lúc anh chạy qua mới phát hiện ra Phương Di Nam một mình ngồi ở đó, nghe thấy tiếng động anh ta ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy Ôn Hành Viễn liền bật cười ra tiếng: “Tớ chưa bao giờ nhìn thấy cậu đi tập sớm như vậy, bây giờ còn chưa đến năm giờ sáng.”

“Tớ cũng chưa bao giờ thấy cậu ngồi xõm ở ngoài sân nhà mình như vậy. Sao thế?” Ôn Hành Viễn hỏi ngược lại.

Phương Di Nam nhún vai: “Vừa đi công tác về, bị gãy vò một đêm. Cậu cũng đừng nói nữa, lúc tớ bận bịu cũng thoải mái hơn cậu nhiều.”

Ôn Hành Viễn gật đầu: “Vậy cũng đúng.”

“Có chuyện gì phiền lòng mà khiến cậu sớm như vậy đã ra ngoài chạy bộ thế?” Phương Di Nam hỏi anh trước. Anh ta làm hàng xóm với Ôn Hành Viễn lâu như vậy, người này làm việc vô cùng có nguyên tắc lại còn vô cùng đúng giờ. Bình thường đều là sáu giờ ra ngoài chạy bộ, thế mà hôm nay lại ra ngoài chạy bộ sớm như vậy, nhất định là có chuyện. Theo lý mà nói, chuyện có thể khiến Ôn Hành Viễn phiền lòng chỉ có chuyện vụ án nhưng vụ án gần nhất cũng đã qua rồi. Anh ta nhất thời không đoán ra được.

Anh cúi đầu mỉm cười nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì.”

Phương Di Nam cũng không nói nữa: “Nghe nói vợ Lão Viên sắp sinh, cậu đã chuẩn bị bao lì xì dây chưa?” Anh ta đột nhiên ngừng đầu lên trêu ghẹo nói. Bấy giờ Ôn Hành Viễn mới nhớ ra chuyện này. Lão Viên trước kia là người của đội hình sự, khi Vừa Nhill còn chưa làm phó đội thì anh ta là đội phó. Lúc đó Phương Di Nam vẫn còn ở trong đội, quan hệ của ba người cũng khá tốt, hợp tác lâu ngày tạo nên được sự ần ý. Song, do mẹ Lão Viên bị đáng trí tuổi già không thể tự lo việc thường ngày, mà vợ anh ta sức khỏe không được tốt, không thể một mình chăm sóc mẹ chồng nên anh ta quyết tâm từ chức về nhà chăm sóc mẹ già. Lão Viên là một người con có hiếu, từ nhỏ hai người đã sống nương tựa vào nhau. Tuy từ chức hơi đáng tiếc nhưng Ôn Hành Viễn có thể hiểu được. Thời gian trước vợ Lão Viên có thai nhưng anh không nghĩ đã sắp sinh, lúc đó còn nói sẽ chuẩn bị một bao lì xì thật dày.

“Lão Viên cũng không dễ dàng, trông mong mãi cuối cùng cũng sắp có đứa con mà cậu ấy vẫn mong ngóng.” Phương Di Nam cảm thán, tuổi của Lão Viên cũng không khác bọn họ bao nhiêu nhưng anh ta đã lấy vợ sớm từ sớm. Anh ta kết hôn đã bảy – tám năm nhưng vì sức khỏe của vợ anh ta không tốt nên vẫn chưa có thai. Đây cũng là sự tiếc nuối trong lòng anh ta. Trước kia, chỉ cần ba người ngồi cùng nhau, hai người Phương Di Nam và Ôn Hành Viễn luôn oán giận Lão Viên, trong ba người anh ta là người kết hôn sớm nhất, còn thường xuyên đem việc này ra để trêu trọc hai người họ. Hiện tại coi như bỏ tất cả mất, rốt cuộc cũng đem cho anh ta một đứa con.

“Tớ nói này.” Phương Di Nam đứng lên, khoác tay lên vai anh, quay đầu nói: “Cậu nói xem hai người chúng ta bao giờ thì kết hôn? Cậu may mắn không có người thúc giục, bà già nhà tớ ngày nào cũng cần nhân liên tục, tức giận bất tó kết hôn.” Anh ta chỉ cần tưởng tượng mỗi lần về nhà mẹ anh ta lại đứng chân ở cửa, quyết tâm không mang người vợ về không cho anh ta vào nhà, anh ta lại thấy đau đầu: “Cậu nói xem, nói kết hôn là có thể kết hôn ngay sao? Cũng không nghĩ xem tớ cá ngày đôi mặt với cái gì, chẳng lẽ tớ mang một xác chết xinh đẹp trở về?”

Ôn Hành Viễn không khỏi nhớ tới Đồng Mặc, khóe miệng mỉm cười: “Vậy cậu cứ làm theo ý mẹ cậu, thử tìm xem.”

Nghe anh nói như vậy, Phương Di Nam dừng ánh mắt kỷ lạ nhìn anh: “Cậu làm sao vậy?” Anh lại nói giống như mẹ anh ta, bảo anh ta tốn thời gian tìm vợ. Chuyện này chính miệng Ôn Hành Viễn nói ra thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Ôn Hành Viễn không giải thích, cười cười rồi bỏ đi. Anh ta cũng nên suy nghĩ đến chuyện kết hôn, bởi vì anh đã giành trước một bước, không phải sao. Là một người cộng tác tốt, lấy những lời Lão Viên khuyên bọn họ lúc trước mà nói, anh cũng nên khuyên lại anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 36

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyện ngữ: Mít Vĩ

Biên tập: Đặng Yên

Ngay ngày hôm ấy, lúc Đồng Mặc đi đến cục cảnh sát thì gặp chú Ôn, thấy thái độ của anh vẫn như bình thường nên cô cũng không nói thêm gì, tự tìm chỗ cho mình ngồi xuống. Được một lúc thì nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn, tiếng bước chân đi qua đi lại càng lúc càng rõ. Đồng Mặc nghĩ thầm hẳn là có ai đó đi đến cục cảnh sát, và chuyện đó chẳng có liên quan gì đến cô nên cũng không thèm ngẩng đầu nhìn qua.

Đến khi tiếng động từ bên ngoài vào đến trong phòng, cô mới ngẩng đầu lên nhìn.

Ôn Hành Viễn tươi cười đi về phía cửa, bắt tay với một người đàn ông và vài người đang vây quanh đứng ở đó. Cô thấy chú đi qua liền vỗ một cái lên trên vai người đàn ông kia cười nói: “Hôm nay rảnh hay sao mà lại đến đây?”

“Đúng vậy, đội phó Viễn, đã bao lâu rồi cậu chưa tới đây xem xét, nghe nói cậu đã làm bỏ hả?”

“Cậu xem cậu nói chuyện kia, cái gì mà đội phó Viễn, phải gọi là lão Viễn mới đúng, nếu mà bị đội phó nghe được cẩn thận cạo đầu cậu!”

“.....”

Người đàn ông đến cùng một vài người nữa kia chiều cao không kém Ôn Hành Viễn là bao, Đồng Mặc ngẩng đầu có thể thoáng thấy dáng vẻ của anh ta, khuôn mặt đoan chính ôn hòa, mặc một cái áo khoác thường phục dài, tươi cười. Điều này làm cho cô không khỏi nhớ tới cảm giác lần đầu tiên gặp Ô Hằng, anh ta và Ô Hằng đều là kiểu người dễ gần.

Đồng Mặc không biết gì về vài người mới đến này nên vẫn ngồi nguyên ở chỗ của mình ngắm người nhìn các tiền bối đều đã đứng lên, ngồi yên ở chỗ cũ nghiên cứu tình hình.

Tận đến khi có người nhìn thấy Đồng Mặc, bọn họ nói một tiếng: “Người mới, đến đây, giới thiệu với mọi người một chút.”

Bọn họ dừng công việc lại, mà sau lại có thêm vài người đi tới, người nọ khoác vai một người trong số đó: “Lão Viễn, đây đều là người trong đội mới tới, năng lực coi như không kém, mặc dù kém hơn tôi đôi chút, ha ha.....” Anh trêu đùa, khiến không khí luôn luôn nặng nề trong đội bị phá tan đi, chỉ còn lại vui vẻ và thoải mái. Đồng Mặc phát hiện, ngay cả Tống Ninh luôn im lặng cũng nhìn không được phải bật cười.

Mắt Lão Viễn lướt nhanh qua mặt những người mới mà anh giới thiệu, khi nhìn thấy Đồng Mặc thì rất bất ngờ, quay đầu hướng về phía Ôn Hành Viễn cười nói: “Từ khi nào trong đội chúng ta lại phá lệ chiêu mộ một cô gái thế này?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cười trộm, Đồng Mặc cũng biết anh ta không có ác ý, chỉ là một chuyện cười thôi, cũng không để ở trong lòng. Nhưng mà lại có một đồng nghiệp không hài lòng lạnh tranh thay Đồng Mặc giải thích: “Lão Viễn, anh đừng nhìn Đồng Mặc ít tuổi, cô ấy làm việc rất có năng lực đó.” Cậu ta vừa nói liền chạy đến nghiêng đầu nhỏ giọng nói nhỏ bên tai lão Viễn: “Chúng tôi vẫn gọi là đội phó thứ hai.”

Lão Viễn nghe cách xưng hô như thế, trong đầu không ngăn được khuôn mặt Vụ Nhiên đã lâu không gặp, nhìn Đồng Mặc đặng sau khẽ cười cười.

“Mọi người cũng không cần để ý chuyện lão gọi Đồng Mặc là cô bé.” Ôn Hành Viễn đột nhiên chêm vào một câu, khiến đồng sự kia không vui. Đầu nóng lên, anh ta cũng vút hết cốc trên gì đó ra ra khỏi đầu. Ngay khi Ôn Hành Viễn vừa nói xong, anh ta liền phản bác: “Đội trưởng Ôn, anh nói thế không đúng rồi! Ai cũng có đôi mắt tinh tường, rốt cuộc là ai chăm sóc bảo vệ Đồng Mặc như cô gái nhỏ, mọi người đều biết rõ ràng.”

Lời này không ngờ lại mang ý đồ châm chọc khéo léo, dễ dàng làm cho người ta suy nghĩ linh tinh. Ví dụ như với những người thích buôn chuyện đều sẽ nghĩ hai người có gì đó mờ ám, ngay cả Lão Viễn cũng không ngoại lệ. Anh ta nhìn Ôn Hành Viễn rồi cười cười về như tôi đây biết rồi, mà đội trưởng Ôn lại hơi xấu hổ cúi đầu sờ mũi.

Nếu cẩn thận suy ngẫm, lời nói vừa rồi của anh chàng kia cũng có lý. Cho tới nay đều là anh thường xuyên đứng trên vị trí trưởng bối nhìn Đồng Mặc, nhưng cũng không hẳn là vậy. Tuy lớn tuổi hơn Đồng Mặc đôi chút nhưng đúng ra vẫn chưa tới cấp bậc chú.

Trong lúc đó Vụ Nhiên tự nhiên lại bất ngờ xuất hiện ở cục cảnh sát, mà cục trưởng Mã cố ý nhận hết các vụ án từ án kiện cáo trong cục để Vụ Nhiên nghỉ ngơi, muốn cô nghỉ ngơi vài ngày. Ban đầu đều cho rằng có ấy đi làm là do là bình thường chỉ nhìn thấy đáng về Vụ Nhiên mặc cảnh phục, giờ lại mặc một chiếc áo khoác dài màu đen thất lung lóng, tóc buông xoả, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Đồng Mặc biết đội phó Vụ Nhiên rất xinh đẹp, chỉ là tính tình thường ngày khá lạnh lùng và cao ngạo nên bị che giấu đi, nhất là cả ngày mặc quần phục, làm người ta không cảm giác được khí chất phụ nữ tồn tại. Hôm nay Vụ Nhiên xuất hiện thế này khiến có phát hiện ra đội phó cũng có thần thái như vậy.

Lại nghĩ đến chú Ôn, người như chú Ôn có lẽ cũng giống đội phó, hai người đứng cùng nhau mới không có cảm giác cách biệt.

Vụ Nhiên xuất hiện khiến không ít người giật mình, nhất là những tiền bối lớn tuổi trong đội. Vụ Nhiên và lão Viễn cùng xuất hiện trong đội khiến mọi người nhận ra thời gian đã trôi qua nhanh như vậy. Năm đó, Vụ Nhiên mới từ thực tập lên chính thức, lão Viễn cũng là thanh niên độc thân chưa kết hôn. Vụ Nhiên có tình cảm với lão Viễn, việc này dường như mọi người đều biết, song lão Viễn đột ngột kết hôn, hai người bọn họ cũng không xuất hiện cùng nhau nữa. Bây giờ việc cũng qua nhiều năm rồi, chắc hẳn bọn họ đã quên rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Vụ Nhiên quan sát trên mặt lão Viễn không có thái độ khác thường nào thì hơi bất ngờ, sau đó bình tĩnh nói: “Anh đã đến rồi à?”, rồi lập tức đi đến bên cạnh Đồng Mặc.

Đồng Mặc thấy Vụ Nhiên bước thẳng về phía mình cũng hơi khó hiểu, Vụ Nhiên nhìn có một cái, hai tay đặt ở trên bàn nói: “Giữa trưa có thời gian không? Muốn cùng nhau ăn bữa cơm hay không?”

Vụ Nhiên chủ động mời Đồng Mặc ăn cơm, chuyện này làm cho mọi người như không tin vào tai mình. Nghĩ thế nào cũng không ngờ Vụ Nhiên sẽ mời người khác ăn cơm, huống chi đã lâu chưa từng thấy cô ấy chủ động thân thiết với ai. Đồng Mặc mới đến đây chưa đầy hai tháng mà đã được Vụ Nhiên ưu ái như vậy, khiến tất cả tò mò. Nếu nói Vụ Nhiên là nam, ý nghĩ đó còn hợp lý, song rõ ràng cô ấy là nữ mà đội phó vừa ca tính vừa lạnh lùng lại khó trị.

Đồng Mặc gật đầu đồng ý.

“Sau khi tan làm gọi điện thoại cho tôi.”

Vụ Nhiên nói xong liền đi ra ngoài, tiện thể kéo Ôn Hành Viễn ra khỏi đám người kia, nghiêng đầu nói nhỏ vài câu.

“Tôi nói này lão Viễn, em bé nhà cậu khi nào sinh? Đến lúc đó cậu phải tổ chức một bữa tiệc tiễn tất lớn mới được, không thể dễ dàng bỏ qua như thế được. Mọi người nói xem có được không, ha ha.....” Người nọ nhìn thấy đội phó đã đi xa, lại chuyên sang đề tài lão Viễn. Lão Viễn cũng quay đầu cười cười: “Có thể là trước hoặc sau Tết.”

“Thế thì vừa khéo, đứng vào dịp năm mới.”

Bây giờ cách Tết âm lịch không còn xa, chỉ còn hơn hai mươi ngày nữa. Bây giờ Đồng Mặc mới nhớ một năm đã trôi qua, cô còn nhớ Tết năm ngoái có còn đang ở đội cảnh sát của thành phố B cùng thầy nhận nhiệm vụ, sau khi về nhà lại được cha làm cơm tất niên cho ăn. Năm nay, không biết cha cô có thể ra viện về nhà đón Tết hay không, với lại, năm nay hẳn là không chỉ có hai người cô và ba đón đêm giao thừa. Đồng Mặc chuyển ánh mắt sang Ôn Hành Viễn, nhớ đến năm ngoái năm kia thậm chí sớm hơn vài năm, chủ ấy tại sao lại qua đây? Là một người ở trong phòng chuyên sang sao?

Ánh mắt cô đang chăm chú đột nhiên dừng vào tầm mắt Ôn Hành Viễn, cô giật mình, nhanh chóng cúi mắt, nghiêng mặt đi. Trái tim trong lồng ngực kia lại bắt đầu nhảy dựng lên. Cô không biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt cô quan tâm chú Ôn hơn một chút.

Ôn Hành Viễn cũng không biết cô bé kia đang nghĩ cái gì, nhìn thấy cô nhanh chóng quay mặt đi, tự hiểu là do cô còn xấu hổ chuyện tối hôm qua. Anh âm thầm cong khóe miệng, gọi lão Viễn, và cục trưởng Mã đi sang bên kia ngồi. Tốt xấu gì lão Viễn vất vả làm mới đến thành phố A, cục trưởng Mã vẫn phải đi một chuyến sang bên kia.

Khi bọn họ đi được nửa đường lão Viễn đột nhiên quay đầu qua hỏi: “Nghe nói người bị kiện là ba của Vụ Nhiên?” Tuy nói có chút không đầu không cuối, nhưng là bọn họ cũng đều biết anh ta đang hỏi cái gì. Ôn Hành Viễn nhìn anh ta, sau đó gật đầu.

“Dựa theo tính tình của cô ấy, có lẽ nếu còn ở lại trong cục cảnh sát sẽ rất khó xử.” Lão Viễn và Ôn Hành Viễn rất giống nhau, đều hiểu được con người của Vụ Nhiên. Chuyện kiện cáo diễn ra như thế nhất định có người bịa chuyện đằng sau, phần lớn mọi người đều thế, chỗ cáo không tránh được lạnh, một khi giới thời cô lay sẽ rất dễ bị người ta xúm lại bàn tán, phơi bày hết thói hư tật xấu, ngấm ngấm không biết nói có bao nhiêu lần. Mà Vụ Nhiên lại là kiểu người tính tình lạnh lùng, ai cũng không thể nắm bắt được, khi chuyện này xảy ra cũng chỉ có thể lo lắng.

“Trong đội có phải có người có ý tứ với Vụ Nhiên hay không? Cậu hãy giúp đỡ làm mới, dù sao.....” Việc này cũng là từ năm trước khi cục trưởng Mã ăn cơm cùng mọi người vô tình nghe người ta nhắc tới. Năm đó, anh ta phụ lòng Vụ Nhiên không nhận tình cảm của cô ấy mà lựa chọn người vợ bấy giờ, trong lòng anh ta vẫn cảm thấy áy náy với Vụ Nhiên. Mặc dù sự việc đã qua từ lâu, Vụ Nhiên cũng không còn để trong lòng, nhưng mà chính anh ta không vượt qua được hố đen quá khứ.

Ôn Hành Viễn nghe cậu ta nói như vậy, trong đầu hiện ra dáng vẻ của Ô Hằng, tươi cười gật đầu: “Tôi sẽ tận lực.”

Đến giữa trưa Đồng Mặc không nhìn thấy Ôn Hành Viễn, cô sửa sang lại quần áo, gọi điện thoại cho Vưu Nhiên như lời cô ấy nói lúc trước. Cô cho rằng Vưu Nhiên hẳn là có chuyện gì đó muốn nói với cô cho nên mời mời cô ăn cơm. Trong điện thoại Vưu Nhiên không nói gì, chỉ đọc địa chỉ một nhà hàng, cách cục cảnh sát không xa, rẽ qua hai phố là đến.

Khi đi qua phố thứ nhất, Đồng Mặc cảm thấy quen quen, mới nhớ ra đây là nơi đầu tiên gặp Vưu Văn, nói đúng hơn là lúc đó người đuổi theo anh ta là do Lâm Nam phái tới hoặc là các chủ nợ khác. Mà ngẫm kĩ một chút, cô bỗng nhiên nhớ tới trong di động của mình ngày cả số điện thoại của Vưu Văn cũng không có, vèn vèn chỉ có vài lần trò chuyện lại là anh ta chủ động gọi đến, bây giờ muốn đi tìm cũng không thể tìm được.

Hai tay cô bỏ vào trong túi, thật lòng hi vọng Vưu Văn có thể tìm được lý tưởng sống cho chính mình, tuy sau này có lẽ sẽ không gặp lại nhưng cô từng để ý đến anh là sự thật.

Vưu Nhiên đã chờ ở nhà hàng từ lâu, vừa ngược đầu lên đã nhìn thấy Đồng Mặc đang đi đến, đưa tay chỉ chỗ ngồi đối diện mình: “Ngồi đi, tôi không biết cô thích ăn gì nên mỗi món đều gọi một ít.”

Đồng Mặc khiếp sợ nhìn một bàn đầy thức ăn kia: “Thực ra...gọi một vài món là được rồi.” Nhiều như thế hai người ăn cũng không hết, nhất là chỗ này cũng không phải là nơi thích hợp.

Vưu Nhiên tự cảm đôi đũa lên bắt đầu ăn, không nói lý do gì. Đồng Mặc hơi nghi ngờ cảm lấy đôi đũa, suy nghĩ một hồi đang muốn mở miệng, tâm tư như là bị Vưu Nhiên nhìn thấu cô ấy chủ động mở lời: “Tôi tìm cô chỉ là ăn bữa cơm thuần túy mà thôi, không có chuyện quan trọng gì khác, ăn đi.”

Vưu Nhiên đã nói như vậy, Đồng Mặc cũng không có cơ hội để nói, đành phải cúi đầu yên lặng ăn cơm. Không khí có vẻ kì lạ, Đồng Mặc vốn không phải là người thích nói chuyện mà Vưu Nhiên cũng vậy, hai người rất ít khi nói chuyện với nhau nên cứ ngồi ăn cơm im lặng như vậy cũng kì lạ.

Vưu Nhiên nhìn thấy Đồng Mặc không được tự nhiên, vì thế buông chiếc đũa, nghi nghi hỏi: “Đồng Mặc, Tết năm nào cô cũng đón tết cùng cha cô phải không?”

Tuy không biết vì sao cô ấy hỏi như vậy nhưng Đồng Mặc vẫn thành thật gật đầu, từ khi cô được Đồng Nghiễn nhận nuôi từ cô nhi viện thì tất cả mọi tết âm lịch đều đón Tết cùng nhau. Ngay cả năm nay cũng giống như mọi khi.

“Như thế này, Tết năm nay tôi có thể đến nhà cô được không?”

Đồng Mặc bất ngờ, ngẩng đầu nhìn Vưu Nhiên, cô ấy chủ động mời cô cùng nhau đón Tết? Cùng nhau ăn cơm cũng đã làm cô ngạc nhiên, giờ lại rủ cùng nhau đón Tết? Vì sao cô ấy lại muốn như vậy?

Vưu Nhiên cong khóe miệng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 37: Nguy hiểm rình rập

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **An Nhiên**

Biên tập: **Đặng Yên**

Qua mấy ngày tuyết rơi lớn vừa rồi, trước công cục cảnh sát đã kết một tầng tuyết dày, có mấy người cảnh sát đang cầm xẻng dọn tuyết. Thấy Ôn Hành Viễn đang từ xa đi tới, mấy người cảnh sát chuẩn bị chào hỏi anh vừa giờ tay nhắc chân lên thì không may vấp ngã trên mặt đất, phong thư trên tay cũng bay xuống theo, nghe âm thanh thì có vẻ ngã không nhẹ.

Ôn Hành Viễn đi đến bên cạnh nâng anh ta dậy, người cảnh sát kia liên tục nói cảm ơn. Anh đưa tay phui phui tuyết ở đằng sau lưng anh ta, sau đó lại cúi người nhặt giúp lá thư kia. Lá thư màu vàng thu hút tầm mắt anh. Đầu năm nay, người viết thư vốn đã ít, dùng màu sắc xưa cũ như vậy lại càng hiếm hơn. Vì thế hỏi một câu: “Đây là gì vậy?”

Người cảnh sát kia thấy vậy lắc phong thư mỉm cười: “Đây là gửi cho Đồng Mặc, đã để ở trước cửa phòng báo vệ mấy ngày rồi, hôm nay báo Trần gặp tôi nên nhờ tôi đưa cho Đồng Mặc giúp.”

Vừa nghe thấy là gửi cho Đồng Mặc, anh càng nghi ngờ, đưa tay về phía người cảnh sát nói: “Để tôi đưa cho Đồng Mặc là được.”

Anh cảnh sát kia vốn đang bận việc, nghe Ôn Hành Viễn nói vậy thì càng đúng lúc, nhờ anh đưa cho Đồng Mặc. Đợi đến khi anh chàng kia đi khỏi, anh mới nhìn thứ trên tay mình. Bên ngoài chỉ đề địa chỉ nhận, ngay cả địa chỉ gửi cũng không có. Ban đầu anh không thấy có gì lạ, nhưng khi nhìn thấy hình chim bồ câu được vẽ bằng bút chì xanh bên góc trái, anh mới nghi ngờ. Anh giờ bức thư lên, mượn ánh mặt trời nhìn xuyên vào bên trong. Giấy viết thư không phải là hình vuông hay chữ nhật bình thường mà nó giống như hình góc trái thư kia, một hình con chim bồ câu.

Anh cảm thấy không ổn liền vội vàng mở phong thư ra. Lấy từ bên trong ra tất cả đều là hình chim bồ câu được cắt ra từ báo hoặc tạp chí. Ngoài trừ mấy cái ảnh này ra, bên trong không còn cái gì khác. Anh cất phong thư đi, nhớ ra Đồng Mặc sau khi tan làm sẽ đi bệnh viện, liền vội vàng gọi điện thoại cho cô.

Lúc bấy giờ Đồng Mặc vừa đến cửa lớn của bệnh viện, sắp tới đã dần dần tối, đèn đường trước cổng bệnh viện liên tục sáng lên. Cảm giác điện thoại trong túi rung lên, cô đưa tay vào trong túi lấy ra, song không ngờ tay tron nền điện thoại rơi xuống đất, lại không may rơi xuống cống thoát nước. Đồng Mặc vội vàng chạy lại, qua khe nắp cống nhìn thấy màn hình điện thoại vẫn đang sáng. Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, lấy hai cánh tay bên, chắc ở ven đường, đưa qua khe nắp cống, ý

muốn gấp điện thoại lên. Tuy nhiên, cho dù cô làm cách nào điện thoại vẫn nằm im không nhúc nhích.

Đợi đến khi cô lấy được điện thoại từ dưới cổng lên, điện thoại đã không thể khởi động được. Đồng Mặc quơ quơ mấy cái, màn hình điện thoại vẫn đen như cũ, có lẽ là do rơi vào nước.

Phòng bếp ở trong phòng của bác sĩ Trương vẫn chưa sửa xong nên Đồng Mặc lái xe về nhà nấu cơm xong lại trở lại. Hôm nay chú Ôn cũng phải trực ở cục cảnh sát nên cô tính đưa cơm qua.

Còn Ôn Hành Viễn, gọi điện thoại mãi cho Đồng Mặc không được, mấy nhũn lại càng ngày càng sâu, trong lòng càng cảm thấy bất an. Đợi một lúc, vội vàng cầm áo khoác quyết định trực tiếp đến thẳng bệnh viện.

Đồng Mặc đi đến cửa nhà, đột nhiên điện thoại báo có tin nhắn, cô mở ra xem, màn hình điện thoại sáng. Trên màn hình là một dãy số lạ, cô mở tin nhắn ra đọc.

“Tao ở ngay bên cạnh này!”

Độc được câu này, Đồng Mặc vô cùng khó hiểu, nghĩ mãi cũng không biết là ai, có lẽ là gửi nhầm số nên cũng không để tâm. Cô bỏ điện thoại vào trong túi, lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa. Khi chìa khóa vừa tra vào ổ, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng cửa sắt kéo kẹt ở ngoài sân, quay đầu nhìn lại nhưng chỉ có bóng tối yên tĩnh bao trùm, không một bóng người. Cô thoáng cau mày, tiếp tục mở cửa, đột nhiên ngoài sân lại vang lên tiếng động, tựa như tiếng một hòn đá rơi xuống đất.

Nơi này mỗi nhà cách nhau khá xa nên bình thường cũng không có người lạ. Song hiện giờ lại có tiếng động lạ. Ban đầu Đồng Mặc tưởng rằng chỉ là do bàn thân tưởng tượng ra nhưng khi cô quay đầu lại thì thấy là cây sắt tường ngoài cổng đang rung mạnh, cô xác định ngoài cổng có người.

Nhìn biên độ rung của cây, không có khả năng cho các yếu tố tự nhiên gây ra.

Cô đứng im tại chỗ, tóc gáy dựng đứng lên. Tán cây vẫn không ngừng lắc lư, cô đột nhiên ý thức được là có người trốn dưới gốc cây đó, cô tình làm ra động tĩnh như vậy muốn thu hút sự chú ý của cô.

Đồng Mặc nổi nước bọt, buông chìa khóa ra rồi bước về phía cổng. Bước chân của cô rất nhẹ, nhẹ đến mức chính cô cũng không nghe thấy tiếng động của mình nhưng cô lại nghe thấy có tiếng phui quần áo ở phía ngoài cổng. Lúc này, khi cô từ ngoài cổng vào không hề nhìn thấy người nào, vậy người nọ là...?

Cô ngừng thở, âm thanh càng lúc càng lớn, chứng tỏ người đó càng ngày càng gần cổng. Cô hít sâu một hơi, vươn tay ra, nhanh chóng khóa cổng lại. Đúng lúc này, một bóng người mạnh mẽ lao đến, ánh mắt hung ác khiến Đồng Mặc hoảng sợ. Tóc hần xòa ra, che phủ kín cả mặt và một nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sáng lóe lên tia hung ác. Vào khoảnh khắc Đồng Mặc tiến ra cổng, người kia lập tức vung một cú đấm đánh vào mặt cô. Đồng Mặc chỉ cảm thấy trên mặt tê dại ra, người kia đã xoay người chạy đi mất.

Cô cũng không để ý đến vết thương trên mặt mình, theo bản năng chạy đuổi theo người nọ.

Trên mặt đất có một lớp tuyết dày, người kia vẫn chạy nhanh như bay, Đồng Mặc dốc hết sức đuổi theo nhưng vẫn không đuổi kịp hẳn. Cũng may đường quanh co đối thoáng nên không dễ mất dấu hần.

Gió lạnh thấu xương, cô không để ý mình đuổi theo hần đến chỗ nào, mãi đến khi phát hiện ra xung quanh rất nhiều nhà dân, ồn ào hỗn loạn, cô mới cảm thấy có chút không thích hợp. Đồng Mặc hơi thất thần, người kia đã biến mất không thấy dấu vết, cô không thể không dừng lại. Nhà xung quanh được xây san sát nhau, ngay cả đường đi cũng là những ngõ nhỏ, cô hơi nhũn mày ngáng đầu nhìn xung quanh. Tuy là đã bảy tám giờ nhưng lại có rất ít đèn sáng, nghĩ có lẽ đây là một khu dân cư cũ dưới chân núi nên đèn đường cũng là cái có cái không.

Bốn phía yên tĩnh, ngay cả tiếng gió thổi cũng không có, giống như cả thế giới đều chìm sâu vào giấc ngủ say. Cô xoay người cảnh giác, cứ đi một bước lại xoay người nhìn xung quanh một lần, để phòng ngừa người kia từ một chỗ nào đó bất ngờ lao ra. Cô thở ra khỏi trắng tãn ra trong không khí, vừa đi vừa tìm kiếm đường ra khỏi khu dân cư này.

Ven đường, mấy tờ quảng cáo được dán trên bờ tường, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một vài căn nhà sáng đèn. Có thể thấy khu dân cư cũ này cũng không nhỏ nhưng không có nhiều người sống. Cô không biết người kia là ai, vì sao theo dõi mình? Và cũng không biết mục đích của hần. Trông bóng tối lo mờ, cô cẩn thận dò từng bước, song đã đi được một thời gian dài cũng không thấy người kia xuất hiện. Cho đến khi đi ra khỏi khu dân cư, đi đến đường quốc lộ thông với nhà mình, Đồng Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô quay đầu lại nhìn khu dân cư tối tăm kia, chà chà hai cánh tay mình, bước đi trên đường quốc lộ. Tuy đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng sau lưng cô vẫn toát mồ hôi lạnh.

Ôn Hành Viễn đứng ở trước cửa nhà mình, nhìn chìa khóa cắm vào trong ổ, đa đầu run lên, dùng sức gọi mấy tiếng Đồng Mặc. Sau đó anh chạy ra ngoài sân, vừa đi được mấy bước lại nhìn thấy một vũng máu lớn, cả người anh cứng đờ, trong đôi mắt ánh lên sự sợ hãi, bàn tay nắm chặt đến trắng bệch, trong giây lát trái tim anh như có người bóp chặt lại, khiến anh không thể hít thở được.

Đang lúc anh cố gắng làm cho mình tỉnh táo trở lại, chuẩn bị đi phòng báo vệ, đột nhiên nhìn thấy một hình ảnh nhỏ nho cách đó không xa. Không nói hai lời, anh lập tức chạy về phía đó.

“Đồng Mặc.”

Nghe thấy tiếng của Ôn Hành Viễn, Đồng Mặc ngáng đầu lên, nhìn thấy chú Ôn đang chạy nhanh về phía mình. Anh lao đến giữ lấy tay cô: “Đồng Mặc...” Âm thanh của anh lộ rõ sự run rẩy, ánh mắt tập trung trên người Đồng Mặc. Vừa nhìn thấy vết thương trên mặt cô, anh lập tức thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Đồng Mặc vẫn dút hai tay trong túi áo, không có chút cảm giác nào về vết thương trên mặt. Đọc đường đi, tất cả suy nghĩ của cô đều về người lạ mặt kia. Thấy về mặt lo lắng của anh, cũng không muốn làm anh lo lắng thêm, nghĩ một lúc rồi nói: “Cũng không có gì, bị tắc đường mà thôi.”

“Còn nói dối? Thế vết thương trên mặt em là sao? Không phải anh nói với em có làm việc gì cũng dừng cây mạnh sao? Vì sao lúc đó không lập tức gọi điện cho anh?” Anh nhất thời không làm chủ được bản thân, giọng điệu mang theo trách cứ, lớn tiếng mắng Đồng Mặc. Đồng Mặc nhất định không biết, khi nhìn thấy vũng máu kia tâm trạng của anh như thế nào. Lần trước, anh đã nói mình có trách nhiệm, sẽ bảo vệ tốt cho Đồng Mặc. Nhưng nếu Đồng Mặc có chuyện gì xảy ra, anh không biết phải làm sao bây giờ?

Đồng Mặc đột nhiên bị anh mắng, đứng ngầy người tại chỗ, không biết mình mới nói câu gì khiến chú Ôn tức giận, không tìm được từ để nói, cô đành đứng yên tại chỗ, về mặt áy náy. Vừa rồi quả thật là cô không suy nghĩ cẩn thận, nóng vội đuổi theo, cũng may là người kia biến mất; nếu thật sự đầu trực diện, cô không dám chắc mình có thể trở về an toàn. Giờ nghĩ lại càng thấy sợ, chỉ có thể đổ cho tại lúc ấy sự việc xảy ra quá đột ngột, không có thời gian cho cô suy nghĩ, hoàn toàn hành động theo bản năng của cơ thể.

Ôn Hành Viễn có chút đau lòng nhìn vết thương trên mặt cô, sau đó lại nhìn xuống hàng mi run run của cô, trong lòng mềm nhũn, tức giận trong lòng cũng tan thành mây khói, chỉ cảm thấy vừa chua vừa chát. Bỗng nhiên một cảm giác may mắn trời dấy, anh mỉm cười, may mắn Đồng Mặc đã trở về an toàn, sau đó ôm cô vào trong lòng, vỗ vỗ sau lưng cô nói: “Không có việc gì là tốt rồi.”

Khoảnh khắc được anh ôm vào trong lòng, cô hơng Đồng Mặc giống như nghẹn lại, nước mắt bỗng nhiên trào ra. Trái tim sợ hãi cũng được trấn an.

Nếu không có sự tức giận và an ủi của chú Ôn, cô sẽ không để ý đến chuyện này cũng sẽ quên mất. Song, giọng nói dịu dàng mang theo sự lo lắng giống như pháo hoa nổ rộ trong lòng cô, chạm đến nỗi niềm mạnh nhất trong trái tim cô. Hóa ra, cảm giác được một người yêu thương là như vậy, khiến cho cả cơ thể và tinh thần đều vô cùng thoải mái. Lúc này đây, trái tim cô đập loạn và cảm giác bối rối khiến cô không biết làm thế nào.

Đồng Mặc không thể nhìn thấy về mặt phức tạp của Ôn Hành Viễn. Anh chỉ nghĩ, có bấy giờ đã bước một chân vào sự con đường nguy hiểm, anh cần phải bảo vệ cô an toàn đi ra.

“Chú...chú Ôn.” Cô lau lau nước mắt, ổn định lại tâm trạng của mình sau đó từ trong ngực anh đi ra, kéo kéo khoe miệng nói: “Xin lỗi, vừa rồi là cháu không suy nghĩ cẩn thận, cháu hiện tại không có việc gì.”

Ôn Hành Viễn buông cô ra, cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đó ứng của cô, hồ hập đột nhiên trở nên dằn dặt, vươn tay ôm hai má cô, thì thào nói một câu mà Đồng Mặc và cả chính anh đều nghe không rõ: “Anh nghĩ, anh bị lạc rồi” Sau đó, khi Đồng Mặc còn chưa kịp phản ứng, đôi môi anh bỗng nhiên chạm vào đôi môi lạnh lẽo của Đồng Mặc.

Cả người Đồng Mặc cứng đờ, cắn chặt răng nhắm mắt suy nghĩ. Tình huống này hoàn toàn ngoài dự đoán của cô, thậm chí cho đến bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ đến một ngày nào đó sẽ bị người khác hôn, hơn nữa đối tượng còn là chú Ôn. Khi thấy anh ôm chặt lấy gò má cô, đầu tiên là thử thăm dò, sau đó đột nhiên tiến công mạnh mẽ, ngậm chặt môi cô, ý đồ mở ra hàm răng đang cắn chặt của cô. Thấy cô sống chết không chịu mở miệng, anh cảm thấy hơi tức giận, đưa tay đặt phía sau đầu cô, đem cổ đẩy lui về phía bức tường cổng. “Àm” đầu Đồng Mặc đụng vào bức tường, cô hoảng sợ hét lên một tiếng. Ôn Hành Viễn liền thuận thế tiến vào trong miệng cô.

“Ồ...”

Đồng Mặc nói không ra tiếng, chuyện này xảy ra quá đột ngột, cô nhất thời không thể thích ứng, vì thế có hơi kháng cự, đưa tay kéo kéo vạt áo của anh. Ôn Hành Viễn cảm giác cô không thể thờ được, cố gắng không chế bản thân rời khỏi môi cô, ánh mắt sáng rực nhìn cô. Đồng Mặc hơi hoảng sợ nhìn anh, thở hắt hần.

Anh cúi thấp đầu: “Xin lỗi!”

Là do anh không khống chế được bản thân, vừa rồi Đồng Mặc mắt tích làm cho lí trí của anh hoàn toàn sụp đổ. Anh không biết dực vọng trong người mình từ đâu mà có nhưng trong lúc nhất thời nó lại chiếm hoàn toàn suy nghĩ trong đầu anh. Anh có chút xấu hổ, nhắm chặt mắt buông Đồng Mặc ra, chuẩn bị xoay người đi. Đột nhiên Đồng Mặc giữ tay anh lại, sau đó cô đưa tay đặt lên ngực anh, cảm nhận nơi đó đập cùng nhịp với trái tim mình, mới ngáng đầu lên nói: “Cái này gọi là thích phải không?”

Ôn Hành Viễn dừng một chút, nhìn vào đôi mắt sáng của Đồng Mặc, trong ánh trắng mờ cảm giác có gió thổi qua mặt, anh đưa tay cầm lấy bàn tay Đồng Mặc đặt trên ngực mình. Đôi mắt đen sâu thẳm có chút ngập ngừng nhìn chăm chú vào cô, trong lòng yên lặng nói cho cô biết: Cái này đại khái, chính là thích, tìm đập nhanh chính là thích.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **An Nhiên**

Biên tập: **Iris**

Thành phố A đã lâu rồi chưa mưa, hôm nay cuối cùng đã có một trận mưa đông, tuyết đọng mấy hôm nay cũng tan đi gần hết. Mà hôm nay, sau nhiều ngày im lặng Tống Ninh cuối cùng cũng nói chuyện lại với Đồng Mặc. Lúc ấy Đồng Mặc đang ở trong phòng trà nấu nước, Tống Ninh đi theo vào, nhìn thoáng qua đồng nghiệp ở bên ngoài, sau đó cô ấy đóng cửa phòng lại.

Ảnh mặt của cô ấy mang theo sự đánh giá khiến Đồng Mặc không thoải mái, đang muốn hỏi thì Tống Ninh ngắt lời cô: “Đồng Mặc, cô là con gái của Đồng Nghiễn?”

Đồng Mặc rao rao, cả cục cảnh sát chỉ có vài người biết quan hệ của cô và cha cô mà thôi. Mặc dù không biết vì sao cô ấy lại hỏi vậy nhưng cô cũng không có ý định giấu diếm, vì vậy Đồng Mặc nhìn cô ấy, gật đầu ngầm thừa nhận. Tống Ninh ồm hai cánh tay, trên mặt có chút cảm xúc nhớ nhò, hỏi: “Nói như vậy, có lẽ biết đội trưởng Ôn từ trước ư?”

Đồng Mặc nắm chặt cái chén trong tay, nói: “Ừm, đã từng gặp mặt.”

Nghe thấy câu trả lời của Đồng Mặc, trong lòng Tống Ninh thả lỏng hơn, suy nghĩ lý do Ôn Hành Viễn quan tâm tới Đồng Mặc như vậy là do cô là con gái của Đồng Nghiễn. Bởi lúc trước cô có nghe mọi người trong đội nói, người Ôn Hành Viễn kính trọng nhất chính là đội trưởng tiền nhiệm – Đồng Nghiễn. Tuy chưa từng gặp qua lão đội trưởng nhưng trong một lần cô vô tình biết được Đồng Mặc là con gái của Đồng Nghiễn, liền nghĩ đến lý do sự phụ đối xử đặc biệt với Đồng Mặc như vậy.

Tống Ninh vui vẻ, nhất thời những chuyện hờn dỗi lúc trước đều vụt ra sau đầu. Cô ấy tiến lại gần giữ lấy tay Đồng Mặc, nhìn cô mỉm cười sau đó thoải mái đi ra khỏi phòng trà. Đồng Mặc khó hiểu nhìn cô ấy đi xa, nghĩ cũng không nghĩ ra nguyên do nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Còn Tống Ninh yên lặng đưa ra quyết định trong lòng.

Hôm nay cũng là ngày cuối cùng lão Viên ở lại thành phố A, ngày mai sẽ trở về nhà yên tâm dưỡng đứa bé ra đời. Cũng may mấy hôm nay trong cục khá nhàn rỗi, không có việc gì nên có người đề nghị đem buổi liên hoan chưa kịp thực hiện lần trước tổ chức lại lần nữa, để mọi người tụ tập một phen. Vừa làm lễ đón người mới, vừa tiễn lão Viên, đồng thời nhân cơ hội này để chào mừng đội phó trở lại làm việc.

Đề nghị vừa đưa ra đã được mọi người hưởng ứng. Cuối cùng Ô Hằng báo cho Ôn Hành Viễn, sau khi được đồng ý, tất cả liền vui vẻ chờ đến buổi tối, vì vậy suốt từ buổi trưa đến giờ làm việc vô cùng háng hái. Lần này vẫn là Ô Hằng đi đặt chỗ ngồi nhưng khi anh ta chuẩn bị đi lại bị Ôn Hành Viễn gọi lại: “Đi đến tiệm cơm tối và bác sĩ Phương hay đi cũng được.”

Ô Hằng từ một tiếng, chuẩn bị đi gọi điện cho chủ quán chuẩn bị chỗ ngồi trước. Chỗ kia tuy hơi nhỏ nhưng khá ngon, lần trước anh ta đã cùng đội trưởng Ôn đến đây ăn cơm mấy lần. Hôm nữa cũng sắp đến thời điểm cuối năm, những nhà hàng bên ngoài đều chật kín chỗ, lần ăn liên hoan trước vẫn để lại ấn ảnh trong mọi người chưa thể tan đi được.

Ôn Hành Viễn nói xong, quay đầu nhìn Đồng Mặc đang ngồi ở một góc mỉm cười, không biết cô bé này nghĩ cái gì mà nhũn nhũn như vậy.

Đồng Mặc nhìn thời gian, do dự một chút rồi đi tới nói với Ôn Hành Viễn: “Chú Ôn, buổi tối liên hoan cháu có thể không tham gia không, cháu muốn... đi bệnh viện chăm sóc cha.”

Mấy ngày nay, về mặt của Đồng Nghiễn không giống như trước, cô cảm thấy có chút khác thường. Vốn dĩ vẫn đang rất tốt nhưng mấy hôm nay cô vô tình nhìn thấy vẻ mặt thất thần của ông. Chỉ tiết nhỏ này khiến Đồng Mặc cảm thấy bất an, cô cũng từng bị mặt hỏi qua bác sĩ Trương nhưng bệnh tình cũng không có biến hóa gì, có lẽ là do tâm trạng của Đồng Nghiễn không tốt, ông ấy suy nghĩ quá tiêu cực. Bác sĩ Trương cũng có nhắc nhở Đồng Mặc, bảo cô khuyên ông ấy suy nghĩ thoáng hơn, song cô cả ngày đều ở cục cảnh sát, thời gian ở bên cạnh ông cũng không nhiều.

Ôn Hành Viễn suy nghĩ một chút rồi nói: “Thế này đi, tối nay anh đến bệnh viện đón em, dù sao cũng nên có mặt một lát, được không?” Huống chi lần này là lần tụ tập thường niên của đội, Đồng Mặc là người mới, vắng mặt cô sẽ không hay lắm, ngồi lâu hay không không qua trọng, quan trọng là có mặt hay không.

Đồng Mặc không phải không biết đạo lý làm người, nghe chú Ôn nói thế cô suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý. Ôn Hành Viễn hơi mỉm cười, nhìn thoáng qua cửa sổ, sau đó đưa tay đem mấy sợi tóc tuột ra khỏi dây buộc tóc cài lại: “Nếu cảm thấy để tóc dài không tiện thì lần sau đi cắt ngắn đi.” Trong ấn tượng của anh, Đồng Mặc không phải là một người rất cẩn thận. Ví dụ như mái tóc này, anh có vài lần nhìn thấy tóc luôn chưa được buộc hết.

Đồng Mặc thế mới biết tóc phà sau lưng mình có vấn đề, cô mỉm cười ngại ngùng, sau đó nhanh chóng ra khỏi phòng. Từ sau đêm hôm đó, chỉ cần chú Ôn đến gần cô, cô sẽ không kiềm chế được mà tìm dịp nhanh, ngay cả thờ cũng không dám thờ mệnh. Tất cả những cảm xúc kỳ lạ này đều khiến cô cảm thấy thực tại, cô không biết phải làm sao để mình dễ chịu hơn. Nếu cách xa anh quá thì lại có chút không tình nguyện nhưng nếu đến gần anh thì lại có cảm giác muốn chạy trốn.

Đến buổi tối, bầu trời lại lất phất mưa, vài người trong đội rời khỏi cục đi đến nơi tụ tập, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười, hai tay đút sâu vào trong túi đứng ở trước công cụ cảnh sát đội mấy đồng nghiệp làm nhiệm vụ lái xe đến đón. Ô Hằng mới mình một xe đến nhà trọ đón Vụ Nhiên.

Nhiệm vụ khó khăn là đón đội phó tất nhiên được giao cho Ô Hằng mà anh ta cũng đồng ý không chút do dự. Song, càng đến gần nhà Vụ Nhiên, anh ta lại càng hồi hộp. Cẩn thận nghĩ lại, đã nhiều ngày anh ta không gặp Vụ Nhiên kể từ lần trước thấy cô ấy ở dưới công viên, sau đó không gặp cô thêm lần nào nữa, mặc kệ anh ta chờ bao lâu cô cũng không xuất hiện mà anh ta lại không có dũng khí đi lên lầu. Chỉ có thể chiều nào sau khi tan làm cũng ngồi ở ghế đá dưới công viên đợi cô vô tình xuất hiện, nhưng đã nhiều ngày như vậy cũng chưa có lần vô tình nào nữa.

Thang máy “dính” một tiếng đến nơi Vụ Nhiên ở, là tầng cùng. Ô Hằng trên bước ra ngoài, hít sâu một hơi, sau đó quẹo vào trước cửa nhà cô. Đang muốn bấm chuông cửa, anh đột nhiên phát hiện cửa nhà cô ấy khép hờ, do dự một lúc nhưng vẫn gõ cửa: “Đội phó, cô có ở nhà không?”

Anh gọi vài lần cũng không có tiếng người trả lời, cuối cùng đành phải nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Anh cẩn thận bước, vừa đi vừa gọi: “Đội phó, cô có ở nhà không?”

Bên này, Vụ Nhiên đeo tai nghe, từ trên sân thượng chạy bộ xuống đến nơi, cả người nhễ nhại mồ hôi. Cô tiện tay lấy khăn mặt treo ở một bên lau mặt, sau đó vừa đi vừa cởi quần áo đi vào trong nhà tắm chuẩn bị tắm rửa. Kết quả, đi đến phòng khách bất ngờ gặp Ô Hằng vẫn đứng yên không nhúc nhích, mà Ô Hằng cũng bị sự xuất hiện của cô ấy làm cho hoảng sợ, nhất là khi nhìn thấy quần áo cô cởi ra vứt trên ghế, lập tức xoay người lại: “Xin lỗi đội phó, tôi không phải cố ý, vừa rồi tôi... tôi ở ngoài cửa gọi cô nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, vì thế tôi mới... tôi mới tự tiện đi vào.” Giọng nói Ô Hằng vẫn còn run rẩy, vẻ mặt hồi hộp. Anh ta thề rằng vừa rồi anh ta không biết cô ấy đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn đang cởi quần áo.

Vụ Nhiên ngẩng người, nhìn anh ta nhanh chóng quay lưng về phía mình, âm thầm nuốt nước miếng. Không nói câu nào, bình tĩnh tự nhiên đi đến sofa cầm lấy quần áo vừa mới vứt lên, sau đó cô đi đến bên người Ô Hằng vỗ vai anh ta giống như không có chuyện gì xảy ra, hỏi: “Có chuyện gì à?”

Ô Hằng không dám quay lại sợ mạo phạm cô ấy nên cứ đứng đưa lưng như vậy, nói chuyện cả đội tụ tập, cho thấy anh đơn giản chỉ là đến đón cô ấy mà thôi. Vụ Nhiên nhìn thấy vẻ mặt quần bách của anh ta cảm thấy vô cùng buồn cười, trên thực tế cô cười ra tiếng. Ô Hằng nghe thấy tiếng cười, theo bản năng quay đầu lại nhìn, bất ngờ gặp một nụ cười của Vụ Nhiên.

Vụ Nhiên thấy anh ta đột nhiên quay lại, lập tức thu lại vẻ mặt, khôi phục lại dáng vẻ thường ngày của mình: “Hành Viễn đã gọi điện cho tôi rồi, cậu ngồi chờ một chút, tôi lập tức ra ngay.”

Mấy ngày hôm nay, cô ở nhà suy nghĩ rất nhiều, thậm chí cả những chuyện trước kia cô không dám nghĩ đến, cũng hiểu được rất nhiều chuyện trước kia mình không hiểu được. Là gia đình và chính là bản thân. Có lẽ, cô đã không có phụ ý tốt của cục trưởng Mã khi cho cô có thời gian nghỉ, ít nhất, cô cũng đã ổn định được tâm trạng của chính mình.

Lần liên hoan này cô muốn đi, hơn nữa còn muốn giống như bình thường. Cô muốn người khác biết, mặc kệ lúc trước xảy ra chuyện gì hay sau này có chuyện gì xảy ra, cô cũng vẫn là Vụ Nhiên vốn có từ trước đến giờ, sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi.

Ô Hằng thấy khuôn mặt tươi cười của Vụ Nhiên thì ngày người một lúc lâu, chờ đến khi anh ta phản ứng lại thì không biết từ lúc nào khóe miệng đã cong lên. Chỉ cần cô ấy bình an anh cũng cảm thấy yên tâm.

Chờ đến khi hai người nói thì hầu hết mọi người đều đã đến rồi. Vốn dĩ quán ăn cũng không lớn nên tâm hơn mười người đến quán đã chật ních. Bà chủ quán thấy vậy cũng đem biển hết chỗ tạm nghì bán hàng treo lên.

Không bao lâu sau, nồi lẩu nóng hổi đã được đặt lên bàn, vài đồng nghiệp từ trong phòng bếp mang ra mấy chai rượu nhưng vì lo lắng sáng mai còn phải đi làm nên mọi người lựa chọn bia có nồng độ cồn thấp, dù sao thì thoải mẫn là được rồi. Không khí trong quán ăn vô cùng náo nhiệt, có mấy người âm thầm thảo luận xem đội phó khi nào trở lại làm. Vừa thấy vẻ mặt Vụ Nhiên giống lúc trước từ ngoài đi vào, có người lập tức chọc chọc tay bọn họ, ý bảo cảm miệng. bọn họ kinh ngạc nhìn về phía cửa quán ăn, sau đó ngay lập tức vẻ mặt tươi cười đứng lên chào đón: “Ồi, đội phó đến đây, đến đây. Tiểu Trần, lấy ghế đến đây cho đội phó ngồi.”

Ôn Hành Viễn cũng nhìn về phía cửa, Vụ Nhiên đứng ánh mắt chào hỏi anh, còn Ô Hằng đang nhìn cô ấy cũng không giấu được ý cười. Anh ta biết Vụ Nhiên đã hoàn toàn giải quyết xong vấn đề của bản thân, nhìn thấy cô ấy không một chút phiền muộn, anh ta cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Tống Ninh nhìn đồng hồ trên cổ tay, sau đó đẩy đẩy Ôn Hành Viễn đang nói chuyện với mọi người, ghé vào tai anh hỏi: “Thầy, Đồng Mặc đâu?”

Tổng Ninh chủ động nói đến vấn đề này khiến anh hơi ngạc nhiên, cúi đầu nhìn thời gian một chút rồi nói: “Lát nữa, tôi sẽ đi bệnh viện đón cô ấy.”

“Em cùng đi với anh.”

Tổng Ninh chủ động xin đi cùng. Cô ấy nghĩ, có lẽ trước kia mình đã hiểu nhầm Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn, cho nên mới mất lý trí đối xử hẹp hòi với Đồng Mặc. Nếu có thể bù lại, cô ấy sẽ cố gắng hết sức. Hơn nữa, thuận tiện đến bệnh viện thăm thầy của thầy, có thể gặp được lão đội trưởng mà Ôn Hành Viễn vẫn kính trọng cũng là một chuyện tốt.

Ôn Hành Viễn cũng không nghĩ nhiều, nếu Tổng Ninh muốn đi anh cũng không ngăn cản, vì vậy gật đầu đồng ý sau đó lại quay sang người đồng nghiệp ngồi bên cạnh nói chuyện tiếp. Đợi đến khi thấy đến giờ, anh mới gọi Tổng Ninh, hai người chuẩn bị đi bệnh viện đón Đồng Mặc. Nhưng vừa đứng, anh liền nhìn thấy lão Viên và vợ lão Viên đang đi từ ngoài vào.

Vợ của lão Viên rất ít khi xuất hiện, ngay cả Ôn Hành Viễn và Phương Di Nam là hai người đồng nghiệp thân thiết lâu năm cũng mới gặp qua mấy lần, huống chi là người khác. Không ngờ đã qua nhiều năm như vậy, vợ lão Viên vẫn giống như mấy năm trước, không thay đổi nhiều lắm. Tuy nhiên, cái bụng cao ngất kia của cô ấy cũng đã báo trước mười ngày sau sẽ có một gia đình hạnh phúc hoàn mĩ ra đời.

“Lão Viên, bên này!”

Ôn Hành Viễn đứng lên chào hỏi lão Viên rồi để anh ta ngồi xuống vị trí của mình lúc trước, Tổng Ninh cũng lập tức đứng dậy, nhường chỗ của mình cho vợ lão Viên, cẩn thận đỡ cô ấy ngồi xuống.

Mà chỗ ngồi này vô tình lại đối diện với chỗ của Vuư Nhiên. Ánh mắt của Vuư Nhiên dừng lại trên bụng cô ấy một chút, sau đó nháy nháy mắt, tầm mắt đã bị sương mù trong mắt làm cho mờ đi. Người phụ nữ vừa vào liền chú ý đến người bạn cũ nhiều năm không gặp, sau khi ngồi xuống liền mỉm cười với Vuư Nhiên, đôi mắt như mặt trăng, nói: “Vuư Nhiên, đã lâu không gặp.”

Vuư Nhiên gật đầu lên, hơi gật đầu nhưng một chữ cũng không nói.

Người phụ nữ này năm đó cũng vẫn dịu dàng thướt tha như vậy, cho dù bụng cũng đã lớn như vậy nhưng vẫn xinh đẹp không đổi. Trong lòng cô ấy cảm thấy chua xót. Cô ấy rót một chén rượu rồi một hơi uống sạch. Bao nhiêu năm gặp lại bạn cũ, lại trong một tình huống như vậy. Đồng thời, ký ức vốn được cô ấy giấu sâu trong đáy lòng lại hiện lên...

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: An Nhiên

Biên tập: Iris

Xe của Ôn Hành Viễn nhanh chóng đến bệnh viện. Trước khi anh xuống xe, Tổng Ninh đột nhiên giữ tay anh lại, đôi mắt suy nghĩ mang theo sự vui vẻ, hỏi: “Thầy, sư tổ có hung dữ không?”

Một tiếng “sư tổ” này làm anh cười ra tiếng: “Sư tổ cái gì chứ, gọi là chú Đồng là được rồi.” Tổng Ninh mỉm cười, vén tóc rồi mở cửa xe, nhận tiện xách mấy cái túi, chạy đến bên cạnh anh cùng anh đi lên lầu.

Bấy giờ, Đồng Mặc vì biết chú Ôn sắp đến nên ngồi nghiêm chỉnh trên ghế bên cạnh giường bệnh gọt vỏ táo. Đồng Nghiễn đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng không thật sự ngủ.

Lúc nghe thấy tiếng động ngoài cửa, cô đã quạ táo trong tay xuống. Khi nhìn thấy Ôn Hành Viễn, cô đặt dao xuống rồi cảm áo khoác lên, vừa đi ra cửa vừa nói: “Cha đang ngủ, chúng ta đi ra ngoài trước đi.” Đồng Mặc vừa nói xong liền nhìn thấy Tổng Ninh đang đứng bên cạnh Ôn Hành Viễn.

Đồng Mặc hơi ngạc nhiên mà Đồng Nghiễn nghe thấy Ôn Hành Viễn đến nên mở mắt ra, chống tay xuống giường muốn ngồi dậy. Đồng Mặc nghe thấy tiếng động, thu lại suy nghĩ của mình quay lại giúp Đồng Nghiễn ngồi dậy rồi kê gối vào đằng sau lưng ông. Tổng Ninh cẩn thận tiến lên phía trước, nhìn thấy đội trưởng Đồng trong truyền thuyết, tâm trạng đột nhiên trở nên rất tốt. Xem ra, đội trưởng Đồng giống như những gì mọi người trong cục nói, là một ông lão có khuôn mặt hiền từ, ôn hòa, đáng vẻ không giống người kia nhà mình, lúc nào vẻ mặt cũng cau có lại còn hay tức giận.

“Cháu chào chú Đồng.”

Tổng Ninh vừa cười vừa đặt mấy cái túi trong tay xuống bàn bên cạnh giường, những thứ này đều là cô mua khi đến đây. Cô cảm thấy lần đầu gặp mặt mà đi tay không thì không được lễ phép lắm. Đồng Nghiễn nhìn thấy cô bé xa lạ này, cười thần thần.

Ôn Hành Viễn kéo Tổng Ninh qua, còn quan tâm lấy ghế giúp cô rồi bảo cô ngồi xuống, sau đó giới thiệu với Đồng Nghiễn: “Thầy, cô ấy là Tổng Ninh.”

Ôn Hành Viễn vừa nói tên ra Đồng Nghiễn liền nhận ra. Quan sát có một lúc sau đó ông cười lớn: “Hóa ra cháu là Tổng Ninh, lớn lên xinh đẹp, năng lực tốt, là một cô bé tốt, haha...”

Tổng Ninh hơi đỏ mặt nở nụ cười hỏi: “Chú Đồng biết cháu ạ?”

“Sao lại không biết chứ. Mấy ngày trước, Hành Viễn còn khen cháu trước mặt chú, nói là tìm được một học trò tốt, không chỉ thông minh còn rất xinh đẹp.” Đồng Nghiễn nói mấy câu này khiến Ôn Hành Viễn thấy hơi xấu hổ. Anh cúi đầu nghĩ, nào có khoa trương giống như thầy nói chứ, lúc đó chỉ là đang nói đến đội thực tập sinh nên anh mới khen Tổng Ninh một chút.

Đồng Mặc vẻ mặt bình tĩnh bưng một cốc nước ấm đưa cho Tổng Ninh, còn dặn cô ấy cầm cẩn thận không nóng.

Ôn Hành Viễn nhìn Đồng Mặc một cái, thấy vẻ mặt cô ấy quá trình không có gì khác thường, trong lòng cảm thấy mát mẻ, âm thầm cười nhạo bản thân.

Tổng Ninh nói chuyện với Đồng Nghiễn một lúc, sau đó đứng lại xin phép ra về, trước khi đi còn nói lần sau nhất định phải đến xin Đồng Nghiễn chỉ bảo. Đồng Nghiễn cũng tỏ thái độ rất hòa nhã. Sau khi lên xe, Tổng Ninh càng nghĩ càng cảm thấy áy náy với Đồng Mặc. Bởi vì lúc trước không biết Đồng Mặc là con gái của Đồng Nghiễn nên hiểu lầm cô ấy có quan hệ với Ôn Hành Viễn, khiến cho quan hệ của cô và Đồng Mặc có một thời gian vô cùng gượng gạo. Cô là một người dám làm dám chịu, nếu biết mình sai thì chắc chắn sẽ tìm cách bù lại, vì vậy vừa lên xe, cô đã xin lỗi Đồng Mặc.

“Đồng Mặc, mấy hôm trước là tôi không đúng, hy vọng cô đừng để trong lòng.”

Tự nhiên nghe cô ấy nói xin lỗi, Đồng Mặc hơi ngạc nhiên, khẽ mỉm cười lắc đầu tỏ ý mình không để trong lòng. Thấy hành động thay cho câu trả lời đó của Đồng Mặc, Tổng Ninh thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Khi hai người đi vào quán cơm vừa vận gặp Ô Hằng từ trong quán cơm đi ra. Đồng Mặc thấy trên mặt anh ta thoảng qua nét mặt mát mẻ cùng nhỏ, không khỏi liếc nhìn anh ta mấy lần. Ô Hằng chào hỏi Ôn Hành Viễn xong liền ra bờ sông một mình. Ôn Hành Viễn gọi Đồng Mặc đi vào, lúc này cô mới lấy lại tinh thần.

Đây là lần đầu tiên Đồng Mặc gặp vợ của lão Viên, một người phụ nữ nhỏ bầu bụng nhỏ cao càng nổi bật giữa bao nhiêu người, nên vừa vào cửa ánh mắt cô đã bị hấp dẫn. Lúc Đồng Mặc nhìn vợ lão Viên, cô ấy đang im lặng ngồi bên cạnh thay lão Viên lau bát mà bà chủ vừa đưa tới. Thấy trong mắt lão Viên đầy yêu thương, lại nghĩ đến đứa con sắp chào đời của họ, Đồng Mặc cũng cảm thấy hạnh phúc thay hai người họ.

Ôn Hành Viễn ngồi xuống cái ghế trống bên cạnh lão Viên, mà cái ghế trống bên cạnh anh cũng được Tổng Ninh đi đến bên cạnh ngồi xuống. Hai chân Đồng Mặc khựng lại, vốn dĩ cô muốn đi đến ngồi chỗ trống kia. Cô cử động ngón tay, đang muốn tìm một chỗ trống khác chợt nghe tiếng đội phó gọi mình: “Đồng Mặc, ở đây còn chỗ này.”

Đồng Mặc nhìn về phía Vuư Nhiên, hơi nóng từ nôi lâu bồng lên gần như che đi một nửa khuôn mặt cô ấy. Cô đi qua cái bàn ngồi xuống bên cạnh Vuư Nhiên. Vừa rồi Đồng Mặc làm động tác nhô kia bị cô ấy nhìn thấy được, đợi đến khi cô ngồi xuống, Vuư Nhiên liền rót một chén rượu đưa qua, ghé vào tai cô hỏi nhỏ: “Thích Ôn Hành Viễn phải không?”

Đồng Mặc hơi sợ hãi, nhìn về phía Vuư Nhiên, thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô ấy lại nhanh chóng cúi đầu, tiện tay cầm chén rượu lên nhấp một ngụm, trong lòng hơi lo lắng hỏi: “Thể hiện rõ vậy sao?” Cô cũng không rõ tình cảm của mình đối với chú Ôn có phải là thích hay không. Nếu là thích thì thể hiện rõ ràng vậy ư? Đến cả Vuư Nhiên cũng nhận ra được.

Vuư Nhiên cúi đầu: “Không biểu hiện rõ.” Tầm mắt của cô đối diện với vẻ mặt tươi cười của lão Viên, Đồng Mặc không biểu hiện rõ ràng nhưng cẩn thận dè dặt giống hệt cô trước đây.

Không biểu hiện rõ mà cô ấy có thể nhận ra? Vậy chứng minh cô ấy từng vào hoàn cảnh giống cô nên mới hiểu rõ? Đồng Mặc muốn hỏi nhưng không ngờ Vưu Nhiên đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài. Cô nhìn theo bóng dáng Vưu Nhiên biến mất ở cửa, tâm mất từ từ chuyển đến trên người chú Ôn, đột nhiên nhớ lại buổi tối hôm ấy.

Chú Ôn nắm lấy tay cô kéo vào trong phòng, sau đó lấy ra hộp cứu thương, ấn cô ngồi xuống sofa, dùng thuốc bôi lên mắt cô. Lúc ấy hơi thở của anh bao phủ quanh người cô. Đó là lần đầu tiên trừ vụ án và cha ra cô người chiếm lấy đầu óc cô cả một đêm.

Ôn Hành Viễn chú ý cô bé ngồi đối diện mình, không biết cô gặp chuyện gì buồn, cứ uống một ly lại một ly đến mức ánh mắt bắt đầu tan rã, không tìm thấy tiêu cự. Anh lặng lẽ lấy điện thoại ra, nhanh chóng soạn mấy tin nhắn gửi đi rồi cắt máy đi.

Đồng Mặc bị âm báo tin nhắn vang lên khiến cô giật mình. Cô buống chén rượu xuống, lấy điện thoại ra thì phát hiện mấy tin nhắn gửi đến đều là của chú Ôn.

“*Có thể suy nghĩ chuyện gì đó đến mê mẩn, nhưng đừng uống đến mê mẩn.*”

“*Liên hoan sắp xong rồi, nhận một chút nữa.*”

“*Nếu bây giờ không muốn ăn, lát nữa về anh nấu gì đó cho em ăn, đừng miễn cưỡng chính mình.*”

Đồng Mặc vui vẻ, nhìn về phía Ôn Hành Viễn, đặt chén rượu sang một bên.

Đồng Mặc cuối cùng cũng bị mọi người ép uống thêm vài chén, mọi người vì muốn tất cả đều vui vẻ nên cũng không bắt cô uống nhiều lắm. Tự lượng của cô cũng khá, đêm nay cũng không vì mấy chén rượu ấy mà say được. Nhưng vì da trắng nên mới uống vài chén mặt cô đã đỏ giống như quả hồng. Trước khi đi Ôn Hành Viễn đỡ lấy tay cô, nhìn thấy bộ dạng này của cô liền nhủ mảy: “Không phải bảo em uống ít một chút sao?”

Anh là đàn ông cũng còn không uống nhiều, thế mà cô bé này người nào đưa cũng uống. Đồng Mặc cười cười lắc đầu. Tổng Ninh cầm lấy túi xách, giúp đỡ lấy Đồng Mặc: “Đề em giúp, thầy mở cửa xe đi.”

Đồng Mặc xoay xoay, nút tay mình ra khỏi tay Tổng Ninh: “Không sao, tôi tự đi được.” Đầu óc của cô rất tỉnh táo nhưng chẳng qua bề ngoài giống như say mà thôi. Ôn Hành Viễn gật đầu với Tổng Ninh: “Cô cũng lên xe đi, tôi đưa cô về.”

Tổng Ninh xoa tay: “Không cần đâu, bây giờ còn sớm, em tự bắt xe về cũng được, thầy đưa Đồng Mặc về trước đi.” Cô nói xong cầm túi xách lên, vẫy tay với Đồng Mặc sau đó nhanh chóng đi ra tiệm cơm, cùng mấy người đồng nghiệp cùng đường đi về phía ngã rẽ xa xa bắt xe về. Còn Lão Viên nắm tay vợ đi ra khỏi nhà hàng, trừu trọc Ôn Hành Viễn nói: “Lão Ôn, đừng quên bao lì xì đó cho con tố đấy.”

Anh ta vừa xoay người liền nhìn thấy Vưu Nhiên đang đi vào trong tiệm cơm lấy túi xách.

Vưu Nhiên hơi nhếch miệng chuẩn bị đi vào bên trong thì vợ Lão Viên đột nhiên gọi cô: “Vưu Nhiên.” Sau đó buống tay Lão Viên ra: “Em nói với Vưu Nhiên vài câu, tý nữa sẽ cùng anh cả trở về. Anh cả đang ở gần đây, đợi một chút là đến rồi.”

Cô biết, cho đến nay, Lão Viên vẫn luôn thiếu Vưu Nhiên một lời giải thích. Lần này gặp nhau, cả quá trình hai người không nói với nhau câu nào, cũng nên giải thích rõ ràng, với tính cách của Lão Viên có lẽ đến bây giờ cũng không biết hiểu tình cảm của cô ấy. Hơn nữa, lúc trước cô cũng có lỗi với Vưu Nhiên, rõ ràng biết Vưu Nhiên yêu Lão Viên nhưng cô vẫn không nói cho cô ấy biết người kia là vị hôn phu mà cô yêu. Mà lúc đó, cô cũng chỉ có một người bạn là Vưu Nhiên mà thôi.

Không đợi Lão Viên hay Vưu Nhiên nói gì, cô ấy đã xoay người đi sang phía xa. Lão Viên chuẩn bị đuổi theo, ai ngờ cô ấy xoay người lại, ngăn động tác của anh ta: “Chỉ nói một câu thôi, anh cả ở ngay gần đây.”

Anh cả là anh họ của vợ Lão Viên, sống ở thành phố A. Lần này bọn họ đến thành phố A tạm thời ở nhờ một phòng trong nhà anh họ. Lão Viên nhìn thấy anh cả đứng cách đó không xa vẫy tay với mình mới hơi yên tâm quay đi.

Ôn Hành Viễn vỗ vỗ vai Vưu Nhiên: “Cứ coi như ôn chuyện cùng một người bạn cũ.” Chuyện của Lão Viên và Vưu Nhiên năm đó anh cũng là một trong những người bên ngoài hiểu rõ. Anh quay lại nhìn thoáng qua Đồng Mặc vẫn im lặng, kéo cô đi về phía xe của mình để cách đó không xa.

Anh giúp Đồng Mặc thắt dây an toàn sau đó khởi động xe lái xe về nhà. Đi đến nửa đường đột nhiên Đồng Mặc lên tiếng hỏi: “Đội phó...thích Lão Viên đúng không?”

Cô mở đôi mắt to tròn, nhìn Ôn Hành Viễn. Anh nhìn qua gương mặt cô một cái sau đó gật gù đầu: “Đã từng.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

Cô theo bản năng hỏi tiếp, Ôn Hành Viễn nghĩ một chút sau đó lắc đầu tỏ vẻ không biết: “Anh cũng không phải người trong cuộc.”

Nghe xong câu này, Đồng Mặc lại suy nghĩ đến Vưu Nhiên. Từ khi cô vào đội cảnh sát, bị Vưu Nhiên lần lượt vạch trần từng lớp mặt nạ, cô mới phát hiện một người nghiêm túc cố chấp như Vưu Nhiên cũng có rất nhiều vết sẹo. Như vậy cũng không khó để giải thích lý do Vưu Nhiên thay đổi tính tình.

Lúc xe chạy đến trước cửa Ôn Hành Viễn đỗ xe ở bên vệ đường, quay mặt sang khó hiểu hỏi Đồng Mặc: “Từ khi nào lại nhạy cảm với chuyện tình cảm như vậy?”

Đồng Mặc không ngờ Ôn Hành Viễn sẽ hỏi như vậy, hơi ngạc nhiên quay mặt qua nhìn anh, lắc đầu nói: “Không có mà.”

Nhìn thấy vẻ mặt không hiểu của cô, Ôn Hành Viễn buồn cười, đưa tay xoa đầu cô: “Đồng Mặc...”

Anh dừng lại, trong đầu suy nghĩ từ ngữ để miêu tả, ánh mắt dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của cô, giống như chìm sâu vào vòng xoáy tình cảm. Ở trong thế giới của Đồng Mặc, anh không phải là trung tâm nhưng cũng không muốn chạy trốn.

Anh còn chưa tiếp lời đã thấy Đồng Mặc đang tay ra ôm lấy anh, hai tay cô nắm chặt lấy lưng áo anh, cảm để trên vai anh, trong môi đột nhiên tràn ngập mùi hương trên người cô. Ôn Hành Viễn ngẩng người để mặc cô ôm mình, vài giây sau mới phản ứng lại, anh đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô: “Làm sao vậy?”

Bàn tay nhỏ bé của Đồng Mặc không thành thật, di chuyển từ sau lưng đến trước ngực anh. Ôn Hành Viễn cau mày, cắn chặt răng đưa tay ngăn lại bàn tay cô: “Làm sao vậy, Đồng Mặc?”

Đồng Mặc dừng lại một chút mới buống anh ra, yếu ớt hỏi anh: “Chú Ôn, tìm chú cũng đáp nhanh như cháu. Cái này có gọi là thích không?”

Về vấn đề thích này, lần trước trốn tránh lần này im lặng, anh nghĩ mình cần phải có thời gian bình tĩnh lại để tìm ra một đáp án, không chỉ trả lời Đồng Mặc mà quan trọng hơn, anh muốn cho mình một câu trả lời hoàn chỉnh.

Nhưng thực tế không cho anh thời gian suy nghĩ rồi rầm lầ. Mấy phút sau, điện thoại triệu tập của cục cảnh sát điện cuồng gọi đến. Anh bắt máy: “Đội trưởng Ôn, phó đội trưởng Vưu xảy ra chuyện rồi.”

Sắc mặt anh chợt thay đổi, đánh mạnh tay lái, ở đoạn đường của gần nhà quay đầu xe rồi chạy nhanh đến hiện trường. Đồng Mặc cũng bị cuộc điện thoại này làm cho hoảng sợ, những vấn đề vừa rồi đều bị hai người vứt ra sau đầu. Hiện giờ, trong lòng bọn họ chỉ có sự lo lắng, khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: An Nhiên

Biên tập: Iris

Do mặt đường kết băng nên xe đang đi đến khu nhà xảy ra tai nạn cũng không thể di chuyển được. Với lại, lúc đó lại là trời tối, trên đường chật hẹp lại nhiều xe nên càng thêm bị cản trở. Cuối cùng hai người cũng đến được hiện trường như đã định. Xe vừa đỗ, Ôn Hành Viễn đã nhanh chóng xuống xe chạy lên phía trước.

Xung quanh trừ những người cảnh sát canh gác vòng ngoài thì không có mấy người dân, những người vây xem đều đã được khuyến trở về. Đồng Mặc chạy theo sau Ôn Hành Viễn, mấy người cảnh sát nhìn thấy đội trưởng Ôn đến đều vội vàng nhường đường.

Phương Dĩ Nam nhanh chóng đi đến giữ chặt tay Ôn Hành Viễn, lòng mày nhíu chặt, trong mắt không có ánh sáng, nhỏ giọng nói: “Người chết là vợ lão Viễn, đầu... bị...” Anh ta làm pháp y bao nhiêu năm, thậm án gì cũng từng gặp qua nhưng chuyện này lại xảy ra với người thân của người mà mình quen thuộc, anh ta cảm thấy không đành lòng.

Ôn Hành Viễn mím chặt môi. Đồng Mặc cẩn thận đi lên phía trước, ở bên ngoài ranh giới màu vàng nhìn thấy lão Viễn trước đó còn tươi cười thỏa mãn bấy giờ đang quỳ gối bên cạnh nạn nhân, cúi đầu xuống không nhìn thấy rõ mặt. Mà người đang nằm trên mặt đất, từ quần áo có thể nhận ra đây là người phụ nữ dịu dàng ngồi đối diện với Đồng Mặc lúc này, xung quanh là một vũng máu lớn lênh láng. Ánh mắt cô tiếp tục di chuyển lên đến trên người cô ấy, đột nhiên cô họg Đồng Mặc nghẹn lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, mắt đỏ lên.

Rõ ràng mấy chục phút trước còn là một người sống sờ sờ, vậy mà bây giờ đã hoàn toàn thay đổi.

Tuy trên đầu đã được che bằng tấm vải trắng nhưng từ tấm vải trắng thấm đẫm chất lỏng màu đỏ dễ đoán, đầu chỉ sợ đã bị...

Mặc dù càng khuya trời càng rét đậm nhưng trong không khí mùi máu tươi vẫn kéo dài không tan. Ôn Hành Viễn nhíu chặt mày, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh phân công công việc cho từng bộ phận. Đồng Mặc đeo găng tay, kéo ra đường ranh giới, đi đến gần thi thể, nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất kiểm tra túi sách màu hồng nâu của nạn nhân ở bên cạnh. Bên trong để không nhiều đồ, chỉ có ví tiền và một ít đồ trang điểm. Cô cúi đầu dưới, không tìm thấy điện thoại di động của nạn nhân, hơn nữa tiền trong ví cũng không cánh mà bay. Cô đau lòng cổ nén dòng nước mắt sắp trào ra. Phương Dĩ Nam ngồi xổm xuống bên cạnh cô, do dự một chút cuối cùng vẫn kéo tấm khăn trắng trùm đầu của nạn nhân ra.

Cả người Đồng Mặc run rẩy, không phải bởi vì sợ hãi mà vì tức giận. Đầu người chết gần như nát vụn, miệng mở ra, răng bên trong toàn bộ bị đập nát, xương sọ trên đỉnh đầu có nhiều chỗ sụp xuống... Hung thủ quá mức tàn nhẫn, một xác hai mạng cũng không để cho nạn nhân được toàn bộ thi thể...

Bỗng nhiên lòng bàn tay cô bị người khác nắm chặt, quay mặt sang thì thấy chủ Ôn kéo tay cô lần lượt ngồi xổm xuống, cầm tay cô, mắt nhìn Phương Dĩ Nam. Chỉ thấy Phương Dĩ Nam đưa tay đặt nhẹ lên cổ và bả vai người chết, lòng mày nhíu chặt, vừa nhìn vừa nói nhỏ với Ôn Hành Viễn: “Sau cổ của nạn nhân mờ mờ thấy dấu vết bị siết.” Anh mất anh ta di chuyển xuống hai bên cánh tay, một lúc lại nói: “Góc ngón giữa bàn tay trái có vết hình tròn, da của cổ ngón tay bị thương nhẹ.”

Anh ta nói như vậy, cả Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn đều nghĩ đến nguyên nhân cái chết là gì. Dấu vết này, rõ ràng là do hung thủ có sức kéo nhẫn và vòng cổ trên người nạn nhân mà tạo thành. Phương Dĩ Nam nói xong liền buông tay nạn nhân xuống, đi đến trước mặt lão Viễn chuẩn bị đưa tay vỗ lưng an ủi anh ta nhưng tay đưa lên giữa chừng lại dừng lại.

Hiện tại Đồng Mặc giống như một pho tượng điêu khắc, cô không biết phải làm gì với tình huống trước mặt này. Sinh mệnh thật sự chỉ trong chớp mắt, cô cảm thấy hoảng hốt lại càng oán hận hung thủ hơn. Nhìn thấy lão Viễn mặt không chút thay đổi quỳ gối bên cạnh vợ mình, trong lòng cô càng thấy khó chịu. Dừng một lúc, cô đứng lên, cô lẽ tiếp tục điều tra xung quanh là việc duy nhất cô có thể làm. Vừa mới đi được vài bước, đột nhiên một người đàn ông từ xa chạy đến, quỳ gối trước mặt thi thể nạn nhân, không thể đè nén được cảm xúc liền gào khóc, vừa túm lấy quần áo lão Viễn vừa lên tiếng nói xin lỗi: “Lão Viễn! Là anh có lỗi với chủ, anh không để ý xem Tâm Ý đã đi vào nhà hay chưa, là lỗi của anh!”

Anh ta cứ lặp đi lặp lại như vậy, Đồng Mặc nhìn anh ta nước mắt giàn giụa đầy mặt còn lão Viễn vẫn thờ ơ, im lặng, cố gắng bắt mình quay đầu đi. Vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Vụ Nhiên không biết đứng sau lưng mình từ lúc nào. Đồng Mặc phát hiện, Vụ Nhiên cũng khác ngày thường, giống như tính cách ăn nhấm bao lâu nay sắp bùng nổ, trên trán nổi gân xanh, môi nhếch lên, hốc mắt đỏ bầm. Cô ấy cẩn thận bước tới, lịch cha người Đồng Mặc, quỳ gối bên cạnh nạn nhân. Đồng Mặc thấy vai đối pho run rẩy nhưng cô ấy vẫn luôn cúi đầu.

Lúc này, không khí xung quanh đặc biệt nặng nề, để nên khiến người ta gần như không thở nổi. Đồng Mặc cảm thấy giống như bị nhốt trong một thế giới tối đen không một tiếng động. Nếu lúc trước cô không biết người chết, cũng không biết quan hệ của cô ấy với đội cảnh sát, cô lẽ tâm trạng của cô cũng không khó chịu như vậy. Chính vì trước đó có tiếp xúc, dù ngăn ngại nhưng lại khiến tâm trạng cô càng thêm nặng nề. Ngón tay cô trắng bệch nắm chặt lấy quần áo của mình.

Đột nhiên, một tiếng khóc nức nở phá vỡ không gian im lặng đến nặng nề này. Đồng Mặc nhìn về hướng phát ra tiếng khóc, nhìn chằm chằm đội phó đã sắp khóc không thành tiếng, trong lòng vô cùng kinh sợ. Mọi người ở đây có lẽ ai cũng có tâm trạng giống cô ấy, nhưng nhìn thấy đội phó khóc, mọi người càng sững sờ hơn.

Từ khi bọn họ biết Vụ Nhiên cho tới bây giờ, chưa từng nhìn thấy cô ấy yếu đuối, kể cả khi cha mẹ cô ấy lần lượt qua đời cũng chưa từng thấy cô ấy bộc lộ sự khổ sở ra bên ngoài. Song, lúc này đây, đôi mắt với một người phụ nữ vốn dĩ có quan hệ rất bình thường với cô ấy, cô ấy... lại lựa chọn vứt bỏ bức tường thành đã xây dựng bao nhiêu năm, không để ý đến ánh mắt của bất cứ người nào, lần đầu tiên đem tâm trạng của mình, không hề che giấu, bộc lộ trước mặt mọi người.

Đồng Mặc đi chuyển hai chân, ngồi xổm xuống bên cạnh Vụ Nhiên, do dự một chút mới đưa tay ôm lấy hai tay Vụ Nhiên. Cô có thể cảm giác được Vụ Nhiên đang cố hết sức kìm nén tiếng khóc của mình nhưng có một số cảm xúc dù cho đau lòng cô cố gắng thể nào cũng không thể không chế được. Cô ấy đang bị chi phối của bởi cảm xúc này, mặc dù cô ấy dùng sức che miệng mình nhưng tiếng nức nở kia vẫn truyền ra, khiến cho người nghe xong càng cảm thấy đau lòng.

Ôn Hành Viễn thở dài, nhìn sang hướng khác, cố gắng lấy lại bình tĩnh sau đó cố kéo suy nghĩ của mình trở lại lúc đầu. Đồng Mặc không có cách nào khuyến bảo Vụ Nhiên, chỉ có thể yên lặng ôm Vụ Nhiên, cố gắng an ủi cô ấy.

Không khí im lặng cuối cùng bị lão Viễn phá vỡ. Đồng Mặc thấy anh ta hoảng hốt đứng từ trên mặt đất lên. Do quý trọng thời gian quá lâu nên khi vừa đứng dậy anh ta suýt nữa khuỵu xuống, may mắn được Ôn Hành Viễn đứng đằng sau nhanh tay nhanh mắt lao từ phía sau lên đỡ. Hai mắt anh ta không có nước mắt nhưng Đồng Mặc lại thấy được sự tuyệt vọng từ sâu trong bên trong anh ta. Cô không có vợ, không có con, cũng chưa từng trải qua cảm giác từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục nên cô không dám đứng ở vị trí của lão Viễn để suy nghĩ xem lúc này anh ta đau lòng như thế nào. Thậm chí, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Vụ Nhiên, anh cả.” Anh ta đột nhiên nói: “Chuyện này không thể trách hai người.” Ánh mắt anh ta lóe lên, trong lòng giống như bị ai khoét đi một mảng lớn, cảm giác tự trách như một con sóng lớn hết lớp này đến lớp khác ập tới. Anh ta nghĩ, nếu muốn trách, kể có tội lớn nhất phải là chính anh ta. Bởi vì, tất cả chuyện này đều do chính anh ta mà ra. Nếu như anh ta đi cùng cô ấy sẽ không bị hại chết, đứa con của anh ta cũng sẽ không phải không có cơ hội mở mắt chào đời. Nếu như anh ta không luôn cảm thấy áy náy với Vụ Nhiên, cô ấy cũng không rời khỏi anh ta mà đi trước để gặp phải chuyện như vậy. Nhưng trên đời này làm gì có nếu như!

Vũng máu chảy đầm đìa trước mặt này giống như không ngừng nhắc nhở anh ta, anh ta đã mất đi tất cả!

Vụ Nhiên cắn chặt môi dưới, cả khuôn mặt giàn giụa nước mắt. Cô dường như không nghe thấy lời lão Viễn nói, nhìn chằm chằm nạn nhân nằm trên mặt đất, hai mắt đỏ ngầu, giống như muốn tự tay giết chết hung thủ mới có thể tiết hết hận thù trong lòng cô. Đồng Mặc để ý thấy, hai bàn tay cô nhanh chóng nắm chặt, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay đến chảy máu. Cô tiến lên mở tay cô ấy ra.

Lúc đó mới phát hiện ra, tay cô ấy vô cùng lạnh.

“Lão Viễn, hãy nén bi thương...”

Một đồng nghiệp tiến lên vỗ vỗ vào lưng lão Viễn. Kỳ lạ là lão Viễn lại nâng lên khóe miệng, lắc đầu, quay người nói với Ôn Hành Viễn: “Bảo lão Phương mang Tâm Ý đi đi. Hôm nay trời lạnh như vậy, để đông lạnh sẽ không tốt.” Đồng Mặc cảm thấy cô họg mình giống như bị người khác bóp nghẹt, lão Viễn bây giờ...

Phương Dĩ Nam cùng mấy đồng nghiệp khác khiêng vó lão Viễn vào trong xe, đưa đến phòng giám định để tiến hành thu thập mẫu. Những đồng nghiệp khác cũng bắt đầu làm công việc của mình, người chụp ảnh hiện trường, người thu thập mẫu. Đồng Mặc đáng lẽ cũng phải cùng mọi người đi xung quanh điều tra hiện trường nhưng cô không yên tâm để Vụ Nhiên ngày càng trở nên kỳ lạ ở lại một mình. Mà Ôn Hành Viễn cũng không yên tâm để lão Viễn hai mắt trũng rỗng ngồi tựa vào người mình ở lại. Vì thế, anh kêu người khác đi lên nhà người dân vào báo án để lấy lời khai.

Ôn Hành Viễn dặn dò xong mọi việc liền đưa lão Viễn vào trong xe mình, sau đó nắm chặt lấy bàn tay trắng bệch của anh ta. Bấy giờ, anh có nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể dùng ánh mắt kiên định nhìn lão Viễn: “Lão Viễn...chuyện này...” Anh muốn nói mấy câu an ủi nhưng lời đến cổ họng lại giống như nghẹn lại, không thể phát ra tiếng. Dừng một lúc, anh buông tay lão Viễn ra, giúp anh ta đóng cửa xe lại cẩn thận. Trước khi đi còn cẩn thận nhìn lại lão Viễn đang ngồi trong xe, lại dặn dò mấy người đồng nghiệp xung quanh chú ý động tĩnh. Anh chỉ sợ, lão Viễn nhất thời nghĩ quẩn.

Làm việc với lão Viễn nhiều năm, biết anh ta vốn là người trọng tình cảm, chuyện xảy ra ngày hôm nay có lẽ là một sự cố kích lớn đối với cậu ấy.

Anh cả của nạn nhân vừa khóc vừa đứng dậy đi vào một góc tối. Đồng Mặc nhìn xung quanh thấy công việc ngày một nhiều, mọi người ngày càng bận rộn. Cô quan sát Vụ Nhiên một lúc mới từ từ mở miệng: “Đội phó...tôi đỡ có đứng dậy, nơi này rất lạnh.” Cô vừa nói vừa chuẩn bị kéo Vụ Nhiên dậy, ai ngờ Vụ Nhiên đột nhiên hất mạnh tay cô ra. Động tác này quá đột ngột, Đồng Mặc bị đẩy ngã ra đất, đầu gối cô đập mạnh xuống tầng đá nhô lên ở bên cạnh.

Ôn Hành Viễn đi nhanh đến đỡ cô dậy, nhỏ giọng nói: “Đề cô ấy ngồi một mình một lát.”

Anh biết, lúc này cô ấy đã không còn là Vưu Nhiên lúc trước nữa, cái cô ấy cần là thời gian để chỉnh mình bình tĩnh lại. Đồng Mặc nhìn Ôn Hành Viễn một lúc, sau khi được anh đỡ dậy cô định cởi áo khoác ra khoác lên người Vưu Nhiên. Song, Ôn Hành Viễn đã nhanh hơn cô, cởi áo khoác ra khoác lên vai Vưu Nhiên, sau đó còn ghé vào tai cô nói câu gì đó. Đồng Mặc đứng ở xa không nghe tiếng nhưng Vưu Nhiên vẫn đỏ dần, thẳng người quý gối tại chỗ đó.

Đúng lúc này, điện thoại của Ôn Hành Viễn vang lên, là Ô Hằng gọi tới. Anh nói ngắn gọn tình hình cho anh ta sau đó cúp máy. Không đến mười phút sau, Ô Hằng mặt đỏ bừng đầy mồ hôi chạy đến. Khi anh ta sắp sửa chạy đến trước mặt Vưu Nhiên thì đột nhiên dừng lại, yên lặng đứng sau lưng cô ấy không lên tiếng, cũng không tiến lên làm phiền cô ấy.

Đồng Mặc há miệng, nồn nóng hỏi: “Chú Ôn, đây có phải có vụ án cướp bóc đơn thuần không? Vì sao cháu cảm thấy bất an như vậy?” Trong lòng cô có một loại cảm giác vô cùng mãnh liệt, là kiểu trực giác không thể nói rõ được như lại khiến trong lòng cô cảm thấy rối loạn. Cũng có lẽ bởi vì vụ án này vô cùng mẫn cảm nên khiến cô sinh ra cảm giác như vậy.

Không chỉ riêng Đồng Mặc, Ôn Hành Viễn cũng có cảm giác như vậy. Anh nhanh chóng cái lại cổ áo cho cô: “Cũng chỉ mong không phải như chúng ta nghĩ.”

Anh buông tay ra gọi một người đồng nghiệp đến dặn dò: “Cậu gọi điện về cục, nói không thể tiết lộ cụ thể vụ án, đặc biệt là thủ đoạn hành hung. Nếu có phóng viên, dặn bọn họ viết cẩn thận một chút.”

Vụ án này xử dụng máy bảo (một loại dụng cụ có đầu giống cái búa) là hung khí, từng nhát một bổ xuống đầu nạn nhân khiến đầu nát vụn. Nếu để phóng viên viết, chắc sẽ khiến xã hội hoang mang, mặt khác, sẽ gây cản trở quá trình điều tra. Vì vậy, phải đặc biệt dặn dò cẩn thận.

“Vưu Nhiên.” Đột Nhiên, nghe thấy tiếng Ô Hằng hoảng sợ kêu lên. Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn đồng thời quay lại, nhanh chóng chạy về bên ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\).Net](http://EbookFull(chám).Net).

Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: An Nhiên

Biên tập: Iris

Đây là lần đầu tiên Đồng Mặc nhìn thấy ảnh của người chết.

Trong ảnh là một người phụ nữ cười hạnh phúc vì sắp được trở thành mẹ. Chính giữa bức ảnh có thể nhìn thấy mờ mờ hình ảnh Lão Viên bởi vì quá vui sướng mà làm mất quý ở sau lưng người phụ nữ. Chỉ là, hiện tại...

Đồng Mặc quay đầu lại nhìn lão Viên đang nằm nhắm nghiền hai mắt trên sofa của đội. Cô thấy sống mũi cay cay. Có lẽ không ai có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của người đàn ông này. Cô để bức ảnh lại cẩn thận vào trong ví của lão Viên. Không khỏi nhớ tới vừa rồi khi lão Viên vào trong phòng, việc đầu tiên là lấy ví tiền ra, mang hết ảnh vợ trong đó đặt lên bàn, chỉ vào ảnh nói với Ôn Hành Viễn: “Cô ấy rất dịu dàng, lương thiện, lại hiểu ý người, không hề oán trách nghề nghiệp của tôi, một lòng thay tôi chăm sóc mẹ già. Lão Ôn, cậu có biết không? Cảm giác của tôi đối với cô ấy không còn chỉ dừng lại ở tình yêu, mà đối với tôi, cô ấy chính là trời, chính là đất. Cậu hiểu không?” Cảm xúc của anh ta đột nhiên trở lên kích động. Ôn Hành Viễn giữ hai tay anh ta lại, đưa tay vỗ nhẹ vào lưng anh ta. Anh ta còn chưa kịp đối xử tốt với cô ấy, chưa kịp bảo đáp cô ấy. Vậy mà cô ấy đã rời khỏi anh ta.

Lúc này, lão Viên nằm cuộn mình đưa lưng về phía cửa, không nói câu nào.

Đối diện với anh ta là đội phó đang ngồi thần thờ trên sofa, hai mắt trống rỗng. Tuy Đồng Mặc không rõ quan hệ của đội phó với nạn nhân như thế nào nhưng thấy một người giống như Vưu Nhiên, trước án mạng không có một chút dao động gì đột nhiên lại có tâm trạng như vậy thì chắc hẳn người đó phải rất thân thiết. Cô nhìn Vưu Nhiên mà đau lòng.

Hai người trong phòng đều như cái xác không hồn, không một chút sức sống. Đồng Mặc im lặng ngồi trên ghế của mình nhìn hai người này, tâm trạng ngày càng hỗn loạn. Hơn nữa, cô còn lo lắng, nếu đây không phải là vụ án cướp bóc bình thường, vậy thì....

“Đồng Mặc!” Đột nhiên nghe thấy tiếng của Ô Hằng, Đồng Mặc quay đầu nhìn thấy Ô Hằng bị xung đột đang cùng lão Cao chậm chậm đi đến. Lúc anh ta đến gần, cô còn nhìn thấy mùi thuốc sát trùng, không khỏi nhìn vết thương của anh ta nhiều hơn. Khoảng một giờ trước, Ô Hằng đột nhiên bị thương ở xương máy, may mắn không bị thương vào mắt.

Khi đó, Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn chỉ nghe thấy tiếng gào của Ô Hằng. Lúc bọn họ từ xa chạy đến đã nhìn thấy Ô Hằng ôm chặt lấy Vưu Nhiên, vừa ra sức ngăn cản cô ấy làm loạn vừa hét lên với mấy người Đồng Mặc: “Mau đoạt lấy hòn đá trong tay cô ấy.”

Đồng Mặc lúc này mới để ý thấy Ô Hằng đang giữ chặt lấy tay phải của Vưu Nhiên, trong đó có một hòn đá có gờ sắc. Ôn Hành Viễn ngay lập tức cúi người đoạt lấy hòn đá. Ô Hằng lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm nhưng cũng không thả lỏng tay ra: “Vưu Nhiên! Em nghe đây! Cái chết của Từ Tâm Ý không phải do em gây ra. Việc em phải làm bây giờ là tìm ra hung thủ, khiến cho hắn phải chịu trừng phạt, chứ không phải ở đây ngược đãi bản thân. Ngược đãi bản thân có tác dụng sao? Nếu em xảy ra chuyện gì tôi phải làm sao bây giờ? Tôi phải lấy có gì để có thể ở dưới lâu chứ em? Tôi phải lấy có gì để có thể tiếp tục theo đuổi em, nhìn thấy em? Hơn nữa...Nếu em xảy ra chuyện gì vậy những chờ đợi của tôi từ trước đến nay phải làm gì bây giờ?”

Đồng Mặc nhìn thấy sắc mặt anh ta tái xanh, chỗ xương máy còn chảy máu, dùng mọi sức lực hét lên với Vưu Nhiên.

Khoảnh khắc kia Ô Hằng chợt hiểu được chính mình không thể rời xa Vưu Nhiên được nữa. Khi anh ta nhìn thấy Vưu Nhiên giờ hòn đá lên muốn đập vào mình, anh ta chỉ muốn thứ hòn đá kia đập vào là anh ta. Đập vào cô ấy so với đập vào người anh ta, anh ta còn cảm thấy đau hơn. Anh ta lập tức lao đến ôm lấy cô, ngăn cản cô làm ra hành động mất lý trí kia.

Nước mắt tích lũy nhiều năm của Vưu Nhiên như được tuôn trào hết trong buổi tối này. Cô nhìn khuôn mặt của Ô Hằng gần sát trước mặt mình, nổi lên tiếp. Do khóc nên lời nói đứt quãng không rõ ràng nhưng bọn họ nghe vẫn hiểu được.

Cô tự giận chính bản thân mình. Trong tiềm thức, cô nhận định chính mình đã gây nên cái chết cho Tâm Ý. Cho nên cảm giác áy náy và tự trách bao trùm lấy cô. Trong nháy mắt, trong đầu cô có một suy nghĩ, cần một hành động nào đó để phát tiết ra tâm trạng này. Vì thế cô mới cảm hờn đá dưới đất lên, muốn đập chính bản thân.

“Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Đồng Mặc nhìn vết thương trên mặt anh ta và hỏi. Ô Hằng miễn cưỡng cười: “Không có việc gì.” Nói xong ánh mắt lại chuyển lên người Vưu Nhiên. Từ sau bàn kéo lấy một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Đồng Mặc, nhìn chăm chăm vào Vưu Nhiên, hỏi Đồng Mặc: “Đồng Mặc, nếu có thích một người, vậy có làm thế nào để biết mình thích người ấy nhiều bao nhiêu?”

Câu hỏi của anh ta hỏi Đồng Mặc lại giống như đang hỏi chính mình. Cô nghe xong, trong đầu ngay lập tức hiện lên hình ảnh cô tìm chú Ôn trong nhà xưởng.

“Mãi cho đến hôm nay tôi mới biết được” Anh ta nhìn chăm chăm vào Vưu Nhiên, nói cực kỳ nghiêm túc: “Tôi hẳn không thể thay cô ấy chịu mọi đau khổ. Nhìn cô ấy khổ sở tôi càng đau lòng hơn.”

Ánh mắt anh ta hơi lóe sáng. Đồng Mặc im lặng đứng cạnh anh ta, giống như chiếc thuyền là trôi nổi dập dềnh. Vưu Nhiên, có thể quay đầu nhìn người vẫn luôn một mực ở phía sau cô hay không? Có lẽ, chỉ cần liếc mắt một cái thôi là có thể biết được cô ấy không chỉ có một mình. Nhưng cho tới bây giờ, cô lẽ cô ấy chưa từng quay đầu lại.

Một lúc lâu sau, Ôn Hành Viễn và Phương Dĩ Nam từ phòng kiểm nghiệm thì đi ra. Người chết ngoài trừ bị thương nặng ở não bộ và cổ tay và cổ có vết ngón thì toàn bộ cơ thể không có vết thương nào khác, dạ dày cũng không có chất độc. Chắc chắn nạn nhân từ vong là do vỡ xương sọ dẫn đến xuất huyết não. Từ mức độ tổn thương đến độ sâu của vết thương, có thể thấy hung thủ có lực tay rất lớn, mỗi lần đánh đều đập mạnh vào đầu.

“Tên sơ sinh kia chắc không phải là người nơi này.” Phương Dĩ Nam cúi gập tay, tháo khẩu trang xuống, chửi rủa một tiếng: “Nếu bắt được, tôi sẽ không để cho nó được tốt đẹp. Muốn toàn thấy sao? Tôi sẽ để nó nưemy phải trả bằng máu!” Anh ta hít sâu một hơi. Bây giờ cứ nhắm mắt lại là sẽ nghĩ đến Lão Viên tuy bên ngoài không bộc lộ nhưng sự phẫn hận trong lòng lại không thể trừ hết ra. Tuy hai tay anh ta đã kiểm tra vô số thi thể nhưng chỉ có lần này anh ta suýt nữa không cầm nổi dao. Dù sao, người phụ nữ ấy anh ta có quen biết, đã từng cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tán chuyện. Người phụ nữ ấy là vợ của bạn anh ta. Và quan trọng hơn, người phụ nữ ấy còn sắp chào đón một sinh mệnh mới. Chỉ cần là người có một chút trong tâm đều sẽ giống như anh ta. Không không thể hiểu nổi tên hung thủ kia làm sao có thể ra tay độc ác như vậy. Chỉ có thể giải thích là suy nghĩ của tên hung thủ kia đã vận vào đến mức một người thường như anh ta không thể nào giải thích nổi.

Ôn Hành Viễn không muốn nói chuyện, một mình đi tới phòng làm việc. Vừa bước vào anh đã nhìn thấy Đồng Mặc và Ô Hằng ngồi ở một chỗ im lặng không nói chuyện, Lão Viên nằm cuộn mình trên ghế sofa, còn Vưu Nhiên thì giống như rơi gổ. Trong lòng anh vô cùng nặng nề.

Khi Vưu Nhiên nhìn thấy Ôn Hành Viễn đi vào trong phòng thì giống như thay đổi hẳn. Cô bật dậy từ ghế sofa, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Ôn Hành Viễn: “Có báo cáo kiểm nghiệm từ thi chưa?”

Phản ứng này của Vuư Nhiên khiến cho Đồng Mặc và Ô Hằng không theo kịp. Vuư Nhiên vài phút trước vẫn còn ngồi kia cực kỳ bi thương, hai mắt trống rỗng, thế mà bây giờ đã trở về trạng thái bình thường.

Ôn Hành Viễn gật gù đầu, Báo cáo vừa mới được đóng dấu, hiện tại anh đang cầm trên tay. Ô Hằng muốn ngăn không cho Vuư Nhiên xem báo cáo kiểm nghiệm tử thi, sợ cô sẽ trở nên kích động. Nhưng anh ta vừa mới tiến lên trước vài bước thì báo cáo đã bị Vuư Nhiên đoạt lấy, ngay cả Ôn Hành Viễn cũng không kịp ngăn cản.

Vuư Nhiên lật nhanh vài tờ, hai hàm răng cắn cắn chặt cắn gần nói, như dằn dò chính mình: “Mặc kệ là giết người hay chỉ là cướp bóc, không trả nợ máu này, tôi sẽ không gọi là Vuư Nhiên.” Đường như là thế, nhất định phải bắt được hung thủ. Dù phải trả giá bằng tính mạng mình cũng phải đòi lại công đạo cho Tâm Ý. Tên hung thủ kia là cầm thú! Tâm Ý đã làm gì sai? Có ấy chỉ là một người phụ nữ có thai bình thường mà thôi. Vì sao phải ra tay độc ác với cô ấy như vậy!

Ô Hằng nhìn tờ báo cáo sắp bị Vuư Nhiên vò nát, khó chịu quay đầu đi. Ôn Hành Viễn vẫn không nói câu nào, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh lão Viên, quay lại nói với Đồng Mặc: “Đồng Mặc, em đi đến ngăn kéo của anh, lấy cái chăn lại đây.”

Nói xong anh lập tức đóng hết tất cả của sổ trong phòng lại. Đồng Mặc nhanh nhẹn đưa chăn cho chú Ôn, thấy anh đem chăn đắp lên người lão Viên.

“Đồng Mặc!” Vuư Nhiên đột nhiên gọi tên, đem báo cáo đã bị mình vò vụn đưa đến trước mặt cô: “Cô đi đem tất cả lời khai các vụ án đến đây. Ô Hằng, anh đi gọi mọi người, đêm nay phải tìm tất cả các bản ghi chép, xem có vụ án nào tương tự như vậy không, mang hết đến đây!”

Vuư Nhiên nhanh chóng nói xong, liền ngay lập tức đi ra ngoài. Đồng Mặc không biết cô ấy định làm gì, sợ lại xảy ra chuyện nên định đuổi theo. Nhưng lại bị Ôn Hành Viễn kéo tay lại. Theo ánh mắt anh, cô đột nhiên phát hiện, Ô Hằng vốn dĩ đang đứng cạnh mình, không biết đã chạy ra ngoài từ lúc nào.

Biểu cảm trên mặt chú Ôn không nhiều lắm. Bây giờ Đồng Mặc nhìn thấy hai hàng lông mày của anh nhu chặt lại, cảm thấy không đành lòng. Chú Ôn, nhất định là rất khó chịu. Ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào lão Viên. Những người dân ông kiểu này, thường không hay thể hiện sự đau đớn ra bên ngoài. Nhưng so với phụ nữ có thể dùng nước mắt để làm vơi bớt đi một phần thì càng khó chịu hơn. Đồng Mặc đi lên vài bước, ngồi xổm xuống trước mặt anh. Ngẩng mặt nhìn anh một lúc, sau đó cô đưa tay đặt lên mi tâm của anh, muốn thay anh vuốt thẳng hai hàng lông mày đang nhu lại: “Đừng lo lắng, anh ấy sẽ tốt lên thôi.”

Đồng Mặc khẽ liếc nhìn bóng lưng lão Viên một cái, an ủi anh.

Nhìn hình dáng bé nhỏ trước mặt, Ôn Hành Viễn cảm thấy trong lòng mềm mại. Có lẽ bởi vì sự tồn tại của Đồng Mặc mà anh càng cảm thấy rõ hơn sự khổ sở của lão Viên. Anh nở nụ cười miễn cưỡng, đưa tay phủ lên cổ cô, âm thanh có chút trầm khàn: “Ừ. Em đi tìm sổ ghi chép đi. Không cần lo lắng.”

Lát sau, Đồng Mặc dựa theo yêu cầu của Vuư Nhiên tìm ra vài quyển sổ ghi chép dày. Bên trong đều là những vụ án mạng mà từ trước đến giờ sở đội tiếp xúc qua. Hơn nữa, còn cần so sánh qua với ghi chép của vụ án. Sau đó mấy, đồng đội cùng nhau cẩn thận tìm kiếm những vụ án tương tự. Từ hiện trường đến nơi điều tra, tuy đều là các vụ cướp bóc nhưng Đồng Mặc lại nghi ngờ đây không phải là các vụ án cướp bóc thông thường. Có thể hung thủ quen biết nạn nhân, đồng thời có mối hận sâu sắc với nạn nhân. Nếu không cũng sẽ không đập liên tiếp vào đầu nạn nhân, giống như là trút hận. Nếu không phải là báo thù, rất có thể đây là tình huống vô cùng tồi tệ, đồng thời cũng là tình huống xấu mà Ôn Hành Viễn đã nghĩ đến.

Suốt một đêm Vuư Nhiên nhốt mình trong phòng không cho ai vào. Nhìn qua cửa sổ, có thể nhìn thấy cô đang không ngừng lật sổ ghi chép. Những người khác cũng không tốt hơn, đều ngồi quanh một cái bàn lớn thảo luận về vụ án. Song, do những vụ án kia đã quá lâu nên không đưa ra được kết luận cụ thể gì. Hiện trường vụ án cũng không tìm được manh mối nào khác, ngoài trừ tài sản bị lấy đi.

Mãi đến sáu giờ sáng hôm sau, trong cục đột nhiên nhận được đơn báo án. Lúc ấy, vất vả cả một buổi tối, tất cả mọi người cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Nhìn thấy chân trời hơi sáng, một người đồng nghiệp chuẩn bị đi ra ngoài mua đồ ăn sáng rồi lại tiếp tục làm. Nhưng cậu ta vừa ra đến cửa thì thấy Ô Hằng vội vã lao đến: “Lại xuất hiện mấy báo. Người chết là một học sinh trường cấp ba danh tiếng.”

Nhất thời tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh, Ôn Hành Viễn và Đồng Mặc nhìn nhau. Qúa nhiên việc bọn họ lo lắng nhất đã xảy ra. Không có gì bất ngờ, đây là một vụ giết người liên hoàn.

Ôn Hành Viễn lập tức cầm lấy áo khoác, gọi mọi người: “Đi hiện trường!”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **An Nhiên**

Biên tập: **Iris**

Do là buổi sáng nên khi họ tới, người dân gần đó đã vây xem vòng trong vòng ngoài đông nghịt người. Người báo án là một bác gái, ra ngoài mua đồ ăn sáng, bây giờ đang đứng hoảng hốt ở một bên chờ cảnh sát tới. Mà người đứng vây xem không một ai, không một người nào tỏ ra thương xót hay sợ hãi.

Lúc xe cảnh sát tới, việc đầu tiên là kéo đường ngăn cách, sơ tán người dân đang vây xem. Cha mẹ của nạn nhân đang quý gỏi gạo khóc, thấy cảnh sát tới liền bật dậy lao đến, quý sụp xuống dưới chân Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn. Người phụ nữ ôm lấy chân Đồng Mặc khóc nức nỏ cầu xin. Đồng Mặc cảm thấy trái tim mình như thủy tinh đang vỡ vụn, thậm chí, cô còn nghe thấy âm thanh dần dần vỡ ra kia.

“Tối cầu xin các vị! Nhất định phải bắt được tên cầm thú đã giết chết con tôi! Con tôi vừa mới mười tám tuổi, nó chỉ còn một học kỳ nữa là thi đại học! Tên kia... Tên kia sao có thể nhẫn... nhẫn tâm như vậy!” Về sau, người phụ nữ dường như không thể để nên được sự bi thương, càng nói càng nhỏ. Mãi đến khi cả người dựa vào chân Đồng Mặc, ngã nằm trên mặt đất, mọi người mới giật mình chạy lại. Đồng Mặc đầu tiên ngồi xổm xuống, giữ chặt hai cánh tay người phụ nữ: “Chị ơi! Chị ơi!”

Thấy người phụ nữ kia không phản ứng, vội vàng lấy điện thoại gọi xe cấp cứu, cẩn thận đặt chị ta nằm trên mặt đất. Mà Ôn Hành Viễn thì giữ lấy cánh tay của người đàn ông sắp không thể khống chế được nữa. Là một người đàn ông, anh hiểu rõ nỗi đau của người làm cha làm mẹ khi phải chứng kiến cảnh này. Tuy bố của nạn nhân không gào khóc đến ngắt đi giọng vợ mình nhưng là một người đàn ông cao lớn, giờ phút này lại đang quý sụp trên mặt đất, không nói gì, mắt chảy khắp khuôn mặt. Nỗi đau trong lòng anh ta không hề kém bất cứ người nào. Có lẽ với anh ta mà nói, nỗi đau mất đi đứa con ruột của mình người thường không thể thấu hiểu được.

Khi xe cấp cứu đến, Tổng Ninh bước từ phía còn lại của chiếc xe xuống, rõ ràng là vội vã chạy tới. Đêm qua và sáng nay, cô ấy đều không có đi làm, do phải ở nhà chăm sóc bà ngoại nên việc xảy ra tới hôm qua cô không biết rõ ràng. Vụ án mấy báo này cũng là do một người đồng nghiệp gọi điện đến báo có sớm đến hiện trường thì có mới biết được. Thời điểm nhận được thông báo có ngay cả đầu cũng không kịp chải, rửa mặt qua loa rồi vội mặc bộ đồng phục chạy tới.

Cô vội vã chạy đến bên cạnh Đồng Mặc, nhìn sơ qua tình hình trước mặt. Thấy bác sĩ đang nâng cáng tới với cùng Đồng Mặc giúp nâng người mới lên cáng đưa lên xe. Cô đưa mắt nhìn thì thấy cậu thiếu niên nằm cách đó không xa, tức giận chửi một tiếng: “Cầm thú!”

Sau đó, cô nàng và Đồng Mặc đeo găng tay vào bắt đầu công việc thu thập thông tin.

Hiện trường vụ án này tương tự như vụ án của vợ lão Viên. Trừ điện thoại di động và tài sản đã bị mất thì không phát hiện thêm manh mối nào khác.

Nhìn cậu thiếu niên còn đeo cặp sách trên lưng, nằm úp sấp trên bậc cầu thang tầng một, trong lòng mọi người đều khó chịu. Chính giữa gáy của nạn nhân thấy rõ có một hố sâu. Có thể tưởng tượng hung thủ dùng máy búa đập một phát mất mạng.

Đồng Mặc quay đầu đi vừa đúng lúc nhìn thấy Vuư Nhiên và Ôn Hành Viễn đang vội vàng đi lên tầng. Cô nhìn lướt qua hiện trường, cau mày đi theo sau bọn họ. Vừa đi được vài bước, lại bị Vuư Nhiên gọi lại: “Đồng Mặc, cô đi gọi lão Dương đến đây!”

Lão Dương là một cảnh sát kỹ thuật, nghe đội phó nói thế cô liền quay lại tìm Lão Dương đang kiểm tra hiện trường rồi cùng đi lên tầng.

Tòa nhà chung cư tổng cộng có bảy tầng, nơi xảy ra vụ án là tầng thượng của nơi này. Đồng Mặc thấy cửa gỗ kia kiểu dáng cũ kỹ, khóa cửa đã bị phá ra, chỉ còn lại những miếng ván gỗ xếp ngay ngắn lại với nhau. Đồng Mặc và Lão Dương đi đến bên cạnh Ôn Hành Viễn. Vài ngày trước tuyết rơi nhưng ở trong này vẫn chưa hoàn toàn khô hẳn, có thể nhìn thấy ở trong phòng có rất nhiều dấu chân lộn xộn.

Vuư Nhiên ra hiệu cho Lão Dương phun sơn lên tất cả các dấu chân kia. Đồng Mặc nhìn mấy dấu chân trắng, suy đoán rất có thể hung thủ ở trong này ngồi đợi một thời gian, nghe thấy âm thanh hành lang có người đi ra anh ta mới đi xuống tầng hành hung. Hẳn ta tấn công nạn nhân từ phía sau, một búa mất mạng.

Lan can tầng thượng và cầu thang không thể lấy được mẫu. Ở những nơi khác dân cư đi lại để lại quá nhiều dấu vết. Thứ duy nhất có ích chỉ có dấu chân ở trên tầng thượng.

Lúc này, Tống Ninh và Ô Hằng đang viết báo cáo nguyên nhân cái chết, hai người đều cần rằng. Nhất là Ô Hằng, hận không thể đem hung thủ ra băm nghìn nhát mới cam lòng.

Chỉ trong một đêm xảy ra hai vụ án mạng, chỉ sau vài giờ cũng đã ồn ào tới mức ai cũng biết. Lời đồn như mọc cánh, càng bay càng nhanh. Hơn nữa, loại tin đồn nào cũng có.

Nhóm người Ôn Hành Viễn quay trở về đồn lập tức lao vào điều tra. Tất cả mọi người trong đội dù có đang nghỉ phép cũng hủy bỏ, quay về tập trung phá án và tìm ra hung thủ.

Toàn đội được chia ra làm nhiều tổ. Ôn Hành Viễn dẫn vài tổ bố trí án nắp canh chừng ở các khu dân cư lớn. Vuư Nhiên dẫn theo những người khác, xâu chuỗi toàn bộ các vụ án tương tự, đưa ra đối tượng tình nghi trong từng vụ án. Vốn dĩ Đồng Mặc được phân vào đội của Vuư Nhiên nhưng khi nhìn thấy cô, Vuư Nhiên lại đối cô với Tống Ninh: “Đồng Mặc, cô đi cùng Ôn Hành Viễn, Tống Ninh, cô đi theo tôi.”

Tống Ninh vốn dĩ đang đi cùng Ôn Hành Viễn, thấy Vuư Nhiên đối người liền nhủ mày hỏi: “Đội phó, tại sao lại đối, tôi đi cùng...”

“Vào thời điểm quan trọng này cô muốn tôi tốn thời gian đứng giải thích cho cô à?” Ánh mắt Vuư Nhiên sắc bén nhìn chăm chăm vào Tống Ninh. Tống Ninh tuy trong lòng không vui nhưng bọn họ đúng là không có thời gian để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này. Với lại, Vuư Nhiên là đội phó, sắp xếp người như thế nào có không có quyền can thiệp vào. Cuối cùng, cô đành phải theo sự sắp xếp đối với Đồng Mặc. Đồng Mặc tuy cũng thấy khó hiểu nhưng thời điểm quan trọng này cô vẫn lựa chọn nghe theo quyết định của cấp trên.

Lúc lên xe Ôn Hành Viễn phát hiện người đi sau anh không phải Tống Ninh mà là Đồng Mặc cũng hơi khó hiểu. Song, cẩn thận suy nghĩ lại thì có thể đây là dụng ý của Vuư Nhiên. Vì thế anh đưa tay kéo cô lên xe. Thật ra, so với Tống Ninh, Đồng Mặc càng thích hợp đi cùng đội anh.

Ra khỏi sở cảnh sát, mọi người đều thay thường phục, theo đúng vị trí đã phân công ngồi mai phục. Không ai biết phải ngồi bao lâu, cũng không ai biết hung thủ có xuất hiện hay không, nhưng trong lòng ai cũng rõ ràng, việc mai phục bây giờ là con đường quan trọng nhất. Và dựa vào số mệnh mới ít ỏi kia, trừ bỏ chờ đợi, cảnh sát cũng không có biện pháp bức hung thủ xuất hiện.

Nếu là vụ án hàng loạt, khẳng định hung thủ là cùng một người, hơn nữa vô cùng có khả năng là sẽ thực hiện một vụ giết người tiếp theo. Từ hai vụ án trước mà hung thủ gây ra, có thể nhận thấy thời điểm gây án là buổi sáng sớm hoặc buổi tối, ở những khu dân cư cách xa khu vực nội thành. Và có thể mục đích gây án là hành hung mà không phải cướp bóc.

Bọn họ cứ ngồi mai phục như vậy vài ngày cũng không phát hiện được điều gì. Bên Vuư Nhiên cũng không có kết quả. Đối tượng đã nghỉ ngơi trước đó thì từng người từng người một bị loại bỏ. Vụ án lâm vào bế tắc.

Vào ngày mai phục thứ năm, Đồng Mặc nhận được điện thoại Đồng Nghiễn gọi tới, lúc đó đã khoảng mười giờ đêm. Mấy ngày nay, mấy đồng nghiệp thay phiên nhau ngủ ở trên xe nên ai cũng vô cùng mệt mỏi. Khi cô nhận được điện thoại của bà, trong lòng rất đau xót. Mấy hôm đã không được gặp ông, không biết ông như thế nào rồi.

Đồng Nghiễn ở bệnh viện nghe được tin về vụ án mạng, cho nên ông hiểu tâm trạng bây giờ của con gái. Ông gọi điện cho cô cũng không phải oán trách gì, mà chỉ muốn động viên cô: “Đồng Mặc, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt. Hẳn sẽ không cứ như vậy mà biến mất đâu. Nhưng mà, con và Hành Viễn phải biết chăm sóc cho bản thân, nên ăn thì cứ ăn, đừng mãi chú tâm tìm chứng cứ của vụ án...”

“Vâng. Bà yên tâm” Đồng Mặc cắn môi dưới, nghe xong mấy lời dặn dò của bà thì mắt cô ngấn ngấn nước mắt. Có lẽ, vụ án mạng này đã khiến cô chịu kích thích quá lớn. Cắt điện thoại vào trong túi, Đồng Mặc tiếp tục ngồi ở góc tường canh chừng.

Ôn Hành Viễn từ khu dân cư cũ đi ra, không nhìn thấy bóng dáng của Đồng Mặc liền hỏi mọi người xung quanh. Theo hướng tay chỉ, anh nhìn thấy Đồng Mặc ở cách đó không xa, ngồi cuộn người bó gối trong góc tường.

Anh đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh cô. Từ khuỷu tay lấy ra một chiếc khăn quàng cổ vừa mua ở cửa hàng bên đường, anh vờn tay quàng khan quanh cổ cô: “Khó chịu sao?”

Tuy rằng anh đã tiếp xúc qua nhiều vụ án mạng nhưng vụ án này lại có liên quan đến Lão Viễn, vì thế tâm trạng anh càng nặng nề. Đồng Mặc nhìn sâu vào đôi mắt anh, cuối cùng gật đầu.

Cánh tay Ôn Hành Viễn từ kháng quàng cổ đi chuyển đến trên vai Đồng Mặc. Vừa muốn nói chuyện, đột nhiên bị Đồng Mặc ngắt lời. Cô ngửa đầu lên nhìn anh hỏi: “Chú Ôn, chú cũng rất khó chịu phải không?”

Ôn Hành Viễn hơi nao núng. Anh đưa hai tay lên vuốt vuốt mặt, gãi đầu: “Chẳng qua, so với khó chịu hay đồng cảm, cái quan trọng hơn là trách nhiệm mà chúng ta phải gánh vác.”

Ánh mắt kiên định của anh giống như muốn nói với Đồng Mặc, dấu tương lai xảy ra chuyện gì thì chuyện quan trọng nhất vẫn là tìm ra hung thủ, không thể để cho nạn nhân phải chết oan uổng. Cũng là vì loại bỏ những thành phần xấu xa có trong xã hội. Có lẽ, đây cũng là ý nghĩa của nghề nghiệp mà bọn họ đang làm.

“Đứng lên đi.” Ôn Hành Viễn đứng dậy đưa tay phải ra phía cô. Đồng lúc Đồng Mặc muốn vờn tay phải lên thì một người đồng nghiệp chạy đến, đưa bức thư trong tay cho Đồng Mặc: “Đồng Mặc, có người nhờ tôi đưa cho cô thứ này.”

Vừa nhìn thấy bức thư màu vàng kia, Ôn Hành Viễn đột nhiên nhủ mày. Trước khi Đồng Mặc cầm lấy liền đoạt lấy bức thư. Theo phản xạ nhìn xuống góc bức thư, quả nhiên nhìn thấy hình một con chim bồ câu được vẽ bằng bút bi.

Đồng Mặc hồ nghi, liếc nhìn bức thư, hỏi: “Của tôi sao...”

“Ai đưa cho cậu?” Đồng Mặc còn chưa nói hết câu, Ôn Hành Viễn đã cắt ngang, quay mặt sang hỏi người đồng nghiệp kia. Người đồng nghiệp kia suy nghĩ một chút, sau đó chỉ tay về một phía: “Là một bà lão. Nói là nhờ ta đưa cái này cho Đồng Mặc. Có lẽ cũng chưa đi xa...” Anh ta còn chưa nói được một nửa, Ôn Hành Viễn đã chạy theo hướng tay mà anh ta chỉ.

Đồng Mặc thấy có chuyện không ổn, đứng bật dậy: “Đội trưởng Ôn!”

Khi nhìn thấy bức thư màu vàng kia, anh cảm thấy máu trong người như đang dâng trào. Suy nghĩ đầu tiên là phải bắt được bà lão đưa thư kia. Anh không biết hình con chim bồ câu kia có ý nghĩa như thế nào, cũng không biết vì sao hung thủ không chịu ra mặt nhưng sau lưng lại làm mấy hành động nho nhỏ như vậy với Đồng Mặc. Việc này khiến anh lo lắng. Anh sợ vào thời khắc nào đó anh không ở bên cạnh cô, tên kia sẽ lợi dụng mà hành động. Nếu mà...nếu mà Đồng Mặc xảy ra chuyện gì...

Bà lão theo lời kể của người đồng đội đã biến mất. Cho dù anh chạy qua mấy con phố cũng không thấy ai. Cuối cùng, anh dừng lại trên một con đường nhỏ. Đúng lúc này, điện thoại di động trong túi rung lên, là một số máy lạ. Vì thế anh bắt máy.

“Đội trưởng Ôn, mày còn nhớ tao không?”

Chỉ ngẩn ngứ như vậy lại khiến lông trên người anh dựng hết lên. Một cảm giác lo sợ xồng lên trong đầu anh. Mãi cho đến khi tiếng Đồng Mặc vang lên phía sau anh mới lấy lại tinh thần, dứt điện thoại vào trong túi.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Người đưa thư là ai?” Đồng Mặc về mặt khó hiểu hỏi. Ôn Hành Viễn lấy lại bình tĩnh, đưa bức thư cho Đồng Mặc: “Không có chuyện gì. Anh tưởng là có liên quan đến vụ án. Nếu không đuổi kịp thì thôi.” Anh giả vờ thoải mái, đưa bức thư cho Đồng Mặc. Có thấy anh có biểu hiện như vậy, không nghi ngờ gì, cầm lấy bức thư.

Nhưng mà sao tự nhiên bà lão kia lại đưa cái này cho cô? Đúng là khiến người khác nghi ngờ.

“Đừng nghĩ nhiều. Mục tiêu của chúng ta là hung thủ.” Ôn Hành Viễn nhìn thấy vẻ mặt suy nghĩ của cô, muốn dời đi sự chú ý.

Cô gấp bức thư để vào trong túi, miễn cưỡng cười với anh rồi đi nhanh lên phía trước. Ôn Hành Viễn đi phía sau cô, nhìn bóng lưng của Đồng Mặc, đột nhiên chạy lên chắn trước mặt Đồng Mặc, không báo trước kéo cô vào lòng.

Trong khoảnh khắc kia, anh chỉ muốn chứng minh cho chính mình. Anh có một lòng ngực đủ rộng để che mưa che gió, một cánh tay đủ để cho cô dựa vào. Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh đều sẽ chắn ở trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Xương Suối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 43

Chuyển ngữ: An Nhiên

Biên tập: Iris

Hai mắt Đồng Mặc nhìn không có tiêu cụ. Cô thờ nhẹ, để Ôn Hành Viễn tùy ý ôm mình vào lòng. Trái tim trong lồng ngực đập càng ngày càng nhanh. Ngay khi anh chuẩn bị buông cổ xuống, cô đột nhiên nâng tay lên, giữ lấy vạt áo của anh, ngăn anh lại.

Ôn Hành Viễn hơi ngạc nhiên. Sau đó, anh nghe thấy âm thanh nhỏ nhẹ truyền ra từ trong lồng mình: “Chú Ôn, nếu cái này không gọi là thích thì như thế nào là thích?” Cô vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn anh, từ từ cầm lấy tay anh đặt lên vị trí trái tim mình. Đồng Mặc hiểu, cái cảm giác tim đập nhanh này không còn giống như ban đầu, mà nó mang tên là ‘thích’.

Trái tim anh giống như bị Đồng Mặc mạnh mẽ lấy ra. Đối diện với đôi mắt màu hổ phách kia, anh đã không còn chỗ hay lý do để trốn tránh, giống như những lần trước anh tự dằn mình. Nhưng lần này, từ đáy lòng, anh muốn nói cho cô một đáp án chính xác. Sự do dự trước kia cũng dần dần bị ánh mắt chăm chú của Đồng Mặc mà trở nên kiên định. Trước khi gặp Đồng Mặc, anh chưa từng biết cảm giác thích một người là như thế nào. Nhiều năm như vậy, đi cùng anh đều là niềm tin vào nguyên tắc, công lý, sự thật. Anh cũng chưa bao giờ có suy nghĩ đi tìm câu trả lời cho vấn đề tên là thích này. Nhưng từ khi Đồng Mặc bước vào thế giới của anh, vấn đề này lại xuất hiện giống như là một việc bình thường vẫn luôn xảy ra.

Ôn Hành Viễn hơi mỉm cười, nâng hai má cô, đôi mắt dần sâu thẳm thoát lên sự yêu chiều và vui sướng. Anh nhìn chăm chăm vào Đồng Mặc, hỏi với giọng điệu không chắc chắn: “Đồng Mặc, em đối với anh, là tình yêu hay là...”

“Thích không phải là tình yêu sao?” Không đợi Ôn Hành Viễn nói xong, Đồng Mặc đã trả lời. Ôn Hành Viễn hơi ngẩn người, đặt tay mình lên eo cô, nhìn cô chăm chú: “Ý của anh là tình yêu nam nữ chứ không phải chỉ đơn thuần là tín nhiệm...”

Đồng Mặc cẩn thận suy nghĩ lại lần nữa. Ôn Hành Viễn nhìn về mặt đầm chiêu của cô, trong lòng lo lắng không yên. Anh muốn cho cô một cơ hội cuối cùng, hoặc chạy trốn, hoặc đối diện với tình cảm của chính mình. Nếu...

Đồng Mặc giữ lấy tay anh, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, cô ngập ngừng nướn mồm lên sát mặt anh. Khi đôi môi mềm mại kia chạm vào môi anh, toàn thân anh đột nhiên cứng đờ. Trong mắt thoáng hiện lên một tia do dự nhưng cuối cùng, anh vẫn dứt khoát kéo Đồng Mặc sát vào trong lòng mình, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của cô. Đôi môi nóng rực kia không ngừng quấn quýt lấy môi mình, Đồng Mặc khẩn trương túm lấy bên mếp áo của anh, ngay ngọ đáp lại. Mà sự chủ động của cô giống như ngọn lửa bùng cháy trong đầu anh, sau đó nhanh chóng bao trùm toàn bộ cơ thể anh.

Ban đêm tĩnh lặng, từng cơn gió lạnh thổi qua. Đồng Mặc thờ dòn dập, cái mặt để trán mình chạm vào cằm Ôn Hành Viễn. Cô cảm giác mình có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh trong lồng ngực, mặt giống như sắp bốc cháy. Cô nuốt nước miếng, cố lấy lại bình tĩnh, đưa mắt nhìn anh.

Trong đêm tối, khuôn mặt cô khẽ lướt qua trước mặt anh. Anh khẽ sát mặt với cô, hôn nhẹ lên môi cô một cái, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Em có đồng ý mãi ở bên cạnh anh không?” Anh hơi nheo mắt lại, giống như xuyên qua bóng tối muốn nhìn rõ suy nghĩ trong lòng cô. Tình cảm của anh, nhất định phải lấy sự lâu dài làm tiền đề. Hơn nữa, người ở bên cạnh anh, nhất định phải là cô.

Đồng Mặc cười nhẹ. Trong lòng cô một sự vui sướng không rõ lý do. Nhưng cô có thể khẳng định, người đàn ông trước mặt mình này, là người xứng đáng để cô gửi gắm cả cuộc đời. Vì vậy, cô không do dự gạt đầu.

Trong nháy mắt, Ôn Hành Viễn không biết phải phản ứng thế nào. Anh đưa tay nâng mặt cô lên, nhìn chăm chú vào đó một lúc lâu.

Anh nghĩ, hóa ra đây là tình yêu mà mọi người vẫn nói. Từ trước đến giờ, anh chưa từng trải qua tình yêu, cũng chưa từng nghĩ đến cái gọi là tình yêu. So với khi anh phá được một vụ án, lại càng khiến anh kinh ngạc hơn...

Vụ án mạng này liên tục kéo dài đến hơn ba mươi đêm vẫn không có tiến triển gì. Hung thủ giống như đã biến mất trong xã hội, không tìm thấy bất kỳ một manh mối nào. Mà những lời đồn về vụ án mạng cũng dần dần chìm xuống. Vụ án đột nhiên kết thúc, cảnh sát không tìm ra biện pháp nào khác. Nó giống như một chất kết dính, dính chặt vào cổ họng của bọn họ. Vô cùng khó chịu.

Mấy hôm trước Đồng Nghiễn cuối cùng cũng được ra viện. Đồng Mặc đang làm nhiệm vụ thì nhận được điện thoại của bác sĩ, nói Đồng Nghiễn đã có thể về nhà tĩnh dưỡng. Cô vui sướng không nói lên lời. Sau khi hết giờ làm vội vàng chạy đến bệnh viện vừa giúp thủ dọn đồ đạc, vừa gọi điện thoại thông báo tin tốt này cho Ôn Hành Viễn. Khi đó Ôn Hành Viễn đang nói chuyện cùng với cục trưởng Mã. Hai người nghe tin bệnh tình của Đồng Nghiễn chuyển biến tốt, đã có thể về nhà tĩnh dưỡng đều thở phào nhẹ nhõm. Anh dặn dò Đồng Mặc thủ dọn đồ của ba trước rồi đợi anh từ cục đến đến hai người về nhà.

Đồng Mặc nhìn thấy trời không còn sớm nữa, nói với cô sẽ về nhà chuẩn bị thức ăn trước. Bên ngoài rất lạnh, nếu đứng ở đây chờ Ôn Hành Viễn thì có đi về trước bằng xe buýt, thuận tiện mua thức ăn để nấu một bữa tối phong phú. Với lại, lễ mừng năm mới, cô và chú Ôn bị vụ án mấy báo ảnh hưởng nên không có thời gian nghỉ ngơi và ăn uống thật tốt. Nhân dịp này, cô nhất định phải bồi bổ cho cái dạ dày vất vả của bọn họ. Tất nhiên, yếu tố quan trọng vẫn là bệnh tình của Đồng Nghiễn cuối cùng đã chuyển biến tốt.

Khi Ôn Hành Viễn lái ô tô đến Đồng Mặc đã lên xe buýt ở bến siêu thị từ lâu, còn Đồng Nghiễn đang ngồi ngẩn người trên giường. Nghe thấy tiếng đẩy cửa phòng bệnh đi vào, ông lập tức lấy lại tinh thần, mỉm cười nói: “Hành Viễn, con đến rồi hả? Đồ đạc đã thủ dọn xong hết rồi, chúng ta nhanh đi thôi.”

Anh mỉm cười cảm hành lý lên. Nhìn thấy Đồng Nghiễn mặc quần áo bệnh viện liền thả hành lý xuống.

Anh quàng khăn quàng cổ của mình lên cho Đồng Nghiễn: “Thầy, mấy hôm nay trời rất lạnh. Đứng rồi, lần trước con có đem chim bồ câu lên nuôi ở trên sân thượng, thầy trở về là có thể nhìn thấy.”

Đồng Nghiễn mỉm cười gật đầu, trong mắt đầy sự phấn khởi. Hai người bọn họ đi ra khỏi phòng bệnh Ôn Hành Viễn đột nhiên dừng lại, dường như nhớ ra gì đó, xoay người nói với ông: “Thầy, thầy cứ đi trước đi. Con đi hỏi bác sĩ Trương xem có cần thêm thuốc gì không để lấy luôn.”

Ôn Hành Viễn nói xong liền đi đến phòng của bác sĩ Trương. Bác sĩ Trương nhìn thấy anh liền mời anh ngồi. Lúc anh chuẩn bị hỏi về thuốc thì bác sĩ Trương đột nhiên nói, khiến bầu không khí trong phòng càng thẳng: “Đội trưởng Ôn, bệnh tình của cha Đồng Mặc tôi không thể giấu giếm thêm được nữa.”

Nghe xong câu này, hai hàng lông mày Ôn Hành Viễn cau lại, trong lòng dâng lên cảm giác bất an. Anh ngẩng đầu nhìn bác sĩ Trương, chờ ông giải thích: “Lần này cha Đồng Mặc được xuất viện là do ông ấy đã xin chúng tôi rất nhiều lần. Ông ấy nói, ông ấy muốn cùng hai người đón năm mới. Lúc đầu chúng tôi không đồng ý. Có thể ông ấy không được tốt, bệnh tình cũng chưa ổn định, cần phải ở lại bệnh viện theo dõi điều trị thêm. Nhưng ông ấy hết lần này đến lần khác xin chúng tôi. Cuối cùng không còn cách nào khác, chúng tôi chỉ có thể tôn trọng ý kiến của ông ấy. Thế nên, mấy ngày sắp tới, mong anh chú ý chăm sóc ông ấy cẩn thận hơn. Nếu có biểu hiện thay đổi cảm xúc hay hành động bất thường hay bệnh tình có dấu hiệu không tốt lập tức đưa ông ấy vào bệnh viện. Trước đây chúng tôi nói với Đồng Mặc là bệnh tình của cha có ấy chuyển biến tốt đẹp là sự cố ấy sẽ lo lắng. Hơn nữa, cha Đồng Mặc cũng nhấn mạnh rằng, dù bệnh tình của ông ấy như thế nào cũng không được nói cho Đồng Mặc biết. Vì thế, chúng tôi chỉ có thể nói cho anh biết.” Bác sĩ Trương vừa nói xong, tâm trạng của Ôn Hành Viễn liền trầm xuống.

Anh có thể hiểu vì sao Đồng Nghiễn không muốn bác sĩ nói cho Đồng Mặc biết bệnh tình của ông. Ông không muốn Đồng Mặc lo lắng. Và lại nếu Đồng Mặc biết ông có chút gì không khỏe, chỉ sợ cô sẽ mãi lo lắng trong lòng.

Mà anh, nhất định phải là người luôn giữ bình tĩnh trong ba người.

Anh im lặng một lúc rồi gật đầu với bác sĩ Trương: “Tôi sẽ chú ý!”

Trước đây, khi về đến nhà Đồng Mặc nhất định sẽ làm vài món ăn. Nhìn một bàn đầy thức ăn, áp lực tích tụ trong lòng sau vụ án mạng cũng vơi đi rất nhiều. Tuy biết cha không thể ăn nhiều thức ăn nhưng cô vẫn làm thêm nhiều kiểu đa dạng. Nên vừa vào nhà, cô đã lao vào bếp bận rộn, tất bật. Mãi lúc sau Ôn Hành Viễn đưa Đồng Nghiễn về đến nhà.

Đồng Mặc đang mặc tạp dề rán trứng, nghe thấy tiếng mở cửa vội vàng tắt bếp chạy ra mở cửa. Cô đón lấy mấy chiếc túi từ anh, lại lấy hai đôi dép lê trên giá dép đặt dưới chân Đồng Nghiễn và Ôn Hành Viễn: “Hai người đợi một chút, thức ăn sắp chín rồi.”

Ôn Hành Viễn nhìn bóng dáng vui vẻ của Đồng Mặc, trong lòng hơi đau lòng.

Anh để hành lý của Đồng Nghiễn vào trong phòng của ông, đổi ga giường mới, lại lấy một tấm khăn vắt từ trong nhà kho ra, rồi đóng chốt cửa sổ. Anh và Đồng Mặc cũng đã lâu chưa trở về nhà. Trước là do có án mạng nên hai người bình thường đều ngại tại phòng đợi. Còn nếu không thì Đồng Mặc sẽ đến bệnh viện chăm sóc cho Đồng Nghiễn rồi ngủ lại ở cạnh giường bệnh.

Anh xuống lầu ngồi nói chuyện với Đồng Nghiễn một lúc, sau đó đứng dậy đi vào bếp mở cửa tủ lạnh. Đúng lúc muốn uống nước thì đột nhiên thấy dầu trong cái nồi trước mặt Đồng Mặc bắn tung tóe khắp nơi. Đồng Mặc cách đó khá xa nhưng tay vẫn có vôi đen trước cái nồi. Anh vội vàng đi đến bắc cái nồi trên bếp xuống, tắt bếp đi.

Đồng Mặc khó hiểu nhìn anh. Ôn Hành Viễn kéo cô đến cạnh mình, mỉm cười giải thích: “Để anh nấu món này cho.”

Đồng Mặc lắc đầu: “Không cần đâu. Đây là món cuối cùng rồi, cũng không...”

“Đồng Mặc!” Anh ngắt lời Đồng Mặc, nhấn giọng nói. Cô hơi ngạc nhiên, thấy anh cương quyết đánh cô tại đây xuống, sau đó đứng bên cạnh giúp đỡ anh. Lúc cô buộc xong tạp dề cho Ôn Hành Viễn đang chuẩn bị bước ra khỏi phòng bếp thì đột nhiên nghe thấy tiếng anh gọi.

“Đồng Mặc.”

Đồng Mặc quay người lại, thấy anh đi vài bước đến trước mặt, cúi người hôn nhẹ vào môi cô một cái: “Vắt và cho em rồi.”

Một từ vắt và này bao hàm rất nhiều ý nghĩa. Đó là những vụ án của bọn họ, là cha cô và cả tâm lòng thiện lương của cô.

Đồng Mặc nhanh chóng quay đầu nhìn Đồng Nghiễn đang mài miết xem tivi vì không để ý đến bên này, cười ngượng ngùng, xoay người bỏ chạy. Đồng Mặc vừa đi ra khỏi phòng bếp đã bị Đồng Nghiễn kéo lên sân thượng, nói là muốn đi xem mấy con chim bồ câu mà Ôn Hành Viễn đã chuẩn bị riêng cho ông.

Đồng Mặc đi theo cha lên trên sân thượng. Vừa mở cửa sân thượng ra liền nghe thấy tiếng chim bồ câu ồn ào ở cách đó không xa. Đồng Mặc bật đèn pin lên rồi đưa cho Đồng Nghiễn. Ông vừa nhìn thấy đàn chim bồ câu kia liền vui vẻ, vội vàng chạy đến, tấm tắc khen: “Mấy con này rất tốt.” Nói xong về mặt hơi đỏ, nhỏ giọng trách móc: “Con nhìn xem. Hai người các con cũng không chịu cho chúng nó ăn cái gì. Con nào con này đều gầy như chim sẻ vậy.”

Nói xong, ông đưa tay vào trong tủ lấy ra một gói thức ăn rồi đổ ra tay. Đồng Mặc cũng không biết ông lấy gói thức ăn cho vào trong tủ từ từ bao giờ. Trước kia nuôi chim, ông đều dùng cơm thừa hoặc vụn thức ăn thừa ngoài chợ cho chúng ăn, không thì chính là mấy loại hạt linh tinh. Sóng gói thức ăn này càng nhìn càng thấy kỳ lạ. Cô vươn tay ngăn cản ông đang muốn cho chim ăn lại, và thấy trên gói thức ăn ghi là thức ăn cho chó.

Đồng Mặc nhăn mày lại nói: “Cha, đây không phải là thức ăn cho chim bồ câu.”

Đồng Nghiễn nghe vậy cúi đầu nhìn gói thức ăn trong tay mình. Ông đột nhiên giật mình, ném gói thức ăn đi, về mặt hoảng hốt, không nói gì im lặng đi xuống lầu, để lại Đồng Mặc về mặt khó hiểu. Trong lòng cô luôn cảm thấy lo lắng. Gắn dây tình thân của Đồng Nghiễn càng ngày càng không minh mẫn, luôn làm những việc mà chính mình cũng không biết.

Cô chạy theo xuống lầu. Vừa xuống đến phòng khách chợt nhìn thấy đội phó đứng cách mình không xa, rất bình tĩnh.

Đồng Mặc đột nhiên nhớ tới đây là nhà của Ôn Hành Viễn. Nếu bị đội phó hiểu nhầm là...Đồng Mặc vội vàng giải thích: “Đội phó, tôi đây là...”

“Vợ chồng hợp pháp không có lý do gì không được ở cùng nhau.”

Đồng Mặc còn chưa nói xong, Ôn Hành Viễn đã ngắt lời cô và Vũ Nhiên. Vũ Nhiên hết nhìn Ôn Hành Viễn lại nhìn Đồng Mặc, vẻ mặt không chút thay đổi. Nhưng Đồng Mặc nghĩ, lúc này cô ấy nhất định vô cùng kinh ngạc. Dù sao cô vừa mới là đồng nghiệp ở sở cảnh sát, giờ đột nhiên lại trở thành vợ anh. Thân phận này, đúng là cách nhau một trời một vực. Cô ngạc nhiên nhìn anh, không biết vì sao anh đột nhiên lại thẳng thắn thừa nhận quan hệ của hai người trước mặt Vũ Nhiên. Ngay sau đó, cô bị Ôn Hành Viễn kéo đến bên cạnh, rồi cùng nhau đi đến trước mặt Vũ Nhiên.

“Giới thiệu với cô, đây là vợ tôi, Đồng Mặc.” Anh nói vô cùng nghiêm túc, giống như trước đó chưa từng gặp qua Vũ Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Tổ tình thất bại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **An Nhiên**

Biên tập: **Iris**

Vũ Nhiên hơi giật mình nhưng cũng vẫn theo kịp mọi việc, làm như không có chuyện gì, đưa tay đến trước mặt Ôn Hành Viễn: “Tôi đến lấy chìa khóa của nhà họ Nam.”

Phản ứng của Vũ Nhiên Ôn Hành Viễn đã sớm đoán trước. Cô ấy chưa bao giờ để ý đến những chuyện nhỏ nhặt. Trong suy nghĩ của cô ấy, anh và Đồng Mặc ở bên nhau là chuyện hiển nhiên, cứ thế mà phát triển. Tóm lại, mọi chuyện tốt hay xấu cũng không ảnh hưởng đến cô ấy. Vì thế nên cô ấy mới không quan tâm, mới làm như đã sớm biết chuyện này rồi.

Ôn Hành Viễn đi về phía phòng nhỏ giữa cầu thang, lấy chìa khóa đưa cho Vũ Nhiên: “Sao đột nhiên lại đến đây?”

Cô đưa tay nhận chìa khóa, nghiêng đầu thoáng nhìn qua bàn ăn đầy thức ăn trong phòng bếp, trong mắt hơi khác thường. Chợt nhìn thấy Đồng Nghiễn đang từ trên lầu đi xuống, cô nắm chặt chìa khóa vào trong lòng bàn tay, hướng về phía Đồng Nghiễn chào: “Đội trưởng Đồng.”

Đồng Nghiễn nhìn thoáng qua Vũ Nhiên, sau đó mỉm cười mới có đến bên bàn ăn: “Tiểu Nhiên đến hả? Ăn cơm chưa?”

“Đội...đội phó, thức ăn cũng vừa chuẩn bị xong...” Đồng Mặc cũng mở miệng muốn giữ Vũ Nhiên ở lại ăn cơm xong rồi đi. Song ai ngờ cô ấy đột nhiên ngắt lời Đồng Mặc: “Có thể xin có một ít cơm không?”

Đồng Mặc sững sốt: “Không sao đâu, cô ở lại ăn xong rồi đi cũng không muộn.”

“Một mình lão Viên ở trong nhà Phương Di Nam.” Cô ấy lời ít ý nhiều giải thích rõ ràng. Đồng Mặc lúc này mới hiểu vì sao cô ấy lại xin cơm mang đi. Cô không nói hai lời lập tức đi vào phòng bếp, lấy đầy một hộp giữ ấm cơm và thức ăn.

Ôn Hành Viễn nhìn về mặt bình tĩnh của Vũ Nhiên hơi lo lắng hỏi: “Có cần tôi đi qua đây không?”

“Không cần.” Cô ấy lắc đầu, đón lấy cả men Đồng Mặc đưa cho, chào tạm biệt Đồng Nghiễn rồi xoay người ra khỏi cửa đi đến nhà Phương Di Nam.

Mấy ngày sau khi sự việc diễn ra, Lão Viên luôn ở nhà anh trai. Mãi đến mấy hôm trước, Phương Di Nam đưa anh ta đến ở cùng phòng với mình. Nhưng hôm nay, Phương Di Nam phải đi làm nhiệm vụ, không thể về đúng giờ, nhưng lại lo lắng cho Lão Viên. Vốn anh ta muốn gọi điện nhờ Ôn Hành Viễn đến xem Lão Viên nhưng trên đường lại gặp Vũ Nhiên. Đúng lúc Vũ Nhiên đến thăm Lão Viên nên anh ta liền nhờ Vũ Nhiên giúp luôn.

Vũ Nhiên cảm cả men, bước nhanh đến trước cửa nhà Phương Di Nam. Lúc đi đến cửa, cô bỗng thấy chân mình nặng trĩu, cảm thấy bản thân không thể thờ nổi. Cô hít một hơi thật sâu, cố lấy hết dũng khí mới bước chân lên bậc cửa. Cô cầm chìa khóa mở cửa, trong phòng không bật đèn. Hơn nữa, mấy hôm nay thời tiết không được tốt, dù không vén rèm lên thì phòng khách vẫn rất u ám. Cô nhẹ nhàng cúi gập đi vào trong phòng khách; đang chuẩn bị đi lên lầu cô bỗng thấy Lão Viên đang nằm trên sofa.

Trong lòng cảm thấy hồi hộp, nhẹ nhàng đi đến gần sofa.

Cẩn thận đặt cả men lên bàn, im lặng một lúc lâu. Trong bóng tối tĩnh mịch, cô nghe thấy hô hấp nặng nề rối loạn của người đàn ông đang nằm cách mình không xa. Cô siết chặt tay, mấy lần định nói nhưng cứ nghẹn lại trong cổ họng, cảm thấy trong lòng chua xót và áy náy, nước mắt ứ trong mắt chảy ra.

Đây là lần đầu tiên cô ấy náy và tự trách mình đến thế. Nếu có thể, cô tình nguyện mãi mãi không biết người đàn ông này, vĩnh viễn không có liên quan gì với Từ Tâm Ý đã mất kia. Cô không hiểu, vì sao những người bên cạnh mình từng người từng người một lần lượt rời xa mình. Đầu cô oán hận bản thân, cố gắng tránh xa bọn họ thì họ vẫn biến mất khỏi thế giới này.

Trong cùng một căn phòng, hai người cứ im lặng như vậy, giống như trở về cái đêm mưa to nhiều năm về trước. Khi đó Vũ Nhiên cũng giống như bây giờ, im lặng ngồi đối diện với anh ta.

Năm đó, cô không thể tin được người đàn ông cô thích lại như vậy lại tuyên bố kết hôn, mà đối tượng lại là người bạn thân duy nhất của mình. Khi ấy cô cảm thấy mình bị lừa dối. Tình cảm của mình đối với Lão Viên, tất cả những rung động và quan tâm một chữ cũng nói với Tâm Ý. Nhưng còn Từ Tâm Ý thì sao? Từ đầu đến cuối cô ta chưa từng nói mình là vợ hôn thê của Lão Viên. Ngày bọn họ tuyên bố kết hôn, cô cảm thấy mình như một con rối ở trên sân khấu tùy ý người khác điều khiển.

Cô cảm thấy mình thật nực cười, nhẹ nhàng chỉ muốn biến mất ngay lập tức. Song bây giờ cô cũng cảm thấy mình nực cười vô cùng, vì cô, Lão Viên mất đi người vợ anh ta yêu thương nhất và đứa con sắp chào đời.

“Trong lòng cô thấy cần rút phải không?”

Một giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút tình cảm vang lên phá vỡ sự yên tĩnh, kéo Vũ Nhiên ra khỏi suy nghĩ miên man về nhiều năm trước. Cô đi qua, ngồi xuống ghế sofa của Lão Viên. Qua ánh mặt trời hơi le lói sáng, cô nhìn thấy biểu cảm suy sụp, bất lực trên khuôn mặt anh ta, tim như bị bóp nghẹt.

Cô nhìn bàn tay đã trở nên trắng bệch của mình, gật đầu nói: “Đúng, tôi áy náy. Vì sao tôi lại đi tham gia buổi liên hoan không có chút ý nghĩa kia? Vì sao tôi lại xuất hiện trước mặt anh? Vì sao tôi lại gặp anh? Vì sao tôi lại gặp Tâm Ý?”

Cô trả lời giống như đang tự hỏi mình. Lão Viên mở hộp giữ ấm, lấy thức ăn trong hộp ra, rồi cầm lấy một đôi đũa, gắp thức ăn cho vào miệng. Không ai đoán ra được suy nghĩ của anh ta. Anh ta càng tỏ ra bình thường càng khiến cho người khác lo lắng.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Thực tế là chúng ta đã gặp nhau, Tâm Ý đã chết. Không phải sao?” Lúc ăn được một nửa, anh ta đột nhiên ngừng đầu lên nhìn Vũ Nhiên, nở nụ cười chua xót. Ánh mắt anh ta tựa như một lưỡi dao sắc muốn xé Vũ Nhiên ra thành từng mảnh. Thấy cô im lặng không nói gì, anh ta bỗng cảm thấy tức giận, đập mạnh đôi đũa lên bàn, hai mắt nhìn Vũ Nhiên: “Cô vì sao phải áy náy? Người nên áy náy phải là tôi? Có có tư cách gì mà áy náy?”

“Sự việc đã xảy ra rồi, chúng ta cũng không thể mãi ở trong này bối hận. Cho dù hối hận cũng nên bắt được hung thủ xong rồi nói, được không?” Vũ Nhiên đứng lên, lớn tiếng ngăn lại cảm xúc đang dần trở nên kích động của anh ta. Cô quan sát Lão Viên, từ khi sự việc xảy ra cô chưa từng khóc nhưng giờ đây trong mắt lại đầy nước mắt. Cả người mềm nhũn, hai chân khuỵu xuống ngồi xồm trên mặt đất, hai tay đặt trên mặt đất nôi lên gần xanh.

Người đàn ông đối diện đã muốn lần sâu vào trong sự tự trách, anh ta nhìn nhìn lâu như vậy không tìm được nơi xả. Hôm nay, Vũ Nhiên không cần thận chạm vào dây thần kinh đang bị kéo căng của anh ta. Dường như anh ta nghe thấy tiếng dấy

thần kinh căng thẳng của mình đứt thành từng đoạn nhỏ, trong lòng như có dòng nước cuộn cuộn tiến về phía mình.

Anh ta như một con thú dữ bị chọc giận, vứt tất cả đồ vật mà mình cầm được xuống sàn. Tiếng đồ vật vỡ nát trong không gian tĩnh lặng càng trở nên chói tai. Vưu Nhiên nhắm chặt mắt lại, tìm đập mạnh lên hời. Cô biết, cô không thể ngăn cản, mà cũng không ngăn cản nổi. Biện pháp tốt nhất là để cho anh ta từ từ bình tĩnh lại. Hôn nữa, việc cô cần làm bây giờ là cố gắng giữ được bình tĩnh.

“Hung thủ ư?” Anh ta lăm bắm một mình, khi nói đến hung thủ liền dừng động tác lại, nhìn Vưu Nhiên đang ngồi xổm trên mặt đất, sau đó bước nhanh về phía cô, siết chặt vai cô, gào lên: “Hung thủ? Có nói với tôi hung thủ sao? Bắt được hần thì sao? Bắt được hần có thể trả lại vợ con cho tôi sao?”

“Chẳng lẽ chỉ vì không thể trả lại vợ con cho anh nên anh buông tha không bắt hung thủ ư? Chẳng lẽ... Ồo Viên!” Vưu Nhiên mới nói được một nửa đột nhiên thấy anh ta cầm lấy mảnh thủy tinh trên mặt đất rạch một đường vừa dài vừa sâu vào tay mình, mặt cô biến sắc, vội vàng lao đến cướp lấy mảnh thủy tinh trên tay hắn, rồi chạy đến lấy khăn tay trên bàn ghì chặt lấy miệng vết thương. Hai chân cô dè chặt tay Ồo Viên, nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Ôn Hành Viễn.

Điện thoại vừa có tín hiệu, Ồo Viên liền xoay người gạt Vưu Nhiên ra mặt đất, điện thoại trong tay văng ra xa. Hai mắt anh ta bây giờ đỏ hỏn, nhìn không tiêu cự.

“Nguyễn Hạo!” Cô gọi lớn tên anh ta, thấy vết thương trên tay anh ta không ngừng chảy máu nhưng bị ghì chặt trên mặt đất cô cũng không biết phải làm thế nào.

Lúc này Đồng Mặc đứng lúc nhìn thấy điện thoại của Ôn Hành Viễn vang lên, người gọi đến là đội phó, nhưng chuông chỉ kêu một lần rồi ngắt. Cô nghi ngờ cầm điện thoại, đi nhanh vào trong phòng bếp: “Chú Ôn, đội phó gọi điện thoại đến nhưng chuông chỉ reo một tiếng rồi ngắt. Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Ôn Hành Viễn đang uống nước, thoáng nhìn qua điện thoại, rồi kéo Đồng Mặc đi ra ngoài cửa vội vàng chạy đến nhà Phương Di Nam. Vừa bước nào cửa, anh đã thấy trên mặt đất ngổn ngang đầy mảnh thủy tinh và đồ đạc.

Lúc nhìn thấy Vưu Nhiên đang bị Ồo Viên ghì chặt trên mặt đất, anh liền lao đến kéo anh ta dè xuống đất. Đồng Mặc lập tức chạy đến đỡ Vưu Nhiên dậy, Vưu Nhiên vội vàng túm lấy tay Đồng Mặc dặn dò: “Nhanh đưa anh ấy đến bệnh viện, tay anh ấy...” Ôn Hành Viễn nằng Ồo Viên đang suy sụp đi về phía ga-ra. Đồng Mặc chưa kịp xem vết thương cho Vưu Nhiên đã thấy cô ấy đứng dậy vội vàng chạy theo phía sau Ôn Hành Viễn.

Ở trên xe Ồo Viên bình tĩnh hơn nhiều, không còn kích động như lúc trước, tựa đầu vào cửa kính xe không nói câu nào, nhìn chằm chằm vào hai tay mình. Ôn Hành Viễn thấy vậy bất giác nhấn mạnh chân ga, nhanh chóng chạy đến bệnh viện gần đây nhất.

Đến cửa bệnh viện, Đồng Mặc đột nhiên nhìn thấy Vưu Nhiên làm rơi điện thoại, cô vội vàng chạy đến nhặt lên: “Đội phó, điện thoại của cô...”

Cô cúi đầu nhìn thấy điện thoại đang rung lên.

Người gọi điện là Ô Hằng.

Em thích anh ta đến vậy sao?

Ô Hằng nhìn Vưu Nhiên dựa đầu vào vai mình nặng nề ngủ, trong lòng lặng lẽ hỏi. Một cảm xúc không tên bủa vây lấy anh, khó chịu đến mức anh sắp không thể thở nổi. Anh cúi sát mặt xuống, nhìn gần khuôn mặt kiên nghị của cô, muốn ôm cô vào lòng. Một người như cô, rồi cuộc trong lòng dề nên bao nhiêu thứ?

Vưu Nhiên một lần lại một lần khiến anh đau lòng, làm cho anh một lần rồi một lần không thể không nhìn lại tình cảm của mình dành cho cô. Hình như là càng ngày càng sâu.

Lúc anh nghe thấy Đồng Mặc nói Vưu Nhiên ở trong bệnh viện, anh lập tức dập điện thoại, lái xe bất chấp vượt đèn đỏ chạy tới. Nhìn thấy cô quan tâm một người đàn ông khác, báo anh không khó chịu là nói dối. Nhưng điều thật sự khiến anh đau lòng đến không thở nổi là nhìn thấy cô tự mình chịu đựng vết thương.

Nếu có thể, anh xin ông trời hãy để cô quay đầu lại nhìn anh, cho anh dũng khí để có thể bày tỏ tình cảm của mình dành cho cô ấy.

Trong khi Ô Hằng còn đang chìm trong dòng suy nghĩ thì Vưu Nhiên đột nhiên tỉnh dậy. Cô hình như gấp ác mộng khiến cho sợ hãi nên tỉnh, ngẩng đầu dậy hỏi: “Nguyễn Hạo đâu?”

Ô Hằng hơi ngạc nhiên: “Em tỉnh rồi. Đội trưởng Viễn đã không sao rồi, đang ở trong phòng bệnh.” Anh mới nói đến đây đã thấy Vưu Nhiên đứng bật dậy, anh nhanh tay túm lấy cánh tay cô: “Anh ấy đã ngủ rồi, em không cần lo lắng.” Vưu Nhiên thờ dãi một hồi, sau đó đưa mắt nhìn tay anh.

Ô Hằng gạt mình, cẩn thận buông tay cô ấy ra.

Khi vừa đi được mấy bước, Ô Hằng đột nhiên gọi cô lại: “Vưu Nhiên!”

Anh không gọi phó đội mà gọi tên đầy đủ của cô, Vưu Nhiên hơi ngạc nhiên, dừng chân nhưng không quay đầu lại. Ô Hằng cắn răng, đi đến trước mặt cô, do dự một lát rồi nói: “Có thể hay không... xin em quay đầu lại nhìn anh?”

Những lời này, anh đã giấu trong lòng từ rất lâu, cho đến bây giờ mới dám nói. Có kìm nén dòng cảm xúc đang dâng lên, anh nhìn thẳng Vưu Nhiên: “Nếu không hãy để anh chia sẻ cùng em...”

“Ô Hằng.” Vưu Nhiên đột nhiên cắt ngang lời anh. Trái tim vừa được hần cố gắng dề lại, đột nhiên bị gọi tên lại nhảy lên cổ họng. Hai mắt anh chờ mong nhìn Vưu Nhiên.

“Vừa rồi bác sĩ có dặn gì không? Cánh tay của Nguyễn Hạo thế nào rồi? Tôi quên quên sao anh không gọi tôi dậy?” Cô hỏi liên tục mấy vấn đề, Ô Hằng sửng sốt đứng tại chỗ không kịp lấy lại tinh thần. Mãi cho đến khi bóng dáng cô biến mất sau cửa phòng bệnh, hần mới cúi đầu xuống, chán nản.

Cái này coi như, anh ta tỏ tình thất bại?

*Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: **Cuộc sống vợ chồng**.*

Ôn Hành Viễn: Còn cần mua cái gì không?

Đồng Mặc: Hình như là... (lấy một tờ danh sách đã liệt kê trước khi ra khỏi nhà từ trong túi ra) còn thiếu một cái gối đầu, bàn chải đánh răng của anh và của em vệ sinh...

Ôn Hành Viễn: Mấy thứ này thường ở trên tầng ba. Em đi tính tiền trước đi, anh đi lên lấy (nói xong vội vàng bỏ chạy).

Đồng Mặc: Anh biết em thiếu cái gì sao?

Vài phút sau.

Đồng Mặc: Vừa lúc đến lượt chúng ta thanh toán.

Ôn Hành Viễn: Em xem có phải cái này không?

Đồng Mặc: Anh lấy nhiều như vậy làm gì?

Ôn Hành Viễn: Không phải em thiếu cái này sao? Anh biết em thường dùng loại siêu mỏng, nên anh chỉ lấy loại siêu mỏng.

Đồng Mặc:... (Cô không phải thiếu đồ bảo hộ, cái cô thiếu là*#%&*)

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: *An Nhiên*

Biên tập: *Iris*

Ôn Hành Viễn nhìn Đồng Mặc đang đắm chiều bên cạnh mình, nghĩ ngợi một chút rồi an ủi cô: “Em không cần lo lắng, Ô Hàng đã đến bệnh viện rồi, chuyện của Vũu Nhiên cậu ta sẽ có cách lo liệu. Vết thương của Lão Viên cũng đã được băng bó, giờ điều cậu ấy cần là thời gian...”

“Vâng!” Không đợi anh nói xong, Đồng Mặc đã trả lời. Dù bây giờ có buồn bao nhiêu thì bọn họ vẫn phải vui vẻ mà đón nhận tất cả những chuyện này. Bởi vì, dù là hiện tại hay tương lai, công việc của cô nhất định sẽ phải thường xuyên đối mặt với sinh lý từ biệt, thường xuyên trải qua vui – buồn – tan – hợp, con người rồi sẽ có lúc mất đi. Việc cô cần làm bây giờ là làm sao biến chuyện này thành một thói quen tự nhiên, giống như chú Ôn và bà.

Bọn họ sắp xếp ổn thỏa chuyện ở bệnh viện cho Lão Viên xong, rồi giao Vũu Nhiên cho Ô Hàng, Ôn Hành Viễn hơi lo lắng cho Đồng Nghiễn nên cùng cô về nhà trước. Khi hai người vào đến nhà, nhìn thấy Đồng Nghiễn nằm ngủ trên sofa. Đồng Mặc nhẹ nhàng đi đến gần, lay ông dậy: “Cha, dậy đi! Con đưa cha lên phòng, ở đây lạnh lắm.”

Đồng Mặc vừa nói vừa nâng cánh tay của bà mình dậy. Ông mở mắt sau đó tỉnh hẳn, thấy Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn đã về, vội vàng hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”

“Không còn chuyện gì rồi ạ. Thấy à, thấy đi lên phòng ngủ trước đi, con với Đồng Mặc dọn dẹp dưới này một chút.” Anh mỉm cười trấn an Đồng Nghiễn, ông gật đầu, để cho Đồng Mặc dìu mình lên phòng.

Khi Đồng Mặc xuống tầng thì bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn còn có thêm một chén cơm và một ít thức ăn, trong lòng cô cảm thấy ấm áp. Ăn hết cơm trong bát, rửa sạch bát đĩa rồi nhanh chóng lao vào phòng tắm. Chờ đến khi cô làm hết mọi việc của mình cũng đã muộn.

Cô rón rén mở cửa phòng chú Ôn, thấy anh đang ngồi chăm chú xem tài liệu trong tay, không để ý cô đã lặng lẽ vào trong phòng. Trong đầu anh lúc này chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải bắt bằng được hung thủ, không thể để hân nhón nhơ mãi được. Nếu đã giết chết hai người, theo kinh nghiệm nhiều năm của anh, chắc chắn hung thủ sẽ tiến hành vụ thứ ba. Căn cứ vào khoảng thời gian trước, dù đã cử nhiều người theo dõi ở các khu dân cư nhưng không thấy dấu vết nào của hung thủ. Điều này chứng minh, hung thủ đã phát hiện ra hành động của cảnh sát, chờ đến khi sự việc lắng xuống, hân sẽ lại tiếp tục.

Đồng Mặc nhẹ nhàng leo lên giường, đắp chăn cẩn thận, song nhắm mắt lại một lúc lâu vẫn không ngủ được. Cô chăm chú quan sát bóng lưng của anh, trong không gian yên tĩnh cô thể nghe thấy tiếng lật sách và tiếng hít thở rất nhỏ của anh. Và có giắt mình phát hiện bản thân thấy rất an tâm. Có lẽ là do có anh ở bên nên cô mới thấy vô cùng an toàn, đầu cô bắt cứ việc gì xảy ra, lòng ngực kia mỗi mải là nơi để cô dựa vào.

Đồng Mặc cứ nhìn như vậy, không biết suy nghĩ của mình bay đến tận nơi nào, mãi đến khi trên tường có âm thanh vang lên cô mới giật mình tỉnh lại. Ôn Hành Viễn và Đồng Mặc không hẹn mà cùng nhìn về nơi phát ra âm thanh, phát hiện đã là mười hai giờ đêm. Ôn Hành Viễn nhìn đồng hồ rồi lại tiếp tục vào đầu vào việc mình đang làm. Mà Đồng Mặc nhìn thấy động tác không ngừng lật giấy của anh, khẽ thở dài, hất chăn ra leo xuống giường đến cạnh anh.

Nghe thấy bên cạnh có tiếng động Ôn Hành Viễn mới ngẩng đầu lên, thấy là Đồng Mặc anh mỉm cười kéo tay cô hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

“Chú Ôn.” Đồng Mặc nhìn tập tài liệu dày ghi lại các vụ án: “Chú đừng thức khuya quá.” Nói xong cô quay trở lại giường tiếp tục nằm xuống. Anh nhìn cô nằm xuống đáp chần xong mới quay đầu lại. Đột nhiên nhớ ra điều gì, anh liền đứng dậy, đi về phía giường rồi nằm xuống.

Cả người Đồng Mặc không động đậy, theo bản năng nhích người lại gần, nói: “Giường của chú ở đằng kia...a...”

Cô còn chưa nói xong đã bị anh chặn miệng, đầu lưỡi anh nhanh chóng tiến vào trong miệng cô. Sau khi hôn xong, hình như vẫn chưa thỏa mãn buông cô ra, giọng nói khàn đặc: “Anh nghĩ cũng nên đi ngủ rồi...”

Anh vừa dứt lời, Đồng Mặc còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ôm eo, kéo cả người lại gần. Cơ thể anh nóng rực, trong đầu Đồng Mặc hoàn toàn trống rỗng. Nói thật, chuyện này, cô chưa hề chuẩn bị tâm lý, đến quá đột ngột khiến cô không kịp phản ứng, để mặc anh tùy ý hành động.

Miệng anh hôn từ môi cô từ từ đi chuyển xuống cổ, Đồng Mặc vội vàng túm lấy cánh tay anh hít mạnh. Khi miệng anh ngậm lấy vành tai cô, cô nhận không được run rẩy “um” một tiếng. Ôn Hành Viễn đột nhiên dừng lại động tác, xoay người đem Đồng Mặc đặt dưới người mình, đối mặt với lại chăm chú nhìn Đồng Mặc. Anh cố gắng dập tắt ngọn lửa đang bốc cao dần trong người mình, chỉ cần chạm vào da thịt Đồng Mặc, ngọn lửa ấy lại bốc lên.

Mặt Đồng Mặc đỏ ửng, bối rối quay mặt đi. Áo ngủ xộc xệch, Ôn Hành Viễn quan sát cô, mâu thuẫn trong đầu nổi lên như cơn lốc. Anh gập cánh tay đang nâng Đồng Mặc lại, tiến sát gần cô, mũi kề mũi. Tay phải từ từ đi chuyển đến trước ngực Đồng Mặc, muốn cởi nịt y của cô. Anh thở hắt lên, tay phải chậm chạp đưa đi xuống.

Cô cảm thấy trước ngực lạnh lạnh, hai tay siết chặt lấy chân không dám ngừng đầu lên nhìn anh. Anh chú ý tới cô bé dưới thân mình, vẻ mặt hồi hộp, lo lắng và hoảng sợ. Anh bỗng cảm thấy mềm nhũn, dừng động tác lại, nghiêng người qua nằm xuống bên cạnh cô. Hai mắt anh nhìn trần nhà nhưng không hề nhắm lại một nụ cười.

Đồng Mặc bỗng thấy thả lỏng, thở mạnh một hơi. Trái tim đang đập loạn nhịp của cô cuối cùng cũng có thể đập bình thường trở lại.

Anh nghiêng người, đưa tay ôm lấy người Đồng Mặc, dịu dàng nói: “Không cần khẩn trương. Nếu chưa chuẩn bị tốt lần sau chúng ta lại tiếp tục.” Nói xong, anh khẽ cười, vuốt tóc cô, đặt cằm trên đỉnh đầu cô.

Cả người Đồng Mặc cứng ngắc, tùy ý để anh ôm mình, ở trong lòng anh không dám cử động linh tinh. Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, đó là tránh ra khỏi lòng anh. Có ước gì bỗng nhiên xuất hiện một khe nứt để cô chui vào. Nằm ở trong lòng anh, cô cảm nhận được máu trong người toàn bộ dồn lên đầu, xấu hổ đến mức cô không biết phải làm gì...

Chẳng mấy chốc đến ba mươi Tết, vụ án mấy báo thành lập một tổ chuyên án riêng. Bây giờ tất cả thành viên trong tổ chuyên án này chỉ hận không thể giết tên hung thủ, khiến cho hân sống không bằng chết. Bởi vì hân mà mọi người không thể nào có một cái Tết Nguyên Đán ngon lành. Cấp trên ra lệnh mọi người trong tổ chuyên án sau khi ở nhà ăn cơm tất niên phải quay về vị trí của mình để tiếp tục điều tra vụ án. Cho đến giờ vẫn không tìm ra một manh mối nào, khiến cho trong lòng mọi người đều sứt ruột. Điều tra gần một tháng, vụ án hoàn toàn không có tiến triển gì, hung thủ biến mất giống như chưa hề tồn tại. Hiện trường hai vụ án mạng đều không tìm được bất kỳ manh mối có lợi nào. Tất cả chỉ có thể chờ hung thủ chủ động để lộ dấu vết.

Tết âm lịch năm nay đối với Đồng Mặc mà nói có lẽ là cái tết âm lịch đông vui nhất trong hơn hai mươi năm qua. Không chỉ có anh còn có cả đội phó và Lão Viên. Ô Hàng, do nhà xa, bố mẹ lại đi nước ngoài du lịch tận hưởng thể giới hai người nên anh ta cũng ở lại cục cảnh sát. Ôn Hành Viễn thấy vậy liền nói anh ta đến nhà ăn bữa cơm rồi lại trở lại làm việc. Vì thế, tình cảnh thật lạ là có tất cả sáu người.

Đồng Mặc tan làm sớm, vừa về đến nhà liền bắt tay vào bếp nấu nướng, và không hề biết Ô Hàng sẽ đến đây. Ô Hàng vào trong nhà, nhìn thấy Đồng Mặc mặc tạp dề đang bận rộn nấu nướng trong phòng bếp, rất giống như nữ chủ nhân của ngôi nhà, kinh ngạc không thốt nên lời. Anh ta nghĩ mình bị ảo giác, lại vội vàng chạy vào trong phòng bếp, hỏi: “Đồng Mặc, cô cũng đến nhà đội trưởng Ôn đón Tết à?”

Đồng Mặc nhìn thấy Ô Hàng hơi hoảng hốt, cánh tay bung thướt ăn bị run, hơi do dự nhưng rồi cũng gật đầu.

Ô Hàng cảm thấy có gì đó không đúng, thấy ánh mắt né tránh của Đồng Mặc lập tức chắn trước mặt cô hỏi: “Cô và đội trưởng Ôn rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Trước kia cô nghe và người trong đội bàn tán, Đồng Mặc này và đội trưởng Ôn có quan hệ không tầm thường. Đồng Mặc có thể vào trong đội hình sự chắc chắn có sự nhúng tay của Ôn Hành Viễn. Khi đó, anh ta thấy Đồng Mặc cũng là người có năng lực, chỉ cảm thấy những người này ghen ty nên bị ghét mà thôi. Nhưng nhìn tình huống lúc này, anh ta không thể không nghi ngờ. Vốn dĩ Đồng Mặc là người mới của đội hình sự, lại nhận được mọi sự chăm sóc của đội trưởng Ôn đã khiến người ta không khỏi có suy nghĩ khác. Hiện giờ còn công khai xuất hiện trong nhà đội trưởng Ôn, lại còn nấu cơm tối. Nếu không phải người thân, chỉ có thể là người yêu.

Đồng Mặc nhất thời không biết phải trả lời anh ta như thế nào. Đang lúc khó xử thì chuông cửa kêu lên, đoán là đội phó đón Lão Viên từ bệnh viện về, cô liền đổi chủ đề: “Hình như là đội phó đến. Anh ra mở cửa giúp tôi được không? Tôi còn đang...”

Đồng Mặc chưa nói hết câu thì Ô Hàng đã như một con gió, chạy ra mở cửa cho Vũu Nhiên. Vũu Nhiên vừa ngừng đầu, nhìn thấy mặt Ô Hàng thì có vẻ hơi bất ngờ, sau đó cúi người lấy dép lê vừa mua đặt trước chân Lão Viên. Lão Viên vẫn như trước, sắc mặt nặng nề.

Vũu Nhiên cẩn thận chăm sóc anh ta, đến cả quần áo giày dép, sinh hoạt hàng ngày đều tự mình xử lý. Chỉ mới mấy ngày cô đã gây đi rất nhiều, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi đều vào bệnh viện chăm sóc Lão Viên. Cuộc sống của cô chỉ có hai nơi,

cục cảnh sát và bệnh viện.

Anh ta không biết bản thân có thể giúp cô được gì, ngoại trừ trong lòng ủng hộ cô thì không thể làm gì khác. Cho dù anh muốn giúp cô san sẻ nỗi niềm, cũng chỉ phí công.

Ôn Hành Viễn thay quần áo xong rồi xuống tầng, nhìn thấy vẻ mặt đầy tâm sự của Đồng Mặc. Anh lại gần cô, chạm tay vào má cô, đang định hỏi thì Đồng Mặc lùi về phía sau một khoảng rất xa.

Anh hơi ngạc nhiên, không biết đã xảy ra chuyện gì. Đồng Mặc hơi khó xử, không giải thích gì, vội vàng quay người đi rửa rau. Ôn Hành Viễn vốn dĩ định hỏi cho rõ ràng nhưng lại nghe thấy tiếng động, là lão Viên đã đến, đành vội vàng đi qua giúp anh ta ngồi xuống sofa. Từ ngày bị thương ở nhà Phương Di Nam đến nay, anh ta rất ít nói, cho dù ai hỏi cái gì cũng không trả lời. Anh ta cứ như vậy khiến mọi người vô cùng lo lắng, nghĩ cách khuyên anh ta.

Đồng Nghiễn ngồi xuống bên cạnh lão Viên, nói với Ôn Hành Viễn: “Để cho thầy nói chuyện với một mình Tiểu Viên một lát.”

Nói xong Đồng Nghiễn đưa lão Viên đi lên tầng. Ôn Hành Viễn an ủi Vu Nhiên: “Lão Viên dù sao cũng được coi là một nửa học trò của thầy. Để thầy nói chuyện với cậu ấy có lẽ sẽ khiến cậu ấy thả lỏng hơn một chút. Cô đừng lo lắng, bây giờ chăm sóc bản thân mới là quan trọng.”

Anh cũng nhìn ra được cuộc sống của Vu Nhiên gần đây chỉ có hai nỗi, nhìn cô ngày một gầy đi, anh cũng không đành lòng. Dù là lão Viên hay Vu Nhiên đều là bạn lâu năm của anh, anh muốn nhìn thấy hết người này đến người kia đều bị sự việc này mà suy sụp, chán nản. Là một người bạn, anh chỉ có thể cố gắng giúp họ thoát ra khỏi đau khổ mà thôi.

“Đúng vậy, đối phó. Cô đừng quá lo lắng, sức khỏe của mình vẫn quan trọng hơn.” Ô Hằng nói góp một câu. Vu Nhiên nghe thấy tiếng anh liền đứng dậy, đi vào trong bếp. Ô Hằng nhìn bóng lưng cô mà trong lòng chua xót. Anh biết, mấy ngày nay cô đều cố tình trốn tránh anh.

Mà trong lòng Vu Nhiên bây giờ tựa như có hai người đang tranh cãi, lúc nào cũng gây ra chính mình. Cô không phải đứa ngốc, tình cảm của Ô Hằng cô không phải không biết. Song, loại người như cô có tư cách gì nhận tình cảm của anh ấy? Chính bản thân cô còn khinh thường chính mình, vì cái gì phải chờ đợi thứ yêu xa với này? Cô đối với anh như vậy là muốn hiểu ra mà chủ động buông tay. Nhưng cô không ngờ rằng, Ô Hằng ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình sâu đến thế, vượt qua khả năng mà cô có thể giải thích được.

Vu Nhiên đi vào trong bếp muốn giúp Đồng Mặc, Đồng Mặc ngạc nhiên nhìn cô, xoa tay: “Không cần giúp đâu, đã xong hết rồi. Cô ra ngoài ngồi đi.” Nói xong cô liền bụng đồ ăn đặt lên bàn. Vu Nhiên không để ý đến cô, cố chấp muốn giúp dọn thức ăn lên bàn. Đồng Mặc cũng không ngăn cản, cúi đầu ăn vội rồi đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ rồi đi vào trong ngăn tủ.

Thấy thiếu vài cái bát, Đồng Mặc liền đi đến căn phòng bên cạnh phòng bếp, nhướn người mở cửa tủ bát. Do bát để trên tầng cao nhất nên cô không lấy được, bắt đầu đi phải nhờ đến anh. Đúng lúc Ôn Hành Viễn vào trong phòng bếp, giúp cô lấy bát xuống, mỉm cười hỏi cô: “Đủ chưa?”

Đồng Mặc vừa nhận lấy bát vừa gật đầu. Đang chuẩn bị ngoài thì bị anh kéo lại. Nhìn khuôn mặt cô gần trong gang tấc, trái tim vốn dĩ bình tĩnh lập tức bị loạn nhịp. Đồng Mặc sững sờ nhìn anh, lại sợ người khác nhìn thấy, định ngăn anh lại nhưng bị đối mặt áp kìa lập tức áp lên miệng mình.

Chi nhệ nhàng lướt qua nhưng hai người đều biết, Ô Hằng đứng gần đó đã ngăn người.

“Oh my God!” Ô Hằng thật sự khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Mừng năm mới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **An Nhiên**

Biên tập: **Iris**

Đối với chuyện Ôn Hành Viễn hôn Đồng Mặc, Ô Hằng không thể nào tin được. Hai tay anh ta ôm đầu, tự thuyết phục mình do mắt bị quá sáng, xuất hiện ảo giác nên mới nhìn thấy cảnh không nên nhìn như vậy. Đồng Mặc xấu hổ tựa vào tường thở ra làn hơi trắng. Ôn Hành Viễn nhìn bóng dáng Ô Hằng đang chạy đi, lại nhìn về mặt lo lắng của Đồng Mặc, đưa tay vuốt tóc cô hỏi: “Không muốn người khác biết quan hệ của chúng ta à?”

Đồng Mặc nghe thấy anh nói như vậy, cũng không giống với suy nghĩ của mình liên tục lắc đầu: “Không phải không muốn, chỉ là...”

“Nếu không phải không muốn thì chính là đồng ý. Đừng suy nghĩ nữa. Đồng Mặc là vợ của Ôn Hành Viễn, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Anh nhủ thầm, nói rõ ràng cho cô hiểu. Đồng Mặc nhìn đôi mắt kiên định của anh, không nói được câu nào. Nguyên nhân khiến cô lo lắng không phải là không muốn công khai, mà là cô sợ sau khi công khai sẽ bị mọi người chỉ trích. Dù sao trong quá trình trưởng thành, cô luôn luôn cảm thấy tự ti, trong đầu luôn hiện lên suy nghĩ cô không đủ tư cách ở bên cạnh chú Ôn. Thêm vào đó, trước khi vào trong đội cô lựa chọn kết hôn với chú Ôn là vì cô không biết tình hình trong đội, lại càng không biết vị trí của chú Ôn trong mắt người khác như thế nào. Nhưng cô bị điều đến đội của anh, lại còn hàng ngày đều tiếp xúc với anh. Cô sợ mình sẽ ảnh hưởng không tốt đến anh.

“Đã bảo em đừng nghĩ nhiều mà. Nhìn anh này.” Thấy Đồng Mặc vẫn còn do dự, Ôn Hành Viễn ép cô quay mặt lại. Đồng Mặc nhìn ánh mắt anh, trong lòng hơi chột dạ.

Ôn Hành Viễn đột nhiên cúi người, hôn nhẹ lên môi cô, sau đó xoay người đi nhanh ra ngoài, không quay lại nhìn cô. Đồng Mặc sững sờ tại chỗ, vài giây sau cô không tự chủ được mỉm cười.

Còn Ô Hằng, đã sớm chạy ra ngoài phòng khách. Khi nhìn thấy Vưu Nhiên liền quên chuyện lúc này, kéo lấy tay cô, sợ hãi hỏi: “Đội phó, đội trưởng Ôn Và Đồng Mặc đang yêu nhau à?”

Vưu Nhiên nhìn thấy vẻ mặt vô cùng khiếp sợ của anh ta, bình tĩnh hỏi: “Ai bảo anh hai người họ đang yêu nhau?”

“Trời ơi, cô cũng không biết ài?” Ô Hằng thấy Vưu Nhiên hỏi mình như vậy thì nghĩ rằng cô cũng không biết việc này, thế nên mồm năm miệng mười đem việc mình vừa nhìn thấy nói hết cho cô. Bởi vì trong ấn tượng của anh ta, làm cộng sự với Ôn Hành Viễn nhiều năm qua, anh ta chưa từng thấy anh nói chuyện với cô gái nào ngoài chuyện công việc. Vì thế, trực tiếp nhìn thấy anh chủ động hôn người khác, anh ta cảm thấy đây nhất định không phải tác phong của Ôn Hành Viễn. Quan trọng nhất là, người bị hôn lại là Đồng Mặc, người nói tới đội hình sự chưa đến bốn tháng!

Khó trách Vưu Nhiên làm cộng sự nhiều năm của anh cũng không biết, Tổng Ninh làm học trò của anh nhiều năm cũng không biết. Ai mà ngờ được Ôn Hành Viễn lại thích kiểu con gái xinh xắn dễ thương giống Đồng Mặc chứ.

“Chuyện bọn họ là vợ chồng đừng nói ra ngoài!” Vưu Nhiên nhìn thấy vẻ mặt sợ chết khiếp của anh ta liền dặn dò một câu. Ai biết, một câu này lại tựa bom nổ ngay trước mặt Ô Hằng. Anh ta nghĩ chuyện hai người họ là người yêu đã đủ kinh khủng lắm rồi. Thế mà lại còn là vợ chồng? Vợ chồng đã kết hôn?

“Vợ chồng? Đội trưởng Ôn kết hôn? Với Đồng Mặc?” Anh ta quay qua, nghi ngờ hỏi. Khi nhìn thấy cái gật đầu xác nhận của Vưu Nhiên, anh ta thật sự khiếp sợ. Sững sờ một lúc lâu anh ta mới tỉnh lại, chạy đến trước mặt Ôn Hành Viễn xác nhận lại: “Đội trưởng Ôn, anh kết hôn với Đồng Mặc từ khi nào vậy? Sao không nghe nói gì? Chẳng lẽ Đồng Mặc đến đội hình sự là nhờ anh? Hai người...” Anh ta nói đến đây đột nhiên dừng lại, anh ta nhìn thấy Đồng Mặc ở phía sau đang đi đến, nhìn Đồng Mặc rồi lại tiếp tục nói: “Rất...rất...” Lúc này anh ta thật sự không tìm được một từ nào để hình dung tâm trạng của mình, chỉ cảm thấy thật khó tin. Hai người không có quan hệ gì đột nhiên lại trở thành vợ chồng, hơn nữa, lúc ở đội cũng không thấy hai người có cử chỉ gì giống vợ chồng. Cuối cùng, anh ta đưa ra quyết định này, đây chính là một sự thật khiến người khác sợ hãi.

Ôn Hành Viễn bắt đầu đi đánh kéo anh ta sang một bên: “Đừng nói chuyện này với mọi người trong đội. Cứ để theo tự nhiên, tôi sợ quá đột ngột Đồng Mặc sẽ không tiếp nhận được.”

Ô Hằng gật gù đầu. Nghĩ lại một mình anh ta biết đã có vẻ mặt này. Nếu toàn bộ đội hình sự mà biết, không biết còn loạn đến mức nào.

Sau khi biết quan hệ của Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn, đến cả lúc ăn cơm anh ta vẫn nhìn hai người thêm vài lần. Mãi đến khi Vưu Nhiên không chịu được nữa, liền gõ lên mặt bàn trước mặt anh ta: “Còn nhìn nữa thì hai người họ cũng nở hoa mắt!” Ô Hằng xấu hổ cúi đầu ăn cơm, sau đó cười ngốc vài tiếng: “Tôi chỉ tò mò thôi. Chuyện này làm tôi quá ngạc nhiên.” Thực ra, nhìn từ một góc độ khác, Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn có quan hệ xác định, nhưng về phương diện khác lại khiến Ô Hằng càng có thêm dũng khí. Nếu ngay cả Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn cũng có thể ở bên nhau, vậy thì có lý do gì anh ta lại không dũng cảm với Vưu Nhiên một lần?

Tuy anh ta nhỏ hơn Vưu Nhiên, nhưng bốn tuổi có làm sao đâu? Không phải Đồng Mặc nhỏ hơn Ôn Hành Viễn mười một tuổi ư? Anh chỉ cần bước thêm vài bước, cho dù kết quả không được như anh mong muốn, nhưng chỉ cần không thẹn với chính mình là được.

Vưu Nhiên ngồi bên cạnh Ô Hằng, nhìn thấy vẻ mặt không tập trung của anh ta, bắt đầu đi lắc đầu. Mãi cho đến khi âm thanh cười ngáy tho của Ô Hằng vang lên, cô đánh kéo anh ta đứng dậy khỏi bàn ăn đi ra sân.

“Chuyện của Ôn Hành Viễn và Đồng Mặc cậu đừng nghĩ nhiều. Hơn nữa, bên phía đội hình sự cậu kín miệng một chút!”

Ô Hằng cười nhẹ: “Đội phó, đây là muốn bịt miệng tôi à? Người ta đều cần có phí bịt miệng vân vân, cô chẳng lẽ không có chút thành ý?” Anh ta trêu trọc.

Cũng không thể trách Ô Hằng, hôm nay biết được một tin tức có giá trị như vậy, tất nhiên phải lợi dụng cho tốt. Hơn nữa, nhiều ngày qua bị vụ án máy bảo khiến cho không khí u ám, dù sao cũng cần phải có ánh sáng mặt trời mới có thể sống, không phải ư?

Vưu Nhiên nao nao, tên nhóc này dám trêu trọc cô?

“Bịt miệng? Vậy không phải giết người giết quái càng tốt hơn sao?” Vưu Nhiên buông hai tay xuôi theo người, liếc anh ta rồi quay người rời đi. Ô Hằng bật người trước mặt cô, vẻ mặt nghĩ ngợi, gật đầu nói: “Như thế mới hợp với phong cách của cô. Vậy giết tôi đi!”

Nói xong vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm Vưu Nhiên.

Vưu Nhiên cảm thấy tim đập mạnh. Ánh mắt anh ta giống như một lưỡi dao vô hình đâm thẳng vào trái tim kiên cường của cô. Cô nắm chặt lòng bàn tay, bỏ lại một câu: “Đồ thần kinh.”

Nhìn thấy Vưu Nhiên muốn đi vào trong nhà, suy nghĩ trong đầu Ô Hằng càng nhanh hơn. Anh hai ba bước đã chạy đến trước mặt, giữ chặt tay Vưu Nhiên kéo ra phía ngoài sân, vừa đi vừa nói: “Tôi đúng là bị thần kinh nhưng bệnh của cô cũng không nhẹ. Cho nên...” Anh ta kéo cô xuống dưới tán cây ở trong sân, ánh sáng trước mặt hai người tối lại rất nhiều: “Cô có thể đứng trốn tránh tôi được không? Tôi thích cô, không phải để cô, tôi thích cô là chuyện của tôi, cô không cần phải miễn cưỡng mình. Nhưng mà, Vưu Nhiên... tôi chỉ muốn giống như trước đây là tốt rồi.” Anh ta có thể chịu được Vưu Nhiên cao ngạo nhưng không thể chấp nhận cô có ý trốn tránh anh ta.

“Được, vậy giống như trước đây.”

Vưu Nhiên dứt khoát nói một câu. Nếu anh ta đã nói vậy cô cũng không lại trốn tránh nữa. Cô sợ, mình sẽ làm tổn thương anh ta.

Ô Hằng bị câu này của Vưu Nhiên không nói được câu nào, há miệng thờ đốc, song cuối cùng vẫn kết thúc trong im lặng. Nhìn bóng dáng cô càng ngày càng đi xa, khóe miệng anh ta giật giật. Tuy anh ta cũng không muốn giống như trước nhưng so với hiện tại vẫn tốt hơn nhiều. Nếu như anh ta đã lựa chọn Vưu Nhiên, anh ta sẽ cố gắng đến khi nào mình không thể làm gì được nữa mới thôi. Nhưng hiện tại, cô rõ ràng đã từ chối anh ta, mà anh ta vẫn không thể làm mất đi tình cảm với cô trong lòng anh ta. Anh ta vẫn muốn tiếp tục kéo dài tình cảm này.

Đồng Mặc không biết Đồng Nghiễn và Lão Viên nói những gì nhưng từ trong phòng đi ra ánh mắt của Lão Viên không còn nặng nề như trước, tâm trạng cũng tốt hơn. Tuy anh ta vẫn không nói chuyện nhưng tình trạng tốt hơn trước rất nhiều. Đây là điều mọi người đều nhìn ra được.

Ôn Hành Viễn ánh mắt cảm kích nhìn Đồng Nghiễn, vươn tay cầm bát cơm Đồng Mặc xới cho Lão Viên đặt xuống trước mặt anh ta, lại gấp thức ăn mà anh ta thích vào trong bát, nói: “Mẹ cậu đã có anh trai cậu chăm sóc, cậu cứ yên tâm ở nhà mình đón năm mới. Chuyện đã qua cứ cho vào quá khứ, đối xử tốt với chính mình mới là điều quan trọng nhất. Dù Tâm Ý không còn nữa, cậu cũng còn rất nhiều trách nhiệm chưa hoàn thành trên đời cần gánh vác.”

Lão Viên đón lấy đôi đũa anh đưa cho, gấp thêm đôi ăn cho mình. Vưu Nhiên vào vào, thấy tâm trạng Lão Viên dần tốt lên, trong lòng dần thả lỏng. Bước chân vào trong phòng cô đột nhiên dừng lại, rút nửa bước chân vừa đặt lại, đứng ở ngoài cửa.

Cô nghĩ, người Lão Viên không muốn nhìn thấy nhất có lẽ là chính mình.

Ô Hằng đứng ở dưới tán cây, nhìn Vưu Nhiên đang do dự đứng ở ngoài cửa, đoán cô lẽ Lão Viên đã đi ra ngoài. Anh ta hít sâu một hơi, ngồi xuống ghế đá dưới gốc cây ở gần đó nhìn Vưu Nhiên đang trầm tư.

Ô Hằng đứng dậy, giúp Vưu Nhiên xới thêm một bát cơm rồi đi đến chỗ cô ấy rời đưa cho. Vưu Nhiên quay đầu nhìn nhưng vẫn không có ý định nhận lấy. Ô Hằng bắt đầu đi đánh nhét bát cơm vào trong tay Vưu Nhiên: “Cứ xem như là cấp dưới nịnh bợ cấp trên đi. Buổi tối còn phải làm việc, cô cũng không phải làm bằng sắt.”

Anh ta nói xong liền quay người đi vào nhà. Vưu Nhiên nhìn chằm chằm bát cơm kia, nghĩ ngợi rất lâu.

Sau khi ăn cơm xong, Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn trở lại cục cảnh sát làm việc, Vưu Nhiên và Ô Hằng cũng đang đến, còn Lão Viên ở lại cùng Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn đón năm mới.

Khi họ đến cục cảnh sát thì đã có vài người đến. Mọi người gặp nhau câu đầu tiên không hẹn mà cùng nói câu chúc một cách đau khổ: “Năm mới vui vẻ, năm mới vui vẻ.”

Tổng Ninh đang ở trong phòng pha trà, thấy thấy âm thanh bên ngoài, đoán là Ôn Hành Viễn đến nên vội vàng buông chén trà trong tay xuống. Lấy quả năm mới đã chuẩn bị từ trước ra, đi ra ngoài, mang quả đưa cho bọn họ.

“Đồng Mặc, năm mới vui vẻ.”

“Thầy, đây là quả năm mới em đặc biệt chuẩn bị cho thầy. Ha ha...”

Khi Tổng Ninh đưa quả cho Ôn Hành Viễn, có vài người bắt mắt: “Tổng Ninh, vì sao quả của chúng tôi vừa rồi, vừa bọc không cẩn thận vậy? Mà quả của đội trưởng Ôn vừa to lại vừa đẹp.”

Nghe người kia nói vậy, Đồng Mặc cũng chú ý đến điểm đặc biệt này của món quà.

Ôn Hành Viễn nhìn món quà, mỉm cười không để trong lòng. Thế nhưng, Ô Hằng đứng ở một bên lại quan sát Đồng Mặc.

Tổng Ninh cười trêu chọc: “Ai bảo anh ấy là đội trưởng chứ. Có bán lính cậu cũng làm thầy của tôi đi!” Cô ấy cười tươi nhìn người kia một cái, sau đó kéo Ôn Hành Viễn vào trong phòng, lấy từ trong túi ra một hộp giữ ấm. Ôn Hành Viễn mỉm cười, không nhìn cũng đoán được bên trong có cái gì.

Mỗi lần đến năm mới, cô ấy đều mang sủi cào tự mình gói đến cho anh nghĩ thư, và năm nay cũng không ngoại lệ.

“Bận như vậy còn có thời gian làm sủi cào à?” Ôn Hành Viễn đi qua mở hộp giữ ấm ra hỏi. Tổng Ninh lấy một đôi đũa, đưa cho anh và giải thích: “Cũng không gói nhiều lắm.” Sủi cào là có ta gói riêng cho anh. Hàng năm thấy anh ăn sủi cào do mình làm, Tổng Ninh thấy rất vui vẻ.

Tình cảm của cô, Ôn Hành Viễn luôn cho là chỉ đơn giản là tình cảm giữa thầy và trò mà thôi. Anh chưa bao giờ nghĩ Tổng Ninh có tình cảm nào khác với mình. Mãi cho đến hôm nay, một suy nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu anh. Ngộ nhớ...

“Mùi vị thế nào?” Tổng Ninh nhìn anh ta gấp miếng đầu tiên cho vào miệng vội vàng hỏi. Ôn Hành Viễn nhai nhai sau đó mỉm cười gật đầu: “Có thể mở cửa hàng ăn được rồi!”

“Thật không?” Tổng Ninh vui vẻ hỏi lại, sung sướng chạy ra khỏi phòng. Ôn Hành Viễn nhai sủi cào, trong lòng cảm thấy có chút không đúng. Bỗng nhìn thấy Đồng Mặc đi qua cửa, anh gọi cô lại: “Đồng Mặc, lại đây.”

Đồng Mặc quay đầu, thấy anh đang vẫy vẫy tay, liền đi vào trong phòng. Ôn Hành Viễn đi đến cửa, nắm lấy cổ tay cô kéo vào trong phòng, tiện tay khép hờ cửa lại, kéo cô đến phía sau cửa.

“Làm sao vậy?” Đồng Mặc nghĩ ngờ hỏi.

Ôn Hành Viễn nhìn cô chăm chú, miệng mấp máy nhưng không biết phải nói thế nào. Dừng một lúc, anh đột nhiên vươn tay ôm Đồng Mặc im lặng vài giây, sau đó lập tức buông cô ra.

Đồng Mặc bất ngờ, không biết vì sao đột nhiên anh lại ôm mình, mỗi lần đều bất ngờ không nói tiếng nào, làm cho cô không kịp phản ứng.

Ôn Hành Viễn nén cười: “Năm mới vui về!”

Thật ra, anh chỉ muốn ôm cô nhưng mà nói không nên lời mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **An Nhiên**

Biên tập: **Iris**

Khoảnh khắc kim đồng hồ chỉ điểm mười giờ đêm cũng là thời khắc tiếng pháo hoa vang lên. Mọi người đều có thể nghe thấy tiếng pháo hoa từ bên ngoài cửa sổ, sáng rực cả một góc trời. Có một vài đồng nghiệp nhìn không khí năm mới ở bên ngoài lại nghĩ đến tình cảnh bi thảm của mình, thời dài, nói “Đây là tạo cái nghiệp gì chứ. Một năm có 365 ngày thì đa số thời gian ở cục cảnh sát. Ngay cả Tết mỗi năm mới có một lần, vẫn phải ở lại cục! Đứng để cho ông đây bắt được thằng oắt kia, nếu không ông đây sẽ khiến chịu không nổi!”

“Lão La, đừng phàn nàn nữa. Đội trưởng Ôn và đội phó không phải cũng tăng ca sao, nếu còn tiếp tục than phiền nữa, có khi...”

“Đó là do bọn họ không có con cái, chưa lấy vợ/chồng, đương nhiên không thể hiểu được tâm trạng...” Lão La theo bản năng nói ra, mấy người đồng nghiệp xung quanh đều quay đầu lại nhìn anh ta. Nói được một nửa, anh ta bỗng nhiên nhớ ra, lập tức im bặt. Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu được, đội trưởng Ôn cho tới nay vẫn chỉ có một mình, người thân duy nhất cũng chính là thầy của anh, đội trưởng tiền nhiệm Đồng Nghiễn của đội cảnh sát. Còn đội phó, trải qua vụ án mạng của Vu Chi Nguyên, mọi người đều biết rõ hoàn cảnh của cô ấy, hiện giờ cũng chỉ có một mình.

“Ai bảo cậu lảm chuyện!” Một đồng nghiệp đứng bên cạnh Lão La đập một cái vào tay anh ta, bây giờ Lão La mới phát hiện ra Ô Hằng đứng gần đó đang lườm mình, ánh mắt sắc bén giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình. Lão La lập tức cúi mặt xuống.

Trong khi đó, Ôn Hành Viễn đang ngồi ở chỗ của mình xem lại bản ghi chép các vụ án một cách tỉ mỉ. Còn Vu Nhiên đang sắp xếp lại, chia ra những vụ án tương tự nhau. Cô chỉ nghĩ muốn phân chia các vụ án thành từng loại xem có thể từ đó tìm chút manh mối nào không.

Phương Dĩ Nam gọi điện thoại tới, Ôn Hành Viễn liếc nhìn điện thoại, sau đó nhìn đồng hồ. Bây giờ mới là rạng sáng, không biết đã có chuyện gì.

Phương Dĩ Nam cầu may, ngay khi có người nghe máy, anh ta lập tức nói: “Lão Ôn, hung thủ lại xuất hiện rồi!”

Phương Dĩ Nam rất không thích những ngày Tết cận cả nhà đoàn tụ như Tết âm lịch này. Đối với anh ta mà nói, ít nhất tình huống hiện tại hẳn rất không thích. Bởi vì như vậy có nghĩa là, anh ta sẽ phải đối mặt với một bà già nghiêm túc đến kinh sợ, một ông già không đáng tin và phải chịu trách nhiệm chăm sóc một đứa nóc tính quái.

Cho nên, nếu được lựa chọn, anh ta tình nguyện ở lại cục công tác một đêm, ít nhất sẽ không có người cứ hai ba câu thì có hơn phần nữa là giục kết hôn, cũng sẽ không có người một ngày hai mươi tư giờ đều giống như một con koala treo trên người mình.

“Cậu!”

Xe của anh vừa tiến vào trong cổng, cô bé ngồi trên sofa lập tức nhận ra, nhanh chóng từ trên ghế sofa nhảy xuống, vội vàng chạy ra đứng một bên ở ngoài sân, vừa vẫy hai tay vừa hét lớn: “Cậu! Cậu!”

Anh ta nhìn thấy cô bé đứng ôm một bên cột nhà cuối ngõ gạch, lập tức cảm thấy da đầu run lên, cuối cùng đành phải chấp nhận số phận, tắt máy xe cầm áo khoác rồi mở cửa xe đi xuống. Mới đi được vài bước, cô bé đã lao đến, anh ngồi xổm xuống ôm cô bé vào lòng. Khóe miệng cong lên, trong lòng anh lại âm thầm kêu than, hai ngày này chắc chắn bị con bé này dày vò chết mất.

“Năm, anh trai con đâu?”

Cô bé gọi là “Năm” kia vừa nghe thấy câu đầu tiên cậu nói là hỏi anh trai, khuôn mặt hạnh phúc lúc này lập tức xị xuống, lên nhìn anh ta. Giọng nói trẻ con mang theo vẻ khó chịu, lẩm bẩm nói: “Sao cậu lại hỏi anh trai đầu tiên, có phải là cậu cảm thấy anh trai tốt hơn con không?”

Tổ tông của tôi ời, lại tới nữa rồi!

Đối với đứa cháu gái ngoại nghịch ngợm lại mẫn cảm này, anh thật sự không có biện pháp.

“Đâu có, chẳng lẽ Năm không nhớ cậu sao?” Anh cười cười, quệt mũi cô bé. Năm bị quệt ngứa dừng sức cọ cọ vào sau lưng anh. Điều này làm cho Phương Dĩ Nam không thể không tăng thêm sức, dè phòng cô bé có thể ngã xuống. Năm vừa cọ cọ vừa cười nói: “Năm rất nhớ cậu, cũng nhớ cả chú Ôn, con rất lâu chưa gặp chú Ôn rồi. Cậu, chú Ôn có về cùng cậu không?”

Vừa nghe Năm nói vậy Phương Dĩ Nam không nhìn được bật cười. Có lẽ này giống như trứng độc của Ôn Hành Viễn. Lần trước, anh có đưa cô bé đến nhà Ôn Hành Viễn vài lần, cô bé liên tục mình nhớ đường, thường xuyên nhắc anh ta không chú ý chạy đến gõ cửa nhà họ Ôn. Đôi khi vào ban ngày, Ôn Hành Viễn không có nhà, cô bé liền ngồi ở ngoài cổng nhà anh, khẳng khái bảo đội anh về, anh khuyên thế nào cũng không được.

Nghĩ vậy cũng rất lâu rồi Năm chưa gặp Ôn Hành Viễn, từ khi cô bé bị mẹ đón về, cũng đã nửa năm chưa gặp.

“Năm thích cậu hơn hay thích chú Ôn hơn?” Đi đến cửa nhà, anh thả cô bé xuống, vừa thay giày vừa hỏi. Cô bé nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, đi theo sau lưng Phương Dĩ Nam vào trong phòng khách, sau đó mới chạy đến đứng trước ghế dựa lấy ống quần anh, về mặt rồi rầu: “Năm không biết chọn ai, bởi vì năm thích cậu cũng thích chú Ôn.”

Cô bé này!

Phương Dĩ Nam đưa tay捏捏 khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé. Vừa mới ngẩng đầu lên, anh lập tức nhìn thấy bà già nhà mình mặt xanh mét đứng ở bên cạnh mình từ lúc nào. Anh không nói gì đem áo khoác đưa cho bà: “Mẹ, bước đi dù thế nào cũng phát ra tiếng chứ. Bà con đâu?”

“Bà mấy thì còn có thể làm gì?” Bà nhận lấy áo khoác của anh, dùng ánh mắt ý bảo anh nhìn ông già nhà mình đang vui vẻ xem TV, đến cả con về cũng vẫn chưa nhận ra. Sau đó, bà bảo Năm: “Năm, con đi gọi anh con xuống đây.”

Về mặt bà nghiêm túc, Năm vừa nhìn thấy bà lập tức từ nền ngoan ngoãn, nghe thấy bà ngoại dặn dò, lập tức chạy lên lầu, gọi anh trai thỉnh thoảng khiến bé tức giận xuống nhà. Bé bịch bịch chạy đến trước cửa, chuẩn bị mở cửa đi vào chợt nghe thấy tiếng anh trai bé từ trong phòng vang lên: “Năm hoang, gõ cửa mới được vào.”

Năm nghe thấy vậy liền dừng bước lại, lùi ra phía ngoài cửa, ngoan ngoãn gõ cửa rồi dùng giọng điệu tức giận hỏi: “Anh, em có thể đi vào chưa?”

Lúc này, cậu bé đang ngồi đọc sách mới từ trên ghế xuống, đi ra mở cửa, nhìn chăm chăm bé Nấm thấp hơn mình nửa cái đầu hỏi: “Cậu về rồi sao?”

Nấm vui vẻ gật đầu thật mạnh, lời định nói còn chưa nói ra đã thấy anh trai mình giữ một bên cửa, về mặt kiêu ngạo lách qua người mình đi lên trước. Cô bé bĩu môi, lập tức theo sau anh trai.

Phương Dĩ Nam lúc nhìn thấy cậu bé là khi đang nhai bánh chèo, anh nhìn đáng vẻ ông cụ non kia nhìn không được trêu chọc nói: “Cậu nói này, Bánh Bao...”

“Con tên là Trình Tử Ngôn.” Cậu bé lập tức ngắt lời Phương Dĩ Nam, giọng điệu vô cùng nghiêm túc sửa lại. Phương Dĩ Nam nhún vai, hết cách cười cười: “Được được được, ngài Tử Ngôn, ngài có muốn ăn bánh chèo không?”

Tử Ngôn lúc này mới quay qua dự định nói chuyện với cậu một chút, tuổi còn nhỏ mà tác phong giống như người lớn. Bất kỳ người nào biết cháu ngoại nhà họ Phương không một người nào không khen đứa bé này, liên tục nói là thiên tài, được di truyền gen từ người cậu tài giỏi của mình, rất thông minh.

Tuy nói hai đứa bé này đều khiến anh thấy đau đầu, nhưng từ tận đáy lòng, anh vẫn vô cùng yêu thương hai đứa, từ khi chúng sinh ra anh vẫn coi chúng như con mình mà chăm sóc. Chẳng qua, trong thời gian này chị gái anh bị bệnh phải nằm bệnh viện, nhớ hai đứa nhỏ nên mới đón chúng nó về bên kia. Anh rẽ qua đôi từ sớm, người chị mệnh khổ của anh cũng bệnh tật lên miên, vì vậy hai đứa nhỏ luôn do anh dạy dỗ, nhưng do công việc nên anh cũng không thể luôn ở bên cạnh, đành phải để hai đứa cho ông già và bà già nhà mình chăm sóc.

“Chị dạo này thế nào rồi?”

Anh vừa hỏi, mẹ anh đứng cách đó không xa vừa cầm đứa vừa trả lời: “Còn có thể thế nào! Bệnh ấy cũng không phải trong chốc lát là khỏi được, con cũng nên bớt thời gian đi thăm chị con đi.”

Thật ra, do Tết năm nay thiếu chị gái nên mọi người trong nhà đều thấy không vui vẻ. Anh vừa bóc cam vừa nghĩ, nãy hôm nữa anh nhờ một ai đó trong sở giả làm bạn gái anh đi thăm chị anh một lần.

Nấm từ nhỏ đã thích dính người, đặc biệt là người cậu là anh đây, hận không thể sống trên người anh. Ví dụ như hiện tại, lúc ăn com, cô bé cũng không quên ôm lấy một cánh tay Phương Dĩ Nam, ngoan ngoãn ăn canh bà ngoại bón. Mà ngòi phía bên đối diện, Tử Ngôn nghiêm chỉnh ngồi ăn com, không nói chuyện cũng không làm loạn. Hai anh em này cũng không biết di truyền thế nào, tính cách không hề giống nhau một chút nào.

Lúc ăn com, Nấm ồn ào nói muốn đi xem pháo hoa giống năm ngoái. Phương Dĩ Nam không còn cách nào khác, đành phải ôm lấy cô bé, liên tục dỗ dành nói: “Ăn com xong, cậu đưa con đi xem.”

Từ nhà bọn họ đi lên một đoạn chính là một sườn núi, mà đứng trên sườn núi ngắm pháo hoa chính là địa điểm lý tưởng nhất. Giao thừa năm trước, anh có đưa hai đứa nhỏ đi lên sườn núi xem pháo hoa, năm nay cũng không ngoại lệ. Chờ hai đứa ăn com xong, anh sẽ đưa hai đứa đi xem.

Nấm xoe hai tay ra muốn anh ôm. Phương Dĩ Nam cắn chặt răng đi giày, trong lòng cảm thán, cho dù vì cô bé này cũng phải thường xuyên rèn luyện mới được, nếu không có một ngày sẽ bị cô bé đè bẹp mất. Anh ôm lấy Nấm, vươn tay về phía Tử Ngôn ở phía sau, ai ngờ Tử Ngôn lắc đầu, khoanh tay trước ngực đi lên phía trước. Phương Dĩ Nam ngạc nhiên nhìn bóng dáng bé nhỏ kia, khóe miệng mím cười, đây là đang thị uy với anh đúng không?

“Cậu, vì sao cậu vẫn chưa tìm vợ?” Lúc đi được nửa đường, Nấm ôm cổ Phương Dĩ Nam hỏi. Anh không nói gì chỉ cười cười, làm ra vẻ nghiêm túc nói: “Có phải bà ngoại bảo Nấm hỏi cậu không?”

Tử Ngôn đi phía trước quay đầu lại, nhếch nhếch môi cười nói: “Cậu, không cần hỏi cũng biết là bà ngoại bảo cái Nấm hoang hỏi.”

“Em không phải Nấm hoang.”

Lúc ở cùng cậu, Nấm sẽ không thấy sợ anh trai, theo bản năng cái lời anh trai nói. Cô bé rất thích anh trai, nhưng cô bé không thích anh gọi mình là Nấm hoang. Bởi vì, các bạn ở nhà trẻ đều gọi cô bé là Nấm hoang để trêu chọc cô bé. Cô bé không muốn anh trai đối xử với mình không tốt, nên không thích anh gọi mình cái tên Nấm hoang này.

Giống như anh trai không thích người khác gọi mình là Bánh Bao vậy.

Phương Dĩ Nam thấy hai đứa bé này sắp sửa ầm ĩ với nhau, vội vàng ngăn lại, nói: “Tử Ngôn, đi nhanh lên một chút.”

Tử Ngôn lười biếng liếc nhìn Nấm một cái, sau đó quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước. Mà Nấm ở bên tay Phương Dĩ Nam lăm bằm vài câu, đưa tay túm tóc anh một cái, nếu không thì sợ sợ vai anh.

Chờ đến khi bọn họ đến bên sườn núi, anh định thả Nấm xuống thì đột nhiên con bé kêu lên: “Cậu, giày của con bị rơi rồi.” Nghe thấy vậy, Phương Dĩ Nam lập tức cúi đầu xuống nhìn thoáng qua, rồi vội vàng ôm Nấm lên: “Roi từ lúc nào vậy?”

Tử Ngôn cũng quay lại nhìn: “Hay là quay lại tìm xem?”

Bên ngoài trời lạnh, nhất định phải quay lại tìm, có lẽ nắng là rơi ở trên đường. Vì vậy, anh mang theo hai đứa nhỏ quay trở lại đường cũ, dặn dò Tử Ngôn nói: “Bánh Bao, nhìn kỹ một chút, cậu ôm Nấm nên không tìm cẩn thận được.”

“Cậu!?” Tử Ngôn không vui dừng lại. Phương Dĩ Nam lúc này mới nhớ ra, sợ tóc Tử Ngôn nói: “Được rồi, cậu sai rồi. Ngài Tử Ngôn, phiền con giúp em gái con nhìn kỹ một chút, được không?”

Nghe thấy cậu sửa lại đúng, lúc này Tử Ngôn mới vừa lòng vừa đi vừa tìm giày. Nó tách khỏi Phương Dĩ Nam đi đến bên trái đường tìm kiếm tí mĩ, không bỏ qua bất kỳ vật lạ gì trên đường. Mới đi được mấy bước, bé đột nhiên phát hiện một thân thể nằm bên cạnh thùng rác cách đó không xa.

Bé ngạc nhiên, ai lại nằm trên đường cái ngủ vậy?

Nó bịch bịch chạy đến, vỗ vỗ cánh tay người kia, thấy người nọ không phản ứng. Tử Ngôn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, tay nó lập tức rút lại, cả người nó lên tục lùi từng bước về phía sau, nhìn chăm chăm người nọ một lúc. Nó nhìn thấy túi plastic vốn dĩ che đầu người kia bị gió thổi bay, nhìn thấy chất lỏng giống như máu chảy lênh láng trên mặt đất, nó hơi dừng lại một chút. Tim trong lồng ngực đập nhanh, mạnh, liên hồi, nó lập tức quay người chạy về phía Phương Dĩ Nam đang ở trên một con đường nhỏ khác.

Nó kéo áo Phương Dĩ Nam, Phương Dĩ Nam quay đầu lại nhìn, lúc đang định mở miệng hỏi thì thấy Tử Ngôn chỉ tay về phía thùng rác: “Cậu, bên kia...” Nó đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của em gái mình, vì vậy vươn hai tay ra: “Con ôm Nấm cho, cậu đi ra bên kia xem đi, hình như là có người, người kia...”

Nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Tử Ngôn, Phương Dĩ Nam nghĩ ngờ, buông Nấm xuống dặn dò cô bé: “Nắm chặt tay anh con, đứng ở đây chờ cậu một lát.”

Nói xong, anh đi về phía Tử Ngôn chỉ. Lúc này, Tử Ngôn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nấm. Nấm nhìn cậu đi về phía bên kia, dùng sức hất tay anh trai ra, chạy về phía Phương Dĩ Nam. Tử Ngôn cả kinh, lập tức đuổi theo Nấm, ngay khi Nấm mới dừng lại chưa kịp nhìn thấy cái gì, Tử Ngôn lập tức bị mất cổ bé lại.

Tử Ngôn bị mất em gái, kéo cô bé lùi về phía sau: “Nấm, không được mở mắt ra. Cậu đang chơi trò chơi với em, nếu mở mắt ra là em thua.”

Nấm vừa nghe thấy cậu chơi trò chơi cùng mình, lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt lại, để im cho anh trai lời mình lùi về phía sau. Mà Phương Dĩ Nam sau khi nhìn thấy người nằm trên mặt đất, hai hàng lông mày nhàu chặt lại, đưa tay kéo túi plastic trùm đầu cô gái kia ra, tình cảnh đột nhiên đập vào mắt khiến cho hần cảm thấy hơi buồn nôn.

Đầu của người chết giống như tình trạng của người vợ đã mất của lão Viên, xương sọ bị tổn thương nghiêm trọng, căn bản không thể nhìn ra hình dạng ban đầu của khuôn mặt. Sau đầu tất cả đều là máu và dịch não tủy, trong không khí rét lạnh của ban đêm đã đông thành một lớp băng mỏng phía sau lưng anh bỗng cảm giác lạnh lạnh.

Anh đứng đây cảm điện thoại gọi cho Ôn Hành Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

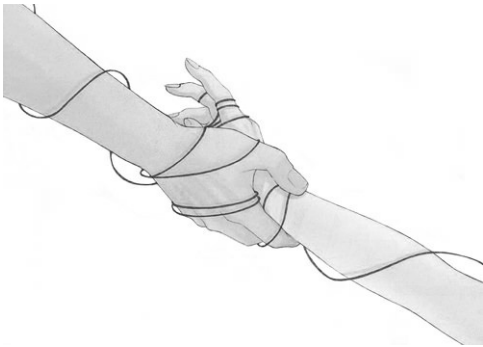
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Bí mật kết hôn bị lộ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **An Nhiên**

Biên tập: **Iris**

Chẳng biết từ bao giờ, cô bé Đồng Mặc đã chiếm cứ một phần rất quan trọng trong lòng anh.

Đợi đến khi nhóm người Ôn Hành Viễn đến nơi, Phương Di Nam đã đứng chờ ở đó được một lúc. Sau khi anh ta gọi điện cho Ôn Hành Viễn liền đưa Năm và Bánh Bao về nhà. Sau khi đưa Từ Ngôn vào phòng, anh ta nói: “Từ Ngôn, cho dù lúc này con nhìn thấy cái gì cũng đừng sợ hãi, bởi vì đó là...”

Còn chưa đợi anh ta nói xong, Từ Ngôn đã lắc đầu: “Cậu yên tâm, ông ngoại nói với con, lúc cậu bằng tuổi con đã nhìn thấy thi thể. Bây giờ con nhìn thấy rồi, cũng không cảm thấy sợ.”

Phương Di Nam hơi ngạc nhiên, xoa đầu cậu bé xong, lặng người suy tư một lúc rồi vội vàng đi ra khỏi nhà. Từ Ngôn nhìn thấy cậu đi rồi mới nắm chặt chân, hít sâu mấy lần.

Sau khi kiểm tra thi thể xong, Đồng Mặc tháo bao tay ra, lắc đầu với Ôn Hành Viễn: “Cũng giống như hai lần trước, tiền bạc cũng không thấy.”

Ngay sau đó, tất cả điều tra đa số đều giống như vụ án trước, nạn nhân chết trong tình trạng thể thảm, đầu bị tổn thương nghiêm trọng, tiền bạc bị lấy đi, hơn nữa hiện trường không tìm thấy bất kỳ dấu vết hay manh mối có ích nào. Trở lại cục cảnh sát, Vụ Nhiên rất muốn nổi cáu, Ô Hằng kịp thời ngăn cô ấy lại: “Đội phó, cô bình tĩnh một chút. Còn có kết quả giám định của bác sĩ Phương, biết đâu sẽ tìm được phát hiện ra đặc biệt nào khác.”

Không chỉ có Vụ Nhiên, những người khác cũng tức giận ra không dám phát ra, phải nén lại. Nhất là sau khi thấy tình trạng của nạn nhân, tất cả mọi người đều cảm thấy khó chịu trong lòng. Tổng Ninh đứng bên cạnh Đồng Mặc, cắn chặt răng cố gắng kiềm chế bản thân, song càng nghĩ càng không nhịn được, quay đầu sang Đồng Mặc tức giận nói một câu: “Cầm thủ.”

Tâm trạng của cô ấy mọi người đều hiểu được, bởi tâm trạng của cô ấy lúc này cũng giống như mọi người. Đồng Mặc nhìn thấy nạn nhân cũng xấp xỉ tuổi mình phải chịu đoạn tàn nhẫn như vậy, khiến cho người ta thật sự cảm thấy phẫn nộ.

Ngay khi thu thập mẫu chứng cứ gần xong, chuẩn bị trở về đơn vị Ôn Hành Viễn đột nhiên phát hiện ra trên một cành cây khô phía sau thùng rác có một vài đồ vật. Anh lại đeo găng tay vào, cầm thứ kia lên, quan sát tỉ mỉ, phát hiện đây là vật liệu làm một loại áo khoác ngoài bằng lông cừu. Đồng Mặc cảm thấy Ôn Hành Viễn có gì đó khác thường, lập tức chạy qua, khi nhìn thấy thứ trong tay anh liền hỏi: “Đây là...?” Anh mắt của cô lập tức di chuyển đến thùng rác bên cạnh, rác bên trong không nhiều lắm, phần lớn là rác của những gia đình gần đây, hầu hết thực phẩm thường dùng. Đồng Mặc đi đến gần, gầy gầy mấy cái, phát hiện không có vật liệu nào giống cái mà chú Ôn đang cầm.

“Cái này có thể là từ trên quần áo của hung thủ vô tình rơi lại.”

Ôn Hành Viễn đem đồ vật kia để vào trong một cái túi, sau đó dẫn dò Đồng Mặc: “Đi về trước đi.” Cánh tay cũng rất tự nhiên khoác lên vai cô, Đồng Mặc theo bản năng né tránh, ánh mắt chợt dạ nhìn xung quanh, thấy mọi người không để ý đến hành động của hai người. Trong đầu cảm thấy may mắn, chính cô cũng không thể hiểu được hành động này của mình. Ôn Hành Viễn nhìn thoáng qua cánh tay rơi vào không trung của mình, bắt đầu đi lắc đầu.

Phương Di Nam cùng mấy đồng nghiệp khác nâng thi thể lên xe, nhìn thấy Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn ở bên kia vì thế đi qua thờ nhệ một hơi, chống hai tay bên hông cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất. Đang muốn mở miệng nói chuyện đột nhiên nhìn thấy mẹ Phương từ trong nhà đi ra.

“Mẹ, sao mẹ lại ra ngoài này?” Phương Di Nam nghi hoặc hỏi. Ôn Hành Viễn nhìn về phía công chính, thấy mẹ Phương đang khoác áo khoác lông cừu đi về phía bọn họ: “Nghe nói đã xảy ra chuyện, có thể cho bác xem qua mặt người chết không?” Mà Ôn Hành Viễn từ khi bà đi ra ngoài đã chú ý đến chiếc áo khoác lông cừu mà bà khoác, ánh mắt anh vẫn tập trung vào nó.

“Mẹ...” Phương Di Nam đang muốn hỏi vì sao đột nhiên nghĩ ra nạn nhân chết vào tối đêm giao thừa trên một con đường gần khu dân cư, biết đâu mẹ anh ta có thể biết chút gì đó mà bọn anh không tra được.

Vì thế Phương Di Nam đưa bà đi vào trong xe. Khi xóc khấn che mặt lên, hai hàng lông mi của bà lập tức nhu chặt, quay lại nói với Ôn Hành Viễn đứng ở phía sau xe: “Người chết tên là Đường Á Lâm, đã sống ở đây nhiều năm. Mọi người xung quanh không ai biết bỏ mẹ hay họ hàng của cô bé, nghe nói là cô nh. Người duy nhất mọi người từng gặp qua là chồng của cô ấy, nhưng anh ta quanh năm không có nhà.” Bà vừa nói vừa nhớ tới lúc trước lúc đi ra ngoài mua đồ ăn thường xuyên gặp cô gái này buổi sáng mới trở về.

“Bác gái, nhà của cô gái này ở chỗ nào?”

Ôn Hành Viễn thấy bà có biết nạn nhân thì hỏi thêm một câu. Bấy giờ, bà đã xuống khỏi xe, dẫn anh đi đến một nơi khác, Đồng Mặc thấy vậy liền theo sát phía sau Ôn Hành Viễn. Anh nghe thấy bước chân của Đồng Mặc ở phía sau, liền đưa tay muốn kéo cô qua. Có thấy anh đưa tay qua thì rất kinh ngạc lập tức cảnh giác, sau đó đi chậm lại vài bước tránh khỏi anh. Tổng Ninh thấy người ra khi nhìn thấy cảnh này. Mãi đến khi đồng nghiệp gọi to mấy tiếng cô ấy mới phản ứng lại, nhìn hai người này lần rồi mới đi làm chuyện của mình.

Mẹ Phương dẫn họ đến trước một tòa nhà, khu dân cư này thường đều là tòa nhà độc lập, các phòng cấu trúc tương đối giống nhau. Bà đi đến trước cổng quay đầu nói với bọn họ: “Chính là nơi này. Nếu không ngày mai bác nói với người quản lý nhà đất, ngày mai các cháu lui đến.”

“Vâng, cảm ơn bác gái.”

Ôn Hành Viễn cảm ơn mẹ Phương. Bà nghiêng đầu, phát hiện Đồng Mặc đứng phía sau anh, nhìn có chút quen mắt, nghĩ một chút rồi hỏi: “Cháu là...Đồng Mặc?”

Đồng Mặc nghe thấy tên mình, giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, tươi cười trả lời: “Cháu chào bác.” Mẹ Phương đánh giá cô từ trên xuống dưới, vừa lòng gật đầu nói: “Sức khỏe cha cháu thế nào rồi?”

“Đã xuất viện rồi ạ, cảm ơn bác đã quan tâm.”

Mẹ Phương nở nụ cười không rõ hàm ý, xua tay nói: “Nghe cháu nói này, quan tâm là điều đương nhiên, nếu rảnh thì vào trong nhà ngồi nói chuyện một chút.”

Phương Di Nam đứng một bên thấy vẻ mặt bà có gì đó khác lạ, vội vàng ngắt lời bà, kéo bà qua một bên rồi nói: “Mẹ à, không cần phải nhìn thấy cô gái nào cũng nhận làm con dâu chứ?”

Mẹ Phương quay đầu khinh thường nhìn con trai mình: “Anh con muốn quán cả suy nghĩ của mẹ nữa cơ à?”

Phương Di Nam không nói nổi đành yên lặng, không lên tiếng. Còn Đồng Mặc chú ý tới chiếc áo khoác lông cừu của mẹ Phương, giống như suy nghĩ của anh ban này. Ôn Hành Viễn quan sát, thấy Đồng Mặc nhìn chăm chăm chiếc áo đầm chiêu suy nghĩ thì thầm cười trong lòng.

“Bác gái, cái áo này bác mua ở đâu vậy?” Đồng Mặc tò mò, lên tiếng hỏi.

Mẹ Phương thấy Đồng Mặc hỏi mình, cúi đầu nhìn qua quần áo trên người mình: “Cháu nói cái áo này hả? Là của ông nhà bác, lúc đi ra ngoài tiện tay mặc vào. Làm sao vậy?”

“Không có gì ạ.” Đồng Mặc xấu hổ cười cười, quay đầu nhìn Ôn Hành Viễn sắc mặt nặng nề. Khi cô đi đến bên người anh, đột nhiên nghe thấy tiếng Tổng Ninh; Đồng Mặc xoay người lại, nhìn thấy Tổng Ninh đang chạy về phía này: “Bác Phương.”

Mẹ Phương cẩn thận nhìn lại, hóa ra là Tổng Ninh, cười cười nhìn cô ấy. Tổng Ninh và mẹ Phương đã biết nhau từ lâu, hỏi han một hồi đến mức hai người không biết phải nói cái gì, Phương Di Nam đành phải đưa cấp trên siêu lớn nhà mình về.

“Tiểu Ninh, cháu thật sự không cần nhắc Tiểu Nam nhà bác chút nào sao?”

“Bác Phương, con không phải đã nói với bác sao?” Tổng Ninh vừa cười nói, tầm mắt vừa vô tình nhìn thoáng qua Ôn Hành Viễn đứng cách đó không xa. Mẹ Phương nhìn theo tầm mắt Tổng Ninh, vỗ vỗ tay cô ấy, suy nghĩ một chút rồi dẫn Tổng Ninh đến cạnh Ôn Hành Viễn nói: “Hành Viễn, con cũng nên suy nghĩ đến việc kết hôn đi. Có thể nói con một nửa cũng là con trai của bác, bác giúp Di Nam kết hôn cũng nên gục con kết hôn.”

Đồng Mặc hơi ngạc nhiên, thoáng đưa mắt nhìn Ôn Hành Viễn, vừa lúc chạm vào tầm mắt của anh. Ánh mắt của anh giống như muốn nói cái gì đó, trong lòng Đồng Mặc hơi hơi bất an, đang muốn chuyển chủ đề thì Ôn Hành Viễn đột nhiên giành trước nói: “Bác gái, bác hay cứ thúc giục Di Nam trước đi ạ, con không vội.”

“Không vội? Cũng đã hơn ba mươi rồi. Trong đội cũng có mấy cô gái rất khá, ở đây không phải có sẵn một người sao?”

Mẹ Phương nói đùa như vậy, ở đây ai cũng hiểu người bà nói đến là Tổng Ninh. Mà ánh mắt Ôn Hành Viễn lại dừng lại trên người Đồng Mặc đang đứng bên cạnh mình, thấy cô nhiều lần trốn tránh, ánh sáng trong mắt càng ngày càng trầm xuống. Đồng Mặc đứng sau lưng kéo áo anh, ý nói anh đừng tiếp tục chủ đề này nữa. Ai ngờ chính hành động này lại khiến anh càng hạ quyết tâm.

Anh nhìn về mặt nhăn nhó của Đồng Mặc, đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé đang nắm vật áo mình, đặt vào trong bàn tay mình. Đồng Mặc còn chưa kịp nói gì, Ôn Hành Viễn đã nghiêm túc nói: “Bác gái, thực ra con đã kết...”

“Đội trưởng Ôn.”

Anh vừa bắt đầu nói đã bị người ta cắt ngang. Người kia hai tay chống hông, cúi xuống thờ hồng hộc, có lẽ là vội vàng chạy tới.

Người kia thờ gập, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn đội trưởng Ôn, sau đó lại đưa mắt nhìn Đồng Mặc, cuối cùng lấy từ trong túi ra một đồ vật gì đó: “Đội...đội trưởng Ôn, anh thật sự...anh và Đồng Mặc thật sự...thật sự...” Lời nói đứt quãng của người kia còn chưa nói xong, thứ màu đỏ trong tay người kia đã hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn thấy tờ giấy màu đỏ kia, cả người Đồng Mặc cứng đờ, mẹ Phương vô cùng kinh ngạc, mà Ôn Hành Viễn lại vô cùng bình tĩnh đưa tay nhận lấy tờ giấy màu đỏ kia.

“Đây là...giấy chứng nhận kết hôn?” Tổng Ninh cẩn thận hỏi, người đồng nghiệp bên cạnh sau khi vất và thờ lại bình thường, vỗ vỗ vai Tổng Ninh: “Cố cũng kinh ngạc đúng không? Tất cả chúng tôi đều ngỡ người! Đây chắc chắn là chuyện mờ mẩn kinh điển nhất trong năm nay của đội! Đội trưởng Ôn đã kết hôn! Hôn nữa không một ai biết! Quan trọng hơn là, có đoán xem, đối tượng kết hôn là ai?”

“Anh nói cái gì? Đây là giấy chứng nhận kết hôn của Ôn Hành Viễn?”

Tổng Ninh cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, không thể tin được quay qua nhìn Ôn Hành Viễn, mắt đỏ lên, không chắc chắn hỏi lại: “Sư...sư phụ kết hôn?”

Ánh mắt của cô ấy từ Ôn Hành Viễn dần dần chuyển sang nhìn Đồng Mặc vẫn đứng bên cạnh anh không nói một câu nào, trong lòng cô ấy đã hiểu rõ ràng. Mẹ cô ta lúc trước còn ngốc nghếch nghĩ Ôn Hành Viễn đối tốt với Đồng Mặc vì cô là con gái của người thầy mà anh kính trọng mà thôi. Mẹ cô ta còn...Hóa ra, từ đầu đến cuối chỉ một mình cô ta tự cho là đúng, mà có một vài người khác lại cảm thấy buồn cười trước sự ngốc nghếch của cô ta đúng không?

Cô ta chỉ cảm thấy trong lòng ngực đang gào thét giống như cơn sóng lớn muốn nuốt trọn mọi thứ. Nhưng cô ta lại phát hiện cảm giác này không phải cảm giác mất mát như cô ta nghĩ, mà là cảm giác tức giận vì bị lừa gạt.

Cô ta nhếch môi, cố gắng làm ra vẻ bình thường nhất, nhìn chằm chằm Đồng Mặc.

Đồng Mặc áp ứng không biết phải nói thế nào. Thảng thốt mà nói, cô nhìn ra được tình cảm của Tổng Ninh đối với Ôn Hành Viễn, cho dù những đồng nghiệp khác có thể không nhìn ra. Song, là một người con gái, hơn nữa lại cùng thích Ôn Hành Viễn giống như Tổng Ninh, cho nên cô đã sớm nhìn ra tình cảm của cô ta. Nhưng bây giờ cô đã không còn đường lui nữa rồi. Nếu là mấy tháng trước, lúc cô mới vào đội mà phát hiện mà tình cảm của Tổng Ninh, có lẽ cô đã có hành động khác.

Ôn Hành Viễn kéo tay Đồng Mặc, cười giải thích với mẹ Phương: “Con là người đã kết hôn rồi.” Mẹ Phương nhìn thấy động tác nhún vai của anh, kinh ngạc quay sang nhìn Đồng Mặc. Nghĩ tới vừa rồi mình còn muốn tác hợp Tổng Ninh và Ôn Hành Viễn, xem tờ việc đó đã làm mất hết mặt mũi của cô bé, trong lòng cảm thấy áy náy. Cho nên, bà xấu hổ nhìn Tổng Ninh, ý định giảng hòa.

Chỉ ngần ngừ qua mấy chục giây, nội tâm của Tổng Ninh đã thay đổi liên tục. Cô ta nhìn chằm chằm Đồng Mặc, hai mắt giống như muốn bốc hỏa. Song, cho dù cô ta có làm thế nào, đây cũng đã là sự thật. Cô ta hình như đã không còn đường lui nữa rồi.

“Tổng Ninh, xin lỗi vì đã không nói trước với cô, bởi vì lúc trước tôi và Đồng Mặc có chút...”

“Thầy.” Ôn Hành Viễn còn chưa nói xong, Tổng Ninh đã khoanh hai tay đứng trước mặt anh nói: “Không cần phải giải thích, chuyện này hai người biết là được.”

Cô ta lưu loát nói một câu, sau đó lập tức đi xuống dưới.

Khoảnh khắc quay người kia, nước mắt cố gắng nặn lập tức trào ra, cả người lạnh như băng. Ôn Hành Viễn nhìn bóng lưng cô ta, hơi gợn tay lên.

Còn tờ giấy màu đỏ kia, giấy chứng nhận kết hôn vì sao lại ở chỗ này, có lẽ Ôn Hành Viễn là người hiểu rõ nhất.

Anh xoay người đứng đối diện với Đồng Mặc, nhìn thấy vẻ mặt trầm tư suy nghĩ của cô, mở cuốn sổ ra: “Đồng Mặc, chúng ta là quan hệ gì, tất cả mọi người đều đã biết.”

Cho nên không cần phải tiếp tục trốn tránh, anh muốn là tất cả của cô.

Chuyện tình cảm, anh muốn phải dứt khoát và rõ ràng, cứ đây đưa né tránh không phải là phong cách làm việc của anh. Lúc trước không công khai là vì có nguyên nhân khác. Mà hiện tại, anh thích cô, chỉ cần điểm này cũng đủ lý do khiến anh công khai mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 49: Anh sẽ luôn ở bên cạnh em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: An Nhiên

Biên tập: Iris

Đồng Mặc bị Ôn Hành Viễn kéo đi vài bước, do dự một lát cuối cùng vẫn dừng chân lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị động lòng đến mức đó bùng, trong lòng tựa như thủy triều, mãi không thể bình tĩnh lại. Dưới tình huống thế này, trong đầu cô sinh ra ý nghĩ chạy trốn. Cô đột nhiên sợ hãi, cô là vợ của Ôn Hành Viễn.

Sự do dự của Đồng Mặc, Ôn Hành Viễn đã sớm nhìn ra. Tâm lý mẫu thuẫn của con gái anh không hiểu rõ lắm, nhưng cho dù có nghĩ ngợi cái gì, quan hệ của bọn họ là sự thật, một ngày nào đó cũng sẽ có người phát hiện ra.

“Đồng Mặc, ngừng đầu nhìn anh này!” Ôn Hành Viễn đến gần bên người cô, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô. Đôi vai giấy vẫn không thấy Đồng Mặc có phản ứng gì, anh dứt khoát cúi người, cúi đến sát mặt cô. Anh bất ngờ tiến sát lại khiến Đồng Mặc giật mình, sợ hãi vài giây. Thời điểm cô đang muốn nói chuyện, chợt thấy anh hôn nhẹ lên khóe miệng cô một cái. Vẻ mặt anh mang theo ý cười, chăm chú nhìn cô và nói: “Anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Trong bóng đêm dày đặc, Đồng Mặc nhìn thấy đôi mắt đen sâu thẳm kia, đột nhiên lại cảm thấy vô cùng ấm áp. Nhìn vào ánh mắt kiên định của anh, Đồng Mặc im lặng một lúc, sau đó gật đầu. Khóe miệng cũng không nhịn được cong lên, nụ cười yếu ớt kia tựa như xoay nước, càng ngày càng hiện rõ.

Ở phía trước, cả đội đã kết thúc công việc chuẩn bị quay về đội. Nhìn thấy Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn đang đi về phía này, mọi người đứng chờ một lúc. Vưu Nhiên đã lên chiếc xe chở thí thể nạn nhân, ngồi cùng ghế với Phương Di Nam.

“Kia là cái gì vậy!” Trong đám người, bỗng nhiên có người chỉ vào cái thùng rác bên cạnh đường, ngạc nhiên kêu lên. Giọng người kia rất lớn, nhiều người nghe thấy liền nghĩ là phát hiện ra manh mối gì, liền chạy về phía đồ vật kia.

Nhìn thấy đồ vật kia, người đồng nghiệp nhủ thầm, đeo bao tay vào nhặt đồ vật kia lên, lấy đèn pin chiếu vào, trên mặt rõ ràng hiện lên ba chữ: chứng nhận kết hôn.

“Có phải là của người chết hay không? Mau xem xem chồng của nạn nhân là ai?”

Bây giờ, mọi người đã chạy tới nơi, có người nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở. Người đồng nghiệp đang cầm đồ vật kia nghe thấy tiếng nhắc nhở liền mở quyển sổ màu đỏ ra xem. Nhìn thấy người kia hơi quen, liền nghiêng đầu nhìn những người còn lại, trên trục nói: “Không ngờ nạn nhân lại giống Đồng Mặc.” Vừa nói xong, anh ta liền bị một người đánh vào gáy. Anh ta tức giận, quay lại nhìn, định mắng thì người kia lại nói: “Cái gì mà khá giống Đồng Mặc. Đây rõ ràng là Đồng Mặc mà.”

“Đồng Mặc?”

Anh ta ngạc nhiên, đoạt lấy tờ giấy chứng nhận, quan sát rất cẩn thận. Khi nhìn ảnh chụp, người đàn ông bên cạnh càng làm anh ta khiếp sợ hơn. Càng nhìn càng thấy không đúng, anh ta hỏi: “Chẳng lẽ tôi bị hoa mắt?”

“Không chỉ cậu bị hoa mắt, mà tất cả chúng ta đều bị hoa mắt.” Đám người phía sau anh ta cùng lên tiếng. Mọi người nhìn nhau, sau đó tất cả cùng hét lên một câu: “Tôi không tin! Đội trưởng Ôn kết hôn với Đồng Mặc?”

Đối với Đồng Mặc mà nói, bấy giờ, việc tới gần đám người kia càng làm cô cảm thấy thấp thòm. Trước đây, cô thật sự không ngờ quan hệ của cô và anh lại khiến cô xấu hổ và ngượng ngùng như vậy. Mà anh, vẫn bình tĩnh như thường, đi trước cô, vừa đi vừa mỉm cười động viên cô. Khi hai người không còn cách xa đám người kia, tiếng xì xào bàn tán dần nhỏ lại. Mọi người ai cũng mặt mày hớn hơ, xoa tay, làm tư thế chuẩn bị tra khảo hai người.

Thế nhưng, Ôn Hành Viễn đã chủ động nói trước, nhằm ngăn chặn hành động tra khảo của bọn họ: “Rất xin lỗi. Do có vài nguyên nhân nên không cho mọi người biết chuyện của tôi và Đồng Mặc, mọi người đừng để trong lòng. Việc bấy giờ cần làm là phải giải quyết xong vụ án này, sau đó nhắc chuyện của tôi cũng chưa muộn.”

Anh chỉ cần nói vài ba câu đã thành công chặn được miệng mọi người. Sau đó, anh kéo Đồng Mặc đi đến nhà Phương Dĩ Nam, vừa đi còn không quên quay đầu chỉ đạo bọn họ:

Các cậu quay về cục trước đi.”

Đồng Mặc nhìn xe cảnh sát lần lượt rời đi hết, trong lòng bỗng dưng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Ôn Hành Viễn để ý về mặt và hành động này của cô, liền bật cười, đưa tay vuốt tóc cô: “Chẳng lẽ anh không tốt ư? Có vẻ em không muốn mọi người biết quan hệ của chúng ta.”

Đồng Mặc nghĩ anh hiểu lầm, liền bật cười lắc đầu: “Không phải, chú làm tốt mà.” Cô thể ở bên chú Ôn, đó là một vinh hạnh, trái lại chính cô, sợ là...

Anh kéo cô sát người mình, nhẹ nhàng nói : “Em cũng tốt lắm!”

“A! Chú Ôn!” Anh vừa dứt lời, hai người nghe thấy tiếng hét chói tai của cô bé gần đó. Đồng Mặc giật mình, quay mặt qua thì nhìn thấy Phương Dĩ Nam, hai tai cô lập tức đỏ bừng. Ôn Hành Viễn cười cười, cô bé đang bị Phương Dĩ Nam giữ chặt lại, ngồi xổm xuống, vươn hai tay ra gọi: “Bé Nấm!”

“Cậu, mau buông cháu xuống!” Nấm gây khời người Phương Dĩ Nam, rồi chạy nhanh về phía Ôn Hành Viễn. Sau khi ôm lấy anh, cô bé dùng ánh mắt tò mò nhìn Đồng Mặc. Khuôn mặt nhỏ nhắn, nấp nập của cô bé hiện lên vẻ không vui, nói: “Chú Ôn, chị này là ai thế? Sao vừa nãy chú lại ôm chị ấy?”

Ôn Hành Viễn bật cười, vừa nãy anh không ôm Đồng Mặc mà. Cô bé này thật sự có tài năng bịa chuyện.

“Con là vợ chú Ôn hả?” Phương Dĩ Nam không vui, liếc mắt nhìn Ôn Hành Viễn. Tốt xấu gì hai người cũng là bạn thân, lại là đồng nghiệp nhiều năm, vậy mà chuyện kết hôn cũng giấu mình, chuyện này làm cho anh cực kỳ không vui. Nhất là hiện tại, chỉ còn mình anh độc thân. Nếu sau này mẹ anh tiếp tục giục kết hôn thì ngay cả cái cơ cuối cùng là Ôn Hành Viễn cũng không thể lấy ra nữa. Anh quì là khổ sở.

Bé Nấm vừa nghe chú Ôn có vợ, hai mắt rung rung, khóc to: “Vậy có phải sau này chú Ôn không còn muốn ôm Nấm nữa không?” Trước đây, bé từng nghe cậu nói, nếu có vợ thì cậu sẽ không ôm Nấm nữa. Vậy có phải chú Ôn có vợ rồi, cũng sẽ không bế Nấm nữa phải không?

Thấy cô bé khóc, Ôn Hành Viễn lập tức vỗ lưng cô bé, bật cười: “Chú Ôn vẫn ôm con mà. Bé Nấm đừng thương như vậy, sao chú Ôn lại không ôm con chứ!”

Đồng Mặc nhìn cô bé và anh, trong lòng đột nhiên thấy vui vẻ. Hai hàng lông mi bé Nấm còn đọng nước mắt, mái tóc xoăn tự nhiên buông xõa trên đôi vai nhỏ, càng khiến người ta yêu thương.

“Chuyện của hai người có bao nhiêu người biết? Haiz, đợi xong vụ án này, phải hỏi tội hai người mới được.” Phương Dĩ Nam đón Nấm từ trên tay anh. Sau khi vắt và đồ cô bé vào nhà, ba người mới nói đến vụ án mạng. Vừa nhắc, sắc mặt cả ba người đều trầm xuống.

Khi anh và cô trở lại cục, những đồng nghiệp khác đã về, thực hiện theo đúng lời của Ôn Hành Viễn, tập trung làm việc của mình, đem chuyện của Đồng Mặc và đội trưởng Ôn tạm thời để qua một bên, chờ sau khi vụ án kết thúc mới có thể bùng nổ. Đồng Mặc không nhìn thấy Tống Ninh, hỏi những người khác cũng không biết cô ấy đi đâu. Hỏi không được, cô đành bắt đầu tiếp tục công việc của mình.

Tống Ninh đang đi một mình trên đường, về mặt hoảng loạn, nước mắt tuôn ra nước lũ. Trong đêm khuya, không người càng khiến người ta không thể tự kìm nén. Mặc dù, lúc bắt đầu cô ấy đã rất cố gắng kiềm chế nó, nhưng không có cách nào khiến nó dừng lại, vì vậy chỉ có thể vừa đi vừa để mặc nó rơi xuống.

Tống Ninh cảm thấy mình như đang đứng bên bờ vực sâu thẳm, chỉ hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy vực sâu không đáy kia, chỉ thoáng không để ý là có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Cả thể xác và tinh thần đều đang phải chiến đấu hết sức. Từng cảnh như hiện ra trước mắt cô. Tình cảm mà cô cố gắng cất giấu bao nhiêu năm, trong một buổi chiều liên biến thành một tờ cười lỗ bịch. Tình cảm mà cô cẩn thận gìn giữ bao nhiêu năm trong một buổi chiều đã tan thành mây khói. Sao cô có thể cam tâm được?

Nhất là Đồng Mặc, đến bây giờ đều không tiết lộ chuyện tình cảm, ngay cả nói cũng ít; thậm chí cô đã nghĩ rằng mình hiểu nhầm Đồng Mặc, còn có ý định dù phải xin lỗi bằng bất cứ giá nào. Thế nhưng hiện tại thì sao? Cảm giác như mình bị ăn một cái tát.

Tống Ninh đứng ở trên đường, nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát vang lên, biết là đồng nghiệp đang về cục. Vì không muốn bị mọi người phát hiện nên theo bản năng, cô chọn đi vào một con ngõ nhỏ. Bộ dạng chật vật hiện giờ, cô không muốn ai nhìn thấy, nhất là người trong đội. Cô không muốn bất kỳ ai biết mình bị Đồng Mặc đánh bại, cũng không muốn ai biết cô đau khổ chờ đợi Ôn Hành Viễn lâu như vậy để đến cuối cùng bị anh đối xử thế này, càng...

Trong đầu cô không ngừng hiện lên những suy nghĩ oán hận, đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng xương bị đánh gãy một cách thê thảm. Cô khựng lại, nhanh chóng quay người lại nhìn, cảnh trước mặt khiến cô buồn nôn.

Một người mặc áo bành tô màu đen, đội một chiếc mũ đen đang ra sức nện búa vào đầu một cụ già. Đường như nhận ra sự có mặt của Tống Ninh, hắn ngừng lại, bật người bỏ chạy vào một con đường nhỏ khác. Tống Ninh bừng tỉnh, định đuổi theo hung thủ nhưng mới chạy được vài bước liền dừng lại, nhanh chóng lấy điện thoại ra, gọi cấp cứu và cảnh sát, thông báo địa điểm xảy ra vụ án.

Tên tội phạm đã chạy mất, cô đành phải quay lại, vội vàng chạy đến chỗ nạn nhân. Tống Ninh ngồi xổm xuống, cõi khăn quàng cổ của mình ra, bắt đầu sơ cứu cho nạn nhân, rồi chạy đến gõ cửa từng nhà.

“Xin hỏi nhà anh có phải vừa có một người lớn tuổi đi ra ngoài không?”

Cô chạy đến từng nhà, gõ cửa và đều hỏi như vậy. Mãi đến khi gõ cửa một nhà trên tầng bảy mới có một chàng trai ra mở cửa, là một cô gái thờ hớn hển, nghi ngờ hỏi: “Có lẽ?” Nhưng khi nhìn bộ quần phục trên người cô gái, chàng trai lập tức đứng thẳng người.

“Xin hỏi nhà anh vừa rồi có người lớn tuổi nào đi ra ngoài không?”

“Có, là bà nội tôi. Bà vừa đi ra ngoài lấy ít đồ.” Chàng trai dường như nhận ra có chuyện không ổn. Lúc này bà nội anh ta ăn hơi nhiều nên muốn đi dạo, đúng lúc nhớ ra báo giao sáng nay còn chưa mang vào, nên mặc cho cháu trai ngăn cản, bà cụ nhất quyết đi ra ngoài.

“Nhanh lên, bà nội...bà nội anh...đã xảy ra chuyện.” Tống Ninh hớn hển nói. Vừa nghe xong, chàng trai như bị sét đánh ngang tai, vội vàng lao xuống cầu thang.

“Bà nội, bà nội!”

Chàng trai thấy bà nội mình nằm trên mặt đất, liền nhào đến, lay người bà cụ, gọi to: “Bà ơi, bà, bà mau tỉnh lại đi.”

Tống Ninh chạy theo sau, thấy anh ta như vậy, liền giữ anh ta, an ủi: “Hãy bình tĩnh, tôi đã gọi xe cấp cứu. Đi đi chuyển bà ấy.”

Chàng trai dần dần mất lý trí, có sắp không khống chế được anh ta, sợ rằng anh ta sẽ gây bất lợi cho nạn nhân, cho nên đành phải giữ chặt anh ta lại. Lát sau xe cứu thương chạy đến.

Nhận được tin một bà cụ bị sát hại, nhóm người Ôn Hành Viễn lập tức xuất phát đến hiện trường. Vừa mới rời vụ án mạng bên kia, bên này đã có người báo án, khiến cho mọi người không có lấy một phút để thở. Vụ Nhiên báo cáo vụ án cho cục trưởng Mã, xin điều thêm người đến hiện trường. Một đội sẽ đi tuần tra xung quanh khu vực xảy ra hai vụ án, một đội sẽ đi điều tra ở các khu dân cư lân cận xung quanh, những người còn lại sẽ đi cùng Ôn Hành Viễn.

Vụ án này cũng không tìm được manh mối quan trọng, tất cả phải khai thác qua Tống Ninh, người duy nhất nhìn thấy hung thủ. Mà lúc ấy, Tống Ninh vốn không có chuẩn bị tâm lý sẽ gặp mặt với hung thủ, cô chỉ biết là, hung thủ thân hình cao lớn, mặc áo bành tô màu đen, đội mũ màu đen. Do trời rất tối nên cô căn bản không thể nhìn rõ khuôn mặt của hung thủ.

Khi ấy, cô chỉ nghe thấy tiếng bà lão, quay đầu thì thấy hung thủ đang giơ búa nện vào bà lão. Có lẽ do bị giật mình nên hung thủ bỏ chạy. Tống Ninh vốn định đuổi theo, nhưng tính mạng bà cụ quan trọng hơn nên cô đành dừng bước, gọi cấp cứu. Đến khi đứng dậy thì đã không còn thấy bóng dáng hung thủ.

“Vi sao có lại ở đây?” Sau khi nghe Tống Ninh kể lại chuyện vừa rồi, Vụ Nhiên đột nhiên hỏi vắn vỏi câu. Tống Ninh giật mình, đáp: “Vi chút chuyện riêng. Đội phó, tôi thấy chuyện tôi ở đây không có liên quan gì đến...”

“Cần cứ vào đôi giày nam cỡ 42 được tìm thấy trên mái nhà trong vụ án sát hại học sinh trung học lần trước, bước đầu suy đoán hung thủ là một người đàn ông cao lớn, hung khí gây án là chày và búa. Từ những vết thương mà hung thủ gây ra cho nạn nhân, có thể đoán ra sức lực của hung thủ rất lớn. Và dựa theo dáng người và độ mạnh yếu để suy đoán, hung thủ chắc chắn là người đã từng có tiền án.”

Vụ Nhiên không để Tống Ninh nói hết câu, đã lên tiếng ngắt ngang lời cô ấy. Tống Ninh nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Vụ Nhiên. Cô siết chặt hai tay, cố gắng quay đầu đi, dường như tất cả dây thần kinh trong người cô đang ra sức kêu gào.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chuyển ngữ: **An Nhiên***

*Biên tập: **Iris***

Trong một đêm liên tục xảy ra hai vụ án. Tuy khó có thể xảy ra vụ án thứ ba nhưng để đảm bảo chắc chắn, cục cảnh sát điều động cảnh sát tiến hành phong tỏa tất cả các khu dân cư lân cận và các con đường chính ở thành phố A, gặp được bất cứ

người nào khá nghi đều phải giữ lại.

Trong lòng mọi người đều hiểu, việc quan trọng nhất khi phá án chính là tung ra một cái lưới lớn, khiến cho hung thủ kiệt sức, giống như trong tình huống không có manh mối như hiện nay, chiến thuật biến người là khá thi nhất.

Lúc này, các đội ở khắp các căn cứ đang liên tục thông báo tình huống hiện tại, dần dần loại trừ những người bị tình nghi. Vụ án này khiến cho xã hội xôn xao, so với vụ án mạng của Vuư Chi Nguyên lúc trước, vụ án này được dư luận quan tâm hơn, đặc biệt là phóng viên, giống như lần trước vòng trong vòng ngoài vây quanh trước cổng cơ sở cảnh sát.

Đồng Mặc cảm thấy bánh mì rất vất vả mới chen được vào cục cảnh sát. Bấy giờ gần giữa trưa nhưng mọi người đều rất vội vàng, đến ăn cũng không có thời gian. Cô nhìn thấy anh bận rộn chưa kịp ăn gì, đúng lúc cô định đem bánh mì đưa cho anh thì cục trưởng Mã đi vào.

Vừa đi vừa gọi Ôn Hành Viễn: “Hành Viễn ơi!”

Ôn Hành Viễn nghe thấy tiếng gọi liền đi qua, hai người họ đứng bên cạnh cửa sổ không biết nói gì. Đồng Mặc đang quan sát, lại bị một phần tài liệu báo cáo đáng mở ra đặt trên bàn. Bên trong tài liệu là chỉ chỉ tên những người đã từng có tiền án. Cô đem bánh mì đặt qua một góc bàn, nhìn chằm chằm vào tài liệu có chữ đậm chiều.

Trước mắt, trong vụ án máy bảo này đã có bốn nạn nhân bị giết hại, ba người trong số đó đã tử vong còn một người đang hôn mê bất tỉnh. Trong bốn nạn nhân, có hai người là phụ nữ đã kết hôn, một thiếu niên trung học và một bà lão. Hung thủ có đáng sợ cao, sức lực lớn. ...Đồng Mặc từ từ kết nối những thông tin này lại trong đầu nhưng một lúc lâu sau vẫn không tìm thấy chút logic nào. Cô chán nản ngồi nhìn xung quanh, đột nhiên, có một lời tự thuật của một tội phạm hấp dẫn ánh mắt của cô.

Có một loại người cảm hận phụ nữ đã kết hôn mạnh mẽ hơn, có chấp hơn những người khác....

Cô nhìn đến đây, trong đầu đột nhiên lóe lên cảm giác, giống như đó chính là logic mà cô đang tìm kiếm. Cô nhanh chóng cầm bút đặt bên cạnh lên, tìm một tờ giấy trắng viết tên bốn nạn nhân, cùng với người thân, nghề nghiệp, tuổi tác, văn văn, tất cả thông tin mà đã điều tra được lên trên đó. Không hiểu sao một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Trăm tư một lúc, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nhanh chóng đi về phía Ôn Hành Viễn.

“Cục trưởng Mã, đội trưởng Ôn.” Đồng Mặc lên tiếng chào hỏi hai người, cắt ngang câu chuyện của họ. Cục trưởng Mã nhìn Đồng Mặc mỉm cười. Đồng Mặc lấy ra tờ giấy viết tên bốn nạn nhân cô vừa mới liệt kê sau đó vừa chỉ vào đó vừa nói ra suy nghĩ của mình: “Nếu tất cả vụ án này báo này là do cùng một người làm, tôi đoán mục tiêu tiếp theo nhất định sẽ là một người phụ nữ đã kết hôn khoảng trên dưới ba mươi tuổi.”

Cục trưởng Mã hỏi lại: “Một người phụ nữ đã kết hôn khoảng trên dưới ba mươi tuổi?”

Đồng Mặc gật đầu: “Tuy không có căn cứ xác thực nhưng tôi đoán mục tiêu tiếp theo của hung thủ có thể là phụ nữ đã kết hôn trên dưới ba mươi tuổi. Nạn nhân đầu tiên và nạn nhân thứ ba lần lượt là Từ Tâm Ý hai mươi tám tuổi và Đường Á Lâm ba mươi tuổi. Hai người họ đều có đặc điểm chung là đã kết hôn, chồng đều làm việc ở xa, ít khi trở về nhà.”

“Theo như cô nói, nạn nhân thứ hai và thứ tư là thiếu niên và bà lão kia phải giải thích thế nào? Hơn nữa, lão Viên không phải đã tử chức từ lâu rồi ư?”

Vuư Nhiên đi tới cắt tiếng hỏi. Từ khi Đồng Mặc lại đó, Vuư Nhiên đã chú ý đến, nghe Đồng Mặc phân tích liền hỏi, mà đây cũng là nghi vấn cục trưởng Mã muốn hỏi.

“Lão Viên tuy đã tử chức ở đội cảnh sát nhưng thường xuyên phải ra ngoài chạy xe. Còn về bà lão và thiếu niên trung học thì chính là hán muốn đánh lạc hướng chúng ta. Hung thủ chắc chắn là một người đàn ông cực kỳ căm thù phụ nữ đã kết hôn.”

“Đồng Mặc, đừng quên là chúng ta đang phá án! Phỏng đoán thì rất nhiều nhưng quan trọng nhất phải dựa trên căn cứ chính xác, chứ không phải là suy nghĩ chủ quan của cô Mã phỏng đoán này của cô hoàn toàn không có căn cứ!” Có thể do suy luận của Đồng Mặc quá chủ quan nên thuyết phục được những người khác, nên một đồng nghiệp lên tiếng phản bác. Nhưng cục trưởng Mã lại lên tiếng, cắt ngang lời nói của người kia: “Suy luận của Đồng Mặc không phải không có lý!” Ông quay đầu sang nhìn cô, rồi nói: “Việc cô cần làm đó là chứng minh suy đoán của mình là đúng. Bởi vì rất có thể đó chỉ là sự vô tình trùng hợp trong kế hoạch của hung thủ mà thôi.”

“Trong tình huống không có manh mối gì như hiện giờ, cô sẽ suy đoán của Đồng Mặc có thể giúp chúng ta có một bước đột phá. Nhưng cục trưởng Mã đã nói, đây chỉ là suy đoán chủ quan của Đồng Mặc, trên đó này không phải không có sự trùng hợp. Hai người chồng của hai nạn nhân thứ nhất và thứ ba hàng năm đều rất ít khi ở nhà là mới chỉ là bên ngoài, rất có thể nó còn có mối liên quan nào đó sâu hơn, chỉ là chúng ta chưa có phát hiện ra mà thôi.”

Sau khi nghe cục trưởng Mã nói, lại nghe Đồng Mặc giải thích tiếp, Vuư Nhiên cũng dường như ra điểm chung giữa những nạn nhân. Bằng trực giác, Vuư Nhiên cảm thấy rất có thể là lý do này, song đáng tiếc cô không có chứng cứ để chứng minh. Thế nhưng, suy đoán này đã từ từ khu dần vào trong lòng cô, cô hiểu Từ Tâm Ý, hiểu hơn bất cứ người nào khác.

Cục trưởng và Vuư Nhiên đều ủng hộ mình, Đồng Mặc rất vui mừng. Cô cũng biết suy đoán của mình không có căn cứ, nhưng cô vẫn muốn tự mình thử nghiệm. Đồng Mặc ngẩng đầu mỉm cười, nhìn cục trưởng Mã: “Xin cục trưởng phê chuẩn cho tôi mặc thường phục điều tra.”

Ôn Hành Viễn chau mày, cúi đầu nhìn cô; còn cục trưởng Mã cũng nhìn cô: “Tôi và Hành Viễn cũng đang nói đến chuyện này. Vụ án này nhất thiết phải cần mấy cảnh sát nữ mặc thường phục điều tra. Ai ngờ cô lại chủ động xin đi giết giặc.”

Do tổ chuyên án không có nhiều nữ nên phải điều thêm vài cảnh sát nữ từ bên tổ khác sang. Đồng Mặc được điều đi đến một khu dân cư khác, số lượng người mặc thường phục ở các khu dân cư cũng được tăng lên, bắt đầu hành động trong tối nay.

Buổi chiều, Đồng Mặc vội vàng chạy về nhà thay quần áo. Khi cô đang chải đầu trong nhà tắm thì nghe thấy có tiếng mở cửa, ra ngoài nhìn thì thấy Ôn Hành Viễn đang đứng trên bậc thềm.

“Chú Ôn, sao chú lại quay về ạ? Chuyện ở đội thế nào rồi? Cháu sắp chuẩn bị xong rồi.” Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Đồng Mặc vừa thay giày vừa hỏi anh: “Chú Ôn, cháu được phân đến đoạn đường ở ven sông. Còn Tổng Ninh thì sao?”

Ôn Hành Viễn nhìn bóng dáng vội vã của cô, dứt hai tay vào túi quần lên tiếng trả lời: “Tổng Ninh cũng được phân đến đường ven sông.” Đồng Mặc nghe xong thấy hơi lo lắng, sau đó lại nghĩ, đường ven sông dài như vậy, một mình cô không thể giám sát hết được, mà chỗ đó cũng có vài khu dân cư nên điều thêm người đến đây cũng là chuyện hợp lý.

Đồng Mặc thay giày xong, ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Cô cứ nghĩ anh đi ra luôn nhưng anh vẫn đứng im ở đó. Cô không hiểu, hỏi anh: “Sao chú không đi?”

Ôn Hành Viễn lấy lại tinh thần, rút tay trong túi quần ra, chấm chủ nhìn cô, nói: “Đồng Mặc.” Câu tiếp theo như bị mắc kẹt trong cổ họng, không thể nào nói lên lời. Bấy giờ chỉ cần nghe thấy Đồng Mặc phải rời khỏi anh một mình đi làm nhiệm vụ, trong lòng anh lại cảm thấy rất bất an. Không phải anh lo lắng về vụ án, cái anh sợ hãi là người kia muốn gây tổn thương cho cô, sẽ nhận cơ hội này đổ thêm dầu vào lửa, khiến cô rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng. Ngộ nhớ anh không thể tới kịp, nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra... Anh thật sự không dám nghĩ thêm...

“Chú Ôn, cháu không còn là trẻ con nữa. Hãy tin tưởng cháu, cháu nhất định có thể hoàn thành. Hơn nữa, quanh đây còn có rất nhiều cảnh sát tuần tra, sao chú lo lắng như thế?” Đồng Mặc nhìn vào đôi mắt anh, tuy anh không nói gì nhưng cô biết anh đang lo lắng cho mình. Cô lên tiếng động viên anh, đồng thời cô cũng không hiểu được, nguyên nhân anh lo lắng cho mình như thế.

Ôn Hành Viễn không biết giải thích như thế nào, còn Đồng Mặc không biết phải nói ra sao: “Chú Ôn, cháu phải làm sao để chứng minh cháu đã hai mươi bốn tuổi?”

Không chờ anh kịp hiểu câu hỏi, cô đã đuổi hai tay ra ôm anh, một tay vén áo khoác ngoài của anh ra, qua áo sơ mi, chạm vào thắt lưng anh. Ngón tay cô lạnh lạnh, nhẹ nhàng tiếp xúc với eo anh, khiến anh cảm thấy hơi nao lòng.

Anh cúi đầu, nhìn thấy đôi môi cô hơi nhếch lên mang theo sự bướng bỉnh, cảm thấy buồn cười. Cái gọi là chứng minh mình không phải trẻ con chính là đi khiếu khích anh à?

Khi anh định kéo tay cô ra thì lại thấy cô tiến sát mình hơn, hôn lên môi anh; hai bàn tay anh buông thõng siết chặt lại. Sau khi Đồng Mặc buông anh ra, anh cúi đầu xuống nhìn thấy vẻ tươi cười giảo hoạt cùng quyến rũ của cô, trái tim đột nhiên đập lên hồi.

Đồng Mặc cười thành hàng vắng trắng, vòng lòng nhìn về mặt thất thần của chú Ôn, nhân lúc anh không chú ý, cô kiễng chân lên đặt một lên môi anh lần nữa. Một cảm giác mềm mại hiện lên trong lòng anh, anh hơi cứng ngắc tùy ý để Đồng Mặc hôn lên môi mình, mãi đến khi có ngày ngờ muốn từ chối vào trong miệng anh, anh mới giống như một con thú bị giam lâu ngày được thả ra, đưa tay lên nắm lấy cánh tay Đồng Mặc, đẩy mạnh cô vào tường.

Một tay không thể kiềm chế được xoa tất lưng nhỏ nhắn của cô, Ôn Hành Viễn mạnh mẽ hôn lên môi cô, giống như muốn nói cho cô biết như thế nào mới là hôn sâu. Giờ khắc này, anh hoàn toàn bị lạc trong sự nhiệt tình của Đồng Mặc, ngọn lửa đột nhiên kia đang dần dần thiêu đốt anh, đôi môi ấm áp ngọt ngào của Đồng Mặc khiến anh lưu luyến không muốn buông ra. Cho tới bây giờ anh mới biết, hóa ra cô bé của anh cũng có một mặt yêu mị như vậy.

Cả người Đồng Mặc như đang bay bổng giữa không trung, cảm giác như hô hấp của mình được xen lẫn vào trong hơi thở của anh, trong lòng có một sự kích động xa lạ. Ngay khi anh buông cô ra, Đồng Mặc ngẩng đầu nhìn anh đang cúi gập, nhìn không được nghiêng người hôn nhẹ lên khóe miệng anh, sau đó không chút xa lạ, từ từ hôn thẳng xuống, dọc theo chiếc cằm góc cạnh rồi đi chuyển đến hầu kết trên cổ anh.

Một cảm giác ham muốn đột nhiên dâng lên trong lòng anh, cổ gồng ức chế cảm giác của chính mình, anh bất lý tay Đồng Mặc: “Đồng Mặc...đủ rồi.” Anh nhuu chặt lồng ngực, nhanh chóng ngăn cản hành vi chăm lừa của cô.

Đồng Mặc đứng thẳng dậy, mờ tỏ mặt nhìn anh, hơi nở nụ cười hờn dỗi, động viên anh: “Chú Ôn, đừng lo lắng.”

Ôn Hành Viễn hơi nhàu mày, nhanh chóng sửa lại áo sơ mi bị cô làm hỗn độn, sau đó mới nâng hai má cô lên, nhìn cô hỏi: “Ai dạy em?”

Đồng Mặc nhất thời không kịp phản ứng, không hiểu anh hỏi dạy cái gì, nhưng sau vài giây cô đột nhiên hiểu ra, chuyện chú Ôn hỏi chính là việc cô hôn anh lúc này. Nhưng cô sẽ không nói cho cô biết, là do cô xem sách. Có điều, nhìn thấy chú Ôn luôn luôn bình tĩnh bấy giờ lại hơi lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, nhất thời cô có cảm giác hoan hỉ.

“Thật ra, sau này có thể thường xuyên như vậy, anh cũng không ngại.” Ôn Hành Viễn hơi mỉm cười, tiến lên nói nhỏ vào tai cô: “Nhưng mà đừng chọn trước lúc có việc quan trọng.” Giống như hôm nay vậy. Bấy giờ hai người đều có nhiệm vụ phải hoàn thành, mà hiện giờ, người khó chịu nhất có lẽ chính là anh.

Đồng Mặc ngồi trên xe với anh, đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra tối qua, quay sang hỏi anh: “Chú Ôn, áo bánh tộ hôm qua bác Phương khoác trên người cùng chất liệu với vật chú tìm thấy bên cạnh thùng rác đúng không?”

Ôn Hành Viễn gật đầu, lại cảm thấy không đúng, quay đầu lại hỏi: “Chẳng lẽ em nghi ngờ bố mẹ Di Nam?”

Đồng Mặc thấy anh hiểu lầm ý mình, vội vàng lắc đầu. Đúng lúc này, không biết bánh xe trượt phải cái gì, khiến cho xe đột nhiên lao nhanh xuống một con dốc, không thể kiểm soát được. Lốp xe ma sát với mặt đường tạo nên âm thanh chói tai. Ôn Hành Viễn lập tức ngồi thẳng người, đưa tay siết chặt tay lái, muốn khống chế chiếc xe. Nhưng do chỗ này là dốc thoải, phanh xe không thể nhay ngay được; xe bị mất kiểm soát, lao vù vù về phía trước.

Khung cảnh lướt nhanh bên ngoài xe khiến cho Đồng Mặc sợ hãi, cô túm chặt dây an toàn, hai mắt nhắm chặt nhìn chăm chăm vào vẻ mặt lo lắng của Ôn Hành Viễn. Nhìn thấy xe không thể kiểm soát được nữa, anh nhanh chóng quay người ôm chặt cô vào trong lòng mình. Đến khi cảm giác có một trận va chạm mạnh, hai người cảm thấy lồng ngực mình nhói đau, hung chấn khiến trái tim cô giống như sắp nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **An Nhiên**

Biên tập: **Iris**

Sau một tiếng nổ lớn vang lên, xe mới hoàn toàn dừng lại.

Đồng Mặc hé mắt, nhìn thấy Ôn Hành Viễn ôm lấy mình bất động, vội vàng đứng dậy. Cô thoát ra khỏi ngực anh, nhanh chóng còi lấy dây an toàn rồi đỡ lấy cánh tay anh, gọi to: “Chú... chú Ôn!”

Tưởng anh bị thương, cô hoảng sợ, càng gọi lớn tiếng hơn, ngay cả đôi tay nâng tay anh cũng run rẩy.

Đúng lúc đó, Ôn Hành Viễn cũng mở mắt, nhìn cánh tay mình bị thương nặng chỉ cau mày, sau đó cẩn thận ngồi dậy. Đồng Mặc thấy sắc mặt anh khác thường liền chạy qua bên kia mở cửa xe, cẩn thận còi áo khoác của anh, định vén ống tay áo sơ mi lên thì bị ngăn lại. Anh sờ đầu cô, quan sát khắp người cô rồi hỏi: “Em không bị thương chứ?”

Đồng Mặc lắc đầu, nghẹn ngào trả lời: “Chú... chú Ôn...”

Đúng lúc này, từ con đường nhỏ xuất hiện một chiếc xe đạp. Người đàn ông trung niên nhìn thấy chiếc xe bị biến dạng tưởng là xảy ra tai nạn, vội vàng nhảy xuống chạy đến gần Đồng Mặc. Khi đến gần, phát hiện ra Ôn Hành Viễn nằm trong ghế lái, hỏi: “Làm sao vậy? Có làm sao không? Có cần tôi giúp gì không?”

Đồng Mặc nghe thấy tiếng liền quay lại, thấy là một người trung niên xa lạ thì lắc đầu: “Cảm ơn bác, bọn cháu không sao!”

Ôn Hành Viễn gật đầu, hơi cúi động cánh tay, sau đó đi xuống, kéo tay Đồng Mặc đi về phía người đàn ông kia muốn nói chuyện. Đột nhiên, người đàn ông kia đem xe dựng bên vệ đường, còn nói: “Thế này đi. Gần đây có một phòng khám, để tôi bác đưa hai đứa đến băng bó.”

Sau khi nghe người trung niên kia nói, Đồng Mặc mới để ý thấy trên vai Ôn Hành Viễn thấm đẫm máu đỏ. Cô hơi giật mình, không để ý anh có đồng ý hay không liền nhờ người đàn ông kia: “Vay phiền bác ạ!”

Ông ấy dẫn hai người đến một phòng khám nhỏ, còn tỏ ý muốn giúp đỡ anh đi vào. Song anh cảm thấy mình cũng không bị thương đến mức phải cần người đỡ vào nên từ chối, rồi đi vào trong.

Vết thương trên vai anh là do bị mảnh kính vỡ đâm vào khi xe bị va chạm nên mới chảy máu. Đồng Mặc thấy anh không thể tự cởi áo, cởi sơ mi cho anh. Khi miếng vết thương hiện ra trước mắt, cô rất đau lòng, là vì anh muốn bảo vệ cô nên mới che chắn phía trước cho cô. Nhớ đến cảnh vừa xảy ra cô vẫn hoảng sợ. May mà, bọn họ chỉ đâm vào thân cây, nên không xảy ra chuyện gì quá lớn.

Người đàn ông kia thấy Đồng Mặc lớn lên xinh đẹp, không khỏi dừng lại nhìn một hồi, nhìn xem cô có cần giúp đỡ gì không. Ông ta cũng không phải người tốt gì, chẳng qua chỉ là thích giúp người đẹp mà thôi.

Thấy ánh mắt kỳ lạ của người đàn ông kia, Ôn Hành Viễn hơi bực mình.

“Cảm ơn bác đã giúp đỡ vụ chồng cháu.” Anh nói với vẻ cứng rắn.

Hàm ý đuổi khách trong câu nói của anh ai cũng nghe ra, người đàn ông kia cũng không phải ngốc. Biết cô là hoa đã có chủ, mà chồng cũng không phải là người đàn ông dễ chọc, ông ta biết khó mà lui, đi ra khỏi phòng khám.

Bác sĩ thấy người đàn ông rồi đi mới nhiều chuyện nói: “Hai người không phải người nơi này đúng không? Tên kia tốt nhất không nên qua lại. Theo tôi thấy, ông ta có lòng tốt đưa hai người đến đây thì chắc chắn là hân nhin trúng vận anh.”

Đối với kiểu xưng hô là vợ Ôn Hành Viễn, Đồng Mặc không quen lắm, hơi ngượng ngùng trốn đứng sau lưng anh. Mà Ôn Hành Viễn lại dùng ánh mắt giảo hoạt liếc mắt nhìn Đồng Mặc một cái. Đồng Mặc lúc này không giống như lúc bình thường, làn da trắng hồng, trang điểm trang nhã, đáng người nhỏ nhắn, xinh đẹp hoạt bát.

Ánh mắt tên kia không phải anh không rõ, nhưng có anh ở đây, ai dám động đến một sợi tóc của vợ anh?

Chờ đến khi vết thương của Ôn Hành Viễn được xử lý xong, hai người đã bị muộn một lúc, Tổng Ninh cũng đã đợi một lúc lâu. Cô ấy mặc một chiếc áo màu trắng chiết eo, khoác một chiếc áo măng tồ bên ngoài, tóc cũng không buộc phía sau đầu mà được buông xõa ra, so với bình thường dịu dàng hơn một chút. Cô ấy nhíu mày, lúc nhìn thấy Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn xuất hiện liền đi về phía trước vài bước.

Đang định hỏi, Tổng Ninh chợt nhìn thấy vai trái của Ôn Hành Viễn bị thương. Muốn hỏi thăm anh nhưng thấy Đồng Mặc bên cạnh, Tổng Ninh hơi do dự, cuối cùng vẫn không hỏi.

“Tổng Ninh?” Đồng Mặc lúc này mới nhận ra, kinh ngạc gọi. Tổng Ninh phục hồi tinh thần, chỉnh lại sắc mặt của mình, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Ôn Hành Viễn, nói: “Tôi chỉ muốn thông báo với hai người một chút, đã muộn rất lâu rồi.”

Nói xong, cô ấy xoay người đi khỏi tầm mắt của Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn.

Những cảnh sát nữ được phân công mặc thường phục đi ra ngoài làm việc đều ở tìm một ngôi nhà trống gần đó để ở tạm thời. Nhiệm vụ mỗi ngày của họ là đi chợ, làm việc giống như một bà chủ gia đình, quan sát từng hành động nhỏ của những người xung quanh. Nếu phát hiện ra những người khả nghi thì báo lại cho đám người Ôn Hành Viễn biết, sau đó sẽ bắt tay vào điều tra. Những chuyện buồn chán thế này đã diễn ra được một tuần.

Ngày khi Vụ Nhiên và cục trưởng Mã nghị lại suy luận của Đồng Mặc thì nạn nhân thứ năm đã xuất hiện.

Đó là buổi tối mùng bảy tết âm lịch, vụ án xảy ra ngay lại địa điểm Đồng Mặc và Tổng Ninh được phân công- vùng ven sông.

Kế hoạch được tiến hành đến tối thứ bảy, phần lớn mọi người đã mệt mỏi, kiệt sức nhưng vẫn không có thu hoạch gì, không khỏi ủ rũ, càng cảm hận hung thù. Hôm nay, đã quá nửa đêm, mọi người đều nghĩ sẽ lại không có thu hoạch gì giống như bình thường, song không ngờ mọi chuyện lại diễn ra ngay dưới mí mắt mình.

Đồng Mặc vén rèm cửa lên, quan sát cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Từ sau Tết, thời tiết vẫn xấu như thế, thỉnh thoảng còn có vài trận mưa, kèm theo sương mù. Mặt đất cả ngày luôn ẩm ướt, chỗ cỏ ở là một khu dân cư cũ, đường đất nền xuất hiện rất nhiều vũng nước.

Bất chợt, Tổng Ninh đẩy cửa bước vào, Đồng Mặc ngăn người, đứng lên chỉ vào ghế sofa đối diện nói: “Ngồi đi, bên ngoài rất lạnh.”

Tổng Ninh nhíu mày, ngồi xuống sofa đối diện, sau đó lấy từ trong túi ra một phong kẹo cao su, lấy một viên bỏ vào trong miệng, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, giọng điệu thờ ơ hỏi Đồng Mặc: “Loại công việc kiểu này rất nhàm chán đúng không?”

Đồng Mặc không ngờ Tổng Ninh sẽ có thể bình tĩnh nói chuyện với mình như vậy, hơi nhướn mày sau đó nghiêm túc trả lời: “Cũng tốt, mỗi khi nghĩ đến những vụ án mạng kia sẽ không thấy nhàn chán nữa.”

Tổng Ninh nghe thấy thế liền quay đầu nhìn thẳng Đồng Mặc, ánh mắt tìm tới nghiên cứu khiến cô không được tự nhiên. Im lặng một chút, Tổng Ninh mới mở miệng: “Cô có biết ấn tượng đầu tiên của tôi với cô là gì không?”

Đồng Mặc tỏ vẻ không biết nhưng phần lớn ấn tượng đầu tiên của mọi người với cô đều là không dễ gần, mà cô cũng không phải là một người nói chuyện, bởi cô thích một mình tự suy nghĩ. Cô nghĩ ấn tượng của Tổng Ninh đối với mình cũng giống như những người khác, không ngờ câu trả lời của Tổng Ninh khiến cô rất ngạc nhiên.

“Cô rất đáng yêu.”

Cô ấy mấp máy miệng, nói với Đồng Mặc, trong đầu cũng dần dần hiện lên ngày lần đầu gặp cô: “Lần đầu tiên gặp cô ở trên đường, cô đem một vụ án hai vụ chồng bị đâm xe đâm thành xâm phạm tình dục. Ngày đó nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của cô, trong lòng tôi cảm thấy, tuy đầu óc không được thông minh nhưng cũng là một cô gái đáng yêu.” Cô ấy vừa nói vừa khua tay múa chân thể hiện lại đáng vẻ nhô xanh của Đồng Mặc lúc ấy.

Đồng Mặc nhớ đến ngày đó, khóe miệng hơi giật giật.

Tổng Ninh nhìn thấy cô chìm vào suy nghĩ, sắc mặt đột nhiên thay đổi, chuyển giọng nói: “Mãi đến vụ án Quý Văn Huyền nhảy lầu, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, sau đó còn khám phá ra bí mật che giấu phía sau đó, lúc đó làm cho tôi cảm thấy cô như một cái động sâu không thấy đáy, không ai có thể nhìn thấu. Lúc đó, đột nhiên tôi không muốn đến gần cô, cô có biết vì sao không?” Cô ta nhếch nhếch khóe miệng, ánh mắt lơ lửng tia hung ác: “Cô thông minh nhưng cô biết che giấu, đến cuối cùng cô sẽ khiến đối thủ thất bại xương tan, ngày cả danh dự cũng không còn, như vậy cô phải quá độc ác hay không?”

Đồng Mặc cảm thấy khiếp sợ, cho đến bây giờ cô chưa từng nghĩ Tổng Ninh lại suy nghĩ về mình như vậy. Sau khi nghe những lời ngoan độc này, Đồng Mặc chợt cảm thấy phải nói đến vụ án của Vu Chu Nguyên, nói theo bản năng: “Tôi chưa từng xem cô là đối thủ, và lại lúc ấy tôi một lòng chỉ muốn phá án. Nếu làm tổn hại đến danh dự của cô, tôi rất xin lỗi!”

Nhìn vẻ mặt chân thành xin lỗi của cô, Tổng Ninh chỉ hừ lạnh một tiếng: “Cô chính là như vậy, luôn khiến tôi cảm giác là chính mình có tính gây sự. Cô nói tôi không phải đối thủ? Có tin được không? Dù sao tôi vẫn không tin, ít nhất, đối với việc của Ôn Hành Viễn, tôi dù tư cách trở thành đối thủ của cô, chỉ bằng việc tôi và cô cùng thích anh ấy.”

Cả người Đồng Mặc cứng đờ. Đúng lúc này, điện thoại trong túi Tổng Ninh kêu lên, đầu bên kia nói gì Đồng Mặc không nghe rõ, chỉ thấy Tổng Ninh cúp điện thoại rồi từ trên số pha đứng lên: “Cô với tôi, trời sinh đã không hợp. Bây giờ đợi trường Ôn kết hôn với cô, nhưng chưa chắc tôi đã thua.”

Chuyện này là ngoài ý muốn, cũng không thể chứng minh cô ta bại bởi cô, đơn nữa cô ta cũng tin tưởng mình tuyệt đối sẽ không thua Đồng Mặc.

Tổng Ninh nói xong câu đó liền đóng cửa lại vội vàng đi xuống tầng. Đồng Mặc im lặng một hồi sau đó cũng nhắc chân đi ra cửa. Trong lòng cô, cho tới bây giờ chưa từng có tâm tư đối địch với ai. Tuy cô không biết vì sao Tổng Ninh lúc nào cũng muốn thể hiện thái độ không cam lòng chịu thua đối với mình, nhưng cô có thể khẳng định rằng, mặc dù Tổng Ninh không chịu thua kém nhưng cũng không phải là người tâm địa độc ác. Từ những việc nhỏ hằng ngày cô thể nhận thấy, cô ấy không phải không chú ý đoàn kết, hơn nữa còn biết đối nhân xử thế, giỏi hơn cô rất nhiều.

Nhưng mà, Đồng Mặc lại xem nhẹ hậu quả của con sông ghen tỵ.

Đồng Mặc nhìn đồng hồ trên tay mới phát hiện ra giờ đã là nửa đêm. Trên ngã tư đường không còn một bóng người, Đồng Mặc kéo chặt quần áo, đi dọc theo còn đường mấy ngày hôm nay đã đi rất nhiều lần đến siêu thị ở cuối đường. Tuy không một bóng người nhưng cô vẫn loáng thoáng nhìn thấy xe tuần tra của đội hình sự. Điều này khiến cô cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, cô biết rằng, cho dù lúc này hung thủ có ở ngay phía sau lưng mình, cô cũng được cứu viện đúng lúc.

Nghe đến đây, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân khác với bước chân của chính mình, đột nhiên phía sau lưng lướt qua một trận gió lạnh. Theo bản năng Đồng Mặc quay người lại, lập tức thấy một người đàn ông đứng cách mình không xa. Trái tim cô đập mạnh, cô vội vã bước nhanh đến gần cột đèn đường. Người đàn ông khẽ cười một tiếng, từ đầu đến cuối hai tay vẫn dút trong túi và khuôn mặt vẫn ẩn trong bóng tối. Thấy Đồng Mặc đứng lại, hắn cũng đứng yên tại chỗ.

Đồng Mặc cách hành hơi xa hơn một chút. Tuy cô có thể nhìn ra bóng dáng hắn nhờ ánh đèn đường nhưng không thể nhìn được mặt vì hắn ta nấp sau bụi cây. Hai chân cô như bị giữ chặt lại, hai tay dút trong túi cũng nắm lại thành nắm đấm.

“Ông ...” Đồng Mặc vừa mới lên tiếng, đối diện bên đường vang lên tiếng một người đàn ông: “Cô gái!” Đồng Mặc nghe tiếng gọi quay lại chỉ thấy người đàn ông đối diện bên kia đường vẫy tay với mình, sau đó chạy nhanh tới. Chờ khi người đó tới gần, Đồng Mặc nhận ra đây chính là người đã đưa cô và Ôn Hành Viễn vào bệnh viện khi hai người gặp nạn.

Lúc này, người đàn ông tìm tìm nhìn nhìn Đồng Mặc, kêu to hữu duyên nói: “Tôi nhìn thấy quen quen, không ngờ thật sự là cô.” Giọng nói của người đàn ông hơi trầm mạnh, Đồng Mặc đột nhiên nghĩ đến lời nói của vị bác sĩ mấy ngày hôm trước, nói là người đàn ông này tốt nhất là ít qua lại, vì vậy trong lòng cô càng thêm cảnh giác. Đồng Mặc gật đầu với ông ta, hướng anh ta gật gật đầu, sau đó quay người lại lần nữa, đột nhiên phát hiện, thân ảnh người đàn ông đứng cách mình không xa lúc này đã không thấy đâu.

Cô hơi dụi dụi mắt, vội vàng đi đến chỗ vừa rồi người đó xuất hiện, phát hiện thật sự không có ai. Cảm thấy lạnh cả sống lưng, lúc này rõ ràng chỗ này có người đứng, hơn nữa cô còn thấy rõ ràng người đó mặc một chiếc áo bành tô. Nhưng vì sao trong thời gian ngắn như vậy lại không thấy đâu? Chẳng lẽ do cô xuất hiện ảo giác? Cô cảm thấy vô cùng khó hiểu, tiến lên thêm vài bước, nhưng người lên quan sát xung quanh. Lúc này, người đàn ông phía sau thấy hành động của Đồng Mặc, khó hiểu hỏi: “Cô gái, cô đang tìm gì vậy?”

Đồng Mặc không định trả lời anh ta, không nghĩ tới người đó lại tiến lên chặn trước mặt cô hỏi: “Tìm người hả? Là người lúc này đứng ở đó đúng không?”

Đồng Mặc nghe thấy anh ta nói cũng nhìn thấy người vừa rồi ở phía sau mình, vì vậy hơi nháu mày hỏi gấp: “Anh cũng thấy người đó đúng không?”

Người đàn ông gật đầu: “Đúng vậy. Tôi còn tưởng là chồng cô tới, không ngờ là tôi vừa đi đến hắn đã vội vàng chạy mất.” Người đàn ông kể lại chi tiết những gì mình vừa nhìn thấy. Ban đầu, ông ta còn tưởng đó chồng của cô gái này lần trước bị thương, đang muốn hỏi thăm một chút, kết quả anh ta vừa tiến tới người kia đã chạy nhanh vào chỗ rẽ kia biến mất.

Lúc này, Đồng Mặc có thể khẳng định vừa rồi không phải là ảo giác do cô tưởng tượng ra mà là thật sự có người đi theo sau mình. Nhưng người kia là ai? Nghĩ đến đây, cô chợt thấy lạnh sống lưng.

Cùng lúc đó, cách Đồng Mặc vài con phố, có một chiếc xe thể thao màu xám đang đỗ, người đàn ông nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào, điều chỉnh kính chiếu hậu, hai bàn tay thon gầy khoát lên vô lăng, khóe miệng hiện lên nụ cười.

“Vu Văn! Có thể lái xe hay không? Tớ và hắn đều mệt sắp chết rồi, với tốc độ lái xe của cậu, ngày mai có thể rời khỏi thành phố A nhỉ?” Lúc này, người ngồi phía sau sẽ đột nhiên nhồm đậy, mơ mơ hồ hồ nói với người ngồi điều khiển xe.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 52

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: An Nhiên

Biên tập: Iris

Xe của Vu Văn lao nhanh trên con đường lúc này, ánh mắt anh ta dừng trên người Đồng Mặc nhưng chỉ vài giây sau, bóng dáng cô đã biến mất trong tầm mắt anh. Anh ta cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm địa chỉ trong tay, mỉm cười. Nơi này, anh ta không thể bỏ được nên chỉ có thể trở về.

Đồng Mặc thấy ông ta hoàn toàn không có ý rời đi, vẻ mặt dần dần trở lạnh lùng, nói: “Bác à, tôi còn có chút việc, xin phép đi trước.”

Nói xong, cô nhanh chóng đi về phía siêu thị nhưng không ngờ ông ta cũng đi theo. Sau đó, ông ta đi đến bên cạnh cô nói: “Cô gái, cô như vậy là không đúng rồi. Tôi chỉ là thấy cô là con gái một thân một mình đi lúc nửa đêm rất không an toàn nên

mới đi cùng có một đoạn. Tôi cũng không ăn cỏ, cỏ nói có đúng không?”

Đồng Mặc hoảng hốt dừng lại, quay đầu nhìn, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh: “Không cần, cảm ơn.” Cô nhanh chóng rời đi nhưng lại bị ông ta giữ lại, một tay lướt qua ngực cô. Hắn ta đang định nói thì cảm thấy đau ở đằng sau, quay lại mới thấy một cô gái cầm đi động đang đánh mình. Ông ta rất tức giận, mắng to: “Con đàn bà điên này!” Đang muốn giơ tay lên thì cảm thấy một trận đau đòn.

Đồng Mặc nhìn Tổng Ninh cầm điện thoại đi động trong tay đập liên tiếp mấy cái xuống ông ta, mãi cho đến khi ông ta không thể chịu nổi ngồi xồm xuống, cô ấy mới nhưn mày khinh thường cười một tiếng nói: “Mày mắt mù nên không nhìn thấy cảnh sát đang tuần tra xung quanh đúng không? Dám giở trò đối bại?”

Tổng Ninh không nhận được lại giọng chân đá vào người hắn ta một cái, kéo Đồng Mặc đến bên cạnh mình, nói: “Chẳng lẽ cô không nhìn thấy tên yêu râu xanh này chạm ngực mình à?”

Đồng Mặc ngạc nhiên nhìn Tổng Ninh, đỏ mặt.

“Ngao ngaoan một chút!” Tổng Ninh đáp hắn ta thêm một cái, sau đó không quay đầu đi vào góc phố, chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong bóng đêm. Đồng Mặc nhìn cảm kích, mỉm cười tiếp tục đi về phía trước.

Đi hơn một đoạn vẫn không có tiến triển gì, đành phải quay trở về. Nhưng khi cô đi đến nửa đường thì phát hiện trên có một người nằm trên đường. Trong lòng cảm thấy không ổn, vội vàng chạy về phía người đó, cảnh tượng khiếp sợ trước mắt khiến cô bị dọa thối nửa thân thất thần. Nằm trên mặt đất là một người phụ nữ, giống như hai nạn nhân là phụ nữ bị hại trước, đầu đều bị đập đến mức biến dạng hoàn toàn, cả hiện trường vô cùng thê thảm

Phản ứng đầu tiên của cô là lấy điện thoại ra gọi cho Ôn Hành Viễn, sau đó xác định vị trí của xe tuần tra cách nơi này gần nhất rồi mới rời khỏi hiện trường. Nhìn thấy trên ngon cỏ ẩm ướt có dấu vết nạn nhân bị kéo đi. Trong đầu cô hiện lên vô số suy nghĩ, không ngừng thúc giục cô nhất định phải tìm được dấu vết hung thủ để lại. Không do dự, Đồng Mặc lập tức lần theo dấu vết.

Sau khi chạy một đoạn đường, Đồng Mặc đến một khu dân cư. Quan sát bốn phía xung quanh, cô phát hiện ra chỗ này chính là nơi lúc trước mình ở để canh chừng. Quả nhiên suy đoán của cô không sai. Thời điểm cấp trên điều người, cô đã chủ động xin đến con đường ven sông này. Bởi vì, thông qua hiện trường hai vụ án trước, cô có thể đoán ra đường đi của hung thủ, tiếp đến sẽ diễn ra ở chỗ này. Tuy lúc đó cảm thấy suy nghĩ này không có căn cứ, nhưng cô không ngờ rằng lại đoán trúng.

Đồng Mặc vui sướng trong lòng, nhưng đang chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm, trước mặt chợt tối sầm, trong khoảnh khắc không còn ý thức.

Mà Tổng Ninh bên này đang đốc toàn lực theo dõi một người mặc áo bành tô màu đen, đội mũ màu đen, chính là hung thủ mà tuần trước đã từng gặp. Qua dáng người và cách ăn mặc, Tổng Ninh xác định chắc chắn đây là hung thủ.

Sau khi giúp Đồng Mặc rời rồi đi, Tổng Ninh đi vào góc đường, nhìn bóng đêm đen tối xung quanh, khỏe miệng xẹt qua nụ cười, cười nhạo chính mình vừa làm điều thừa, rõ ràng không muốn nhìn thấy Đồng Mặc, lại còn giúp cô trừng trị yêu râu xanh. Tổng Ninh hít sâu một hơi, cô đôi khi có không thể hiểu nổi chính mình, già vờ như rất mạnh mẽ sắc bén nhưng thực ra rất yếu đuối, đôi khi khiến cô cảm thấy vô cùng hoang mang và hổ thẹn. Rõ ràng quên những chuyện không hay đi nhưng lại không làm được, còn chuyện này vẫn đang dang dở, khiến cô rất nhức đầu.

Bởi thế, thỉnh thoảng Tổng Ninh rất cảm hận bản thân.

Giống như bây giờ. Nếu Đồng Mặc xảy ra chuyện, cô lẽ có sẽ có cơ hội; thế nhưng, cuối cùng cô vẫn giúp đỡ.

Tổng Ninh buồn phiền, tự gõ đầu mình. Bất chợt, Tổng Ninh nhìn thấy một người đàn ông điu một cô gái đang lại gần. Cô gái hình như bị say, dựa vào vai người đàn ông, đi loạng choạng, cả người dựa hết lên người đàn ông. Tổng Ninh dút tay vào túi, chợt nhớ đến thời gian trước đây. Khi cô mới vào đội cảnh sát, một lần đi ăn liên hoan cùng đồng nghiệp, cô uống say bí tỉ, không biết trời trăng gì, cuối cùng vẫn là Ôn Hành Viễn đưa mình về nhà, giống như cảnh tượng trước mắt đây...

Cô hâm mộ đôi tình nhân kia, song khi người đàn ông đi lên cầu thang, cô nhận ra dáng người này hơi quen, trong đầu chợt hiện lên dáng hung thủ. Vội vàng lấy điện thoại ra, định gọi cho Ôn Hành Viễn nhưng điện thoại không bật được. Tổng Ninh cảm chán ngắt, lăm bắm một mình: “Thực sự không nên cứu Đồng Mặc!”

Điện thoại có vấn đề chắc chắn là do lúc đánh tên yêu râu xanh kia. Thấy hung thủ sắp đi xuống cầu thang, Tổng Ninh chỉ còn cách bám theo hung thủ.

Núp sau một lùm cây, Tổng Ninh cẩn thận quan sát tình hình. Hung thủ cẩn thận nhìn bốn phía, vác cô gái lên vai. Cô gái vừa mới còn đứng trong chốc lát đã như tờ giấy, bị hung thủ vác lên vai rồi đưa đi. Đi tới giữa đường cái, hung thủ hát tay lên, người phụ nữ ngửa mặt ngã xuống đất, sau đó hắn nhanh chóng đi đến một góc đường khác.

Thị lực của Tổng Ninh rất tốt, khi cô gái bị hất ngã xuống đất cô đã nhìn thấy khuôn mặt người đó bị đánh đến biến dạng. Cô không tiến lên xem xét mà nhanh chóng đuổi theo hung thủ.

Hung thủ đi nhanh như bay, thậm chí còn hơi chạy. Lúc này, trong lòng Tổng Ninh cực kỳ hoảng sợ, tưởng tượng đến hung khí trong tay hung thủ lúc trước đã lại chết bao nhiêu nạn nhân vô cùng thê thảm, cô có chút do dự muốn dừng bước. Song nghĩ lại, cô là người duy nhất hai lần chạm mặt hung thủ, lần này còn trực tiếp chứng kiến hung thủ gây án, nếu...

Vốn đang chạy ở phía trước, hung thủ nghĩ ngờ, bất chợt quay đầu lại nhìn. Tổng Ninh vội núp đi, tim như muốn nhảy ra, căng thẳng cùng cực. Cô nhìn chăm chăm đèn đường, ngọn đèn mờ nhạt bao phủ cả ngõ nhỏ yên tĩnh, giống như chỉ cần hơi sơ ý một chút thì hung khí trong tay hung thủ sẽ bắt ngờ nện xuống. Hai chân cô run nhè nhẹ, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, hít sâu một hơi cuối cùng vẫn đi chuyển đến bên mép tường, nhìn thấy hung thủ tiếp tục đi về phía trước, hai chân dường như mất kiểm soát, cứ như vậy bắt đầu đuổi theo.

Hung thủ đi càng nhanh, cô càng bất an, hơn nữa con đường trước mắt ngày càng nhỏ, nhà tầng xung quanh cũng càng ngày càng thấp, cô dần dần dừng lại. Đi về phía trước vài bước, cô phát hiện ra có một nhà xưởng ở ven sông. Trong lòng dâng lên cảm giác lo sợ, cô nghĩ có thể hung thủ đã phát hiện ra sự tồn tại của cô, muốn dẫn dụ mình tới đây để giết người diệt khẩu hay không. Bước chân dần chậm lại rồi dừng hẳn, Tổng Ninh muốn từ bỏ việc bám theo hung thủ, song ngay khi Tổng Ninh còn đang do dự thì hung thủ chạy về hướng khu dân cư.

Tổng Ninh suy nghĩ, rốt cuộc tên này làm trò gì đây?

Hung thủ hoàn toàn không để ý có đi theo hay không, như vậy tỷ lệ bị phát hiện là rất thấp. Rối rắm một lúc, thấy sắp mất dấu hung thủ, Tổng Ninh liều mạng đuổi theo. Vừa chạy theo, vừa chửi: “Nhất định dừng để cho tao bắt được mày! Hơn nửa đêm còn như vận động viên...”

Một lát sau, hung thủ đột nhiên chạy chậm lại, Tổng Ninh cũng vội núp vào một ngõ nhỏ khác, âm thầm cầu nguyện dừng để bị hung thủ phát hiện. Đồng thời, Tổng Ninh cũng tự hỏi tại sao trên con đường này không có cảnh sát tuần tra nào? Trong lòng nóng như lửa đốt, đang trong lúc cố tìm ra cách có đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Đồng Mặc, nghĩ thầm, hay là cô ấy cũng đuổi theo hung thủ?

Thời điểm cô chuẩn bị đi chuyển về phía Đồng Mặc, đột nhiên phía sau Đồng Mặc xuất hiện một người đàn ông, sau đó người đó nện thật mạnh vào gáy cô ấy, Đồng Mặc gục xuống.

Tổng Ninh bị chặt miệng mình, ngăn không phát ra tiếng hét, nhanh đến mức khớp xương trên bàn tay cũng hiện rõ ràng. Cô xoay xoay đầu. Hiện tại, bên trái cô là hung thủ vác cô gái vào máy bảo vệ áo bành tô, hơn nữa cô còn tận mắt chứng kiến hắn gây án. Như vậy... bên phải cô, người vừa tấn công Đồng Mặc, hắn là ai?

Bao nhiêu câu hỏi xuất hiện trong đầu như muốn nhấn chìm Tổng Ninh, cô nhủ chặt lông mày, giống như kiến bò trên chảo lửa, không nghĩ ra được biện pháp nào. Nếu cô men theo tường bên trái, rất có thể sẽ bị hung thủ phát hiện. Nếu đi sang bên phải để cứu Đồng Mặc thì sẽ làm kinh động đến người đàn ông lạ mặt vừa đánh Đồng Mặc. Nếu... bọn họ là cùng một người? Thế nhưng, nếu không cứu Đồng Mặc thì không biết kết quả sẽ thế nào? Hơn nữa, đó là một sinh mạng, cô ấy còn là đồng nghiệp của mình... Cô bất chấp tất cả chạy về phía Đồng Mặc nhưng mới chạy được vài bước, cô đột nhiên dừng lại. Nếu không có Đồng Mặc...

Cô bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, trở mắt nhìn người đàn ông lạ mặt vừa đánh Đồng Mặc mang cô ấy đi, dần dần biến mất trong tầm mắt cô. Cô hòng có như bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn áy náy cùng lúc đánh ập xuống.

Cả người cô lạnh lẽo, cứng ngắc giống như một bức tượng. Nhớ tới chuyện Đồng Mặc vừa bị đánh, trong đầu có chợt hiện lên một suy nghĩ đáng sợ, cô thế mà lại không muốn cứu Đồng Mặc?

Cô theo bức tường từ từ trượt xuống, giọng nói mang theo chút run rẩy: “Rất xin lỗi...”

Cô cứ ngồi ngẩn người như vậy gần một giờ. Nửa cho đến khi xung quanh vang lên tiếng còi xe cảnh sát, cô mới lấy lại tinh thần. Lúc này, toàn thân cô đã lạnh cứng ngắc đến mức không thể đứng dậy nổi.

“Tổng Ninh!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Tổng Ninh lập tức quay đầu. Thời điểm nhìn thấy Ôn Hành Viễn, cô hòng khò khốc không thể thốt lên lời, ánh mắt phủ một tầng sương mù. Cô có chút hoảng hốt nhìn Ôn Hành Viễn chạy về phía mình.

Ôn Hành Viễn chạm vào tay Tổng Ninh, hơi hơi nhu này, vươn tay nâng cô ấy từ trên mặt đất dậy: “Sao vậy? Sao lại lạnh thế này?”

Tổng Ninh rung rung, nước mắt tự đọng rơi xuống. Cô từ từ ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

“Su...sự phụ...Đồng Mặc...cô ấy...”

Cô ấy run rẩy mở miệng. Ôn Hành Viễn nhìn thấy vẻ khác thường, trong lòng căng thẳng, vội cầm lấy cánh tay cô hỏi: “Đồng Mặc làm sao vậy?”

Tổng Ninh điều chỉnh lại sắc mặt, một lần nữa nói: “Người chết là do Đồng Mặc phát hiện đúng không?”

Sau khi nhìn thấy Ôn Hành Viễn gật đầu, Tổng Ninh khẽ cắn môi, sau đó ngẩng đầu lên, nói: “Em nhận được tin nhắn của cô ấy nên mới tới nơi này, nhưng không nhìn thấy cô ấy.”

Ôn Hành Viễn nhu này, hoài nghi hỏi: “Vị sao em lại ở trong này?”

“Em...thấy hung thủ, nhưng không dám đuổi theo, em...Nlưng mà em không biết Đồng Mặc có phải...” Cô nói nằng cô chút lộn xộn, Ôn Hành Viễn nhìn thấy cả người cô vẫn còn hơi run rẩy, nhưng vừa nghe thấy tên Đồng Mặc, trong lòng anh cảm thấy bất an càng ngày càng mãnh liệt.

“Ý em là không nhìn thấy Đồng Mặc ở đây? Cũng không gọi được điện thoại?” Anh hơi hoảng sợ, vội vàng cầm lấy điện thoại, lần lượt gọi những đồng nghiệp tuần tra xung quanh sau đó gọi cho Vụ Nhiên.

“Nhất định phải tìm được Đồng Mặc.”

Chương 53

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **Thủy Lưu Ly**

Biên tập: **Iris**

“Mấy cậu làm ăn kiểu gì vậy hả? Nhiều người như thế mà vẫn chưa tìm được Đồng Mặc sao? Tôi nói cho mấy cậu nghe, cho dù có phải lật tung cả thành phố A này lên cũng phải tìm được Đồng Mặc cho tôi!” Vừa biết được tin, cục trưởng Mã liền phái người đi tìm kiếm nhưng vẫn chưa có tung tích của Đồng Mặc, cuối cùng ông không thể kiềm chế được cơn tức giận trong lòng nữa, mắng cấp dưới một trận tơi tả.

Vốn vụ án này đã khiến ông đau đầu rồi, song không ngờ lại có người trong đội lại vì vụ án này mà mất tích. Quan trọng hơn là, người mất tích không ai khác mà lại là con gái ruột của ông bạn già mình, Đồng Mặc.

Con bé vào đội chưa đến nửa năm, mới tham gia hai vụ án mà giờ lại mất tích. Cục trưởng Mã cực kỳ sốt ruột, nếu con bé xảy ra chuyện gì, ông thực sự không biết phải ăn nói thế nào với ông bạn của mình – Đồng Nghiễn.

Còn mấy nhân viên cấp dưới bị ông mắng cũng rất khổ não. Đồng Mặc mất tích là chuyện không ai có thể ngờ tới, nhất là trong thời điểm quan trọng để phá án này. Chẳng ai thấy dễ chịu gì, bởi vì, không chỉ có một mình cục trưởng Mã khó xử mà còn thêm đội trưởng Ôn nữa. Thật sự họ cảm thấy không biết phải làm thế nào.

Mọi người đều biết đội trưởng Ôn và Đồng Mặc đã kết hôn, chứng kiến anh đã tìm kiếm suốt đêm thì không khỏi xót xa, rất thông cảm với tâm trạng lúc này của anh. Vậy nên mọi người đều biết ý, để anh một mình. Vậy nên lúc này, ai cũng không dám tiến lên nói câu nào với đội trưởng Ôn, dù là một câu thăm hỏi ân cần đơn giản, trừ khi mang theo tin tức tốt của Đồng Mặc, nếu không, anh cũng chỉ có thể trưng ra bộ mặt u ám, xanh mét, khiến người khác phải sợ hãi, hoảng hốt cho bọn họ xem.

Mà lúc này, Ôn Hành Viễn cũng bắt buộc chính mình phải dè lại suy nghĩ đang dâng lên trong lòng. Mồ hôi trên trán của anh vẫn chưa khô, mày nhu chặt, từ hôm qua đến giờ đều không có giấc ra lần nào cả, về mặt anh tối tăm nhìn hơi nước trắng mờ của ly nước sôi trước mặt. Hoảng hốt một chút, đột nhiên anh cảm thấy bản thân mình như lạc trong một màn sương mù dày đặc, lạc trong thế giới mờ hồ, không cảm giác, không cảm nhận được hơi thở của Đồng Mặc. Ô Hàng ngồi đối diện anh, giữ im lặng, lại thường xuyên quan sát sắc mặt của đội trưởng Ôn, nhìn thấy anh thật vất vả mới có thể dè nén cảm xúc xuống dưới, mới suy nghĩ có nên đem đến cho anh một chút thức ăn hay không, tuy nhiên, đội trưởng Ôn đột nhiên đứng lên, xoay người bước ra ngoài.

“Đội trưởng Ôn! Anh muốn đi đâu?” Ô Hàng theo bản năng đuổi theo hỏi, vừa theo vài bước đã bị Vu Nhiên đột nhiên xuất hiện ngăn lại. Ô Hàng có chút không hiểu nhìn Vu Nhiên, sốt ruột, mở miệng nói: “Đội phó, vì sao cô không ngăn cản anh ấy? Đến bây giờ Đồng Mặc vẫn còn chưa tìm được, tôi sợ đội trưởng Ôn sẽ mất đi lý trí làm ra chuyện gì đó...”

“Ôn Hành Viễn ở trong mắt anh chẳng lẽ chỉ có một chút năng lực như vậy sao?” Vu Nhiên lạnh lùng nói, những lời này cũng thành công ngăn chặn lại những lời nói tiếp theo của Ô Hàng. Anh ta dừng lại, suy nghĩ một chút mới kéo khóe miệng, có chút tự giễu, lầm bầm lầu bầu: “Đúng vậy.” Đội trưởng Ôn không giống mình, anh ấy thận trọng, chắc chắn, hơn nữa những chuyện anh ấy đã trải qua nhiều năm nay cũng không phải đơn giản. Từ lúc bắt đầu gia nhập vào đội, anh ta cũng rất bội phục Ôn Hành Viễn, mỗi lần nhìn anh ấy, mặc kệ đang đối mặt với chuyện gì, anh ấy cũng có thể bình tĩnh giải quyết. Nhưng nghĩ lại, nếu đối là chính mình, đừng nói giữ được bình tĩnh, nhất định mình sẽ sốt ruột đến mức chuyện gì cũng không làm xong.

Vu Nhiên nhìn thấy anh ta đang đắm chìm suy nghĩ, nghĩ rằng lời nói của mình làm anh ta bị tổn thương, trên mặt có hơi lộ ý xin lỗi, cứng người một chút mới gờ về cầm cốc uống nước, sau mới nhanh chóng nói một câu: “Những lời nói của tôi nếu khiến anh cảm thấy khó chịu vậy thì cho tôi xin lỗi.”

Ô Hàng còn không kịp tiêu hóa hết những lời này, Vu Nhiên đã vội đi vào phòng họp.

...

Anh hơi căng thẳng vì anh vẫn giấu ông chuyện Đồng Mặc bị mất tích, nếu để ông biết thì chi khiến bệnh tình của ông nặng thêm. Thế nhưng, anh thật sự muốn nhanh chóng xác minh một việc, Đồng Mặc mất tích có liên quan đến hung thủ vụ án máy bảo này hay không, hay chi liên quan đến người luôn nhìn chăm chăm Đồng Mặc ấy.

Anh hơi căng thẳng vì anh vẫn giấu ông chuyện Đồng Mặc bị mất tích, nếu để ông biết thì chi khiến bệnh tình của ông nặng thêm. Thế nhưng, anh thật sự muốn nhanh chóng xác minh một việc, Đồng Mặc mất tích có liên quan đến hung thủ vụ án máy bảo này hay không, hay chi liên quan đến người luôn nhìn chăm chăm Đồng Mặc ấy.

Đồng Nghiễn chờ Ôn Hành Viễn lại gần mới điều chỉnh sắc mặt, cố gắng giấu đi biểu hiện lo lắng, mỉm cười nói: “Hành Viễn, sao bây giờ mới về nhà?”

Ôn Hành Viễn quan sát ông, những nghi vấn trong lòng muốn hỏi ông giờ đây không cách nào nói ra, khẽ siết tay lại. Thật sự anh không muốn ông đau lòng, nếu...

Cả hai người im lặng trong chốc lát, sau đó vẫn là Đồng Nghiễn lên tiếng trước: “Ba có quen một người bạn, bây giờ ba đến nhà ông ta một chút. Ba đang vội, có gì tôi chúng ta lại nói chuyện, đến lúc đó lại suy nghĩ làm nhiều mấy món Đồng Mặc thích ăn.” Ông dứt lời, không cho anh có cơ hội nói chuyện liền đi ra ngoài.

Anh đứng im tại chỗ, trong lòng đầy mâu thuẫn. Có lẽ không nên nói cho ông biết chuyện này. Nếu Đồng Mặc biết ba đau lòng vì mình thì chắc chắn cô ấy cũng sẽ không dễ chịu. Song, nếu không hỏi rõ thì sẽ không thể xác định được hiện giờ Đồng Mặc ở trong tay ai; và lại, nếu như bọn chúng ỷ hiếp...

Và cuối cùng anh quyết định đuổi theo hỏi ông, cái người luôn nhìn Đồng Mặc với ánh mắt kì lạ ấy. Anh muốn hỏi có phải ông ấy đi tìm gã đó hay không. Nếu như đã từng quen biết với ông, tám chín phần có thể xác định Đồng Mặc bị người kia bắt mà không phải là hung thủ vụ máy bảo. Thế nhưng, khi anh chạy ra cổng đã không còn thấy bóng dáng Đồng Nghiễn đâu. Anh phát hiện mọi chuyện ngày càng trở nên phức tạp, nhanh chóng chạy đến mấy con đường phía trước tìm kiếm một phen, nhưng vẫn không nhìn thấy ông ấy. Theo lý mà nói, ông ấy vừa mới ra của không lâu nên không thể biến mất nhanh như vậy. Chẳng lẽ là...

Cùng lúc đó, Đồng Nghiễn đang ngồi trên một chiếc xe hơi màu đen, ông nhìn người đang ngồi trên ghế lái, đã thấy hai tay gã đặt trên tay lái, trên mặt cũng lộ rõ vẻ nhàn nhã thoải mái. Sau khi Đồng Nghiễn ngồi trên xe được một lúc, gã mới nhả miếng kẹo cao su trong miệng ra, xuyên qua kính chiếu hậu thoáng nhìn về mặt đứng đắn, nghiêm túc của Đồng Nghiễn, khóe miệng gợi lên một độ cong rất nhỏ, sau đó lại bị sự phản hận trong lòng xổng lên chiếm cứ lấy đầu óc.

Một lúc lâu sau, gã bắt đầu không chịu nổi không khí im lặng trong xe, đánh cạt tiếng trước: “Nhiều ngày không gặp nhưng sự nhàn nại của ông lại không có dấu hiệu hạ thấp, cho dù người bị hại là con gái của ông mà ông vẫn bình tĩnh như cũ, tôi rất bội phục đấy...” Gã vừa nói vừa nhu mày nhìn sang, nhìn thấy khuôn mặt ôn hòa của người đàn ông trung niên kia, đột nhiên trên mặt gã nổi lên một chút ý cười tà ác: “Đội trưởng Đồng.”

“A, tôi thiếu chút đã quên, ông hiện giờ đã không còn là đội trưởng Đồng nữa, bây giờ ông chỉ là một lão già sắp chết mà thôi. Tôi nói có chính xác hay không?” Già cười nhạo nói. Đồng Nghiễn nghiến răng, trước tiếng cười cao ngạo bắt cần đòi của già, gần từng tiếng nói: “Tôi nói rồi, có chuyện gì thì cứ tính lên đầu tôi, đừng liên lụy đến con gái của tôi!”

Thấy Đồng Nghiễn thật vất vả mới mở miệng, già càng cười lớn tiếng: “Ai mà có thể ngốc đến nỗi không muốn lợi dụng nhược điểm của người khác, ông cho rằng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua mọi chuyện ư? Không phải tôi đã nói cho ông sao! Tôi sẽ không để cho ông được sống tốt.” Sắc mặt của già hiện lên một tia lạnh lẽo, chết chóc, khiến người sau lưng cảm thấy không lạnh mà run: “Có vẻ gần đây như ông bị mất trí nhớ thì phải? Lần trước tôi cũng đã nói cho ông, con gái của ông lớn lên rất ngoan ngoãn nghe lời khiến người ta thương tiếc, cho nên tất nhiên tôi sẽ ở trước mặt ông cố gắng ‘trần trọng’ cô ta.”

“Cầm thú!” Đồng Nghiễn nói gần gần lên một tiếng, đồng thời một tát cũng chuẩn bị đánh qua, chỉ nghe tiếng bánh xe ma sát với mặt đường. Chiếc xe đột ngột nghiêng qua một hướng, khiến người ông bị va vào cửa xe.

“Tốt nhất ông nên thành thật một chút cho tôi!” Già kia lạnh lẽo, độc ác nói ra mấy lời này, xong mới tiếp tục lái xe về phía trước. Đồng Nghiễn ngồi ở sau xe, gần xanh trên tay nổi lên, trong lòng lại tràn ngập áy náy và lo lắng. Xe chạy không đến một tiếng đã dừng trước một tòa nhà bị bỏ hoang. Già nhìn bốn phía xung quanh, tuy rằng bây giờ là ban ngày nhưng chỗ này lại không có dấu vết một người nào cả.

Gã mở cửa xe, nhui mảy, hướng mắt về chỗ tòa nhà tối đen kia: “Con gái cưng của ông ở chỗ này.”

Đồng Nghiễn nhìn theo ánh mắt của già, rõ ràng phát hiện Đồng Mặc đã bị treo trên ban công, chỉ cần gây thù hằn buông lỏng một chút thì lập tức có khả năng bị rơi xuống trở thành bánh thịt. Sắc mặt ông hoảng hốt, nhanh chóng vùng khỏi tay già kia chạy như bay lên tầng. Khi lên đến ban công, ông đã bị người khác túm hai tay lại, trong khoảnh khắc, chỉ cảm hai tay bị vận đau, hai chân cũng bị người khác áp quỳ trên mặt đất.

Ông gầy gù, nhìn Đồng Mặc đang hôn mê bất tỉnh, bị người khác trói trước mặt, trong lòng tựa như ngã xuống vực sâu. Hai mắt ông đỏ lừ, khi nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, ông không nhận được mở miệng mắng to: “Súc sinh! Mau thả con gái của tao ra! Nếu con bé mà xảy ra chuyện gì thì dù tao có phải liều cái mạng già này thì cũng sẽ kéo theo mấy xuống địa phủ!”

Gã đứng đấy, cảm thấy giọng điệu của ông rất khiến người khác cảm thấy buồn cười, cho nên gã một bên cười to một bên chậm rì rì bước đến, từ trên cao nhìn xuống sắc mặt căng thẳng của Đồng Nghiễn.

“Nếu tiếc mạng con gái như vậy thì đừng mạng ông đến đời. Tôi cũng không muốn làm hại người vô tội, tôi chỉ muốn ông phải chết trước mặt tôi. Chỉ đơn giản như vậy thôi, chẳng lẽ đối với ông lại khó khăn như vậy à? Dù sao ông cũng đã ung thư dạ dày thời kỳ cuối, chết sớm hay chết muộn cũng như nhau, tôi cũng hứa với ông sẽ không tìm con gái ông gây phiền phức nữa. Còn không, tôi không dám đảm bảo một ngày nào đó, tôi sẽ lái xe đâm cô bé hay là gửi mấy tin nhắn nhò nhò dọa hay không đâu.”

Gã từ trong túi lấy ra một con dao nhỏ, đem nó để trước mặt Đồng Nghiễn: “Tôi đã tìm ông rất nhiều lần, cũng không muốn tại tôi tốn nhiều thời gian nữa, hôm nay chúng ta nhanh chóng giải quyết mọi việc đi.”

Ánh mắt Đồng Nghiễn dán chặt trên con dao nhỏ sắc bén, trong lòng phần nộ. Ngực giống như bị cái gì đè nặng khiến ông không thở nổi, cả người cứng đờ. Ông cố gắng quay lại nhìn Đồng Mặc không hề hay biết gần đó, thầm quyết định.

Gã quan sát về mặt thay đổi liên tục của Đồng Nghiễn, đã nhận ra một chút khác thường, mới nhanh chóng cướp lấy dao nhỏ trong tay ông rồi lập tức nắm lấy tóc ông, khiến ông phải ngửa mặt lên nhìn già: “Tao cảnh cáo mày đừng có làm trò trước mặt tao. Tự sát khó khăn như vậy à? Em trai tao cũng không thấy khó khăn gì thì mày càng không có tư cách nói khó khăn?” Mặt già đen lại, hung ác nhìn Đồng Nghiễn, giống như một giây sau sẽ đâm con dao kia sẽ đâm vào lồng ngực ông. Oán hận nhiều năm như vậy, già cần phải giải tỏa, cũng muốn làm cho ông ta phải tự mình niềm lấy sự khó chịu, đau đớn của em trai già. Năm đó, nếu không phải ông ta nhận nhầm em trai già thành già, nói ra mọi việc phạm pháp mà già đã làm cho em trai già biết thì em trai già cũng sẽ không phải ngồi tù thay già, càng sẽ không vì chịu không nổi khổ sở trong tù mà tự sát. Cho nên, già xem như thay em trai tìm đồng bọn cùng xuống suối vàng, để em ấy không cảm thấy cô đơn khi ra đi một mình.

Đồng Nghiễn chợt muốn bật cười, ông dường như cảm giác thần chết càng lúc càng đến gần mình. Thật ra, bác sĩ đã nói ông chỉ còn sống có mấy tháng nữa, khi ấy ông không hề cảm thấy đau khổ hay sợ hãi, ông chỉ nghĩ chuyện này là nhân quả báo ứng. Trước kia vì sai lầm của mình mà khiến em trai già tự sát ở trong tù, đến bây giờ vẫn chưa nguôi ngoai. Đến khi nghe tin tức mình không còn bao nhiêu thời gian lại có cảm giác như được giải thoát.

Hướng chỉ, nhìn Đồng Mặc khỏe mạnh, bình an, thành gia lập nghiệp là tâm nguyện duy nhất đời này của ông. Nếu cái mạng này có thể đổi lấy sự bình an cả đời của Đồng Mặc thì chuyện này không còn gì có thể tốt hơn nữa.

Ông cắn chặt răng, một lần nữa cướp lấy con dao từ tay già kia. Bây giờ, tên đàn em đứng bên cạnh nói nhò vào tai già mấy câu, trong thoáng chốc khuôn mặt già biến đổi. Hành động đầu tiên của già là đánh rơi con dao trong tay Đồng Nghiễn rồi dứt hai tay vào túi quần, thông dong nói: “Mày do dự như thế khiến tao cảm thấy rất khó chịu. Lần này tao bỏ qua cho mày một lần. Lần sau tốt nhất mày nên dứt khoát cầm dao cắt xẹt một nhát là được.” Nói xong, già vội vàng đi xuống dưới rồi biến mất ở một góc khuất.

Đồng Nghiễn thấy già đi xuống liền đứng dậy, bước lại gần ôm lấy Đồng Mặc, rồi tháo dây thừng cho cô.

“Đồng Mặc, Đồng Mặc...” Ông vừa cời xong liền ôm Đồng Mặc vào trong lòng, sống mũi cay cay. Đã nhiều năm Đồng Mặc luôn là đứa bé ông yêu thương nhất. Tuy hai người không có quan hệ huyết thống nhưng qua gần ấy năm, cô đã trở thành người thân duy nhất của ông, cũng là lý do sống duy nhất mà ông muốn dựa vào. Cả đời này, ông chỉ có một người thân như thế, một đứa con gái như vậy. Bình thường tuy ông không ở bên cạnh con gái nhiều nhưng mong ước con bé luôn bình an lại chính là tâm nguyện lớn nhất của ông.

Thế mà, chính ông lại là người khiến con bé lâm vào nguy hiểm.

“Tiểu Mặc, xin lỗi con... Ba có lỗi với con...”

Nếu lúc trước ông không nhận nuôi con bé thì cô lẽ con bé sẽ không phải chịu nhiều đau khổ thế này. Còn nhờ đã phải học nấu cơm, giặt quần áo, cũng không chọn nghề nghiệp cảnh sát hình sự nguy hiểm có thể nguy hiểm tới tính mạng bất kỳ lúc nào.

Nếu lúc trước mình không có nhận nuôi con bé, có lẽ bây giờ con bé đã là một cô con gái được cả nhà nâng niu trong lòng bàn tay, sẽ có được một gia đình hoàn chỉnh, sẽ hưởng thụ được cuộc sống vật chất tốt hơn, mà không phải vì một lý tưởng, vì nhiệt huyết mà luôn chạy đua với sinh tử và sống một đời như bây giờ.

Cho nên, đôi khi ông thật hối hận khi đã nhận nuôi đứa bé này, nhưng đôi khi lại cảm thấy vô cùng may mắn vì đã nhận nuôi con bé.

Tác giả có chuyện muốn nói: Vỡ kịch nhỏ:

Đồng Mặc: Chú Ôn, chú xác định muốn mua váy sao?

Đội trưởng Ôn [khẳng định gật đầu]

Đồng Mặc: Đi tham gia hôn lễ của bác sĩ Phương không cần mặc váy cũng được.

Đội trưởng Ôn [không đồng ý xua tay]

Đồng Mặc: Được rồi.

Qua xx phút sau

Người phục vụ: Tiên sinh, lúc phu nhân của ngài thử trang phục chắc sẽ có chút phiền phức...

Đội trưởng Ôn: Tôi không quan tâm lúc mặc gặp phiền phức, tôi chỉ quan tâm khi cởi ra gặp khó khăn thôi.

Đồng Mặc: --.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Fleur

Biên tập: Iris

Khi Đồng Mặc tỉnh lại, trời bên ngoài đã tối, cô hoàn toàn tỉnh táo dưới mắt kính, đầu nặng như chì, toàn thân đau như bị xe nghiền qua, không có chút sức lực nào, ngay cả nắm đầu ngón tay cũng không động đậy được. Cô khó chịu muốn mở miệng song lại kinh ngạc khi phát hiện giọng mình khàn khàn, cổ họng cũng khô rất khó chịu.

Trong phòng không bật đèn nhưng nhờ vào ánh sáng mờ từ cửa sổ chiếu vào nên cô thể nhận ra đây là phòng cô. Cô nhủ máy, về mặt mê mẩn nhìn xung quanh phòng, trí nhớ cũng chậm rãi tua lại. Khi đó, cô đang tìm kiếm dấu vết từ thi thể, đi đến một đầu đường đột nhiên trước mắt bỗng tối sầm... Sau đó... Trí nhớ cũng dừng lại tại đó.

Sau đó xảy ra chuyện gì, vì sao bây giờ cô lại ở nhà?

Đầu óc cô xoay vòng vòng, nâng tay nhìn đồng hồ, đã là chiều tối. Như vậy chẳng phải cô đã hôn mê gần một ngày?! Cô kinh ngạc, hai mắt nhìn không có tiêu cự, sau lưng lại lạnh lẽo. Là ai đã khiến cô hôn mê? Cô theo bản năng cúi đầu xem xét cơ thể, nhanh chóng vén tay áo, quần áo, cổ áo, sau khi không thấy có dấu vết gì mới thoáng thở dài nhẹ nhõm, song nghi vấn này vẫn tồn tại trong đầu cô.

Vì sao cô lại bình yên vô sự về tới nhà?

Cô lấy điện thoại di động ra, phát hiện điện thoại đã sập nguồn, Đồng Mặc nhào người lên phía đầu giường, lấy sạc điện thoại trong ngăn kéo ra. Sau khi bật nguồn lên cô mới phát hiện ra có hơn mười tin nhắn được gửi đến và hàng chục cuộc gọi nhỡ. Cô nhủ máy xem xét, cơ bản có thể xác định không phải chú Ôn đưa cô về, vậy thì là ai?

Cô đặt máy xuống, gọi vài tiếng trong căn phòng trống trải: “Chú Ôn? Chú Ôn, anh ở đâu?”

Khi không thấy Ôn Hành Viễn đáp lại, cô lại gọi: “Ba, ba?”

Đồng Mặc lắc lắc cái đầu vẫn nặng nề, gọi điện cho Ôn Hành Viễn.

“Tổng Ninh! Tổng Ninh?!”

Vưu Nhiên căng thẳng đứng trước cửa sổ, vừa mở báo cáo ra ghi chép vừa gọi Tổng Ninh. Gọi mấy tiếng vẫn không thấy trả lời, cô hơi nghi ngờ, nhìn thoáng qua Tổng Ninh hai mắt thất thần cách đó không xa, tâm trạng không tốt đến gần gọi mấy tiếng bên tai Tổng Ninh.

Tổng Ninh giật mình, vội vã quay người lại, lúng túng nói: “Đội phó, có chuyện gì à?”

Vưu Nhiên không định nói chuyện, chỉ nhìn Tổng Ninh một cách lạnh lùng. Khi sắp đi, Vưu Nhiên đột ngột quay đầu, lo lắng hỏi Tổng Ninh một câu: “Cô nhìn thấy hung thủ bắt Đồng Mặc đi?”

Khi nghe thấy hai chữ “Đồng Mặc”, cả người Tổng Ninh khẽ run lên. Căn bản còn chưa hiểu rõ ý Vưu Nhiên, nên chỉ giải thích theo bản năng: “Vâng, tôi không dám đuổi theo...”

“Tổng Ninh,” Vưu Nhiên nhìn chằm chằm ánh mắt hoảng loạn của cô ta, bỗng nhiên ngắt lời: “Hôm qua, cô còn nói cô nhìn thấy Đồng Mặc đi con đường ấy, hung thủ đi con đường ấy, mà không nói nhìn thấy hung thủ bắt Đồng Mặc đi.” Tổng Ninh biến sắc, trong nháy mắt không nói nên lời, cô còn nhớ rõ hôm qua khi họ hỏi cô tình huống khi đó, cô đã nói là hoài nghi bị hung thủ bắt đi, nhưng...

“Cô đã nói dối?” Vưu Nhiên thấy sắc mặt cô ngày càng khác thường, cô chửi không dám tin hỏi lại: “Cô nhìn thấy sự việc xảy ra đúng không? Nhưng cô lại nói dối đúng không?”

“Tôi... Tôi không hề! Đội phó, cô đừng nghi ngờ tôi, lúc đó tôi nhìn thấy hung thủ cầm hung khí, cho nên tôi không dám đi ra, còn Đồng Mặc, quả thật tôi đã thấy cô ấy đi con đường đó...” Dưới ánh mắt uy hiếp của Vưu Nhiên, cô ta nói năng lộn xộn, ngay cả bản thân cũng không biết đang nói gì.

Sau đó, toàn bộ mọi người trong đội nghe thấy tiếng Vưu Nhiên ném mạnh báo cáo trong tay lên mặt bàn trước mặt Tổng Ninh. Tiếng động vang khắp phòng, sắc mặt Vưu Nhiên trông rất đáng sợ: “Tôi phải xấu hổ cho cô!”

Dứt lời, Vưu Nhiên vung mạnh tay, kéo Tổng Ninh đi nói chuyện với Ôn Hành Viễn. Tổng Ninh biết ý của Vưu Nhiên, vội vàng giải cứu: “Đội phó, tôi không thể đi!”

Mọi người không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì nhưng ngại dè dặt của Vưu Nhiên, không ai dám đến gần, chỉ đứng một bên xem. Tổng Ninh hết hoảng, cô không thể để sự phụ biết mình đã không cứu Đồng Mặc lại còn lừa gạt mọi người, nếu không về sau cô biết phải đối mặt thế nào?

“Tôi không nói dối, Vưu Nhiên! Cô không thể đối với tôi như vậy!”

“Đến bây giờ cô còn không chịu tỉnh lại sao? Cô có biết đó là mạng người không? Cô kéo dài thời gian một ngày, nếu Đồng Mặc có chuyện gì, cô có thể chịu trách nhiệm được không? Đó cũng là đồng nghiệp của cô, làm người đứng quá ích kỷ!” Vưu Nhiên nhìn đến bây giờ Đồng Mặc sống chết không rõ, mà Tổng Ninh trước mặt lại không chút hối cải, điều này khiến cô càng thêm tức giận.

Mắt Tổng Ninh bắt đầu đỏ lên, dùng sức gạt tay ra khỏi tay Vưu Nhiên, lập tức phản bác: “Cô có tư cách nói tôi sao? Nếu không phải tại cô, vợ của đội phó Viễn sẽ chết sao? Rõ ràng cô biết người ta đã kết hôn, muốn sinh con, cô còn không e dè luận lố trước mặt họ, cô hại chết người khác thì bây giờ cô tự cách gì nói tôi?!” Tình huống bây giờ gần như khiến cô ta mất đi lý trí, nhếch miệng cười lạnh: “Chúng ta cũng kẻ tâm lạnh người nữa cần mà thôi.”

Lời của Tổng Ninh tựa như lưỡi dao đâm vào lòng Vưu Nhiên, vạch trần chỗ yếu đuối tự trách nhứt của cô trước mặt mọi người. Vưu Nhiên nghiêng răng, chợt thấy Ôn Hành Viễn đứng ở ngoài cửa.

Nhìn thấy Ôn Hành Viễn, Tổng Ninh sợ hãi, cảm thấy bị ánh mắt chăm chú của anh nhìn đến lị chân tướng, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cô nhận được ánh mắt thờ lương của anh. Sau đó, lo lắng thấp thòm bắt đầu dâng lên trong lòng cô, giờ phút này cô chỉ mong có một nơi để mình trốn đi. Đồng Mặc mất tích, không phải cô không hỏi hặn, thậm chí vài giây trước cô còn tự trách mình, trách lúc đó để ghen tị lấn át lý trí. Nếu Đồng Mặc xảy ra chuyện gì, chỉ sợ cả đời này cô sẽ không tha thứ cho mình, thế nhưng vì sao đội phó lại nói cô như vậy? Cô ta đâu biết cô tự trách ấy này bao nhiêu, vì sao còn muốn vạch trần cô trước mặt sự phụ, không cho cô cơ hội cứu vãn và che giấu? Nhiều năm như vậy, cô chưa từng oán hận mình như bây giờ, chỉ vì sự phụ, dường như cô đã không hiểu rõ chính mình, cũng không nhìn thấu chính mình.

“Đồng Mặc bị ai mang đi? Có hẳn là đã nhìn thấy?” Ôn Hành Viễn hai tay dút túi về mặt đậm mặc nhìn Tổng Ninh, lạnh lùng hỏi, giọng nói lạnh như băng khiến mọi người ở đây đổ mồ hôi lạnh. Tổng Ninh cũng hơi run rẩy, cô nhìn vào mặt sự phụ, trong lòng không khỏi đau đớn, chuẩn bị mở miệng nói.

Đúng lúc này, điện thoại của Ôn Hành Viễn kêu lên, anh liếc một cái, sau khi phát hiện là điện thoại của Đồng Mặc thì lập tức nghe máy.

“Đồng Mặc!?”

Anh hơi hơi nhủu mũi, lập tức hỏi.

“Chú...Ồn.....”

“Bây giờ em đang ở đâu?” Sau khi Đồng Mặc phát ra tiếng đầu tiên, anh vội và hỏi, tâm trạng bình tĩnh lập tức chuyển sang lo lắng.

“Ở nhà...” Đồng Mặc còn chưa nói xong, Ôn Hành Viễn đã đột nhiên cúp máy. Chỉ thấy anh không nói gì, vội vàng chạy ra khỏi cục cảnh sát, để lại một đồng người đứng ngơ ngác. Nếu họ không nghe nhầm, vừa rồi đội trưởng Ôn nghe điện thoại của Đồng Mặc. Vậy thì chẳng mình Đồng Mặc đã an toàn.

Khớp xương Tổng Ninh trở nên trắng bệch, cơ thể bắt đầu lui về sau vài bước, lồng ngực bị đè nén như là đột nhiên bị người ta mở ra.

May quá, đã tìm được Đồng Mặc, may quá, cô ấy không có chuyện gì.

Nghĩ đến đây, nước mắt cô tuôn trào đầy mặt.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào nhà, song khi lên cầu thang bước chân càng chậm lại. Trong lòng như một con diều trời nổi vô định, trái tim trống rỗng khiến anh đột nhiên có chút kháng cự bản thân. Anh từng nói, muốn ở cạnh cô, không để cô bị tổn thương gì, nhưng nay lại...

Đồng Mặc nghe thấy tiếng động trên cầu thang, biết chú Ôn đã trở lại, tuy đầu cô vẫn nặng nề nhưng cơ thể đã khôi phục khá tốt. Cho nên, cô rời giường, đi tới cửa, vừa thấy anh liền gọi: “Chú Ôn!”

Ôn Hành Viễn nghe thấy liền ngừng đầu, nhìn vào cặp mắt màu hồ phách của Đồng Mặc. Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, chỉ cách nhau vài bước, thế nhưng anh lại có cảm giác cách xa trăm ngàn dặm. Anh giặt mình, sau khi điều chỉnh tâm trạng mới chậm rãi sải bước đến trước mặt Đồng Mặc, cổ đề nên nội tâm đang dậy sóng.

Khi Đồng Mặc đang muốn hỏi tình huống của mình, đột nhiên nhìn thấy màu xanh dưới cằm Ôn Hành Viễn, cùng với nếp nhăn nơi khóe mắt anh, nếp nhăn trên trán dường như cũng sâu hơn một chút. Đồng Mặc không nhận được đưa tay sờ lên mặt anh, thần nhiên mỉm cười, trong giây phút đó, cô đã có đáp án.

Nhất định là chú Ôn không hề chộp mắt vì cô.

Ôn Hành Viễn bắt được tay cô, hơi chua xót lại dịu dàng gọi: “Đồng Mặc.”

Đồng Mặc còn chưa có phản ứng đã bị Ôn Hành Viễn đẩy vào góc tường. Anh khóa chặt thân thể nhỏ bé của cô trong ngực, trong giây lát đầu óc trống rỗng, chỉ sử dụng bản năng thân thể. Một tay anh gài gao ôm lấy cô, một tay đặt lên vách tường, bá đạo hạn chế hành động của cô.

Đồng Mặc kinh hoàng, mở to mắt, thân thể có chút cứng ngắc.

Tay anh không giống như trước, không biết từ bao giờ đã đến trước ngực cô, Đồng Mặc miễn cảm không khỏi khẽ run lên, khi anh nhanh tay cời bỏ áo, lưng bàn tay lạnh lẽo khiến cô nhận không được khẽ rên. Cô không dám tin tiếng kêu quyến rũ này là do mình phát ra, lập tức ngậm chặt miệng, lo lắng không biết làm sao. Ôn Hành Viễn một tay nâng đùi cô lên, đôi môi di động từ khóe môi đến bên tai, đột nhiên ngậm lấy vành tai cô, trong nháy mắt Đồng Mặc đã bị tình triều bao phủ.

Thật ra cô không ngại chuyện này, thậm chí trong lòng còn mang theo một chút khát vọng không thể nói ra. Song cô cũng cảm thấy sợ hãi, chìm sâu trong thâm tình của anh.

Hai tay cô cũng dần dần đặt lên lưng anh, di chuyển trên tấm lưng dày rộng.

Quần áo cô bị Ôn Hành Viễn cởi ra, bàn tay dày rộng của anh nâng lưng cô lên, cấp tốc ôm lấy cô đi vào phòng. Anh hôn môi cô, “rằm” một tiếng đá đồng cửa phòng lại.

Tình triều mãnh liệt, anh không thể khống chế, ý nghĩ duy nhất trong đầu là Đồng Mặc là của anh, anh muốn nhập cô vào xương tủy mình, sau này vĩnh viễn không lấy ra được.

Mái tóc mềm mại của Đồng Mặc xoa trên vai, hai gò má đỏ ửng nằm trên người anh. Khi ngón tay anh di chuyển từ ngực xuống bụng, cô chợt dừng một chút, nhưng không ngăn cản quyết tâm tiếp tục đi xuống của anh. Ngay cả như vậy, tay anh vẫn tiếp tục di chuyển xuống dưới, khi tiếp xúc với nơi mẫn cảm của cô, thân thể cô không chịu khống chế, cuả đầu cần bà vai Ôn Hành Viễn.

Anh bị đau buồng cô ra, hai mắt mang lửa nhìn chăm chăm cô, đôi môi đỏ tràn ngập dụ hoặc, tự chủ của anh cũng có giới hạn, vừa rồi đã dùng hết. Bây giờ, anh không còn khả năng khống chế bản thân, anh tình nguyện cùng cô trầm luân.

Ôn Hành Viễn nhận thấy cô khác thường, mạnh mẽ ép mình dừng lại, cầm lấy tay cô đặt bên miệng mình, con người đen sâu thăm nhìn cô, hôn mu bàn tay cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Đồng Mặc, nhắm mắt lại.” Dịu dàng quanh quẩn bên tai Đồng Mặc, Đồng Mặc có chút vô lực oán trách chính mình, ghen lời nhắm mắt lại.

Giọng nói trầm thấp của anh dưới ánh đèn lại ôn hòa khiến cô an tâm. Anh nắm tay cô, di chuyển đến trên mặt mình: “Đây là mắt anh.” Sau đó vừa nói vừa nắm tay cô miêu tả khuôn mặt mình: “Đây là mũi, đây là miệng, đây là cằm.” Không nhanh không chậm đi xuống dưới: “Đây là cổ, đây là ngực.” Lúc này anh dừng một chút,sau đó di chuyển đến ngực trái: “Nơi đây là trái tim anh, bên trong bị một người tên Đồng Mặc chiếm giữ. Anh muốn nói với cô ấy, đừng chê anh già, cũng đừng chê anh không lăng mạn, lại càng đừng chê anh quan tâm quá mức.”

Mũi Đồng Mặc chua xót, lẳng lặng nghe anh giới thiệu cơ thể mình với cô.

“Đồng Mặc, anh không phải người lạ, anh...” Anh còn chưa nói xong, Đồng Mặc liền ôm cô anh, đôi môi chặn miệng anh, rốt cuộc cũng không kìm được nước mắt, khi ấy, cô sợ hãi, sợ chú Ôn tốt như vậy có ngày sẽ rời khỏi cô.

Cô cũng muốn nói cho chú Ôn, cô vĩnh viễn không chê anh già, cũng không chê anh không đủ lăng mạn, lại càng không chê anh quan tâm quá độ. Ngược lại, anh đừng chê cô là tốt rồi.

Giọt nước mắt nóng bỏng của cô rơi trên ngực anh, như một ánh mặt trời chiếu vào trái tim u ám nhiều năm, hơn nữa còn chiếu rất sáng. Khi hôn lên đôi môi cô, anh động thân, khai phá ám phòng đóng kín nhiều năm của cô, như ý muốn khám cô vào thân thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 55

Chuyển ngữ: Fleur

Biên tập: Iris

Đêm đã khuya, thỉnh thoảng vẫn nghe thấy tiếng gió ngoài cửa sổ truyền vào phòng. Đồng Mặc mơ một giấc mơ rất đẹp, khi tỉnh dậy đã không còn nhớ chi tiết trong mơ nữa. Cô xoay người, phát hiện Ôn Hành Viễn đang ngồi trên ghế tựa bên kia giường, trong phòng cũng không bật đèn, khuôn mặt góc cạnh tuấn tú của anh được ánh sáng phác họa trở nên rất kiên nghị.

Cô cảm thấy eo mình rất đau, tiếng động chạm thành giường vang lên càng có vẻ đột ngột trong không gian im ắng này. Ôn Hành Viễn nghe thấy liền quay đầu nhìn thoáng qua chỗ Đồng Mặc. Đồng Mặc cảm thấy căng thẳng, nhắm chặt mắt lại. Cho dù hành động này của cô nhanh đến đâu cũng không tránh được ánh mắt lợi hại của anh.

Nhìn thấy Đồng Mặc đã tỉnh, anh đứng dậy rồi đi đến ngồi xuống bên giường.

Đồng Mặc có thể cảm thấy giường bên cạnh hơi trũng xuống, gò má cô cũng bắt đầu đỏ lên nhưng trong bóng tối nên không nhìn rõ.

“Đồng Mặc, em về nhà bằng cách nào vậy?” Giọng nói trầm ấm của Ôn Hành Viễn vang lên trong phòng, đến lúc này Đồng Mặc mới nhớ đến việc xảy ra trước đó, ngay cả sự lo lắng xấu hổ vừa nãy cũng biến mất.

Chỉ thấy cô lắc đầu: “Em cũng cảm thấy rất lạ, khi em tỉnh lại đã nằm trên giường. Em chỉ nhớ tối qua, sau khi gọi điện cho anh thì trước mặt em tối sầm lại, cho đến hôm nay mới tỉnh lại.”

Ôn Hành Viễn nhận ra sự khác thường trong lời nói của cô, nhìn cô rồi hỏi: “Tối qua sau khi gọi cho anh, em đã đi đâu? Không ở bên cạnh người bị hại ư?”

Đồng Mặc ngẩn người, ngón tay cái đỡ ngón trỏ, nếu chú Ôn biết có tự tiện đuổi theo hung thủ, liệu có...

“Chẳng lẽ em đuổi theo hung thủ?” Dương như Ôn Hành Viễn nhìn thấu tâm tư cô lúc này, dỏ xét. Đồng Mặc ngừng đầu, đọc được cảm xúc nói không nên lời trong mắt anh, dừng một hồi lâu mới gãi đầu. Như dự đoán, Ôn Hành Viễn biến sắc, nghiêm túc nhìn cô, giống như có kìm nén, nói: “Trước đó anh đã nói với em thế nào? Anh nhớ anh đã nói em nhất định không được xúc động khi làm việc, nếu có chuyện gì...”

“Chú Ôn.” Đồng Mặc không hiểu, ngắt lời anh: “Em là một cảnh sát, anh cũng vậy, nếu lúc đó là anh, em tin anh cũng sẽ hành động như em. Mà không nói anh, đối lại là một người trong đội, chỉ cần nhìn thấy vết bị kéo trên thi thể đều sẽ không tự chỉ mà đi đến đó, chúng ta đều có mục đích và cộng đồng, đó là tìm ra hung thủ...”

Đồng Mặc nói rất có lý, nhưng sao cô và những người khác có thể giống nhau? Người khác ít nhất không có nguy hiểm tiềm ẩn nhưng cô thì khác! Đây cũng là lý do vì sao anh hạn chế hành động của cô, cũng là lý do anh rất lo lắng khi cô mất

tích.

“Chú Ôn, anh luôn xem em như trẻ con, nghĩ rằng em không thể làm tốt mọi việc một mình được. Em biết đây đều là vì anh muốn tốt cho em, sợ em gặp nguy hiểm, nhưng... Nếu ngay từ đầu em đã sợ hãi, em sẽ không chọn nghề này, lại càng không có khát vọng tham gia tiền tuyến như vậy. Trước đây, em còn nghĩ anh làm cảnh sát nhiều năm như vậy, lại luôn làm trong đội hình sự, anh sẽ hiểu em, cũng hiểu công việc này, nhưng em ngày càng cảm thấy anh không phải là đối tượng Ôn trong tưởng tượng của em, cũng ngày càng không giống hình tượng một đội trưởng cảnh sát nên có. Em muốn anh đối với em như đối với cấp dưới, nên làm nhiệm vụ thì làm nhiệm vụ, nên hy sinh thì hy sinh. Vì sao cứ khiến em cảm thấy em khác người khác...”

“Bởi vì em vốn khác người khác!” Đồng Mặc càng nói càng kích động, giống như muốn giải tỏa tất cả mọi thứ bị kìm nén bấy lâu trong lòng, mà Ôn Hành Viễn lại không biết làm thế nào để cô hiểu tâm lòng mình nên đành phải lớn tiếng ngắt lời cô.

Đồng Mặc nghe thấy thế thì cả người cứng lại, cắn môi dưới, cười chua xót: “Chú Ôn, vì sao em không giống người khác? Vì em hơn người ta cái thân phận bà Ôn, hay là hơn cái thân phận con gái một sự phụ rất đáng kính?”

Mọi lời muốn nói của Ôn Hành Viễn đều bị nuốt vào, anh nhìn Đồng Mặc đang chau mày. Bỗng nhiên nói ra, có lẽ Đồng Mặc cũng không sai, bởi vì có hai thân phận này nên mới khiến anh càng thêm lo lắng. Thế nhưng, anh không ngờ sự quan tâm lo lắng của anh lại khiến Đồng Mặc không thoải mái như vậy, anh không biết phải làm gì để xóa bỏ mâu thuẫn này đây.

Đồng Mặc rù mí mắt, trong lòng cảm thấy khó sở, chậm rãi xuống giường, đi về phía cửa. Ôn Hành Viễn vài lần muốn gọi cô nhưng không tìm được lí do để giữ cô lại, chỉ có thể tro mắt nhìn bóng lưng cô biến mất ở cửa, cho đến khi tiếng mở cửa phồng bên cạnh vang lên.

Trái tim rất vất vả mới mở ra được đột nhiên bị cái gì đó ngăn cản, anh siết chặt tay, cúi đầu nhìn drap giường. Thật lâu sau anh mới đi nhanh ra khỏi phòng tới phòng bên cạnh, tay phải đưa lên dùng sức mở cửa nhưng không ngờ cửa đã bị khóa trái. Anh nhìn chằm chằm cánh cửa ngăn cách hai người, trong lòng tràn đầy cảm giác chua xót.

Hôm sau, Ôn Hành Viễn rời giường đi sang phòng Đồng Mặc, bước chân bỗng nhiên dừng lại, do dự một hồi vẫn gõ cửa, gõ vài tiếng thấy bên trong không đáp lại thì cửa đột nhiên mở ra. Lúc này trong phòng đã không có người, ngay cả chân cũng được gấp gọn. Ôn Hành Viễn mãi mới nhớ ra hôm qua từ khi ra khỏi nhà Đồng Nghiễn vẫn chưa về. Vừa nghĩ như vậy, anh mới hiểu ra, do chuyện của Đồng Mặc xảy ra hôm qua quá đột ngột nên không hề nhớ đến mấy vấn đề này.

Anh vội vàng trở lại phòng gọi cho Đồng Nghiễn, muốn biết bây giờ ông đang ở đâu. Sau vài tiếng chuông, Đồng Nghiễn cũng bắt máy, báo bình an anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Sợ là tối qua cô bé rất tức giận, cho nên mới sáng sớm đã biến mất.

Hôm nay, trời còn mờ tối Đồng Mặc đã chạy đến cục, do đi quá sớm nên chưa có xe buýt, cô đành phải bắt taxi. Trong đội như trước vẫn có nhiều người không về, nhiều người nằm sấp trên bàn, sau khi thấy Đồng Mặc đến đều tỉnh lại, hỏi: “Đồng Mặc? Có không sao chứ?”

“Hôm qua cô đi đâu vậy? Đừng là muốn giết chúng tôi...”

“May là cô đã trở lại, nếu không đội trưởng Ôn sẽ bạo phát, chúng tôi sẽ...”

“Đồng Mặc.”

Đồng nghiệp này còn chưa nói xong, giọng nói của Vuư Nhiên đã truyền sang từ bên kia phòng. Đồng Mặc quay đầu lại, sau khi thấy Vuư Nhiên mới mỉm cười với các đồng nghiệp rồi xoay người đi vào trong.

Đồng Mặc không biết rằng đã mấy đêm rồi Vuư Nhiên không ngủ, đầu cô nhắm mắt cũng chỉ là chợp mắt một lát. Đồng Mặc nhận ra cô ấy rất quan tâm đến vụ án này, đến mức gần như không kiểm chế được. Đến nay, trong đầu cô ấy vẫn có thể nhớ rõ gương mặt của vợ lão Viên trước khi mất.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Vuư Nhiên chỉ chiếc ghế trước mặt ý bảo Đồng Mặc ngồi xuống. Đồng Mặc nghĩ ngợi rồi kể lại chuyện đêm qua. Vuư Nhiên vẫn luôn chau mày, trong chốc lát cô cũng không hiểu rõ lý do chuyện này của Đồng Mặc. Sau cùng lại nhớ đến chuyện của Tống Ninh, sau khi do dự vẫn không nói cho Đồng Mặc.

Hội nghị buổi sáng diễn ra như bình thường, lần này cục trưởng Mã cũng tham gia không chút ngoại lệ nào, Vuư Nhiên đến phòng họp trước mười phút sửa sang lại tư liệu cần dùng. Còn Ôn Hành Viễn và cục trưởng Mã lại cùng đến cục cảnh sát, khi hai người đến phòng họp cũng đứng lúc Đồng Mặc và các đồng nghiệp đi đến trước thang máy.

Chưa đi xa, Đồng Mặc vừa ngẩng đầu liền thấy Ôn Hành Viễn, hai chân cô không chịu khống chế một chút, bàn tay nắm chặt, mai xui quỷ khiến lại đột nhiên xoay người đi về phía cửa thoát hiểm. Trong khoảnh khắc đó, cô bỗng nhiên có ý nghĩ bỏ đi. Cô vẫn luôn không hiểu tại sao chú Ôn cứ đối đãi với cô không như những người khác, trước kia cô còn cảm thấy là vì tốt cho cô nên cô có thể chấp nhận, nhưng bây giờ các tốt này đã vượt qua khả năng chấp nhận của cô. Cô là một cảnh sát hình sự, làm gì cũng là do công việc yêu cầu, nếu luôn lo lắng hãi hùng, cô còn tư cách gì để làm cảnh sát hình sự?

Cục trưởng Mã đứng một bên nhìn Đồng Mặc, tất nhiên Ôn Hành Viễn cũng nhìn thấy. Đối với hành động nhìn thấy anh liền xoay người của cô, anh thật sự không thể làm gì, chỉ có thể nhìn bóng lưng cô mà cười gượng.

Cục trưởng Mã huyếch khuỷu tay anh: “Hành Viễn, cậu và Đồng Mặc sao thế? Lúc thì hai người kết hôn, lúc thì Đồng Mặc mất tích? Tôi cũng sắp bị hai người làm cho ngu người rồi! Nếu không phải đang cần xử lý vụ án này, thế nào tôi cũng phải làm rõ ràng quan hệ của hai người.” Không thể không nói, cục trưởng Mã này làm bạn và đồng nghiệp lâu năm với Đồng Nghiễn, con gái ông kết hôn ông không biết, hơn nữa còn kết hôn với cấp dưới trực thuộc của ông!

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là cãi nhau nhỏ thôi.” Ôn Hành Viễn không chút để ý ý giải thích. Cục trưởng Mã và những người xung quanh cũng chỉ coi là vợ chồng cãi nhau lĩnh tinh, lườm nhau một lúc là hết.

Đồng Mặc đi được vài bước trên lối thoát hiểm lại gặp phải Ô Hàng đứng một mình trên hành lang, lúc này nhìn bóng lưng bất động của anh, cô cảm thấy rất khó hiểu, đi đến sau gọi một tiếng: “Ô Hàng?”

Ô Hàng nghe tiếng quay đầu lại nhìn thấy là Đồng Mặc, vội vàng đi xuống đến bên người đánh giá cô một chút: “Có không sao chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hôm qua cô mất tích cả ngày, làm chúng tôi lo lắng gần chết.”

Đồng Mặc mỉm cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, mặc dù chỉ mới tham gia đội nhưng cô vẫn gặp được những người đồng nghiệp tốt, như Ô Hàng trước mặt.

“Không có chuyện gì to tát cả, chỉ là một chút ngoài ý muốn. Đứng rồi, anh đứng đây làm gì? Không vào họp à?” Đồng Mặc không kể rõ mọi chuyện đã xảy ra hôm qua, chỉ hỏi anh ta ra, sau đó liền thấy hộp giữ nhiệt trên tay anh ta. Ô Hàng cũng chú ý tới tầm mắt cô, vì thế quơ quơ đồ trong tay giải thích: “Mạo muội đi đưa cơm.”

“Hả?” Đồng Mặc nhất thời còn chưa hiểu câu nói đó, cho đến khi Vuư Nhiên đi ra từ bên kia phòng, cô mới hiểu ra. Khi Vuư Nhiên đi đến bên này, Ô Hàng đột nhiên cầm theo hộp giữ nhiệt xuất hiện: “Đội phó, từ đêm qua cô chưa ăn gì, mẹ tôi vừa đưa cháo nóng tới.”

Vuư Nhiên ngăn người, nhìn Ô Hàng, lại phát hiện Đồng Mặc đứng sau anh ta. Đồng Mặc nhất thời cảm thấy mình thành người thừa, không chút suy nghĩ đã nói: “Tôi phải đến phòng họp.” Sau đó xoay người tiếp tục lên lầu. Ô Hàng cười cười nhìn Vuư Nhiên, đã thấy cô không hề có ý nhận. Tuy kết quả này anh ta sớm đã đoán được, nhưng lại bị cô từ chối, trong lòng cũng không dễ chịu, nhất là hôm nay!

Bởi vì sau khi anh ta định cầm hộp giữ nhiệt rồi đi, đột nhiên thấy lão Viên cũng mở cửa bước ra từ căn phòng Vuư Nhiên vừa đi ra. Gần đây cảm xúc của người đàn ông đó tốt hơn rất nhiều, mà cô gái này lại vì anh ta mang ngày ngày đắm chìm trong hồ sơ vụ án và áy náy. Lúc đó, trong lòng anh rất buồn bực, bất chấp tất cả lập tức đi đến bên người Vuư Nhiên, giữ chặt cánh tay cô, có chút mạnh mẽ nhét hộp giữ ấm vào trong tay cô.

“Nếu có muốn tìm ra hung thủ, nhất định phải ăn cái gì đó.” Trong ánh mắt anh là sự lạnh lùng chưa bao giờ có, điều này khiến Vuư Nhiên nhất thời giật mình, nhất là anh nói xong liền không cho cô cơ hội nói, nhét hộp giữ ấm vào tay cô rồi quay lại hành lang.

Vuư Nhiên cầm hộp giữ ấm đứng ngây người, nhìn bóng lưng Ô Hàng rời đi, cảm thấy không biết làm sao.

Mà khi Đồng Mặc tới tầng lầu phòng họp, chuẩn bị ra khỏi cánh cửa, cánh tay đột nhiên bị lôi kéo, toàn bộ thân mình bị kéo vào trong lòng một người.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy người này không khỏi nhu mày: “Chú Ôn.”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

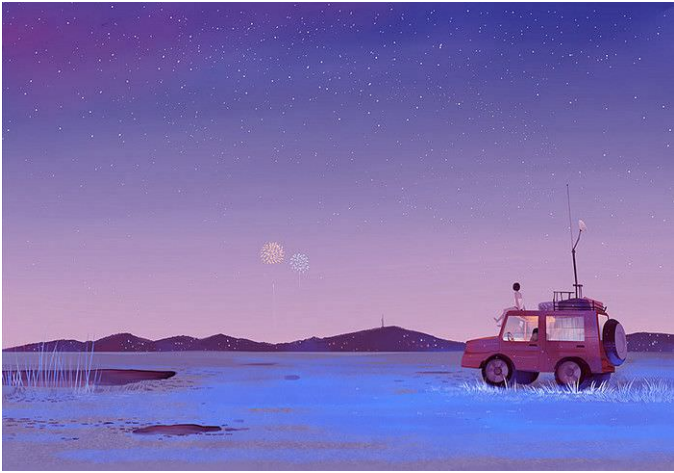
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 56

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Hàn Hàn

Biên tập: Iris

Sau một tháng điều tra, vụ án cũng bắt đầu dần dần sáng tỏ, nhất là sau đêm 30 và vụ án hai người bị giết đã thu hẹp được phạm vi điều tra. Ngón trỏ Ôn Hành Viễn gõ gõ trên mặt bàn, cục trưởng Mã ngồi ở trước mặt đang phân tích. Ông ấy nhìn thoáng qua Đồng Mặc ngồi ở hàng cuối, khóe miệng chuyển động, nói: “Đồng Mặc trước có suy đoán vụ án này có thể không có tính chất cướp của giết người mà đơn thuần chỉ có ý định giết người. Đối tượng mà hung thủ nhắm vào là phụ nữ trên ba mươi tuổi. Theo như đêm 30 hôm đó, Đường Á Lâm bị giết là mình chứng rõ ràng nhất cho suy đoán của Đồng Mặc. Đối tượng học sinh cấp ba và bà cụ chỉ là tung hỏa mù mà thôi! Có điều...” Cục trưởng Mã càng nói càng khiến cho sự việc quanh co: “Người bị hại ở ngã tư đường cùng với Đường Á Lâm vào đêm đó cũng một học sinh nữ. Cho nên, khả năng không có ý giết người lại giả tăng. Ở mức độ nhất định, hung thủ không có ý giết người cùng với có ý định giết người chiếm tỷ lệ 50%. Và lại, vì vụ án này chúng ta đã tung rất nhiều cảnh sát điều tra nên cả thành phố sẽ sớm biết hết thôi. Thế nhưng, hung thủ vì cái gì còn muốn gây án ngược? Các đồng chí phân tích xem”

Nhắc đến vấn đề này, có rất nhiều ý kiến. Có người cảm thấy là hung thủ ý thức được bản thân mình phạm tội nên hành động kèp, có người lại nói rõ rằng hung thủ đang khiêu khích cảnh sát để chứng minh bản thân thủ đoạn thế nào.

Sau khi bàn luận, đến giờ mọi người vẫn duy trì im lặng, bỗng nhiên Ôn Hành Viễn cất tiếng: “Hung thủ hoàn toàn không phải là người có tiền án, nhưng khi điều tra lại thì thủ đoạn lại rất sơ sài. Giả sử chúng ta vô tình phạm vào một sai lầm, khi bị người khác tố cáo và nói rõ cả thời gian làm, tôi dám chắc chúng ta sẽ nghĩ ra đủ mọi biện pháp để che giấu và cố gắng chứng minh bản thân mình không hề sai. Hung thủ khản trương như vậy thì dưới tình huống gây án ngược có thể bị loại tâm lý này thúc đẩy. Cái gọi là có đứng khi là ám chỉ nguyên nhân bên trong. Thứ nghĩ mà xem, nếu anh ăn trộm vật gì quan trọng của cục trưởng Mã, cục trưởng Mã cũng nói bị mất đồ gì đó, còn tuyên bố nhất định sẽ tìm ra tên trộm thì tất nhiên anh không thể không lo lắng được. Có thể anh sẽ nghĩ vô tình hay cố ý mà ám chỉ người nào đó, thậm chí còn tìm ra một chút chứng cứ thích hợp chứng minh bản thân mình không phải là tên trộm. Song nguyên nhân bên trong chính là hung thủ đích thực bị loại tâm lý này điều khiển, đã làm sai nhưng sợ người khác biết, cho nên hẳn cố gắng hướng về phía cảnh sát chứng minh bản thân là một kẻ giết người tùy cơ, là một kẻ giết người thẳng thắn khiêu chiến pháp luật mà không phải có rập tâm vạch kế hoạch. Lấy việc không có ý này dẫn dắt cảnh sát điều tra phương hướng, giả tăng thêm độ khó khăn điều tra. Cho nên, tôi rất tán thành với suy đoán trước đây của Đồng Mặc, kẻ giết người này thật sự là rập tâm vạch kế hoạch.”

Anh vừa nói vừa lấy một bản tài liệu từ trong cặp ra đưa cho cục trưởng Mã, sau đó tiếp tục nói: “Tôi chú trọng điều tra phương hướng quan trọng nằm ở trên người bà phụ nữ. Đây là báo cáo tình hình ở chợ sáng sớm hôm nay qua hệ thống giám sát. Phía trên có ghi rõ, bà người phụ nữ khi còn sống đều cho một người lạ số điện thoại của mình và gửi một số tin nhắn. Nhưng là bà số điện thoại khác nhau.”

Vưu Nhiên nhanh nhẹn tiếp lời: “Bà số lạ này được lấy từ điện thoại của các nạn nhân, di động của họ toàn bộ là những con số nội bộ xa lạ. Chúng tôi cũng đã xem lại từng cái một, bà người họ không hẹn mà gặp đều cùng bị quay chụp ở trạng thái nằm. Nói cách khác, bà số điện thoại này và nạn nhân có liên hệ mật thiết với nhau.”

“Thông qua so sánh thời gian nói chuyện điện thoại cũng phát hiện ra số này thường xuyên liên hệ với các nạn nhân, vừa khớp với thời gian bọn họ ra ngoài tìm đàn ông.”

Đồng Mặc chăm chú lắng nghe, khi Vưu Nhiên nói đến thời gian, trong đầu có bắt đầu nghi ngờ một người. Nhìn qua đám người im lặng đằng sau, cô lẳng lẽ giơ tay lên hỏi: “Nếu như căn cứ vào lời nói của đội trưởng Ôn nói hung thủ là lính mới thì sao hẳn có thể có kiến nhân lớn như vậy? Lập kế hoạch, trước khi hành hung còn liên hệ với nạn nhân, lại liên hệ trong khoảng thời gian rất lâu sau đó mới tiến hành giết người?”

Đồng Mặc giúp mọi người nói ra thắc mắc, thảo luận điểm quan trọng đặt ở hung thủ cuối cùng là một tay lữ tượng trên nghi vấn chính là lính mới. Nếu căn cứ theo phân tích và ý kiến của Ôn Hành Viễn thì hung thủ phải là lính mới, nhưng mà theo nhìn trên điện thoại di động, dường như tên này có kiến trí và kế hoạch rất lớn, nói là lính mới chỉ là chuyện trước đây.

Về vấn đề này, Ôn Hành Viễn vẫn kiên trì giữ vững quan điểm, có điều, anh vẫn cảm thấy đã bỏ sót gì đó, trước anh cũng đã suy nghĩ rất kỹ nhưng do hôm đó Đồng Mặc đột ngột mất tích khiến anh gần như hoàn toàn sụp đổ. Cảm giác bấy giờ đều là một chút mảnh nhỏ từ từ hợp lại, anh nhất định là đã bỏ sót cái gì đó.

Khi cuộc họp gần kết thúc, anh bỗng nhớ ra một việc: áo khoác ngoài bằng vải sợi! Sau đó, anh gọi Ô Hằng: “Ô Hằng, cậu điều tra Phương Di Nam giúp tôi”

Đúng lúc này, Vưu Nhiên nhận được điện thoại khảo sát hỏi dân từ điều tra viên trong cục, sau đó nhanh chóng lấy bút viết gì đó trên giấy. Sau khi ngắt điện thoại, Vưu Nhiên lập tức đưa tờ giấy cho cục trưởng Mã, đồng thời còn nói thêm một tin khiến mọi người phấn chấn hẳn lên: “Cục trưởng Mã, qua điều tra hỏi dân và địa chỉ IP của nạn nhân, chúng ta có bản đã đánh trúng mục tiêu.”

Vừa dứt lời, hầu hết mọi người đều phấn khởi, kiểm tra thông tin việc này. Vưu Nhiên đã nhớ kĩ địa chỉ và số điện thoại, chỉ còn chờ trong đội xuất ra tài liệu cụ thể. Cô huých tay Ôn Hành Viễn: “Hành Viễn, anh đi cùng tôi đến nhà người này.”

Cuối cùng, Ôn Hành Viễn cùng Vưu Nhiên chuẩn bị đi một chuyến đến nhà người bị tình nghi. Sau khi tan họp, tất cả mọi người lục tục về đội, so sánh với mấy cuộc họp trước, cuộc họp lần này có ý nghĩa hơn. Dẫu sao vụ án cũng đang dần được sáng tỏ, hung thủ cũng dần bị lộ ra trước ánh sáng. Chỉ một manh mối cũng khiến nhiều cảnh sát đang một mối ánh lên hy vọng, cho nên lúc mọi người ra khỏi phòng họp đều lộ sắc mặt vui mừng, anh một câu rồi một câu nói chuyện qua lại đi ra phòng họp, nhưng sắc mặt của Đồng Mặc lại hoàn toàn trái ngược với những người này. Tuy vụ án đã sáng tỏ hơn rất nhiều nhưng trong lòng cô còn day dứt với chủ Ôn.

Đêm qua, cô cũng không biết vì sao lại không khống chế được chính mình, bây giờ nghĩ lại thấy mình thật có lỗi với chủ Ôn. Cho dù hạn chế có thể nào đi nữa, chủ Ôn đều luôn nghĩ cho cô, lần đầu hẳn là ban đêm sung sướng nhưng lại thành bế tắc trong lòng hai người.

Cô vừa nghĩ vừa rời khỏi phòng họp, trước cửa thang máy liền bị anh chặn lại, cô hồi hận không tự chủ được bước vào.

Lên càng cao. Nhớ rõ lúc ấy, cô muốn nhấc chân bước ra hành lang, bỗng dừng bị chủ Ôn kéo đến gần sát trong ngực anh. Đồng Mặc kêu lên một tiếng rồi sau đó bình tĩnh lui về phía sau vài bước.

Ôn Hành Viễn quan sát sắc mặt cô rất cẩn thận, không kiềm chế được mà kéo tay cô: “Đồng Mặc, theo như lời em nói thì em cũng là cảnh sát hình sự, rất xin lỗi vì trước kia luôn đứng ở góc độ của cấp trên lo lắng cho em, quên mất thân phận của em. Nếu như mang đến khó chịu cho em thì anh cảm thấy vô cùng có lỗi. Nhưng mà...”

Buổi sáng hôm nay trên đường đi anh đã suy nghĩ rất nhiều, bởi vì rất quan tâm đến Đồng Mặc và cũng không yên tâm người kia lại đột nhiên âm thầm gây rối, nhất là trải qua chuyện có mất tích một ngày sau sự tình đêm đó, anh muốn bảo vệ cô thật an toàn. Sau chuyện hôm qua, anh mới nhớ ra Đồng Mặc và anh giống nhau, đều là cảnh sát hình sự. Cho nên đứng ở góc độ nghề nghiệp nghĩ cho cô, trước kia cô kiềm chế nghi ngờ và kỳ vọng, anh đều có thể giải thích được, dẫu sao nhiều năm trước kia, anh cũng giống như Đồng Mặc khát khao đi một con đường, khát khao được làm một người cảnh sát tốt.

Nghe những lời này của anh, Đồng Mặc chậm rãi ngừng đầu lên, dừng ở hai tròng mắt thâm sâu của anh, trong lòng khẽ run rẩy.

“Anh hy vọng em có thể chú ý an toàn, tuy anh biết lời vấn đề này nói lại em sẽ không vui nhưng ngoại trừ nói vậy, anh không biết...”

Ôn Hành Viễn còn chưa nói xong, anh đã nhìn thấy hai mắt Đồng Mặc đầy nước.

Đồng Mặc rồi như tờ vô. Thực ra cô cũng rất ân hận, không nên chỉ vì chuyện còn con này mà giận đối với anh. Thế nhưng, đây là chuyện rất bình thường, và lại anh cũng là vì đứng trên lập trường cấp trên mà lo lắng cho cô, nhắc nhở cô. Ấy thế mà ngay lúc này anh lại nói lời xin lỗi cô, tự dung có thấy ghét bản thân mình vô cùng, nước mắt tuôn ra như suối.

Anh dừng lại, lấy chiếc khăn tay từ trong túi áo ra rồi lau nước mắt cho cô, sau đó cất lại vào trong túi. Nhìn thấy vẻ áy náy của Đồng Mặc, lòng anh bỗng mềm nhũn, tự biết không cần phải nói gì nữa, cùng với đó, khí thế của Đồng Mặc cũng bay biến luôn.

Gây phút ấy trong lòng anh thấy vui vẻ, ít khi thấy cô bé này khóc, hình như từ lúc kết hôn với cô đến nay, duy nhất một lần thấy cô rơi lệ chính là lần Đồng phải phẫu thuật khẩn cấp. Và lần thứ hai, chính là lúc này đây. Trước kia, lúc Đồng Nghiễn còn khỏe, anh thường xuyên nghe ông kể về con gái với giọng đầy kiêu hãnh: “Con bé nhà tôi chưa từng thấy nó khóc, cả gì đáng cũng đều ăn được. Đùng thấy nó trông thấp bé mà tương yếu đuối, thực chất bên trong còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông con trai.”

Tuy Đồng Nghiễn nói những lời này hơi phong đại nhưng cũng không gây khó chịu. Đồng Mặc trong lòng anh là một người con gái có thể chịu được khổ nhọc, kiên cường, bất khuất.

Đồng Mặc cố gắng điều chỉnh cảm xúc trong lòng, cúi đầu lau nước mắt chỉ chực tuôn ra, thế nhưng nước mắt có vẫn trào ra nước chảy. Ôn Hành Viễn không nói một lời, chỉ nắm chặt tay cô, chờ đợi đến khi cô ngừng khóc và ngừng đầu lên, anh mới đối mặt với cô và mỉm cười.

“Chú... chủ Ôn. Cháu xin lỗi!”

“Em xin lỗi cái gì?” Ôn Hành Viễn trêu mếu sờ vành tai cô, sau đó néch khóe miệng, ôm cô vào trong ngực mình, hai tay ở đằng sau lưng đỡ đỡ vòng eo cô. Đúng lúc Ô Hằng đi tầng dưới lên, nhìn thấy cảnh này chỉ muốn tư đắm vào hai mắt mình. Ô Hằng đang định lảng lảng đi xuống thì bị Đồng Mặc phát hiện ra, Đồng Mặc xấu hổ đẩy Ôn Hành Viễn ra, Ôn Hành Viễn theo ánh mắt của cô ngoảnh lại nhìn về phía cầu thang Ô Hằng đang đứng.

“Đội trưởng Ôn, tôi tuyệt đối không có ý nhìn lên đâu!” Ô Hằng đứng trước mặt anh nhanh chóng giải thích để chứng minh trong sạch. Ôn Hành Viễn bắt đầu đi kéo Đồng Mặc đi ra ngoài hành lang và tiến đến cửa phòng hội nghị.

Do đề chủ Ôn phải xin lỗi trước, việc này khiến cô canh cánh trong lòng, đến tận sau khi họp xong trong lòng cô vẫn luôn thấy áy náy và hổ thẹn. Khi Ôn Hành Viễn ra khỏi phòng họp liền tìm kiếm bóng dáng Đồng Mặc, nhìn xung quanh không thấy cô nên anh đến văn phòng đội tìm mới phát hiện cô ngồi một mình trên bàn có vẻ đắm chiêu. Anh tiến lại gần và dùng ngón trỏ gõ vài cái xuống mặt bàn, đến lúc đó Đồng Mặc mới phản ứng lại.

“Đến nhà một nghị phạm” Ôn Hành Viễn lời ít ý nhiều cho thấy mục đích ngoài dự tính, nói xong liền quay đi ra khỏi đội. Đồng Mặc nghe được đúng công việc, vội vàng đứng lên theo anh.

Vưu Nhiên dừng xe trước cổng, Ôn Hành Viễn kéo Đồng Mặc ngồi lên phía sau xe. Sau khi xe mở cửa, Ôn Hành Viễn đột nhiên nói với Vưu Nhiên: “Vưu Nhiên, vụ án cũng không nhiều lắm, cô ngày mai ở nhà nghỉ ngơi một hôm đi. Tôi biết cô sẽ không đồng ý nhưng thân là bạn của cô, tôi khuyên cô một câu, cô là phó đội trưởng cũng nên gánh vác trách nhiệm của mình.”

Hôm nay anh nói nhiều như vậy là vì quan tâm đến Vưu Nhiên, những gì Vưu Nhiên làm trong cục anh đều rất rõ. Cô muốn tìm hung thủ mà làm việc không phân biệt ngày đêm giúp đỡ bên cạnh lão Viên, muốn cho tâm lý anh ta được thả lỏng một chút...

Người cô cũng không phải làm bằng sắt, sức khỏe ngày càng tệ thì ngày cả tâm lý cũng không chịu đựng nổi.

Những ngón tay Vưu Nhiên siết chặt vô lăng trở nên trắng bệch, cô không nói gì mà chỉ toàn tâm toàn ý chuyên tâm lái xe. Sau khi nhìn thấy về trạm mặc của Vưu Nhiên, Ôn Hành Viễn không biết phải nói ra sao nên chỉ ngồi dựa vào phía sau xe, ánh mắt mong lung hướng về phía ngoài cửa sổ.

Sau khi đến nơi, Ôn Hành Viễn và Đồng Mặc đều thấy rất quen thuộc, bởi đây là con đường hai người phải đi qua mỗi ngày. Vưu Nhiên dừng xe ở bên đường, sau khi xuống xe thì chỉ vào khu dân cư bên kia đường và nói: “Địa chỉ nhà nghị phạm nằm ở bên trong hai con đường này.”

Ba người họ đều mặc đồng phục cảnh sát, người bị tình nghi mở cửa ra, vừa nhìn thấy ba cảnh sát đứng trước cửa nhà mình thì lập tức trở nên hoảng hốt, còn chưa kịp lên tiếng thì Vưu Nhiên đã lao vào trong, nói thẳng: “Vụ án giết người bằng riệu trong thành phố tôi nghĩ anh cũng đã từng nghe, nay chúng tôi nghĩ ngờ anh có liên quan đến vụ án, mời anh theo chúng tôi về giúp đỡ việc điều tra.” Vưu Nhiên không cho hắn bất kỳ cơ hội phản ứng nào, cứ thế trực tiếp tự mình làm chủ, không cho nghị phạm có cơ hội để ứng biến, Đồng Mặc có thể nhìn ra đây chẳng qua chỉ là một loại chiến thuật tâm lý của Vưu Nhiên mà thôi.

Nhưng thời điểm cô và Ôn Hành Viễn vào phòng nghị phạm thì vô cùng hiếm, kẻ tình nghi trước mặt này lại là người đưa bọn họ đến phòng khám và cũng chính là người đàn ông có ý đồ quấy rối mình buổi tối hôm đó.

Tên kia nhìn thấy Đồng Mặc thì sững người, quát to: “Không phải tôi chỉ sở ngợc cô thôi à? Lần trước người đàn bà kia đã đến dạy dỗ tôi rồi, sao cô còn lấy chuyện công báo thù chuyện tư hả?”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 57

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chuyển ngữ: **Tất Cầu***

*Biên tập: **Iris***

Ôn Hành Viễn thấy ánh mắt của hắn ta dừng trên người Đồng Mặc thì hơi khó chịu, anh hỏi ngược lại: “Sờ ngực cô ấy?” Khi nói, ánh mắt anh cực kỳ lạnh, khiến người khác dựng tóc gáy.

Thấy người đàn ông cao to này đang từng bước ép sát mình, hắn ta rùng mình. Mà ba người này đều mặc quân phục thì không khỏi lùi về sau mấy bước, vỗ tay xuống bàn hét to lên để cổ vũ cho bản thân: “Các người có chứng cứ không? Dựa vào đâu mà nghĩ ngờ tôi là hung thủ hả? Và lại, giết một lúc nhiều người như thế thì có cho tôi thêm mười lá gan tôi cũng không dám làm!” Biểu hiện của hắn ta cực kỳ gay gắt, Vưu Nhiên bình thản ngồi trên sofa quan sát hắn ta rồi lạnh lùng nói: “Muốn chứng minh bản thân mình trong sạch thì đến cục cảnh sát cùng với chúng tôi.”

“Tôi vốn trong sạch, các người không có bằng chứng đã muốn bắt tôi, tôi... Tôi nói cho các người biết, cẩn thận tôi đi tố cáo các người lạm dụng chức quyền xâm phạm nhà dân.” Ánh mắt ông ta hiện lên sự hoảng loạn, chỉ ra ngoài cửa ra hiệu đuổi khách. Ôn Hành Viễn siết chặt cổ tay ông ta rồi vịn ngực tay ra sau lưng, hắn ta bị đau kêu gào lên.

Cuối cùng hắn ta do dự mãi vẫn cứ phải nghe lời Vưu Nhiên đi theo bọn họ lên xe cục cảnh sát. Đồng Mặc bị Ôn Hành Viễn kéo lên ngồi ở ghế lái phụ, để cô thất xong dây an toàn vẫn không quên liếc nhìn có một cái. Sau đó không hề khách sáo đẩy người đàn ông lên ghế sau của xe. Hắn ta bị đau, chửi đồng lên: “Có là cảnh sát thì cũng không thể tùy tiện đánh người. Nhẹ chút sẽ chết người à?”

Ôn Hành Viễn lạnh lùng ngồi bên cạnh hắn ta, điều bộ hồ hững, ngoảnh sang nói: “Ai nói bây giờ tôi lấy thân phận cảnh sát ngồi bên cạnh ông?” Vưu dứt lời, bất thành linh anh đánh xuống vai ông ta, người đàn ông đột nhiên bị đánh há to miệng nhưng lại không kêu được lời nào. Ông ta đau đến ra nước mắt, trong lòng thầm mắng người nọ sát đã bị điên à?

Người đàn ông không cảm tâm tình nguyện bị đẩy vào trong phòng thẩm vấn. Người trong đội thấy người đàn ông bị Vưu Nhiên đẩy mạnh vào trong thì bắt đầu ồn ào suy đoán người này tâm, chín phần là nghị phạm, không đến mười phần khẳng định là hung thủ. Đầu sao đây cũng là lần đầu tiên anh ta nhận được tư liệu của của nạn nhân sau khi trải qua vô số quá trình theo dõi mới tìm ra được một người.

Rời khỏi phòng thẩm vấn, Vưu Nhiên đi đến bàn làm việc của mình tìm ảnh của ba người phụ nữ bị hại rồi trực tiếp đi vào trong phòng thẩm vấn đem ảnh chụp bày trước mặt người trung niên. Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn nhìn chăm chăm khuôn mặt hắn ta, vẫn là bộ dạng tức giận như ban đầu, điều bộ vô cùng ngà ngẩn. Đến khi nhìn ảnh ba người phụ nữ này một ông ta biến sắc, chỉ trong vài giây rồi nhanh chóng chỉnh lại vẻ mặt của mình. Tuy không thể khẳng định trăm phần trăm ông ta là hung thủ nhưng có thể khẳng định rằng ông ta hoàn toàn quen biết ba người phụ nữ này.

“Bốp” một tiếng, Vưu Nhiên quăng hồ sơ vụ án trước mặt người đàn ông, âm thanh kia vang vọng toàn bộ phòng thẩm vấn, đến cả những đội viên bên ngoài đều nghe thấy âm thanh này. Một số đồng sự rảnh rỗi dán đem mặt lên cửa kính phòng thẩm vấn, xuyên thấu qua khe hở của cửa chớp xem xét tình huống bên trong.

Người đàn ông bị âm thanh quảng đồ của Vụ Nhiên làm cho giật mình.

“Chẳng lẽ còn muốn tôi điếm từng cái cho ông thì ông mới chịu mở miệng à?” Hai mắt Vụ Nhiên hằn đỏ, hung tợn nhìn ông ta và quát lớn.

Người đàn ông bối rối hồi lâu, tò mò nhìn quen biết ba người phụ nữ này.

Ông ta gật đầu khiến ánh mắt của tất cả mọi người sáng lên, vụ án quanh co, toàn bộ những phụ nữ có chồng này đều bỏ mạng, đều được người đàn ông trung niên này xâu chuỗi lại cùng một chỗ. Song không ngờ sau đó hẳn ta lại phản bác: “Mấy người không thể đổ cái chậu phản này xuống đầu tôi. Chẳng qua tôi với bọn họ cũng chỉ trải qua tình một đêm mà thôi, đến tên tôi còn không biết thì sao có thể biết bọn họ là ai! Tôi không giết người, ba người bọn họ phát sinh quan hệ với tôi đều là tự nguyện cả! Mà pháp luật cũng đâu có quy định tình một đêm là phạm pháp.”

Có lẽ lời khai của hẳn ta cũng không phải lời nói dối. Điều này lại khiến mọi người sinh ra nghi ngờ, không lẽ đúng như lời hẳn ta nói, quen biết ba nạn nhân này chỉ là trùng hợp? Thêm nữa, nhìn dáng người hẳn ta cũng không giống với thân hình cao lớn của nghi phạm mà bọn họ đã suy đoán từ trước. Hẳn ta hai tay trôi gả không chặt thì không có khả năng đập đầu nạn nhân thành như vậy được. Vụ Nhiên dự dự một lúc sau đó mở cửa phòng thẩm vấn ra, gọi với ra bên ngoài: “Gọi Tổng Ninh đến đây.”

Vào lúc đó, mấy người đồng sự đối mặt nhìn nhau, lắc lắc đầu trả lời Vụ Nhiên: “Phó đội trưởng, hình như hôm nay Tổng Ninh không đến làm việc, đến cả cuộc họp sáng nay cũng không tham gia.”

Vụ Nhiên chau mày, đáp: “Gọi điện thoại cho cô ta.” Sau khi nói xong liền đứng của lại và tiếp tục hỏi. Tiếp theo cô tấn công vào tâm lý của đối phương cẩn thận dò hỏi, đại khái bọn họ có thể nhìn ra Tôn Phó luôn có những cử chỉ không hợp, quan hệ nam nữ vô cùng hỗn loạn, lại toàn quan hệ với những phụ nữ đã có chồng. Có điều, hẳn ta chỉ là người bình thường, lại nhất gan như nhurc nên không dám thông đồng với ai. Hẳn ta thường xuyên lên mạng tìm kiếm những phụ nữ có đơn rồi thường xuyên ra tay cướp đoạt. Về phần số điện thoại, mỗi một người hẳn ta sẽ dùng một số mới, để tránh những phiền toái không cần thiết, đối với những người đã phát sinh quan hệ ông ta kiên quyết cắt đứt liên lạc.

“Tôi thật sự không phải hung thủ, cả ngày tôi đều có người ngăn cản ra ngoài thì làm gì có nhiều thời gian rảnh rỗi mà đi giết người.” Tôn Phó thấy nữ cảnh sát trước mắt này là người mà mình theo đuổi cũng không hỏi một câu, trong lòng ông ta bắt đầu nóng nảy, giọng nói càng lúc càng lớn. Ngay tại thời điểm này, Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn gần như đồng thời mở miệng hỏi: “Là ai ngăn cản ông?”

Tôn Phó bị hai người đột nhiên hỏi về chỗ ở, nhất thời sững sờ tại chỗ, mà Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn rất là ấn ý hai mặt nhìn nhau, xem ra bọn họ đều cùng nghĩ về một điểm.

Tôn Phó Bình cứng họng rất lâu, sau đó ngượng nghịu nói một câu: “Là vợ tôi.”

Mỗi lần nhắc đến vợ mình trước mặt người ngoài, về mặt Tôn Phó luôn không tình nguyện, đây không phải người vợ trong lý tưởng của ông ta, nếu năm đó không phải vì khoản nợ kia ông cũng không cưới người đàn bà này.

Đồng Mặc nhìn thấy về mặt không tình nguyện của ông ta, sau đó liền hỏi: “Ý của ông là quan hệ của ông và vợ ông cũng không tốt lắm, đến nỗi tìm người chặn ông ngăn không cho ông ra khỏi nhà?”

“Vụ Nhiên, gọi Ô Hàng đi lấy hết tư liệu của vợ Tôn Phó ra đây.” Trong lòng Ôn Hành Viễn phỏng đoán rồi lập tức ngoảnh đầu nói lại với Vụ Nhiên. Tôn Phó vừa hiểu ý của Ôn Hành Viễn, trong lòng vô cùng hoang mang: “Tôi nói này anh cảnh sát, chẳng nhẽ anh còn hoài nghi cả vợ tôi à?”

“Tôi nói cho các người biết, vợ tôi tuy bình thường có hơi hung hăng nhưng tuyệt đối sẽ không làm việc đó, vì rất bận rộn, ngoài trừ khi lên mạng thì cũng là đi tập thể dục, nên không thể có thời gian đi giết người được!” Aiz. ... Tôi nói cho biết, các người đã không có chứng cứ thì đừng đoán mò, chúng tôi cũng không hợp nhau, huống hồ...”

“Cấm miệng!”

Tôn Phó vẫn không ngừng nói, cứ quanh quẩn làm cho Vụ Nhiên tích mệt bụng lưà giận mà không có chỗ phát tiết, rồi quyết đoán quát mắng ông ta dừng lại. Tôn Phó gấp phải Vụ Nhiên hung ác vô cùng, liếc mắt một cái rồi ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Trong phòng thẩm vấn trầm lắng không được một lúc thì Ô Hàng từ bên kia đã đi vào, theo sau anh ta còn có Phương Dĩ Nam vẫn đang mặc quần áo lao động. Đi vào phòng thẩm vấn, Ô Hàng liền đưa tài liệu trong tay cho Ôn Hàng Viễn, mà ánh mắt của Phương Dĩ Nam thì dừng lại trên người của Tôn Phó, sau đó đi vòng qua ghế dựa đến bên người của Ôn Hàng Viễn: “Ô Hàng nói cậu có việc tìm tôi?”

Ôn Hành Viễn chau mày cấp tốc lật xem tư liệu, đưa thứ vừa cầm trong tay cho Đồng Mặc dặn dò nói: “Gọi điện thoại báo Mã Mai đến cục cảnh sát một chuyến.” Sau đó giải thích cho Phương Dĩ Nam: “Cậu hỏi mẹ cậu một chút xem cái áo bành tó bằng len cừu lần trước bà mặc mua ở chỗ nào? Hỏi xem mẹ cậu còn nhớ không?”

Lần trước, thoát nhìn quần áo nhìn thấy đều mới tinh cho nên anh cũng thuận theo nhìn lại. Phương Dĩ Nam dừng một chút sau đó ngay tức khắc lấy điện thoại vừa đi ra khỏi phòng thẩm vấn để gọi hỏi.

Đồng Mặc gọi cho Mã Mai nhiều lần mà không thấy ai nghe máy nên đành phải đi theo Ôn Hành Viễn đi đến nhà Tôn Phó tìm mấy người trong gia đình tiến hành tra hỏi. Dọc đường đi cả hai người đều đắm chìm suy nghĩ, kỳ thật vụ án này cũng gần kết thúc rồi chẳng qua là còn thiếu một bằng chứng sống để chứng minh mà thôi.

Vào lúc bọn họ đến khu chung cư, Đồng Mặc liền nhìn thấy cảnh nhà Tôn Phó có một người phụ nữ dẫn theo đứa nhỏ từ trong hiên nhà đi ra, cô lập tức tiến đến chỗ người phụ nữ hỏi thăm về tình huống của gia đình kia.

Đến khi người phụ nữ nghe được tên của Tôn Phó, đầu tiên là nhàu mày lại, sau đó lôi kéo tay của Đồng Mặc nói tiếp: “Tên Tôn Phó này đúng không phải người. Ông ta đã làm ra biết bao việc vô lương tâm sau lưng vợ. Vợ ông ta nhìn thì hung dữ vậy thôi chứ kỳ thực tâm địa rất tốt, đôi giày mà con tôi đang đi là do cô ấy tự tay làm tặng đấy. Người dân vùng này đều cảm thấy hồi tiếc cho Mã Mai, aiz. ...” Người phụ nữ chỉ vào đôi giày khéo léo làm bằng bông vải trên chân con mình tiếc hận thở dài một hơi.

Kể tiếp tìm đến những người khác để hỏi thăm thì cũng không khác lắm so với những gì người phụ nữ kia nói.

Dựa theo những lời giải thích của những người hàng xóm, vợ của Tôn Phó là Mã Mai không có khả năng giết người như vậy, huống chi cô ấy vẫn còn là một người phụ nữ. Nhưng mà hình dáng cứng sức lực của Tôn Phó cũng không giống với hung thủ mà bọn họ tổng kết ra.Chẳng lẽ hai người này đều không phải là hung thủ mà chỉ là trung gian của những rắc rối?

Nếu không phải có Tổng Ninh thì chỉ sợ toàn bộ mọi người trong đội đều không nhìn rõ bộ mặt thật của hung thủ.

Thời điểm Mã Mai tới cục cảnh sát thì Tôn Phó đang gục xuống bàn trong phòng thẩm vấn để ngủ. Nghe thấy tiếng mở cửa mới biết là vợ mình đến, vội vàng quệt nước miếng rồi cười nói: “Tôi nói này, bà xà. Bà có biết là cảnh sát đang hoài nghi bà là hung thủ giết người không? Rốt cuộc có phải là bà giết người hay không hả?” Một câu này của Tôn Phó chính là hàm chứa ý từ cười nhạo, mà Mã Mai ngồi ở đối diện cũng không nói gì, chính là tỏ vẻ chính mình không biết chuyện trên mặt không có mặt ta sự hãi, biểu hiện từ đầu đến cuối đều như là người vô tội bị mời đến cục cảnh sát hỗ trợ điều tra.

Thân hình Mã Mai vừa to lớn vừa khỏe mạnh, nhất là khi bà ta đứng cùng Đồng Mặc, nhưng mà diện mạo cũng khá ôn hòa lịch sự, hơn nữa cử chỉ lời nói cũng rất phù hợp với bộ dáng con gái nhà có tiền, không hề mọn cùn cũng không thoải mái cao giọng. Vụ Nhiên hỏi vấn đề gì cũng rõ ràng rành mạch, trả lời không nói dối một chữ.

Tháng đến thời điểm hỏi về mấy nạn nhân, bà ta tỏ vẻ: “Rất xin lỗi, tôi thật sự không nhớ rõ lúc đó cụ thể đang làm việc gì nữa.” Tuy bà ta nói như vậy cũng có khả năng vì không phải mỗi người ai cũng có thể nhớ rõ lúc nào mình làm những chuyện gì nhưng thời điểm bà ta nói những lời này dường như hơi do dự hơn với lúc trước, làm Đồng Mặc nhăn mày. Mà ở bên này, trong quá trình tra hỏi, Ôn Hành Viễn đã xin lệnh lục soát, khi được cấp trên đặc biệt cho phép thì đã phái vài người đến nhà Mã Mai để tìm kiếm.

Mọi vấn đề gần như không sai biệt lắm, hai vợ chồng Tôn Phó cũng bắt đầu dần mất kiên nhẫn, thời điểm đó thì đội điều tra bên kia gọi điện thoại về nói là trong tìm thấy búa sừng dê ở ngăn kéo trong phòng của hai người, xem xét thì gần đây mới mua nhưng không kiểm tra được vết máu.

“Trong nhà có búa sừng dê, chẳng phải rất bình thường ư?” Tôn Phó nghe được lời nói trong điện thoại liền lớn tiếng phản bác lại nói: “Chẳng lẽ vì vụ án búa thì cứ có búa sừng dê thì đều là phạm nhân hả? Chưa được sự đồng ý của tôi mà đã vào lục soát nhà tôi, còn nói cái gì hỗ trợ điều tra mà giờ ban ngày ban mặt lại tạm giam cả hai người chúng tôi, các người vậy mà cũng là cảnh sát à! Còn. ...” Ông ta lại bắt đầu oang oang hét lên, Vụ Nhiên tức giận liền tát một cái lên mặt Tôn Phó, bị đánh đến choáng váng. Tô Phó sững sờ ở đó về mặt khó tin nhìn Vụ Nhiên, mà Vụ Nhiên còn chưa kịp kêu Tôn Phó cấm miệng thì trên mặt đã cảm thấy nóng rát bùng bùng. Mã Mai tự nhiên lại ra tay đánh có mà sức lực cũng không hề nhỏ, không khác gì với lúc cô đánh Tôn Phó.

Rất nhanh, chỉ sau vài giây nửa bên mặt cậu Vụ Nhiên đều sưng tấy cả lên, khóe miệng cũng chảy ra một ít máu. Đồng Mặc vô cùng kinh ngạc, vội vàng kéo Vụ Nhiên qua chỗ khác rồi nói với Mã Mai: “Chú ý hành động của bà đấy.”

“Mọi người đều nhìn thấy, cô ta dựa vào cái gì mà tát công tôi hả?” Ánh mắt bấy giờ của Mã Mai hoàn toàn khác với ánh mắt đầy sự lạnh nhạt và bình tĩnh lúc trước, giờ chỉ thấy về mặt cực kì tức giận và hung hăng. Ôn Hành Viễn ra ngoài liền hệ với Ô Hàng thu thập chứng cứ, dựa vào thông tin mẹ Phương Dĩ Nam cung cấp về nơi bán áo bành tó đã điều tra được bằng chứng Mã Mai cũng mua áo bành tó, mà thật chuyện thật vừa khéo là Mã Mai đã kí tên chuyển đổi làm lại lần nữa.

Ôn Hành Viễn cúp điện thoại, tay nhanh chóng ngăn lại thân thể Mã Mai đang muốn rời đi. Lúc muốn nói chuyện, thân ảnh Tổng Ninh lại xuất hiện ngoài cửa.

Đồng Mặc nhìn Mã Mai, Mã Mai thấy có gái mới đến này nhìn mình như thể thì cảm thấy không thoải mái. Bà ta quay sang nói với Ôn Hành Viễn: “Cái gì cần hỏi thì cũng đã hỏi rồi, lời nói của các người đều không có bằng chứng thì chẳng có lý do gì chúng tôi phải ở lại đây nữa.” Nói xong, bà ta định đi ra, song không ngờ lại bị Tổng Ninh giữ chặt tay, Mã Mai ngoảnh lại nhìn. Trong mắt Tổng Ning chứa vẻ tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt đánh giá một phen cuối cùng mở miệng: “Hung thủ chắc chắn là bà.”

Hai lần chạm trán với hung thủ, tuy lần trước chỉ là nhìn thoáng qua nên chỉ có thể nhớ đại khái thân hình và sức lực của đối phương nhưng lần thứ hai theo dõi cả một đoạn đường, đáng đi cùng biên độ dòng đưa hai tay làm cô khẳng định đến tâm chân bà ta chính là hung thủ. Hơn nữa, vừa rồi bà ta chỉ đánh ra một hành động nhỏ đã làm mặt đội phó sưng phù như vậy thì có thể nghĩ rằng hai tay của bà mà dùng đến búa sẽ thật dễ dàng làm cho đầu người bị hại cực kì bị thảm.

Ôn Hành Viễn thuận tay lấy ra công tay, khi mọi người không để ý liền nhẹ nhàng khóa lại, hai tay Mã Mai đều bị kiểm chế. Anh nhìn Mã Mai, nói gần từng tiếng: “Áo bành tó của bà, búa sừng dê của bà, và còn lời tố cáo của người làm chứng, cùng với các cuộc điện thoại bị theo dõi và ghi lại có được tính là bằng chứng không?”

Trong phút chốc mặt Mã Mai đã xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 58

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: **Thúy Hoàng**

Biên tập: **Iris**

Chẳng mấy chốc đã có một cuộc điều tra cận kề với bản ghi chép trò chuyện của Mã Mai. Một nhà thám tử từ đã điều tra ra chân tướng, bên phía người phụ trách sẽ ngó lơ với phía cảnh sát. Từ rất lâu trước đó, Mã Mai đã từng tìm bọn họ, yêu cầu cũng chỉ có một đó là phải luôn luôn chú ý hành tung của chồng cô ta, bao gồm ngày đó anh ta đi những đâu, gặp những ai. Tất cả người người phụ nữ có dính dáng đến Tôn Phó đều được cô ta nắm chắc trong lòng bàn tay.

Đứng trước những chứng cứ này, Mã Mai không còn gì có thể chối cãi, những tố chất tâm lý vốn có của bà ta đều rất hiếm gặp. Đồng nghiệp trong đội của cô đều ríu rít bày tỏ họ theo nghề này đã bao năm, rất ít khi gặp được người phụ nữ có tố chất tâm lý vượt trội như Mã Mai, không chỉ đối với người đã từng giết bao nhiêu người mà không cảm thấy hối hận mà trong cuộc truy vấn của cảnh sát vẫn trấn tĩnh như thường. Đầu cô đặt chứng cứ trước mặt bà ta hay tiến hành tạm giam, bà ta vẫn trung ra bộ mặt không coi ai ra gì như trước, không có vẻ gì là ăn năn hối hận hay kêu gào oan uổng như họ tưởng tượng cả, mà giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, trầm lặng ngồi trên ghế.

Mã Tôn Phó chồng của bà ta lại khiến người khác mờ mắt. Vừa nghe tin mình bao nhiêu năm qua đều sống trong sự kiểm soát của vợ, hơn thế vợ mình còn là sát thủ giết người liên hoàn, trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi, ngay lập tức trốn sau lưng Ôn Hành Viễn, khinh bỉ vợ mình: “Mất cả một thời gian dài điều tra, hóa ra bà là kẻ giết người!? Nào bị những nước ả!”

Những người có mặt ở đó đều không khỏi ngạc nhiên trước thái độ của Tôn Phó với vợ mình, rồi nghĩ lại. Trên một khía cạnh nào đó, vợ của hắn ta giết người hẳn sẽ không thể thoát khỏi liên quan, thậm chí có thể nói người đàn ông vừa nhu nhược vừa cặn bã này chính là kẻ đầu sỏ của thảm án giết người liên hoàn này. Tôn Phó vừa nói xong, không thêm ngoài đầu lại vội vàng rời khỏi đồn cảnh sát, chỉ còn lại đôi mắt nhìn chăm chăm bóng lưng của hắn. Thăm vắn sau đó rất thuận lợi, Mã Mai thú nhận những hành vi phạm tội khác, mãi đến khi Đồng Mặc mở miệng hỏi bà ta, thái độ của bà ta đột nhiên thay đổi.

“Cô có muốn biết nếu tôi không bị bắt thì mục tiêu tiếp theo của tôi là những ai không?” Mã Mai cắt ngang cuộc thẩm vấn của Đồng Mặc, đá lòng mảy nói với cô. Ôn Hành Viễn yên lặng ngồi một bên thoáng nghiêng mặt, Đồng Mặc cũng hơi sững sờ. Chỉ nhìn thấy khoe miệng Mã Mai nhếch lên một nét cười, dùng tay chỉ vào lồng ngực của Đồng Mặc cười nói: “Cò, chính là một trong số đó.”

“Cô cho rằng ngực nở mông cong dáng người nhỏ nhắn một chút là có thể quyến rũ đàn ông ư? Con hồ ly tinh như cô, sớm muộn gì cũng...” Thái độ không giống như trước của Mã Mai đột nhiên giống như một kẻ lớn miệng ăn nói tục tĩu vậy, vô cùng khó nghe. Ôn Hành Viễn nhui chặt mày, chính lúc muốn vung cho người đàn bà điên này một cái tát vào miệng thì ngoài dự liệu của anh, Đồng Mặc đã cho cho à ta một cái tát, bị đánh đầu Mã Mai nhất thời choáng váng, bên má trái trắng bạch bóng lên một mảng đỏ.

Đồng Mặc đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người trước mặt: “Cái tát này, chính là một loại ban ơn đối với kẻ tội ác tày trời như bà.” Cô giờ đang nhớ lại ngày đó Tôn Phó khinh bạc mình, trong lòng liền nổi lên một nỗi ghét bỏ, loại thù đoạn độc ác như của Mã Mai hoàn toàn không quan tâm đến người phụ nữ của người khác đáng nhận sự trừng trị của pháp luật, loại cặn bã nhu nhược nhất gan tư lợi như Tôn Phó sớm muộn cũng chết trong tay của chính mình.

“Đội phó! Đội phó!!” Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng gọi của đồng nghiệp, Đồng Mặc quay đầu, thấy Vụ Nhiên từ cửa sai bước tiến về phía phòng thẩm vấn. Tài liệu kết án vừa mới chính xác trong tay cũng không thấy nữa, nghĩ rằng chắc là đã giao cho cấp trên, có rằng khi thế hung hăng đập cửa, tiến thẳng đến trước mặt Mã Mai, một tay nắm lấy tóc Mã Mai, nâng cả đầu bà ta nâng lên nhìn thẳng vào mắt mình.

“Là bà đã giết Từ Tâm Ý?” Tâm trạng có chút chưa bao ngày nay bùng nổ mạnh mẽ đứng vào giờ phút này. Ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì một cú đấm đã giáng xuống mặt của Mã Mai, Mã Mai muốn phản kháng, bắt đầu đi đôi tay đều đã bị khóa lại trong chiếc công tay, chỉ có miệng phát ra những trận cười quái dị. Trong trí nhớ của Vụ Nhiên hoàn toàn không có tiếng cười này, một chân liền đá à ta ngã rap xuống đất, nhắm cái ghế bị đá văng ra đập về phía Mã Mai. Ôn Hành Viễn lập tức ngăn cô nâng lại: “Vừa Nhẫn!”

Đồng Mặc cũng chạy nhanh đến bắt lấy tay của Vụ Nhiên: “Đội phó, tỉnh táo lại đi, người đàn bà này nhất định sẽ nhận được sự trừng phạt...” Thực ra, tất cả mọi người nhìn thấy trong lòng đều rất sáng khoái, nhưng mà đánh chịu, đây là đội hình sự, thân phận của họ chính là cảnh sát, cho dù trước mặt là tội phạm tội ác không thể tha nhưng trước khi bà ta ra tay trước thì họ cũng chẳng có lý do để đánh à. Bây giờ những cảnh sát xung quanh đều hận không được từng người lên đánh cho à ta một trận. Đầu à bị ép ỷ tình, cũng đáng thương khi gặp phải tên cặn bã Tôn Phó nhưng tất cả trước mắt đều là à tự làm tự chịu. Đầu nói không tìm đến cái chết thì không chết, đã giết người rồi ràng chính là tự tìm lấy cái chết, huống hồ còn giết nhiều người như vậy một cái mạng đến cùng không nổi.

“Từ Tâm Ý? Một xác hai mạng không tốt hơn à? Tiện nhân với đứa con hoang kia đều đã đi gặp Diêm Vương, tao giết một được hai còn tặng kèm theo bao tính toán? Thảo nào còn muốn đẻ con của à gọi chồng tao là bố à?”

Vụ Nhiên ngăn ra, không thể tin nổi nhìn cô ta, kêu lên: “Con hoang?”

“Mấy cho rằng đứa con trong bụng mẹ Từ Tâm Ý là của chồng nó ư? Ha ha, nhờ mấy chuyện lời đến chồng nó giúp tao, rằng ngu như hắn đã bị con tiện nhân đó lừa rồi! Tao đã nói rồi, hồ ly tinh chính là hồ ly tinh, nào là vợ hiền mẹ đảm, nhưng cũng đi vụng trộm, là con kĩ nữ mặc người cảm năm mà thôi.” Mã Mai vật lộn đứng lên, cặp mắt đỏ ngầu, gào thét. Lúc ấy, chẳng ai chú ý đến Lão Viên đã đứng ngoài cửa.

Các khớp xương đều bị anh ta siết chặt đến trắng bệch, trong ánh mắt có một cảm xúc chẳng thể hiểu nổi, yên lặng rời đi. Vụ Nhiên nghe thấy tiếng đồng phía sau mình, bỗng nhiên nhìn lại, nắm lấy bờ vai của Lão Viên: “Chuyện Tâm Ý phản bội anh anh có biết hay không?” Lúc này trái tim cô đang run rẩy, cô không biết nên dùng cảm xúc gì để đối mặt với hoàn cảnh bấy giờ. Mặc dù hung thủ đã bị bắt rồi nhưng tại sao trong lòng cô chẳng thấy thoải mái chút nào, sau khi nghe được tin này lại càng cảm thấy khó chịu. Người chết là Từ Tâm Ý, là Từ Tâm Ý mà cô hiểu rõ nhất, cô cho rằng ở cùng với Lão Viên có sẽ bớt phồng túi đi song lại không ngờ rằng có vẫn như xưa.

Trong mắt của tất cả những người lo lắng, Lão Viên gật đầu ngoài dự đoán của mọi người.

Gãy phút ấy, Vụ Nhiên buông bàn tay đang nắm lấy anh ta. Trong khoảnh khắc ấy, cô bỗng hiểu ra rằng, những chuyện này, thời gian có qua đi cô cũng không nhìn ra được bản chất của anh ta. Nếu Lão Viên không biết Từ Tâm Ý là mình, Vụ Nhiên làm mà cũng sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ Từ Tâm Ý này. Nhưng anh ta rõ ràng biết vợ mình đã vượt quá giới hạn, rõ ràng biết đứa con trong bụng của vợ mình không phải của mình nhưng lại có thể làm được đến bước này, cô còn biết nói gì nữa đây. Cô nhìn thấy trong tim trong mắt của Lão Viên đều được lấp đầy bởi một người mang tên Từ Tâm Ý, cô vốn dĩ vẫn có chút hồ thẹn với Từ Tâm Ý nhưng vào giờ khắc này đã biến mất hoàn toàn.

Tâm Ý phụ lòng Lão Viên, anh ta có thể tha thứ cho cô ta, nhưng Vụ Nhiên có lại không thể.

Cô cắn chặt môi, nhìn về mặt bao la mờ mịt của Lão Viên, đụng vào vài lão đi ra ngoài. Không ai có thể hiểu được tâm trạng của Lão Viên mà những đắng cay trong đó, chỉ e cũng chỉ có mình hắn ta mới có thể hiểu được.

Vụ án này cũng được coi là xong, tranh thủ cuối tuần, đa phần mọi người đều muốn có một kì nghỉ, Đồng Mặc cũng là mọi trong số đó. Tuy Ôn Hành Viễn không có kì nghỉ rõ ràng nhưng không cần phải làm thêm giờ nên cũng coi là quay lại quãng thời gian rảnh rồi. Chiều ngày hôm ấy, mọi người đều hào hứng tan ca, mãi đến khi trong đội chỉ còn lại vài đồng nghiệp, lúc này Tổng Ninh ung dung bước vào. Khi nhìn thấy hình dáng của Đồng Mặc thì thoáng dừng lại, những lời muốn nói lại vào giây phút này ngập ngừng.

Tổng Ninh sắp xếp lại đồ trên bàn rồi nhanh chóng ra khỏi phòng, đến khi Đồng Mặc phát hiện ra thì chỉ còn nhìn thấy bóng lưng vội vàng, gấp gáp của Tổng Ninh. Không hiểu sao Đồng Mặc không gọi Tổng Ninh lại, lại đúng lúc nhận được tin nhắn của Ôn Hành Viễn báo có tan làm, anh sẽ đứng ở cổng đợi cô.

Sau khi nhận được tin nhắn, Đồng Mặc sửa sang lại một chút, sau đó chào mấy đồng nghiệp rồi chạy ra ngoài cổng. Ôn Hành Viễn mở cửa sổ vẫy tay với cô, mấy đồng nghiệp đi qua mỉm cười, có người còn trêu chọc vài câu: “Đồng Mặc, chạy nhanh lên, đôi giày cao gót của chị có bị tọp bị vẩn còn đội trường Ôn đến bề chị có mà! Không cần phải lo lắng gì cả, cứ đứng cảm tiền về phía trước!”

Thậm chí còn làm động tác có vũ, Đồng Mặc đỏ mặt, cúi đầu duy trì tốc độ. Ôn Hành Viễn cười nín, chờ cô lên xe xong mới đóng cửa xe rồi tháo túi xách xuống. Mãi đến khi xe đi được nửa đường, Đồng Mặc mới phát hiện ra trời đang nổi trận tuyến lớn.

“Có lẽ đây là trận tuyết cuối cùng của mùa đông năm nay rồi! Vài ngày nữa nhiệt độ sẽ bắt đầu tăng cao.” Ôn Hành Viễn bâng quơ nói, Đồng Mặc ngoảnh ra ngoài, tâm trí cũng bay đi phương nào.

Xe dừng lại ở bờ sông, mặt nước sông mênh mông đen sẫm, lại nhìn về phía trước, đèn đường phía đối diện con sông hệt như đom đóm. Ôn Hành Viễn dặt tay Đồng Mặc xuống bậc thang bên bờ sông, đôi tay nắm chặt, nhẹ nhàng hít thở một cái rồi hỏi: “Đồng Mặc, em có biết lần đầu chúng ta gặp nhau là ở đâu không?”

Đồng Mặc nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn, rất phối hợp với suy tư của anh, bắt đầu nhớ lại. Từng hình ảnh dần hiện lên trong đầu, có điều bên nhau thì ngắn, xa cách thì dài. Đến bây giờ cô vẫn không thể tin mình và người đàn ông này lại có quan

hệ như thế.

Kí ức rất lẻ tẻ, cũng rất mơ hồ, nghĩ một hồi Đồng Mặc áy náy lắc đầu.

Ôn Hành Viễn mỉm cười: “Hồi ấy anh mười bảy tuổi gặp một cô bé sáu tuổi là em ở chính nơi này.” Kí ức của anh cũng dần dần hiện ra, mang theo sự tin tưởng lạ lùng cùng với duyên phận khó có thể đoán trước được, trong giọng nói còn xen lẫn một chút vui vẻ nhìn Đồng Mặc. Dường như anh nhìn thấy mình năm ấy. “Lần đầu tiên thấy dẫn em đến trước anh, nói với anh đây là cô gái “đồng mệnh tương liên” với anh. Anh vẫn nhớ khi ấy em nhìn anh thấy rất lạ lẫm, tròn sau lưng thấy, đôi mắt mang đầy vẻ tò mò nhìn anh. Thấy vì phải theo một vụ án nên tạm thời giao em cho anh một ngày. Kết quả thấy vừa đi, em liền khóc bật khóc. Em có biết để đồ dành em không khóc anh đã làm gì không?”

Anh nhướn mày hỏi, sau đó lại cười: “Giữa mùa đông, anh chạy ra sông bôi cho em xem thì em mới ngừng khóc.” Bấy giờ anh nhớ lại, thấy mình đúng là điên rồi. Nói thế nào, anh cũng là một chàng trai đã trưởng thành, làm ra hành động ngu xuẩn như vậy thật sự khiến anh bây giờ thốn thức không ngừng. Rõ ràng để trừu một đứa bé cười có rất nhiều cách, nhưng không biết thì sao, anh lại muốn hy sinh chọn hành động vừa gây thơ ngu ngốc lại vừa không đảm bảo như vậy, nhưng số anh may mắn là Đồng Mặc đã không phụ lòng ý tốt của anh.

Khi anh vừa nói xong câu này, Đồng Mặc không nhìn nói phi cười ra tiếng, bởi vì khi Ôn Hành Viễn nói cô có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó buồn cười đến mức nào, cho nên cô đã bật cười thành tiếng. Ôn Hành Viễn nghiêng đầu, cười theo sau đó lấy một hộp nhỏ từ trong túi áo ra, mở ra lấy chiếc nhẫn đến trước mặt Đồng Mặc và nói: “Đồng Mặc, đây là thứ đầu tiên anh nợ em”

Nói xong, dứt khoát kéo tay Đồng Mặc lại, cảm chiếc nhẫn vừa xinh xắn vừa tinh tế đeo vào ngón áp út của cô. Đồng Mặc khi nhìn thấy chiếc nhẫn liền sững sốt, mãi đến khi Ôn Hành Viễn hài lòng nói một câu “Vừa lắm” thì cô mới tỉnh táo lại. Tự nhiên cảm thấy bản khoan, cô nhìn vào chiếc nhẫn không biết nên nói gì. Ôn Hành Viễn cảm chiếc nhẫn còn lại đưa đến trước mặt cô, hỏi một câu: “Em không định đeo lại cho anh hả?”

Cô bối rối, nhận lấy chiếc nhẫn rồi đeo vào ngón tay anh. Khi tay của cô còn chưa rút ra, Ôn Hành Viễn đan mười ngón tay cô trong tay anh, nhìn cô say đắm.

Đồng Mặc khẽ rung khoe miệng: “Chú...Chú Ôn.”

“Đồng Mặc hãy gọi anh là Hành Viễn.” Ngữ điệu vừa kiên định vừa dịu dàng, Đồng Mặc hít sâu một hơi, cố gắng nói nhưng mãi không thốt nên lời. Cô ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Viễn, hai mắt ngập tràn vẻ vô tội và áy náy: “Bấy giờ em vẫn...cảm thấy gọi như vậy chưa quen. Chú Ôn, em...”

“Ừm, không sao, cứ từ từ.” Ôn Hành Viễn khẽ lắc đầu, chẳng qua chỉ là muốn trừu có một chút mà thôi, thực ra trong trái tim anh, hai chữ “chú Ôn” này vẫn thân mật hơn bất kì chữ nào. Chỉ có Đồng Mặc gọi ra hai chữ này anh mới có cảm giác chân thực, chỉ khi ở bên cô anh mới thực sự cảm nhận được Đồng Mặc đã trở thành một phần không thể tách rời của mình.

Anh nghĩ, tuy không thể biết sau này ra sao nhưng lấy sự thấu hiểu cũng như tự hạn chế hơn mười năm của anh, Đồng Mặc sẽ là phần anh không thể vứt bỏ được.

Gió sông thổi những bông hoa tuyết bay lệch hướng rơi xuống đất, trên đầu hai người cũng dính không ít những bông tuyết trắng, Ôn Hành Viễn chợt có ý muốn hôn, dưới đáy lòng thổi lên ý muốn này, quả nhiên như những người trước nói, động chạm một chút đã không chịu được. Có vẻ như bấy giờ anh đã biến thành như vậy, anh rất muốn ôm Đồng Mặc và cũng rất muốn hôn cô.

Nhưng có lúc sự vậy thường đảo ngược trong nháy mắt, như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: **Thúy Hoàng**

Biên tập: **Iris**

Ô Hằng nhìn thấy xe của đội trưởng Ôn cách đó không xa đang tiến đến, vội vàng tiến lên phía trước. Xe đỗ ở bãi đỗ xe của bệnh viện, Đồng Mặc xuống xe liền hỏi: “Anh nhìn thấy Vu Văn rồi à?”

Ô Hằng gật đầu, kể lại hết những gì mình nhìn thấy.

Trong lúc này anh ta đến bệnh viện chính là ý của đội. Ông cụ lần trước bị Mã Mai đánh ngã xỉu hôm nay đã tỉnh lại, thể là cục cực anh ta là đại diện của đội đến thăm, kết quả, vừa mới ra khỏi viện đã nhìn thấy hình dáng của một người đàn ông. Lúc đó mặc chiếc áo sơ mi trước có nhuộm một mảng máu lớn, chỉ thấy anh ta ôm chặt vùng giữa thắt lưng và bụng khó khăn xuống xe đi về phía bậc thang ở cửa bệnh viện.

Lúc đầu anh ta không chú ý gì nhưng khi người đàn ông này vội vàng đi sát bên mình thì bỗng nhiên anh ta phản ứng lại, người này chính là Vu Văn! Mặc dù tóc đã cắt đi khá nhiều, xung quanh miệng cũng mọc không ít râu nhưng vẫn có thể nhận ra hình dáng của Vu Văn khi ấy. Nhằm xác định lại những gì mình nghĩ là đúng, anh ta liền đi theo sau người đàn ông này, đến khi nhìn thấy người đàn ông được đưa vào phòng thuật mới dừng lại.

Đồng Mặc nhún chút đôi mày, hỏi lại Ô Hằng lần nữa: “Anh chắc chắn đó là Vu Văn chứ?” Chẳng phải lúc trước chính anh ta nói có lẽ sẽ mãi mãi không thể quay về ư? Chưa qua được bao lâu, khả năng anh ta lại xuất hiện lần nữa cũng không lớn, huống hồ khi ấy khi anh ta rời khỏi, ánh mắt kiên quyết ấy, đến nay cô vẫn nhớ rất rõ.

“Có lẽ vậy.” Ô Hằng gơ tay lên nhìn đồng hồ, kể tiếp: “Bấy giờ có thể vẫn đang phẫu thuật, chờ lúc nữa chúng ta có thể đến chỗ bác sĩ xác định lại.” Lời anh ta nói đã nhắc nhở Đồng Mặc, sau khi ba người dừng một lát liền vội vàng lên tầng, Ô Hằng đang do dự có nên báo chuyện này với đội phó không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn là nên nói với Đồng Mặc một tiếng, bởi vì anh nghĩ ngày trước quan hệ giữa Đồng Mặc với Vu Văn cũng không tệ, người mà vừa quen Vu Văn vừa có thể tiếp cận anh ta mà anh biết cũng chỉ có mỗi Đồng Mặc. Huống hồ, anh cũng không thể giả như không nhìn thấy gì được.

Ba người ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ một lúc, mãi đến khi bác sĩ bước ra ngoài, họ mới khẳng định người đang nằm trong phòng phẫu thuật lúc này chính là Vu Văn.

“Bệnh nhân đã yêu cầu vào bên ngoài, tạm thời anh ta sẽ không gặp bất kì ai cả.” Bác sĩ nhìn bộ dạng của ba người, trước tiên ngăn họ lại. Cả ba người sững sờ, nhìn y tá đẩy xe đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, đi về phía tầng nằm viện. Đồng Mặc còn muốn đi theo nhưng lại bị Ôn Hành Viễn ngăn lại.

“Có lẽ khi cậu ta nhìn thấy Ô Hằng thì đã nghĩ là có người đến gặp nên đã yêu cầu bác sĩ như vậy. Chắc hẳn cậu ta có nguyên nhân của mình. Đội mấy ngày nữa cậu ta khỏe lại, chúng mình lại đến thăm!” Anh nói với Đồng Mặc xong không quên nhắc nhở Ô Hằng: “Về phía Vu Văn Nhiên, cậu tạm thời đừng nói với cô ấy vậy. Bấy giờ cô ấy vì chuyện của Bảo Viên còn chưa hồi phục lại, đừng tạo thêm áp lực cho cô ấy nữa.”

Đồng Mặc quay đầu nhìn chú Ôn, suy nghĩ một lúc, thấy lời anh cũng có lý nên đành nghe theo lời của anh, yên lặng đứng một chỗ không có đũa theo.

Vừa khéo đây chính là bệnh viện mà Đồng Nghiễn từng nhập viện lúc trước. Ôn Hành Viễn đột nhiên nhớ lần trước gọi điện cho Đồng Nghiễn thì là ông đang ở bệnh viện kiểm tra lại, thể là vội vàng gọi Đồng Mặc đến chỗ bác sĩ Trương. Đồng Mặc giờ mới chợt nhớ ra chuyện này, không ngừng tự trách mình, chạy theo Ôn Hành Viễn về phía Đồng Nghiễn.

“Ba ơi!” Đồng Mặc vừa đi đến phòng làm việc của bác sĩ Trương đã thấy Đồng Nghiễn đang ngồi trên ghế nói chuyện với bác sĩ Trương. Vừa nghe thấy tiếng của Đồng Mặc, mặt ông không khỏi biến sắc, gãi bộ trần tình đặt cốc nước xuống, quay

mặt đi chỗ khác.

“Ba ở đây là có chuyện gì sao ạ? Hay là bác sĩ Trương yêu cầu ba nhập viện? Ba ơi, nếu cơ thể có gì khác thường, chúng ta vẫn nên nghe lời bác sĩ, đừng...”

“Không có chuyện gì đâu, Đồng Mặc.” Đồng Nghiễn hơi nhếch khóe miệng: “Không phải ba đang nói với bác sĩ Trương về việc hết ngày mai sẽ ra ngoài sao.”

“Ra ngoài? Đi đâu ạ?” Đồng Mặc vừa nghe đến hai chữ này, cảm giác hỏi. Đến Ôn Hành Viễn cũng đẩy nghi ngờ, bước đến trước mặt Đồng Nghiễn hỏi: “Thấy ạ, ba muốn chuẩn bị đi đâu?”

Đồng Nghiễn nhìn dáng vẻ thấp thòm lo lắng của hai đứa mà bất cười ha hả, rồi giải thích: “Cũng chẳng phải đi xa, về quê hóng gió để tâm trạng tốt hơn một chút thôi. Mà nó cũng giúp bệnh tình nhanh khỏi hơn. Với cả, ba ở nhà cũng không lâu bằng ở viện mà hai đứa chẳng dễ dàng có những ngày thoải mái như thế này, sao không tranh thủ lúc ba không có ở đây mà vui vẻ bên nhau? Đâu sao nghề của các con khi đã bận, hai đứa khẳng định...”

“Ba! Chính là lúc này có những ngày nhàn rồi thì này mới càng cần ở nhà để chăm sóc ba. Lúc trước, do vấn đề vụ án con không có ở nhà để chăm sóc ba, đến cơm còn có lúc không nấu, ba đến bệnh viện kiểm tra con cũng không đi theo được. Con với chú Ôn trước đến giờ đều không chê ba ở nhà sẽ ảnh hưởng gì cả. Chỉ là, ba về quê con không yên tâm.” Đồng Mặc cắt ngang lời của Đồng Nghiễn, cho rằng những điều ông lo lắng lúc này đều là dư thừa cả. Có và chú Ôn đâu có cảm thấy ảnh hưởng gì đến hai người họ đâu, cô cũng chỉ mong sao mỗi ngày đều có thể ở bên chăm sóc cho ba, nếu có thể tận mắt chứng kiến bệnh tình của ba tốt lên thì chính là điều đáng mừng nhất. Suy nghĩ của Ôn Hành Viễn với Đồng Mặc cũng như nhau.

Đồng Nghiễn liếc mắt về phía bác sĩ Trương, bác sĩ Trương vốn không nói gì bỗng nhiên tỏ ra có chút gượng ép nhếch nhếch khóe miệng, thăm thò dài trong bụng rồi quay sang nhìn hai người họ, cất lời: “Đồng Mặc, nếu như ba cháu vẫn cứ muốn ra ngoài thì cho ông ấy ra ngoài cũng được, cho tâm trạng thoải mái một chút. Thỉnh thoảng thay đổi môi trường cũng có tác dụng với bệnh tình.” Thật ra ông là người hiểu rõ nhất bệnh tình của Đồng Nghiễn, nhưng ông ấy đã cầu xin mình nên ông cũng không nhân tâm vạch trần lời nói dối đó. Quãng thời gian cuối cùng của cuộc đời con người, những gì mà bác sĩ có thể làm được chính là cố gắng hết mình đáp ứng những yêu cầu của người bệnh khi còn sống.

Đồng Mặc nhìn thấy gương mặt đầy mong mỏi của Đồng Nghiễn nhìn mình, mà bác sĩ Trương đã nói như vậy nên cô cũng đành phải đồng ý với Đồng Nghiễn, dù sao Đồng Nghiễn cũng có việc mà mình muốn làm. Tuy cô không thể yên tâm nhưng trong thời điểm này, cô vẫn không thể ngăn cản được những gì ba mình muốn.

Có lẽ cũng như lời bác sĩ Trương nói, đợi đến khi ông từ quê quay về thì tâm trạng có lẽ cũng sẽ tốt hơn nhiều, thần sắc trên mặt cũng sẽ không khó coi như vậy nữa, bệnh tình nhất định sẽ có chuyển biến tốt hơn.

Ôn Hành Viễn kéo tay Đồng Mặc, ánh mắt động viên nhìn có mỉm cười, ngón trỏ ấn nhẹ vào lòng bàn tay cô, giống như nỗ lực làm bình phục tâm trạng có chút gợn sóng của cô, Đồng Mặc cảm kích mỉm cười với Ôn Hành Viễn.

*

Mà lúc này, Vuư Văn vừa làm xong phẫu thuật mới tỉnh lại chưa được bao lâu, khó khăn mở mắt ra, nhìn trần nhà, trong đầu toàn là hình ảnh gã đàn ông hung hăng mắng chửi đã đâm anh ta một nhát dao. Anh ta muốn vươn tay lấy chiếc điện thoại mà y tá đặt ở đầu giường, bấm vào số điện thoại của một người.

Vuư Văn nhất định phải tìm ra người đó, và cũng nhất định khiến cho hắn sống không vui vẻ, bởi vì hắn không chỉ đâm anh một dao mà lại còn có mưu đồ quỷ rồi Đồng Mặc. Vuư Văn nghĩ rằng sau sự việc này nhất định không hề đơn giản như vậy. Nếu người đàn ông đó có thể đứng ở cổng nhà Đồng Mặc lại còn có âm mưu cạy cửa nhà có như vậy nhất định là có ý mưu hại, nhất định phải tìm ra hắn là ai, không thì nhất định sẽ gây nguy hiểm cho Đồng Mặc.

Về chuyện mảnh đất xây dựng liên tiếp của thành phố B cuối cùng cũng thành công, anh cũng có thể danh chính ngôn thuận ngồi vào vị trí tổng giám đốc công ty của gia đình. Mà trong mấy tháng gần đây này, kì lạ rằng luôn luôn nhớ đến dáng người nhỏ nhắn của Đồng Mặc trước đây, thỉnh thoảng nhớ đến lần đầu tiên gặp cô bị sai sót của cô nhốt trong phòng thẩm vấn một đêm, cũng có lúc nhớ đến cô vì muốn làm rõ vụ án mà chăm chú bám đuổi phía sau hình bóng của mình.

Cho nên, anh ta trở lại.

Nhưng anh ta không ngờ rằng ngày đầu tiên quay về lại gặp phải nguy hiểm tiềm ẩn sau lưng của Đồng Mặc. Anh ta chẳng dễ dàng gì tra rõ nơi mà hiện nay Đồng Mặc đang ở nên muốn tận dụng có tan ca mà chọt mặt trên đường. Thế nhưng, thật không ngờ bản thân đứng gần nhà có rất lâu không thấy có vẻ nhà, lại nhìn thấy một gã lên lút đi bộ bên đường rồi lâu. Mỗi đầu, anh chỉ cho là người qua đường, sau đó khi nhìn thấy hắn ta đi vào nhà của Đồng Mặc anh thậm chí còn cho rằng đó là người nhà của cô, nhưng mà không ngờ hắn lại có ý định cạy khóa cửa.

Lúc này mới biết người này có âm mưu quỷ rồi.

Thế là anh ném mẩu thuốc trên tay xuống, nhẹ nhàng đi đến trước cổng vườn nhặt lấy một hòn đá ném về phía gã đang lên lút ngoài cổng. Trong giây lát, gã kia kinh sợ thẳng người lên, đẩy cánh gác nhìn xung quanh, nhìn không thấy bóng người, vậy là tiếp tục cạy khóa. Ai ngờ Vuư Văn bắt ngờ từ phía ngoài tường rào đứng trước cửa sắt ở sân, anh chỉ đầu nhìn khóa trên cửa sắt đã bị mở ra, cười thầm tán then này là cao thủ mở khóa, mở cái khóa này mà như không nhìn thấy dấu vết gì.

“Quang minh chính đại như thế này mà cạy khóa cửa mà cũng nhìn được ả?”

Vuư Văn nhàu mày, khoanh tay trước ngực dựa vào cánh cửa sắt nhìn người đàn ông đeo khẩu trang có đủ tính khiêu khích nói chuyện. Gã đó mạnh mẽ nhìn Vuư Văn, nhanh chóng rút ra dụng cụ mở khóa, ánh mắt ẩn chứa sự hung ác nhìn chăm chăm Vuư Văn, không nói một lời nào.

Vuư Văn nhìn thấy sát khí dưới đáy mắt của hắn, nhàu mày: “Mày có nhìn tao kiểu gì cũng chẳng có tác dụng gì đâu, tao cũng không dao động, trừ khi... ừm, trừ khi mày có thể biến thành người phụ nữ trong nhà này, nếu thế thì tao chẳng do dự gì mà thả cho mày đi.”

Thân hình của gã đàn ông này nhìn có vẻ không giống thanh niên, ngược lại giống như người đã có tuổi. Nhưng đáy mắt lại ẩn chứa nét tàn sát không giống như những tên cướp thông thường, nếu đơn giản chỉ muốn trộm cắp ít đồ thì sau khi bị anh phát hiện nhất định sẽ không bình tĩnh đối mặt với anh như vậy. Trừ phi, mục tiêu của hắn không phải là tiền.

Nhìn thấy gã ấy rất bình thường đi đến phía mình, Vuư Văn nhìn chăm chăm vào nét gã, nhìn gã bình tĩnh không giống như người thường, trong lòng trào lên một tia khác thường. Đang muốn hỏi hắn bản thân mình quá liều lĩnh, xem thường gã thì thấy gã đang tiến sát gần mình vùng tay lên. May mà Vuư Văn nhanh tay nhanh mắt, nhanh chóng siết chặt cổ tay gã, mạnh mẽ nâng tay của gã lên, trong bóng tối lấy con dao giấu giấu trong ống tay áo ra.

Vuư Văn không khỏi giật giật khóe mày: “Quả nhiên mục đích của mày không phải là tiền.”

Sức lực của gã đàn ông này rất lớn, thậm chí còn vượt qua sức tưởng tượng của anh. Còn chưa kịp khóa chặt tay gã được mấy giây thì anh bị gã bắt ngược tay lại. Vuư Văn vội vàng nghiêng mặt song không ngờ đập hụt, ngã mạnh trên mặt đất, còn gã đàn ông cũng bị anh áp chế cũng ngã xuống đất. Sau bức thang là một sườn núi nhỏ, Vuư Văn ngã xuống đất trước tiên nên ở thế bất lợi, khi thân thể theo quán tính lăn xuống dưới, tên đó thuận thế lấy con dao giấu đem vào bụng anh.

Ngay lập tức con dao đập đến, hơi há miệng, cắn răng rút con dao ra, gã đó vừa mới đứng dậy đã chạy không thấy bóng dáng. Vuư Văn đau đớn nằm rạp trên mặt đất, trừng mắt nhìn tên ấy biến mất trong bóng tối, trong lòng bức tức, im lặng lấy con dao vẫn còn dính máu ném ra xa.

Sau đó, anh cẩn ran chạy dựng đến bệnh viện, không ngờ đến cổng lại gặp Ô Hằng, cũng không biết thẳng nhai đó cứ luôn đi theo phía sau mình, vì gây nên phiền toái không cần thiết nên anh mới đưa ra yêu cầu không gặp bất cứ ai với bác sĩ.

Mà người anh đầu tiên anh gọi điện thoại sau khi tỉnh lại không phải ai khác chính là Ôn Hành Viễn.

“Đội trưởng Ôn, trước tiên đừng hỏi tôi là ai, giọng của tôi anh nghe qua là chắc chắn có thể nghe ra. Điều tôi muốn nói chính là, cấp dưới của anh Đồng Mặc, nhà cô ấy có nguy hiểm, phiền anh quan tâm một chút. Còn nữa... đừng có nói những lời như cấp dưới của anh với anh chẳng có quan hệ gì, cô ấy cũng là công dân.”

Xưa nay anh ta vẫn không biết quan hệ giữa Đồng Mặc với Ôn Hành Viễn, điều duy nhất anh biết chính là Ôn Hành Viễn là cấp trên của Đồng Mặc. Và lại, theo lý mà nói, là đội trưởng, anh cũng coi như phòng ngừa xảy ra án mạng. Ôn Hành Viễn theo lí mà nói là đội trưởng của đội, anh cũng coi như phòng ngừa trước xảy ra án mạng.

Mà lúc này, người nghe cuộc điện thoại này Ôn Hành Viễn lại luôn giữ vẻ mặt u ám, đợi đến khi anh nói hết mọi yếu mở miệng: “Cậu đến nhà Đồng Mặc ả?”

“Sở dĩ tôi nói với anh cũng là vì phòng bị trước khi án mạng xảy ra, nhân tiện chuyển lời đến cô ấy giúp tôi, cô ấy có thể chuyển nhà thì chuyển nhà, nhà của cô ấy nhất định là đang bị theo dõi rồi.”

Anh nhanh chóng nói hết rồi acup máy, dựa theo kinh nghiệm bị đòi nợ trước đây, người này chắc chắn không đơn giản là trộm cắp, nhất định là có âm mưu nguy hiểm nào đó. Mặc dù anh không biết gã đó có thù hận gì với Đồng Mặc nhưng hôm nay thực sự khiến tâm trạng anh rất không thoải mái. Vốn là có thể đẹp trai tiêu sái khoe khoang trước mặt bông hoa cảnh sát, kết quả lại không ngờ nói lại biến thành tội tệ như thế này. Sở dĩ lúc này anh không đối Đồng Mặc ân tình này nhưng anh nhất định không bỏ qua.

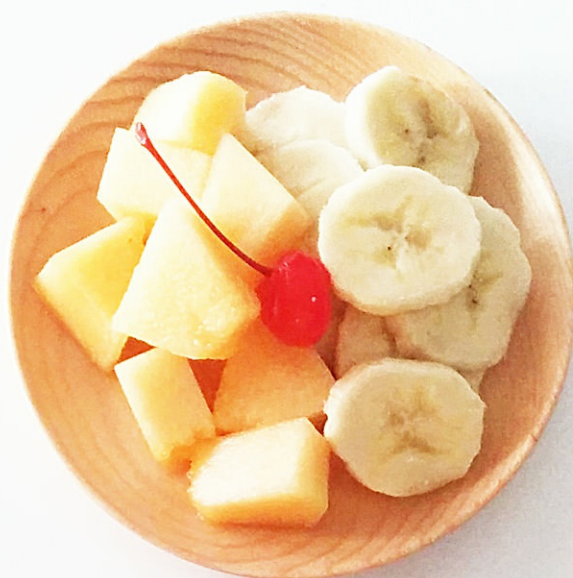
Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 60

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: BTCD + Iris

Đồng Nghiễn từ chối về nhà cùng Ôn Hành Viễn, Đồng Nghiễn nói ông không có hành lý gì cả, những thứ cần mang thì đã mang đến bệnh viện hết rồi. Ông muốn để hai người họ có không gian riêng ở bên nhau, sáng sớm ngày mai ông sẽ tự bắt xe buýt về.

“Thầy thật sự không muốn bọn con đưa về à? Sáng mai con không có ca trực, Đồng Mặc cũng vậy. Hay là bọn con đi một chuyến với thầy?” Ôn Hành Viễn cảm thấy ngồi xe buýt rất phiền phức, dù sao ngày mai anh và Đồng Mặc cũng không trực, sáng sớm tự anh lái xe đưa ông đi, vừa tiện lại vừa nhanh.

Đồng Nghiễn sầm mặt lại, tiếp tục từ chối: “Không sao đâu, khó khăn lắm hai đứa mới có một buổi sáng nghỉ ngơi, nên ngủ nhiều hơn. Ba già rồi còn sợ bị lạc nữa hay sao. Ba già nhưng chưa lần đâu.”

“Vâng vâng, nếu ba muốn đi một mình thì con và chú Ôn sẽ không miễn cưỡng ba nữa. Có điều nếu ở bên đó không thoải mái thì ba nhất định phải gọi điện cho con nhé. Còn nữa, con đã dán số điện thoại của bác sĩ ở bệnh viện mà ba đã nhập viện ngày trên tường, nếu cảm thấy không khỏe thì ba nhớ gọi cho bác sĩ nha. Nhất định không được cậy mạnh đâu đó!” Đồng Mặc dặn dò ông liên tục. Ở trong lòng cô Đồng Nghiễn là người luôn chỉ biết một mình chịu đựng, chỉ vì không muốn có phải lo lắng mà ông luôn nhẫn nhịn và giấu giếm. Cô biết rất rõ tính ông nên mới nhẫn nhịn như vậy.

Cho đến khi bị Đồng Nghiễn cười, Đồng Mặc mới theo Ôn Hành Viễn về nhà. Khi hai người sắp lái xe đến đầu đường Đại Kiều, Ôn Hành Viễn đột ngột chuyển tay lái, đi theo một hướng khác. Cô nghiêng đầu qua, khó hiểu hỏi: “Chú Ôn, chúng ta đi đâu vậy?”

Ôn Hành Viễn chỉ cười chứ không trả lời. Mãi đến khi xe dừng trước một siêu thị lớn, anh mới xuống xe kéo cô đi vào: “Hai chúng ta còn chưa ăn tối. Hôm nay về nhà nấu ăn đi, ăn bên ngoài không ngon gì cả.”

“Nói thật,” Anh bỗng dừng lại, sau đó xoay người đối diện với cô: “Sau nhiều lần ăn đồ ăn em nấu, anh nhận ra em nấu ăn rất ngon. Xưa nay anh không quá kén chọn, đã từng đi ăn ngoài rất nhiều lần, cũng rất thích ăn ở quán ăn nhà họ Lưu, nhưng sau mấy lần ăn đồ ăn em nấu, khẩu vị của anh đã kén chọn lên rồi.”

Đồng Mặc biết quán ăn nhà họ Lưu do cô cũng đã nhiều lần qua đó ăn, lần trước cả đội ăn chung cũng là ăn ở đó. Thấy chú Ôn nói như vậy, trong lòng cô tất nhiên rất vui, rất muốn làm thêm mấy món ăn, để anh ăn thật no.

Đồng Mặc vừa đi vừa nghĩ tới nay nên nấu món gì cho anh thưởng thức, dường như tất cả những món ngon có thể làm có thể nghĩ qua một lượt, không hề để ý đến tay mình đang nằm trong lòng bàn tay anh. Mà chẳng biết Ôn Hành Viễn vô tình hay cố ý cứ liếc tới nơi tay hai người đang đan chéo nhau, lúc thì mỉm cười, lúc lại yên lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

Có lẽ nắm tay cũng có thể thành thói quen, không biết từ bao giờ anh đã hình thành thói quen luôn có bóng dáng cô bên cạnh, cứ đâu là có thể nhìn thấy đôi môi nhỏ nhắn màu anh đào của cô, còn cả việc chỉ cần vuốt tay ra là có thể ôm cô vào lòng một cách dễ dàng. Tuy thói quen này mới hình thành chưa đến nửa năm nhưng lại khiến anh có cảm giác như đã từ rất lâu rồi.

Đã đi ăn cùng Ôn Hành Viễn nhiều lần nên Đồng Mặc biết anh thích ăn hơi mặn một chút. Nhìn qua thì cứ tưởng anh là người ăn uống rất thanh đạm nhưng mỗi lần anh ăn cơm, tất cả đều là những món ăn cay và mặn. Vì vậy tối nay cô định nấu một nồi cá cay và mấy món xào.

Vừa hay khu bán cá đáng kia mới thả một mẻ cá tươi sống.

Ngồi tới đây hai chân Đồng Mặc tự nhiên bước về phía quầy bán cá. Ôn Hành Viễn nhìn theo bước chân của cô liền đoán được ý của cô.

Suốt những năm qua cô chưa bao giờ cảm thấy trong nhà thiếu thốn thứ gì, hôm nay đi siêu thị, Đồng Mặc tự dưng cảm thấy trong nhà có rất ít đồ, ví dụ như trái cây, trong nhà sao có thể không có trái cây được chứ? Còn những đồ dùng cần thiết, bàn chải đánh răng, khăn lông, dép trong nhà cũng phải mua thêm một cái để còn đổi, còn cả dao cạo râu của chú Ôn cũng phải đổi mới được.

Lúc này Ôn Hành Viễn khoanh tay nhìn Đồng Mặc đưa tay qua bên này lấy một thứ, qua bên kia cầm một chút không khỏi cảm thấy buồn cười: “Nhiều đồ thế thì để lần sau mua tiếp cũng được, anh...”

“Chú Ôn, em thấy nút bấm máy cạo râu của anh đã hỏng rồi, anh xem cái này được không?” Đồng Mặc không để ý đến lời Ôn Hành Viễn, vừa cầm máy cạo râu mình vừa tỉ mỉ lựa chọn trên tay đưa ra trước mặt Ôn Hành Viễn vừa hỏi: “Mà không, em thấy mấy ngày nay anh vẫn chỉ dùng dao cạo râu, anh quen dùng dao hay dùng máy? Nếu có thể dùng dao thì tốt hơn.”

Lời Ôn Hành Viễn muốn nói ra bỗng nhiên nghẹn lại trong miệng, nếu như nói lần ăn Tết đó khi nhìn thấy Đồng Mặc bận rộn trong phòng bếp, anh chợt có cảm giác có vợ thật hạnh phúc thì bây giờ cảm giác này không chỉ là hạnh phúc mà còn là vui sướng và cảm động. Do trực giác bên cạnh anh không có ai quan để ý từng li từng tí đến sinh hoạt cá nhân của anh như vậy, mà cô gái nhỏ trước mặt này lại chỉ vì việc lựa chọn dao cạo râu hay máy cạo râu cho anh mà suy nghĩ rất nhiều. Vì vậy Ôn Hành Viễn mỉm cười, chỉ cái dao cạo râu nói: “Lấy cái này đi!” Ý muốn ngăn cản cô mua nhiều đồ cũng biến mất tăm, thậm chí còn có mong muốn kì lạ là xem cô mua đồ.

Mỗi lần có cái người, mỗi lần có hỏi đều những lần chạm đến đáy lòng anh.

Anh chỉ im lặng theo sau Đồng Mặc, đẩy xe đẩy cho cô, nhìn cô lấy các thứ cần thiết từ trên giá thả vào xe, thỉnh thoảng lại nhìn anh nở nụ cười. So với trước kia, cuộc sống như vậy khiến anh cảm thấy cực kì có ý nghĩa. Nếu công việc cho anh động lực và thành đạt thì cuộc sống như thế này mang đến cho anh niềm vui và dừng khi.

“Chú Ôn, để em cầm một ít đi, anh cầm nhiều như vậy sẽ khiến em...”

“Đồng Mặc, em đừng quên anh là đàn ông, một người đàn ông lớn hơn em, cũng từng rèn luyện cơ thể, cho nên những thứ này không làm khó anh được.” Anh bất đắc dĩ giải thích với Đồng Mặc. Sau khi quyết thể liền cầm lấy mấy cái túi trong tay Đồng Mặc, ôm một thứ vào tay mình. Anh còn nói thêm, lúc này Đồng Mặc chạy lên chạy xuống mua đồ, so ra thì anh còn khỏe hơn cô nhiều.

Sau khi lên xe Đồng Mặc vừa mới cài dây an toàn, chợt bị Ôn Hành Viễn nâng cầm lên. Chỉ thấy anh vừa mỉm cười vừa nói “Vắt và rồi”. Nói xong nhanh chóng cái người ngấm lấy môi dưới của cô, quần quýt triển miên mấy lần, khi Đồng Mặc đang định đáp lại thì anh đã ngồi về ghế lái. Hai tay đặt lên vô lăng lái xe ra khỏi chỗ đậu xe.

Đồng Mặc xấu hổ đỏ mặt, nhăm chăm chăm về phía trước.

Thật ra cô vẫn hỏi lo lắng cho Đồng Nghiễn, lo cho ông về nhà ở quê thì sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, bởi vì bệnh nên tạm thời ông chỉ có thể ăn một số thức ăn loãng để dễ tiêu hóa, cũng không biết ở bên kia ông có ăn đúng giờ hay không. Nhưng ông vẫn luôn muốn về quê, mà bác sĩ Trương cũng nói không có gì phải lo lắng nên cũng đành để ông làm theo ý mình.

Sau khi đi xe ở nhà xe, hai người xách túi đi vào viện, mới đi được vài bước Đồng Mặc đập phải cái gì đó không cần thận bị trật chân. May mắn Ôn Hành Viễn đã kịp thời đỡ cô nên mới không bị ngã xuống. Đồng Mặc cúi đầu nhìn thì phát hiện thứ mình vừa giẫm phải là một con dao, trên con dao còn có vết máu. Cô vội vàng để túi trên tay xuống, ngồi xổm xuống nhìn con dao kia.

Ôn Hành Viễn nhu mày, anh nhanh chóng đi mấy bước đến cửa viện, phát hiện trên đường đi cũng có khá nhiều vết máu. Lúc này trong đầu anh bỗng nhiên nhớ đến cuộc gọi của Vưu Văn, có lẽ đây chính là chỗ đã xảy ra xung đột, con dao kia cũng với những vết máu này đều do họ để lại.

Ôn Hành Viễn đoán được chuyện gì đã xảy ra, nhưng Đồng Mặc lại không biết gì cả, cô cảm thấy rất kì lạ, sau khi thấy những vết máu này cô lại liên tưởng đến việc đã gặp phải người kỳ lạ kia trước cửa nhà, sau khi cô đuổi theo mấy con phở lại không thấy người đó nữa. Chẳng lẽ có liên quan đến người đó ư? Hẳn là ai? Hẳn ta thường xuyên tới đây để làm gì? Hơn nữa hẳn chưa bao giờ lộ diện, Đồng Mặc ngấm cảm thấy tóc gáy mình đã dựng hết cả lên, giống như địch ở chỗ tối, lúc nào cũng có một đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình, nhưng cho dù có quay đầu lại cũng không thể thấy cặp mắt quỷ dị kia.

Trong lòng Đồng Mặc sợ hãi, ngừng đầu nhìn chú Ôn: “Những vết máu này là của ai? Ở đây đã xảy ra chuyện gì? Hay là gọi Ồ Hàng tới một chuyến, thuận tiện mang con dao kia đi giám định, còn...”

“Không cần, không có chuyện gì đâu, anh thấy vết máu cũng không nhiều, có thể có ai đó mới gây gổ ở chỗ này thôi, đừng lo lắng quá!” Ôn Hành Viễn vỗ vỗ bả vai Đồng Mặc trấn an cô. Đồng Mặc muốn nói thêm nhưng khi thấy sắc mặt anh đánh giá gương mặt bỏ qua những nghi vấn trong lòng, có lẽ đúng là cô đã suy nghĩ quá nhiều, cũng không có án mạng, không có gì lạ cũng bình thường.

Sau khi nghĩ như vậy, trong lòng cô cũng dần buông lỏng, theo chú Ôn về phòng.

Vừa vào phòng cô liền trở nên bận rộn, đem túi đựng đồ linh tinh vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn thực làm bữa tối. Sau khi lên lầu thay bộ quần áo bình thường, rửa mặt, ngồi xuống ghế salon xem ti vi đã nhiều ngày không động đến. Trên ti vi nói gì anh hoàn toàn không biết, một nửa sự chú ý của anh hướng về Đồng Mặc đang ở trong bếp, một nửa lại như đang suy nghĩ đến những nguy hiểm tiềm tàng. Cho đến khi cảm thấy khát, đứng dậy đi qua phòng bếp uống nước, anh mới phát hiện ra chân Đồng Mặc khác thường.

Chỉ thấy cô có nhấc đi tới đi lui trước bếp và bồn rửa, anh khẽ cau mày, nghĩ đến việc cô mới đâm phải dao bị trật chân, anh bỏ cái ly xuống đi thẳng qua chỗ cô, một tay cầm đồ ăn trong tay cô, một tay giữ tay cô lại, chăm chú nhìn cô nói: “Đồng Mặc, trật chân cũng không phải chuyện lớn, nhưng cũng không cần phải gắng gượng nấu ăn. Em ra phòng khách ngồi đi, com tới nay cứ để anh nấu...”

Đột nhiên Đồng Mặc hơi rụt chân lại, lắc đầu: “Không sao đâu, chỉ là bong gân tí thôi, không có gì phải lo, dù sao làm com tối cũng nhanh thôi, em...”

“Đồng Mặc!” Anh gọi tên cô ngắt lời cô, sự nghiêm túc trong ánh mắt khiến Đồng Mặc không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là gì, cô đang do dự, Ôn Hành Viễn không cho cô chút cơ hội suy nghĩ thêm, không nói hai lời ngồi xổm xuống xách cô lên trên vai đến số pha. Đồng Mặc cảm thấy máu dần hết lên đầu, đánh mấy cái sau lưng anh: “Chú Ôn, em có thể tự đi, anh để em xuống đi!”

Ôn Hành Viễn không để ý đến lời cô nói, Đồng Mặc là người rất bướng bỉnh, không cương quyết cô sẽ không nghe lời anh, nhất là mấy chuyện nhỏ này.

“Trước hết em cứ ngồi yên đi.” Ôn Hành Viễn nhìn ti trên cao xuống dặn dò cô, sau đó lại xoay người đi vào phòng bếp hoàn thành mấy món có đang làm dở, lược bỏ bớt mấy món xào mà Đồng Mặc muốn làm, làm lẩu cá rồi xào thêm một ít rau cải. Anh làm xong rất nhanh, sau đó lại lên lầu lấy thuốc bôi xuống, rửa tay xong liền ngồi trước mặt Đồng Mặc.

“Đã xong rồi à?”

Đồng Mặc thấy Ôn Hành Viễn đi ti trên xuống rất nhanh, hơn nữa thức ăn đều đã bày lên bàn, cô hơi ngạc nhiên. Ôn Hành Viễn nghiêm túc gạt đầu, dùng tay đặt chân cô lên trên đầu gối mình. Đồng Mặc thấy anh định bôi thuốc giúp mình, vội vàng thả chân xuống: “Chú Ôn, mấy chuyện này để tự em làm là được, anh cứ đi ăn cơm đi, không sao đâu ạ.”

Đồng Mặc liên tục từ chối ý tốt của mình khiến trong lòng anh rất khó chịu, lúc này anh lại càng không muốn để ý đến lời Đồng Mặc, dùng sức nhắc chân cô để lên đầu gối mình một lần nữa, dùng ánh mắt ngăn chặn lời tái cả những lời Đồng Mặc định nói. Anh rất tình nguyện làm những chuyện này, không để ý đến lời hay có phiền phức gì hay không.

Anh cẩn thận xoa bóp chỗ bị thương giúp cô, nhẹ nhàng mà thành thạo. Nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Ôn Hành Viễn, Đồng Mặc cảm thấy rất ấm áp. Tự như trong nháy mắt có một ngọn lửa nhỏ nổi lên trong lòng cô, hai tay cô nắm chặt gối ôm trên ghế salon, đôi môi hé mở, nhìn chăm chăm vào Ôn Hành Viễn.

Khi anh bước vào phòng vệ sinh lấy khăn nóng. Đồng Mặc cũng đi theo, vừa mới cầm khăn xuống đã nghe thấy tiếng đóng cửa. Anh quay đầu, thấy Đồng Mặc đứng tựa vào cái cửa đã đóng, trên mặt không có biểu hiện gì. Vì nghĩ cô muốn đi vệ sinh, anh mở miệng: “Xong nhớ ra ăn cơm!” Anh giờ tay phải định mở cửa ra thì cô bỗng nhiên đặt tay lên tay anh.

Trong lòng Đồng Mặc hơi thấp thòm ngẩng đầu lên, do dự một lúc, hít một hơi thật sâu, sau đó đến gần trước mặt anh, hai tay ôm lấy hông anh: “Chú Ôn, cảm ơn anh. Bình thường em rất hay phạm lỗi, cảm giác anh luôn bao dung cho em, hơn nữa lại còn đối xử tốt với em như vậy, em...”

“Quan hệ của chúng ta là gì? Điều này không phải rất bình thường à?” Anh chạm vào tóc Đồng Mặc, trong lòng lại tàn nhẫn, cô bé này là muốn cảm ơn ân tình của anh rồi, nhưng điều anh muốn không phải ân huệ hay sự cảm kích của cô, anh rất muốn Đồng Mặc từ từ dành cho anh nhiều tình cảm hơn. Quan tâm, yêu mến và còn sự dịu dàng.

“Được rồi, để anh làm nóng khăn lông một chút.”

Anh xoa xoa đầu cô trấn an, đang muốn đi, Đồng Mặc lại sống chết giữ áo anh lại, sau đó quàng lên cả vai anh, ngậm lấy đôi môi anh. Kỹ thuật hôn non nớt khiến anh muốn bật cười. Anh ném khăn lông lên trên bệ toilet, xoa nhẹ cằm cô mảnh khảnh của cô, để cô dựa lên cửa theo thói quen.

Trong lòng ngực như đang bùng lên một ngọn lửa khiến anh dường như không thể khống chế, anh cướp lại quyền chủ động từ Đồng Mặc, nhiệt liệt phác họa đôi môi cô, khi thấy Đồng Mặc không thờ nổi anh mới rời khỏi môi cô, dùng chóp mũi chạm vào trán cô, bắt gặp nó nụ cười.

Bàn tay nhỏ bé của Đồng Mặc tự do di chuyển sau lưng anh, anh luôn có cảm giác nhồn nhột như bị vậy. Anh bật cười cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, trêu đùa cô: “Nếu em còn tiếp tục anh sẽ không kiềm chế được nữa đâu.”

Đồng Mặc hơi sững người, ngửa mặt nhìn anh: “Anh định kiềm chế à?”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: **Vinh Thuyền**

Biên tập: **Iris + BTCD**

Câu hỏi như một lời khiêu khích, chẳng lẽ Đồng Mặc không biết người như Ôn Hành Viễn không thể chịu nổi bị người khác khiêu khích ư? Anh giữ chức vụ này đã nhiều năm, đã gặp qua vô số hung thủ cùng tội phạm giết người, cũng đã phá được vô số các vụ án thảm thiết quý giá, nhưng ít nhất chưa có ai ngang nhiên nói ra lời khiêu khích trước mặt anh như Đồng Mặc. Đồng Mặc, xem như là người đầu tiên.

Lừa dối cùng với tất cả tình triều đều tiến tới, bàn tay anh dạo trên thân thể Đồng Mặc một cách tự do, không có chừng mực, giống với ý tứ trong lời nói của Đồng Mặc, anh không định dừng lại, mà cần bản cũng không thu lại được.

“Ừm...”

Đối với sự khiêu khích của anh, Đồng Mặc không kiềm được phát ra tiếng ngân nhẹ, Ôn Hành Viễn vừa lòng chuyển nụ hôn từ cổ lên môi cô, cảm giác được sự mềm mại cùng tình ý tràn đầy. Khi ngón tay anh chạm đến cánh hoa, Đồng Mặc nín thở, môi mím khẽ nhếch lên nhìn anh, chớp mắt bởi vì xấu hổ mà hơi hơi phồng hồng. Ánh mắt cũng trở nên mờ mịt.

Hai chân không tự chủ được khép chặt lại.

Ôn Hành Viễn khẽ vuốt ve lưng cô trấn an, một tay ôm lấy hông cô nâng lên, đặt cô trên bàn. Anh dùng nụ hôn ngăn những lời từ chối muốn nói cũng không dám nói ra của Đồng Mặc, ngón tay còn lưu lại ở cánh hoa nhẹ nhàng tách dùi cô ra.

Vào khoảnh khắc anh động thân, Đồng Mặc cắn lên vai anh. Đau, nhưng so với sự đau đớn này mà nói, trái tim trống trải được lấp đầy, cùng với sự sung sướng trong lòng đều đáng giá hơn chút đau đớn ít ỏi này.

Ngày xưa bản Mã Mai được thực thi sau khi định án một tuần, lão Viên được cho phép theo dõi toàn bộ quá trình. Sau ngày đó, lão Viên giống như đã thay đổi thành người khác, cảm xúc trên mặt không thể đoán biết được, như là nhẹ nhõm, lại như là có nỗi đau. Vụ Nhiên đứng ở một góc cách đó không xa, nhìn theo bóng lưng lão Viên càng lúc càng xa, lòng bàn tay siết chặt, dựa vào tường, hốc mắt nóng lên.

Khóe miệng Ô Hàng giương lên một nụ cười gương gao, anh ngồi bệt dưới đất, ánh mắt trống rỗng. Vụ Nhiên lặng lẽ đứng phía sau nhìn chăm chăm vào lão Viên, trong lòng chua xót, mà anh, cũng đang âm thầm quan sát Vụ Nhiên, trong lòng cũng dâng lên mùi vị chua xót đó.

Anh không buông tay được Vụ Nhiên, cũng như Vụ Nhiên không buông tay được lão Viên. Đặt mình vào vị trí của Vụ Nhiên, có lẽ nỗi đau của cô lúc này nhất định không ít hơn anh chút nào. Nếu nói Vụ Nhiên đang thuyết phục chính mình từ bỏ lão Viên thì anh cũng thế, anh cũng muốn buông tay đối với Vụ Nhiên, gian nan cùng rồi rằm trong đó ít nhất anh có thể hiểu được.

Không biết từ lúc nào trước mặt Ô Hàng xuất hiện một đôi giày, anh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Vụ Nhiên mặt không biểu cảm, vội vàng đứng lên phui lấp bụi trên quần áo, lấp bắp không biết phải nói gì mới tốt.

“Anh vẫn luôn ở đây à?”

Ô Hàng vốn định lắc đầu, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm biết rõ còn có hỏi trên mặt Vụ Nhiên, đành phải gật đầu.

Vụ Nhiên trầm nghĩ trong lòng, tuy biết rõ tất cả nhưng cô vẫn sẽ đau lòng thay anh. Bản thân cô không thể so được với những cô gái khác, bấy giờ lại coi cô út là loi một mình, công việc cũng nguy hiểm, hơn nữa còn lớn tuổi hơn anh, không đủ bình tĩnh, cho dù anh có thể chấp nhận thì gia đình anh, bọn họ chắc chắn không thể chấp nhận có được. Đã biết rằng không thể, thì sao cô còn có thể tiếp tục kéo anh xuống nước. Với điều kiện của anh, khẳng định có thể tìm được một người thích hợp hơn cô.

Ô Hàng dường như đọc được suy nghĩ trong lòng cô: “Không có việc gì, em có thể chờ, vì sao tôi không thể?” Anh nói là tình cảm của cô đối với lão Viên.

Vụ Nhiên nhìn chăm chăm anh, không phủ nhận cũng không thừa nhận, nhưng ngay sau đó cô nói: “Vậy, tôi đã có thể từ bỏ, vì sao cậu không thể buông tha?”

Ô Hàng hơi cau mày, có chút khó hiểu nhìn về phía Vụ Nhiên. Vụ Nhiên cho rằng anh đã không còn lời nào để nói, đang muốn bỏ đi thì cánh tay đột nhiên bị Ô Hàng giữ chặt: “Em nói em muốn buông tay lão Viên? Từ nay về sau trong lòng không nghĩ về anh ta nữa, cũng không nhớ tới anh ta, cuộc sống sau này tự mình trải qua thật tốt?”

Đây mất anh ảnh lên niềm vui và sự kích động nham nhặt, khiến Vưu Nhiên nhất thời không phản ứng kịp, cô cho rằng khi cô nói như vậy, tiểu tử này nhất định không nói được gì, ai ngờ rằng anh sẽ có biểu hiện như vậy.

Hiển nhiên, trọng điểm trong câu nói mà Ô Hằng và Vưu Nhiên đề tâm không giống nhau, cái anh đề ý là Vưu Nhiên chính miệng nói cô muốn buông tay Lão Viên. Việc này... Đây là những lời anh đã trông chờ rất lâu: “Đội phó, từ bỏ cho anh ta chính là đối tốt với bản thân, em nghĩ thế là đúng, tôi ủng hộ em!” Anh nở nụ cười ngầy ngác, còn đưa tay làm tư thế cổ lên, không để Vưu Nhiên đáp lời anh đã cười chạy đi.

Nhìn theo bóng lưng anh, Vưu Nhiên không biết nói gì. Cô khẽ thở dài một cái, bỏ tay vào trong túi áo, suy nghĩ một hồi.

Mà lúc này trong đội cũng phát sinh một chuyện khiến người ta không thể hiểu được, Tổng Ninh muốn từ chức. Đơn xin từ chức cũng đã điền xong, cấp trên cũng phê chuẩn xuống dưới. Việc này lúc trước không ai nghe được tiếng gió, bây giờ đột nhiên như một trái bom nổ bùng lên trong đội. Mọi người trong diễn đàn thảo luận sôi nổi lý do Tổng Ninh từ chức, nhưng ý kiến được đa số mọi người tán thành chính là một nữ không thể có hai hổ, có Đồng Mặc ở đây, Tổng Ninh kia tâm cao khí ngạo đương nhiên không thể chấp nhận nổi, huống hồ trước đây còn bị Đồng Mặc đánh bại nhiều lần trước mặt mọi người. Xét về lý lịch hay kinh nghiệm, Vưu Nhiên đều đặc biệt hơn bọn họ, không có cạnh tranh điều tất nhiên, vì vậy mọi người đều chia mà dúi về phía Đồng Mặc, khiến ngay cả Đồng Mặc cũng tưởng là do mình.

“Tổng Ninh, cô không cần phải từ chức, nếu nguyên nhân là ở tôi, tôi....”

“Tôi từ chức là vì chuyện riêng của mình, các người muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa? Không liên quan gì đến cô hết, cô đừng đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu mình được không?” Tổng Ninh vừa thu thập đồ đạc vừa cố nén cảm xúc giải thích, Đồng Mặc đứng bên cạnh cũng nhất thời lâm vào khó xử. Cô ta nhét đồ đạc linh tinh vào hộp giấy, vừa mới xoay người lại liền thấy Ôn Hành Viễn cầm theo đơn xin từ chức mượn ở chỗ Mã cục trưởng đi nhanh vào phòng, đem đơn xin từ chức kia đập lên bàn: “Tổng Ninh, nói xem đây là chuyện gì?” Vừa rồi nếu không phải anh vô tình gặp Mã cục trưởng, chỉ sợ giờ phút này anh cũng không biết chuyện Tổng Ninh muốn từ chức.

Anh đã dẫn dắt Tổng Ninh nhiều năm, nhìn thấy cô nỗ lực trưởng thành từng ngày một, nhưng lại không biết vì sao bây giờ cô lại muốn bỏ qua nhiều năm nỗ lực của mình, viết một tờ đơn xin từ chức chấm dứt tất cả.

Mất Tổng Ninh hơi đồ lên, lắc lắc đầu, đem lá đơn xin từ chức trên bàn bỏ vào hộp giấy. Không giải thích bất cứ điều gì mà bỏ ra ngoài, Ôn Hành Viễn giữ cô lại: “Tôi muốn cô cho tôi một lý do!” Anh thực sự tức giận, nói lớn tiếng để mọi người không thể nghe thấy sự tức giận trong lời nói. Đồng Mặc vội vàng đi đến bên cạnh, kéo tay anh ý bảo anh bình tĩnh một chút.

Tổng Ninh cố gắng kiềm chế nước mắt sắp trào ra, xoay người lại giải thích một lần nữa: “Từ chức là việc riêng của em, không liên quan đến người khác. Về lý do từ chức, em cũng khó có thể nói rõ nguyên nhân, em chỉ hy vọng có thể yên lặng rời khỏi nơi em đã cống tạc nhiều năm. Sự phụng em làm này tuy có lỗi với nhiều năm dạy bảo của anh, nhưng đây đã là đường bộ lớn nhất em làm vì bản thân mình, em không mong anh có thể hiểu, em chỉ mong anh có thể để cho em yên lặng rời đi.” Đây là mong muốn duy nhất của cô lúc này, yên lặng rời khỏi cảnh đội.

Tổng Ninh có không thể đối mặt với tình cảnh người đàn ông mình yêu nhiều năm cả ngày quẩn quít với anh người yêu trước mặt mình, cũng không thể đối mặt với ý nghĩ ích kỉ nhất thời của mình suýt chút nữa hại chết Đồng Mặc, cũng không thể đối mặt với tâm tư ích kỷ của bản thân suốt ngày trọc khoáy Vưu Nhiên, càng không thể đối mặt với sự chán ghét của đồng nghiệp như một áp lực vô hình mạnh mẽ để ép bản thân. Cho nên cô phải rời khỏi, mắt không thấy tâm không phiền, coi như cho mình một con đường thoát khỏi vấn đề thường xuyên quấy nhiễu mình, một lần nữa sống lại.

“Cho dù là vậy thì tôi cũng cần một lời giải thích hợp lý.” Ôn Hành Viễn tuyệt đối không tin Tổng Ninh sẽ vì bất cứ chuyện đại sự nào mà từ chức, hơn nữa đó lại là chuyện cô không thể nói lý do. Lý do gì mà không thể nói? Đến tận bây giờ cô ta vẫn không để ý đến địa vị hay quyền lực, con người cũng luôn luôn thẳng thắn thành khẩn hào phóng, nếu thực sự có chuyện xảy ra cũng sẽ không một mình giấu nhem trong lòng. Anh cảm thấy rất kì quái, huống hồ cô ở trong đội nỗ lực nhiều năm như vậy, mặc dù anh không nói, nhưng những nỗ lực, áp lực và khổ sở Tổng Ninh đã trải qua để đạt được thành quả anh đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lúc này Vưu Nhiên cũng vừa theo cảnh đội trở về từ bên kia, nhìn thấy bộ dạng Tổng Ninh hiện giờ, trong lòng cũng đoán được vài phần. Lý do Tổng Ninh muốn từ chức rời khỏi đơn vị cũng không phải khó đoán. Tuy rằng cô không giữ lại, nhưng cũng tuyệt đối không phản đối. Kể từ lần trước Tổng Ninh nhất thời vì sự ích kỉ của mình mà khiến Đồng Mặc gần như xảy ra tai nạn, ấn tượng của cô đối với Tổng Ninh liền mất sạch. Tình cảm lâu nay Tổng Ninh dành cho Ôn Hành Viễn có cũng như không, chẳng qua là cô không nói ra. Tuy rằng cô ấy hào phóng, thông minh, ưu điểm rất nhiều, nhưng trong lòng ngập tràn cao ngạo và hiểu thấu. Vưu Nhiên trước sau cũng không muốn gặp lại.

Ai cũng có một người không hợp với mình, giống như Đồng Mặc và Tổng Ninh. Đồng Mặc mặc dù còn nhiều thiếu sót, nhưng so với Tổng Ninh mà nói, cô càng muốn thấy Đồng Mặc kín đáo và khiêm tốn. Cho nên khi nhìn thấy dáng vẻ cô bây giờ, Đồng Mặc cũng không khuyên ngăn. Có lẽ, đối với Tổng Ninh bây giờ từ chức là lựa chọn tốt nhất, bởi vì cô biết, Tổng Ninh không vượt qua được lời nói tồi tệ của cô. Bản thân cô ấy không phải là một người xấu, nhưng lại làm ra một chút chuyện xấu. Có lẽ Đồng Mặc sẽ khiến cô rơi vào mâu thuẫn, cho nên chỉ có rời đi mới khiến lòng cô dễ chịu hơn một chút.

Tổng Ninh nhìn chằm chằm Vưu Nhiên, cô biết Vưu Nhiên có thể hiểu ý của mình, cho nên cũng không giải thích nhiều lời gì với cô ấy, lập tức bước chân đi về phía trước, hoàn toàn phớt lờ lời nói của Ôn Hành Viễn.

“Cô ấy là Tổng Ninh, chẳng lẽ cô ấy cam tâm bỏ qua nỗ lực và thành quả của mình nhiều năm qua sao? Cô ấy chắc chắn hiểu rõ cái gì nên, cái gì không nên làm, anh cũng không cần ép cô ấy nói ra lý do.” Vưu Nhiên ngăn Ôn Hành Viễn lại, lý do rồi đi này, chỉ sợ cũng là chút tồn nghiêm cuối cùng của cô trước mặt Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn nhất thời nghẹn lời, anh không cam lòng nhìn Tổng Ninh, tro mắt nhìn người chính mình bồi đường lâu nay nói đi liền đi, trong lòng nhất thời không nghĩ thông. Nhưng lại không thể ép buộc cô nói, tuy rằng tiếc nuối, nhưng quyền quyết định vẫn nằm trong tay cô, anh cũng không có quyền can thiệp quá nhiều. Vì vậy, suy nghĩ cân thận, cũng chỉ có thể để cô rời đi.

Anh miễn cưỡng xoay người, mới vừa đi vài bước, trước cửa đột nhiên xuất hiện bóng dáng Lão Viên. Vưu Nhiên hơi kinh hãi, lập tức quay đầu đi tới vị trí của mình. Ôn Hành Viễn nghe Đồng Mặc gọi một tiếng anh Viên, lúc này mới quay đầu lại.

Lão Viên cùng anh đứng dưới một tàng cây cổ thụ, anh cho rằng hôm nay lão Viên xem xử bản xong sẽ rời khỏi thành phố A, về nhà mình. Còn đang định gọi cho anh ấy một cuộc điện thoại, nhưng sự tâm trạng anh ấy vẫn chưa bình tĩnh lại, nên thôi. Nhưng thật không ngờ anh ấy lại đến tìm mình.

“Chuyện qua rồi thì cũng liền cho qua, không có gì buồn phiền trong lòng.” Lão Viên chấp hai tay sau lưng: “Tôi đến là muốn nói với cậu một việc.”

Ôn Hành Viễn nghi hoặc, là chuyện gì khiến Lão Viên phải đến tận đây?

“Tôi đã do dự chuyện này rất lâu, tuy ông ấy can đảm tôi không được nói, nhưng tôi vẫn rất lo lắng. Tôi cảm thấy giữa cậu và Đồng Mặc, phải có một người biết mới tốt.” Lão Viên nói vậy, Ôn Hành Viễn mơ hồ cảm giác được chuyện này có liên quan đến Đồng Nghiễn, bởi vì có thể đem anh và Đồng Mặc buộc lại với nhau, chỉ có Đồng Nghiễn.

“Đội trưởng Đồng ông ấy...” Thời điểm Lão Viên nói ra lời này vẫn hơi do dự, nhưng nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra, anh vẫn lựa chọn nói cho Ôn Hành Viễn biết: “Bệnh của đội trưởng Đồng đã ở thời kỳ cuối, kết quả dự đoán từ ba tháng trước. Lúc trước tôi luôn quán trong lòng định từ từ, cũng là đội trưởng Đồng lấy chuyện này ra an ủi tôi, những người có cơ hội sống thì nên sống thật tốt. Việc đã đến nước này, tôi nghĩ anh cũng nên đối mặt, ở những ngày cuối cùng của ông, giúp ông trải qua đoạn thời gian này thật tốt.”

Ôn Hành Viễn ngăn ra: “Thời kỳ cuối?” Trong lòng giống như bị ai đó đốt lên một ngọn lửa, anh không dám tin nhìn Lão Viên, sau đó trong đầu lập tức hiện ra vô vàn hình ảnh của Đồng Nghiễn, khó trách lần trước ông có thể trở về nhà mừng năm mới, khó trách ông muốn Đồng Mặc yên tâm, khó trách ông lần này cần đi xa nhà. Đợi chút, đi xa nhà..... Chuyện này nhất định tồn tại nguy hiểm.....

Anh bỗng nhiên liên tưởng đến chuyện gì đó, không kịp chào Lão Viên đã chạy đến bãi đỗ xe, dùng tốc độ cao nhất lái xe của mình rời khỏi đó. Nhất định không phải chỉ là về nhà đơn giản như vậy, sự phụ nhất định có việc gạt mình. Anh hi vọng, trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện gì, hi vọng anh còn có thể tới kịp.

Anh nắm chặt tay lái, nét mặt căng thẳng.

Đội trưởng Ôn bắt ngờ rồi đi khiến một số người không hiểu, Đồng Mặc phải quán lấy Lão Viên hơi rất lâu mới biết được Ôn Hành Viễn về nhà bà mình, vì thế cô mặc kệ người khác khuyên can, thậm chí không kịp chào ai, lao tới bến xe ngay lập tức. Suốt đường đi đi động chủ Ôn đều không có người trả lời, trong lòng cô như có lửa đốt, ngồi xe đuổi theo sang đó.

Cô không biết có chuyện gì xảy ra khiến chú Ôn sốt ruột như vậy, nhưng cô có thể xác định chắc chắn rằng sự tình có liên quan đến bà mình.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đến nhà ông nhưng không tìm thấy kết quả như mong muốn, phòng của ông trước kia đã có người khác vào ở, theo lời chủ nhà thì gần đây không có người dân ông xa lạ nào đến đây tìm bọn họ thuê phòng. Hơn nữa thành phố B lớn như thế, nơi duy nhất Ôn Hành Viễn nghĩ ông có thể dừng chân cũng chỉ có căn nhà cũ này.

Anh đi quanh khu nhà cũ, hỏi thăm xung quanh bốn phía xung quanh và người dân gần đó, thậm chí còn mang cả ảnh chụp Đồng Nghiễn mà Đồng Mặc đã từng gửi qua điện thoại cho anh ra hỏi, nhưng ai cũng bảo gần đây không nhìn thấy ai giống vậy. Điện thoại của Đồng Nghiễn vẫn luôn trong tình trạng tắt máy, không có đầu mối, Ôn Hành Viễn vô cùng lo lắng.

Đến lúc anh chuẩn bị rời khỏi tiểu khu, đến cục cảnh sát thì gặp Đồng Mặc đang bước từ taxi xuống ở cổng. Đồng Mặc vừa xuống xe đã gặp được anh liền chạy đến khoác cánh tay anh hỏi: “Chú Ôn, có phải ba em đã xảy ra chuyện gì không?”

Chuyện đã tới nước này, Ôn Hành Viễn cũng không lừa được cô, thấy Đồng Mặc sốt ruột, anh cũng không dễ chịu gì. Đưa tay vuốt tóc cô, anh gắt đầu: “Chúng ta tìm được thầy rồi nói sau.”

Anh cầm tay Đồng Mặc kéo đi, không ngờ Đồng Mặc vẫn đứng im tại chỗ, ngoảnh lại nhìn thì thấy cô đang nhủu mày: “Chú Ôn, có phải anh và ba em luôn giấu em chuyện gì không? Ba không có trong nhà ư?”

Trái tim anh đột nhiên run rẩy: “Nhà em đã bán từ lâu rồi, bây giờ ở đây là người khác. Mà anh cũng đã hỏi thăm người dân quanh đây rồi, đúng là thầy không ở đây nữa, cho nên anh chuẩn bị về cục đây! Đồng Mặc.” Anh vừa giải thích vừa giữ chặt vai Đồng Mặc, cố gắng giảm sự lo lắng trong lòng cô: “Đừng nghĩ quá nhiều, trước mắt tìm được thầy mới là quan trọng nhất.”

Còn nguyên nhân và hậu quả, anh không định cho Đồng Mặc biết, cũng không có cách nào trong một thời gian ngắn giải thích rõ ràng mọi việc với cô.

Đồng Mặc nghe tin ngôi nhà đã được bán đi thì vô cùng kinh ngạc, dùng ánh mắt không thể tin nhìn Ôn Hành Viễn, trong đầu giống như bị búa gõ một cái, đau đớn vô cùng. Có nhớ lúc trước khi rời khỏi thành phố A, Đồng Nghiễn từng nói nơi này vẫn luôn là nhà của họ, lúc nào về cũng được. Vậy tại sao bà cô lại bán đi? Vì sao từ đầu tới cuối cô đều không biết gì cả? Nếu cần nhà ở đây đã bán, vì sao bà còn liên tục nói phải về nhà... Một đồng câu hỏi bất thành linh xuất hiện như sóng vỗ, dường như đã nhấn chìm cô, đột ngột tay cũng vô lo lắng mà bị nắm đến trắng bệch.

Cả người cô run rẩy, lẳng lặng nhìn đăm đăm về phía căn nhà cũ khiến người ta nhìn không thấu suy nghĩ của cô. Nhưng đáng về sốt ruột không yên của cô lọt vào mắt anh, khiến anh nghĩ tới việc lần trước Đồng Nghiễn gặp chuyện không may phải nhập viện phẫu thuật, cô gái này cũng như vậy, đáng về lo lắng bất an đứng ngoài phòng phẫu thuật.

Anh kéo tay rồi ôm cô vào lòng mình, vỗ nhẹ vào lưng trấn an: “Không sao đâu, Đồng Mặc. Em đừng nghĩ nhiều, chúng ta cùng đi tìm ba nhé.”

Đồng Mặc không biết phải miêu tả tâm trạng của mình lúc này thế nào, cô cảm thấy trái tim đột nhiên trở nên trống rỗng, muốn biết tin tức của ba, cũng rất muốn biết hiện giờ ông sống có tốt không, và muốn biết lý do tại sao ông lại làm như vậy? Tóm lại một đồng nghĩ vẫn đã chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ của cô, thậm chí cô cũng không dám tưởng tượng ba biến mất như vậy có được gọi là mất tích hay không nữa.

“Chú... Chú Ôn, mấy hôm trước ba không liên lạc với anh à? Vì sao đi động của ba luôn tắt máy? Tôi hôm đó ba có gọi điện thoại cho em, bảo ông đang ở nhà khỏe lắm, bảo em chờ ba về, bà còn nói...” Đồng Mặc càng nói càng nghẹn ngào, cô không thể không chế được cảm xúc của mình lúc này. Ôn Hành Viễn chau mày ngắt lời cô, ôm vai cô an ủi có một lần nữa: “Không sao đâu, chúng ta đi cùng đi tìm ba.”

Không phải anh không lo mà là nhờ đến lời lão Viên nói Đồng Nghiễn không còn sống được bao lâu nữa, cộng thêm hôm nay ông lại mất tích, lòng anh như vực sâu không đáy, càng nghĩ đến lại càng đau lòng. Nhưng anh là Ôn Hành Viễn, là người duy nhất có thể che chở Đồng Mặc, bất kể lúc này xảy ra chuyện gì, anh đều phải ép mình bình tĩnh đối mặt, bao gồm cả sự sống và cái chết.

Hai người vừa mới đi đến bên cạnh xe của Ôn Hành Viễn thì nghe thấy một giọng nói của một bé trai: “Chị Đồng Mặc!”

Đồng Mặc nghe tiếng nhìn sang, nhìn thấy cách đó không xa là một bé trai đang chạy về phía mình, trên tay còn ôm một con bọ câu. Đồng Mặc chợt nhớ tới những ngày còn sống ở đây, bé trai này tên là Tiểu Chân, trước đây là hàng xóm của cô. Bà cô cũng thích nuôi bọ câu, bình thường Đồng Nghiễn không hay ở nhà, Đồng Mặc lại ở trong đội thực tập, bà của Tiểu Chân còn giúp đỡ Đồng Nghiễn chăm sóc máy con bọ câu. Một thời gian dài không thấy Tiểu Thực, không khỏi khiến cô nhớ tới những con bọ câu Đồng Nghiễn nuôi trên mái nhà, trong lòng lại dâng lên chua xót.

Tiểu Chân nhìn thấy chị Đồng Mặc thì rất vui mừng, trước đây thỉnh bé còn thường xuyên hỏi bà mẹ mình khi nào chị Đồng Mặc mới trở về. Tuy còn nhỏ, không hiểu rõ mọi chuyện nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ sự tốt đẹp của Đồng Mặc. Bình thường, khi chị Đồng Mặc từ đội thực tập về nhà sẽ tiện thể giúp mẹ câu đón cậu từ trường học về nhà, khi bà mẹ cực kỳ bận rộn cũng là chị ấy nấu cơm cho cậu ăn, vào sinh nhật cậu cũng mua quà tặng cậu. Nhưng bây giờ Tiểu Chân lại thấy Đồng Mặc có vẻ không được vui, vì thế vươn tay đem bọ câu bỏ vào lòng Đồng Mặc: “Chị Đồng Mặc, chị đã về rồi, em rất vui, chị xem, con bọ câu này là người bạn đặc biệt của em.”

Trẻ con suy nghĩ rất đơn giản, có chuyện vui sẽ không giấu được mà chia sẻ với mọi người xung quanh, Tiểu Chân cũng không ngoại lệ, nhất là khi thấy tâm trạng Đồng Mặc không tốt, càng muốn có vui về giống mình.

Lúc này bà của Tiểu Chân cũng từ bên kia đường đi qua, thấy Đồng Mặc thì nở nụ cười như thường lệ: “Đồng Mặc, cháu về lúc nào vậy? Chú con tưởng hai người sẽ không quay về đây nữa kia.”

Hai người? Từ trong lời chú ấy, Ôn Hành Viễn nghe ra một chút tin tức đặc biệt, vội vàng hỏi: “Tức là Đồng Nghiễn cũng đã về đây sao?”

Bà của Tiểu Chân thấy một người đàn ông đột nhiên lên tiếng lên sừng sốt một chút, sau đó nhìn nhìn Đồng Mặc, gắt đầu: “Hai người không biết ông ấy về đây à? Mấy ngày trước tôi cũng gặp ông ấy trên con đường này, uống với ông ấy một chén rồi thôi.”

Đồng Mặc nghe nói bà của Tiểu Chân đã gặp Đồng Nghiễn, trong lòng như có ánh sáng lướt qua, vội vàng hỏi chú ấy: “Ba con có nói gì với chú không? Chú biết bây giờ ba con ở đâu không? Ông ấy tắt đi động, con không tìm được, còn có.....”

“Đồng Mặc, đừng vội!” Ôn Hành Viễn đưa tay cầm lấy tay cô để cô bình tĩnh lại, sau đó lại đem chuyện Đồng Nghiễn mất tích kể lại rõ ràng cho bà Tiểu Thực nghe. Bà Tiểu Thực cũng rất bối rối, vì ông không biết Đồng Nghiễn lại mất tích, ông cũng không trì hoãn, cẩn thận nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, ông nói: “Ông ấy cũng không nói gì, chỉ nói muốn chú nuôi dạy Tiểu Chân thật tốt, còn nói chú không nên uống nhiều rượu, phần lớn thời gian còn lại đều là uống rượu, chú cũng không hỏi gì, chú uống với ông ấy đến hơn chín giờ mới về, bà con chỉ nói ông ấy đi tìm một phòng trọ gần đây để nghỉ ngơi.” Chú ấy vừa nói vừa hỏi tương lại.

Nhất thời hai người Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn đều rơi vào suy nghĩ của chính mình, bọn họ không hẹn mà cùng muốn biết mục đích Đồng Nghiễn về nhà là gì, còn có hành tung của ông lúc này.

Tiểu Chân thấy tâm trạng chị Đồng Mặc vẫn không có tốt lên, liền chỉ vào bọ câu nói: “Chị Đồng Mặc, em nói cho chị biết vì sao con bọ câu này lại là người bạn đặc biệt của em được không? Bởi vì nó không phải là bọ câu nhà em, nhưng mỗi ngày nó đều bay đến nhà em kiếm ăn. Hơn nữa, bà em còn nói nó là **huyết cấp**, bởi vì mỗi lần nó đến chân nó đều dính máu giống nhau, kỳ lạ quá đi.” Tiểu Chân ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên lên nhìn Đồng Mặc, thấy Ôn Hành Viễn ở đằng sau thì hơi thay đổi nét mặt, vội vàng kiềm chế đưa chân chạm bọ câu đến trước mặt Ôn Hành Viễn: “Chú mau nhìn đi, con nói không sai phải không?”

Ôn Hành Viễn từ phía sau Đồng Mặc bước đến bên cạnh Tiểu Chân, ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang với Tiểu Chân, ánh mắt anh dừng trên chân con bọ câu, anh nhìn thoáng qua Tiểu Chân: “Có thể cho chú xem một chút được không?”

Bà Tiểu Chân vỗ vỗ đầu cậu bé: “Chị Đồng Mặc còn có việc gấp, con đừng làm loạn.”

Tiểu Chân bĩu môi nhìn thoáng qua bà cậu, sau đó vui sướng đưa chú chim bỏ câu trong tay cho Ôn Hành Viễn. Ôn Hành Viễn nhìn chất lỏng màu đỏ dính trên đầu ngón tay mình, trầm ngâm.

Bà Tiểu Chân cười nói: “Máu trên chân con bọ câu này không chừng là dính ở chợ cá hay lò giết mổ nào đó, các cháu cứ làm việc của mình đi, Tiểu Chân chúng ta đi thôi.”

Bà Tiểu Chân thấy bọn họ còn phải đi tìm Đồng Nghiễn, cũng không dám làm lễng phí thời gian của họ, dắt Tiểu Chân rời đi.

“Đợi chút.” Ôn Hành Viễn đột nhiên gọi bà Tiểu Chân lại: “Chú có biết con bọ câu này là từ đâu bay tới không?” Hẳn hỏi bà Tiểu Chân, chỉ thấy chú ấy suy nghĩ một hồi, chỉ về một hướng: “Nó đến đây cũng đã mấy ngày, hình như là từ bên kia bay tới, chú nhớ bên kia là khu dân cư, bọ câu ở đó rất nhiều.”

Trong lòng anh xuất hiện một số phỏng đoán khá tồi tệ, anh chỉ hi vọng suy đoán lần này của mình là sai lầm.

Cách đó không xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, liền tiếp và chiếc xe từ trên đường đều đi qua bên đó, cho đến khi trên xe đột nhiên có người gọi tên cô, Đồng Mặc mới phục hồi tinh thần.

“Đồng Mặc!”

Cô nghe tiếng gọi quay đầu, nhìn thấy chiếc xe cảnh sát ở cách đó không xa ngừng lại, một người phụ nữ từ trên xe bước xuống, sau đó tài xế lái xe rời đi. Người phụ nữ đó đến gần cô: “Đã về rồi mà cũng không qua chào tôi một tiếng sao?”

Người phụ nữ này chính là cô giáo luôn dẫn dắt Đồng Mặc lúc cô thực tập – đội trưởng Hách.

Đội trưởng Hách đến gần Đồng Mặc, chăm chú nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô, chỉ cảm thấy người này nhìn khá quen mắt, suy nghĩ một lát, mới nhớ ra anh là Ôn Hành Viễn, vội vàng lên tiếng tiếp đón: “Ồn đại đội, chào anh.”

Ôn Hành Viễn lịch sự cười đáp lại, nhìn trang phục của người phụ nữ trước mặt liền hiểu rõ. Anh vốn định đi đến cục cảnh sát tìm người, bây giờ lại gặp đội trưởng Hách ở đây, liền nói cho cô biết chuyện Đồng Nghiễn mất tích.

Đội trưởng Hách cau mày, chờ Ôn Hành Viễn nói xong mới nhìn về phía Đồng Mặc: “Đồng Mặc, cô đứng lo lắng quá, nếu có việc gì cần giúp đỡ thì cứ nói. Hay là như vậy đi...” Đội trưởng Hách đột nhiên nâng tay lên nhìn đồng hồ: “Bên kia có vụ án cần tôi đi xử lý, sau khi xong việc tôi sẽ liên lạc với hai người.” Đội trưởng Hách vừa nói vừa chỉ vào án từ bên kia.

Tầm mắt Ôn Hành Viễn nhìn theo tay đội trưởng Hách về phía bên kia, chân mày bất ngờ nhu chặt, trong lòng xuất hiện suy nghĩ khác thường. Anh gắt đầu để đội trưởng Hách rời đi, đưa mắt nhìn theo phương hướng đội trưởng Hách đi, tạm biệt mấy người Tiểu Chân rồi mới đỡ Đồng Mặc lên xe.

Anh đưa Đồng Mặc đến một nhà hàng bên cạnh Cục Cảnh sát: “Đồng Mặc, hai người chúng ta chia nhau hành động. Trước kia em đã từng thực tập ở Cục Cảnh sát, em liên lạc với đồng nghiệp hỏi thăm tình hình, anh tìm người quen điều tra các phòng trọ.” Nghe anh nói như vậy, Đồng Mặc không chút do dự gật đầu, hơn nữa còn tỏ vẻ sẽ tập tữ đến Cục Cảnh sát một chuyến. Ôn Hành Viễn cũng không ngăn cản cô, sau khi xác định cô đã vào Cục Cảnh sát, anh lập tức lái xe quay lại ngược hướng lúc này đã đi.

Anh muốn chứng thực suy nghĩ của mình, đồng thời còn muốn đảm bảo Đồng Mặc không có ở đó, bởi vì vạn nhất xảy ra chuyện như anh suy đoán, thì cũng có chút thời gian cho Đồng Mặc tiếp nhận.

Hiện trường xảy ra vụ án đầu tiên đã được cảnh sát phong tỏa.

Đây là do người dân báo án, lúc đội trưởng Hách đến hiện trường, người báo án đang bị chặt mũi mình chạy về phía đội trưởng Hách: “Sĩ quan cảnh sát, tôi chính là người đã báo án.”

Đội trưởng Hách nhìn cô ta một cái, ra hiệu cho đồng nghiệp bên cạnh đưa cô ấy đến một nơi sạch sẽ tiến hành dò hỏi, còn cô mình cầm lấy khăn tay người khác đưa qua che mũi miệng lại, bước vào cửa đã bị phong tỏa. Hiện trường đã có vài đầu tra viên đang thu thập mẫu, cô nhìn bốn phía xung quanh, không hề có dấu vết xảy ra ẩu đả, mọi thứ đều bình thường, đồ đạc trong nhà mặc dù đều đã cũ, nhưng vẫn có thể nhận thấy căn phòng rất sạch sẽ. Cô cau mày lại ngồi xồm xuống, nạn nhân nằm sấp trên mặt đất, mặt úp xuống sàn nhà, bên trái có một vũng máu lớn, trên cổ tay trái có thể nhìn thấy một vết cắt lớn.

Một đồng nghiệp ngồi xuống bên cạnh cô nói: “Đội trưởng Hách, lục soát khắp phòng ở cũng không tìm thấy thứ gì có thể xác minh danh tính của nạn nhân, theo lời chủ nhà trọ, nạn nhân mới đến thuê phòng ở đây không bao lâu.”

“Hiện trường đã được cô định chưa?” Đội trưởng Hách vừa nhìn chăm chăm vào một nạn nhân vừa hỏi, vài đồng nghiệp theo sau chụp ảnh hiện trường gặt đầu, nhận được đáp án đội trưởng Hách liền đeo găng tay rồi khẽ xoay cổ nạn nhân lại, nghiêng đầu nhìn một cái, lúc nhìn thấy gương mặt nạn nhân thì giật nảy mình, vội rút tay lại.

Đúng lúc này Ôn Hành Viễn cũng bước vào, bởi vì có mang theo thẻ công tác trên người, sau khi trao đổi với cảnh sát bên ngoài thì được cho vào. Đội trưởng Hách lập tức nhìn về phía Ôn Hành Viễn, theo bản năng nhìn về phía sau một cái, gấp gáp hỏi: “Đồng Mặc cũng đến sao?”

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Ôn Hành Viễn cũng đã nhận ra sự việc có gì đó không đúng, anh hơi lắc đầu rồi đi tới gần cô. Ánh mắt gắt gao dán chặt vào cơ thể nạn nhân, môi run nhè nhẹ, lúc này tay anh giống như bị người khác cột chặt lại, không thể duỗi ra chạm vào di thể nạn nhân.

Khi nhìn thấy khuôn mặt Đồng Nghiễn xuất hiện trước mắt mình, tim anh như ngừng đập, đầu óc chỉ còn một mảnh trống rỗng, thì thể trắng bệch của cha mẹ nhiều năm trước trong kí ức đột nhiên xuất hiện trong đầu anh, thật giống như bây giờ, đôi mắt nhắm chặt, ngay cả tay chân lạnh băng. Anh hơi nheo mắt, không dám tin quay đầu nhìn về phía đội trưởng Hách: “Đây..... Đây không phải là Đồng Nghiễn? Đồng không?”

Nếu có thể, anh hi vọng tất cả suy đoán trước đây của mình đều là sai lầm, hi vọng những gì mình đang nhìn thấy đều là ảo giác. Một lần nữa, anh cảm thấy bất lực, rõ ràng có thể xoay chuyển, nhưng tại sao lại xuất hiện tình huống y như vậy! Không nghe thấy đội trưởng Hách trả lời, hai mắt anh trừng trừng nhìn một mảnh vũng máu đỏ tươi, hỏi một cảnh sát khác: “Đây là không phải Đồng Nghiễn đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: *Galanthus*

Biên tập: *Iris*

Ô Hằng theo đội phó mở mạch đến bệnh viện, tránh ở khuê rẽ quan sát người đang đứng trước cửa phòng bệnh – Vụ Nhiên. Cô cắn chặt môi dưới, ánh mắt xuyên qua ô cửa thủy tinh nhỏ nhìn vào trong phòng bệnh, trong mắt lộ ra cảm xúc khác lạ. Ô Hằng nhìn Vụ Nhiên chăm chú, do dự rất lâu, mãi đến khi cô định đi anh mới hạ quyết tâm, hít sâu một hơi rồi đi ra khỏi chỗ rẽ.

Thấy có tiếng động Vụ Nhiên theo bản năng ngoái lại, khi nhìn thấy Ô Hằng thì cực kì ngạc nhiên, chau mày hỏi: “Sao anh lại đến đây?” Ô Hằng không đáp, kéo tay cô đẩy mạnh cửa rồi bước thẳng vào phòng bệnh.

Hành động đột ngột này khiến Vụ Nhiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi hơi hé ra, sau đó nghiêng người trông hai người ở cửa. Tuy rất kinh ngạc khi nhìn thấy Vụ Nhiên nhưng anh ta không hề biểu lộ chút cảm xúc nào. Ánh mắt lướt qua họ hai lần, chẳng tay xuống giường từ từ ngồi dậy.

Ô Hằng không quan tâm nhiều đến thế, trong lòng anh bây giờ chỉ có một suy nghĩ, chính là không thể nhìn Vụ Nhiên một mình chịu đựng như thế nữa. Rõ ràng trong lòng rất quan tâm, ấy thế mà còn muốn giấu trong lòng không muốn nói ra. Rõ ràng có thể cải thiện quan hệ nhưng lại nghĩ một đàng làm một nẻo.

“Đội phó, tôi không quan tâm sau này em có giận tôi hay không nhưng hôm nay tôi nhất định phải nói ra.”

Vụ Nhiên muốn thoát khỏi tay Ô Hằng song lại phát hiện sức lực của tiểu đội trưởng này rất lớn, trong ánh mắt chứa đựng sự kiên định khó có thể dao động. Vụ Văn nhìn đáng vẻ hai người này bắt đầu cảm thấy hứng thú, khoanh tay trước ngực chờ đợi lời sắp nói của Ô Hằng.

Dường như Vụ Nhiên biết Ô Hằng muốn nói gì, từ ánh mắt có thể đoán được, chẳng lẽ muốn mình nói sự quan tâm Vụ Văn ư? Nếu thế, Vụ Văn sẽ cười rồi mĩa mai cho mà xem.

“Ô Hằng! Anh định nói cái gì?” Vụ Nhiên chột tức giận, nghiêng đầu quát Ô Hằng, cố gắng ngăn cản lời anh ta sắp nói. Cô không cho phép người khác nhìn thấu tâm tư của mình, và càng không cho phép người khác chê cô hèn nhát không dám đối diện với tâm tư của chính mình.

Tuy Ô Hằng không đành lòng nhưng không thể tiếp tục nhìn Vụ Nhiên cứ thế đi xuống được. Đã rất lâu cô không cảm nhận được sự áp áp của tình thân, cho nên bây giờ có cơ hội giải quyết được vấn đề này thì anh không thể đánh mất được.

“Nếu hai người tới đây trình diện tiết mục người yêu cãi nhau thì Vụ Văn tôi rất không vui.” Vụ Văn lườm Ô Hằng lạnh lùng nói: “Tuy tôi rất tò mò chuyện có thể khiến người sắt Vụ Nhiên ghi hận trong lòng nhưng bây giờ tôi không muốn nghe. Hai người nên đi đi, tôi đang bị thương, cần được nghỉ ngơi.”

Độc được sự thiếu kiên nhẫn và khinh thường trong mắt Vụ Văn, Ô Hằng sinh lòng tức giận, đẩy Vụ Nhiên sang một bên rồi lại gần giường bệnh Vụ Văn: “Xưa nay Vụ Nhiên vẫn luôn quan tâm cậu, cậu đừng có dùng dáng vẻ lòng lang dạ sói giả vờ như người xa lạ với cô ấy!”

“Quan tâm à?” Vụ Văn miệng hừ một tiếng, không dám tin nhìn chăm chăm Vụ Nhiên cười xùy: “Tốt nhất nên thu lại cái quan tâm đó đi. Vụ Nhiên, chị tưởng mình thanh cao lắm à? Sao? Bây giờ tôi phát lên, gây dựng lại sự nghiệp nhà này, sự oán giận tích tụ bao năm qua của chị cuối cùng cũng bộc phát, giờ lại muốn đến tranh cổ phần họ Vụ với tôi ư?”

“Khốn nạn!” Ô Hằng không chịu đựng được cảnh người khác mĩa mai Vụ Nhiên như thế, đặc biệt là tên trước mặt tự cho mình là thanh cao, lòng lang dạ sói này. Anh nắm chặt cổ áo bệnh nhân của Vụ Văn quát: “Mày không thấy ngượng à? Chẳng lẽ mày không biết Vụ Nhiên vì mày mà bán hết tài sản của bố để lại để giúp mày tạo dựng quan hệ à? Vì mày mà cô ấy không tiếc chút thời gian rảnh của mình để đi thuyết phục chủ nhà cho mày tiếp tục sống ở đó? Nếu không mày cho là chỉ bằng số tiền bố mày để lại mà mày có thể đứng được ở vị trí đó trong vòng mấy tháng à? Nếu không có Vụ Nhiên thì mày nghĩ cái hợp đồng đó sẽ dễ dàng vào tay mày chắc?”

Anh thật sự không thể chịu được nữa nên nói sạch ra. Thời gian qua cục cảnh sát đang rất bận rộn, Vụ Nhiên vừa chìm trong cảm giác áy náy vừa chạy qua chạy lại thuyết phục cho thằng em trai là hần. Thời gian và sức lực của cô đều đặt lên hết vụ án và Vụ Văn. Chính mắt anh nhìn thấy cô vì Vụ Văn mà tận dụng thời gian rảnh ít ỏi của mình để cứu người hạ giọng nói những lời trước kia cô ghét nhất, làm những chuyện trước kia cô hận nhất.

“Ô Hằng! Cầm miệng!” Vụ Nhiên khiếp sợ nhìn Ô Hằng quát to. Cô không ngờ Ô Hằng lại biết nhiều chuyện đến thế, nói những chuyện đó ra sẽ chỉ khiến cô mất tôn nghiêm của mình mà thôi. Chính cô cũng rất mâu thuẫn trong lòng, ghét bản thân đi giúp đỡ Vụ Văn, thậm chí còn muốn chửi rủa bản thân toàn đi lo những việc không đâu, chà lên quan đến mình. Nhưng, cô không làm được.

Sâu thẳm trong tim, Vụ Nhiên vẫn là người họ Vụ như xưa, đầu tai sần của bà xuống dốc thâm hại, như đã trảng xe cát thì vẫn không đành lòng. Cô không muốn Vụ Văn phải cực khổ gây dựng lại mọi thứ, cho nên cô dùng hết khả năng của mình để giúp cậu ta.

Thế nhưng chính cô cũng không dám đối mặt với toàn bộ chuyện này, giờ Ô Hằng lại nói hết mọi chuyện ra. Cô bối rối, nhưng sự kiêu ngạo và quyết cường từ trong xương không cho phép cô cúi đầu.

“Tại sao phải im lặng, tại sao em phải gánh chịu những thứ không phải của mình? Vụ Nhiên, em chỉ là một con người, chứ không phải thần!” Ô Hằng kéo tay Vụ Nhiên, quát lớn. Anh phải quát cho cô tỉnh, cực kì tức giận vì hành động của Vụ Nhiên.

Vụ Văn yên lặng ngồi trên giường, sững sờ nhìn Vụ Nhiên. Mặc kệ Ô Hằng chửi rủa hần thế nào, kích thích hần ra sao thì cũng chẳng lọt vào tai hần. Bảo sao từng người từng người kí hợp đồng với hần lại dễ thuyết phục như vậy.

Tuy không biết Vụ Nhiên dùng cách gì để thuyết phục những người đó nhưng có thể chắc chắn rằng chị ta phải chịu rất nhiều áp lực. Thế nhưng những áp lực đó chả là gì với chị ta, bởi chị ta đều không hiểu.

“Cô gái, cô gái!” Bỗng dừng bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, gần như bao phủ cả căn phòng đang tràn ngập mùi thuốc súng. Rất nhiều tiếng bước chân đột ngột xuất hiện trên hành lang, rồi đủ loại âm thanh nói chuyện. Do đây là bệnh viện lại là phòng khám sức đặc biệt, bình thường đều rất yên tĩnh, cho nên lúc này xuất hiện tiếng động lớn không thể không khiến người khác chú ý.

Nhất là cảnh sát như Vụ Nhiên và Ô Hàng. Hai người theo bàn nâng đẩy cửa ra, cảnh tượng trước mắt khiến họ giật mình. Vụ Nhiên không đứng vững, tay phải nắm chặt cửa, còn Ô Hàng cũng sợ không kém, kêu to: “Đồng Mặc! Bỏ dao xuống!”

Còn Vụ Văn đang nằm trên giường bệnh vừa nghe thấy Đồng Mặc liền lật chân lên, xuống giường, bỗng dừng chậm bước chân lại.

Hai mắt Đồng Mặc đỏ vằn, ánh mắt trống rỗng nhìn bọn họ đăm đăm, một tay nắm chặt cánh tay bị thương của người đàn ông, tay còn lại cầm con dao gọt hoa quả khẽ sát lưng hân ta.

“Đồng Mặc! Có đang làm cái gì thế này?!” Quả thực Vụ Nhiên không thể tin vào mắt mình, nào ngờ Đồng Mặc lại kẻ dao uy hiếp người dân. Cô gái nhỏ nhất gan thường gây bất ngờ không khác nào con thú nhỏ bị chọc giận, lộ răng nanh thường ngày cất giấu. Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng điều quan trọng nhất bây giờ chính là phải khuyên được Đồng Mặc. Cô ấy là một cảnh sát, lại là một cảnh sát rất cần thận, bình tĩnh. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Đồng Mặc mất kiểm soát như thế này?

Đồng Mặc gồng tay lên, không hề có ý định thả ra. Không ai hiểu được trong ánh mắt cô chứa gì, toàn bộ chỉ là bóng tối và sương mù. Đồng Mặc đứng rất chắc định, nhưng lòng cô đã như tro tàn mất rồi, găm găm nhèn tên đàn ông mình đang khống chế. Hình dáng đó cô rất quen thuộc, thế nhưng tại sao cô không nhận ra sớm hơn, không giết hân sớm hơn? Vì sao đến giờ mới xuất hiện.

Người đàn ông bị thương nặng quỳ trên mặt đất, trong mắt gã cực kì bình tĩnh, dường như cảm thấy thoải mái. Gã thì thảo tự nói, chỉ có mình Đồng Mặc nghe thấy. “Đến đi, có bản lĩnh thì giết tao đi.” Gã cười nửa miệng, gần từng tiếng với Đồng Mặc.

Tay cô bất giác đưa về đằng trước, giữa lưng người đàn ông đã có máu chảy ra, bọn Vụ Văn kinh hãi: “Đồng Mặc! Có phải đầu óc cô có vấn đề hay không? Cần gì phải giết hân? Cô có biết hậu quả nếu giết hân hay không?! Nghề nghiệp cô yêu thích và nguyện vọng của bà cô, trong lai về sau sẽ cuộc sống sẽ thế nào?!”

Vụ Văn lập tức hét lên ngăn cản, trái tim anh ta trước đến giờ chưa bao giờ bị treo cao như lúc này. Trước đây, đầu trải qua chuyện gì, Vụ Văn đều không sợ hãi, nếu có cũng chỉ là sự không cam lòng và lòng phẫn hận. Nhưng mà hôm nay, nhìn bộ dạng này của Đồng Mặc, từ trong đáy lòng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, anh sợ hãi, vô cùng sợ hãi. Ánh mắt tập trung trên con dao trong tay Đồng Mặc: “Cô có với tôi, không nên xem sinh mệnh như con kiến. Nếu hân đã làm sai việc gì thì hân sẽ bị trừng phạt, đừng vì xúc động nhất thời mà tự hại cả đời mình!” Xưa nay anh chưa từng nói chuyện đạo lý đứng đắn thế này, và cũng chưa từng có cảm giác sai lầm cũng chỉ cách có một bước chân, gần như thế, sợ hãi đến vậy.

Tại Đồng Mặc có thể nghe được tiếng họ, nhưng ý thức không chịu sự khống chế của cô, đặc biệt là người đàn ông trước mắt cuối đến quý đi này, nhìn lại mình khiến cô nhớ tới quãng thời gian khó sở trước kia. Không chỉ một lần, cô cảm thấy sống không bằng chết. Có muốn hết lên nhưng cô họng nghẹn đắng, làm thế nào cũng phát không ra tiếng. Cô muốn khóc, nhưng hai mắt như bị đóng băng, đầu cô gồng thế nào cũng không có giọt nước mắt nào chảy ra. Khoảnh khắc trống rỗng liên tục trống rỗng, hình ảnh bà cô, chú Ôn trong làn sương trắng mờ ảo càng lúc càng cách xa, cô muốn lại gần nhưng chẳng với tới nổi.

“Ôn Hành Viễn đâu? Gọi điện cho anh ấy đi!” Vụ Nhiên vội lấy vãn cửa liều mạng hộ, Ô Hàng hai tay có chút run run lấy điện thoại ra, nhưng gọi qua cũng không người nghe.

Khi nghe thấy tên Ôn Hành Viễn, lòng Đồng Mặc đau như dao cắt, chậm chậm quay lại nhìn Vụ Nhiên, thì thảo hỏi lại: “Ôn Hành Viễn? A... Ôn Hành Viễn!” Khóe miệng cô nhếch lên, con dao trên tay đột nhiên đẩy về phía trước nửa phần, gã đàn ông thì lưng kêu một tiếng, trái tim mọi người như đều bị treo lên không trung.

“Đồng Mặc!” Đám người Vụ Văn không hẹn mà cùng lớn tiếng gọi: “Ngoan, nghe lời, buông dao xuống. Có chuyện gì lát nữa chúng ta cùng nói, bây giờ không phải là lúc cô giết hân! Cô là một cảnh sát, trách nhiệm cô gánh vác trên người chẳng lẽ để nó bị chính tay cô làm phai mờ sao? Cô đã quên cô đã cố gắng bao lâu mới đứng ở vị trí này à? Con đường tương lai của cô...”

Tiếng tát “bốp, bốp” vang lên liên tiếp cắt đứt lời khuyên bảo của Vụ Văn, chỉ thấy Đồng Mặc liên tục tát mấy cái lên mặt gã kia, khiến má gã kia đỏ au, ngay cả khóe miệng cũng xuất hiện vết máu.

Đồng Mặc đi chuyển con dao xuống bụng gã rồi lên cánh tay đã bị thương, thoạt nhìn vô cùng nhẹ nhàng rạch ống tay áo gã, biểu cảm của cô chưa từng lạnh lẽo như bây giờ, đến khi nhìn thấy làn, từng dao từng dao đã chảy ra máu. Gã kia đau đớn kêu đến thế lương, người ở đây không ai dám tiến đến, bởi trong mắt bọn họ, cô gái này là một kẻ điên, ai cũng sợ mình sẽ giống như gã kia. Vì vậy vẫn nên báo nguy đến nơi đáng tin cậy, có một số người thật sự nhìn không được vội vàng chạy ra.

“Đồng Mặc! Có điên rồi! Bình tĩnh lại đi!” Vụ Nhiên định tiến lên nhưng bị Vụ Văn cản lại: “Vụ Nhiên, chị tỉnh táo lại đi, chị đừng quên bản thân mình đang trong tình trạng nào! Ô Hàng, liên lạc cảnh sát của cục các người nhanh lên!” Hân cầm má hung hăng nói, sau đó quan sát Đồng Mặc, cần thận bước lại gần cô: “Đồng Mặc, chúng ta tỉnh táo lại, hãy nghĩ đến bà mình, nhớ lại những cố gắng trước kia. Đồng Mặc, chúng ta trước...”

“Không được qua đây.” Đồng Mặc bỗng nhiên quát lạnh, tay cô liên tục cắt xé cánh tay gã kia. Miệng vết thương không sâu, vừa mới chạm thịt, không đủ để hân mất máu quá nhiều nhưng lại đủ để cho hân đau đớn nhất.

Đồng Mặc nhưn mảy nhìn những vết thương trên người gã, ánh mắt khô khốc đột nhiên tế rần. Người bà cô yêu thương nhất bây giờ lại phơi thây ở trước mắt cô. Cô đã sẵn sàng đồng hành suốt đời cùng chú Ôn nhưng lại bị gã đàn ông này can trở, cô còn có thể li ti ư? Còn bình tĩnh được? Còn có cơ hội sống tiếp ư?

Ki ức đen tối đã trải qua trước kia đột nhiên mãnh liệt ủa về như thác đổ.

Không lâu sau khi Ôn Hành Viễn đưa đến cảnh cục cảnh sát, có nhận được một lá thư quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 64

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

“Đồng Mặc, có người muốn tôi giao cái này cho cô.” Đồng Mặc đang nói chuyện về bà mình với đồng nghiệp của ông thì có người đến cắt ngang. Cô ngoảnh sang, liếc nhìn bức thư trên tay người đồng nghiệp, đứng lên nhận và hỏi: “Của tôi á? Ai nhờ anh vậy?”

Khi nhận được lá thư trong lòng cô bỗng run lên. Giấy đã ố vàng và không hề tên người gửi, cảm giác quen thuộc vây quanh cô. Khi trước ở cục cô cũng nhận được một bức thư y thế này, có run rẩy mờ mờ phong bì ra, là một tờ giấy trắng tinh hình dạng chim bồ câu.

Ngoài tờ giấy, không có gì khác nữa.

Lúc này trong đầu cô có vô số câu hỏi liên lên, tựa như ma túy lờn vờn trong não. Đồng Mặc chợt nhớ lại những sự việc bất thường vào mấy ngày trước, cô nhận được bức thư giống hệt, bị người lạ theo dõi, còn... chú Ôn. Chẳng lẽ anh đang giấu chuyện gì? Nghiến đến đây, cô dứt khoát lấy đi động ra gọi điện cho Ôn Hành Viễn, thế nhưng điện thoại anh lại để trong túi áo, rung rung mà không cảm nhận được.

Đồng Mặc sốt ruột lại gọi lại một lần nữa, luôn cảm thấy có chuyện có không biết lặng yên xảy ra, cảm giác này ăn trong ngực làm cô hốt hoảng. Ánh mắt của cô chăm chú nhìn vào cửa, trong lỗ tai dần dần vang tiếng vài người đối thoại, đến khi vừa nghe đến bà chữ Ôn Hành Viễn cô bất giác buông điện thoại đang quay số đi chuyển tới của phía sau nghe vài người bọn họ nói chuyện.

Bọn họ cầm trong tay một ít ảnh chụp.

“Anh đoán xem mới vừa ở hiện trường tôi nhìn thấy ai?” Một người vừa vung ảnh chụp trong tay vừa đi có chút kiêu ngạo hỏi người bên cạnh. Người bên cạnh hoang mang nhìn hân lắc đầu.

“Ôn Hành Viễn! Chính là đội trưởng thành phố A đấy, không ngờ đồng chí ấy cũng có mặt tại hiện trường. Mấy người biết anh ấy cũng rất ngạc nhiên, mà cấp trên cũng không truyền lệnh xuống. Cậu nói thế xem, đang êm đẹp sao anh ấy tự dưng lại đến đơn vị bọn mình, vừa đến hiện trường thì nạn nhân và...”

“Xin lỗi, tôi muốn hỏi một chút hiện trường vụ án các đồng chí nói là ở đâu vậy?” Đồng Mặc không kiềm chế được, chưa kịp nghe hết câu chuyện đã hỏi. Có lẽ hai người này mới đến nên không hề có ấn tượng với Đồng Mặc, mà cô cũng không biết họ. Người đó quan sát đánh giá Đồng Mặc, ánh mắt tràn ngập sự nghi ngờ tại sao cô gái này lại hỏi chuyện đó.

Đồng Mặc mỉm cười giải thích: “Tôi là người trước đây được đội trưởng Hách hướng dẫn, giờ muốn tìm chị ấy. Tôi nghĩ hân là ở hiện trường, phiền các anh...”

“Đồng Mặc phải không?” Người kia vừa nghe nói là cấp dưới của đội trưởng Hách liền thở lên, Đồng Mặc thoáng sững người, gật đầu. Bọn họ mới làm việc dưới trưởng đội trưởng Hách mấy ngày song cũng thường xuyên nghe đến danh tiếng nổi đề từ trước đây, cho nên họ không hề xa lạ với cái tên Đồng Mặc này. Cho đến bây giờ tận mắt trông thấy người thật, người ta lại bắt chuyện thì rất nhiệt tình chỉ địa điểm cho cô.

Sau khi nhận được địa chỉ, Đồng Mặc vô cùng kinh ngạc, bởi chỗ đó gần nhà bà cô, chú Ôn vào trong đó làm gì chứ? Lấy được rồi, cô chưa chào họ, lập tức rời khỏi cục cảnh sát, bắt taxi đến đó.

Hiện trường vụ án nằm trong một căn phòng cũ trên tầng ba, một số cảnh sát đã rào chắn cách ly ngôi nhà. Gia đình thuê tầng dưới cũng tạm thời bị chuyển sang nơi khác, trên cầu thang còn có một hai người cảnh sát đứng gác, nhìn thấy Đồng Mặc đột nhiên xông lên đầu tiên liền ngăn cản. Cô giải thích rất lâu, tình cả thế cảnh sát ra cũng không được. Hai viên cảnh sát khá khó xử, đầu sao hiện trường đã được rào lại, sau khi đội trưởng Hách đi xuống thì đã ra lệnh tạm thời không cho phép bất cứ ai tiến vào. Cho dù Đồng Mặc là cảnh sát mà không có lệnh thì cũng không được vào, huống hồ Đồng Mặc cũng không thuộc đội của bọn họ.

Thế nhưng Đồng Mặc làm sao có thể ngồi yên đứng nhìn, cố gắng giải thích bởi có tin tưởng chỉ cần mình nói cần kẻ ý định thì họ sẽ cho vào thôi. Song vị cảnh sát này e ngại mệnh lệnh của đội trưởng Hách nên không dám cho có vào. Đến khi hai bên cố chấp không ai chịu nhường, Ôn Hành Viễn và đội trưởng Hách nhận ra giọng nói của Đồng Mặc.

Ôn Hành Viễn căng thẳng siết chặt tay, gương mặt biến sắc đứng bật dậy, hai mắt nhìn đăm đăm vào thi thể Đồng Nghiễn đã bị bao bố màu trắng bọc lại. Lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực đến thế, lần đầu tiên anh cảm thấy mình sợ hãi khi nhìn thi thể đến vậy. Anh nặng nề nuốt nước bọt, lao đảo dựa vào vách tường loang lổ đứng dậy, cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình.

Đội trưởng Hách lo lắng kéo cánh tay anh: “Tôi ra ngoài trước nói chuyện với Đồng Mặc. Chuyện này để cô bé từ từ tiếp nhận, không thể để Đồng Mặc thấy được, nếu không...”

Trong lòng cô biết rõ tính tình của Đồng Mặc, nếu để cô ấy thấy cảnh này, nhìn thấy người cha mà mình kính trọng bao lâu nay đã chết thì sẽ không chịu nổi. Nghĩ đến đây, trong lòng cô cũng xót xa không giải thích được, còn Ôn Hành Viễn cố gắng điều chỉnh tâm trạng, chấn chỉnh mặt đội trưởng Hách, lắc đầu: “Tôi đi là được.”

Anh biết không thể giấu cô được chuyện này, Đồng Mặc có thể tìm được đến đây thì chứng minh được một điều cô ấy đã đoán được chuyện gì đó.

Khi nhìn thấy bóng dáng Ôn Hành Viễn, Đồng Mặc giật nảy mình, gọi: “Chú Ôn.”

Giây phút nhìn thấy dáng vẻ đó của cô, nội tâm Ôn Hành Viễn như bị cắt thành từng mảnh nhỏ, vết thương nứt toác đó như nấm mọc sau mưa xuân, từng lỗ từng lỗ thủng như muốn phá nát tim anh. Suy cho cùng anh vẫn không thể làm gì cho Đồng Mặc, suy cho cùng anh cũng không thể khiến Đồng Nghiễn sống cuộc sống tốt đẹp hơn. Sự áy náy cùng tự trách ào ào lướt đến, đủ loại cảm giác đau đớn, nghẹn khuất như bị mắc kẹt trong lồng ngực anh. Anh tự nói với bản thân, mặc kệ mọi chuyện có lưu lạc đến bước nào, anh cũng không thể gục ngã, bởi vì, đằng sau anh còn có một cô gái nhỏ cần anh làm chỗ dựa. Nếu anh lo lắng tính thần thì nó sẽ giống như con dao sắc đâm vào lồng ngực Đồng Mặc.

Đồng Mặc bất chợt xem sắc mặt, chuyển lớn như thế, cho dù Ôn Hành Viễn biểu hiện thế nào thì cũng không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của cô. Trông thấy sắc mặt anh khác thường, cô lập tức giữ tay anh, hỏi: “Chú Ôn, sao anh lại ở đây? Có tin tức của ba rồi phải không?” Là câu hỏi đồng thời cũng là câu khẳng định, Đồng Mặc dứt lời liền chuyển ánh mắt vào phía trong.

Ôn Hành Viễn còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Đồng Mặc nghiêm túc hỏi tiếp: “Ba ở bên trong phải không?” Ánh chiều tà đọng lại mắt màu hổ phách đẹp đẽ, ngoan cường đến lạ.

“Đồng Mặc!” Ôn Hành Viễn dường như ý thức được gì đó, giữ chặt Đồng Mặc đang muốn vào trong. Anh gọi cô lại nhưng vào khoảnh khắc xoay người ấy, anh thấy được sự cố chấp trong mắt cô, bỗng chốc không biết giải thích thế nào. Và chính trong lúc Đồng Mặc thoát khỏi vòng tay Ôn Hành Viễn, cô lập tức lao vào trong như con thú, thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại là thi thể vải trắng trum lên.

Cô chau mày nhìn đội trưởng Hách đứng bên cạnh, sau chuyển mắt nhìn sang, cả người lao đảo lùi dần về phía sau. Ôn Hành Viễn lao vào đỡ lấy cô: “Đồng Mặc, chúng mình ra ngoài trước...”

“Ba chết thế nào? Gã đó giết ư?” Cô siết chặt tay lại, hai mắt run run nhìn đội trưởng Hách hỏi. Cô thất thần, tưởng tượng tất cả chỉ là giấc mơ mà thôi, ba vẫn ở trong viện, cô và chú Ôn vẫn mật mãi tra an như xưa...

“Đồng Mặc.....” Đội trưởng Hách thấy vậy mà đau lòng thay, nắm tay an ủi. Thế nhưng, Đồng Mặc lúc này đây như bị sương mù bao trùm, trước mắt dần dần trở nên mờ lung mờ ảo. Ôn Hành Viễn, đội trưởng Hách có nói gì cô cũng không nghe lọt, trôi dạt như xoay chuyển, tất cả là một mảng trắng xóa.

Cho đến bây giờ cô chưa từng thừa mình yếu đuối, bởi đầu bản thân phải thừa nhận choáng váng là do tố chất tâm lý quá cứng rắn nhưng bây giờ cô mới biết được, ngất xỉu không chỉ là vấn đề tâm lý của riêng mình mà còn phải xem nguyên nhân tác động là do đâu nữa. Giống như chuyện này đây, tuy cô tự nhủ thăm trong lòng đó không phải sự thật, chỉ là giấc mơ mà thôi, không phải thật. Song cô không thể lừa mình dối người cảm xúc của bản thân, lồng ngực như bị ai đó bóp chặt không thể thở được, mọi thứ dần trở nên mờ mịt ảo ảo, không thể nhìn rõ người ở trước mắt, cơ thể bỗng chốc mất đi ý thức.

Đồng Mặc được đưa vào nhà đội trưởng Hách, nhìn Đồng Mặc đang nằm hôn mê trên giường mà xót xa thay: “Đồng chí Ôn, Đồng Mặc còn phải nhờ anh chăm sóc hơn nữa, chú Đồng mắt không phải chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ quá trình đồng chí đều có mặt tại hiện trường. Tôi nghĩ đồng chí hiểu ý của tôi.”

Cô nói xong rồi đi ra ngoài, để lại mình Ôn Hành Viễn ngồi nhìn trần nhà trắng xóa. Sao anh không hiểu chứ! Trong trường hợp cuối cùng cảnh sát sẽ kết án là tự sát, vụ án này bề ngoài là tự sát nhưng anh hiểu đây là một vụ giết người bằng tinh thần. Đồng Nghiễn sẽ không vô duyên vô cớ cắt đứt sinh mệnh chính mình, bởi vì hơn bất cứ ai anh là người hiểu ông không nỡ bỏ Đồng Mặc rõ nhất. Đầu bệnh tình đã đến thời kì cuối, nếu không có nguyên nhân khác thì ông nhất định sẽ đi cùng Đồng Mặc đến hết đoạn đường đời còn lại. Và anh càng không để Đồng Mặc phải đón nhận chuyện này quá đột ngột như vậy. Trong chuyện này nhất định là có nhân tố bên ngoài tác động, ép ông phải từ bỏ thứ gì đó.

Mà điều duy nhất có thể khiến ông cam tâm tình nguyện tự sát cũng chỉ có người đó liên quan đến Đồng Mặc.

Bỗng phía đột nhiên trở nên yên tĩnh, ngoài cửa sổ nắng đã dần dần ẩn nấp sau rừng mây, ánh sáng mỏng manh xuyên thấu qua cửa kính phản chiếu trên gương mặt Đồng Mặc.

Anh cúi mặt, không nói một lời, nhẹ nhàng kéo chăn lên cho cô, trong lúc nhấc tay liền thấy phong thư màu vàng nằm trong túi áo Đồng Mặc. Theo bản năng anh rút lá thư ra trước, sau đó nhìn góc phong bì, quả nhiên đúng như anh đoán, có hình chim bồ câu.

Trong chuyện này, tất cả đều là một âm mưu, Đồng Nghiễn tự sát, nhất định liên quan đến tên đó. Đầu anh không biết sự thật đằng sau cái chết của ông nhưng anh có thể chắc chắn rằng tên đó không thể theo dõi họ trong bóng tối nữa. Và anh cũng không xác định được, sau Đồng Nghiễn có phải sẽ đến lượt Đồng Mặc hay không. Anh đã buộc phải chấp nhận cái chết của Đồng Nghiễn, thế nhưng anh không thể tiếp tục tiếp nhận tin Đồng Mặc gặp chuyện không may được!

Mở máy tính lên, rồi anh kiểm tra email của mình. Anh có thói quen sửa vụ án mình giải quyết rồi lưu lại trong mail. Kéo ghế ra, anh bắt đầu tìm kiếm các vụ án từ nhiều năm trước.

Để tìm được manh mối trong một chồng các vụ án lớn nhỏ khác nhau chẳng phải chuyện dễ dàng. Phải mất mấy chục phút Ôn Hành Viễn mới tìm được một phần tư liệu cực ngắn. Do những vụ án đó là lúc anh còn là thủ hạ của Đồng Nghiễn đã từng xử lí qua, cũng không phải những vụ án lớn nên ghi chép không được kĩ càng, chỉ ngắn gọn trong vài từ, thậm chí ngay cả vụ án của mình cũng chỉ ít ỏi vài từ, điều này khiến anh có cảm giác thất bại. Anh không ngờ rằng một vụ nhỏ của năm đó lại liên quan đến vận mệnh con người của nhiều năm sau như vậy.

Anh cố nhớ những lời của Đồng Nghiễn nói với mình khi đó, rồi bắt đầu liên tưởng. Trong đó đại khái ghi lại người đàn ông tên Triệu Vinh chết vì tội cưỡng hiếp. Triệu Vinh là thợ mộc, từ nhỏ được một cụ già trong viện nuôi lớn, không cha không mẹ, ngày thường đều xử lý lễ phép với người ngoài, khuyết điểm duy nhất chính là nóng tính, sẽ đột nhiên cảm thấy xao động bất an. Chuyện này rất hiếm khi xảy ra, danh tiếng ở vùng lân cận đều khá tốt. Nhưng sau khi bị buộc tội cưỡng hiếp, không ai ngờ được hẳn lại là người như thế, vì thế từ một người bình thường trở nên lưu lạc biến thành người gặp người đánh, Triệu Vinh chợt dạ sợ hãi, trong một đêm trốn khỏi thành phố A. Hơn thế, trên đường trốn đi còn đâm anh trai nạn nhân một dao phai vào bệnh viện.

Lúc đó Đồng Nghiễn đuổi theo hắn đến thành phố khác, trải qua một tháng thăm dò mới tìm được nơi hắn ẩn trốn, đưa về quy án, hắn thú nhận hành vi gây án của mình. Nhưng tất cả những chuyện này đều mới chỉ là bắt đầu.

Ôn Hành Viễn bỗng nhiên nhớ lại khi anh đến thành phố B thăm Đồng Nghiễn, ông có nói với anh.

Triệu Vinh thật sự vẫn đang ẩn trốn bên ngoài. Mà người đang ở trong tù giống Triệu Vinh như đúc, chính là người anh em sinh đôi của hắn.

Khi chạy trốn khỏi thành phố A, Triệu Vinh đến gặp anh mình xin giúp đỡ, mà chắc hẳn ai người bọn họ đã liên lạc với nhau từ lâu rồi. Anh trai hẳn cam tâm tình nguyện ở tù thay hắn, vì lý do gì thì Ôn Hành Viễn không biết. Do không ai biết Triệu Vinh có anh trai sinh đôi, cũng không ai ngờ anh hẳn sẽ thay hắn ở tù, cho nên lúc anh hẳn đứng ra thay hắn nhận tội đều không có ai hoài nghi, vụ án cứ thế kết thúc. Đồng Nghiễn cũng không suy nghĩ nhiều cho đến khi anh Triệu Vinh ở trong tù bị đánh đến chết. Thời điểm Triệu Vinh tìm đến Đồng Nghiễn nói hẳn sẽ báo thù, giờ phút này Đồng Nghiễn mới biết được lúc trước mình bắt nhầm người...

Đang lúc suy nghĩ, cửa sổ thủy tinh bên cạnh vang lên và tiếng “cốc cốc”, anh nghe tiếng liên quây đầu, nhìn thấy một khuôn mặt ép lên kính, cảnh tượng đột ngột này khiến anh giật nảy mình.

Khuôn mặt mình và người bên ngoài gần trong gang tấc, chỉ cách một tấm thủy tinh, nhìn thấy phản ứng của Ôn Hành Viễn, người bên ngoài cửa sổ dịch ra nhìn anh nhếch môi cười cười. Ôn Hành Viễn hoài nghi nhìn hẳn một cái, đang muốn mở miệng hỏi hẳn là ai, chợt quay đầu nhìn thoáng qua Đồng Mặc, sợ đánh thức cô, vì thế lặng lẽ bước đến cánh cửa đó.

Tuy nhiên bây giờ lại không nhìn thấy bóng dáng người đàn ông mới đến.

Rõ ràng vừa nãy còn đang đứng ở đây, tại sao lại đột nhiên không thấy? Chẳng lẽ là ảo giác của mình? Anh hoang mang nhìn cửa sổ, chăm chăm lại gần đó, dưới chân vang lên tiếng lá khô bị gặm phai.

Nơi đó quả thật không có người, ngay cả cái bóng cũng không có, càng tới gần cửa sổ tâm trạng anh lại càng lo lắng. Song điều khiến anh thật sự không ngờ chính là lúc anh đứng ở vị trí khi nãy người đàn ông đó đứng, nhìn xuyên qua cửa sổ bằng kính rõ ràng thấy gã đã đang đứng bên cạnh giường Đồng Mặc!

“Đồng Mặc!” Anh hét lớn một tiếng, lập tức chạy nhanh vào phòng. Khi chạy đến nơi thì cửa đã bị khóa trái từ bên trong, anh trợn mắt nhìn bốn phía xung quanh, trong đầu suy nghĩ gã kia hẳn lúc anh chạy ra ngoài đã lên vào trong phòng bệnh. Anh ra sức đập cửa: “Mở cửa!”

Ôn Hành Viễn đập cửa thế nào thì gã kia không hề lo lắng, sợ hãi. Gã bình tĩnh khác thường, chuyển qua ngồi lên ghế bên cạnh giường, nhìn Đồng Mặc, thì thào tự nói: “Tao chỉ hứa với hắn sẽ giữ cho mày một mạng...”

Gã vừa nói với cô quần áo Đồng Mặc.

Ôn Hành Viễn quan sát xung quanh tìm cách xông vào phòng, vì các cửa sổ của căn phòng có hàng rào an ninh nên cho dù đập vỡ cửa kính anh cũng không thể vào trong. Mà cửa sổ duy nhất không có hàng rào phòng trộm chính là trong phòng bếp, nhưng cửa sổ đó lại ở rất cao, rất khó để leo lên. Anh vô cùng sốt ruột, thậm chí cũng không nghĩ đến việc gọi về cục cảnh sát nhờ hỗ trợ, mà sau đó lại bị các tảng đá lớn xung quanh đến, nhanh chóng chất thành đống.

Lòng bàn tay đều là mồ hôi, anh coi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đã ướt đầm mồ hôi.

Gã coi cửa áo cuối cùng trên người Đồng Mặc, khoe miệng nhếch lên điệu cười gian trá, đôi mắt vụt qua tia độc ác, không nói hai lời liền nhấc chân dè lên.

Hầm rầu lõm chồm đăm vào da thịt khiến Đồng Mặc đau đớn, có mớ mangan tinh lại, nhìn thấy gương mặt xa lạ bản thủ của gã đàn ông xa lạ thì vô cùng bất ngờ, hai chân cô theo bản năng cố gắng đạp hẳn xuống giường. Gã kia sức lực rất lớn, một tay đè chặt Đồng Mặc để cô không thể gậy dậy, tay còn lại muốn coi quần cô.

“Đồ chó chết!” Đồng Mặc dùng sức kêu to, vào giây phút quần cô bị kéo xuống, mặt cô đỏ như máu, liều chết ngáng đầu cần mẫn lên cổ gã kia. Trên răng nanh của cô còn vương chút máu từ cổ của người đàn ông đó, nhân lúc gã đón, cô xoay người một phút lẩn từ trên giường xuống, chạy vội ra cửa nhưng lại bị gã bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Cô không để ý được nhiều đến thế, giáng một cái tát xuống mặt tên đó. Hai tay cô bị gãi kiềm chế, cho nên lần này cô thể nhìn rõ mặt gã, trong lòng hoảng sợ, hét lên: “Hóa ra là mày!”

Khi hai chân nặng lên chuẩn bị đá, bỗng nhiên cô mất trọng tâm, cả người ngã ra sau, phần lưng chạm phải nền nhà cứng như đá, cảm giác chấn động mãnh liệt ủa tới, cô nhìn đau cắn chặt răng. Khuôn mặt gã này cô cũng không lạ gì. Một lần đến bệnh viện hỏi thăm sức khỏe của ba tình cô gặp gã, cô còn nhớ lúc đó gã gọi có một câu Đồng Mặc nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Còn có một lần đến bệnh viện thăm Vu Văn thì bị ông ta đi xe điện vô tình tông ngã, do lúc ấy Phương Di Nam đang ở đó nên cô cũng vội đi thăm Vu Văn, càng không để tâm đến. Nghĩ vậy cô đứng lên, vào sọt hải vật ngạc nhiên nhìn gã đó hỏi: “Người theo dõi, gửi tin nhắn, còn có lá thư đó đều là do mày đúng không?”

Chỉ thấy khoe miệng gã nhếch lên vẽ một nụ cười, tay phải động một cái liền nắm lấy mắt cá chân cô.

Cuối cùng Ôn Hành Viễn cũng đã treo lên tường chạm đến bệ cửa sổ, anh cảm tăng đá đập mạnh, ngay lập tức luồn mình qua, cửa kính nhanh chóng bị phá vỡ, vô số mảnh vụn văng ra khắp nơi, cổ anh cũng cảm thấy đau đớn. Nhưng anh không để ý được nhiều đến vậy, thủy tinh vừa vỡ ra, anh nhanh chóng bò vào qua ô cửa sổ.

Động tĩnh lớn như vậy ở cửa sổ cũng kinh động đến Đồng Mặc và gã đàn ông. Đồng Mặc biết có người tới lập tức hét to: “Cứu mạng!”. Cô vừa liếc mạng giấy giữa ra phòng ngoài để nhờ người giúp đỡ.

Từ phòng bếp Ôn Hành Viễn chạy hai ba bước vào phòng ngủ, thấy Đồng Mặc hướng về phía trước quần áo xốc xếch nằm dưới đất không thể nhúc nhích, trong lòng rất giận dữ, đá một phát vào gã đàn ông, một tay coi áo sơ mi trên người nhanh chóng quần ngang hông Đồng Mặc, quay người lại thêm một cái nữa, gã ngã xuống đất.

Ngay sau đó Ôn Hành Viễn bóp lấy cổ gã, khuôn mặt lộ cả gân xanh hung ác nhìn “Triệu Vinh, tên chó chết, tao nhất định sẽ khiến mày...”

“Khiến tao thế nào?” Gã bị bóp cổ khuôn mặt tím bầm, trên mặt vẫn là vẻ khinh thường như cũ: “Mày giết tao hả?”

“Mày...” Tay anh nắm chặt, nghiền răng nhìn gã, trong lòng suy nghĩ một lát, dùng động tác trên tay lại. Anh biết gã đang kích thích mình, nhưng mà...

“Ôn Hành Viễn, buông hắn ra!”

Ngay lúc này đội trưởng Hách vừa bò vào từ cửa sổ lập tức lên tiếng ngăn Ôn Hành Viễn lại, chạy đến bên người Đồng Mặc khoác áo khoác của mình lên người cô, bảo vệ cô đứng sau lưng: “Cậu tỉnh táo một chút, cho dù có đã xảy ra bất cứ chuyện gì cậu cứ thả tay xuống trước. Bên ngoài có cảnh sát mặc thường phục sẽ đưa ông ta vào đồn cảnh sát. Cậu tỉnh táo lại trước đi!” Cô lên tiếng khuyên, Ôn Hành Viễn nhắm mắt thật chặt, buộc mình phải buông tay ra, song lý trí anh vẫn chưa hoàn toàn biến mất, anh vẫn phân biệt được nặng nhẹ.

Khi anh giảm bớt lực người đàn ông liền mạnh hít một hơi, đến khi sắc mặt dần dần khôi phục như cũ mới giờ tay lấy một con dao nhỏ từ trong túi quần, đâm một dao sau lưng Ôn Hành Viễn. Anh còn chưa kịp phản ứng gã đó đã giữ lấy anh từ phía sau: “Tao cũng không để ý đến chuyện lấy mạng đối mạng.”

“Chú Ôn!” Đồng Mặc bỗng nhiên run lên: “Mày buông anh ấy ra! Có chuyện gì cứ nhắm vào tao, bất kể mày có mục đích gì thì cũng đừng tổn thương người vô tội.” Cô thấy bên eo chú Ôn có máu chảy ra, sợ đến mức suýt nữa đứng cũng không vững, cô sợ anh vì cô àm bị liên lụy, biết gã này nhắm vào mình.

Gã đó không để ý được quá nhiều, khi đang cưỡng ép Ôn Hành Viễn đi chuyển về phía cánh cửa, hai tay anh dùng chút sức, suýt nữa đã đánh rơi dao của gã nhưng anh lại bị gã đá vào chỗ bị đâm. Ôn Hành Viễn bị đau, khụy cả hai chân xuống. Gã kia tàn ác lưu lại mấy vết trên cánh tay anh.

“Chú Ôn!” Đồng Mặc vô lực gọi tên anh, bỗng nhiên bị cơn tức giận choán lấy, tiến lên phía trước nhưng lại bị đội trưởng Hách kéo lại: “Đồng Mặc!” rồi chuyển ánh mắt: “Mày muốn đi tao sẽ đáp ứng, nhưng nếu cậu ta xảy ra bất cứ chuyện gì, hôm nay mày đừng hòng đi được.”

Gã hếch cằm khinh thường nhìn đội trưởng Hách, trong lòng chế giễu mấy tiếng. Hôm nay gã xuất hiện chưa từng nghĩ đến chuyện sống sót trở về, nhưng còn chưa đạt đến mục đích, gã không cam lòng. Căn nhắc xong, gã uy hiếp Ôn Hành Viễn đang bị thương đi ra cửa, dưới con mắt của mọi người không dám buông lỏng chút nào. Mọi người thấy bộ dạng không sợ chết của gã cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, máu từ trên người Ôn Hành Viễn bị kéo lê chảy đầy trên mặt đất. Đồng Mặc dùng quần áo che kín người đi ra cửa, khóp ngón tay bị bầm, cô lo lắng nhìn Ôn Hành Viễn, không kìm nổi nỗi đau trong lòng. Muốn mở miệng nhưng không biết nói gì mới thay đổi tình cảnh này. Trong giây phút đó, cô hận sao mình không thể giúp được gì, thấy chú Ôn bị thương thành như vậy ở trước mặt mình nhưng lại vô lực, mà tất cả những chuyện này đều do cô mà ra, chú Ôn chẳng qua là bị cô làm liên lụy.

Cô càng suy nghĩ lòng càng khó chịu, trong trái tim như có hàng trăm sự khôn khổ muốn bùng nổ, đội trưởng Hách sợ có xúc động sẽ làm ra chuyện gì, dùng hai tay nắm chặt cánh cô.

Cho đến khi người đàn ông đi đến trên xe của mình, đá Ôn Hành Viễn ra ngoài, nhanh chóng nổ máy nghiền ngang mà đi, hai tay đội trưởng Hách mới buông lỏng ra. Đồng Mặc bước những bước dài tới trước mặt Ôn Hành Viễn, nắm thật chặt tay anh: “Chú Ôn, chú Ôn... em xin lỗi, thấy, xe cấp cứu ở đâu? Nhanh lên một chút!” Đôi mắt cô ngấn nước với vầng hỏi, vết máu trên mu bàn tay Ôn Hành Viễn làm cô hơi run rẩy, cô có thể cảm thấy rõ ràng tim mình đập rất nhanh trong lồng ngực, nước mắt như vỡ đé cứ vậy mà rơi xuống, làm ướt hai tay cô, cũng hòa vào vết máu trên da thịt anh.

“Đồng Mặc, anh không sao...” Ôn Hành Viễn đặt tay lên tay Đồng Mặc, mở miệng an ủi cô. Thấy cô không sao anh mới có thể yên tâm, chính anh cũng sẽ không có chuyện gì, bởi vì Đồng Mặc còn cần đến anh.

Trái tim lặng yên truyền sức mạnh cho chính mình, thông qua lòng bàn tay truyền vào máu Đồng Mặc, khi cô gái nhỏ khóc không để ý đến hình tượng chút nào, nước mắt nước mũi chảy xuống, anh nhìn... trong lòng không rõ mùi vị gì, nhưng lại không thể làm gì giúp cô, chỉ có thể dùng chút sức sức nói với cô, anh không sao.

Đừng buồn như vậy.

“Chú Ôn...” Đồng Mặc nắm chặt tay Ôn Hành Viễn, nhanh chóng dùng tay lau sạch nước mắt của mình, cúi đầu vùi trong ngực anh, không kiềm chế được nước mắt. Tự như đồng thời phát tiết hết nước mắt và khổ đau từ việc đã xảy ra với cha cô. Thán thở ông lạnh lẽo một cách đáng sợ, cánh tay nhỏ bé của Đồng Mặc bao quanh bà vai anh, nói ra lời mơ hồ không rõ, ai cũng không nghe rõ có nói gì, bao gồm cả Ôn Hành Viễn đang kẻ sát với cô cùng một chỗ. Anh chau mày cố gắng lắng nghe lời Đồng Mặc, nhưng những âm thanh mơ hồ kia cùng với những đau đớn truyền tới từ trên cơ thể khiến anh thật sự không thể làm gì.

Anh chỉ hy vọng Đồng Mặc có thể tốt trở lại như thường ngày...

Một đêm kia, Đồng Mặc vẫn lẳng lẳng ngồi bên cạnh giường bệnh Ôn Hành Viễn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, khi trời sáng, nước mắt cô gần như đã ngưng kết thành sương, hai mắt sưng đỏ đầy tia máu. Đã bình tĩnh hơn nhiều so với hôm qua, nhưng cũng lạnh lùng hơn rất nhiều. Đội trưởng Hách vào phòng bệnh nói rất nhiều, cô cũng không hề nghe lọt tai, tiêu cự không hề đặt trên người cô ấy. Đội trưởng Hách đứng lên, sự đau lòng của Đồng Mặc chắc hẳn phải cần một thời gian mới có thể dịu lại, tốt nhất là để chính cô ấy tỉnh táo suy nghĩ một chút, cô cũng tin tưởng Đồng Mặc sẽ thoát khỏi chuyện này, bởi vì cô ấy là Đồng Mặc.

Đội trưởng Hách nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh, Đồng Mặc chờ chú Ôn tỉnh lại, không ngờ bị một tin nhắn cắt đứt tất cả ý nghĩ của mình. Còn sống mới lẳng xuống lại trào lên, khi nhìn thấy nội dung trong tin nhắn vừa mở ra bỗng chốc không kìm nén được cô đứng lên khỏi ghế.

Không nói hai lời đi ra khỏi phòng bệnh đi xe tới bệnh viện thành phố A.

Địa điểm gã đó hẹn gặp cô chính là ở bệnh viện ban đầu, Đồng Mặc vừa mới tới đó gã đã móc ra một con dao nhỏ đưa ra phía trước, nhìn cô nói: “Cho mày cơ hội giết tao.”

Trong ánh mắt ông ta như muốn nói, tao cho mày dao, mày có thể giết tao.

Theo bản năng Đồng Mặc chạy về phía trước mấy bước, giữa đường cô chợt dừng lại, ánh mắt nhìn bốn phía, bởi vì đây là đằng sau bệnh viện, trừ mấy người bệnh đang phơi nắng thì không có bóng dáng ai khác. Cô nghiền răng, tay siết chặt thành nắm đấm.

Cô biết gã trước mắt không hề đơn giản, nhất định có mưu kế phía sau. Nhưng... bóng dáng Đồng Nghiễn lại quanh quẩn trong đầu cô, ngay cả hình ảnh ngày hôm qua chú Ôn bị kéo đi cũng lẫn vào, xuất hiện lặp đi lặp lại, lần lượt hành hạ trái tim cô. Những đau đớn vô hình kia như chọc thủng tất cả lý trí của cô, cô bỗng nhiên đoạt lấy con dao trên tay gã, gã nhanh chóng cúi đầu, khoe miệng nở một nụ cười châm biếm xoay người chạy vào trong bệnh viện.

Vừa chạy vừa kêu to, âm thanh đó như đang không ngừng thúc giục Đồng Mặc, cũng khiến cho những hình ảnh liên quan đến Đồng Nghiễn và Ôn Hành Viễn càng thêm sâu sắc, tần số xuất hiện cũng càng ngày càng nhanh. Cô chạy sát phía sau gã, bệnh nhân và bác sĩ dọc đường bị hoảng sợ hét lớn chạy đi có cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho đến khi đến tầng phòng bệnh đặc biệt, bốn phía không có đường chạy Đồng Mặc mới bỗng nhiên hướng con dao về bên hông gã đó.

Đồng thời, động tĩnh đó cũng làm kinh động đến ba người Vu Văn ở phòng bệnh bên cạnh.

Một lần nữa tình huống lại trở nên mất khống chế, trên cánh tay gã bị Đồng Mặc rạch mấy vết, bên hông cũng bị đâm một vết thương không sâu. Gã mang theo một nụ cười giãy giụa nhìn Đồng Mặc, không ngừng kích thích cô. Nếu lúc này không có Vu Văn và Vu Nhiên, chắc chắn một dao kia của Đồng Mặc đã hạ xuống.

Tiếng Vu Văn gào to ở một bên như gõ vào trái tim cô, cô lấy lại được chút lý trí, thể nhưng trong lòng có tình cảnh cha và chú Ôn lại càng nhiều hơn. Cô không hiểu tại sao gã lại nhắm vào cô, sao phải làm nhiều chuyện như vậy? Cái chết của ba chắc chắn có liên quan đến gã!

“Đồng Mặc! Em nghe anh nói gì không?” Vưu Văn gắt gao nhào vào cô vẫn đang sững sờ, định đến gần đòi đi sự chú ý của cô, nhân lúc cô bất ngờ đoạt lấy con dao trong tay cô. Lúc này Đồng Mặc giống như một con kiến đang đi trên vách đá, nếu không nắm lấy sợi dây thừng là Vưu Văn, đối mặt với cô chính là vực sâu vạn trượng, một khi rơi xuống chính là chuyện cả đời.

“Tao nói cho mày biết, chính tao bắt Đồng Nghiễn phải tự sát, lần bị ép buộc trước cũng là do tao. Lá thư, rồi người theo dõi, kể cả việc gửi tin nhắn cho người tông xe phải mày cũng đều là tao.” Triệu Vinh vừa cười vừa nhẹ giọng nói từng câu từng chữ bên tai Đồng Mặc, khi thấy sự tức giận trong mắt Đồng Mặc càng ngày càng đậm, bỗng nhiên nắm lấy cô tay cô, trở tay đoạt lấy con dao kia, một dao rạch xuống cánh tay đang muốn né tránh của Đồng Mặc, thoáng chốc chỉ thấy trên cánh tay trắng ngần của cô có máu tươi chảy ròng ròng.

Vưu Văn thấy vậy lập tức đứng lên nhào về phía Triệu Vinh, Vưu Nhiên và Ô Hằng ở một bên cũng vội vàng tiến lên hỗ trợ kim hãm Triệu Vinh, dề gã xuống không thể động đậy. Con mắt gã vẫn chăm chú nhìn Đồng Mặc bị ngã ở một bên, thấy cô đau đớn đặt tay ở miệng vết thương, cô gắng lớn tiếng nói: “Đồng Mặc, cha mày tự sát, ai cũng không phải là hung thủ! Ha ha ha... thấy rất oan uổng sao? Muốn báo thù ư?”

“Cầm mồm.” Một tay Vưu Văn nhét miếng vải vào miệng Triệu Vinh, trao đổi bằng ánh mắt với Vưu Nhiên sau đó đứng dậy, đi tới chỗ Đồng Mặc đỡ cô dậy đi vào phòng bệnh, bác sĩ cũng vội vội vàng vàng chạy tới xử lý khẩn cấp. Thấy vẻ mặt thần tho của Đồng Mặc, Vưu Văn không đành lòng: “Đồng Mặc, đã xảy ra chuyện gì?”

Đồng Mặc cần bản không nghe lọt tai lời Vưu Văn, cô thậm chí còn không nhận thức được tình huống bản thân hiện giờ, tâm trạng như thế nào, chỉ cảm thấy đầu cô trở nên trống rỗng trong nháy mắt. Hàng loạt ý nghĩ lơ mơ lo lửng lướt qua, cô đưa tay muốn bắt lấy nhưng lại không biết làm thế nào để thoát khỏi nó. Cho đến khi Vưu Văn hỏi đến Ôn Hành Viễn, suy nghĩ của cô mới đột nhiên trở lại.

Cô nghiêng đầu qua, nhìn Vưu Văn.

“Đội trưởng Ôn ở đâu? Tôi...” Thấy Đồng Mặc nhìn mình, âm thanh đột nhiên ngừng lại. Chỉ thấy Đồng Mặc chậm rãi mở miệng, viền mắt ẩm ướt, ánh mắt nhìn Vưu Văn nhưng thực ra không hề có tiêu điểm: “Ba tôi, không có ở đây. Chú Ôn, bị hấn ta...” Nói đến đây cô bỗng nhiên nghẹn ngào, bản tay nắm chặt ga trải giường, bỗng nhiên hét lên một tiếng. Khuôn mặt đỏ bừng gân xanh cũng nổi lên, mấy y tá vội tiến tới để cô lại, bác sĩ cũng tháo ống nghe xuống nhìn Vưu Văn nói: “Bây giờ tình trạng của cô ấy rất không ổn định, trước tiên dừng hỏi gì cô ấy cả, cậu ra ngoài chờ trước đi.”

Bộ dạng đau khổ đó của cô là lần đầu tiên Vưu Văn nhìn thấy. Trước đây anh ta nghĩ rằng không có chuyện gì có thể khiến Đồng Mặc luôn luôn bình tĩnh đa động, giống như từ trước tới nay trong mắt cô, ngoại trừ công việc thì không có gì khác, ngay cả đuổi theo thủ phạm bị người đuổi theo, đánh nhau, bị thương xảy ra trước mặt, cô cũng có thể vững tâm như cũ, không hề dao động, mà cô bây giờ hoàn toàn khác trước đây.

Triệu Vinh bị cảnh sát mặc thường phục chạy tới sau đó giam vào đồn cảnh sát, Vưu Nhiên chết lặng buông lỏng cánh tay. Sau khi Triệu Vinh bị cảnh sát mang đi Ô Hằng liên tục gọi cho Ôn Hành Viễn, sau một lúc lâu cô mới y tá nhận máy, anh mới biết địa chỉ, vội vàng nói cho Vưu Nhiên. Nghe chuyện này Vưu Nhiên cau mày, hất tay áo cười lạnh, bệnh viện này có liên hệ gì với họ hay sao, tại sao mỗi một người bên cạnh cô đều vào bệnh viện vì bị dao đâm.

Tuy chỉ là đối phương thức vào viện cũng được nhưng hết lần này tới lần khác đều là bị dao đâm. Cô đau đầu gọi Vưu Văn từ trong phòng bệnh đi ra ngoài nói: “Trước tiên cậu chăm sóc Đồng Mặc ở bên này một chút.” Nói xong kéo tay Ô Hằng ra khỏi bệnh viện chạy tới chỗ Ôn Hành Viễn.

Khi họ tới Ôn Hành Viễn đã tỉnh lại nhưng vì bị thương ở sau lưng cho nên chỉ có thể nằm trên giường, không đứng dậy được. Sau khi nghe chuyện của Đồng Mặc qua Vưu Nhiên, trong lòng anh chùng xuống mấy nhịp: “Bây giờ cô ấy thế nào rồi?”

“Đừng lo lắng, bây giờ Vưu Văn đang ở tạm bên kia trông cô ấy, một nhát dao kia chỉ trúng cánh tay, không có gì nghiêm trọng, chăm sóc tốt là được. Ngược lại là anh, sao lại thành ra như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh biến mất ở sở cảnh sát không có tin tức gì, khi Đồng Mặc xảy ra chuyện cũng không gọi được cho anh.” Lúc này đối với chuyện xảy ra trước mặt Ô Hằng và Vưu Nhiên đều không biết gì, cho đến khi Ôn Hành Viễn nói rõ mọi việc từ đầu tới đuôi, họ mới bùng tỉnh, thì ra là Đồng Nghiễn.

Thào nào người luôn bình tĩnh trầm mặc như Đồng Mặc sẽ thay đổi lớn như vậy, không sợ cầm dao mà bắt người.

“Tôi thấy gã kia tên là Triệu Vinh dường như chẳng sợ hãi gì, chẳng lẽ gã...” Nghĩ tới đây Vưu Nhiên không khỏi sợ hãi, Ôn Hành Viễn như đoán được tâm tư của cô găt đầu khẳng định: “Triệu Vinh vốn đã không muốn sống, muốn lừa Đồng Mặc tự tay giết hấn. Cứ như vậy, Đồng Mặc sẽ bị phản tội danh giết người, ít nhiều cũng phải chịu mười mấy năm trong ngục.” Ôn Hành Viễn dựa theo vụ án năm đó của Triệu Vinh mà phán đoán trong lòng, đưa ra cái kết luận này. Hơn nữa trong lòng Triệu Vinh chỉ muốn báo thù, điều duy nhất anh không hiểu là tại sao Đồng Nghiễn phải làm theo kết quả mà Triệu Vinh mong muốn, khiến Đồng Mặc phải mang theo gánh nặng khi nghe tin tức ông bỗng nhiên tự sát.

“May mà chúng ta khuyên được Đồng Mặc, nếu không đã trúng kế của tên kia rồi!” Ô Hằng cảm thấy may mắn, chỉ cần nhớ đến chuyện vừa mới xảy ra ở bệnh viện, trong lòng anh ta vô thức run lên. Hóa ra người bị ép đến đường cùng thì chuyện gì cũng có thể làm được. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh ta cũng không thể tin nổi chuyện Đồng Mặc cầm dao uy hiếp người.

“Vưu Nhiên!” Ôn Hành Viễn đột nhiên gọi có một tiếng, im lặng một lúc mới nói: “Cảm ơn hai người.” Câu cảm ơn này chính là lời thật lòng của anh. Nếu không phải gặp được họ, Đồng Mặc không chỉ bị thương như thế, chuyện sau này họ cần phải đối mặt chính là cái lưới tội tằm của luật pháp không thể trốn tránh, chính anh cũng không thể tưởng tượng nổi cuộc sống sau này của Đồng Mặc. May mắn họ ở đó, không thể được tình huống, cho anh có cơ hộ yêu thương Đồng Mặc, có cơ hội bảo vệ cô cả cuộc đời sau này.

Bản đang đọc truyện *Xương Sườn* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Đồng Mặc chưa từng nghĩ đến, khi cô hoàn toàn tỉnh lại lại xảy ra chuyện khiến mình không thể ngờ được. Bởi vì khi cô vừa mới mở mắt, ngồi trước mặt cô là Tống Ninh đã lâu không gặp.

Cô ấy vẫn có vẻ mặt như ngày thường ngồi bên giường có gọt táo, bởi vì quá chuyện tâm nên không phát hiện ra cô đã tỉnh lại.

Mặc dù đã tỉnh, nhưng vẫn chưa tìm lại được giọng nói, đầu cũng choáng váng, nặng trĩu, mọi một lúc cho đến khi Vưu Văn từ ngoài phòng đi vào, cô mới có thể phát ra chút âm thanh.

Hai người đều nghe được âm thanh không lớn của Đồng Mặc, lập tức nhìn lên giường, thấy cô đã tỉnh lại vội vàng lại gần.

“Tôi đi gọi bác sĩ!” Tống Ninh cẩn thận quan sát Đồng Mặc rồi lập tức xoay người đi ra cửa, Vưu Văn đặt tay cô vào trong chăn: “Cuối cùng em cũng tỉnh, hôn mê lâu vậy vẫn khỏe chứ?”

Giờ khắc này, Đồng Mặc phảng phất thấy mình như vừa mơ một giấc mơ dài.

Đường như tất cả mọi chuyện đều không tồn tại, trong khoảnh khắc đó cô không thể chấp nhận được sự thật. Cả người lơ lửng như đi trên mây, bốn phía không có lấy một điểm tựa, cảm giác sợ hãi đó càng ngày càng khắc sâu. Cô nhủ mình thật mệt mỏi, chợt nắm lấy cổ tay Vưu Văn, mở miệng hỏi: “Chú Ôn, anh ấy...”

“Tất cả mọi chuyện đã xử lý ổn thỏa cả rồi, em chỉ cần yên tâm tĩnh dưỡng là được. Chuyện liên quan đến cha em, đã xảy ra rồi em hãy nén bi thương. Còn gã đàn ông bắt cóc em trước đó, nghe nói đã nhẩy lầu, ở chỗ này.” Vưu Văn vừa nói vừa dùng tay chỉ vào cửa sổ phía trên: “Sau khi em bị đánh hôn mê, hấn liền nhẩy từ trên này xuống.”

Vưu Văn cảm thấy không cần phải giấu Đồng Mặc những chuyện này, chẳng qua anh cũng cố gắng hết sức nói bằng giọng thoải mái hơn, để lòng Đồng Mặc có thể buông xuống được một ít. Ngay sau khi Vưu Văn nói xong, Đồng Mặc vẫn cảm thấy không thể tin nổi. Ánh mắt cô dõi theo ngón tay Vưu Văn nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói nên lời. Gã cứ như vậy nhẩy lầu, như vậy, ba đã mất...

Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên hai chữ ‘hạ giá’, chết thoải mái như thế, nhanh chóng như vậy, cho dù là trong chốc lát cô cũng không chấp nhận nổi. Chẳng lẽ gã sẽ không bị khiển trách về đạo đức hay bị pháp luật trừng trị hay sao? Tại sao cô thế dễ dàng nhẩy xuống như vậy? Nếu nói là một mạng đổi một mạng thì cái gọi là trao đổi ngang giá này cô không thể chấp nhận nổi. Đồng Nghiễn trong lòng có quan trọng biết bao nhiêu, Đồng Nghiễn là một loại tồn tại mà không ai có thể thay thế được. Dựa vào cái gì mà nguyên nhân Đồng Mặc tự sát có cũng không rõ, gã kia lại rũ bỏ hết mà nhẩy lầu?

“Đồng Mặc.” Vưu Nhiên chăm chú nhìn suy nghĩ giấu dưới đôi mắt cô, đặt một tay lên bà vai cô nói: “Chuyện đã qua, em đừng tự hành hạ trái tim mình nữa, những vấn đề em muốn biết, từ từ anh sẽ cho em biết. Chỉ là, bây giờ em hãy kiểm soát cảm xúc của mình”

Trong hai ba ngày này, anh và Vưu Nhiên chạy trước chạy sau đều hiểu được ngọn nguồn, tất cả cũng nhờ Ôn Hành Viễn cung cấp các đầu mối. Cái chết của Đồng nghiễn không phải là một tai nạn, cũng không phải chuyện bất ngờ. Cái chết của ông ấy đều là kế hoạch báo thù của Triệu Vinh, vì người em trai thay hấn ngồi tù mà chết trong ngục báo thù, vì báo thù mà lần trốn cảnh sát mười năm chờ thời cơ, đồng thời cũng thể hiện sự bất mãn của hấn.

Bác sĩ trợ giúp cô xử lý một cách đơn giản, Tống Ninh khoanh tay đứng trước cửa nhìn vào trong phòng bệnh, cho đến khi y tá đi ra ngoài, cô mới đi vào cầm túi của mình.

Ngay khi cô chuẩn bị đi, Đồng Mặc mở miệng gọi cô lại: “Tống Ninh, sao có ... lại ở đây?” Không phải cô ấy đã từ chức ư? Hai chân Tống Ninh dừng ở cửa, không hề trả lời, khép cửa phòng lại đi thẳng ra ngoài. Vưu Văn không kìm được nói thay cô ấy: “Cô ấy ở đây chăm sóc em mấy ngày, cô loì muốn nói với em nhưng vẫn cứ không chịu nói ra thôi.”

Bây giờ nghi vấn trong đầu cô không biết từ đâu là tới, những nghi vấn đó cứ quẩn vào một chỗ tạo thành những nút thắt lớn nhỏ. Vưu Văn cũng biết đại khái những suy nghĩ rồi bởi trong cô, dựa theo hiểu biết của mình, anh coi từng nút thắt cho cô, trình bày mọi chuyện một cách rõ ràng từ đầu tới cuối.

Nhắc đến bệnh tình của Đồng Nghiễn, cô bỗng nhiên ngăn ra, không dám tin hỏi lại: “Anh nói là, bệnh của ba em đã ở giai đoạn cuối?” Vưu Văn găt đầu một cái: “Bởi vì không muốn em lo lắng nên vẫn không nói cho em. Em cũng hiểu ba em mà, đối lại là em, chắc chắn em cũng sẽ không nói cho ba em biết tin này”

Sự tắc nghẽn đột ngột trong lòng ngực này là gì đây? Lúc này cô cảm thấy oán trách bản thân vô cùng, tại sao không dành chút thời gian ở bên cạnh ông, tại sao không dành nhiều tâm tư hơn để quan sát sự thay đổi của ông? Cuối cùng vì công việc mà bỏn ba ở ục, ở hiện trường, thời gian ở cạnh ông lại càng ít, cho nên bệnh của ông đã đến mức này cũng không biết, cho nên...

Bất tri bất giác, nước mắt trào lên trong hốc mắt cô, cô không thể không chế được nỗi xót xa trong tim

Trong lòng Vưu Văn như bị đám mây nhất, anh không đành lòng lau nước mắt cho cô: “Mắt đã sưng thành như vậy rồi, em đừng khóc nữa.” Vưu Văn cũng không biết làm sao để an ủi người khác, giống như có một quả bóng cao su cứ nảy lên nảy xuống trong lòng anh.

Thật ra, cho dù là chuyện khó khăn gì thì cũng đều là chuyện đã qua, miễn là vẫn còn một hơi thở để sống, cuối cùng rồi mọi chuyện cũng trở thành quá khứ, theo thời gian những vết xước cũng dần dần mờ đi, sau đó lại phục hồi lại như cũ.

Mấy ngày Đồng Mặc ở trong bệnh viện, Vưu Văn vẫn luôn ở bên cạnh giải đáp mọi thắc mắc của cô, tất cả những vấn đề cô đã hỏi anh đều nói đúng sự thật cho cô. Chẳng qua lần nào cũng khéo léo tránh được vấn đề cá nhân giữa Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn, tuy đã biết được mối quan hệ của cô và Ôn Hành Viễn qua miệng Tống Ninh, nhưng anh cảm thấy Đồng Mặc cũng không có thay đổi gì. Trong mấy ngày này, Ổ Hằng và Vưu Nhiên cũng tới mấy lần, chủ yếu là mang tin tức về Ôn Hành Viễn tới cho cô. Ôn Hành Viễn bị thương nặng hơn cho nên cô đã xuất viện nhưng anh vẫn ở bên kia để chữa trị. Không chỉ có vết thương ngay eo kia, trên cơ thể anh vết thương lớn nhỏ nặng nhẹ đều có, chủ yếu là vết thương ở xương sườn bị đập gãy khi vật lộn cùng Triệu Vinh.

Sau khi xuất viện, việc đầu tiên Đồng Mặc làm chính là tới bệnh viện Ôn Hành Viễn nằm.

Khi thấy Ôn Hành Viễn, đột nhiên Đồng Mặc có cảm giác đã qua cả một đời, thận trọng mờ của ra rồi đóng lại, mỗi một bước tới gần anh, trái tim cô càng cảm thấy chân thực hơn. Cho đến khi anh thật sự ở trước mắt cô, lòng bàn tay chạm được nhiệt độ trên khuôn mặt anh, lòng cô mới dần dần an tĩnh lại, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh.

Từ khi cô bước vào, Ôn Hành Viễn vẫn dõi mắt theo cô, thấy cô ngồi xuống rồi quay đầu đối diện cô nở một nụ cười ôn hòa hỏi: “Vết thương đã tốt hơn chút nào chưa?”

Trong lòng Đồng Mặc khẽ động, vừa nghe được ôm thanh trầm trầm của anh lại không kìm được đau lòng, cô đứng lên khỏi ghế, nửa nằm trên nệm giường, đặt khuôn mặt mình vào lòng bàn tay lạnh lạnh của Ôn Hành Viễn, trong lòng chưa xót cổ nên nghẹn ngào nói “Chỉ Ôn, cháu rất nhớ chú” (không hiểu sao đến giờ còn chưa hiểu không biết)

Mấy ngày nay, cô cực kì nhớ cuộc sống có anh bên cạnh. Tựa như chỉ khi ở bên anh, cô mới cảm thấy an lòng, mới có thể cảm thấy con đường trước mặt không chỉ là một màu tối tăm. Loại cảm giác vương vấn này, những năm qua cô cũng chưa từng cảm nhận được.

Thấy cô gái bé nhỏ thẳng thắn mở lòng mình như vậy, trái tim Ôn Hành Viễn bỗng dưng mềm nhũn. Anh cảm thấy rất áy náy vì mấy ngày nay đã không thể ở bên cạnh cô. Ôn Hành Viễn dùng cánh tay còn lại chống người ngồi dậy, theo động tác đó, Đồng Mặc cũng từ từ ngồi dậy ở mép giường đối mặt với anh.

“Anh nằm đi, đợi phở nấu lần này anh lại bị thương ở xương sườn.” Cô nhanh chóng lau khô nước mắt, nắm lấy cánh tay anh nói. Cô bắt chợt nghĩ tới lần gặp mặt đó ở thành phố A, anh cũng nằm trên giường bệnh như bây giờ, cũng chính ngày đó, cô đáp ứng ý kiến của Ôn Hành Viễn, trở thành vợ anh. Bây giờ nghĩ lại, cô đã biết rõ tại sao anh lại đề xuất việc kết hôn.

Ôn Hành Viễn bật cười, chăm chú nhìn cô, mấy giây sau sắc mặt anh đột nhiên trở nên nghiêm túc, đưa tay vuốt ve khuôn mặt đã gãy đi của cô, dần dần chạm đến bờ môi ấm áp của cô, tí mỉ cung chiều di chuyển trên bờ môi cô, giống như đang thương thức, ánh mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt cô, làm gò má cô đỏ hồng. Anh buông tay khỏi đôi môi đó của cô, khẽ khàng nhẹ giọng nói: “Đồng Mặc, lần này em lại làm gãy xương sườn của anh, bây giờ làm thế nào?”

Khuôn mặt cô lộ ra vẻ lúng túng, hơi cúi đầu xuống, nước mắt của cô như chạm thẳng vào linh hồn anh.

“Lần này lấy thần báo đáp đi, không biết ý em thế nào?” Anh hơi nhếch lông mày, trong tròng mắt đen không giấu nổi nụ cười. Đồng Mặc im lặng.

Cô không nói, ánh mắt mờ nước nhìn anh, tựa như giờ phút này cô phải khắc sâu từng đường nét khuôn mặt và hình bóng anh vào cơ thể mình. Mắt đi Đồng Nghiễn, tất cả điểm tựa của cô, chỉ có người đàn ông trước mắt này.

Trước đây, đối với cô, Ôn Hành Viễn chỉ là một cái tên. Sau đó từ từ trở thành một vị tướng bồng, cô sẽ cẩn thận kính trọng anh, đối xử với anh thật lễ phép. Sau nữa, cô chưa từng nghĩ đến, đối với cô anh đã là một người đàn ông, cô không còn chỉ có kính trọng và lễ phép với anh nữa, thấp thỏm, nhưng nhớ, an tâm hay lo lắng dần chiếm giữ lòng cô.

Ôn Hành Viễn đặt bàn tay cô trong lòng bàn tay mình, trong lòng dần dâng lên một nụ cười nhẹ. Thấy Đồng Mặc toàn vẹn không thương tổn gì trước mặt mình, cho dù trong lòng rất hối tiếc chuyện của Đồng Nghiễn, đều bị nước mắt của cô hòa tan. Anh có thể cười nói với Đồng Nghiễn, con gái yêu của bà, sau này con sẽ thay bà chăm sóc cô ấy cẩn thận suốt cả quãng đời còn lại. Đường như cô đã trở thành một cái xương sườn không thể thiếu trong cơ thể anh, mặc dù đôi khi có đau đớn, nhưng nó sẽ vẫn luôn tồn tại ở đó.

Lúc này Tống Ninh đang đứng bên ngoài hành lang bệnh viện, dựa vào lan can, thản nhiên đặt giữ hơi nhiệt trong tay xuống dưới chân, thời điểm cô định bước chân đi thì đối diện với Vưu Văn hai tay đang cầm túi. Hai người nhìn nhau dừng ánh mắt chào nhau, mối quan hệ giữa họ cũng chỉ là biết mặt biết tên, cho nên cũng không nói lời vô nghĩa. Vì vậy sau khi chào hỏi, Tống Ninh nhắc chân bước qua người Vưu Văn nhưng không ngờ Vưu Văn lại gọi cô lại.

“Tại sao không tranh giành?” Vưu Văn quay người lại đối mặt với bóng lưng Tống Ninh nói, thời điểm Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn nằm viện, người có công lớn nhất không ai ngoài cô. Bởi vì có nhiều chuyện cần xử lý nên anh cũng không có nhiều thời gian chăm sóc Đồng Mặc, mà Vưu Nhiên và Ổ Hằng cũng vì bận rộn chuyện trong cục cho nên nhiệm vụ chăm sóc hai người đều do Tống Ninh đảm nhiệm. Chạy trước chạy sau giữa hai bệnh viện, cô lẽ hóm nay ở chỗ Đồng Mặc, ngày mai lại qua chỗ Ôn Hành Viễn. Hôn nữa tình cảm mà cô dành cho Ôn Hành Viễn cũng không phải chuyện bí mật gì.

Lúc này nhìn cô đứng trước cửa phòng bệnh một mình, trong đáy mắt lộ rõ vẻ tịch mịch. Có lẽ ở khoảng khắc kia anh lại nghĩ đến chính mình.

Tống Ninh vừa dừng chân lại, chần chẫn là người phía sau đang nói chuyện cùng mình mới chậm rãi xoay người, quan sát Vưu Văn từ trên xuống dưới, cười nhạt hỏi ngược lại: “Tôi nghĩ, tôi cũng muốn hỏi anh vẫn đề như vậy”

Hôm Đồng Mặc mất tích, tình cảm của cô đối với thầy đã bị cô phá vỡ. Là cô tự tay cắt đứt đường lui của mình, cô không muốn biến thành loại người mà trước đây cô rất chán ghét, ngày hôm đó, chỉ vì tâm tư riêng mà suýt chút nữa cô khiến Đồng Mặc không còn cơ hội sống, một Tống Ninh như vậy, ngay cả cô cũng sợ. Nếu như cô còn không chịu buông tha cho đoạn tình cảm không có kết quả này, cuộc sống sau này của cô tám chín phần mười sẽ dần dần giả đi vì tranh giành, cái gọi là vui vẻ, giá trị, tình cảm cũng sẽ bị cô phá hủy. Kết quả như vậy không phải là điều mà cô muốn.

“Ngược lại tôi lại hy vọng có thể thế những tay vào, chia rẽ họ, như vậy tôi sẽ ngư ông đắc lợi, giữ Đồng Mặc lại. Có nói xem, chúng ta hợp tác một lần thì thế nào?” Vưu Văn cân nhắc nhìn Tống Ninh nói. Tống Ninh thấy bộ dạng này của anh ta, bật cười liếc mắt nhìn anh ta rồi lại xoay người đi không thêm để ý. Trong lòng họ đều biết, hai người Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn không chỉ có tình yêu, mà nhiều hơn là mối quan hệ lệ thuộc, đồng cảm sâu sắc với nhau. Hiện giờ đối với Đồng Mặc, Ôn Hành Viễn là người duy nhất trên đời này mà cô có thể tin cậy, là người duy nhất cô có thể dựa vào. Đối với Ôn Hành Viễn mà nói, thế giới của anh, đã định trước chỉ vì Đồng Mặc mà mờ ra.

Vưu Văn quay đầu nhìn cửa phòng bệnh, khoe miệng nở một nụ cười không rõ ý gì, xoay người đi xuống cầu thang. Vưu Văn ngồi trên xe nhìn chăm chăm vào ngón áp út trên bàn tay trái của mình, thật đáng tiếc, tình yêu của anh, cứ như đốt ngón tay bị đứt là này mà chấm dứt. Thời điểm anh khó khăn lắm mới quyết định đối mặt với tình cảm của mình, lại nghe tin kết hôn của Đồng mặc. Anh giống như một con pháo chỉ lướt ngang qua cuộc sống của cô.

Vưu Văn chưa thoát khỏi suy nghĩ của mình thì nghe âm thanh của xe bị mờ ra, vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy Tống Ninh kẹp một cái túi nhanh chóng ngồi vào ghế lái, thần sắc có chút hoảng tựa như đang trốn tránh điều gì

Vưu Văn vừa mới định nói, đã thấy có cái người trước tiếp chui xuống dưới chỗ ngồi, hai tay che trên đầu mình. Miệng còn lẩm bẩm nói gì đó, dĩ nhiên Vưu Văn không nghe rõ có nói gì, chẳng qua anh vẫn nhìn quanh theo bản năng, thấy một vị phu nhân vội vã chạy đến.

Anh cúi xuống nhìn Tống Ninh, đoán chừng Tống Ninh và vị phu nhân này có quan hệ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 67

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Vị phu nhân kia đứng ở gần xe nhìn bốn phía một lúc lâu mới rời đi, sau khi chắc chắn không có người Tống Ninh mới từ từ thẳng người lên, thở phào nhẹ nhõm ngồi lại vào chỗ. Vưu Văn nhìn chăm chăm vào ánh mắt buồn lòng của cô, nhủ lòng này, thu tay lại đang định nói chuyện bỗng nhiên bị lời nói của Tống Ninh cắt đứt.

“Chúng ta cùng hợp tác một lần, thế nào?” Ánh mắt lơ lên chút ánh sáng, mang theo khao khát nhìn về phía anh. Câu nói mơ hồ này khiến Vưu Văn rất ngạc nhiên.

“Chia rẽ Đồng Mặc và Ôn Ôn?” Lúc này chẳng qua anh chỉ đùa giỡn mà thôi, sao có thể coi là thật mà đi chia rẽ họ chứ, Vưu Văn vẫn chưa đến nỗi bị tình yêu mới chớm nở này làm đầu óc choáng váng. Mà Tống Ninh đang ngồi cạnh ghế lái lắc đầu một cái, cắn răng nghiêm túc nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

Tựa như sét đánh giữa trời quang.

Ý nghĩ của Tống Ninh cũng giống như mong muốn ban đầu của Đồng Mặc, đều là hôn nhân không có nền tảng tình yêu. Có thể sẽ có kết quả hỏng bét, kiểu như hôn nhân tan vỡ tổn thương lẫn nhau, cũng có thể sẽ có kết quả tốt, cùng nhau sống chung, vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt. Mặc dù lý do kết hôn của mỗi người là khác nhau, nhưng quyết định cuối cùng đều giống nhau.

Lần đầu tiên trong lòng Tống Ninh cảm thấy lo lắng không yên, nửa phần do dự của Vưu Văn trong một tích tắc, sóng lớn trong lòng cô càng mãnh liệt, ngón tay giật giật, Vưu Văn vừa mới mở miệng: “Cô...” đã bị cô cắt đứt ngay tức khắc, cô cười cười giải thích: “Tôi chỉ nói vậy thôi, anh không cần để tâm.”

Chưa đợi Vưu Văn nói thêm câu nào, cô liền vội với vàng vàng mở cửa xe ra chạy qua bên kia đường. Nhìn bóng lưng lừng lừng rời đi của cô, Vưu Văn hạ mắt nhìn chăm chăm vào ngón tay mình rất lâu, sao bỗng nhiên lại nghĩ đến việc kết hôn? Đối với anh mà nói, hôn nhân là cái gì chứ? Anh không biết, cũng không thể nào biết được. Những năm như vậy, cuộc sống của anh ngoài đêm không hết đàn bà chính là làm không xong hạng mục, người duy nhất khiến anh chân chính nhìn như một người phụ nữ cũng chỉ có Đồng Mặc mà thôi.

Thật ra thì anh cũng không bài xích ý kiến của Tống Ninh, chẳng qua là... anh còn chưa kịp đưa ra một câu trả lời mà thôi.

Tống Ninh chạy rất nhanh, dường như chỉ trong chớp lát đã tới dưới cầu vượt, cho đến khi chắc chắn không nhìn thấy xe của Vũ Văn nữa cô mới thả chậm bước chân. tay phải cô đặt trên ngực, khuôn mặt buồn rầu như đưa đám, lúc này chắc hẳn là đầu óc cô bị trùng gió nên mới như vậy, dù có ép cười đi chăng nữa thì cô vẫn còn trẻ, không đến nỗi vì thoát khỏi đám hỏi của gia tộc mà tùy tiện tìm một người đàn ông rồi già đi được.

Có thờ một hơi thật dài, cảm tử qua một bên đi chậm chậm, suy nghĩ trong đầu bay tăn loạn, cũng không biết làm thế nào, nờ một nụ cười khổ.

Đồng Mặc trở lại sở cảnh sát đã được mấy tháng, cũng xem như từ từ chấp nhận sự thật, cơ hồ mỗi giờ mỗi khắc đều đang ép cô, nói với cô, có những sự thật có cô cố gắng đến đâu cũng không thể thay đổi được, điều duy nhất cô có thể làm chính là buông lỏng trái tim thờ tiếp nhận, nếu còn không chịu quay đầu, người bị hành hạ chỉ có cô mà thôi.

Mà từ khi Ôn Hành Viễn nằm viện đến nay, dường như mọi chuyện lớn nhỏ trong đội đều dồn vào Vũ Nhiên, cô ấy cự tuyệt ý tốt muốn gánh vác một phần trách nhiệm của cục trưởng Mã, tự mình tiếp nhận mọi việc đáng ra Ôn Hành Viễn phải làm. Cho nên cô ấy bận bịu trước sau như bánh xe lửa bị cơn gió thổi liên tục không có lấy thời gian để nghỉ ngơi. May mắn là gần đây cũng không phát sinh vụ án gì lớn, chỉ là một đồng chuyện vặt vãnh nhỏ nhặt, chỉ có điều cũng đủ khiến cô bận tới tấp mất ngủ.

Trong lòng Ô Hằng rất lo lắng, bên ngoài cũng vì cô mà bận bịu làm việc. Anh biết trong thời gian ngắn Vũ Nhiên chưa tiếp nhận mình được, cũng biết Vũ Nhiên là người tham công tiếc việc, tự cho mình là người sắt nên cũng không thể làm gì hơn là âm thầm giúp cô sửa sang lại tài liệu hay xử lý một số chuyện nhỏ nhặt. Từ đầu đến cuối anh đều tin rằng, Vũ Nhiên bây giờ, chỉ cần anh cố gắng kiên trì một thời gian nữa, cô ấy nhất định sẽ thấy được lòng anh. Cho dù chuyện này nhìn như không có kết quả lại phải chờ đợi dài đằng đẳng, đối với anh mà nói, việc đó tuyệt đối không khó. Bởi vì trong quá trình kiên trì này, anh cũng rất hưởng thụ, cũng rất thích.

Tang lễ Đồng Nghiễn lặng lẽ trôi qua, lúc còn sống ngoại trừ mấy người bạn thân và những người làm việc ở đồn cảnh sát ông cũng không quen ai khác. Ông đi rất bất ngờ, cuộc sống tỉnh mặc vui vẻ, cứ yên bình như vậy mà đi chắt ông cũng đã hai lòng. Hôm đó Ôn Hành Viễn có thể cố gắng xuống giường, Ô Hằng và Vũ Nhiên im lặng ở bên cạnh từ giúp anh từ bệnh viện cho đến nhà tang lễ.

Đồng Mặc đã sớm quý xuống trước linh vị, trái qua bao nhiêu ngày như vậy, quá trình từ không thể chấp nhận cho đến khi dần dần chấp nhận, mặc dù rất đau khổ, nhưng cô vẫn rất may mắn. Cô rất cảm ơn mỗi một người đã chiều cô cô và chú Ôn trong giai đoạn đó, nếu như không nhờ họ, cô lẽ có không thể nào thoát ra được. Cũng bởi vì trải qua những chuyện này, mới hiểu sâu sắc câu nói mà Đồng Nghiễn đã nói với cô trước đây, bạn không thể thiếu, nhưng cũng không cần quá nhiều, chỉ cần thật lòng là được. Lúc gia nhập đội cảnh sát, bởi vì tính cách ngang bướng cố chấp, nói đến bạn bè lại càng ít, cho nên trong mắt người khác, Đồng Mặc có chút cô độc. Nhưng giờ đây, cô đột nhiên nhận ra rằng, bên cạnh cô, ngoại trừ chú Ôn, còn có rất nhiều người khác đối xử rất tốt với cô.

Ngày Ôn Hành Viễn xuất viện, toàn thể mọi người trong đội cũng tổ chức cho anh cái gọi là nghỉ thức chào đón trở lại. Địa điểm được chọn vẫn là quán ăn nhỏ trước kia, bởi vì ban ngày phải trực, cho nên mọi người đợi bữa ăn liên hoan này tới buổi tối. Buổi chiều anh ra viện, trong đội vừa gặp phải trường hợp khẩn cấp phải ra ngoài, vì thế Vũ Nhiên và Ô Hằng đều không thể tới, Đồng Mặc nghỉ xem ra cô và Ôn Hành Viễn chỉ có thể ngồi xe bus mấy tiếng mới có thể về nhà.

Không ngờ mới vừa làm thủ tục xuất viện xong đã thấy chiếc xe màu đỏ tạo nhả của Vũ Văn đưa trước cửa chính, hướng về phía Đồng Mặc vậy vầy. Thấy hai người họ không có động tác gì, dứt khoát bước xuống xe sai bước tới trước mặt hai người họ: "Sao? Không dám nói? Sự tới hai hai người à?"

Đồng Mặc lập tức lắc đầu, anh ta chẳng bao giờ nghiêm túc, trong lòng họ rõ ràng không có ý này, hết lần này tới lần khác cứ nói như vậy.

Vũ Văn cười một tiếng, ánh mắt chuyển qua khuôn mặt Ôn Hành Viễn: "Mục đích của tôi không phải đưa anh đi mà là đưa cô ấy đi."

Hộp đồng hôm qua hôm nay Vũ Văn cũng đã xử lý xong, đang định mua một căn nhà ưng ý ở thành phố A. Chợt nhớ hôm nay là ngày Ôn Hành Viễn xuất viện, khi đi ngang qua đồn cảnh sát gặp Vũ Nhiên phải ra ngoài, anh ta thiết nghĩ hôm nay mình đành phải làm người tốt một lần vì vậy lên lái xe tới.

Ở trên xe ba người đều không nói gì, Vũ Văn xem hai người ngồi phía sau như không khí cứ vậy mà lái xe. Mà Đồng Mặc luôn cảm thấy không khí trên xe trở nên rất khó hiểu, biểu tình của chú Ôn mặc dù ôn hòa nhưng ánh mắt anh nhìn thế nào cũng không thấu. Cho nên cô cũng không biết nên nói gì để xoa dịu không khí, hơn nữa cô cũng có thói quen im lặng nên cứ để cho không khí như vậy tiếp diễn. Cho đến khi lái xe đến thành phố A Vũ Văn mới hỏi: "Đi như thế nào?"

Lúc này Đồng Mặc mới tỉnh mộng vội vàng nói địa chỉ, chỉ đường cho Vũ Văn. Sau khi nghe địa chỉ Vũ Văn hỏi cau mày, sau đó tựa như muốn trêu chọc Đồng Mặc nói: "Cô bé cảnh sát xinh đẹp, anh muốn sau này chúng ta có thể gặp mặt nhau mỗi ngày, anh cũng vừa mới mua nhà ở gần nhà em". Giọng điệu rất ngả nghiêng, khiến cho Đồng Mặc bối rối quay đầu liếc nhìn về mặt của chú Ôn, sau đó cũng không nói gì. Khi xe chạy dọc đường núi, Vũ Văn chỉ về biệt thự lớn phía bên kia hồ nói: "Nhìn thấy không? Nóc nhà kia đó, sau này thường xuyên tới nhà anh chơi, ở lại cũng không có vấn đề gì..."

"Đồng Mặc, mang chìa khóa không?"

Lần này Ôn Hành Viễn không nói gì trong mấy tiếng rồi cuộc cũng mở miệng nói chuyện, ngắt lời Vũ Văn, tò vè không liên quan hỏi Đồng Mặc, nghe xong Đồng Mặc lập tức nhìn túi của mình, mới giật đầu một cái. Vũ Văn nhỏ giọng giễu cợt mấy tiếng, ngậm miệng lại tăng tốc chạy tới cửa nhà. Chưa đợi đến lúc anh ta xuống xe chuẩn bị giúp Đồng Mặc xách hành lý, anh đã nhanh chóng xuống xe cầm lấy đồ trên tay Đồng Mặc, rất khách sáo cảm ơn Vũ Văn: "Cảm ơn cậu đã chờ chúng tôi về, hôm nào tới ăn bữa cơm cùng chúng tôi."

Giọng anh rất khách khí nhưng vẫn có thể nghe ra sự hỏi họt trong đó.

Vũ Văn cũng nói mấy câu vô nghĩa, sau đó liền lái xe ra khỏi đại viện. Thời điểm tầm mắt nhìn thấy đường lớn liền móc điện thoại ra: "Hãy bỏ hộp đồng nhà, tìm lại đi"

Thay xong giày, Đồng Mặc cất hành lý ở gần chỗ ra vào, rót cho anh một ly nước nói: "Em có cảm giác anh và Vũ Văn vẫn không thể nào ở chung một chỗ, thật ra thì anh ta rất tốt với người khác". Cô nghĩ bất cứ ai ở cạnh đều có thể thấy được khoảng cách giữa hai người đàn ông này. Ôn Hành Viễn đứng thẳng người, kéo Đồng Mặc lại gần mình nói: "Đối với tình địch, trong lòng đàn ông đều có sự phòng bị, trên đời này nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ có những người trời sinh không hợp với mình"

Đồng Mặc không nhận ra câu trước mới là điểm mấu chốt, ngược lại lại xem mấy câu sau là điểm chính mà hiểu, vì vậy cô suy nghĩ một lát thấy quá thất bại như vậy. Giống như cô và Tống Ninh vậy, mặc dù hai người đều biết tâm địa người kia không xấu nhưng dù thế nào cũng không thể hòa hợp với nhau được.

Nghĩ thông suốt rồi cô mới yên tâm lấy đồ ăn đã mua ra, đặt thức ăn vào tủ lạnh, còn một cái bánh ngọt thì đặt trước mặt Ôn Hành Viễn. Ôn Hành Viễn đang ngồi trên sofa nhìn cô khó hiểu.

"Đây là đồ mà sáng nay em đi mua đồ ăn rồi mua thêm, anh ăn trước lót dạ, em đi nấu ăn."

Đồng Mặc giải thích xong thì đứng dậy đi vào phòng bếp, Ôn Hành Viễn kéo cô lại: "Ăn một mình rất chán"

"Vậy... được rồi, em ăn cùng anh một chút" Đồng Mặc không phải là người ăn thích ăn đồ ngọt nên cũng chỉ ăn mấy miếng tượng trưng. Ngược lại, đứng như trong suy nghĩ của cô, một mình Ôn Hành viễn ăn hết hơn phân nửa. Có lẽ anh rất đói, nếu không sao mới hai ba phút đã ăn xong rồi? Đồng Mặc ngăn cánh tay anh lại: "Đừng ăn nữa, em đi nấu cơm, ăn nhiều quá cũng không tốt, nhé!"

"Đợi đã."

Đồng Mặc vừa mới đứng lên đã bị anh gọi lại, cô không hiểu quay đầu lại theo bản năng. Ôn Hành Viễn rút một cái khăn giấy lau tay của mình, đến gần Đồng Mặc đưa tay chạm lên miệng cô.

Ngón tro anh lập tức có một miếng bọt nhỏ, Đồng Mặc lúng túng cười nhanh chóng lau miệng. Mới vừa đưa mắt lên đã thấy chú Ôn đem ngón tay có dính bọt bỏ vào miệng mút, cô giật mình mở to hai mắt, còn chưa kịp định thần đã bị nụ hôn bất ngờ mạnh mẽ của anh áp đảo.

Thời gian tưởng chừng như rất lâu, sau khi thường thức đủ rồi anh mới rời làn môi của cô hỏi nhỏ: "Ngọt không?"

Nói thật, Đồng Mặc thật sự rất hoảng sợ, đây là lần đầu tiên cô bị tấn tình ngang nhiên như vậy, hơn nữa đối phương còn là chú Ôn bình thường rất nghiêm túc, nếu như đối lại là loại người như Vũ Văn, cô cũng cảm thấy rất bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác lại là chú Ôn.

Trong nháy mắt cô thể có trở nên cứng ngắc, lúc nhận ra hơi thở nguy hiểm nơi đây mất người đàn ông này, cô kịp thời kéo cánh tay chú Ôn, cười nói: "Em đói bụng rồi, đi nấu ăn đây."

Sau đó vội vội vàng vàng chạy nhanh vào phòng bếp nhỏ trốn anh. Hai tay cô đặt trên bếp, gò má nóng lên, cứ như bị thiêu đốt vậy. Cô bắt buộc mình không được nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, thế nhưng ánh mắt và đôi môi chú Ôn cứ như những bức tranh sống động lướt qua, từng bức từng bức, hiện lên trong tâm trí cô. Có lẽ rõ ràng cũng cảm nhận được có cái gì đó đang muốn nhai ra khỏi lồng ngực mình, tất cả tâm tư cũng đặt ở trên người đàn ông bên ngoài, trong lúc cô bị những suy nghĩ không thể giải thích nổi vậy kia, đột nhiên Ôn Hành Viễn nửa thân trần trường từ bên ngoài đi vào, trên cánh tay còn cầm một cái khăn lông.

Đồng Mặc bất ngờ, vội vàng dời mắt nói: "Anh... muốn tắm à?"

Ôn Hành Viễn lo lắng giật đầu coi như đáp lại, anh đi thẳng tới kéo tủ lạnh ra rót một ly nước uống một hơi. Đồng Mặc nắm chặt ngón tay, lúc nào cũng không khống chế được phải nhìn thêm một lần, hơn nữa cứ như có một lực lượng thần bí mờ hồ không ngừng thúc dục cô.

Cuối cùng cô bắt mình nhìn thẳng anh, bước chân tới bên cạnh anh đưa hai tay ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau. Khuôn mặt kẻ sát với phần lưng rắn chắc của anh, có thể cảm giác được nhiệt độ của nơi đó. Rõ ràng là người anh cứng đờ, để cái ly trong tay xuống một lúc sau mới quay người ôm lấy eo cô, nhiệt liệt hôn lên đôi môi cô. Đồng Mặc ôm chặt lưng anh, đầu óc cũng dần trở nên choáng váng, những chuyện tiếp theo tựa như không còn chịu sự khống chế của suy nghĩ, cứ thế phát triển theo thói quen.

Bàn tay anh rất rắn, ngón tay chạm qua nơi vừa mềm mại vừa xinh đẹp của cô, khiến cô không nhịn được mà run lên. Anh dùng hai tay giam cầm Đồng Mặc trong không gian nhỏ của mình, hơi thở gấp gáp lại đôi môi đang muốn mở lời của cô, một tay chống trên mặt bàn một tay nắm lấy nơi mềm mại của cô, sau đó mang theo một nụ cười hôn lên má cô: "Đồng Mặc, kỹ thuật hôn của em tốt lên nhiều đấy, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy."

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Ồ Hàng cảm thấy, đời này của mình sẽ bị chọc thủng mất mất.

Không vì cái gì khác mà chính là vì hai người Đồng Mặc và đội trưởng Ôn! Trước đây chỉ là tình cảnh hôn mê mập mờ thì không nói, lần này trực tiếp lên tới cấp hạn chế độ tuổi.

Chỉ thấy Ô Hàng lúng túng đứng trước cửa ra vào, tay vẫn còn đang cời giấy, cặp mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trong phòng bếp. Người giống như bị điểm huyết không thể nào nhúc nhích được.

Mà Đồng Mặc nhanh chóng cúi đầu nhảy xuống khỏi bàn, nhanh tay sửa sang lại quần áo bị chú Ôn làm xóc xệch, nhất thời hai gò má cô trở nên đỏ như màu máu, thậm chí ngay cả dùng khí ngăn đầu lên cũng không có. Nếu chỉ đơn thuần bị người ta thấy thân thiết hay hôn thì thôi, bây giờ là tình huống gì? Bây giờ chính là thời khắc họ đang ở trạng thái muốn tiến vào! Thời khắc khiến người ta đỏ mặt lại bị người khác bắt gặp được ngay tại trận. Da mặt Đồng Mặc vốn mỏng, xảy ra chuyện như vậy, đầu cô gần như đã cúi thấp như chạm tới ngón chân rồi.

Tuy Ôn Hành Viễn rất bất ngờ nhưng anh là loại người luôn gặp phải tình huống khẩn cấp, khéo léo hơn nhiều so với người khác. Chỉ thấy anh thong thả điểm tình cái lại nút áo cho Đồng Mặc, sau đó đưa mắt gọi hồn Ô Hàng đã trở thành pho tượng trở về: “Không phải chưa tới thời gian liên hoan à? Sao tới sớm thế? Vào đây ngồi chờ một lát.” Anh nói lời này mà mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, cũng không khác bình thường là mấy.

Thuận tiện còn vỗ một cái lên bả vai Đồng Mặc giải vây giúp cô: “Em mang hành lý lên lầu thu dọn một chút đi, anh tiếp Ô Hàng.”

Nghe được lời này, Đồng Mặc nhanh chóng chạy lên lầu không có dừng khi nhìn người đàn ông đứng trước cửa. Một lúc lâu sau Ô Hàng mới định thần lại, cười lúng túng, sau đó lại để nửa chân bên ngoài đặt lại vào trong giày.

“Cái đó... đội phó nói tới tới đón hai người, việc khẩn cấp cũng đã xong, trong đội cũng không có chuyện gì lớn, dứt khoát tan việc sớm một chút. Còn nữa... hình như cục trưởng Mã cũng đến. Nếu đội trưởng Ôn còn có chuyện cần xử lý lát nữa tôi lại đến, dạo đêm sẽ gọi cho anh trước.” Ô Hàng vừa giải thích vừa chuẩn bị đi, ánh mắt anh nhìn đội trưởng Ôn đứng cách đó không xa, thận trọng quan sát thần sắc của anh ấy, Ô Hàng cũng không muốn vừa mới ra viện đã chọc tới đội trưởng, hơn nữa lại còn là chuyện quan trọng như vậy.

Nếu đội trưởng ghi thù, sau này cuộc sống của anh trong đội chắc chắn không dễ chịu gì. Cho nên trong lòng Ô Hàng liều mạng cầu nguyện tranh thủ thời gian để rồi khỏi chồn thị phi này đi, anh dùng nhân cách của mình và toàn đội thật lòng đảm bảo, vừa rồi anh thật sự không có ý nhìn.

“Vậy cậu chờ một chút, tôi đi gọi Đồng Mặc.”

Thấy Ô Hàng nói như vậy, Ôn Hành Viễn biết chắc mọi người đã gần đến quán ăn rồi, cũng không thể để nhiều người như vậy chờ hai người bọn họ được.

Ôn Hành Viễn cầm lấy quần áo một bên nhanh chóng mặc vào đi lên cầu thang rồi mở cửa phòng Đồng Mặc: “Đồng Mặc, em chuẩn bị một chút chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, hình như họ đã đến rồi.”

Bây giờ Đồng Mặc vẫn chưa phục hồi lại từ chuyện vừa xảy, cô chậm chạp đáp một tiếng mới đứng lên chuẩn bị thay quần áo. Anh khẽ cười, đi tới trước mặt cô vẫn vẽ khuôn mặt cô trấn an: “Không phải là chưa từng bị cậu ta nhìn thấy, không sao đâu.”

Anh không đành lòng nhìn cô gái bé nhỏ xấu hổ, hoảng hốt còn bị Ô Hàng bắt gặp. Đồng Mặc cố gắng nở một nụ cười, cầm quần áo vào nhà vệ sinh.

Đến khi họ tới quán ăn, quả đúng như Ôn Hành Viễn đoán, người trong đội đã đến đông đủ. Mặc dù mùa đông đã qua, mấy ngày này trời mưa liên tục, mới bốn năm giờ chiều mà đã như bảy tám giờ tối bình thường rồi. Bầu trời âm u nặng nề toàn mây đen, dường như tất cả đèn đường đều đã tắt.

Ngay cả đèn chiếu sáng trong quán cũng đã được bật lên.

Quán ăn này vốn không lớn, lần này lại nhồi nhét mấy vị tai to mặt lớn, nhìn vô cùng chật chội. Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn vừa mới tới cửa, bên trong đã nháo lên rồi. Rõ ràng nhân vật chính của ngày hôm nay là hai người bọn họ, đây vẫn là lần đầu tiên Đồng Mặc gặp cảnh tượng này, bởi vì trước kia chưa từng gặp nên cô chỉ có thể yên lặng ngồi trong góc không quan tâm đến mấy người kia, đầu giống như bây giờ, bị mọi người vây quanh.

Ôn Hành Viễn cũng ngại ồn ào, vì vậy kéo Đồng Mặc nói to: “Được rồi được rồi, cũng không sợ làm bay nóc nhà người ta.” Anh không nói thì thôi, vừa nói mấy đồng nghiệp kia đã không vui, giống như muốn bắt bẻ anh, đầu thế nào cũng phải âm thầm nhắc anh không thể ngăn được. Thậm chí có người còn nhìn Đồng Mặc, chạy tới trước mặt cô hỏi: “Đồng Mặc, khi nào thì chuẩn bị kết hôn cùng đội trưởng Ôn của chúng ta? Cũng phải để chúng tôi tham gia nào nhiệt chứ.”

Lời này vừa nói ra đã chạm đến tâm tư của rất nhiều người, mọi người cũng ồn ào tranh nhau nói: “Phải đấy! Không phải lần đó có người nhất được giấy đăng ký kết hôn, hai người kết hôn rồi mà vẫn cứ giấu mọi người.”

“Dù gì thì chúng ta cũng là đồng nghiệp, vậy mà chưa từng nghe hai người nói gì.”

“...”

Lúc này đột nhiên có một người đàn ông dứt khoát đứng dậy, dùng sức vỗ lỏng bàn tay của mình: “Mọi người dừng một nửa, ngừng một chút ngừng một chút...” Người đó khiến mọi người rất tò mò thế nên âm thanh ồn ào cũng từ từ lắng xuống, anh ta nói tiếp: “Dù gì tôi cũng cùng làm việc với đội trưởng Ôn lâu nay vậy, tôi liền thay mặt mọi người nói mấy câu. Đội trưởng Ôn, lần này dù thế nào anh cũng phải tổ chức hôn lễ, nếu không anh rất có lỗi với bao nhiêu năm hợp tác của chúng ta. Haiz, đừng nói tôi chỉ có một mình, còn có đội phó, trung đội trưởng, không nói đến trong đội chúng ta, ngay cả Báo Phương nhất định cũng sẽ đồng ý.”

Anh ta vừa nói như vậy, mọi người cũng đưa mắt qua nhìn Phương Di Nam đang ngồi cùng bàn với đội phó, lúc này anh ta đang uống mừng, thấy mọi người bỗng nhiên chuyển tiêu điểm qua chỗ mình, nhất thời sững sốt, sau đó hạ chén xuống thật tỉnh gật đầu một cái.

Đồng Mặc không thấy ứng nổi sự nhiệt tình này, tay phải đang được Ôn Hành Viễn cầm lấy không kìm nổi mà thấy khẩn trương. Ôn Hành Viễn cảm thấy sự khác thường của cô, liền cắt đứt sự ồn ào của mọi người, kéo Đồng Mặc qua bàn Phương Di Nam. Chỉ có bên này là tương đối an tĩnh.

“Hành Viễn, chắc cục trưởng tới chậm một chút, ông ấy nhờ tôi nói với anh một tiếng.” Sau khi bọn họ ngồi xuống Vuư Nhiên mới nói với Ôn Hành Viễn. Sau đó còn đưa mắt thần thiện chào hỏi Đồng Mặc, Đồng Mặc lập tức dùng một nụ cười đáp lại.

Thấy nhân vật chính đều đã tới, mọi người gọi bà chủ mang thức ăn lên. Đồng Mặc ngồi một lúc, đợi đến khi thức ăn đầy màu sắc được mang lên mới gọi tên Ô Hàng cùng Vuư Nhiên cảm kích nói: “Đội phó, Ô Hàng cảm ơn hai người.” Mặc dù chỉ có mấy chữ ngắn ngủi, nhưng trong đó mang theo sự thành tâm mà mọi người đều nghe hiểu. Đồng Mặc vốn là người không biết để biểu đạt cảm xúc như thế nào, cô sợ mình quá xúc động lại không thể biểu đạt hoàn toàn tâm ý của mình, dứt khoát rót cho mình một chén rượu, nâng chén rượu trước mặt hai người: “Tôi rất cảm ơn hai người, cảm ơn hai người bình thường chiều tôi, cũng cảm ơn sự bao dung của hai người đối với tôi.”

Nhớ lại cảnh lúc mình mới vào đội, chỉ là một thực tập sinh bình thường, sao có cô thể thực hiện trọng vụ án bên ngoài, không thể không cảm ơn đề cử ban đầu của Vuư Nhiên. Hơn nữa thời điểm cô và chú Ôn gặp chuyện khó khăn cũng là họ ở bên cạnh giúp đỡ không kể hồi đáp. Nhìn chuyện này, cô luôn ghi tạc trong lòng.

Vuư Nhiên cảm thấy mình cũng không làm được gì, nhưng một chén rượu mà Đồng Mặc đưa tới, dĩ nhiên cô rất vui lòng mà uống. Năng lực làm việc của Đồng Mặc có đều nhìn thấy, Đồng Mặc chỉ là một thực tập sinh, theo lý mà nói trong giai đoạn này căn bản không thể trực tiếp ra ngoài hay một mình phóng vấn ghi chép, nhưng cô lại là ngoại lệ. Bởi vì không chỉ có Ôn Hành Viễn cảm thấy, Vuư Nhiên cô cũng có cảm giác như vậy, chính bởi vì sự có trách nhiệm và sự nhạy bén của cô, tương lai Đồng Mặc sẽ là một cảnh sát tốt. Mặc dù không gọi về giao tiếp và hòa giải, thế nhưng về khía cạnh phân tích vấn đề và năng lực đối mặt với thách thức cô rất xuất sắc. Cho nên lúc đó Vuư Nhiên mới đề cho Đồng Mặc trực tiếp làm việc như vậy.

Dĩ nhiên, chuyện lần này Đồng Mặc phải trải qua cũng không nhỏ, ai cũng phải lớn lên, chắc hẳn trong lòng cô cái chết của Đồng Nghiên chính là một ngưỡng cửa, rất vui là Đồng Mặc có thể bình yên vô sự vượt qua. Giống như cô vậy, nhà họ Vuư chính là một ngưỡng cửa trong sinh mạng của cô, lúc đó cô đã vượt qua, sau đó càng suy nghĩ lại thấy mình hiểu được rất nhiều rất nhiều điều, càng ngày càng mất đi giá trị??

Cho nên đối với cảm kích của Đồng Mặc, cô cũng vui vẻ tiếp nhận. Đồng thời cũng vì cô ấy mà cảm thấy vui mừng vì có thể ở bên cạnh Ôn Hành Viễn.

“Đồng Mặc, em cũng đừng khách sáo như vậy, mọi người đều là đồng nghiệp, giúp đỡ nhau là lẽ đương nhiên, nào, một chén này anh kính em, cũng hy vọng đội trưởng Ôn không ghi thù với anh.” Ô Hàng thấy Đồng Mặc hướng chén rượu về phía mình, lập tức giơ chén của mình lên, nháy mắt nói, sau đó uống một hơi cạn chén.

Vuư Nhiên ngồi cạnh anh có chút không hiểu, theo bản năng hỏi anh: “Sao Hành Viễn lại ghi thù anh?”

Câu hỏi này suýt nữa khiến Ô Hàng bị rượu chưa kịp đi xuống làm nghẹn chết. Anh vội với vàng vàng nuốt rượu xuống, sau đó lại với vàng dờ dề tài sang chuyện khác.

Lúc này một người đồng nghiệp từ bàn bên kia cầm một chai rượu cùng với hai cái chén không đi qua chỗ Đồng Mặc. Nghĩ thầm dù sao hôm nay mọi người đều rất vui vẻ, cũng không để ý cấp trên cấp dưới gì, hết mình mới là nhất, huống hồ bọn họ làm cảnh sát cả năm mấy lần có không khí tốt như hôm nay chứ, nếu như không biết quý trọng thì không nên chút nào.

Vì vậy anh ta rót đầy hai chén rượu đặt trước mặt Ôn Hành Viễn và Đồng Mặc, chào hỏi mọi người khác rồi lại cầm một đôi ly rồi rót đầy đặt trước mặt Vuư Nhiên và Ô Hàng, sau đó anh ta lên tiếng: “Tôi thấy hai đôi này phải uống rượu giao bôi để đồng nghiệp chúng ta còn vui vẻ một chút mới được.”

Đồng Mặc và Ôn Hành Viễn thì không sao nhưng Vuư Nhiên lập tức thấy mù mờ, vốn là chuyện của hai người trước mặt sao lại liên quan đến cô? Cô không hiểu nhìn người đàn ông rót rượu, người kia thấy ánh mắt đội phó đầy nghi hoặc lại còn sắp tức giận kia, tư thế bình thường đối với cấp dưới sớm đã không còn, cho nên tự nhiên không thêm đề ý đội phó nhìn mình như thế nào, chỉ cần đạt được mục tiêu là được.

Vì vậy đối với ánh mắt của Vuư Nhiên, anh ta thấy chết không sờn nổi hết tâm tư của mọi người: “Tôi nói, đội phó, chuyện Ô Hàng thích cô ở đây không ai không biết, cô cần thận nghĩ một chút bao nhiêu năm nay, người ta không có công lao cũng có khổ lao. Tuy nói chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, trước kia chúng ta không nói, nhưng bây giờ chúng ta cũng không muốn đứng nhìn nữa, cô rõ ràng có cảm tình với Ô Hàng, chẳng qua cô không muốn thừa nhận mà thôi. Cho nên hôm nay tôi không sợ chết đứng đây thay cô nói rõ tâm ý của mình, mặc dù có cảm giác như bà già rành rồi, nhưng tôi cũng không ngại, chỉ cần hai người hạnh phúc là được rồi.”

Người dân ông cầu tha cũng không phải là người có tính văn nghệ, trong lòng nghĩ sao nói vậy, huống chi ánh mắt của Vuư Nhiên nhìn Ô Hằng rõ ràng không giống như nhìn bọn họ, hơn nữa có người phụ nữ nào thật sự có tâm địa sát đá như vậy, đối mặt với một người thanh niên theo đuổi khổ sở bao nhiêu năm mà vẫn thờ ơ? Chính là cá tính cổ quái mạnh mẽ, chết vẫn cố chấp, ai cũng biết!

“Đừng ồn, nhân vật chính hôm nay cũng không phải tôi và đội phó, là đội trưởng Ôn và Đồng Mặc, nếu mọi người cố ý làm như vậy tôi cũng rất mất hứng. Chuyện tôi và đội phó mọi người cũng đừng lo lắng, chuyện cần bận tâm bây giờ là khi nào đội trưởng Ôn tổ chức hôn lễ kia!”

Trong nháy mắt Vuư Nhiên không hề lên tiếng, khiến Ô Hằng rất căng thẳng, vội vàng mở miệng cắt đứt lời người dân ông kia thay cô giải vây, mọi người cũng không phải người không thức thời, vì vậy liền chuyển bậc thang đến chỗ Ôn Hành Viễn một lần nữa. Hai vợ chồng bọn họ hôm nay nhất định trốn không thoát, nhất định sẽ bị mọi người chính đến cùng.

“Mọi người bận rộn như vậy làm sao có thời gian tổ chức hôn lễ” Ôn Hành Viễn cười nói, không ngờ Phương Di Nam ngồi một bên không nói gì bỗng nhiên mở miệng: “Hôm nay cũng không tệ, tôi cũng đem nhẫn của hai người đến, lại vừa tài lại duyên thế từ trên mạng xuống, cậu nhìn qua xem.” Anh ta vừa trêu vừa đưa điện thoại trước mặt Ôn Hành Viễn, hơn nữa còn lấy ra một đôi nhẫn cưới từ trong túi đặt lên trên bàn trước mặt họ.

Ôn Hành Viễn thấy cái hộp quen thuộc, chỉ cười cười.

Đây là nhẫn cưới mà khi Đồng Mặc mới tới đội anh đã đi ra ngoài mua, sau đó lại sợ quá đột nhiên cho nên mới để ở chỗ Phương Di Nam nhờ giữ giùm, đợi đến khi anh đã quên lại nhắc nhở anh. Vì một loạt những vụ án liên tiếp khiến anh phải đặt chuyện cá nhân qua một bên, chỉ sợ anh cũng đã quên mất.

Bây giờ sự xuất hiện của nó cũng giống như một niềm vui bất ngờ vậy, không chỉ khiến Đồng Mặc kinh ngạc còn khiến Ôn hành Viễn giật mình.

“Tôi nói, lão Phương, ông còn mua nhẫn cho họ? Như vậy sao ông không tự tìm cô dâu của mình chứ? Lão nhìn người hợp tác lâu năm của mình cũng đã kết hôn rồi mà còn không vội vàng gì sao?”

Thấy mấy tên kia lại muốn chuyển tiêu điểm về phía mình, Phương Di Nam lập tức giải thích: “Chiếc nhẫn này không phải tôi mua, đây là do đội trưởng Ôn của các người đặc biệt mua, mục đích chính là khiến Đồng Mặc có một niềm vui bất ngờ.”

Anh ta vừa nói xong, âm thanh ồn ào lại càng tăng thêm. Đồng Mặc nhìn chăm chăm vào hộp nhỏ tinh xảo trên bàn, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Khi mọi người vẫn đang ồn ào cục trưởng Mã đã đến quán, trong tay ông cầm một số thứ, dùng khuỷu tay mở cửa ra.

Hết chương 68

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)](#)Net.

Chương 69

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Dường như việc cục trưởng Mã đến đây bầu không khí liền điểm cao nhất, người dân ông ồn ào kia nghiêng đầu qua, thấy cục trưởng tới liền chạy tới trước cửa nói: “Người làm chứng cho hôn lễ đã đến rồi!”

Theo lời nói của anh ta, tất cả mọi người đều sôi nổi hẳn lên. Nhìn thấy cảnh tượng này, Đồng Mặc hơi đau đầu, tuy nhiệt tình là chuyện tốt nhưng cô không hề nghĩ tới đám người này bình thường thì rất nghiêm túc cũng có thể náo loạn đến mức này.

Cục trưởng Mã vừa cười vừa đi về phía bàn Ôn Hành Viễn, Ô Hằng thấy vậy liền tìm giúp một chiếc ghế sạch sẽ để bên cạnh. Cục trưởng Mã vừa ngồi xuống, túi đồ trên tay cũng đặt xuống bàn.

Đó là một cái hộp đơn giản trông có vẻ rất trang trọng, mặt ngoài làm bằng nhung có màu đỏ thắm. Ông đẩy cái hộp tới trước mặt Đồng Mặc, dừng một lúc rồi mới nói “Cái này vốn nên đưa cho cháu từ trước, mặc dù cái này không thể hoàn toàn chứng minh thực lực một người, nhưng ít nhất có thể chứng minh cháu đã rất cố gắng” Cục trưởng Mã nhìn Đồng Mặc, tỏ ý muốn cô nhận cái hộp.

Đồng Mặc thấy vậy khuôn mặt đầy nghi ngờ đưa tay ra, cũng không biết rốt cuộc trong hộp có thứ gì, cô cũng chưa từng nghĩ tới. Trong nháy mắt mở chiếc hộp ra, khi thứ đồ trong hộp hiện lên trước mắt cô liền không kìm được nổi lòng của mình, mũi cay cay, trước mắt dần trở nên mờ ảo.

Bên trong không phải là cái gì quý giá, nhưng đối với Đồng Mặc mà nói, đây là bảo vật vô giá mà cô theo đã đuổi nhiều năm nay. Nhiều năm như vậy cô vẫn luôn cố gắng tiến lên, chính là vì ngày hôm nay.

Ánh mắt Ôn Hành Viễn dõi đến trong hộp, thấy đồ vật bên trong trong lòng cũng vui mừng thay cho Đồng Mặc. Anh chủ động đưa tay cầm đồ vật bên trong ra, trịnh trọng đặt nó trong lòng bàn tay cô, thay cô lau nước mắt sắp sửa rơi xuống cười nói: “Anh rất tự hào vì em”

Trên tay Đồng Mặc lúc này ngoài huy hiệu cảnh sát ra còn có giấy chứng nhận cảnh sát, khiến cho lòng cô lại sôi trào một lần nữa. Nếu như Đồng Nghiễn ở trên trời có linh, ông nhất định sẽ thấy con gái mình rốt cuộc đã hoàn thành tâm nguyện chính thức trở thành một cảnh sát đạt tiêu chuẩn, trong lòng cô cũng đồng thời âm thầm thở, trong tương lai, cô nhất định sẽ không phụ quyết tâm ban đầu của mình. Còn nhớ khi cô vào trường cảnh sát cha đã hỏi cô, sau này có hối hận vì lựa chọn của mình không? Lúc đó cô rất kiên định lắc đầu, sau đó cho dù gặp khó khăn trở ngại thế nào, chỉ cần nghĩ tới niềm tin ban đầu của mình thì trong lòng cô sẽ tràn đầy sức mạnh.

Hôm nay, cố gắng của cô cuối cùng cũng đã được đền đáp.

Nói tâm tình có không kích động chắc chắn là lừa người, chẳng qua là lúc này hạnh phúc tới quá đột nhiên, nhất thời không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt tâm tình của mình, chỉ có nước mắt cuộn cuộn không ngừng trào dâng mới có thể bày tỏ được nổi lòng cô. Bất kể những ngày mưa bao nhiêu khó khăn trong quá khứ, tóm lại, giờ đây, cô đã làm được.

Bây giờ niềm vui lại nhàn lên, thừa dịp không khí vui vẻ hiếm có này, mấy người bình thường không uống rượu cũng uống từng ly từng ly. Chờ đến khi tất cả mọi người ồn ào, ăn uống no nê thì cũng đã gần nửa đêm. Mấy giờ náo nhiệt kéo dài, đối với đội cảnh sát họ mà nói, quá thật là lần đầu tiên từ trước tới nay. Bởi vì có một số đồng nghiệp ngày mai còn phải trực nên những người đó đều nói sẽ sớm một chút.

Thêm vào đó cũng vì đặc thù nghề nghiệp, không có mấy người thật sự uống say, phần lớn đều say nửa phần như Ôn Hành Viễn.

Sau khi tan tiệc vẫn là Ô Hằng đưa Ôn Hành Viễn về, vết thương sau hông của anh vẫn chưa khỏi hẳn, bất cứ lúc nào cũng có thể có nguy hiểm, cố gắng cẩn thận mới có thể tốt lên. Thật ra từ đầu tới cuối Ô Hằng vẫn muốn nói riêng với Ôn Hành Viễn mấy lời nhưng vẫn chưa có cơ hội, vừa việc cục trưởng Mã tìm Đồng Mặc nói chuyện riêng, anh bên ngồi bên cạnh Ôn Hành Viễn nói ra sự lo lắng của mình: “Đội trưởng Ôn, tôi muốn nói là cái đó, cho dù cơ thể của anh muốn, tôi vẫn muốn nhắc nhở anh.”

Ôn Hành Viễn nghĩ ngờ nhũm mày, nghiêng đầu hỏi: “Cái nào?”

Ô Hằng nhìn bốn phía một chút, nhanh chóng tiến lại gần tai Ôn Hành Viễn nói: “Đội trưởng Ôn, vết thương sau lưng anh không phải vẫn chưa ổn định sao, anh với Đồng Mặc...Cái đó anh kiên nhẫn một chút, lỡ vết thương lại bị nứt ra, tôi đoán tháng này anh cũng chưa thể trở lại đội ngũ được.”

Nghe lời này Ôn Hành Viễn cười thất thanh, nhìn anh ta nói: “Sợ tôi không về làm đội phó nhà cậu một đời?”

“Đầu cô, tôi thật sự lo cho anh mà, anh nhìn xem anh lái xe cũng đã là một vấn đề rồi, nói gì đến hoạt động kịch liệt hao phí thể lực như thế.” Ô Hằng tranh thủ lấy sự trong sạch của mình, anh không hề nghĩ đến việc đó, chẳng qua chỉ đơn thuần muốn khuyên Ôn Hành Viễn đề ý về mở một chút thôi. Dù gì cũng là đại đội trưởng, không thể nghĩ phép quá dài được, vết thương cần chú ý thì vẫn phải chú ý.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Đồng Mặc bị bao vây trong không khí của một bữa liên hoan nồng nhiệt như vậy, cho nên vừa về tới nhà tắm rửa xong còn chưa kịp nói chuyện với chủ Ôn đã bắt trì bất giác nghiêng đầu ngủ mất. Chờ đến khi Ôn Hành Viễn đi ra khỏi phòng tắm thì cô đã ngủ say rồi.

Thay quần áo xong, lên giường vén chăn lên chui vào, Ôn Hành Viễn nhẹ nhàng ôm chăm lấy Đồng Mặc từ sau lưng. Tướng ngũ của cô bé này rất tốt, chỉ nằm nguyên một tư thế cho tới khi trời sáng, hơn nữa lúc ngủ còn có thói quen đặt tay lên trên đầu, cho dù nhiều lần anh đưa tay cô đặt lại vào trong chăn, nhưng cuối cùng vẫn đưa lên đầu như cũ, nhiều lần anh cũng mặc kệ cô.

“Đồng Mặc, Đồng Mặc...”

Cảm giác có Đồng Mặc ngủ bên cạnh rất kỳ diệu, không có cách nào biểu đạt bằng ngôn ngữ, bởi vì anh không thể tìm được từ chính xác hình dung cảm giác của mình. Tóm lại anh cứ từng lần từng lần gọi tên Đồng Mặc mới có thể tiến vào mộng đẹp.

Đồng Mặc mơ một giấc mơ liên quan tới Ôn Hành Viễn, địa điểm trong mơ là ở trường học của cô. Đó là lần đầu tiên Đồng Mặc được cấp đồng phục học sinh cấp ba, lúc đó bởi vì chuyện trong cục nên Đồng Nghiễn không thể xin về trước, từ rất sớm Đồng Mặc đã mang đồng phục đeo cặp sách, soi gương buộc một cái đuôi ngựa thật cao, sửa soạn xong xuôi mới đi ra ngoài.

Trường cấp ba là trường chuyên của thành phố, có mấy người bạn của Đồng Mặc cũng cùng học trường này, cô có gặp được trên xe bus. Đồng Mặc chào hỏi họ theo thói quen, một mình đứng gần cửa xe.

Ngày đó là ngày khai giảng, khung cảnh rất hoành tráng, bởi vì đây là trường chuyên, những lãnh đạo của Bộ Giáo dục đều tới, đa số phụ huynh học sinh cũng tới, Đồng Mặc là một trong những học sinh có số điểm nhập học cao nhất, cô cũng không ngoại lệ bị chọn là người đại diện lên phát biểu, cô cảm thấy rất căng thẳng. Thời điểm nghĩ thức còn chưa bắt đầu cô đã bắt đầu thấy run rẩy.

Cô đứng gần cây đại thụ trước cổng trường, phía sau là một sân trường rộng lớn dần dần chứa đầy người, người này nói người kia đi vào từ cổng trường, đôi mắt cô chăm chú nhìn vào cánh cổng sắt. Mặc dù biết có thể cha sẽ không tới nhưng trong lòng cô vẫn giữ một chút hy vọng, bởi vì cô cảm thấy chỉ cần cô cha ở bên cạnh cô sẽ không hối hộp như vậy.

Cô ôm chai nước thầy đưa cho vào trong ngực, trái tim trong lồng ngực đập dồn dập như trống từng tiếng bang bang bang, hăm räng có cái chặt mỗi dưới, trên trán cũng đã lấm tẩm mồ hôi lạnh. Sau khi của trường học đã đóng lại vẫn không thấy bóng cha, đến khi thấy hiệu trưởng dọc đến vẫn trên đài, cô dường như tỉnh táo lại, hai tay nắm chặt chai nước, tìm cứ như bị treo giữa không trung như vậy.

Cô tự nói với mình không sao cả, nói mình nhất định sẽ làm được.

Những lời này giống như phản tác dụng vậy không hề giúp cô thả lỏng, ngược lại khiến cô càng thấp thỏm, nhất là sau khi thấy thầy đang vội vàng đi về phía mình, tìm đập càng nhanh, giống như một giây tiếp theo sẽ thoát ra khỏi lồng ngực. Một khác kia, cô bỗng muốn chạy trốn, có phải chỉ cần cô bỏ đi, cô sẽ không cần phát biểu.

Một khi sinh ra ý nghĩ như vậy, chút dừng khi vồn vện của cô cũng mất hết, hai chân lui về phía sau mấy bước, cắn răng quay người chuẩn bị chạy trốn, không ngờ lại đụng trúng eo của một người. Trái tim đập rộn ràng có vội vàng xin lỗi, nhìn bốn phía vô thức nắm chặt ngón tay mình.

“Đồng Mặc” Giọng nói ôn hòa xuyên qua đám người đến bên tai Đồng Mặc, nghe thấy tiếng nói đó có ngừng đầu lên, chỉ thấy một người đàn ông cả người đen tuyền đứng dưới ánh mặt trời, cổ áo sơ mi hơi mờ ra, ống tay áo gấp đến cùi chò, tay trái lười biếng để trong túi quần, tay phải đặt trên vai cô.

“Đi đi, em có thể làm rất tốt, anh rất tự hào về em”

Lời của người đàn ông như mang theo một sức mạnh khiến cô an lòng, âm thanh của anh như một làn gió mát phất qua ngực cô, để trái tim không yên của cô dần bình tĩnh lại. Hô hấp của cô chậm dần, thất thần nhìn chăm chăm vào đôi mắt thâm sâu của người trước mắt, lời nói từ trong miệng phát ra từ không cần suy nghĩ: “Chú Ôn”

Ngay sau đó hình ảnh bỗng nhiên thay đổi, Đồng Mặc không mặc đồng phục học sinh cấp ba nữa mà là mặc đồng phục trường cảnh sát. Cô đang ở lớp huấn luyện thể năng (nâng lực thể chất) nhưng trong đó có một hạng mục khiến cô khổ sở đó là đeo bao cát chạy đường dài. Ngày lúc thời tiết nóng hừng hực, sau tiếng súng vừa vang lên cô và bạn học ào ào chạy từ vạch xuất phát. Thời gian trôi qua, thể lực của cô đã dần dần giảm sút, cô chạy ngắn rất thành thạo, hai chân rất nhanh, nhưng đối với chạy đường dài mà nói, chỉ cần qua một khoảng thời gian nhất định, thể lực cô sẽ mất hết. Cặp mắt choáng váng, cô chạy không có mục đích, trong đầu cũng dần trống rỗng, không biết mình muốn làm gì cũng không biết đường tiếp theo là đường nào, cô còn phải chạy bao lâu.

Điều duy nhất mà cô cảm nhận được là hai đôi chân mềm nhũn và cả cơ thể mệt mỏi, ngay tại lúc cô đã không kiên trì được nữa chuẩn bị ngã xuống, đột nhiên tay phải bị người khác nắm lấy. Cô quay đầu lại theo bản năng, thấy một người đàn ông cầm lấy tay cô chạy bên cạnh cô, lòng bàn tay anh có một sức mạnh làm sự mệt mỏi của cô biến mất, tựa như anh tới tiếp thêm dũng khí, sự kiên trì cho cô.

Loại cảm giác này rất thần kỳ, Đồng Mặc nắm chặt tay anh, chạy một mạch tới điểm cuối, ngay tại khoảnh khắc có vượt qua vạch đích, cô quay lại định ôm lấy người đàn ông đó: “Chú Ôn”

Vì vậy, Ôn Hành Viễn còn đang ngủ mê man bị cô đánh thức. Vừa động dậy cơ thể, Đồng Mặc cũng tỉnh lại từ trong giấc mộng, ánh mắt có rất tỉnh táo, nhìn bầu trời trắng bạc ngoài cửa sổ một lần, lại dòi tầm mắt tới người đang ôm chặt cô vào trong ngực, lưng từng cưỡi một tiếng vội buông anh ra.

“Hi, làm anh thức giấc”

“Xem ra là mơ thấy anh” Ôn Hành Viễn cúi đầu cười, tiếng kêu vui vẻ vừa rồi của Đồng Mặc khiến cho anh tưởng có chuyện gì xảy ra, hóa ra là mơ, hơn nữa có lẽ là mộng đẹp.

“Không...” Đồng Mặc bối rối lắc đầu phủ nhận, trong đầu hồi tưởng lại cảnh trong mơ, nhưng không hiểu sao mới mấy phút sau khi tỉnh dậy những cảnh trong mộng cứ như vỡ ra thành từng mảnh vụn không thể ghép lại, cô cũng không nhớ rõ mình đã mơ cái gì, điều duy nhất có thể xác định là Ôn Hành Viễn có xuất hiện trong giấc mơ của cô.

“Nguy biện”

Ôn Hành Viễn kéo cô vào lồng ngực mình, chăm chú nhìn cô, lộ ra một nụ cười giáo hoạt: “Cuối cùng em cũng không học nổi cái nói nói đó” Vừa dứt lời, đôi môi đã ép lên, hôn cô một cái rồi lại đột nhiên buông ra nói: “Đồng Mặc, anh biết đối với chuyện của cha em vẫn luôn canh cánh trong lòng”

Thấy chú Ôn đột nhiên nói đến đề tài, sắc mặt cô thay đổi, vốn muốn lắc đầu phủ nhận, nhưng nhìn vào đôi mắt chú Ôn, cô cái gì đó dâng lên trong lòng, không lên tiếng.

Ôn Hành Viễn vuốt ve khuôn mặt cô, nói ra lời mà anh chưa bao giờ nói: “Anh xin lỗi”. Chuyện này, trong lòng anh vẫn chưa thể nào buông xuống được, dù sao, trạng thái của Đồng Nghiễn đã có dấu hiệu từ rất sớm, thể nhưng anh lại không ngăn cản kịp thời mà vẫn luôn giữ lấy thái độ chờ đợi thời cơ phù hợp để giúp đỡ. Nhưng không ngờ chuyện xấu nhất lại xảy ra. Đầu Đồng Mặc không nói gì nhưng anh vẫn luôn cảm giác được Đồng Mặc không hề cam tâm về cái chết của Đồng Nghiễn, trong tình huống không hề báo trước bởi vì người khác mà kết thúc sinh mạng của mình. Quan trọng nhất là cô là cảnh sát nhưng lại không hề giúp được gì, hung thủ lại còn không chịu bất kì sự trừng phạt nào đột nhiên tự vẫn.

“Chú Ôn, chú không làm gì sai cả” Áy náy của Ôn Hành Viễn cô không thể tiếp nhận, cô cảm kích anh còn không kịp. Trong lòng cô, Ôn Hành Viễn chính là lẽ vật tốt nhất mà trời cao để lại cho cô.

Vì vậy cô chủ động tiến lại gần ôm lấy anh hôn lên gò má của anh, dòm xuống có anh, xúc cảm từ đầu lưỡi cô làm tâm trí anh cũng rối loạn, anh đã định nói chuyện nghiêm túc với cô, tình huống trước mắt hoàn toàn không giống như trong dự liệu của anh. Bây giờ anh hoàn toàn đã mất đi sự dễ dàng với Đồng Mặc.

Ôn Hành Viễn xoay người một cái đặt Đồng Mặc dưới thân, cơ thể rất cao lớn đột nhiên đè tới, một tay nắm lấy eo thon nhỏ của cô, một tay phủ sau gáy cô, chăm chú nhìn đôi mắt màu hổ phách của cô nói bằng âm thanh trầm trầm: “Đồng Mặc, chúng ta sinh một đứa bé đi”

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\).Net](http://EbookFull(chám).Net).

Chương 70: Ngoại truyện 1

Chuyển ngữ: Galanthus

Biên tập: Iris

Khi Tiểu Thảo ra đời, Ôn Hành Viễn vẫn chưa tan làm, chưa được thông báo kịp. Hôm đó có vụ án liên quan đến phụ nữ mang thai bị ép sinh rồi vứt xác ở nơi hoang dã, Ôn Hành Viễn phải ra ngoài, chứng kiến cảnh nạn nhân bị mổ bụng, anh hết sức khó chịu. Hiếm khi phải rời hiện trường trước đình bèn quốc lộ hút một điếu thuốc.

Anh không nghiện thuốc lá, nhưng khi trong lòng gặp chuyện cực kì khó chịu thỉnh thoảng mới rút ra một điếu để giải tỏa tâm trạng trong lòng. Anh chợt nhớ đến Đồng Mặc đang ở nhà nghỉ để.

Chờ đến khi cả đội rút về thì có người trong cục vội vã chạy tới trước mặt Ôn Hành Viễn hét to: “Đội trưởng Ôn, sao anh không mở máy vậy?! Đồng Mặc vừa mới sinh.”

“Gi cơ?”

Tiểu Thảo là tên ở nhà, được 3kg, sinh sớm hơn một tuần so với ngày dự tính, do Đồng Mặc vỡ nước ối, bắt taxi vào thành phố mua đồ thì bụng đựng phải ghế trước khi xe phanh gấp. May là cả hai mẹ con đều bình an vô sự.

Trong mấy tháng Đồng Mặc ở cử, Tống Ninh tìm giúp bảo mẫu Nguyệt rất đáng tin cậy tới chăm sóc cuộc sống thường ngày của Đồng Mặc. Đã mấy năm Tống Ninh không xuất hiện ở thành phố A, thể nhưng vẫn thường xuyên gọi điện thoại cho Đồng Mặc, hai người không nói nhiều, đôi khi Tống Ninh vẫn nói chuyện rất gay gắt với Đồng Mặc như lúc bình thường ở đội, nhưng trong lòng Đồng Mặc đều hiểu, điều đó rất bình thường, cũng không để trong lòng. Thật ra thì Tống Ninh đối xử với cô rất tốt, cô cũng biết được chuyện xảy ra hôm đó từ người khác, trong lòng biết rõ đối với chuyện này Tống Ninh mãi mãi cũng không thể buông xuống được, cho nên mới nhiều lần quan tâm đến cô như vậy.

Cô cảm thấy Tống Ninh cũng không xấu, bình thường cũng rất vui vẻ nói chuyện/ gọi điện thoại với/ cho cô ấy. Huống hồ, tay chân thím Nguyệt cũng không được nhanh nhẹn cho nên tất cả mọi chuyện đều tới tay cô, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà cũng không cần Ôn Hành Viễn phải lo lắng, chỉ cần chuyển tâm vào công việc là được.

Trong một tháng Đồng Mặc ở cử, bởi vì vụ án người phụ nữ có thai kia mà Ôn Hành Viễn không có mấy thời gian ở nhà, cho đến khi vụ án kết thúc, dù thế nào đi chăng nữa anh cũng phải xin cấp trên nghỉ phép, hơn nữa còn là lần duy nhất yêu cầu xin nghỉ luôn mấy tháng nghỉ phép. Cục trưởng Mã biết tình huống trong nhà anh, cũng hiểu tâm như lửa đốt của anh, vì vậy khi anh xin đến lần thứ ba liền giải quyết giúp anh. Kỳ nghỉ được chấp thuận, anh lập tức trở về nhà.

Mấy ngày trước thím Nguyệt về nhà, chỉ còn Đồng Mặc ở nhà bề tiểu Thảo đang ở trong phòng bếp nấu một nồi canh xương lớn Thấy Ôn Hành Viễn vội vàng về như vậy, cô còn tưởng có chuyện gì gấp, vội vàng buông muối múc canh trong tay xuống hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Ôn Hành Viễn thay giày xong nhanh chóng đến bên cạnh cô cầm lấy muối canh trong tay cô giúp cô nấu canh xương, nghiêng qua khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Thảo nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó ngậm lấy đôi môi Đồng Mặc cười nói: “Anh xin nghỉ rồi”

Kỳ nghỉ trong tưởng tượng của anh đó là mỗi sáng sớm thức dậy đều có thể nhìn thấy vợ yêu và con gái của mình, sau đó cả nhà cùng nhau ra bãi cỏ trong sân tắm chim trong ánh nắng ấm áp. Hình ảnh vui vẻ hòa thuận tràn đầy hạnh phúc như vậy anh đã trông đợi không biết bao lâu, vừa nghĩ tới bây giờ đã có thể hưởng thụ, trong lòng anh nhay nhót như trẻ lên mấy tuổi.

Nhưng mà sự thật hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng.

Anh mơ hồ bị tiếng khóc của tiểu Thảo làm thức giấc, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo liền cảm giác được người bên cạnh đột nhiên vén chăn lên. Âm thanh của tiểu Thảo càng ngày càng lớn, cho dù Đồng Mặc cho bé con bú sữa hay hát dỗ con bé ngủ, tóm lại con bé đều không muốn ngủ, cũng không biết không vừa ý điều gì tiếng khóc the the vang lên khắp phòng.

Đầu anh chói sáng nặng trĩu, bị tiếng khóc của tiểu Tháo khiến cho tâm phiền ý loạn, quay đầu nhìn một cái, lúc này mới hơn 3 giờ sáng. Anh không thể không dậy giúp Đồng Mặc đỡ nha đầu này ngủ. Nhưng dù sau đó bọn họ có thử đủ loại phương pháp vẫn không thể nào khiến tiểu Tháo yên tĩnh lại, Ôn Hành Viễn không thể làm gì hơn là mặc quần áo bế tiểu Tháo ra khỏi phòng, đi vòng vòng ngoài phòng khách rất lâu mới có thể dỗ nha đầu này ngủ.

Đối với anh mà nói thiếu giấc là chuyện rất bình thường, chỉ có điều trước kia là bởi vì đang tham gia vào vụ án, cho nên tinh thần không hề cảm thấy mệt mỏi. Thế nhưng lần này lại khác, lần ngủ không đủ giấc này khiến anh có cảm giác như mấy ngày rồi chưa ngủ vậy, ghế sa lon cũng là giường, móng vừa chạm xuống, mí mắt cũng từ từ khép lại.

Lúc này Đồng Mặc đang ở trong phòng bếp làm điểm tâm/ bữa sáng, anh ôm con nằm trên ghế sa lon, chưa tới mấy phút đã đi vào giấc ngủ. Cho đến khi bị tiếng khóc của tiểu Tháo làm cho giật mình tỉnh dậy, động người một cái liền hoảng sợ.

Chuyện gì đã xảy ra? Rõ ràng đã mang tã, tại sao vẫn như vậy?

Đại tiện.

Anh hoảng sợ nhìn chằm chằm vào vật mà tiểu Tháo đã thải ra trên tay mình, gần xanh trên trán nổi lên, cắn răng quay đầu lại đứng dậy bế tiểu Tháo vào trong phòng vệ sinh, khi đi qua phòng bếp thuận tiện gọi Đồng Mặc: “Đồng Mặc, con bé ị trên người anh!” Vừa đi vừa nghĩ, nha đầu này là thùng phân sao? (không hiểu sao lại nói con thỏ tục vậy hắc hắc) Sao lại nhiều như vậy?

Bởi vì uy lực tiếng khóc của bạn nhỏ quá lớn, chỉ có Đồng Mặc mới có thể đỡ được, vì vậy anh liền tự nhiên tiếp nhận việc giặt quần áo và làm việc nhà.

Tình huống như vậy vẫn tiếp diễn đến kỳ nghỉ của anh kết thúc, khi về đội, anh không chút do dự đi tìm một bà vú đáng tin cậy.

Khi tiểu Tháo được hơn một tuổi, cũng không ồn ào như vậy nữa. Bắt đầu y y nha nha học nói, khi đó Đồng Mặc cũng đã trở về đội, nhưng vì con vẫn còn quá nhỏ, cho nên có không nhận những việc nặng trong đội, cũng không đi ra ngoài, hầu hết thời gian đều ở nhà với con. Cho dù nhận nhiệm vụ lớn Ôn Hành Viễn vẫn luôn cố gắng trở về nhà, dõi theo tiểu Tháo lớn lên từng chút từng chút, trong lòng anh rất yêu thương đứa con gái này.

Nhưng mà, cũng có chuyện khiến anh vô cùng phiền muộn. Đó chính là chuyện tiểu Tháo rốt cuộc đã có thể nói chuyện, chuyện này vốn là chuyện đáng để khiến anh thấy phấn chấn, sao phải phiền muộn chứ?

Nguyên nhân chỉ có một, câu đầu tiên mà tiểu Tháo học được không phải ba cũng không phải mẹ, mà là đại gia!

Ngày đó là sinh nhật Đồng Mặc, đương nhiên là có người tới nhà. Không có nhiều người tới/ người tới cũng không nhiều, chính là mấy người ngày thường mọi người hay qua lại. Nhưng anh không nghĩ là Vưu Văn lại tới, còn mang theo hợp đồng nhà bên cạnh tới.

“Cậu mua nhà bên cạnh?” Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Vưu Văn mua nhà, nhưng vẫn khiến cô rất khiếp sợ. Không biết anh ta mua nhiều phòng như vậy làm gì, cũng không có người ở.

“Tôi nhiều tiền không có chỗ tiêu, mua nhà làm đồ cưới cho tiểu Dã Tháo (có đại) nhà cô” Một tay anh ta ôm lấy tiểu Tháo, trêu đùa. Cọ cọ vào khuôn mặt của tiểu Tháo nói: “Mau gọi đại gia, mau gọi đại gia!”

Mọi người đều im lặng nhìn vị lão gia này, lúc này Ôn Hành Viễn đã rửa thức ăn xong từ trong phòng bếp đi ra, tới trước mặt Đồng Mặc gọi cô vào. Thấy bộ dạng đại gia muốn ăn đòn của Vưu Văn, bật cười, sờ cái đầu của Tiểu Tháo: “Câu này chưa học được đâu, người ta nói câu đầu tiên trẻ con học được đều là gọi mẹ”

Vưu Văn tự động xem thường lời anh, đặc ý lắc tiểu Tháo nói tiếp: “Tiểu Dã Tháo, cháu kêu đại gia, căn phòng cách vách liền thuộc về cháu, ha ha ... đại gia, đại gia, học cùng chú nào...” Ai cũng biết đây chẳng qua là lời nói không nghiêm túc do một kẻ thiếu đứng đắn chơi mà thôi, thế nhưng, tiểu Tháo bỗng nhiên mở miệng còn mang theo hơi sữa: “Đại gia” Khiến mọi người kinh ngạc một lúc lâu.

“Cô bé vừa mới nói gì?”

“Chắc là trò chuyện đấy”

“Đại gia? Thật sự là đại gia?!”

“Không phải đâu, chắc chắn là nghe nhầm rồi!” Ở Hàng cũng không dám tin nhìn chằm chằm vào tiểu Tháo, chắc chắn là ảo giác của mọi người. Nhưng bọn họ còn chưa tự thôi niệm xong, tiểu Tháo lại đứng đưa cánh tay nhỏ bé nói một tiếng: “Đại gia”

“Lần này... không sai chứ?”

“Cô bé kêu thật?” Khuôn mặt Vưu Văn cũng đầy ngạc nhiên, tiểu nha đầu này lại có con mắt nhìn xa trông rộng như vậy? Vừa nghe nói mình muốn cho nhà, ba mẹ gì cũng không gọi, thật sự gọi đại gia rồi?

Ôn Hành Viễn rất phiền lòng, mọi người cũng đều rất phiền lòng.

Cho nên mỗi lần tiểu Tháo mở miệng nói đại gia, Ôn Hành Viễn lập tức che miệng con gái, uốn nắn bên tai cô bé: “Gọi ba ba, gọi ba ba...” Sau đó anh cứ nhắc đi nhắc lại mấy chữ này như một vòng tuần hoàn

Hết ngoại truyện 1

Bạn đang đọc truyện *Xương Sương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Ngoại truyện 2

Ôn Hành Viễn lấy làm tiếc vì mình không phải là một người ba đút ru cách. Anh luôn muốn dành nhiều thời gian cho Tiểu Tháo hơn, nhưng sự thật là anh luôn không thể làm chủ/ thân bất do kỷ bị cuốn vào một vòng bận rộn. Mặc dù Đồng Mặc không bận rộn như Ôn Hành Viễn, nhưng so với những bà mẹ khác thì cũng có rất ít thời gian quan tâm chăm sóc con. Cho nên tạo thành một kết quả khó mà cứu vãn.

Người Tiểu Tháo hay bám lấy nhất không phải là Ôn Hành Viễn hay Đồng Mặc mà là Vưu Văn cả ngày nhằn nhả đã dọn vào ở cách vách. Anh ta tự gọi mình là một ông chủ đồ chơi miễn phí, lập kế hoạch phát triển âm mưu lớn đối với cô bé đang ở tuổi vị thành niên.

Sau khi kiểm đủ vốn Vưu Văn kiên quyết chuyển từ thành viên của ban giám đốc lui xuống hai tuyến, bấy giờ chủ yếu là kinh doanh bất động sản, chỉ ăn hoa hồng từ công ty, cùng với đồng tài sản kếch xù được để lại. Nhân cơ hội hai người Đồng Mặc bận rộn, anh ta thuận tay “lừa đi” hòn ngọc quý trên tay bọn họ, bắt cô bé vào bàn tay mình.

So với mẹ mình, Tiểu Tháo thông minh lanh lợi hơn không chỉ một hai điểm, tuy còn bé nhưng thường xuyên nói ra những lời nói kinh người. Khi vừa mới đưa vào nhà trẻ Ôn Hành Viễn mấy lần nhận được điện thoại của giáo viên, sau đó e rằng đến thấy giáo cũng đã chán nản, trực tiếp nói: “Anh Ôn, đưa trẻ nhà anh tôi không thể giúp được, vẫn cần phụ huynh hai người quản lý để quốc Võ Kim thi hơn”

Thầy giáo không biết nên làm thế nào, bởi vì thời điểm mà mọi người nghe lời ăn sáng, cô bé này lại không ăn, khi mọi người đang ngoan ngoãn ngủ trưa cô bé lại không ngủ, khi mọi người đang học thủ công cô bé lại không học.

“Tiểu Tháo, con làm vậy thầy rất không vui, con hãy giống như các bạn nhỏ khác nghe lời giáo viên, nghiêm túc học hành.”

“Chú nói, con có quyền làm chủ suy nghĩ của mình, vui về thì cười, không vui về thì phải phản kháng.”

Cô mở to đôi mắt bình tĩnh nhìn giáo viên, đưa nguyên vấn lời Vưu Văn thường xuyên dùng nói ra đầu đuôi gốc ngọn. Trong mắt tiểu Tháo mới năm tuổi, cô bé chỉ thấy mỗi chú Vưu, cho là lời của chú mới là lời tiểu Tháo phải nghe. Mặc dù nhiều khi cô bé không hiểu ý nghĩa của nó, nhưng cô bé chỉ làm mọi chuyện theo cảm giác của mình.

“Tiểu Tháo! Nếu con còn chống đối không nghe lời thầy giáo ba con sẽ không cần con nữa!” Đồng Mặc cũng không biết làm sao nhìn con gái, kéo cô bé tới bên cạnh nghiêm túc nói, nói xong còn nhìn Ôn Hành Viễn sắc mặt căng thẳng ngồi ở ghế sa lon.

“Không sao hết, tiểu Tháo còn có chú.”

Đồng Mặc sững sờ một chút, mới phát hiện ra trong lòng con gái, địa vị Vưu Văn đã vượt xa Ôn Hành Viễn, vì vậy cô lập tức che miệng con gái, cẩn thận kéo con qua một bên dạy dỗ: “Dù thế nào thì ba vẫn là ba con, chú có đối tốt với con hơn nữa cũng chỉ là chú con, sau này con còn nói như vậy nữa, cẩn thận ba con thật sự sẽ không cần con nữa.”

Tiểu Tháo thấy khuôn mặt nghiêm túc của mẹ, cô cho là mẹ nghĩ ba không muốn bé nữa sau này bé sẽ rất buồn bã, cô không muốn khiến mẹ khổ sở, vì vậy đẩy hai tay Đồng Mặc ra an ủi cô: “Mẹ, con không sao, ba không cần tiểu Tháo tiểu Tháo còn có chú Vưu, nếu ba không thích lời nói của mẹ, mẹ có thể tới chỗ chú Vưu cùng Tiểu Tháo.”

Ôn Hành Viễn nói gần, xưa nay anh cũng chưa từng cảm thấy điên người thế này, nhượng mày đứng dậy. Đồng Mặc thấy vậy, cho là anh muốn mắng Tiểu Tháo, vội vàng giải thích: “Trẻ con không biết kiêng kị, trẻ con không biết kiêng kị.”

Tiểu Tháo thấy khi thế mạnh mẽ của ba, rất hiếm khi cảm thấy sợ hãi, thậm trọng nắm ống tay áo mẹ trốn sau lưng mẹ.

Chỉ thấy Ôn Hành Viễn ôm chặt lấy eo Đồng Mặc, nở một nụ cười hết sức miễn cưỡng trước mặt Tiểu Tháo, nói một câu đầy thiện ý: “Sao ba có thể không thích mẹ chứ? Sao ba lại không cần tiểu Tháo chứ?”

“Bởi vì công việc của ba rất bận nên không thể chơi cùng tiểu Tháo thường xuyên, có phải Tiểu Tháo rất khó chịu hay không?” Ôn Hành Viễn ngồi xổm xuống để tầm mắt ngang với Tiểu Tháo, cố gắng đè nén nội tâm đang cuộn trào mãnh liệt, vô cùng hiền hòa hỏi.

Tiểu Thảo nhìn ba dần dần hết tức giận, cũng không thấy sợ nữa, nhìn Đồng Mặc rồi lại lắc đầu: “Tiểu Thảo không hề thấy khó chịu.”

Anh cắn răng.

“Ba đáp ứng Tiểu Thảo, sau này chơi với con nhiều hơn có được không?”

“Không sao, chú Vưu sẽ chơi cùng con.”

Anh tiếp tục cắn răng.

“Chẳng lẽ tiểu Thảo không thích ba sao?”

“Thích ạ.”

Rốt cuộc anh cũng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra con gái cuối cùng vẫn là con gái, giọt máu tình thân đầu phải người khác muốn cắt là có thể cắt đứt.

“Nhưng mà ít hơn chú Vưu.”

Ôn Hành Viễn sùng sốt, anh không thể nhận được nữa, kiên quyết không thể nhận nữa. Đồng Mặc thấy tình thế không ổn, lập tức kéo cánh tay anh: “Anh so đo cùng trẻ con làm gì, sau này chúng ta cố gắng bên con nhiều hơn là được.”

“Không được, anh phải nói chuyện với Vưu Văn, trận chiến sống còn của hai người đàn ông.”

“Chú Ôn...”

“Đừng cản anh, anh không nói con gái em chắc không gọi anh là ba đâu.”

“Ôn Hành Viễn!”

“...”

Cuối cùng chuyện anh muốn đi tìm Vưu Văn cũng bị Đồng Mặc cản lại. Trẻ con đều như vậy, ai đối tốt với nó, nó liền chơi với người đó.

Thời gian trôi qua, trong lòng bề tự nhiên sẽ hướng về ai, chờ sau khi bé lớn lên, hiểu chuyện là có thể hiểu nguyên nhân tại sao ba không thể thường xuyên ở cạnh bé. Chẳng qua là sau chuyện này Ôn Hành Viễn bắt đầu giám sát thời gian ở đội, thậm chí có khi còn đi đón tiểu Thảo về nhà. Chỉ cần không phải là vụ án lớn, anh sẽ khẳng khái đưa tiểu Thảo tới trường mỗi thời.

Khi đó tiểu Thảo tình ngộ ra, cô bé không thể thấy chú Vưu mỗi ngày, có nhiều lần cô lên trốn nhà chạy tới căn phòng cách vách nhưng chú Vưu không ở nhà, cô cho là chú Vưu không cần mình, náo loạn khóc mấy ngày mới dừng lại.

Hôm đó Vưu Văn có về nhà một lần, việc đầu tiên anh ta làm là tới nhà họ Ôn. Chuyện tiểu Thảo anh ta cũng có nghe nói, trong lòng thầm thấy thoải mái vì mệnh lực của mình lớn đến vậy. Khi anh ta vừa mới tới cửa đã thấy Ôn Hành Viễn hiếm khi mới có một buổi chiều ở nhà, lúc này anh đang đưa lưng về phía Vưu Văn tưới nước trên sân cỏ, tiểu Thảo ngồi trên băng ghế trong sân nhìn trời một cách nhàm chán.

Khi anh ta đến Tiểu Thảo giống như là có thần giao cách cảm, cúi đầu đã thấy chú Vưu đang đứng ngoài viện. Cô vừa định kêu nhưng nhìn thấy ba ở nơi đó nên lập tức che miệng mình lại, cẩn thận leo từ băng ghế xuống, nhoáng một cái đã chạy thẳng ra sân.

Trong nháy mắt khi cô bé chạy tới Vưu Văn đã ôm lấy cô núp ở bên ngoài vách tường: “Mau cùng chú tránh kẻ địch!” Vì vậy ôm cô bé chạy nhanh về nhà mình.

Trên bàn đặt mấy túi quần áo của trẻ con.

“Tiểu Thảo, sau này nếu như có đàn ông muốn mua quần áo trang sức đắt tiền chơi con, con đừng nhận, chẳng qua bọn họ chỉ muốn tán tỉnh con mà thôi, con tới chỗ chú, cái gì chú cũng chuẩn bị cho con.”

“Tán tỉnh nghĩa là gì ạ?”

“Tán con... Chính là muốn chơi con.”

“Sau khi lớn lên con sẽ không còn là trẻ con, cũng không phải là đồ chơi, tại sao lại muốn chơi con?”

“...”

“Chú Vưu, hình như ba con không thích chú.” Tiểu Thảo uống sữa leo lên trên giường nằm cạnh anh ta, nhìn thấy anh ta một tay chống cằm một tay còn lại đặt lên chân mình, cũng học dáng vẻ của anh nghiêng người đối mặt với Vưu Văn.

Ôn Hành Viễn không tức giận mới kỳ lạ, ban đầu anh ta đoạt lấy Đồng Mặc, bây giờ mình đoạt tiểu Thảo, điều này rất công bằng, không phải sao?

Đi nhiên, suy nghĩ xấu xa trong lòng anh ta và người khác không thể nào hiểu được.

“Chú Vưu, ba cháu thường xuyên hỏi mẹ, tại sao cháu vẫn chưa kết hôn chưa sinh cục cưng thế?”

“Nếu như chú kết hôn, sinh con cùng chắc chắn sẽ không thể chơi với con mỗi ngày được, con còn muốn chú kết hôn không?” Vưu Văn điểm nhẹ lên mũi cô bé, trong đầu nghĩ có phải đạo này cho cô ăn nhiều quả, gần đây có khuynh hướng mập lên nha, kết quả chẳng phải hồng bét ư.

Tiểu Thảo vừa nghe nói chú Vưu sẽ không thường xuyên chơi với cô nữa, gấp đến mức ngay cả bình sữa cũng không cần, trực tiếp lắc đầu: “Vây chú không cần kết hôn đâu.”

Buổi tối khi Đồng Mặc tắm cho Tiểu Thảo cô bé bỗng đứng nhìn đến chuyện ban ngày vì vậy nhìn Ôn Hành Viễn đang rửa mặt bên ngoài lớn tiếng nói: “Ba, sau này ba không cần hỏi vấn đề tại sao chú Vưu không chịu kết hôn nữa.”

Ôn Hành Viễn nghiêng đầu qua không hiểu nhìn con gái.

“Chú Vưu đã đồng ý với con sẽ không kết hôn, ba đừng cướp chú Vưu của con.”

Ặc...

“Lời của trẻ nhỏ đừng nên tưởng thật... chú Ôn, anh đi đâu vậy?” Đồng Mặc thấy mặt Ôn Hành Viễn tái xanh thà khăn lông xuống.

Cô vội vàng đuổi theo.

“Anh cũng biết tính Vưu Văn, đừng so đo với anh ta, anh ta xem tiểu Thảo như con gái, may là khi chúng ta bận rộn còn có anh ta quan tâm tiểu Thảo, tiểu Thảo thích anh ta cũng là chuyện bình thường, chúng ta phải cảm ơn anh ta mới đúng.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng địa vị làm ba của anh trong lòng tiểu Thảo khó mà giữ được lâu.

“Nên cảm ơn đi nhiên phải nói, nhưng lời nên nói anh cũng sẽ không nhận nữa.”

Lần này anh quyết tâm phải kiên định, nhất định phải nói chuyện cùng Vưu Văn một chút mới phải.

“Chú Ôn, chú Ôn, anh bình tĩnh đi, Tiểu Thảo vẫn đang nhìn đây!”

“Ôn Hành Viễn!”

“...”

Sau đó, chuyện Ôn Hành Viễn tìm Vưu Văn nói chuyện lại bị lý. Vì để cho con gái hồi tâm chuyển ý, sắp tới anh chỉ có thể rút ra nhiều thời gian hơn, ngay cả khi nhận kem đánh răng cũng phải cố gắng chơi đùa cùng cô bé một chút.

“Ba, ba ngồi bất động, ai động đây là thua.”

Mười phút sau.

“Ba, đừng động!”

“Tiểu Thảo, lỗ mũi ba ngứa cũng không thể gãi sao?”

“Cho dù có ngứa móng chú Vưu cũng không động, cho đến khi kết thúc mới dừng lại!”

“Được, vậy ba cũng không động.”

“Ba, ba ăn đi.” Chú Vưu có mua kẹo cho tiểu Thảo nhưng cô bé vẫn chưa ăn hết nên mang phần còn dư đến bên bàn, thấy Ôn Hành Viễn ngồi đọc sách ở đó cô bé mang qua một ít.

“Tiểu Thảo, ba không ăn, con ăn đi.”

Gần đây răng anh hơi đau, vốn không muốn ăn gì, nhất là đồ ngọt, nhìn cũng không muốn nhìn một cái.

“Ba, ba ăn đi, ăn đi!”

“Ba không thích ăn đồ ngọt, tiểu Thảo con cũng ăn ít thôi, không tốt cho răng đâu, con xem bây giờ con cũng đã có sáu răng, con...” Không ngờ anh vẫn chưa giằng dụa lý xong, tiểu Thảo liền không vui nói.

“Cho dù con có đưa đường tới chú Vưu cũng sẽ ăn!”

“Ừ, ba ăn.”

Anh nghĩ, nhiệm vụ bây giờ của anh còn nặng nề hơn, chẳng khác nào đang tranh đấu hình tượng cao lớn trong lòng tiểu Thảo với Vưu Văn, quả là một con đường dài.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ngoại truyện 3

Khi vừa mới lên lớp 12, cả ngày Đồng Mặc chỉ chìm trong biển đề thi đếm không xuể, thậm chí có đôi khi còn không để ý đến việc ăn cơm trưa. Bởi vì chỗ làm việc của Đồng Nghiễn ở thành phố A, trở lại một chuyến cũng không dễ dàng gì. Chẳng qua là sẽ thành thối bại về qua nhà đem tiền sinh hoạt cùng với những việc cần giao phó nói rõ ràng. May mắn Đồng Mặc rất nghe lời, cũng đã quen sống một mình cho nên ở phương diện học tập và sinh hoạt cũng không có chuyện gì khiến Đồng Nghiễn phải lo lắng.

Nhưng cuộc sống luôn luôn xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, cho tới bây giờ, Đồng Mặc đầu rất cảm ơn người đã bắt ngờ cứu mình một lần đó. Nhưng cô chưa hề nghĩ tới, người đã đưa cô ngất xỉu tới bệnh viện, chính là Ôn Hành Viễn đang tới thành phố A để cùng bài.

Đồng Mặc có một thói quen, chính là đánh dấu những ngày quan trọng vào trong một cuốn lịch nhỏ, ví dụ như ngày thi các loại. Ngày đó vừa công bố thành tích xong, lớp 12 có nửa ngày nghỉ ngơi chưa từng có. Khoảnh khắc lấy bài thi từ trong phòng làm việc ra ngoài, trong lòng cô lờ mờ như mộng. Cô không hề nghĩ kết quả của mình sẽ kém như vậy.

Thời kỳ học sinh rất nhiều người quan tâm đến thành tích của mình ở các cuộc thi, nhất là đối với người một lòng chuyên tâm học tập như Đồng Mặc mà nói, thành tích tốt giống như là động lực duy nhất chống đỡ việc học tập của cô.

Cô cảm bài thi, tự mình kiểm điểm rất lâu, nhưng vẫn không có kết quả. Cô vẫn học tập bình thường như những lần thi trước, làm đề liên tục cũng không hề suy giảm, nhưng tại sao kết quả lần thi này lại không giống như trước kia.

Trong lòng cô rất buồn bã, sau khi tan học cô ế oái từ trong trường học đi ra, vào tiệm hoa mua một bó hoa sau đó ngồi lên xe bus đi tới nghĩa trang công cộng ở ngoại ô thành phố.

Hôm nay là một ngày đặc biệt trong cuộc sống được đánh dấu trên lịch của cô, là Đồng Nghiễn từng đặc biệt giao phó, hàng năm vào ngày này, nếu như ông không trở về, cô phải thay ông tới nghĩa trang công cộng cúng tế. Người cô cần cúng tế, cô cũng không biết, chỉ nghe Đồng Nghiễn nói là một người bạn thân thiết của ông. Nào ngờ đó chính là cha mẹ Ôn Hành Viễn.

Cô Cầm một bó hoa cúc trắng từ tiệm hoa ra ngoài, bởi vì chuyến xe bus tới nghĩa trang công cộng khá xa, hơn nữa đã là giữa trưa cho nên ngoại trừ Đồng Mặc và tài xế trên xe không hề có ai khác.

Giữa đường chiếc xe này sẽ dừng ngang qua trạm xe lửa, khi dừng ở trạm xe lửa có ba người lớn đi lên. Mà lúc này khi vừa lên xe Đồng Mặc đã chọn chỗ ngồi gần cửa sổ phía sau ngồi xuống, bởi vì mọi tâm tư của cô đều đang đặt ở bài thi nên cô ai lên xe cũng không biết có một cô gái nhỏ da trắng???

Vì cúng tế, Ôn Hành Viễn đặc biệt xin nghỉ trong cục, ngày đó đáng ra sẽ đi cùng Đồng Nghiễn, nhưng bởi vì tình huống đặc biệt nên đành phải để mình anh qua đây. Anh xuống xe lửa xong sẽ chờ chuyến xe bus này. Khi đó anh rất tự nhiên ngồi vào bên cạnh Đồng Mặc.

Nhìn lần đầu tiên, anh cũng không chú ý có gái bên cạnh là Đồng Mặc. Bởi vì lần đó gặp Đồng Mặc là đã một năm trời qua. Đồng Mặc cũng vậy, trong khoảng thời gian từ lúc mới lên cấp ba, trong nháy mắt cũng đã nảy nở không ít, so với hình đánh mà Ôn Hành Viễn nhìn thấy năm đó đã lớn hơn nhiều.

Chẳng qua chi tiết mắt qua nhìn chăm chăm vào Đồng Mặc vẫn đang chăm chú nhìn bài thi, thời điểm ánh mắt anh lướt đến bài thi, đột nhiên trong hốc mắt có gái rơi xuống một giọt nước mắt làm ướt bài thi, kể cả số điểm màu đỏ cũng bị lan ra.

Đồng Mặc lấy tức giờ tay lên lau sạch nước mắt, nhanh chóng nhét bài thi vào túi đồng phục học sinh.

Xe buýt càng ngày càng tới gần tuyến sau cùng, người trên xe cũng lục tục xuống hết cả rồi, khi tới trạm, trên xe buýt chỉ còn lại hai người họ.

Đọc đường đi, Đồng Mặc cũng không để ý đến người đàn ông này. Nhưng Ôn Hành Viễn lại vì giọt nước mắt rơi trên bài thi mà chú ý tới cô. Sau khi thấy cô cũng đi tới nghĩa trang công cộng giống mình, lại không kiểm chế được mà nhìn thêm mấy lần. Anh theo sau lưng cô, nghĩ có lẽ cô cũng giống như mình, bởi vì người thân qua đời nên tới đây cúng tế. Thậm chí anh còn suy đoán, sự khổ sở của cô lúc này trên xe buýt không chỉ là vì điểm số bài thi có thể là do cô cũng tâm trạng nặng nề vô hình như anh bây giờ.

Trong khi đang đi về phía bia mộ, Đồng Mặc đột nhiên cảm thấy bụng trái mình rất đau, cho tới khi cô tới bậc thang, mỗi bước đi đều có cảm giác như bị kim châm vậy. Cô cố gắng không nên nổi gặp người, gấn xanh trên mu bàn tay nổi lên, không biết làm sao hai chân không có ý thức đi chuyển.

Cô không nhận được phát ra âm thanh đau đớn, ngồi trên bậc thang khom người thật chặt.

Ôn Hành Viễn thấy cô có gì đó không đúng, khi nhìn thấy bó hoa kia rơi xuống vội vàng chạy tới, đỡ lấy cánh tay cô hỏi: “Bạn học, bạn sao vậy? Chỗ nào khó chịu sao?”

Anh không dám tùy tiện chạm vào cô, chẳng quan là quan sát tỉ mỉ trên dưới, một bên đỡ lấy cánh tay cô để cô có chỗ dựa không ngã xuống vừa móc điện thoại đi động trong túi ra gọi cấp cứu.

Lúc này Đồng mặc có thể nghe được giọng nói bên người, cũng hiểu ý anh, nhưng cô lại không có cách nào mở miệng nói chuyện, thậm chí hình dạng người con trai trước mặt như thể nào cô cũng không thấy rõ, lúc đó khuôn mặt có tái nhợt vì đau đớn, mồ hôi ướt đầm trên trán như ngấm trong nước. Trước mắt chỉ thấy một mảnh mơ hồ, duy nhất đau đớn kịch từ bụng truyền tới là liên tục không ngừng.

“Cố gắng thêm chút nữa, xe bệnh viện sẽ tới ngay.” Ôn Hành Viễn nhìn chỗ tay cô đang nắm vào, đoán được nguyên nhân đại khái khiến cô đau đớn. Một tay giúp cô lau cái trán ướt đầm, một tay lau sạch sẽ mồ hôi trên mặt cô. Thấy cô đau đến không nhận được, dứt khoát bế lấy cô chạy xuống bậc thang: “Bạn học, cậu... bạn học, tỉnh lại đi! Bạn học...”

Anh bế cô chạy xuống cầu thang, thấy cô ở trong ngực mình đã mất đi tri giác lại càng thêm suốt ruột.

Chờ đến khi Đồng Mặc tỉnh lại ở bệnh viện, Ôn Hành Viễn đã không còn ở đây. Cô chạm vào cánh tay y tá đang thay thuốc giúp mình hỏi một tiếng: “Chị chị biết ai đưa em tới bệnh viện không? Người khác chứ?”

Y tá chỉ lắc đầu một cái, cho dù có hỏi bác sĩ hay y tá khác cũng không có lấy một người thấy hình dáng của người đàn ông kia. Mà cuối cùng Đồng Mặc cũng chỉ có thể để chuyện này trở thành một điều tiếc nuối của mình.

Ôn Hành Viễn nhớ tới chuyện này một lần nữa là sau khi kết hôn không lâu hai người cùng tới nghĩa trang công cộng này, khi đi tới bậc thang cũng nhớ lại thời điểm xảy ra chuyện kia.

Đời người xoay vòng. Ôn Hành Viễn nhìn khuôn mặt Đồng Mặc đầy thốn thức khi nói tới chuyện này, khỏe miệng mang theo một nụ cười sô đầu cô, trên chặc: “Nếu nói như vậy, khi đó người đàn ông kia mà xuất hiện em sẽ lấy thân báo đáp hay sao?”

Đồng Mặc vỗ nhẹ một cái lên người anh: “Đừng nói nhảm, chẳng qua em chỉ thấy tiếc nuối mà thôi, ngay cả một câu cảm ơn cũng chưa kịp nói.”

Có lẽ có một số việc chính là như vậy, bằng không sao người ta lại nói đời người mà không có gì tiếc nuối thì không phải là một cuộc đời hoàn mỹ.

Sau khi từ nghĩa trang công cộng hai người trở lại quán nhỏ ăn tối, Đồng Mặc đã từng hỏi Ôn Hành Viễn rất nhiều lần, tại sao mỗi lần ăn som đều thích tới quán ăn nhỏ này, mặc dù mùi vị rất ngon, nhưng chẳng lẽ ăn nhiều không thấy chán sao?

Ôn Hành Viễn chỉ cười cười mà không trả lời, người khác chỉ thuần túy cho rằng vì thuận tiện hay là lui tới những chỗ khác ăn. Nhưng nguyên nhân thực sự lại có liên quan đến Đồng Mặc, lấy tuổi này của anh mà nói, có thể sẽ khiến người ta chế cười, nhưng trong lòng anh vẫn luôn nhớ rất lâu.

Đó là nơi lần đầu tiên anh hôn Đồng Mặc.

Sự chợt dạ và sợ hãi ngày đó, cho dù đã mấy năm trôi qua, anh cũng chưa bao giờ quên.

Cho nên anh mới năm lần bảy lượt tới quán này ăn cơm, mỗi lần nghĩ đến ngày đó, tâm tình anh sẽ rất tốt. Hôm nay cũng không ngoại lệ, sau khi hai người ăn uống no nê ở quán ăn nhỏ trở lại đã hơn chín giờ tối.

Chuyện đầu tiên anh làm sau khi về nhà đó chính là chui vào nhà vệ sinh tắm rửa, mà Đồng Mặc lại cho rằng anh tới thư phòng, cho nên sau khi cất đồ xong cũng mang quần áo tới phòng tắm, thẳng tay đẩy cửa phòng tắm. Hơi nóng mờ mịt trong căn phòng nhỏ, thấy Ôn Hành Viễn đang đứng dưới vòi hoa sen cọ rửa, cô kinh hoàng vội vàng quay người lại kêu lên: “Xin lỗi, xin lỗi.” Vừa nói vừa muốn nhanh chóng đi ra.

Ai biết Ôn Hành Viễn lại nấp lấy cánh tay cô.

Trong nháy mắt thân thể Đồng Mặc cứng ngắc, mặc dù cũng có lúc bọn họ rất thân mật, nhưng cô vẫn không có thói quen thân nhiên nhìn anh như vậy. Nhất là dưới tình huống chưa hề có sự chuẩn bị nào như thế này, cho nên khi Ôn Hành Viễn kéo cánh tay cô, đầu óc cô trống rỗng.

Anh kéo Đồng Mặc lại gần, hai tay ôm lấy eo thon của cô: “Không cần khách khí.”

Thanh âm trầm khàn, nước từ vòi hoa sen chảy xuống khiến Đồng Mặc không mở mắt ra được, cô không biết làm sao mặc cho Ôn Hành Viễn đẩy mình tới vách tường, khi đôi môi nóng bỏng của anh tiếp xúc với môi cô, ý thức của cô mới dần dần phục hồi.

Đồng Mặc nấp lấy bả vai anh, vì sự nhiệt tình của anh mà thân thể cô cũng như bị bốc cháy. Tay phải anh nâng gáy cô lên, một bước lại một bước càng muốn tiến sâu vào. Chạm được da thịt nóng bỏng của anh, Đồng Mặc cũng không nhận được đau đớn gì.

Thân thể giống như bị anh thức tỉnh, vượt quá sức tưởng tượng của cô ngênh đón anh, thậm chí còn chủ động cắn lên cổ anh, chủ động đốt lửa trên người anh.

Trên người Đồng Mặc không mặc nhiều quần áo bị anh hai ba lượt cởi xuống không còn một mảnh, đem tiếng kêu không nhận được của cô nuốt vào trong nụ hôn của mình.

Anh nghĩ, anh khi đó ở nghĩa trang công cộng chắc chắn không nghĩ tới, học sinh ngồi bên cạnh mình một mình rồi lại, cô gái bởi vì viêm ruột thừa mà đau đớn đến ngất xỉu đi, sau này sẽ là người thân mật nhất bên gối mình.

Có những chuyện không lường trước được, có lẽ được gọi là số mệnh.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Xương Sườn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.